ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΙΘΟΓΡ. "Ο ΦΟΙΝΙΞ" Α.Ε.

ΡΟΜΠΟΤ - ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Τὰ θαύματα τῶν «ἠλεκτρονιακῶν ἐγκεφάλων»

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ἕνα μηχάνημα ἱκανὸ νὰ προφητεύσῃ τὸ μέλλον;... Τοῦ παρέχετε π. χ. ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀφοροῦν τὴν παραγωγὴ τροφίμων, τοὺς φόρους, τὴν ἀνεργία κι' ἀμέτρητους ἄλλους οἰκονομικοὺς παράγοντες. Γυρίζετε ἔπειτα ἕνα χερούλι, καὶ τὸ μηχάνημα σᾶς παρουσιάζει τὴν πιθανώτερη εἰκόνα τοῦ μέλλοντος!

Σᾶς φαίνεται πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ποτὲ ἕνα τέτοιο ρομπότ; Κι' ὅμως ὁ δόκτωρ Γκρέϋ Γουώλτερ, τοῦ ἀγγλικοῦ Νευρολογικοῦ Ἰνστιτούτου, ἀνεκοίνωσε τελευταίως ὅτι οἱ Βρεταννοὶ ἐπιστήμονες συζητοῦν ἤδη τὶς τεχνικὲς λεπτομέρειες τῆς κατασκευῆς ἑνὸς μηχανήματος αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ποὺ θὰ προλέγῃ τὶς μελλοντικὲς τιμὲς τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης, τὴν ἐπίδρασί τους στὴν παγκόσμιο οἰκονομία, τὶς συνέπειες ποὺ θἄχῃ μετὰ 5 χρόνια ἡ ὑποτίμησις τῆς στερλίνας, τὴ χρονολογία ποὺ ἐνδέχεται νὰ κηρυχθῇ πόλεμος μεταξὺ δύο ὡρισμένων χωρῶν, κλπ.

Φυσικά, ἕνα τέτοιο μηχάνημα θἄνε πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ἀνθρωπότητος, ἂν συμβῇ ν' ἀνήκῃ ἀποκλειστικὰ σ' ἕνα κράτος χωρὶς συνείδησι καὶ ἠθικοὺς φραγμούς.

Τὸν τελευταῖο καιρό, γίνεται πολὺς λόγος γιὰ τοὺς «ἠλεκτρονιακοὺς ἐγκεφάλους», γιὰ μηχανὲς ποὺ «σκέπτονται». Ὁ δόκτωρ Τόμας, εἰδικὸς ἐπιστήμων τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐργαστηρίου Φυσικῆς τῆς Μεγ Βρεταννίας, προβλέπει ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ στὴ βιομηχανία τὸ πολύπλοκο ρομπὸτ ποὺ κυβέρνησε ἕνα ἀεροπλάνο δίχως πιλότο τὸ 1947 πάνω ἀπ' τὸν Ἀτλαντικό. Προσθέτει δὲ ὅτι θ' αὐξηθῇ ἔτσι ἡ παραγωγή, θὰ ἐλαττωθοῦν τὰ ἀναγκαῖα ἐργατικὰ χέρια, θὰ καλλιτερέψῃ ἡ ποιότης τῶν προϊόντων καὶ θὰ λυθοῦν οἱ οἰκονομικὲς δυσκολίες.

Τὰ αὐτόματα αὐτὰ μηχανήματα θἄνε φθηνὰ κι' ἡ ἐγκατάστασί τους δὲν θὰ στοιχίζῃ πολύ. Θὰ ἐξελέγχουν τὴ λειτουργία διαφόρων μηχανουργικῶν ἐργαλείων, θὰ ξεδιαλέγουν, θὰ ζυγίζουν καὶ θὰ συσκευάζουν τὰ προϊόντα, κλπ.

Ἄλλα τέτοια μηχανήματα θὰ χρησιμοποιηθοῦν στὰ ὀρυχεῖα, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν ἐργατῶν, ἢ γιὰ τὴν ἐξαγωγὴ μεταλλεύματος μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ δίχως ἐργάτες.

Ὅλ' αὐτὰ προβλέπεται ὅτι θὰ πραγματοποιηθοῦν μέσα σὲ 5 χρόνια.

Ἡ πρώτη λεπτομερὴς ἀνακοίνωσις περὶ «ἠλεκτρονιακοῦ ἐγκεφάλου» στὰ μέλη τοῦ Βρεταννικοῦ Ἱδρύματος Ραδιομηχανικῶν ἔγινε πρὸ 3 ἐτῶν ἀπ' τὸ ναύαρχο λόρδο Μαουντμπάτεν. Ὁ ὁμιλητὴς δήλωσε τότε ὅτι τὰ μηχανήματα αὐτὰ θὰ περιώριζαν τὴν ἐργασία τῶν ἐπιστημόνων, ἀπὸ ὁλόκληρα χρόνια σὲ ὧρες μόνον. Π. χ. ἕνας ὑπολογισμὸς τῆς τροχιᾶς τῶν βλημάτων, ποὺ θ' ἀπαιτοῦσε 10 ἡμερῶν λογαριασμοὺς ἀπὸ ἕνα καλὸ μαθηματικό, θὰ μποροῦσε νὰ γίνεται μόνο σὲ 4 δευτερόλεπτα ἀπ' τὸ ρομπότ!

Ἀλλὰ καὶ στὸ ζήτημα τῆς ἀπομνημονεύσεως τὰ μηχανήματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους πρόκειται νὰ ἐξυπηρετήσουν ἐκπληκτικὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὡς σήμερα, οἱ περισσότερες γνώσεις ἀποταμιεύονταν σὲ βιβλία σχετικὰ ὀγκώδη. Μιὰ σημαντικὴ πρόοδος ἦσαν τὰ «μικροφίλμ», οἱ μικροσκοπικὲς δηλαδὴ φωτογραφίες τῶν ἐντύπων σελίδων τῶν βιβλίων, ποὺ καταλαμβάνουν ἐλάχιστο χῶρο.

Ἡ «βιβλιοθήκη» λοιπὸν τοῦ μέλλοντος θἄνε πιθανώτατα ἕνα μηχάνημα μεγάλο σὰν ἕνα γραφεῖο, ποὺ θἄχῃ τόση «χωρητικότητα», ὥστε, κι' ἂν ἀκόμη ἀποταμιεύῃ κάθε μέρα γνώσεις ἀνάλογες μὲ 5.000 σελίδες βιβλίων, θὰ χρειάζεται ἑκατοντάδες χρόνια γιὰ νὰ γεμίσῃ!

Ἕνας ἢ δυὸ ἀπ' τοὺς καθηγητὰς τοῦ Ἱδρύματος Ραδιομηχανικῶν εἶχαν κρίνει ὅτι ὁ λόρδος Μαουντμπάτεν ἦταν ὑπερβολικὸς στὶς προβλέψεις του. Κι' ὅμως οἱ πρόοδοι ποὺ σημειώθηκαν ἀπὸ τότε, μέσα σὲ 3 χρόνια μόνο, φαίνονται νὰ δικαιολογοῦν ἀπόλυτα τὸν τόσο ἐνθουσιασμό του.

✪✪✪

Ραδιόφωνο στὸ τηλέφωνο

Παράξενα κι' ἀστεῖα πράγματα συνέβησαν, μιὰ ἀπ' τὶς τελευταῖες ἡμέρες, στὸ Χάνμπουρυ τῆς Ἀγγλίας: Ὅταν κάποιος ἀπ' τοὺς 600 κατοίκους αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ ἐπιχειροῦσε νὰ τηλεφωνήσῃ καὶ σήκωνε τὸ ἀκουστικό, ἄκουγε... τὶς εἰδήσεις ἢ τὴ μουσικὴ ποὺ μετέδιδε ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Λονδίνου! Χρειάστηκε στὸ τέλος νὰ ἐπέμβῃ μιὰ εἰδικὴ τεχνικὴ ὑπηρεσία, γιὰ νὰ διορθώσῃ τὶς ἀνωμαλίες ποὺ προκάλεσε τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο, ποὺ συνέβη γιὰ πρώτη φορά.

Τὸ διαβολάκι κι' ὁ χωρικὸς

Πρωτοτυπο διήγημα

Ἕνας φτωχὸς χωρικὸς βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι του γιὰ νὰ ὀργώσῃ, παίρνοντας μαζί του κι' ἕνα κομμάτι ψωμὶ γιὰ τὸ κολατσό του. Ὅταν ἔφτασε στὸ χωράφι του, ἄφησε τὸ ψωμὶ κάτω ἀπ' ἕνα θάμνο καὶ τὸ σκέπασε μὲ τὸ καφτάνι του.

Ἀφοῦ δούλεψε κάμποσο, πείνασε. Ξέζεψε τότε τ' ἄλογα, τ' ἄφησε νὰ βοσκήσουν καὶ πῆγε νὰ πάρῃ τὸ ψωμί. Μὰ δὲν τὸ βρῆκε ἐκεῖ ποὺ τἄχε ἀφήσει! Ἔψαξε καλά, σήκωσε τὸ καφτάνι, τὸ τίναξε... Τίποτε! Τὸ ψωμὶ εἶχε χαθῆ...

— Περίεργο! εἶπε μὲ ἔκπληξι ὁ χωρικός. Δὲν εἶδα κανένα νὰ ζυγώνῃ. Κι' ὅμως κάποιος μοῦ πῆρε τὸ ψωμί μου!...

Ὁ δράστης ἦταν ἕνα διαβολάκι, ποὺ εἶχε κλέψει τὸ ψωμὶ κι' εἶχε κρυφτῇ πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, γιὰ νὰ κάνῃ τὸν ἄνθρωπο νὰ βλαστημήσῃ...

— Ὤχ, ἀδερφέ! εἶπε στὸ τέλος ὁ χωρικός. Ὅποιος τὸ πῆρε, θὰ πεινοῦσε. Χαλάλι του!...

Ἤπιε νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι, ξανάζεψε τ' ἄλογα καὶ συνέχισε τὴ δουλειά του.

Τὸ διαβολάκι σάστισε. Κι' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ διηγηθῇ ὅ,τι εἶχε συμβῆ στὸν ἀρχηγό του, τὸν ἀρχιδιάβολο. Ἐκεῖνος θύμωσε.

— Ἐσὺ φταῖς, ἂν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ ὁ χωρικός! τοῦ εἶπε. Δὲν ἐφέρθηκες ἐπιτήδεια! Ἂν οἱ χωρικοὶ κι' οἱ γυναῖκες συνηθίσουν νὰ συγκρατοῦν τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴ γλῶσσα τους, πᾶμε χαμένοι ἐμεῖς οἱ διαβόλοι!... Γύρισε πάλι στὴ Γῆ καὶ προσπάθησε νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν ἀποτυχία τοῦ ψωμιοῦ. Ἂν σὲ τρία χρόνια δὲν ἔχῃς κατορθώσει νὰ κάμῃς τὸ χωρικὸ ὑποχείριό σου, θὰ σὲ πνίξω μέσα σ' ἁγιασμό!...

Τὸ διαβολάκι ὑπάκουσε. Ἀφοῦ ἔστυψε τὸ μυαλό του, γιὰ νὰ καταστρώσῃ ἕνα καινούργιο σχέδιο, βρῆκε ἐπιτέλους ὅ,τι ζητοῦσε. Πῆρε τὴ μορφὴ ἑνὸς καλοῦ ἀνθρώπου καὶ παρουσιάσθηκε στὸ χωρικὸ ὡς ἐργάτης. Ἕνα ζεστὸ καλοκαῖρι, τὸν δίδαξε νὰ σπέρνῃ σιτάρι στοὺς βάλτους. Ἐνῷ λοιπὸν σ' ὅλα τὰ χωράφια τὰ σπαρτὰ κάηκαν ἀπ' τὸν ἥλιο, τὰ στάχυα τοῦ φτωχοῦ χωρικοῦ ἔγιναν πανύψηλα καὶ μεστωμένα.

Τὸν ἄλλο χρόνο, ὁ ἐργάτης τὸν δίδαξε νὰ σπέρνῃ στοὺς λόφους. Τὸ καλοκαῖρι, ἔπεσαν δυνατὲς βροχὲς καὶ ξερρίζωσαν τὰ σπαρτὰ στοὺς κάμπους. Πάνω στοὺς λόφους ὅμως, ὅπου εἶχε σπείρει ὁ φτωχὸς χωρικός, τὰ στάχυα ἀναπτύχθηκαν καταπληκτικά.

Ἔτσι, ὁ χωρικὸς ἀποθήκεψε κι' ἄλλο σιτάρι, ποὺ δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ τὸ κάνῃ. Τότε ὁ ἐργάτης τὸν δίδαξε νὰ φτιάνῃ βότκα ἀπ' αὐτό. Ὁ χωρικὸς ἑτοίμασε πολὺ τέτοιο πιοτό, ἄρχισε νὰ πίνῃ κι' ἔδινε καὶ στοὺς ἄλλους.

Τότε τὸ διαβολάκι παρουσιάσθηκε στὸν ἀρχηγό του καὶ καυχήθηκε πὼς εἶχε ἐξαγοράσει τὴν παληὰ ἀποτυχία του. Ὁ ἀρχιδιάβολος ἀνέβηκε στὴ Γῆ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ χωρικοῦ, εἶδε πὼς ὁ οἰκοδεσπότης εἶχε προσκαλέσει τοὺς προεστοὺς τοῦ χωριοῦ καὶ τοὺς πρόσφερε βότκα. Ἡ γυναῖκα του σερβίριζε τοὺς προσκεκλημένους. Ἐκεῖ ποὔκανε ὅμως τὸ γῦρο, σκόνταψε στὸ τραπέζι κι' ἀναποδογύρισε ἕνα γεμάτο ποτῆρι.

— Ἄει στὸ διάβολο! τῆς φώναξε ἀμέσως ὁ ἄντρας της, θυμωμένος. Στραβώθηκες καὶ μᾶς χύνεις αὐτὸ τὸν πολύτιμο θησαυρό;

Τὸ διαβολάκι ἔσπρωξε μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὸν κατευχαριστημένο ἀρχηγό του.

— Βλέπεις; τοῦ εἶπε. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴ γλῶσσα του!

Ὁ χωρικὸς ἄρχισε νὰ περιποιῆται ὁ ἴδιος τοὺς καλεσμένους του. Ξαφνικά, πέρασε ἀπὸ κεῖ ἕνας φτωχὸς ἐργάτης, ποὺ γύριζε ἀπ' τὴ δουλειά του. Μπῆκε ἀπρόσκλητος, χαιρέτησε καὶ κάθησε παράμερα. Ἤθελε νὰ πιῇ κι' αὐτὸς λίγη βότκα γιὰ νὰ τοῦ φύγῃ ἡ κούρασι. Μὰ ὁ οἰκοδεσπότης δὲν τοῦ πρόσφερε οὔτε στάλα. Μουρμούριζε μόνο ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Ἂν νομίζουν πὼς ἔχω τὴ βότκα μου γιὰ ὅλο τὸν κόσμο!... εἶνε γελασμένοι!

Ὁ ἀρχιδιάβολος εὐχαριστήθηκε καὶ πάλι.

— Περίμενε! Θὰ δῇς κι' ἄλλα ἀκόμη! τοῦ εἶπε τὸ διαβολάκι μὲ μιὰ κρυφὴ χαρά.

Ἀφοῦ ἤπιαν ὅλοι ἀρκετὴ βότκα, ἄρχισαν νὰ λένε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο λόγια μελιστάλακτα κι' ἀπατηλά. Κι' ὁ ἀρχιδιάβολος, ἀκούγοντάς τους, ἐπαινοῦσε τὸ διαβολάκι.

— Ἂν τὸ πιοτὸ αὐτὸ τοὺς κάνει νὰ γελᾶνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, τοὔλεγε, θὰ τοὺς ἔχουμε ὅλους στὰ χέρια μας.

— Περίμενε νὰ πιοῦν κι' ἄλλο! τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκεῖνο. Τώρα κουνᾶνε τὴν οὐρά τους καὶ λένε ψέμματα σὰν ἀλεποῦδες. Μὰ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ γίνουν κακοὶ σὰν λύκοι! Ἔχε ὑπομονὴ καὶ θὰ δῇς.

Πραγματικά, ἀφοῦ ἤπιαν καὶ δεύτερο ποτῆρι, οἱ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ μαλώνουν, νὰ βρίζωνται καὶ νὰ σπάζουν τὶς μύτες τους.

— Θαυμάσια! ἔλεγε ὁ ἀρχιδιάβολος, κατενθουσιασμένος. Περίφημα!

— Περίμενε νὰ πιοῦν καὶ τρίτο ποτῆρι... Θὰ τοὺς ἰδῇς νὰ γίνουν σὰν γουρούνια!

Μετὰ τὸ τρίτο ποτῆρι, οἱ χωρικοὶ μέθυσαν ἐντελῶς, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν, δὲν καταλάβαιναν πιὰ τί γινόταν γύρω τους. Ὅταν σηκώθηκαν νὰ φύγουν, ἔπεφταν ὅλοι στὸ δρόμο κι' ἔμεναν ξαπλωμένοι στὶς λάσπες, γρυλλίζοντας σὰν χοῖροι, σὰν βρωμεροὶ χοῖροι.

Αὐτὸ ἄρεσε περισσότερο ἀπ' ὅλα στὸν ἀρχιδιάβολο.

— Μπράβο! εἶπε στὸ διαβολάκι. Ὡραῖο τὸ πιοτὸ ποὺ ἐφεῦρες!... Πές μου ὅμως, πῶς τὄφτιασες; Σίγουρα, θἄβαλες μέσα αἷμα ἀλεποῦς, λύκου καὶ γουρουνιοῦ, καὶ γι' αὐτὸ οἱ χωρικοὶ ἔγιναν πονηροὶ σὰν ἀλεποῦδες, κακοὶ σὰν λύκοι καὶ βρωμεροὶ σὰν τὰ γουρούνια...

— Ὄχι, δὲν εἶν' ἔτσι, ἀπάντησε τὸ διαβολάκι. Ἐγὼ ἔδωσα ἁπλῶς στὸ χωρικὸ πολὺ σιτάρι... Τὰ αἵματα αὐτὰ τῶν διαφόρων ζώων ὑπάρχουν πάντα μέσα στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ ἐκδηλωθοῦν ὅταν ἔχῃ μόνο τὸ ψωμὶ ποὺ τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ τραφῇ. Θυμᾶσαι ὅτι ὁ χωρικὸς δὲν ἐνδιαφερόταν τότε οὔτε γιὰ τὸ τελευταῖο κομμάτι τοῦ ψωμιοῦ του... Μόλις ὅμως ἀπέκτησε πολὺ σιτάρι, ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς νὰ διασκεδάσῃ. Κι' ἐγὼ τοὔδωσα ἕνα μέσον: τὴ βότκα, αὐτὸ τὸ τρομερὸ ποτό.

»Ὅταν λοιπὸν ἄρχισε νὰ μεταβάλλῃ σὲ βότκα τὸ σιτάρι, τὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ, ξύπνησαν μέσα του τὰ αἵματα τῆς ἀλεποῦς, τοῦ λύκου καὶ τοῦ γουρουνιοῦ. Καὶ τώρα, ὅσο οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν νὰ πίνουν βότκα, θἆναι πάντα ἄγρια ζῶα.

Ὁ ἀρχιδιάβολος ἐπαίνεσε πολὺ τὸ διαβολάκι γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Καὶ τὸ προβίβασε σὲ ἀνώτερο βαθμὸ μεταξὺ τῶν διαβόλων.

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΪ

ΕΤΟΣ ΙΓ'. ● ΑΘΗΝΑΙ, 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 1950 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 607

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ.: 27-135 — 29-967 ✪ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Θερινὴ διασπορὰ

Ἡ κυρία πηγαίνει νὰ παραθερίσῃ. Στὴν πόλι κρατοῦν τὸν κύριο οἱ ἐπαγγελματικές του ὑποχρεώσεις. Ὑπάρχει πάντα μιὰ ἀνισότης στὸν παραθερισμὸ τῶν ἀντρόγυνων. Χωρὶς ἐπαγγελματικὲς ἀσχολίες ἡ σύζυγος, πῆρε τὰ δυὸ παιδιά της μὲ κατεύθυνσι κάποιο νησάκι τοῦ Αἰγαίου.

Στὸν Πειραιᾶ τοὺς συνώδευσε ὁ πατέρας. Ἔχουν μιὰ πνοὴ τρυφερότητος οἱ χωρισμοί. Οἱ τελευταῖες ὁδηγίες. Οἱ μικρὲς ἔγνοιες τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλον.

— Πρόσεχε τὸ στομάχι σου. Τὴ σόδα σοῦ τὴν ἔχω στὸ ντουλαπάκι τῆς κουζίνας.

— Τὸ νοῦ σου στὰ παιδιά. Κι' ἂν χρειαστῇς τίποτα...

Φιλήθηκαν, κίνησαν τὰ μαντηλάκια σὲ ἀποχαιρετισμό, ἀντάλλαξαν τὰ ὕστατα βλέμματα, ὡς ποὺ τὸ πλοῖο χάθηκε στοὺς καπνοὺς τοῦ λιμανιοῦ.

Πόσο διαφορετικὴ εἶνε ἡ ψυχολογία τῶν συζύγων ὅταν μένουν μόνοι... Γιὰ τὴν ψυχολογία αὐτὴ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω. Θλιμμένη ἐκείνη. Σχεδὸν μετανοημένη. Μὲ τύψεις γιατὶ τὸν ἄφησε μόνο. Δὲν εἶνε ἡ ζήλεια. Στὴν ψυχὴ τῆς γυναίκας ὑπάρχει τὸ αἴσθημα τῆς μητρότητας, ἀκόμη κι' ὅταν πρόκειται γιὰ τὸν ἄντρα της. Πῶς θὰ τὰ περνοῦσε μόνος; Θὰ τὰ κατάφερνε; Δὲν θὰ δυσκολευόταν μὲ τὸ ρεστωράν, μὲ τὴν παραδουλεύτρα ποὺ κάθε δυὸ μέρες θὰ τοῦ φρόντιζε τὸ σπίτι, μὲ τὰ τόσα προβλήματα ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀπουσία τῆς γυναίκας; Τὸν εἶχε τόσο καλομαθημένο...

Εἶνε αὐτὴ ἡ πρώτη φάσι τῆς θλίψεως ποὺ κατέχει τὴ γυναῖκα ὅταν χωρίζεται ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Ἀκολουθεῖ ἡ δεύτερη: ἡ ζήλεια. Νέος ἀκόμα καὶ μᾶλλον ζωηρός. Ποιὰ χρῆσι θἄκανε ἄρα γε τῆς ἐλευθερίας του; Θὰ σεβόταν, τοὐλάχιστον, τὴν οἰκογενειακή του στέγη, ἢ ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὴν ἀπουσία της — ὤ, ὅταν τὸ σκέπτεται! — θὰ μετέφερε στὴν ἑστία τους τὰ πρόχειρα ἐκεῖνα ὑποκείμενα, ποὺ δὲν ἔχουν δυσκολία ν' ἀλλάζουν κάθε τόσο τὸν τόπο τῆς διανυκτερεύσεώς τους; Τὸ βάζει στὸ νοῦ της καὶ ἱδρώνει. Ἀφηρημένη εἶνε ὅταν τῆς μιλοῦν τὰ παιδιά της καὶ ζητοῦν πληροφορίες γιὰ τοὺς νέους κόσμους ποὺ τοὺς ἀνοίγει ἡ θάλασσα. Ἀνόρεχτη προσέρχεται στὸ γεῦμα. Μελαγχολικὲς οἱ πρῶτες ὧρες της. Ὡς που νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι, ὡς που νὰ συνηθίσῃ, ὡς που νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὴ νέα κατάστασί της. Καὶ τότε..

Πρὶν φτάσουμε ὅμως στὰ «τότε» ἀφῆστε την πρῶτα νὰ βολέψῃ τὰ παιδιά. Τὰ κούρασε ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἔκλεισαν τὰ μάτια τῆς μπεμπέκας. Νυσταλέο σέρνεται τὸ ἀγόρι στὴν καμπίνα του. Θ' ἀποκοιμηθοῦν σὲ λίγο, καὶ ἡ κυρία θ' ἀνέβῃ γιὰ τὸν περίπατό της στὴ γέφυρα τοῦ καραβιοῦ. Νέα εἶνε ἀκόμα. Μὲ μιὰν ὡριμότητα γοητευτική. Καὶ τόσο γυναῖκα... Ἡ ζωή της δὲν ὑπῆρξε χωρὶς κάποιο παρελθόν. Καλὴ σύζυγος καὶ ἀφοσιωμένη μητέρα, ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο της, διατηρεῖ ἐν τούτοις τὴν εὐαισθησία της ἐμπρὸς στὸ φιλοφρόνημα τοῦ ἄντρα. Μιὰ ματιά, ἕνα τηλεφώνημα, μιὰ ἐπιστολή, τὸ φλέρτ, τὸ σφίξιμο τῆς μέσης ποὺ τῆς κάνουν τὴν ὥρα τοῦ χοροῦ εἶνε ἐκδηλώσεις ποὺ τὴν εὐχαριστοῦν καὶ τὴν κολακεύουν. Δὲν ἀνταποκρίνεται, βέβαια. Δὲν ἐνθαρρύνει. Ἀλλὰ οὔτε καὶ τοὺς κόβει τὸν ἀέρα. Ἀφήνει καὶ παρατείνονται οἱ ἀμφίβολες καταστάσεις. Ἡ μικρὴ ἀδυναμία της. Τὴ χαίρεται. Χωρὶς αὐτὴν θὰ ἔπληττε.

Ἥσυχη ἦταν ἡ νύχτα. Γαλήνια καλοκαιρινὴ νύχτα. Σπαρμένος μὲ ἄστρα ὁ οὐρανός. Φωσφορίζει τὸ κῦμα. Ἕνα ἄρωμα πεύκου καὶ θυμαριοῦ ἔρχεται μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀκτή.

Πεσμένη στὴ σαὶζ-λὸγκ της ἀτενίζει τὸ ναὸ τοῦ Ποσειδῶνος στὸ βράχο τοῦ Σουνίου. Τ' ἀσήμια τοῦ φεγγαριοῦ κάνουν τὶς κολῶνες του λευκότερες ἀκόμα.

— Φαίνεται πὼς θἄχουμε ὡραῖο ταξίδι, ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ διπλανὸ της κάθισμα.

Ἕνας κύριος. Δὲν τὸν εἶχε προσέξει. Στράφηκε αὐτόματα πρὸς τὸ μέρος του. Κάτι ἔπρεπε νὰ πῇ.

— Ναί, εἶνε πολὺ ἥσυχη βραδυά...

Τὰ ἄδεια λόγια ποὺ ἀνταλλάσσουν μεταξύ τους οἱ ταξιδιῶτες: Ὁ καιρός, τὸ καράβι, ἡ ταχύτης, ἡ ὥρα τῆς ἀφίξεως... Ἡ κενολογία ὡς ποὺ νὰ δέσῃ καὶ νὰ ζεστάνῃ ἡ κουβέντα. Τεχνίτης ὁ κύριος, προωθοῦσε μαστορικὰ πρὸς τὸ ἐξέσιμο τὴ συνομιλία. Συμπαθητικὸς σὰ φυσιογνωμία, μὲ ἁπαλὸ τὸ μέταλλο τῆς φωνῆς, μὲ καλοὺς τρόπους, μὲ εὐχέρεια στὸ λόγο, μὲ τὰ πρῶτα γκρίζα, ποὺ γίνονταν πιὸ γοητευτικὰ κάτω ἀπὸ τ' ἀσήμια τοῦ φεγγαριοῦ. Ἔγιναν οἱ παρουσιάσεις. Μερικὲς διακριτικὲς ἐρωτήσεις. Βρῆκαν κοινοὺς γνωρίμους... Πολὺ θέλει γιὰ νὰ προχωρήσῃ τὸ κουβεντολόϊ μιὰ νύχτα καλοκαιριοῦ, στὴ γέφυρα ἑνὸς καραβιοῦ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης;

Θἄρθῃ σὲ λίγο καὶ ἡ ὥρα τοῦ φλέρτ. Ἕνα φλέρτ, φυσικά, πολὺ καθωσπρεπίστικο, μὲ τὴ σφραγίδα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς στὶς ἐκδηλώσεις ἐκείνου ποὺ ἔχει τὴν πρωτοβουλία. Εὐπαθὴς δέκτης ἡ κυρια, δὲν ἀπαντᾷ· ἀκούει ὅμως χωρὶς δυσαρέσκεια. Μόνο κάποια στιγμὴ — εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα — ἀποσύρει τὸ χέρι της, ὅταν αἰσθάνεται τὴν παλάμη τοῦ κυρίου νὰ πλησιάζῃ τὰ δάχτυλά της. Τίποτα τὸ ἀπότομο στὴν κίνησί της. Ἁπλῶς, μιὰ ἁβρὴ εἰδοποίησι στὸν κύριο: Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑπάρξῃ συνέχεια. Τοὐλάχιστον ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Τὰ κατάφερα ὅμως νὰ ἐξαντλήσω τὸ χῶρο μου χωρὶς νὰ τελειώσω τὴν ἀφήγησί μου. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπανέλθω. Νομίζω πὼς δὲ λείπει ἡ ἐπικαιρότης ἀπὸ τὸ θέμα τώρα ποὺ ὁ παραθεριστικὸς ὀργασμὸς συγκροτεῖ μὲν τὰ νέα εἰδύλλια, ἀλλὰ προκαλεῖ καὶ τὴ διασπορὰ τῶν νόμιμων ζευγαριῶν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

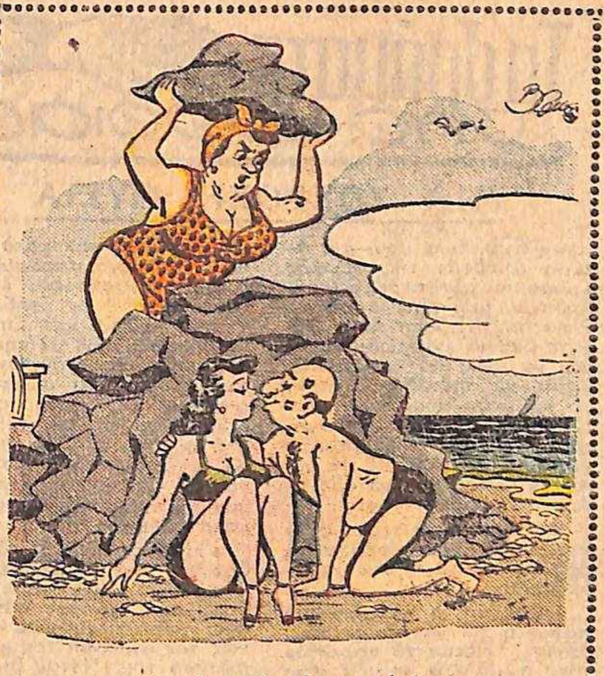

Ὁ τελευταῖος ἀσπασμός!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Λυρικὰ τραγούδια

Ταξίδια

Τί τὰ θέλω τὰ ταξίδια; Δὲν ξοδεύω,
γιὰ νὰ τρέχω ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσ' τὸ ντουνιᾶ...
Τὰ δυὸ μάτια σου ὅταν βλέπω, ταξιδεύω
μ' ἀγεράκι στῆς ἐλπίδας τὰ πανιά.
Καὶ πηγαίνω ὅπου κι' ἂν θέλω, ὅπου μ' ἀρέσει
τὰ τοπεῖα ποὺ ὀνειρεύομαι εἶνε τρέλλα,
ταξιδεύω κι' εἶμαι πάντα πρώτη θέσι
στὴν καρδιά σου, ἀγαπημένη μου κοπέλλα

★

Τί τὰ θέλω τὰ ταξίδια; Νὰ γυρίζω
γιὰ νὰ ἰδῶ τὶς καλλονὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου;
Μέσ' τὰ μάτια σου ἄλλον κόσμον ἀντικρύζω
καὶ θαρρῶ πὼς εἶνε ὁ κόσμος ὁ δικός μου.
Μέσ' τὰ μάτια σου καὶ θάλασσες κυττάζω
καὶ σωστὸς καραβοκύρης ποὔμαι ἐγώ.
οὔτε σκέφτηκα ποτὲ κι' οὔτ' ἐξετάζω
ἂν στὰ βάθη τους, μιὰ μέρα, δὲν πνιγῶ.

★

Ταξιδεύω κι' ἀρμενίζω μὲ τὴ σκέψι
πὼς ἀλήθεια, κάποιο σούρουπο θαμπό,
τὴ στιγμὴ ποὺ θἄχῃ ὁ ἥλιος βασιλέψει
στὸ λιμάνι τῆς ἀγάπης σου θὰ μπῶ.
Καὶ θὰ βρῶ μέσ' τὸ γλυκὸ χαμόγελό σου
τὴν αὐγή, στὰ ρόδινά της τυλιγμένη,
καὶ στὰ νεῦρα σου κι' ἀπάνω στὸ θυμό σου
λίγη δύσι, μὲ καϋμοὺς συννεφιασμένη.

★

Τί τὰ θέλω τὰ ταξίδια ὅταν ἔχω
τὴν αὐγὴ μέσ' τὴν ματιά σου καὶ τὴ δύσι
καὶ γιατὶ νὰ ταξιδεύω καὶ νὰ τρέχω
καὶ ἡ μοῖρα μου νὰ μ' ἔχῃ καταντήσει,
μιὰ στιγμὴ νὰ μὴν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω
καὶ τὸ κῦμα νὰ μὲ δέρνῃ κι' ὁ βορρηᾶς,
ὅταν μέσα στὴ ματιά σου δὲν διαβάσω
τὴν ἐλπίδα μιᾶς γλυκειᾶς παρηγοριᾶς;

★

Δὲν θὰ φύγω. Δὲν θὰ πάω νὰ ταξιδέψω
δὲν τὴν νοιώθω τέτοια ἀνάγκη, ἀφοῦ μπορῶ
τὰ δυὸ μάτια σου ὅταν βλέπω, νὰ πιστέψω
πὼς γυρίζω τόσα μέρη, ἀπὸ καιρό...
Γιατὶ πάντα, σὰν καινούργια εἶνε γιὰ μένα
καὶ τὴν ἄδολή σου, βλέποντας, ματιά
τριγυρνῶ σὲ μέρη ἄγνωστα καὶ ξένα
κι' ἡ καρδιά σου, εἶνε γιὰ μένα, ξενητειά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΘΥΣΙΑ

—Ἔχω, φίλε μου, μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξι τῆς ψυχικῆς ὠμορφιᾶς τῶν ταπεινῶν ἀνθρώπων, μοῦ εἶπε ὁ ἀββᾶς Ραιγιά. Εἶνε κάτι ποὺ μοὖκανε βαθειὰ ἐντύπωσι. Μπορῶ νὰ σᾶς τὸ φανερώσω, χωρὶς νὰ παραβῶ καθόλου τὸ καθῆκον μου, γιατὶ δὲν τ' ἄκουσα ὡς ἐξομολογητής. Κάποια δυστυχισμένη γυναῖκα ἀπευθύνθηκε σὲ μένα, ζητῶντας μου νὰ ὁδηγήσω τὴ συνείδησί της...

Κάθησε καλλίτερα στὴν πολυθρόνα του, ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ μείναμε στὸ μισοσκόταδο.

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ παρακάλεσε νὰ τὴ δεχθῶ... ἄρχισε. Ἤξερα τὸ παρελθὸν της, ἢ μᾶλλον νόμιζα πὼς τὄξερα. Ἦταν χήρα ἑνὸς κακούργου, ποὖχε πεθάνει στὴ φυλακή. Κι' εἶχε καταφύγει στὴ θρησκεία, γιὰ νὰ βρῆ ἀνακούφισι. Παρουσιαζόταν συχνά, πολὺ συχνά, στὸ δικαστήριο τοῦ Θεοῦ καὶ ζητοῦσε συχώρεσι γιὰ τὶς ἁμαρτίες της. Θεωροῦσε πολλὲς φορὲς ἔνοχο τὸν ἑαυτό της γιατὶ δὲν ἔδειχνε ἀρκετὴ ὑπομονὴ στὸ γυιό της, ποὺ τὸν εἶχε ἀναθρέψει μὲ τὸν ἱδρῶτα της.

»Ὅταν μπῆκε στὸ μικρὸ γραφεῖο μου, μοὖκανε ἐντύπωσι ἡ ταραχὴ ποὺ ζωγραφιζόταν στὴν πονεμένη μορφή της. Μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε ἀπὸ μένα μιὰ συμβουλή, μιὰ καθοδήγησι. Καὶ μπῆκε ἀμέσως στὸ θέμα.

»Τὸ παιδί της, ποὺ τῆς ὤφειλε τὸ πᾶν, ἀπομακρυνόταν σιγὰ - σιγὰ ἀπ' αὐτήν, ἔπαιρνε τὸν κακὸ δρόμο. Ὄχι μόνο παρασυρόταν ἀπὸ συναναστροφὲς ἐπικίνδυνες γιὰ ἕναν ἔφηβο 18 χρονῶν, ἀλλὰ καὶ ζητοῦσε νὰ δικαιολογηθῆ μὲ τὴν ἐπίδρασι τῆς κληρονομικότητος, ποὺ τοὖχε γίνει σωστὸς ἐφιάλτης. «Ὁ πατέρας μου ἔκλεψε καὶ πέθανε φθισικὸς στὴ φυλακή!» ἔλεγε συχνά. Κι' ἀπέδιδε στὴν καταγωγή του τὰ κακὰ ἔνστικτα, δίχως νὰ προσπαθῆ κἂν νὰ τὰ καταπολεμήση.

»Ἡ βασανιστικὴ αὐτὴ ἰδέα τὸν εἶχε ἐπηρεάσει καὶ σωματικά: Εἶχε χάσει τὴν ὄρεξί του, γινόταν καχεκτικός, παρακολουθοῦσε διαρκῶς τὴν ἀναπνοή του καὶ τὸ σφυγμό του. Ἦταν βέβαιος πὼς θὰ πέθαινε καὶ πὼς θὰ ἐκμηδενιζόταν τελείως—γιατὶ δὲν πίστευε στὸ Θεὸ καὶ στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

»Σὲ κάθε σύστασι ἢ ἱκεσία τῆς μητέρας του, ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Θὰ τελειώσω κι' ἐγὼ ὅπως ὁ πατέρας!...

»Ὁ πατέρας του εἶχε δικασθῆ καὶ φυλακισθῆ σὲ κάποια μικρὴ πόλι. Τὸ σκάνδαλο δὲν εἶχε γίνει γνωστὸ παραέξω, κι' ἑπομένως δὲν εἶχε καταστρέψει ἀνεπανόρθωτα τὴν ὑπόληψι τοῦ ὀνόματός του. Δὲν ἐπρόκειτο λοιπὸν γιὰ μιὰ κηλῖδα ἀνεξίτηλη, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ψυχικὴ ἀρρώστεια.

— Καὶ ποιὰ μέσα ἤθελε νὰ μεταχειρισθῆ γιὰ τὴ θεραπεία; ρώτησα μ' ἐνδιαφέρον.

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως... Ὢ, θἄθελα νὰ τὴ βλέπατε, ὅταν μπῆκε στὸ γραφεῖο μου! Δὲν δέχθηκε νὰ καθήση.

»Ἔξαφνα, εἶδα νὰ περνάη μιὰ φλόγα ἀπ' τὰ μάτια της. Ὕστερα, μὲ φωνὴ ταπεινὴ καὶ ντροπαλή, κατηγόρησε τὸν ἑαυτό της γιατὶ δὲν μοῦ εἶχε ἐξομολογηθῆ ποτὲ ἕνα σφάλμα της, ποὺ θὰ μποροῦσε τώρα νὰ σώση τὸ γυιό της.

»Μοῦ ἐξήγησε ὅτι, πρὶν παντρευτῆ, εἶχε σχετισθῆ ἐρωτικὰ μ' ἕνα φίλο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, τοῦ ἀνθρώπου ποὖχε γίνει ἔπειτα ἄντρας της κι' εἶχε πεθάνει στὴ φυλακή...

— Κατάλαβα! Ὁ γυιός της ἦταν καρπὸς αὐτοῦ τοῦ ἔρωτός της...

—Ἔτσι μὲ βεβαίωσε. Ἰσχυριζόταν μάλιστα πὼς εἶχε τὶς ἀποδείξεις: Ἐρωτικὰ γράμματα, μὲ περιεχόμενο ὁλοκάθαρο.

»—Ἂν μάθη πὼς δὲν γεννήθηκε ἀπ' τὸ μεγάλο ἐκεῖνον ἔνοχο, ἀπ' τὸν ἄρρωστο, μοῦ εἶπε, δὲν θὰ σκέπτεται πιὰ ἀδιάκοπα πὼς τὸν βαραίνει μιὰ τραγικὴ κληρονομικότης, κι' ἔτσι θὰ σωθῆ ἀπ' τὴ διαφθορὰ κι' ἀπ' τὸν τρόμο... Γιατὶ εἶνε παιδὶ ἑνὸς ἥρωος, κύριε ἀββᾶ! Ὁ ἀγαπημένος μου σκοτώθηκε ἔνδοξα στὸν πόλεμο! Ζητῶ τὴ συμβουλή σας, κύριε ἀββᾶ! πρόσθεσε. Ἂν μάθη τὸ παιδί μου τὴν ἀλήθεια, θὰ μὲ περιφρονήση.

»Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη σιωπηλά.

»— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά μου, μουρμούρισε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, Ἐγὼ δὲν λογαριάζομαι.... Μὰ θὰ καταφέρω νὰ σώσω ἐκεῖνον;...

»Σηκώθηκα τότε, τῆς ἔπιασα τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπα:

»— Εἶνε πολὺ ὡραῖο αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ κάνετε!

»— Θὰ κάμω ὁτιδήποτε, γιὰ νὰ σώσω τὸ παιδί μου! φώναξε.

»— Εἶνε πολὺ ὡραῖο αὐτὸ τὸ ψέμμα σας! πρόσθεσα.

»Σωριάστηκε τότε σ' ἕνα κάθισμα καὶ ξέσπασε σὲ λυγμοὺς ... Καταλάβατε, φίλε μου;...

— Ναί, κατάλαβα! Ἤθελε νὰ σώση ἀπ' τὴν καταστροφὴ τὸ παιδί της, ἀμαυρώνοντας τὸν ἑαυτό της.

—Ἀκριβῶς! Εἶχε ἐπινοήσει γιὰ τὸ γυιό της ἕναν ἄλλο πατέρα, φανταστικό. Δεχόταν τὴν κηλῖδα τῆς ἀτιμίας, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀπαλλάξη ἔτσι τὸ παιδί της ἀπ' τὸν ἐφιάλτη του.

»Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, δὲν εἶχε βρῆ τὴ δύναμι νὰ πραγματοποιήση τὴ θυσία της. Καὶ μοῦ ζητοῦσε μιὰ ἐνθάρρυνσι... Μὰ δὲν τῆς τὴν ἔδωσα, γιατὶ μιὰ ὡραία ψυχὴ δὲν πρέπει νὰ λερώνεται γιὰ χάρι μιᾶς ψυχῆς ἄσχημης καὶ ταπεινῆς!

»Ὡστόσο, ἡ αὐταπάρνησι αὐτὴ μιᾶς μητέρας ποὺ εἶχε τόσο ὑποφέρει, ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας, μ' ὅσα κι' ἂν λέγωνται, μποροῦν πάντα νὰ γίνουν ἀντάξιοι τῶν μαρτύρων ποὺ θυσιάστηκαν ἄλλοτε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος!

Μ. ΒΑΛ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Διαμαρτυρία

Ἐγὼ ὁ μέγας Δὸν - Ζουὰν ὁ Παρατατικὸς
ὁ ζήσας βίον γόητος, μετὰ πολλῶν ὀργίων,
διάγω ἤδη ἐποχὰς ἰσχνὰς ἐρωτικῶς
λόγῳ πολλῶν ἀτυχιῶν καὶ πατηρηλικίων.
Ἤγουν αὐτὰς τὰς ἐποχάς, τὰς ἀτυχῶς μοιραίας,
καὶ προφανῶς ἐξ ἀφορμῆς βασκάνου, ἐπαράτου
τὰ θήλεα μοῦ κάμνουσιν ποικίλας λαχταρέας
καὶ μ' ἔχουσιν — τρόπον τινὰ — τοῦ παραπεταμάτου!
Καὶ τήκομαι ὁ φουκαρεὺς ὁρῶν τὰς δυσκολίας
καὶ βλασφημῶν, χυδαϊστί, τὴν τύχην μου τὴν τάλαινα
πρὸς δὲ κατατρυχόμενος ὑπὸ μελαγχολίας
ἀναστενάζω καὶ φυσῶ ὡς μαινομένη φάλαινα.
Ὅθεν διαμαρτύρομαι πρὸς τὰς γυναῖκας ἁπάσας
καθ' ὅσον εἰς τὸν ἔρωτα βιώσας καὶ σπουδάσας
κέκτημαι δικαιώματος, νομίμως, ὡς εἰκός,
νὰ δρῶ ἐντέχνως, μετ' αὐτῶν, καὶ Δονζουανικῶς.
Καὶ θὰ διαμαρτύρωμαι πεισματικῶς
(καὶ πλήρως
καὶ θὰ ὑψῶ καὶ τὴν φωνὴν θρηνῶν κι'
(ὀλοφυρόμενος'
ἐν ἄλλοις λόγοις, τοιγαροῦν, σᾶς τὸ
(δηλῶ ἐγκύρως
ἐρωτικῶς θὰ καταστῶ, φεῦ!, δ ι α-
(μ α ρ τ υ ρ ό μ ε ν ο ς!...
Θὰ παύσω γὰρ νὰ σᾶς ὁρῶ, ἤγουν νὰ
(σᾶς μβανίζω,
κι' εὐθέως θὰ ἀπαρνηθῶ πᾶσαν σαρκῶ-
(δη χήραν,
μελάγχολος, βαρυπενθὴς στοὺς δρόμους
(θὰ γυρίζω,
πάσχων ἀπὸ ἐρωτικὴν φρικώδη φυλλο-
(ξήραν!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

— Οἱ κυρίες Μαρίκα Κοτοπούλη, Κυβέλη, Σοφία Βέμπο καὶ Ἑλένη Νικολαΐδου, ἐπαρασημοφορήθησαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα Παῦλο γιὰ τὴν Ἐθνική τους δρᾶσι, μὲ τὸν Χρυσὸ Σταυρὸ τοῦ Τάγματος τῆς Εὐποιΐας. Σημειωτέον ὅτι προηγουμένως εἶχαν τιμηθῆ μὲ μετάλλια ἐξαιρέτων πράξεων, δύο ἀκόμη γνωστοὶ ἠθοποιοί, ὁ Πέτρος Κυριακὸς καὶ ἡ Φωφὼ Λουκά.

— Στὸ Ντορὲ παίζεται γιὰ τελευταία ἑβδομάδα ἡ χαριτωμένη κωμωδία «Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἐδουάρδου» μὲ τὴν κ. Κυβέλη, ποὺ κατέρριψε ὅλα τὰ εἰσπρακτικὰ ρεκὸρ ἔργων πρόζας (200 ἑκατομμύρια σὲ 5 ἑβδομάδες).

Ἡ Κυβέλη μὲ τὴν λῆξι τῶν ἐμφανίσεών της θ' ἀναχωρήση στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ, εἶνε δὲ πολὺ πιθανὸ νὰ παρουσιάση τὸ χειμῶνα δικό της θίασο, στὸ ἰδιόκτητο θέατρο της, τῆς πλατείας Συντάγματος.

— Δυὸ καινούργιες ἐπιθεωρήσεις ἑτοιμάζονται γι' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα στὰ θέατρα «Σαμαρτζῆ» καὶ «Ἀκροπόλ».

Στοῦ «Σαμαρτζῆ» ἡ ἐπιθεώρησις «Δώδεκα καὶ πέντε», περιλαμβάνει πολλὰ πικάντικα νούμερα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεχωρίζουν «Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἀντζουλίνα» μὲ τὸν Πέτρο Κυριακὸ ποὺ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Καλὴ Καλό, καὶ τὰ «Σπουργίτια» μὲ τὴ Ρένα Ντὸρ καὶ τὸν κωμικὸ Δάνη.

— Στὴν νέα ἐπιθεώρησι τοῦ «Ἀκροπὸλ» ἐξ ἄλλου θὰ ντεμπουτάρουν, οἱ καινούργιες πρωταγωνίστριες τοῦ θιάσου Νίκη Ντέμις καὶ Λιάνα Βιτσώρη.

Ἡ Νίκη Ντέμις θὰ ἐμφανισθῆ σ' ἕνα μοντέρνο χορευτικὸ μαζὶ μὲ τὸ χορευτὴ Βαρλάμο καὶ ἡ Λιάνα Βιτσώρη σ' ἕνα πικάντικο σκέτς, τὸ «Μιὰ πιστὴ γυναῖκα» μαζὶ μὲ τὸν Κούλη Στόλιγκα. Σ' ἕνα ἄλλο μουσικὸ σκέτς τῆς ἰδίας ἐπιθεωρήσεως ὁ τενόρος Ντενόγιας, θὰ τραγουδήση «Τόσκα» καὶ «Ριγολέττο».

—Ἡ γνωστὴ χορεύτρια Σάσα Πρωτονοταρίου, ἡ ὁποία τελειοποιήθηκε στὸ Παρίσι ἐπὶ ἕνα ἑξάμηνο ὑπέγραψε συμβόλαιο συνεργασίας μὲ τὸ γνωστὸ χορευτὴ Ἀντώνιο Ἀλκαράζ.

Θὰ κάνουν μαζὶ μιὰ μεγάλη περιοδεία, ποὺ θ' ἀρχίση τὸ φθινόπωρο πρῶτα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

—Ἀναμένεται στὰς Ἀθήνας ἡ διάσημη στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ Ντόροθυ Λαμούρ, ὅπου θὰ κάνη μερικὲς ἐμφανίσεις.

—Ἡ καινούργια ἑλληνικὴ ταινία στὴν ὁποία πρωταγωνιστεῖ ἡ Ἄννα Καλουτᾶ, ὀνομάστηκε «Ἐκεῖνες ποὺ δὲν ξέρουν ν' ἀγαποῦν».

—Ὁ ἐκλεκτὸς θίασος τοῦ κ. Λεμοῦ στὸ θέατρο «Διονύσια» Καλλιθέας, συνεχίζει τὴν καλλιτεχνική του προσπάθεια, παρουσιάζοντας πάντα ἔργα Ἑλλήνων συγγραφέων. Τώρα παίζει τὴν κωμωδία τοῦ κ. Γ. Κουντούρη: «Μαγικὴ ράβδος», ποὺ θὰ τὴν διαδεχθῆ τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Καμπανέλλη: «Χορὸς πάνω στὰ στάχυα», γιὰ τὸ ὁποῖο ὅσοι παρακολούθησαν τὶς δοκιμὲς βεβαιώνουν πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὰ πρωτότυπη ἑλληνικὴ δημιουργία. Τὰ σκηνικὰ καὶ τὰ κοστούμια θὰ φιλοτεχνήση ὁ γνωστὸς ζωγράφος κ. Γιάννης Τσαρούχης καὶ τὴ μουσικὴ θὰ γράψη ὁ κ. Κουνάδης.

—Ἡ Καίτη Παρίτση, ποὺ γύρισε στὰς Ἀθήνας ἔπειτα ἀπὸ ἑξάμηνο παραμονὴ στὸ Παρίσι θὰ κάνη αὐτὲς τὶς μέρες τὴν ἐμφάνισί της μὲ νέο ρεπερτόριο.

— Μία γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου, ἡ Ναυσικᾶ Βάλβη, μετεβλήθη τώρα σὲ ντιζὲζ καὶ σημειώνει ἐπιτυχία.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ύπνος υπαίθριος!

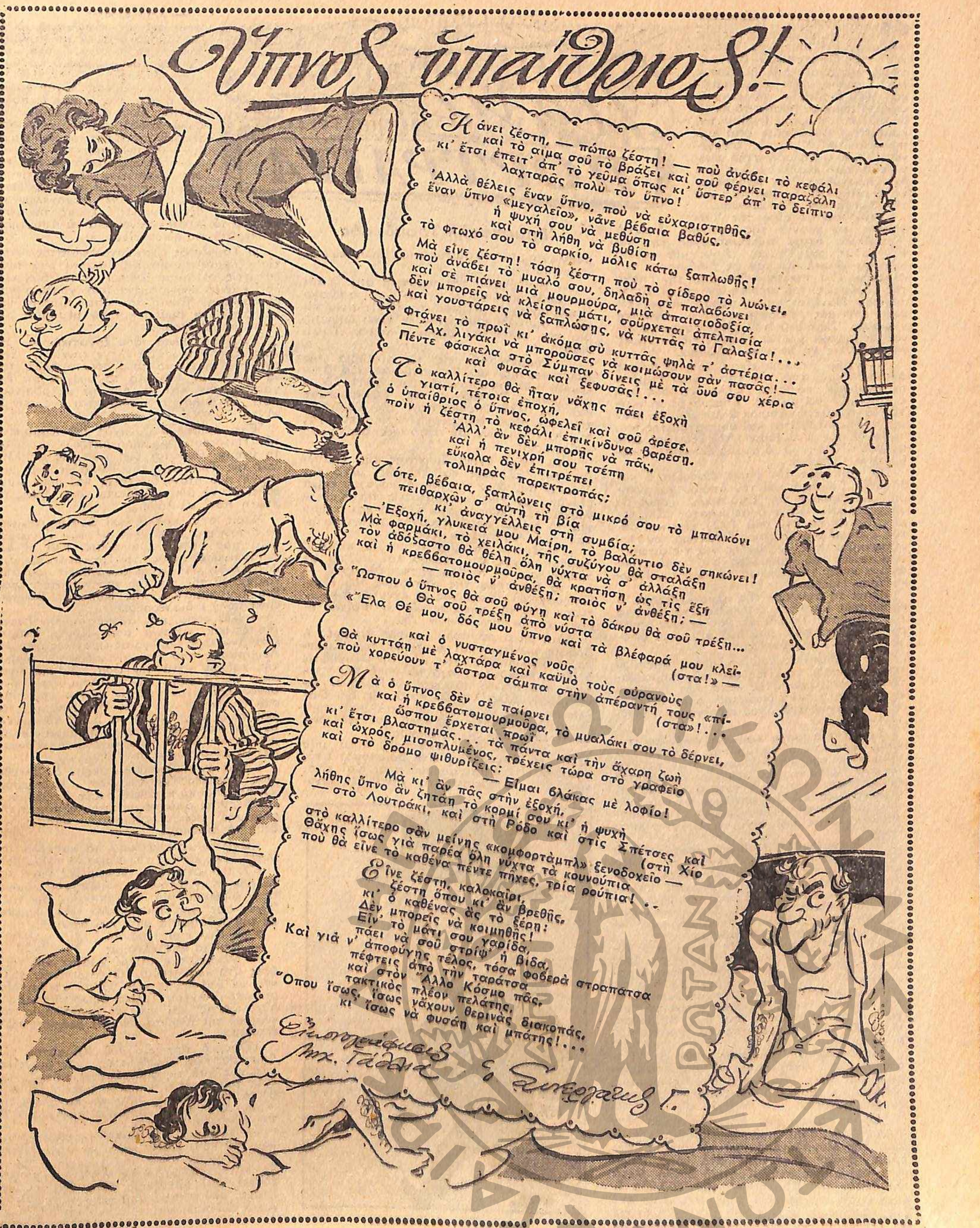

Κάνει ζέστη, — πώπω ζέστη! — ποὺ ἀνάβει τὸ κεφάλι
καὶ τὸ αἷμα σοῦ τὸ βράζει καὶ σοῦ φέρνει παραζάλη
κι' ἔτσι ἔπειτ' ἀπ' τὸ γεῦμα ὅπως κι' ὕστερ' ἀπ' τὸ δεῖπνο
λαχταρᾶς πολὺ τὸν ὕπνο!
Ἀλλὰ θέλεις ἕναν ὕπνο, ποὺ νὰ εὐχαριστηθῆς,
ἕναν ὕπνο «μεγαλεῖο», νἆνε βέβαια βαθύς,
ἡ ψυχή σου νὰ μεθύση
καὶ στὴ λήθη νὰ βυθίση
τὸ φτωχό σου τὸ σαρκίο, μόλις κάτω ξαπλωθῆς!
Μὰ εἶνε ζέστη! τόση ζέστη ποὺ τὸ σίδερο τὸ λυώνει,
ποὺ ἀνάβει τὸ μυαλό σου, δηλαδὴ σὲ παλαβώνει
καὶ σὲ πιάνει μιὰ μουρμούρα, μιὰ ἀπαισιοδοξία,
δὲν μπορεῖς νὰ κλείσῃς μάτι, σοῦρχεται ἀπελπισία
καὶ γουστάρεις νὰ ξαπλώσῃς, νὰ κυττᾶς τὸ Γαλαξία!...
Φτάνει τὸ πρωῒ κι' ἀκόμα σὺ κυττᾶς ψηλὰ τ' ἀστέρια...
—Ἄχ, λιγάκι νὰ μποροῦσες νὰ κοιμώσουν σὰν πασᾶς!—
Πέντε φάσκελα στὸ Σύμπαν δίνεις μὲ τὰ δυό σου χέρια
καὶ φυσᾶς καὶ ξεφυσᾶς!...
Τὸ καλλίτερο θὰ ἦταν νἄχης πάει ἐξοχὴ
γιατί, τέτοια ἐποχή,
ὁ ὑπαίθριος ὁ ὕπνος, ὠφελεῖ καὶ σοῦ ἀρέσει
πρὶν ἡ ζέστη τὸ κεφάλι ἐπικίνδυνα βαρέση.
Ἀλλ' ἂν δὲν μπορῆς νὰ πᾶς,
καὶ ἡ πενιχρή σου τσέπη
εὔκολα δὲν ἐπιτρέπει
τολμηρὰς παρεκτροπάς;
Τότε, βέβαια, ξαπλώνεις στὸ μικρό σου τὸ μπαλκόνι
πειθαρχῶν σ' αὐτὴ τὴ βία
κι' ἀναγγέλλεις στὴ συμβία:
—Ἐξοχή, γλυκειά μου Μαίρη, τὸ βαλάντιο δὲν σηκώνει!
Μὰ φαρμάκι, τὸ χειλάκι, τῆς συζύγου θὰ σταλάξη
τὸν ἀδόξαστο θὰ θέλη ὅλη νύχτα νὰ σ' ἀλλάξη
καὶ ἡ κρεββατομουρμοῦρα, θὰ κρατήση ὡς τὶς ἔξη
— ποιὸς ν' ἀνθέξη; ποιὸς ν' ἀνθέξη; —
Ὥσπου ὁ ὕπνος θὰ σοῦ φύγη καὶ τὸ δάκρυ θὰ σοῦ τρέξη...
Θὰ σοῦ τρέξη ἀπὸ νύστα
«Ἔλα Θέ μου, δός μου ὕπνο καὶ τὰ βλέφαρά μου κλεῖ-
(στα!» —
καὶ ὁ νυσταγμένος νοῦς
θὰ κυττάη μὲ λαχτάρα καὶ καϋμὸ τοὺς οὐρανοὺς
ποὺ χορεύουν τ' ἄστρα σάμπα στὴν ἀπέραντή τους «πί-
(στα»!...
Μὰ ὁ ὕπνος δὲν σὲ παίρνει
καὶ ἡ κρεββατομουρμοῦρα, τὸ μυαλάκι σου τὸ δέρνει,
ὥσπου ἔρχεται πρωῒ
κι' ἔτσι βλαστημᾶς... τὰ πάντα καὶ τὴν ἄχαρη ζωὴ
καὶ ὠχρός, μισοπλυμένος, τρέχεις τώρα στὸ γραφεῖο
καὶ στὸ δρόμο ψιθυρίζεις:
— Εἶμαι βλάκας μὲ λοφίο!
Μὰ κι' ἂν πᾶς στὴν ἐξοχή,
λήθης ὕπνο ἂν ζητάη τὸ κορμί σου κι' ἡ ψυχὴ
— στὸ Λουτράκι, καὶ στὴ Ρόδο καὶ στὶς Σπέτσες καὶ
(στὴ Χίο
στὸ καλλίτερο σὰν μείνης «κομφορτὰμπλ» ξενοδοχεῖο —
θἄχης ἴσως γιὰ παρέα ὅλη νύχτα τὰ κουνούπια
ποὺ θὰ εἶνε τὸ καθένα πέντε πῆχες, τρία ρούπια!..
Εἶνε ζέστη, καλοκαῖρι,
ζέστη ὅπου κι' ἂν βρεθῆς,
κι' ὁ καθένας ἂς τὸ ξέρη:
Δὲν μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς!
Εἶν' τὸ μάτι σου γαρίδα,
πάει νὰ σοῦ στρίψ' ἡ βίδα,
Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγης τέλος, τόσα φοβερὰ στραπάτσα
πέφτεις ἀπὸ τὴν ταράτσα
καὶ στὸν Ἄλλο Κόσμο πᾶς,
τακτικὸς πλέον πελάτης,
Ὅπου ἴσως, ἴσως νἄχουν θερινὰς διακοπάς,
κι' ἴσως νὰ φυσάη καὶ μπάτης!...

Πολιτικὰ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Ὁ Ἐμμανουὴλ Τσουδερός, πρώην πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ σημερινὸς Ὑπουργὸς τοῦ Οἰκονομικοῦ συντονισμοῦ, ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν Προοδευτικῶν Δημοκρατικῶν καὶ διάδοχος τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Καφαντάρη, ἱδρυτοῦ καὶ πρώτου ἡγέτου τοῦ κόμματος, κατάγεται ἀπὸ μιὰ παλαιότατη Κρητικὴ οἰκογένεια. Ἀνήκει δηλαδὴ στὴν οἰκογένεια τῶν Καλλέργηδων καὶ ἔχει προγόνους ποὺ προσφέρανε τὸ αἷμα καὶ τὴν ζωή τους γιὰ τὴν Κρήτη καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς, ὅταν ὁ Τσουδερὸς ἤτανε πρωθυπουργὸς τῆς κυβερνήσεως τοῦ Καΐρου, ἔγινε μιὰ τελετὴ γιὰ τὴν ἀνακήρυξί του ὡς διδάκτορος τοῦ Δικαίου. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἱδρύσεως τοῦ περίφημου αὐτοῦ Βρεττανικοῦ Πανεπιστημίου προσφωνήθηκε ξένος ἐπίτιμος διδάκτωρ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Συνήθεια τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι νὰ μεταχειρίζεται σὲ ὅλες τὶς ἐπίσημες περιστάσεις τὴ λατινικὴ γλῶσσα.

—Ἔχουν περάσει εἴκοσι ἔτη, ὦ ἄνδρες ἀκαδημαϊκοί, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐτιμήθη πανηγυρικῶς κάποιος Ἕλλην ἀγαθὸς καὶ ἐξαιρετικὸς πατριώτης. Σήμερα δὲ πρόκειται νὰ τιμήσετε κάποιον ἄλλον ποὺ θὰ ἦταν μὲν τότε συνεργάτης καὶ συμπατριώτης του, τώρα δὲ τὸν διεδέχθηκε στὴν ἐξουσία, εἶπε ἀρχαϊστὶ ὁ ῥήτωρ, ὁ σοφὸς ἑλληνιστὴς καθηγητὴς Γουώρντ.

Ὁ πολιτικὸς τὸν ὁποῖο ἐννοοῦσε ὁ καθηγητὴς Γουώρντ καὶ τοῦ ὁποίου χαρακτήριζε ὡς διάδοχο τὸν Ἐμμανουὴλ Τσουδερὸ στὴν ἐξουσία ἤτανε ὁ ἀείμνηστος Ἐλευθέριος Βενιζέλος ποὺ στὰ 1921 εἶχε καὶ αὐτὸς ἀνακηρυχθῆ ἐπίτιμος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης γιὰ τὶς ἄπειρες ὑπηρεσίες ποὺ πρόσφερε στὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Κατὰ τὴ συνέχισι τῆς προσφωνήσεως, ὁ καθηγητὴς Γουώρντ, ἀποκάλυψε τὸ μυστικὸ τοῦ ὀνόματος Τσουδερὸς ποὺ φέρουν σήμερα ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ δυὸ γενιὲς οἱ ἀπόγονοι τῶν Καλλέργηδων.

Ὁ προπάππος τοῦ σημερινοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κόμματος τῶν Προοδευτικῶν Δημοκρατικῶν ἤτανε ἀγωνιστὴς κατὰ τῶν Τούρκων στὴν Κρήτη καὶ εἰδικώτερα στὴν περιοχὴ τοῦ Ρεθύμνου ἀπὸ ὅπου κατάγεται ἡ οἰκογένειά του.

Σὲ κάποια μάχη καήκανε ἀπὸ ἕνα τυχαῖο περιστατικὸ τὰ μαλλιά του. Τὸ κάψιμο στὴν κρητικὴ διάλεκτο, ὅταν πρόκειται γιὰ τὶς τρίχες τοῦ σώματος ὀνομάζεται «τσούδισμα». Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Καλλέργης προσπάππος τοῦ σημερινοῦ πολιτικοῦ ἡγέτου, ὀνομάστηκε «Τσουδερός». Τὸ παρατσοῦκλι ἔμεινε καὶ σιγὰ σιγὰ ἔγινε ἐπώνυμο.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Τσουδερὸς γεννήθηκε στὸ Ρέθυμνο τῆς Κρήτης ποὺ ξεχωρίζει καὶ φημίζεται γιὰ τὸν ἡρωϊσμὸ τῶν κατοίκων του ἀνάμεσα στὶς τρεῖς ἄλλες μεγάλες πόλεις τῆς Μεγαλονήσου, τὰ Χανιά, τὸ Ἡράκλειο καὶ τὴ Σητεία καὶ εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔχει τὸ προνόμιο νὰ γεννᾶ πνευματικοὺς ἀνθρώπους σὲ μεγαλύτερο ἀριθμό.

Οἱ πρῶτες του σπουδὲς ἔγιναν στὸ γυμνάσιο τῆς Ρεθύμνου, καὶ ἀργότερα ἦρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ σπουδάσῃ νομικὰ καὶ οἰκονομικὰ στὸ Πανεπιστήμιο. Σὲ ὅλα τὰ μαθήματα ἀρίστευσε καὶ προκάλεσε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μεγάλου συμπατριώτου του, τοῦ Βενιζέλου, ποὺ τὸν ὑποστήριξε ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήματα.

Ἀργότερα ὁ Τσουδερὸς πῆγε στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ σπουδάσῃ νομικὰ καὶ νὰ τελειοποιηθῇ στὸν οἰκονομικὸ κλάδο ὅπου ἀργότερα θ' ἀναδεικνύοταν καὶ θὰ θριάμβευε.

Ὅταν ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του συμμετέσχε στὴν προσπάθεια γιὰ τὴν ἕνωσι τῆς Μεγαλονήσου μὲ τὴ μητέρα Ἑλλάδα. Βγῆκε βουλευτὴς στὸ νομὸ Ρεθύμνης καὶ μπῆκε στὴν Κρητικὴ Βουλή. Μετὰ τὴν ἕνωσι τῆς Κρήτης μὲ τὴν Ἑλλάδα ἔβγαινε βουλευτὴς στὸ νομὸ Ρεθύμνης ἐπὶ ὀχτὼ ὁλόκληρα χρόνια καὶ ἀντιπροσώπευσε τὸν νομὸ καὶ τὴν ἰδιαίτερή του πατρίδα μὲ

Ἐμμανουὴλ Τσουδερὸς

ἀξιόλογα ἀποτελέσματα στὸ Ἑλληνικὸ κοινοβούλιο.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολιτική σας δρᾶσι ποὺ ὁλοκληρώθηκε μὲ τὴν ἀνάδειξί σας στὸ Πρωθυπουργικὸ ἀξίωμα τὸ 1941, ποιὰ εἶναι ἡ συμβολή σας στὸν ἐν γένει δημόσιο βίο τῆς Ἑλλάδος; ρωτοῦμε τὸν κ. Τσουδερό.

— Συμμετέσχον εἰς τὰ συνέδρια τῆς Βουδαπέστης, τοῦ Μπορντὼ καὶ τῶν Βρυξελλῶν γιὰ τὶς ἐπανορθώσεις. Τὸ 1920 ὠνομάσθηκα Ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας καὶ τὸ 1928 ὑποδιοικητὴς τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀφοῦ διετέλεσα ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν σὲ τέσσαρες διαδοχικὲς κυβερνήσεις.

» Τὸ 1931 ἔγινα διοικητὴς τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ τελικῶς, μετὰ τὴν ἐξορίαν μου ἀπὸ τὴν 4ην Αὐγούστου ἔγινα ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἀθηνῶν γιὰ Κρήτην καὶ ἐκεῖθεν γιὰ τὸ Κάϊρο πρωθυπουργὸς ἀντικαταστήσας τὸν Ἀλέξανδρον Κορυζῆ

» Παρέμεινα ἐπὶ μία τετραετία περίπου πρωθυπουργὸς στὸ Κάϊρο καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω — τὸ ἔχω γράψει ἄλλωστε — ὅτι τὸ διάστημα τῆς ἀσκήσεως τοῦ Πρωθυπουργικοῦ ἀξιώματος μὲ ἐγέμισε πικρίαν τόσον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν ἀντιπάλων, ὅσον καὶ τῶν συναδέλφων μου...

Αὐτὴ εἶναι σὲ πολὺ γενικὲς γραμμὲς ἡ δρᾶσις, πολιτικὴ καὶ κοινωνική, τοῦ Ἐμμανουὴλ Τσουδεροῦ, ὅπως μᾶς τὴν ἀφηγήθηκε ὁ ἴδιος, καθισμένος στὸ πολιτικό του γραφεῖο, στὸ πρῶτο πάτωμα τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων. Δέκα λεπτῶν κουβέντα, ἕνα διάλειμμα, στὴν ἀδιάκοπη δουλειὰ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὶς ἑφτὰ τὸ πρωῒ καὶ τελειώνει ἀργὰ τὸ βράδυ δίχως διακοπή.

— Συνήθισα νὰ ξυπνῶ πολὺ πρωΐ, μᾶς λέει ὁ κ. Τσουδερός, εἴτε βρίσκομαι στὴν ἐξουσία εἴτε εἶμαι μακρυά της. Καὶ εἶναι εὔκολη ἡ συνήθεια αὐτὴ γιατὶ δὲν ξενυχτῶ...

Ἐμμανουὴλ Τσουδερὸς

—Ἀπὸ νέος;

—Ἔ! ὄχι ἀπολύτως. Νεώτερος εἶχα ὅλα τὰ μικρὰ ἐλαττώματα ποὺ κάνουν εὐχάριστη τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου...

— Δηλαδή;

— Μοῦ ἄρεσε, λόγου χάριν, καὶ ἡ καλοφαγία καὶ ἡ πολυφαγία. Μοῦ ἄρεσε ἐπίσης τὸ καλὸ κρασὶ καὶ φυσικὰ ἡ τσικουδιά, σὰν Κρητικὸς ποὺ εἶμαι.

— Καπνίζατε;

—Ἀρκετά, ἀλλὰ τὸ ἔχω κόψει τὸ τσιγάρο ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, γιατὶ μὲ πείραζε. Πάντως, προσθέτει χαμογελῶντας, δὲν σημαίνει ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ ἔκοψα κατώρθωσα νὰ ἀποχτήσω σπίτι ἀπὸ τὶς οἰκονομίες μου...

Ὁ Τσουδερὸς εἶναι ἐργατικώτατος. Ἀπὸ τὶς ἐξήμισυ τὸ πρωῒ βρίσκεται στὸ πόδι καὶ στὶς ἑφτάμισυ μπορεῖ νὰ τὸν βρῇ κιόλας κανεὶς θρονιασμένο στὸ γραφεῖο του νὰ δουλεύῃ. Ἐργάζεται, ὅπως εἴπαμε, μέχρι ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ τὸ μεσημέρι δὲν κοιμᾶται καθόλου.

Ἐνῷ ὅμως εἶναι τόσο ἐργατικὸς — μέχρις ἐξαντλήσεως, θὰ ἔλεγε κανεὶς — ἔχει τὴν ἀπαίτησι ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους του νὰ τηροῦν μὲ ἀκρίβεια τὰ ὡράρια τῆς ἐργασίας τους καὶ νὰ μὴν τὰ ὑπερβαίνουν ποτέ, ἔστω καὶ ἂν παρίσταται ἔκτακτη ἀνάγκη.

Ἔχει ἐπίσης ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Προοδευτικῶν Δημοκρατικῶν, ἀπέραντη μνήμη. Θυμᾶται φυσιογνωμίες ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤτανε διοικητὴς καὶ τοὺς ἀποκαλεῖ μὲ τὰ μικρὰ ὀνόματά τους, δίχως νὰ πέφτῃ ποτὲ σὲ λάθη.

Χάρις στὶς πολλὲς καὶ ὡραῖες ἀναμνήσεις του μιὰ συνομιλία μὲ τὸν Τσουδερὸ εἶναι πραγματικὴ ἀπόλαυσις. Καὶ τί δὲν θυμᾶται ὁ ἀρχηγὸς τῶν Προοδευτικῶν Δημοκρατικῶν. Ἰδίως οἱ ἀναμνήσεις του ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης του νεότητος, ὅταν ἤτανε γραμματεὺς τῆς Κρητικῆς Βουλῆς, εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσες.

— Μιὰ φορά, μᾶς ἀφηγεῖται, τὴν ἐποχὴ τῆς ξενικῆς κατοχῆς στὴν Κρήτη ὑπῆρχε ἕνας ἀνώτερος Γάλλος ἀξιωματικὸς ὀνόματι Λουμπάσκι, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν τήρησι τῆς τάξεως κατὰ τὴν ὥρα τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς. Μὲ τὸν Λουμπάσκι εἶχα συνεννοηθῆ ὅταν γινόταν κανένα ἐπεισόδιο στὴ Βουλὴ νὰ λέω στὸν Πρόεδρό της, τὸν ἀείμνηστο Μιχελιδάκη νὰ βάζῃ τὸ καπέλλο του. Αὐτὸ θὰ ἤτανε τὸ σύνθημα γιὰ νὰ μποῦνε οἱ Γάλλοι στρατιῶτες στὴν αἴθουσα καὶ νὰ ἐπιβάλουνε τὴν τάξι.

»Ἕνα ἀπόγευμα φιλονείκησε ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος μὲ τὸ γέρο - Κούνδουρο. Ὁ Λουμπάσκι περίμενε στοὺς διαδρόμους, κυττάζοντας ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων μήπως τοῦ δοθῇ τὸ σύνθημα.

»Ἐγὼ ὅμως κρατοῦσα τὸ καπέλλο τοῦ Μιχελιδάκη καὶ δὲν τὸν ἄφηνα νὰ τὸ φορέσῃ.

»Ὅπου, στὸ τέλος, θυμωμένος γιατὶ κατάλαβε τί γινόταν, ὁ Λουμπάσκι ὥρμησε στὴν αἴθουσα γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξι. Ἐγώ, σὰν νέος ποὺ ἤμουνα τότε, θύμωσα μὲ τὴν αὐθαιρεσία αὐτὴ καὶ φώναξα:

» — Κάτω οἱ τύραννοι !...».

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα;

— Μὲ πιάσανε καὶ μὲ χώσανε γιὰ τρεῖς ὧρες στὸ κρατητήριο. Ὁ Λουμπάσκι μάλιστα μὲ ἀπειλοῦσε πὼς θὰ μὲ στείλῃ ἐξορία στὸ Ἀλγέρι. Τελικὰ ὅμως παρενέβη ὁ Μιχελιδάκης καὶ μὲ τὴ δικαιολογία τοῦ «νεαροῦ τῆς ἡλικίας μου» μὲ ἀφήσανε πάλι ἐλεύθερο.

Τέλος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Δημοκρατικῶν Προοδευτικῶν μᾶς διηγεῖται πὼς μιὰ ἀπὸ τὶς φοβερώτερες στιγμὲς τῆς ζωῆς του ἤτανε ἡ τριήμερη πορεία του στὰ βουνὰ τῆς Κρήτης, μετὰ τὴν κατάληψι τῆς νήσου ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, συντροφιὰ μὲ τὸν Βασιλέα Γεώργιο.

— Πλήρωσα γιὰ καλὰ τὴν ἀντιπάθειά μου γιὰ κάθε εἶδος σπὸρ τὶς τρεῖς ἐκεῖνες φοβερὲς μέρες μέσα στὰ ἀπόκρημνα βουνὰ καὶ τὰ κατσάβραχα τῆς Μεγαλονήσου, μᾶς ἐξηγεῖ, καὶ ἀργότερα, ὅταν ἔφθασα στὸ Κάϊρο, μοῦ πέσανε ἀπὸ τὶς πληγὲς ὅλα τὰ νύχια τῶν ποδιῶν μου!...

ΑΛΕΞ. Γ. ΠΩΠ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η φλόγα της αγάπης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μετὰ τὸν ἀλβανικὸ πόλεμο, σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πολι, ρημαγμένη ἀπ' τοὺς βομβαρδισμούς, μιὰ μάνα, ἡ Θοδώρα Τόγκα, μάταια περιμένει τὸ γυιό της, τὸν Τάσο. Ἡ Αὐγή, μιὰ ὄμορφη γειτονοπούλα, προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Κι' αὐτὴ ἀνησυχεῖ γιὰ τὸν Τάσο, γιατὶ τὸν ἀγαπάει. Ξαφνικὰ φτάνει στὸ φτωχικὸ τῆς Τόγκα ἡ Ναγίδη, πλούσια κυρία, καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἡ κόρη της ἡ Καίτη, ποὺ ὑπηρετεῖ ὡς νοσοκόμα στὴν Ἀθήνα, τῆς ἔγραψε πὼς ὁ Τάσος εἶναι τραυματισμένος καὶ νοσηλεύεται στὸ νοσοκομεῖο της. Ἡ κυρὰ - Θοδώρα θάθελε νὰ τρέξῃ στὴν πρωτεύουσα, μὰ εἶναι πολὺ γρηά. Φεύγει, ἀντὶ γι' αὐτὴν ἡ Αὐγή, καί, φτάνοντας στὴν Ἀθήνα πηγαίνει στὸ σπίτι ποὺ μένει ἡ Καίτη. Ἐκείνη τὴ βλέπει ξαφνιασμένη. Δέχεται ὡστόσο νὰ τὴν φιλοξενήσῃ ἀλλὰ δείχνει καὶ κάποια δυσαρέσκεια γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο τῆς Αὐγῆς πρὸς τὸ νεαρὸ τραυματία.

Ἡ Αὐγὴ ἐπισκέπτεται τὸν Τάσο. Μὰ τὸ παλληκάρι τὴ δέχεται ψυχρά, γιατὶ ἡ Καίτη ἀπὸ ἀντιζηλία, τοῦ εἶπε ψέμματα ὅτι τὴν εἶδε στὴν Ἀθήνα νὰ γλεντᾷ μὲ νέους. Ἡ Αὐγὴ νοιώθει ἀβάσταχτη λύπη. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ἡ Καίτη ἀπουσιάζει, τρέχει στὸ νοσοκομεῖο, βλέπει τὸν Τάσο καὶ τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ τί συνέβη. Ὁ Τάσος μετανοεῖ, τῆς μιλάει τρυφερά, τὴ φιλεῖ καὶ τῆς δηλώνει πὼς τὴ θεωρεῖ πιὰ ἀρραβωνιαστικιά του.

Ἔξαφνα φτάνει ἡ Καίτη, βλέπει τί συνέβη καὶ γίνεται ἔξω φρενῶν. Ἡ Αὐγὴ γυρίζει στὴν κωμόπολι εὐτυχισμένη. Γυρίζει ἀργότερα κι' ὁ Τάσος, ἐντελῶς καλά. Μὰ ὑποφέρουν φρικτὰ ἀπ' τὴν πεῖνα, ἀπ' τὶς στερήσεις. Ὡς ποὺ μιὰ μέρα ὁ Τάσος φτάνει σπίτι μ' ἕνα ψωμί. Ποῦ τὸ βρῆκε; Θὰ τοὺς ἐξηγήσῃ κατόπιν...

Ὁ Τάσος τοὺς φανερώνει πὼς δούλεψε στοὺς κατακτητάς. Ἡ Αὐγὴ λυπᾶται γι' αὐτό. Καλύτερα νὰ πέθαιναν τῆς πείνας. Ἔξαφνα ὁ Τάσος συναντᾷ τὴν Καίτη. Ἐκείνη προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ τὴ συμπάθειά του. Μὰ ὁ νέος εἶνε βαρύς, δὲν ξεχνᾷ τὴ διαγωγή της. Γιὰ νὰ ἐξιλεωθῇ ὁ Τάσος γιατὶ δούλεψε στὸν κατακτητὴ λαβαίνει μέρος μ' ἄλλους συχωριανούς του σ' ἕνα σαμποτάζ. Οἱ κατακτηταὶ πιάνουν δυό. Τοὺς πρόδωσαν. Ὁ Τάσος φεύγει γιὰ νὰ κρυφτῇ.

5ον

Οἱ γυναῖκες ἐκείνων ποὺ πιάστηκαν ἔτρεξαν στὴ φυλακή. Πολὺς κόσμος μαζεύτηκε ἐπίσης ἐκεῖ. Κι' ἡ δίκη ἔγινε ἀμέσως, πρόχειρα στὴν αὐλὴ τοῦ ἐργοστασίου ποὺ χρησίμευε γιὰ φυλακή. Πυκνὲς σειρὲς ἀπὸ ὡπλισμένους στρατιῶτες φρουροῦσαν. Καὶ στὴ μέση ἔστεκε ἕνα παλληκάρι, ψηλὸ ὡς ἐκεῖ πάνω, μελαχροινό, ὁ Παῦλος, ὁ Γκίκας, κι' ἕνα παιδάκι, ἀδύνατο καὶ κοντό, μὲ μαῦρα ἔξυπνα μάτια, ὁ Θανάσης ὁ Δέβας.

Ἡ διαδικασία ὑπῆρξε σύντομη. Ἕνας διερμηνέας ρώτησε τοὺς κατηγορουμένους ἂν ἀναγνωρίζουν τὸ φταίξιμό τους.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἀδίσταχτα ὁ Γκίκας.

— Ναί, ἀποκρίθηκε μὲ τὴν κοριτσίστικη φωνή του κι' ὁ Θανασάκης.

— Γιατί τὸ κάνατε αὐτό; τοὺς ρωτήσανε.

Κι' ὁ Παῦλος, ὁ Γκίκας, ἀποκρίθηκε καρφώνοντας τὸ Γερμανὸ δικαστὴ μὲ τὴ ματιά του:

— Εἴσαστε ἐχθροί μας. Εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας τρόπος νὰ σᾶς πολεμήσουμε. Ἂν βρισκώμασταν ἀντιμέτωποι σὲ μάχη, σὲ τίμιον ἀγῶνα, θὰ σᾶς ρίχναμε σφαῖρες. Μὰ μᾶς ἔχετε δεμένους. Κι' ἔτσι σᾶς χτυπήσαμε μὲ τὸ ὅπλο ποὺ διαθέταμε.

—Ἐσύ, τί ἔχεις νὰ πῇς; ρώτησαν τὸ Θανάση.

—Ἔχω νὰ πῶ πὼς δὲν μετανοιώνω γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί, σηκώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι.

— Τὸ ξέρετε ὅτι τὸ ἔγκλημά σας τιμωρεῖται μὲ θάνατο; ρώτησε ὁ διερμηνέας.

Ὁ Γκίκας σήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους.

Ἡ καθαρὴ φωνὴ τοῦ Θανάση ἀποκρίθηκε.

— Τὸ ξέρομε!

Ἔσκυψαν οἱ Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ μεταξύ τους. Κάτι ψιθύρισαν. Κι' ἔπειτα, κάποιος διάβασε μερικὰ λόγια, κι' ὁ δραγουμάνος τὰ ἐξήγησε. Κι' ἀπ' ὅλα τὰ λόγια, οἱ Ἕλληνες ποὺ παρακολουθοῦσαν, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ μάτια, μιὰ λέξι κατάλαβαν:

— Θάνατο!

— Γιὰ παραδειγματισμό, ἐξήγησε ὁ διερμηνέας. Γιὰ νὰ μὴ τολμήσῃ πιὰ κανεὶς νὰ ξανακάνῃ τέτοιο πρᾶγμα.

Ἕνας ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς ρώτησε τὸν Θανασάκη, ἑλληνικά:

— Πόσων χρόνων εἶσαι;

— Δεκάξη, ἀποκρίθηκε τὸ παιδὶ μὲ καμάρι.

Κυττάχτηκαν οἱ Γερμανοὶ μεταξύ τους, καὶ κάτι εἶπαν στὸ διερμηνέα.

Κι' αὐτὸς εἶπε, χαρούμενος:

—Ἐπειδὴ εἶνε ἀνήλικος ὁ Ἀθανάσιος Δέβας, ἡ ποινή του μετατρέπεται σὲ ἰσόβια.

Ἕνα πνιγμένο ξεφωνητὸ χαρᾶς ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος, κι' ἡ χήρα τοῦ Δέβα, ἡ μάνα τοῦ Θανασάκη, τραβήχτηκε μακρυὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος, γιὰ νὰ κλάψῃ ἀπὸ χαρά, μὰ κι' ἀπὸ λύπη γιὰ τὸ ἄλλο τὸ παιδί.

Ὁ γέρο Δέβας, ὁ πατέρας τοῦ κατάδικου, ἔμεινε ἀσάλευτος στὴ θέσι του.

Οἱ στρατιῶτες διάλυσαν τὸ πλῆθος. Στάθηκαν ἐφ' ὅπλου λόγχη σ' ὅλες τὶς πόρτες τοῦ ἐργοστασίου. Τὸν πατέρα τοῦ Γκίκα ὅμως ποὺ ἀκουμποῦσε σ' ἕναν τοῖχο, μισοπεθαμένος, δὲν τὸν πείραξαν.

Σὲ λίγο, μιὰ ἐκπυρσοκρότησι ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ ἐργοστασίου.

Οἱ γυναῖκες ποὺ περίμεναν παράμερα τσίριξαν.

— Αἰωνία του ἡ μνήμη! ψιθύρισαν οἱ ἄντρες κι' ὅλα τὰ μάτια βούρκωσαν.

Ἕνας στρατιώτης βγῆκε ἀπὸ μέσα, καὶ προχωρῶντας πρὸς τὸν πατέρα τοῦ σκοτωμένου κάτι θέλησε νὰ τοῦ πῇ. Ὁ γέρος τον κύτταξε μὲ μάτια σὰν γυάλινα, ἔπειτα σήκωσε τὰ χέρια του ἀνοιχτά, χτύπησε τὸν ἀέρα μιὰ δυὸ φορὲς καὶ σωριάστηκε στὴ γῆ. Πῆγαν νὰ τὸν σηκώσουν, νομίζοντας πὼς λιποθύμησε. Μὰ ὁ γέρος ἦταν πιὰ νεκρός. Οἱ γερμανικὲς σφαῖρες ποὺ εἶχαν τρυπήσει τὴν καρδιὰ τοῦ μοναχογυιοῦ του, εἶχαν κόψει καὶ τὸ νῆμα τῆς δικῆς του τῆς ζωῆς!...

Φυλακισμένες

Μαζὶ μὲ ἄλλες κοπέλλες, παρακολούθησε κι' ἡ Αὐγὴ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο τὴν τραγωδία. Μὲ μάτια ἀστραφτερά, μὲ μάγουλα ξαναμμένα ἄκουσε τὴ σύντομη διαδικασία, καὶ τὴν καταδίκη. Κι' ἔπειτα, ἄκουσε τὴν ὁμοβροντία ποὺ χάριζε τὴν ἀθανασία σ' ἕνα παλληκάρι. Δάκρυα δὲν ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ βῆμα σταθερὸ γύρισε σπίτι της.

Ἡ κυρὰ Θοδώρα, ἔτρεμε, μόλις μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια της. Τῆς εἶχαν πῆ κιόλας τὰ νέα καὶ κόντευε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀγωνία, ὅπως εἶχε πεθάνει ὁ γέρο Γκίκας. Μονάχα μὲ τὴν ἰδέα τί κίνδυνο εἶχε ξεφύγει ὁ γυιός της. Ἀλλὰ τὸν εἶχε ξεφύγει ὡστόσο;...

—Ἄχ, Αὐγή, φώναξε, ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ βρίσκεται τώρα ὁ Τάσος; Ἂν δὲν κατάφερε νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποὺ κρύβονται; Ἂν τὸν πιάσουν αὐτὰ τὰ σκυλιά, πάει χαμένος!

— Μάνα, ἀποκρίθηκε ἡ Αὐγὴ σοβαρά, ὁ Τάσος σίγουρα σώθηκε, δὲν ἔχει πιὰ κανένα κίνδυνο. Ἀλλά, μὴν τρομάξῃς ποὺ θὰ σοῦ πῶ κάτι: Ἦταν τόσο ὄμορφος ὁ θάνατος τοῦ Παύλου Γκίκα. Θἄθελα νὰ εἶμαι στὴ θέσι του.

Ἕνωσε ἡ γερόντισσα τὰ χέρια της, σὰν σὲ προσευχή.

—Ὅπως εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! εἶπε. Ὅπως εἶνε τὸ ἅγιο θέλημά του. Ὡς τὰ τώρα παρακαλοῦσα γιὰ νὰ γίνῃ ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσα. Μὰ τώρα πιά, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ἡ φτωχιὰ τί νὰ παρακαλέσω.

Τῆς πῆρε ἡ Αὐγὴ τὸ ἀδύνατο χέρι της μέσα στὴ ζεστὴ της φούχτα.

— Μανούλα. Ὅλα θὰ τελειώσουν καλά, τῆς εἶπε γλυκά. Μιὰ μέρα θὰ ἐλευθερωθοῦμε. Καὶ ὁ Τάσος θὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι διπλὰ δοξασμένος.

—Ἐμεῖς τώρα, τί θὰ κάνουμε; ρώτησε δειλὰ ἡ γερόντισσα.

Δὲν πρόφτασε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Αὐγή. Ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα, ἔκανε τὶς δυὸ γυναῖκες νὰ πεταχτοῦνε τρομαγμένες. Ἄνοιξε ἡ Αὐγή. Πέντε - ἔξη καραμπινιέροι στέκονταν στὴν πόρτα. Μὲ ὕφος αὐστηρὸ κύτταξαν ἐχθρικὰ τὶς δυὸ γυναῖκες καὶ κάποιος ποὺ ἤξερε ἑλληνικὰ τὶς ρώτησε:

— Ποῦ εἶνε ὁ Τάσος Τόγκας;

— Δὲν ξέρουμε, φώναξε πρώτη ἡ κυρὰ Θοδώρα, κι' ἀφήνοντας μὲ μιᾶς τὸ φοβισμένο της ὕφος πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στοὺς στρατιῶτες μὲ μάτια ἀστραφτερά.

— Εἶσαι ἡ μάνα του; ρώτησε κάποιος ἀπ' τοὺς Ἰταλούς.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ γερόντισσα μὲ καμάρι.

— Κι' ἐσύ; ρώτησαν τὴν Αὐγή.

Ἡ κυρὰ Θοδώρα, ἀποκρίθηκε γρήγορα:

— Αὐτὴ εἶνε μιὰ ξένη κοπέλλα ποὺ ἦρθε νὰ μὲ βοηθήσῃ λιγάκι.

Δίστασε μιὰ στιγμὴ ἡ Αὐγή. Ἔπειτα ὅμως, ἐνῶ τὰ γαλανά της μάτια ἀστραφταν μὲ κάποιο οὐράνιο φῶς, εἶπε:

—Ἐγὼ εἶμαι ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Τάσου!

—Ἄ, ἀρραβωνιαστικιά του!...

Κυττάχτηκαν οἱ Ἰταλοὶ μεταξύ τους καὶ χαμογέλασαν πονηρά.

Ὁ ἀρχηγός τους ρώτησε πάλι κοφτά:

— Ποῦ εἶνε κρυμμένος ὁ Τάσος Τόγκας; Πρέπει νὰ μᾶς πῆτε ἀμέσως.

— Δὲν ἔχουμε ἰδέα, εἶπε ἡ Αὐγή. Πῶς θέλετε νὰ ξέρουμε ἐμεῖς; Δὲν θὰ ἔλεγε βέβαια, σ' ἐμᾶς. ἀδύνατες γυναῖκες, τὰ σχέδιά του.

—Ἀφῆστε τα αὐτά. Ἐλᾶτε, πέστε μας μὲ τὸ καλό, γιατὶ ἔχουμε κι' ἄλλα μέσα.

Ἡ κυρὰ Θοδώρα γέλασε.

—Ἄλλα μέσα; Ποιὰ μέσα μποροῦνε ν' ἀναγκάσουν μιὰ μάνα νὰ προδώσῃ τὸ παιδί της;

—Ὥστε νὰ λοιπὸν ποὺ ξέρεις ποῦ κρύβεται, εἶπε γρήγορα ἐκεῖνος ποὺ ἤξερε ἑλληνικά.

— Δὲν ξέρω τίποτε, φώναξε ἡ κυρὰ Θοδώρα

Ἐνσταντανέ

Ὁ λωποδύτης

Εἶνε μεσάνυχτα.

Ἡ κ. Μαργαρίτα, ἀφοῦ περίμενε μάταια τὸ σύζυγό της, πλάγιασε καὶ πρόκειται νὰ κοιμηθῇ.

Ἔξαφνα ἀντηχεῖ ἕνας ὕποπτος θόρυβος κι' ἕνας λωποδύτης πηδάει ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι!...

Ἡ κ. Μαργαρίτα πετιέται ἀπ' τὸ κρεββάτι κατατρομαγμένη.

— Μιὰ κίνησι ἂν κάνῃς θὰ σὲ σκοτώσω!... τῆς λέει ἄγρια ὁ λωποδύτης. Ψάχνω νὰ βρῶ τὰ χρήματα τοῦ ἄντρα σου... Ποῦ τὰ ἔχει τρυπώσει, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος;...

Ἡ κυρία βγάζει ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, καὶ γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνο της. Συγχρόνως λέει στὸ λωποδύτη:

—Τὰ χρήματα τοῦ προκομμένου τοῦ ἄντρα μου ζητᾶς; Ἀμ' δυὸ ὧρες ἔψαχνα καϋμένε, καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὰ βρῶ... Δὲν πιστεύω νὰ φανῇς τυχερώτερος ἀπὸ μένα!

Ο ΦΑΚΟΣ

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, εἶπε ὁ ἀρχηγός, ἐλᾶτε μαζί μας. Θὰ ἰδοῦμε ἂν θ' ἀνοίξετε τὸ στόμα σας στὴ φυλακή.

Οἱ στρατιῶτες κύκλωσαν τὶς δυὸ γυναῖκες. Ἡ Αὐγή, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσε τὰ πόδια της νὰ λυγίζουν. Ἀλλὰ τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ ματιά της ἔπεσε στὴ γερόντισσα καὶ τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν ἀπὸ ντροπή. Φοβόταν αὐτή, ποὺ ἦταν εἴκοσι δύο χρονῶν κοπέλλα, κι' ἡ κυρὰ Θοδώρα, ποὺ ἦταν ἑξῆντα, ἐρείπιο ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὶς κακουχίες στεκόταν περήφανη, ἀλύγιστη. Σήκωσε τότε ἡ Αὐγὴ τὸ κεφάλι της κι' ἡ ματιά της περήφανη, ἀτσαλένια κάρφωσε τοὺς καταχτητές.

— Πρὶν φύγετε, νὰ ψάξετε καλὰ τὸ σπίτι, σὲ κάθε γωνιά, πρόσταξε ὁ ἀρχηγός.

Δὲν βάσταξε πολὺ ἡ ἔρευνα. Τὸ γκρεμισμένο σπιτάκι, δὲν εἶχε καὶ πολλοὺς κρυψῶνες. Ὡστόσο τοὺς τὸ ἀναστάτωσαν κι' ἔβαλαν χέρι στὰ λίγα πράγματα ποὺ εἶχαν σωθῇ ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Ἔπειτα φώναξαν ἄγρια:

—Ἐμπρός!

Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς στρατιῶτες διέσχισαν ἡ Θοδώρα κι' ἡ Αὐγὴ τὴν κωμόπολι, πηγαίνοντας πρὸς τὸ μέρος ποὺ χρησίμευε ὡς ἕδρα τῶν Ἰταλῶν καὶ φυλακή. Ὁ κόσμος στεκόταν καὶ τὶς κύτταζε. Οἱ περισσότεροι τὶς γνώριζαν, καὶ καταλάβαιναν ἀμέσως τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ συνοδεία. Ἡ Αὐγὴ προχωροῦσε μὲ τὰ μάτια κατεβασμένα, ἀποφεύγοντας τὶς περίεργες ματιὲς τοῦ πλήθους. Ἡ κυρὰ Θοδώρα ὅμως, ἂν καὶ τὰ πόδια της τρίκλιζαν, κύτταζε μπροστά της, καὶ συναντοῦσε πολλὲς ματιὲς γεμᾶτες συμπόνοια κι' ἄκουγε πολλὰ λόγια ψιθυριστά:

— Θάρρος, γερόντισσα!...

— Κύττα μὴ σοῦ ξεφύγῃ καμμιὰ λέξι, μάνα!

—Ἔννοια σου, θὰ τὸ πληρώσουν μιὰ μέρα, τὸ μαρτύριό σου.

Ἡ κυρὰ Θοδώρα τοὺς κύτταζε ὅλους καλά. Τὰ μάτια της εἶχαν πάρει μιὰ νεανικὴ λάμψι.

Ἔφτασαν, ἐπὶ τέλους, στὸ χτίριο ποῦμεναν οἱ Ἰταλοί. Τὶς ἔσπρωξαν μέσα καὶ τὶς παρουσίασαν στὸ διοικητή.

Ἦταν ἕνας μελαχροινός, μὲ σταχτυὰ μάτια, ἀδύνατος, καὶ κομψός.

—Ἐμπρός, τοὺς εἶπε ἀμέσως. Ἐδῶ δὲν περνοῦνε τὰ πολλὰ λόγια. Μιὰ λέξι θέλουμε. Ποῦ πῆγε νὰ κρυφτῇ ὁ Τάσος Τόγκας;

— Πέστε του, εἶπε ἡ κυρὰ Θοδώρα στὸ διερμηνέα, νὰ μὴ βασανίζεται ἄδικα καὶ νὰ μὴ μᾶς βασανίζῃ κι' ἐμᾶς. Δὲν ξέρουμε τίποτε. Ἀλλὰ κι' ἂν ξέραμε, δὲν θὰ τὸ μαρτυρούσαμε.

— Χμ... ἔκανε ὁ ἀξιωματικός. Εἶσαι περήφανη, βλέπω, γερόντισσα. Μά, νὰ ξέρῃς πὼς ἡ θέσι σου δὲν ἐπιτρέπει περηφάνεια. Ἂν δὲ θέλῃς νὰ καταλάβῃς τί θὰ πῇ πόνος, ἔλα, λέγε.

Σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντά της, κυττάζοντάς την ἀπειλητικά. Δὲν ὀπισθοχώρησε ἡ γερόντισσα. Τὸν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια κι' ἀποκρίθηκε πάλι, ἤρεμα:

— Δὲν ξέρω!

Τὸ χέρι τοῦ Ἰταλοῦ ἀξιωματικοῦ ἔπεσε βαρὺ στὸ μάγουλό της. Ἀπὸ τὸ χτύπημα ἔπεσε κάτω ἡ γριούλα. Ἕνα βογγητὸ βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη της. Γιὰ νὰ μὴ τῆς δώσῃ καιρὸ νὰ συνέρθῃ ὁ Ἰταλὸς ἄρχισε νὰ τὴν κλωτσάῃ.

—Ἔλα, ἔλα, λέγε, τῆς φώναζε ἑλληνικά. Λέγε, γιατὶ ἀλλοιώτικα, θὰ χάσῃς τὴ ζωή σου!

— Παναγία μου! Παναγία μου!....

φώναξε ἡ ἄμοιρη γερόντισσα.

Ἡ ψυχή της, σὲ κάθε χτύπημα, λὲς κι' ἔφτανε στὰ χείλη της, ἕτοιμη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ βασανισμένο της κορμί.

Σ' ἕνα πιὸ δυνατὸ χτύπημα ὅμως, δὲν μίλησε. Ἔμεινε ἀκίνητη, σὰ νεκρή.

— Μανούλα! ξεφώνισε ἡ Αὐγὴ κι' ἔσκυψε ἀπάνω της.

Τὴν τράβηξαν ἀπότομα, κι' ὁ ἀξιωματικὸς πρόσταξε:

— Νὰ πᾶτε μέσα τὴ γριά, καὶ νὰ κυττάξετε νὰ τὴν συνεφέρετε.

Ἄρπαξαν σὰν ψοφίμι τὴν κυρὰ Θοδώρα, καὶ τὴν ἔσυραν μέσα. Κι' ἔμεινε ἡ Αὐγὴ στὸ δωμάτιο μὲ τὸν Ἰταλὸ ἀξιωματικὸ καὶ μὲ δυὸ στρατιῶτες.

— Καὶ τώρα, ἡ σειρά σου, τῆς εἶπε ὁ ἀξιωματικός.

Τὴν κύτταξε καλὰ - καλὰ καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἔχασε ξαφνικὰ τὴν αὐστηρότητά της καὶ πῆρε μιὰ ἔκφρασι πόθου, ποὺ τρόμαξε πιὸ πολὺ τὴν κοπέλλα.

—Ὄμορφο κορίτσι! τῆς εἶπε ἑλληνικά.

Τὸν κύτταξε κατσουφιασμένη, μὲ χείλη σφιχτὰ ἡ κοπέλλα.

—Ἔλα, ἔλα, εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Ἐσὺ εἶσαι καλὸ κορίτσι καὶ θὰ μᾶς πῇς ποῦ εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστικός σου.

—Ὅ,τι καὶ νὰ κάνετε, φώναξε μὲ θυμὸ ἡ Αὐγή, δὲν θ' ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Δὲν ξέρω. Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω;

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι ὁ ἀξιωματικός. Αὐτὴ τὸ τράβηξε, σὰν νὰ τὴν εἶχε ἀγγίσει φίδι.

Γέλασε αὐτὸς καὶ εἶπε:

— Εἶσαι ἄγρια, μικροῦλα μου, μὰ δὲν πειράζει. Εἶσαι τόσο ὄμορφη ποὺ θὰ σὲ συγχωρέσω. Μονάχα μίλησε, γρήγορα, γιατὶ δὲν θέλω νὰ κάνω κακὸ σ' ἕνα τόσο ὄμορφο κορίτσι.

Ἔσφιξε τὰ χείλη της καὶ δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Αὐγή.

Τὴν ἐπίεζε ὁ ἀξιωματικὸς ἄλλοτε μὲ φοβέρες κι' ἄλλοτε μὲ ὑποσχέσεις. Κι' ὅταν, ἐπὶ τέλους, εἶδε πὼς μὲ κανένα τρόπο δὲν ἄλλαζε γνώμη ἡ Αὐγή, ἄλλαξε αὐτὸς ὕφος.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ χέρι του ἔπεσε βαρὺ στὸ μάγουλό της. Κι' ἔπειτα, σὰν νὰ τὸν εἶχε καταλάβει λύσσα, ἄρχισε νὰ τὴ χτυπάῃ κι' αὐτὴ ἀλύπητα, μὲ τὸ δεξί του χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ ἀριστερό του κρατοῦσε τόσο δυνατὰ τὸ μπράτσο της, ποὺ τὰ νύχια του χώνονταν στὶς σάρκες της.

Ἔπεσε κάτω ἡ Αὐγή, ξεφωνίζοντας. Ἀπὸ πάνω της αὐτὸς τὴ χτυποῦσε τὴν ἔβριζε, τὴ φοβέριζε.

Κάποτε, ἐπὶ τέλους, κόπασε ἡ λύσσα του καὶ σταμάτησε.

Ἡ Αὐγὴ κοιτόταν κάτω. Τὰ ροῦχα της ἦσαν σχισμένα, καὶ μέσα ἀπὸ τὰ κουρέλια ξεπετιόταν τὸ παρθενικό της στῆθος, λευκὸ σὰν ἀλαβάστρινο. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της, λυτά, ἦσαν χυμένα στὸ πάτωμα. Τὰ χέρια της, μελανιασμένα ἀπὸ τὸ ξύλο οὔτε σάλευαν. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

Ζαλισμένη τὶς πρῶτες στιγμὲς δὲν σκέφθηκε νὰ σκεπάσῃ τὴ γύμνια της. Κι' οἱ στρατιῶτες ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα, μὲ μάτια ποὺ σπίθιζαν, δὲν χόρταιναν νὰ τὴν κυττάζουν.

Μόλις συνῆρθε λίγο ἡ κοπέλλα σκέπασε μὲ τρόμο τὸ γυμνό της στῆθος καὶ σηκώθηκε. Ἔτρεμε ὁλόκληρη, δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια της.

Ἡσυχασμένος τώρα, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς εἶπε μαλακά:

— Φταῖς ἐσύ. Βλέπεις κι' ἐγὼ τέτοια διαταγὴ ἔχω. Ὁπωσδήποτε, μὲ ὅποιο μέσον, θὰ μάθω ποῦ πῆγε ὁ ἀρραβωνιαστικός σου. Ἔλα, θέλεις τώρα πιὰ νὰ τὸ μαρτυρήσῃς μόνη σου;

— Δὲν ξέρω τίποτε! φώναξε ἡ κοπέλλα βραχνά.

— Καλά. Νὰ τὴν κλείσετε μέσα λοιπὸν κι' αὐτή.

Τὴν πέταξαν, σὰν κουρέλι στὸ δωμάτιο ὅπου εἶχαν κλειδώσει καὶ τὴν κυρὰ Θοδώρα. Εἶχε συνέρθει κι' ἡ γερόντισσα καὶ καθόταν κάτω στὸ πάτωμα. Τὰ πόδια της δὲν τὴ βαστοῦσαν, ἀλλὰ τὰ μάτια της διατηροῦσαν τὴ νεανική τους λάμψι.

Μ' ἕνα λυγμὸ ρίχτηκε ἡ Αὐγὴ στὴν ἀγκαλιά της.

— Τί σοῦκανε, παιδί μου; ρώτησε ἡ γερόντισσα.

—Ἐσένα, συλλογίζομαι, μάνα, ἀποκρίθηκε τρέμοντας ἡ Αὐγή.

—Ἐμένα! Ἐγώ, τί ἔχω νὰ πάθω; Τὸ μόνο ποὺ μποροῦνε νὰ μοῦ κάνουν, εἶνε νὰ μὲ σκοτώσουν. Ἐσὺ ὅμως, ὅλα μπορεῖς νὰ τὰ πάθῃς.

—Ἄχ, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο ποὺ φοβᾶμαι κι' ἐγώ, μάνα. Τὸ ξύλο τοῦ βάρβαρου αὐτοῦ δὲν τὸ φοβήθηκα. Τὴ ματιά του ὅμως, τὴ συλλογίζομαι καὶ τρέμω.

— Θὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁ Θεός! Θὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁ Θεός! εἶπε ἡ γριά.

Ἀκούμπησε ἡ Αὐγὴ τὸ κεφάλι της στὰ γόνατα της. Ἔτρεμε σύγκορμη. Ποτὲ δὲν εἶχε αἰσθανθῆ τὴν ταπείνωσι τοῦ ξύλου ἡ κοπέλλα. Ἀπὸ τὸν πατέρα της ποὺ τὴ λάτρευε, εἶχε ἀνατραφῆ μὲ χάδια. Κι' οἱ ξένοι πάντα τὴ λυπόνταν τὴν παιδούλα ποὺ δὲν εἶχε μάνα καὶ τὴ χάϊδευαν. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή της εἶχε νοιώσει τὸ βάρβαρο ξέσπασμα τῆς βίας στὸ ἁβρό της κορμί.

— Μανούλα, ψιθύρισε, ἀργότερα, ὅταν σκοτείνιασε κι' ἔμειναν ὁλόμονες, στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο οἱ δυὸ γυναῖκες, καὶ κάτι ἄλλο συλλογίζομαι. Ἂν, μάθῃ ὁ Τάσος πὼς μᾶς ἔπιασαν, κι' ἔρθῃ καὶ παραδοθῇ;

Πετάχτηκε ἡ γερόντισσα.

— Θὰ μὲ τρελλάνῃς μ' αὐτὴ τὴ σκέψι! φώναξε.

—Ἄχ, μανούλα, δὲν ἔπρεπε νὰ στὸ πῶ καὶ νὰ σὲ φοβίσω. Μὰ μὲ πνίγει αὐτὴ ἡ ἀγωνία. Τί νὰ κάνουμε; Πῶς μπορεῖ νὰ μὴ τὸ μάθῃ;

— Τί νὰ κάνουμε; φώναξε ἡ κυρὰ Θοδώρα, χτυπῶντας τὰ χέρια της μὲ ἀπελπισία. Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακή;

— Πῶς νὰ βροῦμε κανένα μέσον νὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ τὸν ἔξω κόσμο; Ἄχ, μοὔρχεται τρέλλα!

Ἄρχισε πάλι νὰ τρέμῃ ἡ κοπέλλα. Ἡ κυρὰ Θοδώρα τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά.

Κι' ἐνῶ ἡ ἴδια σπαρταροῦσε ἀπὸ ἀγωνία, τῆς εἶπε:

—Ἔλα, κοιμήσου, Αὐγή. Ἀπόψε δὲν γίνεται τίποτε. Θ' ἀρρωστήσῃς. Τρέμεις σὰ νἄχῃς πυρετό. Αὔριο, ἴσως μᾶς φωτίσῃ ὁ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Ὁ μηχανικὸς Λέον Χίνγκλ ὕστερα ἀπὸ προσπάθειες 21 ἐτῶν κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶνε μιὰ πιστὴ ἀντιγραφὴ ἑνὸς μοντέλου τῆς ἐποχῆς ποὺ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται. Κινεῖται μὲ ἠλεκτρισμὸ καὶ ἔχει ὅλα τὰ ἐξαρτήματα ἑνὸς μεγάλου σημερινοῦ αὐτοκινήτου.

Θεός, ἴσως παρουσιαστῆ καμμιὰ εὐκαιρία.

Κανεὶς δὲν ἄνοιξε τὴν πόρτα τους ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Κανεὶς δὲν συλλογίστηκε νὰ μπῆ καὶ νὰ ρωτήση ἂν γύρισαν, ἂν ζοῦνε ἢ ἂν πέθαναν. Κι' ἔτσι πέρασαν τὴν πιὸ τραγικὴ νύχτα τῆς ζωῆς τους οἱ δυὸ γυναῖκες.

Ὁ ἐρωτευμένος κατακτητὴς

Ξημέρωσε, ὁ ἥλιος ἀνέβηκε ψηλὰ στὸν οὐρανό, κι' ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς τους δὲν εἶχε ἀνοίξει ἀκόμα.

— Μᾶς ξέχασαν, εἶπε ἡ Αὐγή, μὲ χαρά.

—Ἄχ, τὰ σκυλιά!... βόγγηξε ἡ γριά. Δὲν μᾶς ξέχασαν. Τὸ κάνουν ἐπίτηδες, γιὰ νὰ μᾶς θερίση ἡ πεῖνα καὶ νὰ μαρτυρήσουμε.

— Πεινᾶς, μάνα; ρώτησε ἡ κοπέλλα σιγά.

—Ὄχι καὶ πολύ, ἀποκρίθηκε ἡ γερόντισσα.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφερε τὸ χέρι της στὸ ἄδειο στομάχι της καὶ κρυφαναστέναξε.

Ἡ Αὐγὴ θύμωνε μὲ τὸν ἑαυτό της, καθὼς καταλάβαινε πὼς τὸ μαρτύριο τῆς πείνας τῆς ἦταν ἀβάσταχτο. Δὲν ἤθελε νὰ λυγίση...

Θὰ ἦταν μεσημέρι, ὅταν ἄνοιξε, ἐπὶ τέλους, ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς τους.

— Κορίτσι εἶπε ἕνας στρατιώτης. Ἔλα.

Κλείδωσαν τὴ γερόντισσα μόνη στὸ κελλί της κι' ὡδήγησαν τὴν Αὐγὴ στὸ γραφεῖο.

Ὁ ἴδιος ἀξιωματικὸς τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα χαμόγελο.

— Λοιπόν; ρώτησε μαλακά. Πῶς εἶσαι σήμερα; Πονᾶς ἀκόμα;

Τοὔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ ἡ κοπέλλα, καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

Ἔκανε νόημα στοὺς φρουροὺς ὁ ἀξιωματικὸς κι' ἔφυγαν, κλείνοντας πίσω τους τὴν πόρτα. Ἡ Αὐγή, μὲ μάτια φοβισμένα, τραβήχτηκε ὅσο μποροῦσε στὴν ἄκρη τοῦ δωματίου. Μά, μὲ λίγα βήματα, πῆγε κοντά της ὁ ἀξιωματικός.

— Αὐγή! εἶπε. Ὡραῖο ὄνομα!... Ἐμένα μὲ λένε Οὖγκο.

Κι' ἔκανε νὰ τῆς πιάση τὸ χέρι. Μὰ αὐτὴ τὸ τράβηξε, μ' ἕνα μικρὸ ξεφωνητὸ φόβου.

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό.

Μιλοῦσε ἀρκετὰ καλὰ τὰ ἑλληνικά. Ἡ Αὐγὴ ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Πεινᾶς; τὴ ρώτησε ὁ ἀξιωματικός.

Δάγκωσε τὰ χείλη της ἡ Αὐγή, γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίση, ναί.

— Πεινᾶς! εἶπε πάλι αὐτὸς γελώντας.

Ἄνοιξε ὕστερα τὴν πόρτα κι' ἔδωσε κάποια διαταγή. Σὲ λίγο, ἕνας στρατιώτης ἔφερε ἕνα πιάτο μὲ μακαρόνια καὶ τὸ ἔβαλε μπροστὰ στὰ θαμπωμένα ἀπὸ τὴν πεῖνα μάτια τῆς κοπέλλας.

— Εἶνε γιὰ σένα τῆς εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς παίρνοντας κι' ἀκουμπώντας τὸ πιάτο σ' ἕνα τραπέζι. Ἔλα κάθησε.

Δίστασε ἡ κοπέλλα μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ὅμως, νικημένη ἀπὸ τὸ ἀκατανίκητο βασανιστήριο τῆς πείνας ἔπεσε στὴν καρέκλα, καὶ πῆρε μὲ τὸ χέρι της ποὔτρεμε τὸ πηροῦνι.

Ὁ Οὖγκο κάθησε κοντά της κι' ἀκούμπησε μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τὸ χέρι του στὸ δικό της.

— Μιὰ στιγμή! εἶπε. Πρὶν ἀγγίξης αὐτὸ τὸ φαγητό, θὰ μοῦ πῆς πῶς λένε τὸ μέρος ποὺ κρύφτηκε ὁ ἀρραβωνιαστικός σου.

Τὸ πηροῦνι ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κοπέλλας καὶ πετάχτηκε πάνω μὲ μάτια ἀστραφτερά.

— Δὲν θέλω νὰ φάω! βόγγηξε.

— Κάθησε, τῆς εἶπε αὐτὸς μαλακά.

Καὶ τὴν τράβηξε πάλι πίσω στὴν καρέκλα της.

—Ἔλα, εἶνε κρῖμα! τῆς εἶπε. Ἐγώ, σὲ λυπᾶμαι... Πρέπει νὰ μαρτυρήσης. Ἂν πῆς τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῆς. Ἀπολύτως τίποτε. Ἐγὼ θὰ εἶμαι γιὰ σένα...

Τὸ βλέμμα τῆς Αὐγῆς σὰν μαγνητισμένο, καρφώνονταν στὸ πιάτο μὲ τὰ προκλητικὰ μακαρόνια. Ἕνας κόμπος ἀνέβηκε στὸ λαιμό της. Θὰ ἤθελε νὰ ριχτῆ, σὰν τὸ πεινασμένο ζῶο καὶ νὰ φάη. Τὰ μάτια της θόλωσαν. Κι' ἄξαφνα, τὸ χέρι της, μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι, ἅρπαξε τὸ πιάτο. Τὸ σήκωσε καὶ τὸ πέταξε στὸ πάτωμα. Τὸ πιάτο ἔγινε χίλια κομμάτια στὸ πάτωμα καὶ τὰ μακαρόνια σκορπίστηκαν τριγύρω.

Τὴν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπολιθωμένος ὁ Οὖγκος.

— Γιατί τὄκανες αὐτό; τὴ ρώτησε.

— Γιατὶ πεινάω, φώναξε μὲ λύσσα ἡ κοπέλλα. Γιατὶ φοβήθηκα μὴ παρασυρθῶ καὶ φάω.

— Τόσο λοιπὸν πολὺ πεινᾶς; ρώτησε, σκύβοντας τὸ κεφάλι του ἀπάνω της.

—Ὄχι! Ἄφησέ με!... φώναξε ἡ Αὐγή. Δὲν πεινάω. Δὲν πεινάω καθόλου. Θέλω νὰ γυρίσω κοντὰ στὴν κυρὰ Θοδώρα.

Ἀναστέναξε ὁ Οὖγκο. Σὰν νὰ πάλεψε μέσα του μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔκανε νόημα στοὺς φρουρούς. Πῆραν τὴν Αὐγὴ καὶ σὲ λίγο ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ ἔκλεινε πάλι πίσω της βαρειά.

Τὶς ἄφησαν ἐντελῶς νηστικὲς ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὴν ἄλλη μέρα, ἄλλος κατώτερος ἀξιωματικός, ἀνέλαβε νὰ τὶς πιέση. Κι' ἐπὶ τέλους τὸ μεσημέρι, τοὺς ἔφεραν ἕνα πιάτο χόρτα, νερόβραστα, γιὰ φαγητό.

Τυφλωμένες ἀπὸ τὴν πεῖνα ρίχτηκαν οἱ ἄμοιρες γυναῖκες στὸ πιάτο.

— Δὲν θέλουν νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ πεθάνουμε, βόγγηξε ἡ γριά. Ἀκόμα ἐλπίζουν πὼς θὰ μάθουν κάποιο μυστικὸ ἀπὸ μᾶς.

—Ἄχ, ἂν εἶνε νὰ πεθάνουμε, ἂς πεθάνουμε, ἀναστέναξε ἡ Αὐγή. Ἂς πεθάνουμε, πρὶν προφτάση καὶ μάθη τὰ νέα μας ὁ Τάσος, κι' ἔρθη.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα ποὺ τοὺς ἔφεραν πάλι τὸ πιάτο μὲ τὰ χόρτα, μπῆκε μέσα ὁ Ἕλληνας ποὺ χρησίμευε γιὰ διερμηνέας.

—Ἦρθα νὰ σᾶς συμβουλέψω, τοὺς εἶπε. Δὲν κάνετε καλά. Ἄδικα βασανιζόσαστε.

Τοὺς μίλησε κάμποση ὥρα, μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα, λέγοντάς τους πὼς ἔπρεπε νὰ ποῦν ὅσα ἤξεραν. Ἔπειτα, ἄξαφνα, χαμήλωσε τὴ φωνὴ καὶ τοὺς ψιθύρισε:

— **Βαστᾶχτε καλά!** Δὲν θὰ σᾶς σκοτώσουν. Δὲν φαντάζομαι νὰ φτάσουν ὡς αὐτοῦ. Κουράγιο.

Τὸν κύτταξαν μὲ ἔκπληξι οἱ γυναῖκες.

— Σιωπή! ψιθύρισε αὐτός. Ἐγὼ ἐδῶ μέσα δουλεύω γιὰ τὴν πατρίδα μας. Εἰδοποίησα τὸν Τάσο πὼς φυλακιστήκατε....

—Ἄχ, γιατὶ νὰ τὸ κάνετε αὐτό; φώναξε ἡ Αὐγή. Τί κάνατε; Θὰ πάη χαμένος κι' αὐτός!

—Ἔννοια σας... Ξέρω τὶ κάνω... Ἔχει κι' αὐτὸς ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα. Καὶ ξέρει πὼς θὰ τοῦ μηνύσω ὅταν θὰ εἶνε πραγματικὸς κίνδυνος. Ὡστόσο, ὅσο δὲν σᾶς εἰδοποιῶ ἐγὼ πὼς κινδυνεύει ἡ ζωή σας, νὰ μὴ φοβόσαστε, καὶ νὰ μὴν ἀνοίξετε τὸ στόμα σας.

Μὲ τρόπο ὕστερα τοὺς ἔδωσε ἕνα μεγάλο κομμάτι ψωμί, κι' ἔπειτα, φεύγοντας τοὺς φώναξε:

— Κουράγιο!...

Ὅταν ἔφυγε ὁ διερμηνέας κι' ἔκλεισε πίσω του ἡ πόρτα, ἡ Αὐγὴ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρὰ Θοδώρας.

— Μανούλα, τώρα δὲν φοβᾶμαι τίποτα! τῆς εἶπε. Δὲν εἴμαστε μόνες. Δόξα σοι ὁ Θεός, ποὺ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πατριώτης.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τοὺς ἔδωσαν πάλι μόνον ἕνα πιάτο χόρτα.

Τὴν πέμπτη μέρα, κάλεσε ὁ ἀξιωματικὸς Οὖγκο τὴν Αὐγὴ στὸ γραφεῖο του.

—Ἄχ, αὐτὸν μονάχα φοβᾶμαι! βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

Τὴν ὑποδέχτηκε ἐκεῖνος μὲ χαμόγελο, καὶ τὴν κάθησε κοντά του.

— Κακὴ δεσποινίς! τῆς εἶπε γελαστός. Γιατὶ νὰ βασανίζεσαι; Ἔλα, σήμερα θὰ τελειώσουν τὰ βάσανά σου. Μιὰ λέξι, καὶ τελειώνουν...

— Μὴ μὲ βασανίζετε ἄδικα, φώναξε ἡ κοπέλλα. Σκοτῶστε με, ἂν θέλετε ἀμέσως. Δὲν θὰ μιλήσω.

— Νὰ σὲ σκοτώσω; ἔκανε αὐτὸς μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο. Μά, ὄχι... Εἶσαι πολὺ ὄμορφη. Εἶνε κρῖμα! Λυπᾶμαι αὐτὸ τὸ κεφαλάκι, τὸ ὁλόξανθο...

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τῆς ἅρπαξε τὸ κεφάλι, καὶ πρὶν προφτάση ν' ἀμυνθῆ ἡ κοπέλλα τὴ φίλησε στὸ στόμα.

Τινάχτηκε ἡ Αὐγὴ ἔξαλλη. Τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες.

—Ἄνανδρε! φώναξε. Γιατὶ τὸ κάνεις αὐτό; Ἐπειδὴ εἶμαι μιὰ φυλακισμένη; Ἐπειδὴ ξέρεις πὼς δὲν θὰ ἔρθη ὁ πατέρας μου ἢ ὁ ἀδελφός μου ἢ ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, νὰ σὲ σκοτώσουν; Κι' εἶσαι κι' ἀξιωματικός... Ντροπή σου!...

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε, διασκεδάζοντας μὲ τὸ θυμό της.

— Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε ἔπειτα. Ναί, σ' ἀγαπῶ! Καὶ πρέπει νὰ φανῆς κι' ἐσὺ καλὴ καὶ λογικὴ μαζί μου.

—Ἐγὼ σὲ μισῶ! φώναξε ἡ κοπέλλα.

Ὁ Οὖγκο τῆς ἅρπαξε τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ κράτησε σφιχτά, ἂν καὶ σπάραζε σὰν τὸ πουλὶ ἡ ἄτυχη κοπέλλα.

— Φρόνιμα! τῆς εἶπε. Φρόνιμα κοπέλλα μου... Ἔλα, δῶσε μου ἕνα φιλάκι, καὶ πές μου τὸ μυστικό σου. Ἂν τὸ κάνης αὐτὸ ἀπὸ σήμερα θὰ εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι ἐμεῖς οἱ δυό.

Ἔκανε νὰ ἐλευθερώση τὸ χέρι της ἡ Αὐγή, μὰ δὲν μπόρεσε. Γύρισε τότε καὶ τοῦ φώναξε μὲ μῖσος:

— Καλλίτερα ν' ἀρραβωνιαστῶ μὲ τὸ θάνατο, παρὰ μ' ἐσένα!...

— Γιατί, κοπέλλα μου;

— Γιατὶ ἤρθατε στὸν τόπο μας σὰν ἐχθροί. Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ δεχτοῦμε καὶ τὴν ἀγάπη σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

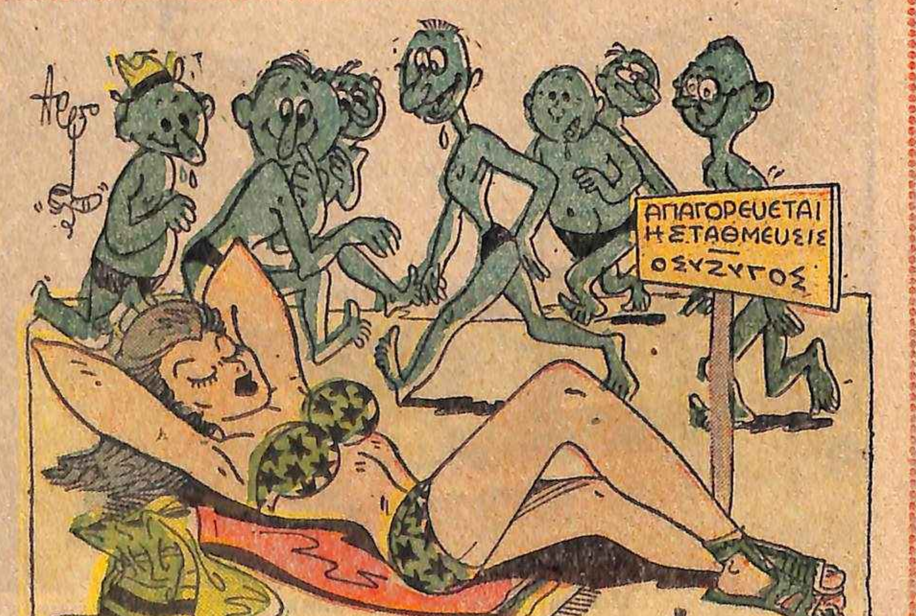

Προληπτικὰ μέτρα

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἕνα ἄρθρο τῆς βεντέτας Τζόαν Κράουφορντ

Δημοσιογράφοι, ἐφημερίδες, περιοδικὰ καὶ σημαντικὸ μέρος τῆς Κοινῆς Γνώμης, ποὺ ἐνδιαφέρεται κυρίως γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν ἀστέρων, τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ δείχνουν ξεχωριστὴ προτίμησι γύρω ἀπ' τ' ὄνομά μου καὶ τὴ ζωή μου. Φαντασθῆτε ὅτι μέσα σὲ μιὰ καὶ μόνη μέρα τρεῖς ἐφημερίδες καὶ τέσσερα περιοδικὰ τοῦ Χόλλυγουντ, ἔγραψαν ὅτι ξαναπαντρεύομαι. Τὴν ἴδια αὐτὴ μέρα ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου τὸ ἴδιο αὐτὸ τροπάριο ἀπὸ ἕνα σωρὸ «ἀγνώστους» μου. «Ἡ Τζόαν Κράουφορντ παντρεύεται γιὰ τετάρτη φορά!». Δυὸ μάλιστα, καθὼς συνταξειδεύαμε μὲ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο, μὲ κουτσομπόλευαν ὄχι καὶ πολὺ εὐγενικά:

— Τί νέα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ; ρωτάει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Δὲν τἄμαθες τὰ νέα; ἀπαντάει ὁ δεύτερος. Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ξαναπαντρεύεται...

— Ὄχι, δά! λέει ὁ ἄλλος, δὲν τὸ πιστεύω. Πρόκοψε, βλέπεις μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς καὶ θέλει τώρα καὶ τέταρτο!

Καταλαβαίνετε, φυσικά, τὴν ἀγανάκτησί μου. Ἂν δὲν φοβόμουνα τὸ σκάνδαλο, δίχως ἄλλο θὰ δημιουργοῦσα ἐπεισόδιο. Ἄλλοι, πάλι, ἔχουν τὸ θράσος νὰ μὲ καλοῦν στὸ τηλέφωνο τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ νὰ μὲ ρωτοῦν:

— Ἡ μὶς Κράουφορντ; Ἐδῶ ὁ τάδε (καὶ λένε ἕνα ψεύτικο ὄνομα). Εἶνε ἀλήθεια, μὶς Κράουφορντ, ὅτι παντρευόσαστε; Καὶ ποιὸς θἆνε ὁ εὐτυχὴς σύζυγος;

Τοὺς ἔβαλα, ὅπως ἦταν φυσικό, στὴ θέσι τους. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ κακὸ συνεχιζόταν παρακάλεσα τὴν τηλεφωνικὴ ἑταιρεία καὶ μοῦ ἄλλαξε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου μου, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ τὸ πῶ σὲ κανένα. Ἔτσι ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ ἡσύχασα. Ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους ὅμως καὶ τὸ περίεργο κοινόν, πῶς θὰ ἡσυχάσω;

Γι' αὐτὸ γράφω τώρα τὶς γραμμὲς αὐτὲς μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συντελέσουν νὰ κοπάση κάπως ὁ θόρυβος καὶ τὰ σχόλια γύρω ἀπ' τ' ὄνομά μου.

Λοιπόν, δὲν πρόκειται νὰ ξαναπαντρευτῶ οὔτε γιὰ τέταρτη, οὔτε γιὰ... πέμπτη φορά! Αὐτὸ τὸ λέω καὶ τὸ διακηρύττω μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. Δὲν εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς στὰρ τῆς κινηματογραφουπόλεως καὶ δὲν σκέφτηκα διόλου ὡς τώρα γιὰ τέταρτο γάμο.

Ὡς ὑποψήφιο τέταρτο σύζυγό μου ἀναφέρουν τὰ ὀνόματα πολλῶν γνωστῶν καλλιτεχνῶν τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ὅλως ἰδιαιτέρως τὸ ὄνομα τοῦ Γκρὲγκ Μπόλτζερ, τοῦ γνωστοῦ δικηγόρου καὶ νομικοῦ συμβούλου πολλῶν ἠθοποιῶν. Ἐπειδὴ πολλὲς φορὲς βγῆκα ἔξω μὲ τὸ Γκρέγκ, σὲ διάφορα νυχτερινὰ κέντρα καὶ χόρεψα μαζί του, δὲν ἄργησαν νὰ βγάλουν τὸ συμπέρασμα ὅτι τελικὰ θὰ χορέψω μαζί του καὶ... τὸ χορὸ τοῦ Ἠσαΐα!

Ἀλλὰ μὲ τὸ Γκρὲγκ δὲν μὲ συνδέει τίποτα τὸ ἰδιαίτερο, ἐκτὸς ἀπὸ ἁγνὴ φιλία. Κάνει εὐχάριστη συντροφιά, διηγεῖται ἔξυπνα ἀνέκδοτα, συζητεῖ μὲ χιοῦμορ καὶ φυσικὰ διασκεδάζω μαζί του. Αὐτὸ εἶνε ὅλο.

Ὅταν ὁ ἄγνωστος μὲ κοτσομπόλεψε στὸ λεωφορεῖο, λέγοντας πὼς «πρόκοψα μὲ τοὺς τρεῖς προηγούμενους γάμους μου» δὲν ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὑπερβολικός. Μόνο ποὺ τὸ ἔλεγε δημοσία...

Γιὰ πρώτη φορὰ παντρεύτηκα τὸ 1934 μὲ τὸ νεαρὸ τότε Ντούγκλας Φαῖρμπανξ γυιό. Τὸν ἀγαποῦσα τὸ Ντοὺγκ καὶ μ' ἀγαποῦσε, ὅπως ἀπέδειξε ὅμως ὁ χρόνος ὁ ἔρως αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτα τὸ σταθερό. Ἦταν κάτι τὸ ἐφήμερο ποὺ μὲ τὴν πάροδο τῶν ἐτῶν ξεφυλλίστηκε... Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ζωὴ τεσσάρων χρόνων, χωρίσαμε ἐντελῶς φιλικά. Ἐγὼ ὅμως ἤμουνα βαθειὰ πληγωμένη γιὰ τὴ διάλυσι τῶν ἐλπίδων μου. Νόμιζα ὅτι μὲ τὸ Ντοὺγκ θὰ ζοῦσα ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή μου... Δυστυχῶς ἀπατήθηκα πολὺ γρήγορα.

Ὅταν ἔμεινα μόνη ὁρκίστηκα ὅτι δὲν θὰ ξαναπαντρευόμουνα παρὰ μόνο ἂν συναντοῦσα τὸν ἄντρα ποὺ θὰ μ' ἀγαποῦσε πραγματικὰ καὶ θὰ μὲ καταλάβαινε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔπαιζα πολὺ συχνὰ μὲ τὸ Φράνσοτ Τόν, ποὺ ἦταν στενός μου φίλος. Τὸν ἐκτιμοῦσα πάρα πολὺ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας εἶπα τὸ «ναὶ» ὅταν μοῦ πρότεινε νὰ παντρευτοῦμε...

Δὲν μοῦ ἔφτανε, βλέπετε, ἡ πρώτη ἀποτυχία καὶ ἤθελα καὶ δεύτερη! Κι' ὅμως, ἕνα χρόνο μετὰ τὸ χωρισμό μου ἀπὸ τὸ Ντούγκ, παντρεύτηκα τὸν Φράνσοτ Τόν. Ἔκανα τὸ δεύτερο πείραμα τῆς ζωῆς μου κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἤμουνα βέβαιη ὅτι δὲν θὰ ἔπεφτα ἔξω.

Μὲ τὸν Φράνσοτ ζήσαμε μαζὶ ὡς τὸ 1943. Τὸ μοιραῖο αὐτὸ χρόνο διαπιστώσαμε καὶ οἱ δυὸ — ἐγὼ πρώτη εἶνε ἀλήθεια — ὅτι μιὰ ριζικὴ διαφορὰ ἀντιλήψεων μᾶς χώριζε καὶ συχνὰ μάλιστα μᾶς ἀποξένωνε. Τὸ ἀναπόφευκτο διαζύγιο δὲν ἄργησε νὰ ἐπισφραγίση τὸ τέλος καὶ τοῦ δεύτερου αὐτοῦ γάμου μου...

Ὕστερα ἀπ' τὶς δυὸ αὐτὲς ἀποτυχίες μου, θὰ νομίσατε ἴσως ὅτι εἶχα ἐγκαταλείψει πιὰ κάθε σκέψι γιὰ ἕνα τρίτο γάμο. Κι' ὅμως ἔκανα τὸ ἀντίθετο: ὅταν παρουσιάστηκε στὸ δρόμο μου ὁ τρίτος μοιραῖος ἄντρας καὶ ζήτησε τὸ χέρι μου, δὲν μπόρεσα πάλι νὰ πῶ τὸ «ὄχι». Ἦταν ὁ Φίλιπ Τέρρυ, γνωστός μου καὶ συμπαθέστατος νέος ἠθοποιός. Παντρευτήκαμε τὸ 1943, λίγους μῆνες μετὰ τὸ χωρισμό μου ἀπὸ τὸν Φράνσοτ, ἀλλὰ δὲν ζήσαμε πολὺ καιρὸ μαζί. Γρήγορα εἴδαμε ὅτι δὲν ταιριάζαμε καὶ χωρίσαμε τὸ 1944...

Ἀπὸ τότε πιὰ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναπαντρευτῶ γιὰ κανένα λόγο. Καὶ ὡς τώρα κρατῶ τὸ λόγο μου. Εἶμαι ἐναντίον τοῦ τετάρτου γάμου — ἔστω κι' ἂν ὁ τέταρτος σύζυγος θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε χρυσός... Ἄλλωστε δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κανένα. Εἶμαι οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη καὶ πολὺ εὐτυχισμένη, ἀφοῦ στὴν εὐτυχία μου αὐτὴ συμβάλλουν κατὰ τὸ μεγαλείτερο μέρος τὰ τέσσερα θετὰ παιδιά μου, ἡ Κριστίν, 8 ἐτῶν, ὁ Κρίστοφερ, 6 ἐτῶν, ἡ Κάθυ καὶ ἡ Σύνθια, δίδυμα, 4 ἐτῶν. Ἡ συντροφιὰ καὶ ἡ ἀγάπη τῶν παιδιῶν αὐτῶν μοῦ ἀρκοῦν... Δὲν ζητῶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴ ζωή...

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς Τζόαν Κράουφορντ.

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

★ Ἡ ταινία «Γερμανία στὸ ἔτος μηδὲν» τοῦ Ἰταλοῦ σκηνοθέτου Ροσσελίνι χαρακτηρίστηκε ὡς ἄσεμνη καὶ ἀνήθικη ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ λογοκρισία.

★ Μιὰ ἐπιτροπὴ Ἀμερικανῶν καλλιτεχνῶν ἀπένειμε στὴν Ἄβα Γκάρντνερ τὸν τίτλο τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1 «μοιραίας» τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ διάσημη ἠθοποιὸς φαίνεται, ὡστόσο, ὅτι δὲν εἶνε «μοιραία» μόνο στὴν ὀθόνη. Ἦταν σύζυγος τοῦ Μίκυ Ρούνεϋ καὶ κατόπιν τοῦ κλαρινετίστα Ἄρτι Σόου. Σήμερα γίνεται λόγος γιὰ ἕναν τρίτο γάμο της μὲ τὸν ἠθοποιὸ Πέτερ Λάουφορντ.

Καὶ ἕπεται συνέχεια. Οἱ γάμοι καὶ τὰ διαζύγια τῶν ἀστέρων δὲν ἔχουν τελειωμό. Διερωτᾶται μάλιστα κανεὶς μὲ τί θ' ἀπασχολεῖτο τὸ κουτσομπολιὸ τοῦ Χόλλυγουντ, ἂν δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ ἀνεξάντλητο θέμα...

Ὁ δολοφόνος

(Ἡ σκηνὴ παρουσιάζει ἕνα μικρὸ κομψὸ «ἀππαρτμάν». Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ διαλόγου «περιστρέφεται» καὶ δείχνει τὰ δωμάτια ὅπου σουλατσάρουν ἐκνευρισμένα οἱ δυὸ στερεότυποι ἀντιπρόσωποι τῶν δυὸ ἐχθρικῶν φύλων ποὺ ἀποτελοῦν τοὺς «ἥρωές» μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Κοινὴ ὀμορφιὰ ἀπ' αὐτὲς ποὺ μποροῦν νὰ μαγνητίσουν εὔκολα τὴν προσοχὴ τῆς ἀνδρικῆς πελατείας ἑνὸς κοσμοπολίτικου ξενοδοχείου μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς «ἀξιοπρεποῦς περιπετειοῦλας». Μελαχροινή, κορμὶ προκλητικό, μὲ πρόσωπο «ἀθόρυβο» καὶ μάτια σιωπηλά. Τῆς λείπει τὸ «ἐξαιρετικό». Ἡ Φύσι δὲ θέλησε νὰ πρωτοτυπήση καθόλου ἀπάνω της.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἕνας ψηλός, γερὸς τριανταπεντάρης μὲ πρόωρη πλατίνωσι τῶν μαλλιῶν καὶ κουρασμένο πρόσωπο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζοντας κουβέντα): Ὅ,τι λέω λὲς «ὄχι». Εἶσαι τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας. Νά... πῶς νὰ στὸ πῶ; Ἡ ἀντιπολίτευσι τῆς ζωῆς μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἴσως γιατὶ λὲς πάντα κάτι παράλογο. Κι' ὡς τόσο προσπαθῶ νὰ μὴ σοῦ φέρνω ἀντιρρήσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ (εἰρωνικά): Φαντάσου νὰ μοὔφερνες!

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπαλά): Ξέρεις, Κώστα, πῶς τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶσαι διαρκῶς ἐκνευρισμένος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐξ αἰτίας σου!

ΕΚΕΙΝΗ (σὲ ἤρεμο τόνο καὶ μὲ πικρὸ χαμόγελο): Ἐξ αἰτίας μου; Ἔχεις παράπονα μαζί μου; Σοῦ κάνω τίποτα ἐγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κρατᾶς μιὰ στάσι ἐκνευριστικὰ παθητική. Μιὰ στάσι ἀδιάφορη καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴ ζωή μου καὶ γιὰ τὶς δουλειές μου. Ὅ,τι σοῦ πῶ, δὲ σ' ἀρέσει. Ὅ,τι θέλω, θέλεις τὸ ἀντίθετο.

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς συγκεκριμένες περιπτώσεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις δὲν ὑπάρχουν συγκεκριμένες περιπτώσεις. Ὑπάρχει... τὸ γενικό.

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ γενικὸ εἶνε ἀόριστο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (νευρικά): Κι' ἡ διαίσθησις εἶνε ἀόριστη. Ἀλλὰ δὲ μᾶς γελάει ποτέ!... Τὸ γεγονὸς εἶνε πῶς δὲ ζοῦμε καλά, Νίνα. Δὲν εἶν' ἔτσι; Ἢ μήπως διαφωνεῖς καὶ σ' αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα ψύχραιμα): Ὄχι, δὲν διαφωνῶ καθόλου. Μὰ θἄθελα νὰ κάτσουμε μαζὶ ψύχραιμα καὶ νὰ ψάξουμε μ' ὅλη μας τὴν καλὴ θέλησι νὰ βροῦμε τί φταίει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ κάποια ἀμηχανία): Τί φταίει... Νά... τί νὰ φταίη; Φταῖνε ἀσφαλῶς οἱ χαρακτῆρες μας ποὺ εἶνε διαφορετικοί.

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ χρειάστηκαν δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἴσως γιατὶ ἐγὼ ἔκανα ὑπομονή...

ΕΚΕΙΝΗ (ξαφνικά): Πές μου μὲ εἰλικρίνεια... μ' ἀγαπᾶς, Κώστα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (στενοχωρημένα): Παιδί μου, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε μαθητικὸ εἰδύλλιο. Τώρα εἴμαστε κι' οἱ δυό... ὥριμοι καὶ σοβαροὶ ἄνθρωποι. Δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε αἰσθηματολογίες τὴ στιγμὴ ποὺ συζητοῦμε γιὰ τὴ ζωή μας.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, τί θέλεις νὰ πῆς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί θέλω νὰ πῶ;... Αὐτὸ ποὺ λέω. Δὲν ἐκφράζομαι καλά;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐκφράζεσαι περίεργα. Καὶ πάντως ὄχι σαφῶς.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐκνευρισμένα): Ὥστε τώρα δὲν ξέρω καὶ νὰ ἐκφρασθῶ, ἔ; Μήπως ἐσὺ δὲν καταλαβαίνεις;

ΕΚΕΙΝΗ (ἤρεμα): Πιθανόν. Δὲν ἀποκλείεται κι' αὐτό. Προσπάθησε πάντως νὰ μὲ κάνης νὰ καταλάβω. Τί ἐννοεῖς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτή σου ἡ ἀπάθεια μοῦ ξεσκίζει τὰ νεῦρα! Τί ἐννοῶ; Ἐννοῶ πῶς ἡ ζωή μας ἐδῶ μέσα εἶνε κόλασι! Αὐτὸ ἐννοῶ!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ φωνάζης. Ἀκούγεσαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀδιαφορῶ.

ΕΚΕΙΝΗ (ἥσυχα καὶ μὲ φωνὴ γλυκειὰ καὶ συγκινημένη): Πές μου... τί σὲ πειράζει; Ἔχω τὴ διάθεσι νὰ κάνω κάθε προσπάθεια γιὰ νἆσαι πάλι εὐχαριστημένος... εὐτυχισμένος.... (πάει κοντά του)... γιατὶ σ' ἀγαπῶ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν σπρώχνει σχεδὸν ἀπότομα, μὰ χωρὶς νὰ τὴν κυττάξη σὰ νὰ νριώθη τύψεις γι' αὐτὸ ποὺ κάνει): Ἄφησέ με... Λυπᾶμαι ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβης... Δὲ μὲ καταλαβαίνεις, νά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἴσως! Μὰ ἔχω τόση ἐπιθυμία νὰ σὲ καταλάβω ποὺ στὸ τέλος θὰ τὸ κατορθώσω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν θὰ τὸ κατορθώσης ποτέ! Γιατὶ δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ τὸ κατορθώσης!... Πῶς νὰ στὸ πῶ; Δὲν εἶσαι ἡ γυναῖκα ποὺ ταίριαζε στὸ χαρακτῆρα μου. Δὲ φταῖς ἐσύ. Ἔτσι εἶσαι πλασμένη... Ψυχρὴ κι' ἀδιάφορη. Δὲν μπορεῖς νὰ γίνης ἐκεῖνο ποὺ γιὰ μένα θἄτανε τὸ ἰδανικό... ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ θέρμαινε τὴ ζωή μου καὶ τὴν καρδιά μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὥστε δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ξέρω.... Τί σημασία ἔχει αὐτό; Εἶνε ζωὴ αὐτὴ ποὺ κάνουμε;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ κάποια ἔκπληξι ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὴν κατανικήση): Τώρα ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω. Ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶνε συνηθισμένες κι' ἀσήμαντες μικρογκρίνιες. Θέλεις τὴν ἐλευθερία σου! Ἔτσι; (Ἡ μάσκα της εἶνε ὠχρή, κι' ἀκίνητη σὰν παγωμένη). Πές μου... Αὐτὸ εἶνε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μόλις ἀκούγεται): Ναί.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πονεμένη ἀξιοπρέπεια): Ὅπως θέλεις. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ κάνω τίποτε μὲ τὴ βία... Μπορεῖς νὰ φύγης ὅποτε θέλεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζοντας ἀλλοῦ): Ἀπόψε. Γιὰ νὰ μὴ μετανοιώσουμε. (Προσπαθώντας νὰ φανῆ σκληρός). Γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσουμε πάλι τὶς σαχλὲς κι' ἀνόητες αἰσθηματολογίες... τὶς ἀναμνήσεις καὶ τὶς ἠλιθιότητες.

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Ὅπως θέλεις... (Φεύγει ἀργὰ καὶ ἤρεμα μ' ἕνα βελουδένιο σιωπηλὸ βῆμα, σὰ θῦμα ὑπερήφανο καὶ μαρτυρικὸ ποὺ πληρώνει ἀδιαμαρτύρητα τὸν ἀκριβὸ φόρο τῆς ἀγάπης)... Ἀντίο, Κώστα... (Τεντώνει τὰ βλέφαρα γιὰ νὰ μὴν τρέξουν τὰ δάκρυα μπροστά του). Δὲν ἐλπίζω νὰ ξαναρθῆς... Σ' ἔχασα πιά... Πάει. (Ἔχει τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὴν πόρτα. Κάνει δυὸ βήματα πιὸ γρήγορα κι' ἐξαφανίζεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μόνος. Μιὰ κίνησι νὰ τρέξη πίσω της... νὰ πῆ κάτι... κι' ὕστερα μι' ἀναπνοὴ σὰν ἀνακούφισι. Παίρνει τὸ τηλέφωνο. Σιγά): Ἔλλη... Ἐγώ... Ναί... Κοιμήθηκες ἀγάπη μου;... Ἔρχομ' ἀμέσως. Τὰ κανόνισα, ναί. Χωρίσαμε... Νὰ πάρω μόνο μιὰ βαλίτζα... Ὠρβουάρ... (Κλείνει τὸ τηλέφωνο κι' ἀσυναίσθητα, πάει στὴν κρεββατοκάμαρά του πατώντας στὰ νύχια σὰν ἔνοχος... σὰν δολοφόνος μιᾶς καρδιᾶς καὶ μιᾶς ζωῆς...).

(Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Χῆρος γιὰ 33 ὧρες

Ὁ Τζαίημς Στούαρτ, ἔμπορος τῆς Βοστώνης, κατέρριψε ἕνα περίεργο ρεκόρ. 33 μόνον ὧρες μετὰ τὸ θάνατο τῆς πρώτης συζύγου του παντρεύτηκε μιὰν ἄλλη.

Η ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΑΝΝ ΣΚΩΤ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἡ ὀλυμπιονίκης Μπάρμπαρα Ἄνν Σκὼτ βρίσκεται σήμερα στὸ Χόλλυγουντ, ἂν καὶ κάποτε εἶχε δηλώσει πὼς ποτὲ δὲν θὰ πήγαινε ἐκεῖ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο. Ἀρκέστηκε νὰ δώση μερικὲς παραστάσεις ποὺ κατενθουσίασαν τ' ἀστέρια τοῦ Χόλλυγουντ. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Μπάρμπαρα φαίνεται περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατικὴ νεολαία τῆς κινηματογραφουπόλεως. Διακρίνονται ἡ Μπέττυ Λύνν, ὁ Ρόντις Μὰκ Ντόουαλ καὶ ἡ Τζόαν Ἤβανς.

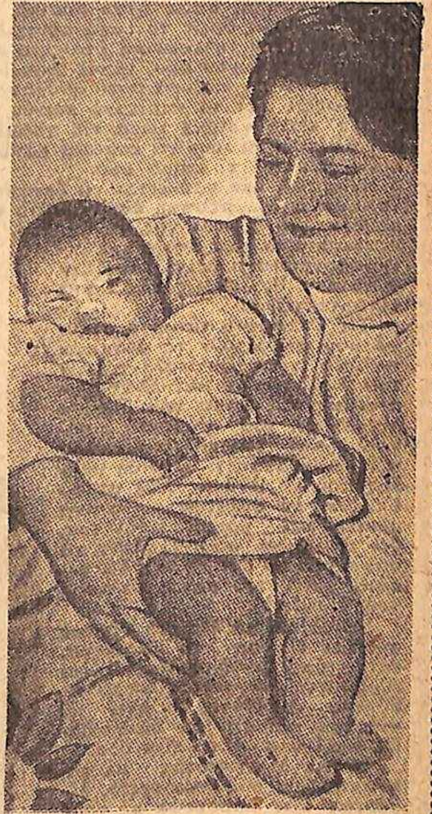

ΕΝΑΣ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ

Τὸ ἀγοράκι αὐτὸ εἶνε ὁ Μίκαελ Κίντς, ποὺ γεννήθηκε στὶς 13 τοῦ περασμένου Ἰουνίου στὸ Μπρέυ τῆς Ἰρλανδίας. Τὸ μωρὸ αὐτὸ μπορεῖ νὰ χαρακτηριστῆ «τὸ πιὸ χοντρὸ τοῦ κόσμου», δεδομένου ὅτι μόλις γεννήθηκε ζύγιζε 8 κιλὰ καὶ 640 γραμμάρια! Μητέρα καὶ παιδὶ χαίρουν, ὅπως βλέπετε, ἄκρας ὑγείας. Κατὰ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων ὁ μικρούλης Μικαὴλ δὲν πρόκειται ν' αὐξάνη εἰς ὄγκον ὅσο μεγαλώνει. Ἀντιθέτως τὸ ὑπερβολικὸ πάχος θὰ ἐλαττωθῆ.

Ἐδῶ ΑΘΗΝΑΙ!...

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ τοῦ Κράτους νὰ μὴ διορίση νέους ὑπαλλήλους μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου, περιλαμβάνει καὶ τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Ν. 751. Εἶναι ἠθικῶς ἀπαράδεκτη ἡ ἀστοργία πρὸς τοὺς ἀνθρώπους στοὺς ὁποίους ὀφείλει τὸ Ἔθνος τὴν ὕπαρξί του. Πολὺ περισσότερο ὅταν εἶναι βέβαιο πὼς παρ' ὅλες τὶς ἀποφάσεις καὶ ἀπαγορεύσεις δὲν σταματοῦν οἱ διὰ τῶν θυρῶν τῆς ὑπηρεσίας διορισμοὶ συγγενῶν καὶ φίλων...

★

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ ποὺ βρίσκεται σήμερα ἡ ἰχθυόσκαλα τοῦ Πειραιῶς πίσω ἀπὸ τὸ Μέγαρο τοῦ Γιαννουλάτου, ἀποτελεῖ μιὰ μόνιμη καὶ τεραστία ἑστία μολύνσεως. Ὁ Ὀργανισμὸς Λιμένος Πειραιῶς στὴ δικαιοδοσία τοῦ ὁποίου ὑπάγεται, ἂν δὲν κάνουμε λάθος, ἡ ἰχθυόσκαλα, ὀφείλει νὰ ἐκτελέση τὰ ἀπαραίτητα ἐξυγιαντικὰ ἔργα ὅσο νὰ κατασκευασθῆ ἡ ὑπὸ μελέτην μεγάλη καὶ συγχρονισμένη ψαραγορά. Εἶναι ἐπίμονο καὶ δίκαιο αἴτημα τῶν χιλιάδων περιοίκων.

★

ΜΕΤΑ «σοῦπα» καὶ τὰ «μοῦπες» τείνει νὰ πέση στὴ ράχη τῶν Ἀθηναίων τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς δαπάνης γιὰ τὰ ἔργα ὑδρεύσεως. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τριῶν ἐτῶν μελετῶν, συσκέψεων, συμβουλίων, ἀναβολῶν κλπ. κλπ. Καθιερώθηκε ὡς κανὼν νὰ πληρώνη ὁ κόσμος τὰ ἔξοδα τῶν ἔργων ἐκείνων ποὺ γίνονται γιὰ νὰ πλουτίζουν τὶς μεγαλόσχημες Ἑταιρίες. Εἶναι καὶ αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐφευρέσεις τῆς νεοελληνικῆς οἰκονομολογικῆς ἐπιστήμης.

★

ΠΡΟ ΔΥΟ καὶ πλέον ἐτῶν εἶχαν ἀπολυθῆ ὡρισμένοι χωροφύλακες ὡς ἀνίκανοι γιὰ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία. Κατὰ τὶς σχετικὲς διατάξεις οἱ χωροφύλακες αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ εἰσπράξουν σὲ διάστημα 30 ἡμερῶν τὸ εἰδικὸ χρηματικὸ βοήθημα τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας. Πέρασαν ὅμως δύο χρόνια καὶ τὸ Ταμεῖο ἀρνεῖται νὰ τοὺς καταβάλη τὸ ἐπίδομα μὲ τὴν ἀστήρικτη δικαιολογία ὅτι ἐκκρεμεῖ ἡ ἔκδοσις τοῦ σχετικοῦ διατάγματος. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἀπολυθέντες χωροφύλακες ὑποφέρουν τὰ πάνδεινα, πρὸς μεγάλη δόξα τῆς γραφειοκρατίας τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν.

★

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ αὐτοκτονία ἑνὸς ἀπόρου φυματικοῦ, ξαναφέρνει αὐτομάτως στὴν ἐπικαιρότητα ἕνα μεγάλο κοινωνικὸ πρόβλημα ποὺ πρέπει, ἐπὶ τέλους, νὰ βρῆ τὴ λύσι του. Οἱ ἄποροι φυματικοὶ δὲν ἔχουν ἐλπίδες θεραπείας. Ἡ «Σωτηρία» εἶναι κατάμεστη καὶ τὰ ἰδιωτικὰ σανατόρια δὲν δέχονται ἀπόρους. Ἑπομένως, δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα ζήτημα ἀπανθρωπίας ἀλλὰ κυρίως γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεμποδίστου ἐξαπλώσεως τῆς ἀρρώστειας. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀσχολούμεθα μὲ αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ἀναγκαζόμεθα ὅμως νὰ ἐπανέλθωμεν μὲ τὴν ἀφορμὴν τῆς τραγικῆς αὐτοκτονίας τοῦ ἀπόρου φυματικοῦ.

★

ΑΝ ΠΡΕΠΕΙ νὰ ἱδρυθῆ ἐργοστάσιο κατασκευῆς ζαχάρεως, νὰ ἱδρυθῆ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι τὸ κοινὸν θὰ προμηθεύεται σὲ φτηνὴ τιμὴ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς πρωτίστης ἀνάγκης. Ἂν ὅμως πρόκειται νὰ ἱδρυθῆ τὸ ἐργοστάσιο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση τὰ συμφέροντα ὀλίγων καὶ νὰ πωλῆ τὴ ζάχαρι ἀκριβώτερα ἀπ' ὅ,τι στοιχίζει αὐτὴ ποὺ εἰσάγεται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ὅπως συμβαίνη μὲ τὰ περισσότερα βιομηχανικὰ εἴδη ποὺ παράγονται στὸν τόπο μας, ἂς λείψη. Τὸ καταναλωτικὸ κοινὸ ἔχει ἤδη πικρὴ πεῖρα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα παρομοίων προσπαθειῶν.

★

ΕΓΙΝΕ θόρυβος καὶ δίκη εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ τὸ ἂν ἔχη ἢ ὄχι τὸ δικαίωμα ἡ Ἀστυνομία νὰ διατάξη τοὺς κατοίκους νὰ διατηροῦν τὴ νύχτα ἀναμμένα φῶτα ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Ἀλλὰ ἡ ἐνθυμίζουσα γκανγκστερικὸν φίλμ ληστεία ποὺ διέπραξε πρὸ ἡμερῶν μία προσωπιδοφόρος σπεῖρα στὴν ὁδὸν Βορρέου, θὰ ἔπεισε, φανταζόμεθα, τοὺς πάντας καὶ περισσότερον τοὺς Συμβούλους τῆς Ἐπικρατείας ποὺ ἐξέδωσαν ἀντίθετη ἀπόφασι, ὅτι ἂν δὲν τὸ ἔχη αὐτὸ τὸ δικαίωμα ἡ ἀστυνομία... πρέπει νὰ τὸ ἀποκτήση, ἐφ' ὅσον ἡ Δημαρχία ἀγνοεῖ παντελῶς τὰς ὑποχρεώσεις της!...

★

Ο κ. ΒΡΑΝΟΠΟΥΛΟΣ εἶνε φανατικὸς πολέμιος τοῦ θορύβου. Καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς — τὸ τονίζομε καὶ πάλιν — ἔχει ἐπιτύχει νὰ προστατεύση ἀρκετὰ τὸν ὕπνο τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τὰ κλάξον, τὰ μεγάφωνα καὶ ὅλες τὶς ἄλλες ἠχητικὲς ἐκδηλώσεις τῆς νεοελληνικῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὴν ἡσυχία τῶν ἄλλων. Ὑπάρχουν ὅμως τὰ οἰκιακὰ ραδιόφωνα! Μὲ τὸ μεγάφωνο εἰς τὴν διαπασῶν ὁ ἀμέριμνος θηλυκόκοσμος ἀκούει «σάμπα» καὶ μαυριτάνικα παθητικὰ ἄσματα μέχρι 3ης πρωϊνῆς καὶ μὲ τοὺς ἤχους αὐτοὺς τῆς «σάμπας»... χορεύει ἀκουσίως καὶ ὁ ταλαιπωρημένος ἐγκέφαλος τῶν γειτόνων ποὺ πρέπει νὰ σηκωθοῦν τὸ πρωῒ γιὰ νὰ πᾶνε στὸ γραφεῖο τους. Θὰ πῆτε, τί νὰ κάνη ἡ Ἀστυνομία σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι; Ἂς δηλώση ὅτι δέχεται τὴν ὑποβολὴ παραπόνων καὶ ἂς ἐπιβάλη κυρώσεις προστίμων. Γιατὶ τὸ μαρτύριο δὲν εἶνε μικρό.

★

ΤΑ ΠΑΝΑΘΛΙΑ μικροβιοφόρα κουρελόχαρτα, γιὰ τὰ ὁποῖα ξαναγράψαμε στὴ στήλη αὐτή, ἐξακολουθοῦν νὰ κυκλοφοροῦν καὶ ν' ἀπειλοῦν σοβαρώτατα τὴν ὑγεία τοῦ κόσμου. Δὲν πρόκειται δὲ νὰ ἀποσυρθοῦν, ὅπως φαίνεται, τῆς κυκλοφορίας παρά...μόνα τους ὅταν «διαλυθοῦν» εἰς τὰ χέρια καὶ τὶς τσέπες! Ἔτσι, τοὐλάχιστον, μᾶς πληροφορεῖ ἀναγνώστης μας, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ ἀφίνουν στὴν χρῆσιν ἕως ὅτου πεταχτοῦν διότι κάθε χιλιάρικο ποὺ πετιέται τὸ ὠφελεῖται τὸ Δημόσιον. Ἔχει ἄραγε, καμμίαν βάσιν ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτός; Καί, εἶνε δυνατὸν νὰ περιφρονῆται ἡ ὑγεία τοῦ κόσμου καὶ νὰ στοιχίζη λιγώτερο ἀπὸ μερικὰ κουρελόχαρτα;

★

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ καὶ τὰ βαριετέ, ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν νὰ ἐπιτρέπη καὶ τὴν εἴσοδον ὀρθίων τὰ Σαββατοκύριακα. Ἴσως θὰ πρέπει νὰ διευκολυνθοῦν βέβαια οἱ ἐπιχειρήσεις ποὺ φορολογοῦνται καὶ βαρύτατα. Ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι οἱ ὄρθιοι θὰ στέκωνται πίσω καὶ ὅτι θὰ πληρώνουν ἀνάλογο εἰσιτήριο ἀπλῆς εἰσόδου, ὅπως γίνεται ἄλλωστε καὶ σὲ ὅλα τὰ θέατρα τῆς Εὐρώπης. Διότι ἂν στέκωνται στοὺς διαδρόμους... τότε θὰ σηκώνωνται ὄρθιοι καὶ οἱ καθιστοί!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

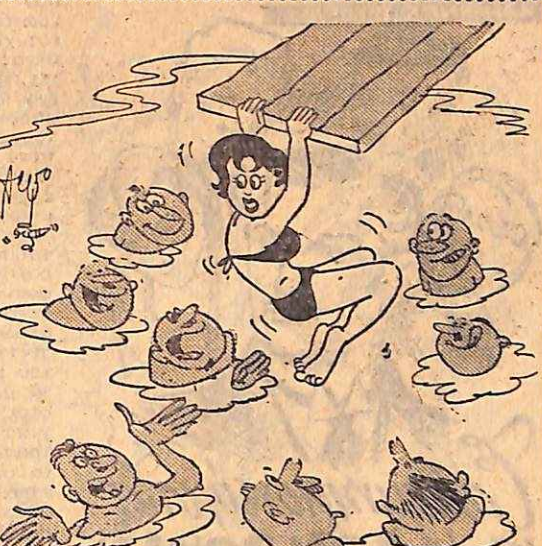

— Βουτῆξτε ἐπιτέλους, δεσποινίς! Γιατὶ μετανοιώσατε καὶ δὲν πέφτετε;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Σήκω ἐπάνω, καὶ προσπάθησε νὰ μοῦ πουλήσης αὐτὰ τὰ τσιγάρα... Ἔρχεται ἡ γυναῖκα μου!

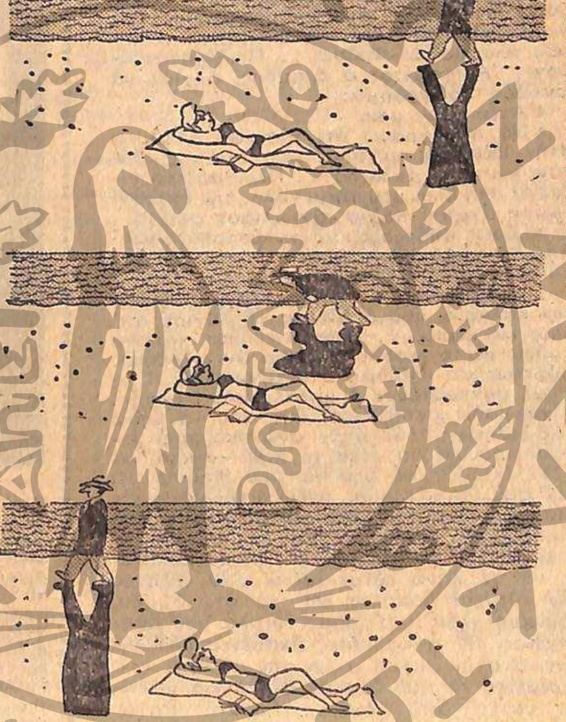

Γιὰ νὰ μὴ τῆς στερήση τὸν ἥλιο.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Ἕνα γράμμα, στὴν τύχη...

Βραδάκι φθινοπωρινό. Χαμένος μέσ' στὴ ἀθειὰ πολυθρόνα του, ὁ Πέτρος Δαμίρης ἔνοιωθε ἔκδηλα τὰ συμπτώματα τῆς ὕπουλης αὐτῆς ἀρρώστειας τῆς ψυχῆς ποὺ λέγεται ἀνία, καὶ ποὺ προσβάλλει κυρίως τὰ κουρασμένα σώματα ποὺ δὲν διαθέτουνε πιὰ τὰ νειᾶτα σὰν συντριπτικὸ ὅπλο γιὰ τὴ μάχη τῆς ζωῆς... Καθότανε, λοιπόν, ὁ μεγάλος κατακτητής, σιωπηλός, πνιγμένος στὶς ἀναμνήσεις του, ποὺ τὸν τριγυρίζανε θλιβερὲς σὰ νυχτοπούλια... Μπροστά του, στὸ γραφεῖο του, ἦταν πεταμένος ἕνας μεγάλος φάκελλος, ποὺ ἀπὸ μέσα του ξεχειλίζανε τὰ γράμματα. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς φακέλλους ποὺ κλείνανε τὸ ἐρωτικὸ ἀρχεῖο του, τὸ ἐρωτικὸ παρελθόν του στὸ πλευρὸ τόσων γυναικῶν ποὔχανε ξεχαστῆ στὴν ἀχόρταγη ἀγκαλιά του, πιστεύοντας στὰ πλάνα του λόγια...

Ὁ Δαμίρης πῆρε ἕνα γράμμα στὴν τύχη. Τὸ ἄνοιξε, κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ὑπογραφή. Διάβασε: «Φρόσω». Ἕνα ἁπλό, ἀσήμαντο ὄνομα, ποὺ ἐκπροσωποῦσε ἕνα ἀκόμα πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ ἀσήμαντο γυναικεῖο πλᾶσμα... Φρόσω... Ποιὰ νᾶταν ἄραγε; Ἀφηρημένος ὁ Δαμίρης, ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸ γράμμα:

«Ἀγαπημένε μου,

»Νὰ σοῦ γράψω ὅτι πίστεψα ἀπόλυτα στὴν ἰδέα τῆς μεγάλης σου ἀγάπης, θἄτανε κουτὸ κι' ἀνώφελο... Περισσότερο πίστεψα στὴ δική μου τὴ μεγάλη, τὴν ὑπεράνθρωπη ἀγάπη, ποὺ σ' ἀγκάλιασε σφιχτά... Ἐσὺ ὅμως μπόρεσες καὶ ξεγλύστρησες μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια μου, σὰ σκιὰ λατρεμένη, καὶ χάθηκες ἀπὸ τὴ ζωή μου...

»Ἀγαπημένε μου, βρέθηκα στὴ ζωὴ σὰν τὴν καλαμιὰ ποὺ ὁ ἄνεμος τὴ λύγισε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές... Περηφανεύομαι, καὶ στὸ γράφω μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ ὅτι ἀντιστάθηκα, πάλεψα, καὶ στάθηκα στὸ τέλος ὀρθή. Γιατὶ μὲ συγκρατοῦσε ἡ μεγάλη μου ἀγάπη.. Εἶχα βάλει σκοπὸ στὴ ζωή μου νὰ ζήσω εὐτυχισμένη πλάϊ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐκπροσωποῦσε γιὰ μένα τὸ πᾶν — πλάϊ σὲ σένα! Ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ θυμίσω ὅτι δὲν σοῦ ζήτησα τοὺς ἀνθοὺς τῆς λεμονιᾶς γιὰ στόλισμα τοῦ κεφαλιοῦ μου καὶ γι' ἀμοιβή μου. Διάλεξα ἀντὶ γι' αὐτοὺς τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου... Πόθος μου ἤτανε νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένο. Δὲν θέλησες τὴν εὐτυχία δοσμένη ἀπ' τὸ φτωχό μου, ἀδύναμο χέρι... Πέρασες δίπλα μου ἀφηρημένος. Μ' ἀγκάλιασες δοσμένος ὁλοκληρωτικὰ στὴν αἰώνια σκέψι τῆς ἀγάπης ποὺ περίμενες νὰ σοῦ δώσουν ἕνα σωρὸ γυναῖκες ὕστερ' ἀπὸ μένα... Γεμάτη πανικὸ στὴν ἰδέα πὼς κάποτε θὰ σ' ἔχανα, ἔνοιωσα μιὰ μέρα τὴν ἔξοχη χαρὰ πώς, κι' ἂν ἔφευγες, θἄμενες βαθειά, στὰ σπλάχνα μου, σὰν ὁλοζώντανη πραγματικότης!... Ὁ ἔρωτάς σου μοὔχε δώσει τὴν ἀσύγκριτη εὐτυχία νὰ γίνω μητέρα... Μητέρα ἀπὸ σένα!... Σὲ λίγον καιρό, σὲ λίγους μῆνες, μιὰ καινούργια ροδοκόκκινη ζωοῦλα, ἕνα ὡραῖο μικροσκοπικὸ ἀνθρωπάκι μὲ τὰ χαρακτηριστικά σου, θἄρχότανε νὰ μὲ συντροφέψη στὴ μοναξιά, νὰ μοῦ γλυκάνη τὸν πόνο... Μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ ἔζησα γιὰ λίγο, ἀκριβέ μου ἀγαπημένε... Ἔμεινα νύχτες ὁλόκληρες ὀνειροπολῶντας τὴ γέννησι τοῦ μικροῦ αὐτοῦ καινούργιου Πέτρου... Δὲν θἄχα ἐσένα κοντά μου, θἄχα ὅμως τὸ παντοτεινὸ ἀποτέλεσμα τῶν βιαστικῶν, τῶν περαστικῶν φιλιῶν σου... Δὲν λογάριαζα, φυσικά, νὰ σοῦ ζητήσω ποτὲ εὐθῦνες γι' αὐτὸ ποὔχε συμβῆ, γι' αὐτὸ ποὔμελλε ν' ἀκολουθήση... Μοὔφτανε ὅτι σὲ λίγο θἄχα τὸ παιδί μου — τὸ παιδί μας! Σκόπευα νὰ τοῦ μάθω ν' ἀγαπάη τὸν πατέρα του, καὶ νὰ μὴν τοῦ γυρέψη ποτὲ εὐθῦνες γιατὶ τὄφερε στὴ ζωή... Μὲ μιὰ λέξι, θὰ ζοῦσα γιὰ τὸ παιδί μου! Δὲν ξέρω μὲ τί τρόπο, μὰ θὰ κατάφερνα νὰ τὸ μεγαλώσω, νὰ τὸ σπουδάσω, νὰ τὸ βγάλω μέσ' ἀπὸ τὴ φτωχὴ ἀγκαλιά μου τίμιο κι' ὁλοκληρωμένον ἄνθρωπο.

»Ἀλλοίμονο! Ἡ ζωὴ δὲν θέλησε νὰ μοῦ δώση οὔτε τὴ χαρὰ αὐτὴ ποὺ τῆς γύρεψα γι' ἀντάλλαγμα τῆς ἀγάπης σου ποὖχα χάσει! Τὰ κλάμματα, ὁ ἀβάσταχτος πόνος τοῦ χωρισμοῦ σου, ἡ πίκρα ποὺ ριζώθηκε βαθειὰ καὶ μόνιμα μέσα μου, ξερριζώσανε τὴ μικρὴ αὐτὴ ζωοῦλα — τὴ μεγάλη μου ἐλπίδα, τὴν τελευταία. Τώρα πιά, δὲν ἔχω νὰ ἐλπίσω τίποτα... Δὲν ἔχει πιὰ τίποτα ἡ ζωὴ νὰ μοῦ δώση! Ἐσένα σὲ τράβηξε βίαια ἀπὸ κοντά μου. Τὸ παιδί μου τὸ ξερρίζωσε ἀλύπητα ἀπὸ μέσα μου... Νοιώθω σήμερα ὅλα τὰ ὄνειρά μου γκρεμισμένα σ' ἐρείπια!... Ποτὲ δὲν θὰ δῶ δυὸ ρόδινα χεράκια ν' ἁπλώνωνται χαρούμενα πρὸς τὸ μέρος μου... Ποτὲ δὲν θὰ καμαρώσω τὸ χαμόγελο ἀπὸ ἕνα μικρὸ λατρεμένο στοματάκι, ποὺ ἀνοίγεται γιὰ νὰ χαιρετήση χαρωπὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ μητέρα του... Ἡ ζωὴ μὲ καταδικάζει σ' αἰώνια μοναξιά, σὲ παντοτεινὴ κατασκότεινη ἀπελπισία...

»Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὴν ὑποφέρω... Τὸ ξέρω πὼς ὁ θάνατός μου θὰ σ' ἀφίση ἀδιάφορον, ὅπως τὸ ἴδιο ἀδιάφορο σ' ἄφησε κι' ἡ ζωή μου... Δὲν πειράζει, λατρευτέ μου... Ἐγὼ καὶ σήμερα, δὲν διατηρῶ γιὰ σένα τὴν παραμικρὴ κακία. Ἡ πικραμένη μου ψυχή, ποὺ σὲ λίγο θὰ χαθῆ ψηλά, στοὺς ἄγνωστους κόσμους τοῦ ἀπείρου, κρατάει μέσα της τὴν ἴδια μεγάλη ἀγάπη γιὰ σένα... Ζῆσε εὐτυχισμένος, ἀγαπημένε μου... Ἐγὼ πεθαίνω δυστυχισμένη, μὲ στερνή μου πονεμένη πνοὴ τ' ὄνομά σου στὰ χείλια μου...

Φρόσω».

Ὁ Δαμίρης ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα σιωπηλός, κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ παληὸ αὐτὸ γράμμα ποὔχε βγῆ σὰν παραπονεμένη ἄτονη φωνὴ ἀπὸ τὸ παρελθόν... Τώρα τὴ θυμότανε τὴ Φρόσω. Ἀμυδρά, χωρὶς νὰ ξεχωρίζη τὰ χαρακτηριστικά της μέσ' στὴν ὁμίχλη τοῦ περασμένου καιροῦ καὶ τῶν τόσων περασμένων ἐρώτων. — μὰ τὴ θυμόταν:

Ἤτανε μιὰ μικροῦλα, φτωχιά, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς κοινωνικὴ θέσι. Ἡ κατάκτησί της συντελέστηκε χωρὶς νὰ τοῦ ζητηθοῦν εὐθῦνες ἀπὸ κανένα, κι' ἡ ἐγκατάλειψί της χωρὶς νὰ τὸν πιέση κανεὶς νὰ ξαναγυρίση... Ἀδιάφορος ἐκεῖνος, ἐγωϊστής, περήφανος, εἶχε γεμίσει μὲ μιὰ στιγμιαία ἀχτινοβολία τὴ σκοτεινή της ὕπαρξι, κι' ὕστερα, ἀπότομα ὅπως εἶχε φτάσει, ἔτσι κι' εἶχε χαθῆ, παίρνοντας μαζί του τὸ φῶς, καὶ ἀφήνοντάς τη στὰ παντοτεινὰ σκοτάδια τοῦ πόνου... Κι' ὕστερα, ἕνα παγερὸ χειμωνιάτικο βράδυ, ἦρθε τὸ στερνό της γράμμα — αὐτὸ ποὺ κρατοῦσε τώρα στὰ χέρια του... Μιὰ στιγμιαία τύψι τὸν εἶχε κάνει τότε — θυμότανε... — νὰ τρέξη στὸ σπίτι της, στὸ φτωχικό της σπιτάκι, ποὺ βρισκότανε χαμένο μέσα σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐργατικὴ γειτονιὰ τῆς Ἀθήνας... Βρῆκε ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὸ σπίτι της πέντ' ἔξη γειτόνισσες νὰ «σχολιάζουνε τὸ γεγονός». Ἔσπρωξε τὴν πόρτα, καὶ μπῆκε. Στὸ φτωχικό της κρεββάτι, ἡ Φρόσω κοιμότανε γιὰ πάντα, μὲ ματωμένα τὰ μαῦρα της μαλλάκια, μὲ παγωμένο στὸ πικραμένο της στόμα ἕνα τελευταῖο χαμόγελο γιὰ κεῖνον... Μπροστὰ στὸ θέαμα αὐτοῦ τοῦ φτωχικοῦ, τοῦ ἁπλοϊκοῦ θανάτου μὲ τὴν τόσο ἀπέριττη μεγαλοπρέπεια, ὁ Δαμίρης γονάτισε δακρυσμένος — δίπλα του ἕνας ἀδιάφορος ἐκπρόσωπος τοῦ νόμου κρατοῦσε βιαστικὲς σημειώσεις — καὶ φίλησε τὸ παγωμένο χεράκι ποὺ κρεμόταν ἀπεριποίητο ἀπὸ τὴν τριμένη κουβέρτα...

...Ὅπως, τὸ ἴδιο δακρυσμένος, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ βράδυ μέσ' στὸ γραφεῖο του, ὁ μεγάλος καταχτητὴς ποὔχε ἀρχίσει νὰ γερνάη, ζύγωσε στὰ χείλια του τὸ γράμμα τῆς φτωχιᾶς μικρούλας καὶ φίλησε μὲ συγκίνησι τὴν ἀνάμνησί της, διακριτικὴ σὰν αὐτὴ τὴν ἴδια, σὰν τὸ μεγάλον ἔρωτά της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η ΡΙΤΑ ΧΟΡΕΥΕΙ

Στὸ ρεστωρὰν τοῦ πύργου τοῦ Ἄϊφελ ἀπ' ὅπου ἡ θέα τοῦ Παρισιοῦ εἶνε ἀληθινὰ μαγευτική, δόθηκε πρὸ ἡμερῶν μιὰ χοροεσπερίδα μὲ φιλανθρωπικὸ σκοπό. Ἀστέρια τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, περαστικὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, Γάλλοι καλλιτέχνες καὶ διάφορες προσωπικότητες τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης παρευρέθηκαν σ' αὐτή. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Ρίτα Χαίηγουωρθ, ποὺ πῆρε κι' αὐτὴ μέρος στὴ γιορτή, χορεύει ἕνα βάλς μὲ τὸν Γάλλο στρατηγὸ ντὲ Λαρμινά, ἐνῶ ὁ σύζυγός της Ἀλῆ Χάν, ποὺ τὸ σπασμένο πόδι του τὸν ἐμποδίζει στὶς μετακινήσεις του, κάθεται σ' ἕνα ἀπόμερο τραπέζι.

✪ ✪ ✪

Οἱ στοιχειωμένες καμπάνες

Ὁ περίφημος ταχυδακτυλουργὸς καὶ θαυματοποιὸς Οὔντινὶ κατάφερε κάποτε νὰ πείση τὸν Τσάρο τῆς Ρωσσίας ὅτι εἶχε πραγματικὰ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις!

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἱστορία συνέβη κατὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ζεύγους Οὔντινὶ στὴ Ρωσσία. Ἕνα βράδυ, ὁ διάσημος θαυματοποιὸς ἔδωσε μιὰ παράστασι στὰ ἀνάκτορα τοῦ Νικολάου Β΄. Στὰ διαλείμματά της λοιπόν, ἔφερε μὲ τρόπο τὴ συνομιλία στὶς καμπάνες τοῦ Κρεμλίνου, ποὺ δὲν εἶχαν σημάνει καθόλου ἀπὸ 3 αἰῶνες, κι' εἶχαν μάλιστα σαπίσει πιὰ τὰ σχοινιά τους. Ὁ Τσάρος τὸν προκάλεσε τότε νὰ κάμη τὶς καμπάνες νὰ χτυπήσουν, ἂν ἦταν ἀληθινὰ «ἕνας μεγάλος μάγος».

Αὐτὸ ἀκριβῶς περίμενε ὁ Οὔντινί.... Πλησίασε ἀμέσως σ' ἕνα παράθυρο, ποὔβλεπε πρὸς τὸ Κρεμλῖνο. Ὕστερα τὸ ἄνοιξε, σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια του κι' ἔκανε μερικὲς ἀλλόκοτες χειρονομίες.

Ἀμέσως σχεδόν, ἁπλώθηκε πάνω ἀπ' τὴ χιονισμένη πόλι ὁ βαθὺς κι' ἁρμονικὸς ἦχος ἀπ' τὶς καμπάνες τοῦ Κρεμλίνου!

Νὰ τώρα πῶς εἶχε ἐπιτύχει τὸ «ὑπερφυσικὸ» κόλπο του ὁ Οὔντινί: Τὸ ξενοδοχεῖο του ἔβλεπε πρὸς τὰ ἀνάκτορα καὶ πρὸς τὸ Κρεμλῖνο. Ἡ γυναῖκα του περίμενε στὸ παράθυρο τῆς κάμαράς τους, ἐφωδιασμένη μ' ἕνα τουφέκι καὶ μ' ἕνα μικρὸ τηλεσκόπιο. Ὅταν λοιπὸν εἶδε νὰ φωτίζεται ἕνα παράθυρο τῶν ἀνακτόρων, κύτταξε μὲ τὸ τηλεσκόπιο καὶ διέκρινε ἐκεῖ τὸν ἄντρα της. Ὅπως εἶχαν συμφωνήσει τότε, ἄνοιξε τὸ παράθυρό της, σημάδεψε τὶς καμπάνες τοῦ Κρεμλίνου κι' ἄρχισε νὰ πυροβολῆ. Οἱ σφαῖρες της ἔκαναν τὶς καμπάνες νὰ χτυποῦν, κι' ὁ ἦχος τους σκέπαζε τοὺς πυροβολισμούς!

Ὑπῆρχαν ἕνα σωρὸ σωλῆνες μὲ χρωματιστὰ ὑγρὰ ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τὶ ρόλο ἔπαιζαν...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ καὶ κομπογιανίτες

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Μοῦ δόθηκε τὸν τελευταῖο καιρὸ ἡ δυσάρεστη εὐκαιρία νὰ γνωρίσω ἕνα θαυματουργό, κυριολεκτικά, ἐπιστημονικὸ μηχάνημα: τὸν ἠλεκτροκαρδιογράφο. Εἶνε ἕνα καταπληκτικὸ μηχάνημα ποὺ μὲ ἀφάνταστη ἀκρίβεια διαπιστώνει τὶς παθήσεις τῆς καρδιακῆς χώρας. Δὲν πρόκειται νὰ κάνω περιγραφὴ τοῦ μηχανήματος γιατὶ ἀγνοῶ ἐντελῶς τὰ μυστικά του. Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ὁ διαπρεπὴς καρδιολόγος καὶ ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Μιχαηλίδης τὸ τοποθέτησε δίπλα μου καὶ ἄρχιζε νά... ἁλατίζη τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου καὶ νὰ προσαρμόζη ἀπάνω μου διάφορα σύρματα, νόμισα πὼς ἔπαιρνε προφυλακτικὰ μέτρα γιὰ νὰ μὴν πάθω ἠλεκτροπληξία. Γιατὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἔχω μεγάλη δυσπιστία σ' ὅλα γενικὰ τὰ μηχανήματα ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὸν ἠλεκτρισμό. Μὰ δὲν εἶνε ἔτσι. Αὐτὰ τὰ ἁλάτια καὶ τὰ σύρματα καὶ τὰ κουμπάκια καὶ τὰ παρακουμπάκια βοηθοῦν στὴν πραγματοποίησι τῶν θαυματουργῶν, πραγματικά, ἀποτελεσμάτων ποὺ προκύπτουν ὕστερα ἀπὸ ὀλιγόλεπτη λειτουργία τοῦ μηχανήματος.

Γιατὶ τὰ γράφω αὐτά; Γιὰ νὰ ἐκφράσω τὴν κατάπληξί μου ποὺ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀσυλλήπτων ἐπιστημονικῶν κατακτήσεων ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη, καὶ νὰ ἀκμάζη μάλιστα, ὁ κομπογιανιτισμός. Καὶ θὰ σᾶς φανῆ ἴσως ἀπίστευτο ἂν σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἐκεῖ ποὺ θριαμβεύει σήμερα εἶνε ἡ Ἀμερική.

Στὴ Νέα Ὑόρκη μοῦ εἶχε πονέσει μιὰ μέρα ἕνα δόντι. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν φοβερὸ καὶ σκέφθηκα πὼς μόλις ἔβγαινα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο θὰ πήγαινα στὸν πρῶτο γειτονικὸ ὀδοντογιατρό, ὁ ὁποῖος βέβαια θὰ μοῦ ἔκανε ἕνα κοινότατο βουλωματάκι καὶ θὰ τέλειωνε ἡ ὑπόθεσις. Ἁπλῆ ἱστορία.

Στὸ χὼλ τοῦ ξενοδοχείου συνάντησα ἕνα γνωστό μου στὸν ὁποῖον εἶπα τὴν περίπτωσί μου. Ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνον ἔδειξε ἐνδιαφέρον ἀλλὰ προθυμοποιήθηκε νὰ μὲ ὁδηγήση ὁ ἴδιος στὸν ὀδοντογιατρό.

— Αὐτὸς ἀγαπητέ μου, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶνε ὁ καλλίτερος ὀδοντογιατρὸς τῆς Νέας Ὑόρκης. Θὰ τὸ ἀντιληφθῆς καὶ μόνος σου.

— Μὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο γιὰ μιὰ τέτοια μικρο-ϋπόθεσι, τοῦ λέγω.

Ὁ πόνος δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ χασομερήσω περισσότερο. Ἀκολούθησα τὸ γνωστό μου καὶ σὲ λίγο βρισκόμασταν στὴν εἴσοδο ἑνὸς οὐρανοξύστη στὴν περιοχὴ τῆς 6ης Λεωφόρου καὶ τῶν 42 δρόμων. Ἀνεβήκαμε στὸ 24ον πάτωμα καὶ μπήκαμε σ' ἕνα διαμέρισμα ὅπου μᾶς ὑποδέχτηκε ἡ ὡραιοτάτη καὶ κομψοτάτη γραμματεὺς τοῦ ὀδοντογιατροῦ. Χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς, μοῦ ἔδωσε ἕνα χαρτάκι καὶ μοῦ πῆρε 6 δολλάρια. Ἦταν, σὰν νὰ ποῦμε, ὁ φόρος τῆς μεγάλης τιμῆς ποὺ θὰ εἶχα νὰ ἰδῶ καὶ νὰ γνωρίσω τὴ μεγάλη προσωπικότητα στὴν ὁποία μὲ εἶχε ὁδηγήσει ὁ φίλος μου.

Πέρασαν κάπου εἴκοσι λεπτὰ ὅταν ξαφνικὰ ἄναψε ἕνα πράσινο φωσάκι πάνω στὸ γραφεῖο τῆς γραμματέως ποὺ ἔσπευσε ν' ἀνοίξη μιὰ πόρτα καὶ νὰ μὲ παρακαλέση νὰ περάσω μέσα. Ἦταν ἕνα μικρὸ μισοσκότεινο δωμάτιο μὲ δυὸ περίεργα μηχανήματα στὸ βάθος, μὲ κάτι γυάλινους σωλῆνες πάνω σὲ μικρὰ τραπεζάκια, γιομάτους μὲ χρωματιστὰ ὑγρά, πράσινα, κίτρινα, κόκκινα κλπ. Στὴν ἄλλη γωνιὰ περίμενε ὁ ὀδοντογιατρός, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἄκουσε τὴν περίπτωσί μου, κούνησε μυστηριωδῶς τὸ κεφάλι του καὶ κατόπιν μὲ πῆρε καὶ μὲ κάθησε σὲ μιὰ εἰδικὴ πολυθρόνα.

Τοποθέτησε μπροστὰ στὸ στόμα μου ἕναν περίεργο κοῖλο καθρέφτη καὶ κατόπιν πάτησε ἕνα κουμπὶ κι' ἄρχισαν νὰ δουλεύουν τὰ μηχανήματα, νὰ ἀναβοσβύνουν τὰ διάφορα φωσάκια καὶ ν' ἀλλάζουν χρώματα τὰ φωτεινὰ ὑγρὰ τῶν σωλήνων. Δηλ. Τὰ πράσινα γινόνταν κόκκινα, τὰ κόκκινα κίτρινα, κλπ.

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ κράτησε κάπου 10 λεπτά. Ὕστερα σταμάτησαν ὅλα μονομιᾶς, ἔφυγε αὐτομάτως ὁ καθρέφτης μπροστὰ ἀπὸ τὸ στόμα μου καὶ ὁ ὀδοντογιατρὸς ἀφοῦ μοῦ ἔβαλε κάποιο κατευναστικὸ ἀρωματικὸ φάρμακο στὸ δόντι, μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μὲ περιμένη τὴν ἑπομένη, ἀκριβῶς στὶς 11 καὶ 25! Ὑπεκλίθη καὶ ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα.

Τὴν ἑπομένη, ἀκριβῶς στὶς 11.20', ἤμουνα στὸ γραφεῖο τῆς γραμματέως. Μοῦ ἔδωκε πάλι ἕνα ἄλλο χαρτάκι καὶ μοῦ πῆρε 4 δολλάρια αὐτὴ τὴ φορά. Ἡ καλωσύνη της. Ἀκριβῶς τὴν ὡρισμένη ὥρα μ' ὡδήγησαν στὴν αἴθουσα τῶν θαυμάτων κι' ἀπ' ἐκεῖ σὲ μιὰν ἄλλη αἴθουσα ὅπου ὑπῆρχε τὸ γνωστὸ μηχάνημα τῶν ὀδοντογιατρῶν, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ σωλῆνες μὲ χρωματιστὰ ὑγρὰ πάλι ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τὶ ρόλο ἔπαιζαν. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μυστηριῶδες ὕφος μὲ κάθησε στὴν πολυθρόνα καὶ μοῦ ἔκανε τὴ γνωστὴ διαδικασία τοῦ βουλώματος τοῦ δοντιοῦ. Καὶ ἐπειδή, φυσικά, δὲν τελειώσαμε, μοῦ ἔδωκε ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα ἀκριβῶς στὶς 11.25'. Πάλι πῆρα ἕνα χαρτάκι, πάλι ἔδωσα 4 δολλάρια, πάλι πέρασα ἀπὸ τοὺς ἴδιους θαλάμους, πάλι εἶδα τὰ μυστήρια τῶν σωλήνων μὲ τὸ ἀνεβοκατέβασμα τῶν χρωματιστῶν ὑγρῶν, πάλι προχωρήσαμε στὸ βούλωμα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ τελειώσαμε γιατὶ εὐτυχῶς ἡ βλάβη τοῦ δοντιοῦ μου ἦταν ἀσήμαντη.

Ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ πιστέψω ὅτι ἡ ἐξέλιξις τῆς ὀδοντιατρικῆς εἶχε κάνει τεράστιες προόδους στὴν Ἀμερική, ὅταν συνήντησα ἕναν φίλο μου Ἑλληνοαμερικανὸ δημοσιογράφο, στὸν ὁποῖον ἀφηγήθηκα τὰ σχετικὰ μὲ τὴ θεραπεία τοῦ δοντιοῦ.

— Ἔπεσες, μοῦ λέγει, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τσαρλατάνους τῆς ὀδοντιατρικῆς. Τὸν ξέρω. Μ' αὐτὰ τὰ ταχυδακτυλουργικὰ ποὺ σοῦ ἔκαναν κι' ἐσένα ἐντύπωσι, κατώρθωσε νὰ δημιουργήση τὴ φήμη σπουδαίου ὀδοντογιατροῦ καὶ νὰ εἰσπράττη δολλάρια μὲ οὐρὰ ἀπὸ τοὺς ἀφελεῖς σὰν κι' ἐσένα. Τέτοιοι τσαρλατᾶνοι ὑπάρχουν πάρα πολλοί, ἀλλὰ δὲν τοὺς διώκει τὸ κράτος, ἐφόσον δὲν κάνουν κακό. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν κι' ἀπὸ ἕνα δίπλωμα Πανεπιστημίου.

Ἡ περίπτωσίς μου μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξετάσω αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ ὑπόθεσι τοῦ κομπογιανιτισμοῦ καὶ τσαρλατανισμοῦ καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς διεπίστωσα ὅτι ἡ ἀκμή τους ὑπερβαίνει κάθε ὅριο. Αὐτὸ βέβαια ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐκπληκτικὴ ἄνθησι τῆς πραγματικῆς ἐπιστήμης, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει τὴν ἐξέλιξι ποὺ ἔχει πάρει στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς.

Σχετικὰ μὲ τὸν κομπογιανιτισμὸ ἕνας λαμπρὸς ὁμογενὴς γιατρὸς τῆς Ἀμερικῆς μοῦ ἔλεγε μιὰ μέρα στὴ Νέα Ὑόρκη:

— Δὲν φταῖνε τόσο οἱ κομπογιανῖτες ὅσο οἱ πελάτες. Ὑπάρχουν ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ βλέπουν αὐτὰ τὰ ἐντυπωσιακὰ πράγματα καὶ νὰ παρασύρωνται ἀπὸ αὐταπάτες. Θὰ σοῦ ἀποκαλύψω προσέθεσε, καὶ μιὰ δική μου περίπτωσι. Ἔχω ἕναν πάμπλουτο πελάτη ποὺ εἶνε τώρα περίπου 80 χρονῶν καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ συμβουλευθῆ κανέναν ἄλλο ἀπολύτως γιατρό, ἔστω καὶ τὸν πιὸ φημισμένο τῆς Ἀμερικῆς, ἔξω ἀπὸ μένα. Αὐτό, ἐπειδὴ μιὰ μέρα, συμπτωματικά, ἔτυχε νὰ τοῦ δώσω μερικὲς πρακτικὲς συμβουλὲς οἱ ὁποῖες ἐπέδρασαν εὐεργετικὰ στὴν ψυχική του κατάστασι. Ἀπὸ τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ συμβουλεύεται γιὰ τὸ κάθε τι, γιὰ τὰ μάτια του, γιὰ τὴν καρδιά του, γιὰ τὸ στομάχι του, γιὰ τὰ δόντια του, γιὰ τοὺς κάλους του, γιὰ ὅλες τὶς πραγματικὲς καὶ φανταστικὲς ἀρρώστειες του.

Στὸν τόπο μας, εὐτυχῶς, δὲν μπόρεσε νὰ εὐδοκιμήση ὁ κομπογιανιτισμός, ἂν κι' ἔγιναν πολλὲς ἀπόπειρες. Ὁ μόνος ποὺ εἶχε κατορθώσει μιὰ φορὰ νὰ κατακτήση τεράστια πλήθη ἀφελῶν ἦταν ὁ διαβόητος Πάτερ Γυμνάσιος, τοῦ ὁποίου εἶδα νὰ κυκλοφοροῦν ἀκόμα ἔντυπες θεραπευτικὲς συνταγές...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

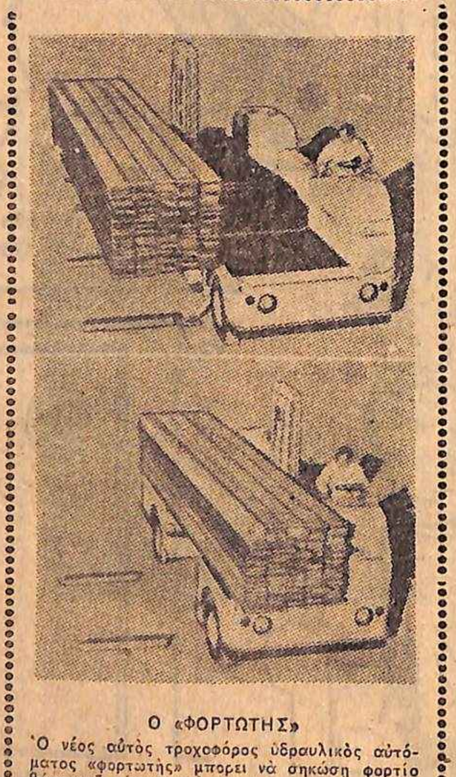

Ο «ΦΟΡΤΩΤΗΣ»

Ὁ νέος αὐτὸς τροχοφόρος ὑδραυλικὸς αὐτόματος «φορτωτής» μπορεῖ νὰ σηκώση φορτίο βάρους 5 τόννων καὶ νὰ τὸ μεταφέρη, μὲ ταχύτητα 55 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Κατασκευάστηκε ἀπὸ τὴν ἑταιρία Λοὺλ τῆς Μινεαπόλεως. Προορίζεται δὲ γιὰ τὶς ἀγορὲς τῆς Εὐρώπης. Ἐπάνω: τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτοφορτώνεται. Κάτω: φορτωμένος.

2.000 εἴδη μικροβίων

Σ' ἕνα κρατικὸ ἐργαστήριο τοῦ Χερτφορντσάϊρ, στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, διατηροῦνται 2.000 εἴδη μικροβίων, στὰ ὁποῖα ὀφείλονται ὅλες οἱ ἀρρώστειες ἀνθρώπων, ζώων καὶ φυτῶν. Οἱ μικροοργανισμοὶ αὐτοὶ πολλαπλασιάζονται συνεχῶς, χάρις στὴ μεγάλη γονιμότητά τους. Κάθε τόσο, στέλνονται καλλιέργειές τους σ' ἄλλες χῶρες, γιὰ πειραματικοὺς σκοπούς.

Ἂν ἕνας γιατρὸς ἀνακαλύψη κάποιο καινούργιο μικρόβιο, ἡ πρώτη του δουλειὰ εἶνε νὰ στείλη ἕνα δεῖγμα σ' αὐτὸ τὸ ἐργαστήριο.

Ἡ διατροφὴ τῶν μικροοργανισμῶν δὲν εἶνε καθόλου εὔκολη. Χρειάζονται ὡρισμένη δίαιτα, μὲ πουρὲ πατάτα ἢ μὲ βρασμένο αἷμα, γιὰ νὰ διατηροῦν τὴ ζωτικότητά τους. Ἕνας μικρὸς μόνον ἀριθμός τους δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλη τροφή, ἐκτὸς ἀπ' τὸ «ἄγαρ», τὴ ζελατινώδη δηλαδὴ οὐσία μέσα στὴν ὁποία καλλιεργοῦνται τὰ μικρόβια.

Ὡρισμένα μικρόβια ἀπαιτοῦν κάθε τόσο «μεταφυτεύσεις» σὲ ἄλλους δοκιμαστικοὺς σωλῆνες. Ὁ μηνιγγιτόκοκκος π.χ. χρειάζεται αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ περιβάλλοντος κάθε 3 βδομάδες.

Φρὰνκ Σινάτρα

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ἀλλεπάλληλες εἶνε οἱ ἀτυχίες ποὺ πλήττουν τελευταίως τὸν διάσημο Ἀμερικανὸ τραγουδιστὴ Φρὰνκ Σινάτρα. Ἀφοῦ χώρισε τὴ γυναῖκα του, ὕστερα ἀπὸ πολυετῆ συζυγικὸ βίο, γιὰ νὰ μπορέση νὰ παντρευτῆ τὴν Ἄβα Γκάρντνερ, εἶδε τὴν ἄκαρδη γόησσα νὰ φεύγη γιὰ τὴ Γαλλία χωρὶς νὰ συγκινῆται καθόλου γιὰ τὴ θυσία του. Μιὰ αἱμορραγία τοῦ λάρυγγος ἔκανε τὸν Φρὰνκ νὰ χάση τὴ φωνή του. Ἔφυγε τότε γιὰ τὴ Γαλλία, ἐλπίζοντας νὰ βρῆ λίγη παρηγοριὰ κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του. Φτάνοντας ὅμως στὸ Παρίσι, ἔμαθε κατάπληκτος πὼς ἡ Ἄβα εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἱσπανία, ὅπου ἐρωτοτροποῦσε μὲ τὸν διάσημο Ἱσπανὸ ταυρομάχο Μάριο Καμπρέ. Ἡ μεγάλη συγκίνησις αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ ξανάδωσε τὴ φωνή του. Κι' ὁ Φρὰνκ πῆρε τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο γιὰ τὴ Μαδρίτη. Δὲν ὑπάρχουν δυστυχῶς νεώτερα ἀπὸ τὴν συνάντησι τῶν δυὸ ἀστέρων καὶ τῶν δυὸ ἀντιζήλων.

★ Ὁ Ζὰν Κοκτὼ ἑτοιμάζει τὴν «Κοκκινοσκουφίτσα».

★ Στὸ προσεχές του φίλμ «Μπλὲ ντὲ Πρὺς» ὁ Ἔρικ φὸν Στροχάϊμ θὰ παίξη τὸν ρόλο τοῦ Βίσμαρκ.

★ Ἡ Ἄνν Μπάξτερ παρὰ τὸ πολύμορφο ταλέντο της, δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ μάθη νὰ σφυρίζη. Στὸ τελευταῖο της φίλμ ὅμως, τὸ σενάριο ἀπαιτοῦσε ὁπωσδήποτε ἕνα σφύριγμα. Μὰ ἡ Ἄνν, παρ' ὅλον ποὺ ἐπὶ 15 μέρες προσπαθοῦσε νὰ μάθη νὰ σφυρίζη δὲν τὸ κατώρθωσε. Καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ μπροστὰ στὸ φακό, αὐτὴ μὲν προσποιεῖται ὅτι σφυρίζει, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα σφυρίζει ὁ παρτεναίρ της Ντὰν Ντελέϋ. Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ντουμπλὰζ γίνεται ἀπὸ παρτεναὶρ καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἀδιάκριτου φακοῦ.

★ Ὁ γυιὸς τοῦ Τζὼν Μπάρρυμορ, ὁ γυιὸς τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν καὶ ὁ γυιὸς τοῦ Ἔντουαρντ Ρόμπινσον ἔκαναν τὸ ντεμποῦτο τους στὴν ὀθόνη. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ κόρη τοῦ Τζὼν Τζίλμπερτ καθὼς καὶ ἡ κόρη τῆς Μαίρη Ἄστορ. Ἔχουν δίκηο νὰ λένε πὼς ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται.

★ Ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ εἶνε ὁ ὑπερήφανος πατέρας τριῶν χαριτωμένων ἀγοριῶν. Βρίσκεται ὅμως σὲ δύσκολη θέσι, γιατὶ δὲν ξέρει τί ὄνομα νὰ δώση στὸ τέταρτο ποὺ περιμένει τώρα ἡ γυναῖκα του. Μιλῶντας σχετικὰ μὲ τὸ συνάδελφό του Χένρυ Μόργκαν, τοῦ ζήτησε τὴ γνώμη του.

— Τώρα πέτυχες! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ἡ γυναῖκα μου γέννησε δίδυμα. Καὶ μέχρι σήμερα δὲν κατώρθωσα νὰ τοὺς βρῶ ἕνα ὄνομα καὶ εἶνε δηλωμένα στὸ Ληξιαρχεῖο μὲ τὰ ὀνόματα «Χένρυ, γυιός, Νο 1» καὶ «Χένρυ, γυιός, Νο 2».

★ Ὁ Σεσὶλ ντὲ Μίλ, ποὺ παρουσίασε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων τὸ τελευταῖο του φίλμ «Σαμψὼν καὶ Δαλιδᾶ» δήλωσε πὼς δὲν πρόκειται στὸ μέλλον ν' ἀσχοληθῆ πιὰ μὲ τὴ Βίβλο, ἀπ' τὴν ὁποία ἐμπνεύστηκε τὰ μεγαλύτερα ἔργα του. Θέλοντας νὰ συγχρονιστῆ κάπως, ἀποφάσισε νὰ στραφῆ πρὸς τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια.

★ Ἡ Βιβιὰν Μαλλάχ, μιὰ ἐξαιρετικῆς ὀμορφιᾶς Τουρκάλα ποὺ ὁ Ντούγκλας Φαῖρμπανξ, γυιός, ἀνακάλυψε κατὰ τὸ τελευταῖο του ταξίδι στὴν Κωνσταντινούπολι, κάνει τώρα τὸ ντεμποῦτο της στὸ Χόλλυγουντ, σ' ἕνα φίλμ στὸ ὁποῖο παίζουν ἡ Μπέττυ Γκρέϊμπλ καὶ ὁ Ντὰν Ντελέϋ.

★ Ὁ Σεσσοῦ Χαγιακάβα, ὁ μεγάλος Ἰάπων καλλιτέχνις ποὺ ἔπαιξε σὲ τόσα γαλλικὰ καὶ ἀμερικανικὰ φίλμ, ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίση στὴν Ἰαπωνία. Ἡ γυναῖκα του Τουσούρα Ἀτσί, διάσημο ἀστέρι τοῦ «βωβοῦ» ποὺ γύρισε πρώτη στὴ μακρυνὴ πατρίδα τους, τοῦ ἔγραψε πὼς τὸ σπίτι τους στὸ Τόκιο ποὺ εἶχε καταστραφῆ κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς ἀεροπορικοῦ βομβαρδισμοῦ ἔχει τώρα ξαναχτιστῆ. Ὁ Σεσσοῦ ἔχει σπίτι καὶ στὸ Παρίσι καὶ μιὰ ὡραία βίλλα στὸ Χόλλυγουντ.

★ Ἡ Μαρία Μοντὲζ ἤγειρε ἀγωγὴ ἐναντίον τοῦ Ἀμερικανοῦ παραγωγοῦ ταινιῶν Νέμπενζαλ, ζητῶντας νὰ τῆς καταβάλη ἀποζημίωσι 38.000 δολλαρίων ἐπειδὴ δυσφήμησε τὸ τελευταῖο της φίλμ. Ὁ Νέμπενζαλ εἶπε σὲ εὐρὺ κύκλο ἀκροατῶν ὅτι ἡ ἠθοποιὸς ἔπαιζε σ' αὐτὴ τὴν ταινία μὲ τρόπο ἀξιοθρήνητο.

★ Στὸ καινούργιο φίλμ τοῦ Ὄρσον Οὐέλλες λαμβάνει μέρος κι' ἡ 15έτις κόρη του ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο του μὲ τὴν Βιρτζίνια Νίκολσον... Χριστόφορος. Οἱ δυὸ σύζυγοι τῆς εἶχαν δώσει ἀνδρικὸ ὄνομα ἐπειδὴ εὔχονταν καὶ περίμενον, πρὶν ἔρθη στὸν κόσμο, ὅτι θὰ ἦταν ἀγόρι. Ἡ... Χριστόφορος ἐμφανίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν «Μάκβεθ» σὲ ἡλικία 9 χρόνων.

★ Ἡ Ἰταλὶς Βεντέττα Συλβάνα Παμπανίνι θὰ γυρίση στὸ Παρίσι μιὰ ταινία μαζὶ μὲ τὸ Γάλλο ἠθοποιὸ Ἀνρὺ Βιντάλ. Ἡ φημισμένη καλλιτέχνις εἶνε δοκτορέσσα τῆς φιλοσοφίας, ἀρίστη πιανίστρια, ἀξιόλογη τραγουδίστρια καὶ πολὺ καλὴ ζωγράφος. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἠθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου, τόσον τοῦ παλαιοῦ ὅσον καὶ τοῦ νέου Κόσμου, δὲν συγκεντρώνει τόσα προσόντα. Εἶνε ἐπίσης μανιώδης ἀθλήτρια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σκί, τὴν κολύμβησι, τὸ τέννις καὶ τὸ γκόλφ, ἐπιδίδεται ἀκόμη στὴν ἱππασία καὶ τὸ χόκεϋ πάνω στὸν πάγο. Ἡ Παμπανίνι εἶνε ἀνύπαντρη καὶ ζῆ στὴ Ρώμη μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ τὸ μικρότερο ἀδελφό της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἕνα καλάθι ροδάκινα

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου μου χτύπησε, εἶπα «ἐμπρὸς» καὶ ἄνοιξε. Κι' ἕνας ἄνθρωπος ἄγνωστος, ἢ σχεδὸν ἄγνωστος, ἐμπῆκε μὲ θάρρος καὶ χαμόγελο. Στὰ χέρια του κρατοῦσε κι' ἕνα καλάθι, ἀρκετὰ βαρύ.

— Καλημέρα! εἶπε καὶ προχώρησε ἐναντίον μου.

— Καλημέρα! εἶπα ἐρωτηματικά, προσπαθῶντας νὰ μαντέψω ἂν τὸν ἤξερα, ποῦ τὸν ἤξερα, καὶ πῶς τὸν ἤξερα, γιατὶ μᾶλλον δὲν τὸν ἤξερα, ἂν κι' αὐτός, μὲ τὸν τρόπο του, ἔδειχνε πὼς τὸν ἤξερα, ἢ τουλάχιστον, πὼς μὲ ἤξερε ἐκεῖνος.

Ἀπίθωσε χάμω τὸ καλάθι, ποὺ ἦταν σκεπασμένο μ' ἕνα κομμάτι ἀλατζᾶ, κάθισε δίπλα μου χωρὶς νὰ τοῦ δώσω τὴν ἄδεια, σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ στρογγυλό του μοῦτρο καὶ εἶπε:

— Κύριε Χαμηλογιάννη, ἐγὼ δὲν ξεχνάω τοὺς καλοὺς φίλους. Τώρα τελευταῖα εἶχα πάει κάτω, στὸ χωριό. Καὶ φεύγοντας, εἶπα: Θὰ πάρω ἕνα καλάθι ροδάκινα, γιὰ τὸν κύριο Χαμηλογιάννη. Καὶ στάφερα.

(Μιλοῦσε στὸν ἑνικό).

Ἐπειδὴ δὲν μ' ἀρέσει νάχω ὑποχρεώσεις, ἀρνήθηκα:

— Ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπα, δὲν ἔκανες καθόλου καλά, νὰ μπῆς σ' αὐτὸ τὸν κόπο. Νὰ κουβαλήσης κοτζὰμ καλάθι ἀπὸ κάτω.

(Ποῦ στὸ διάολο ἦταν αὐτὸ τὸ «κάτω» δὲν ἤξερα!).

— Ἆ! μ' ἔκοψε. Ὅλα κι' ὅλα! Γιὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους κι' ὁ πιὸ μεγάλος κόπος εἶνε εὐχαρίστησι.

— Ναί, ἀλλὰ ποὺ δὲν θὰ τὰ δεχθῶ! Ἔχω ὡς ἀρχή, νὰ μὴ δέχομαι δῶρα!

— Δὲν μπορεῖς, κύριε Χαμηλογιάννη. Εἶνε σὰν νὰ μοῦ δίνης μαχαιριὰ στὴν καρδιά! Ἐξ ἄλλου τέτοιο ροδάκινο, δὲν τὄχεις ξαναφάει! Γιὰ κύτταξ το! καὶ τράβηξε τὸ σκέπασμα. Σὰν πορτοκάλλι εἶνε τὸ καθένα! Κι' ἀπὸ ἄρωμα, ἄς τα!...

Πραγματικὰ τὰ ροδάκινα εἶχαν πρώτης τάξεως φιγούρα. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ πάλι, δὲν ἤθελα ὑποχρεώσεις.

— Ὡραῖα εἶνε, ἀλλά...

— Δὲν ἔχει ἀλλά. Τὰ ροδάκινα δὲν τὰ παίρνω πίσω.

— Ἔστω. Ἀλλὰ θὰ σοῦ τὰ πληρώσω, τουλάχιστον! Νὰ μοῦ πῆς πόσο κάνουν. Γιατὶ κι' ἐσὺ τὰ πλήρωσες!

— Ἆ! μοῦ τὸ ξανάκοψε. Ἄμα μοῦ λὲς νὰ μοῦ τὰ πληρώσης εἶνε σὰν νὰ μοῦ δίνης μαχαιριὰ στὴν καρδιά. Ἐπιτέλους, μὴ μοῦ χαλᾶς τὸ κέφι μου!

Μὲ κανένα τρόπο νὰ πάρη τὰ ροδάκινα πίσω ἢ νὰ δεχθῆ πληρωμή. Ἐπέμεινα ἐγώ, ἐπέμεινε ἐκεῖνος καὶ στὸ τέλος νίκησε. Εἶπα κι' ἐγώ, ἂς μὴ τοῦ δώσω μαχαιριὰ στὴν καρδιά. Μόνο ποῦ...

— Ἀλήθεια, τ' ὄνομά σου δὲ θυμᾶμαι!

— Θεόδωρος Τσιρπιρῆς. Εἴχαμε γνωριστῆ πρόπερσυ στοῦ ξαδέρφου σας τοῦ Θανάση τὴν ἑορτή. Μάλιστα, ἀπάνω στὸ κέφι μου, εἶχα ρίξει καὶ λίγο κρασὶ στὸ σακκάκι σας! (Ἐδῶ ἄρχισε ὁ πληθυντικός).

Κι' ἐπειδὴ πάλι βασανιζόμουν νὰ θυμηθῶ, συνέχισε νὰ μοῦ δίνη τὰ στοιχεῖα τῆς γνωριμίας:

— Εἶμ' ἐγὼ ποὺ τραγούδησα τό: «Ἡ νύχτα φεύγει ὁλόχαρη». Μὲ τὸ Θανάση συνδεόμεθα στενῶς. Ἀλλά, ἐσεῖς βέβαια, μὲ τόσο κύκλο γνωριμιῶν, ποὺ νὰ μὲ θυμώσαστε! Ἐγὼ ὅμως σᾶς ἐκτίμησα καὶ δὲν σᾶς ξέχασα. Κι' ἡ πρώτη μου δουλειά, τὴν ἡμέρα ποὔφευγα ἀπὸ τὸ χωριό, ἦταν νὰ σοῦ φέρω τὰ ροδάκινα! (Ἐδῶ ξανάρχισε ὁ ἑνικός). Θὰ τὰ τρῶς καὶ θὰ μὲ θυμᾶσαι! Καὶ τώρα σ' ἀφήνω, γιὰ νὰ μὴ σᾶς διακόψω ἀπὸ

Ὕπνος στὴν ταράτσα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

την εργασία σας! ('Εδῶ ἑνικο-πληθυντικός).

— Ποῦ νὰ σοῦ στείλω τὸ καλάθι;

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ κάνῃς τὸν κόπο. Θὰ περάσω καμμιὰ μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ τὸ πάρω ἰδιοχείρως! Τὰ σέβη μου κύριε Χαμηλογιάννη.

— Γειά σου. Καὶ σ' εὐχαριστῶ!

— Παρακαλῶ! Νὰ μὴ γίνεται κουβέντα! Εὐχαρίστησις δική μου!

Κι' ἔφυγε.

Κι' ἐγὼ συγκινήθηκα. Κύτταξε, ἀλήθεια, εἶπα μέσα μου, τί εὐγενικὲς ψυχὲς ὑπάρχουν στὸν κόσμο. 'Εδῶ εἶνε τόσα γαϊδούρια, ποὺ τὰ ἐξυπηρετεῖς καὶ τὰ ὑποχρεώνεις καὶ δὲν αἰσθάνονται τὸ καθῆκον νὰ σοῦ στείλουν μιὰ κάρτα, ποὺ λέει ὁ λόγος. Κι' αὐτὸς ὁ ἁγνὸς ἄνθρωπος, ὁ Θόδωρος Τσιρπιρῆς, ποὺ μιὰ φορὰ μὲ εἶδε ὅλη κι' ὅλη στοῦ ξαδέρφου μου τοῦ Θανάση, μὲ σκέφτηκε καὶ μοῦ κουβάλησε ἕνα καλάθι νόστιμα καὶ θεαματικὰ ροδάκινα. Ἔτσι, ἀπὸ μιὰ ἐκτίμησι! Γιὰ δική του εὐχαρίστησι! Τί ἁγνὸς ποὺ εἶνε ὁ λαός!...

Κι' ἀλήθεια, τὰ ροδάκινα ἦσαν ἐξαίσια.

Ἦταν Δευτέρα ὅταν μοῦ τἄφερε. Τὸ Σαββάτο πρωῒ - πρωΐ, νὰ ὁ κύριος Τσιρπιρῆς στὸ σπίτι.

— Ἆ! Καλῶς τον! εἶπα. Ἦρθες γιὰ τὸ καλάθι;

— Ναί, μιὰ ποὺ πέρναγα ἀπὸ δῶ. 'Αλλὰ ἂν σᾶς χρειάζεται, κρατῆστε το!

— Ὄχι ἀδερφέ. Τί νὰ τὸ κάνω τὸ καλάθι;

— 'Εν τάξει τὰ ροδάκινα;

— Πολὺ ὡραῖα!

— Ἔχεις ξαναφάει τέτοιο ροδάκινο;

— 'Ομολογῶ ὅτι ὄχι. Εἶχαν γεῦσι προπολεμική!

— Αἴ, μὰ βλέπεις ἁγνὰ πράματα!

— Θὰ πιῇς ἕνα καφεδάκι βέβαια. Πῶς τὸν πίνεις; Φτιάχτε ἕνα μέτριο, τοῦ κυρίου Τσιρπιρῆ! Πάρε τσιγάρο, Θόδωρε...

'Επέμεινε, μάλιστα, ν' ἀνάψω πρῶτος. Καὶ ὑποχώρησα γιὰ νὰ μὴν κάψω τὰ δάχτυλά μου. Τράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ καὶ ρώτησε:

— Πῶς πᾶνε οἱ δουλειὲς κύριε Χαμηλογιάννη;

— Αἴ, ἂς τὰ λέμε καλά. Οἱ δικές σου; 'Αλήθεια, δὲν σὲ ρώτησα τί ἐπαγγέλλεσαι!

— Λίγα ἀπ' ὅλα. Πότε τὄνα πότε τ' ἄλλο. Μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ. Τώρα κυνηγάω νὰ βγάλω μιὰ ἄδεια μικροπωλητοῦ... Δυὸ μῆνες παιδεύομαι.

— Καὶ δὲν μπόρεσες ἀκόμα νὰ τὴν πάρῃς;

— Δυσκολίες κύριε Χαμηλογιάννη! Νὰ μὴν ἐργασθῇ ἕνας ἄνθρωπος τίμια νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του. Τί σοῦ ζητάω, κύριε; Μιὰ ἄδεια, νὰ στήσω ἕνα καρότσι γύρω στὴν 'Ομόνοια, νὰ πουλήσω λίγο ἀπ' ὅλα, τὄνα καὶ τὸ ἄλλο, νὰ ζήσω κι' ἐγὼ τὰ παιδιά μου.

— Ἔχεις παιδιά;

— Ποὺ λέει ὁ λόγος!... Καὶ μοῦ λὲς ὄχι! Καὶ μοῦ δίνεις μαχαιριὰ στὴν καρδιά. Δὲν ἔχει, λέει, ἄδεια. 'Αλλὰ ἅμα διαθέτεις τὰ μέσα, κύριε Χαμηλογιάννη, ἔχει καὶ παραέχει. Γι' αὐτό, μιὰ ποὺ εἶπα νὰ περάσω γιὰ τὸ καλάθι, σκέφθηκα: Μωρὲ ὁ κύριος Χαμηλογιάννης, ὅλο καὶ κάποιον θὰ ξέρῃ νὰ μοῦ φανῇ χρήσιμος σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Αὐτὸς ἔχει γνωριμίες. Γιατὶ γιὰ σᾶς δὲν εἶνε δύσκολο, κύριε Χαμηλογιάννη. Ἕνα τηλεφωνηματάκι καὶ ἡ ἄδεια ἐν τάξει. «Περᾶστε νὰ τὴν πάρετε»!

— Μὰ ἐγὼ δὲν ξέρω κανένα στὴν 'Αστυνομία.

— Δὲν ἔχει σημασία. Θὰ ξέρῃς στὸ ὑπουργεῖο. Θὰ ξέρῃς ἕνα βουλευτή. Κάποιον θὰ ξέρῃς, ποὺ θὰ ξέρῃ. Κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρι κύριε Χαμηλογιάννη κι' ἐγὼ θὰ στὸ χρωστῶ εὐγνωμοσύνη! Νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου, μὲ τὸν ἱδρῶτα μου.

Σὲ ἄλλη περίπτωσι θὰ τοῦ τόκοβα μὲ τὸ σπαθί. 'Αλλὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ εἶχε ὑποχρεώσει μὲ τὴν εὐγενική του σκέψι. Τὸ ἴδιο πρωΐ, ἄλλωστε, εἶχα φάει τὸ τελευταῖο ροδάκινο. Πῶς νὰ τοῦ πῶ ὄχι;

— Δὲν σοῦ ὑπόσχομαι, ἀλλὰ γιὰ πέρνα σὲ τρεῖς τέσσερις μέρες!

— Εὐχαριστῶ πολὺ κύριε Χαμηλογιάννη. Μιὰ ποὺ εἶπες αὐτὴ τὴν κουβέντα, γιὰ μένα εἶνε τελειωμένο τὸ ζήτημα. Νὰ μὴ σᾶς ἀπασχολῶ ἄλλο.

Τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

— Στάσου νὰ πάρῃς καὶ τὸ καλάθι.

— Δὲν πειράζει. Τὸ παίρνω τὴν ἄλλη φορά. Τὰ σέβη μου.

Κύτταξα γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου. Πῆρα τηλέφωνα, ἔκανα ἐπισκέψεις, παρακάλεσα, ἀπαίτησα, ξόδεψα τρεῖς ὁλόκληρες μέρες καὶ πῆρα τὴν ἔγκρισι. Καὶ πολὺ εὐχαριστήθηκα ὅταν τὴν Τετάρτη τὸ πρωῒ ἦρθε ὁ Τσιρπιρῆς στὸ σπίτι μου καὶ τοῦ εἶπα τὰ νέα.

— Πάρε τὸ σημείωμα καὶ πήγαινε! Τὴν ἄδεια θὰ τὴν ἔχῃς!

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ κύριε Χαμηλογιάννη. Τὄξερα ὅτι θὰ φανῇς ἐν τάξει! Πάω μὲ τὸ κατ' εὐθεῖαν.

— Στάσου. Ξέχασες τὸ καλάθι.

— Δὲν πειράζει. Τὸ παίρνω μιὰ ἄλλη φορά.

'Η ἄλλη φορὰ ἦταν μιὰ βδομάδα ἀργότερα. Μ' εὐχαρίστησε πολὺ γιὰ τὴν ἄδεια μικροπωλητοῦ καὶ τὸν ρώτησα ποῦ ἔχει στήσει τὸν πάγκο του, γιὰ νὰ περάσω ν' ἀγοράσω κανένα τσατσαράκι. Ἆ! Ὄχι! Δὲν τὸν δουλεύει ὁ ἴδιος τὸν μπάγκο. Τὴν ἄδεια τὴ νοίκιασε ὀχτακόσιες χιλιάδες τὸ μῆνα.

— Εἶνε τώρα νὰ στέκωμαι στὸ λιοπῦρι, κύριε Χαμηλογιαννάκη μου; 'Εγὼ περνάω κάθε βδομάδα καὶ τσιμπάω τὸ διακοσάρι. Νὰ μποροῦσα νὰ βγάλω ἄλλες τρεῖς, θὰ εἶχα λύση τὸ πρόβλημα.

— 'Εγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω σ' αὐτό.

— Τὸ ξέρω. Δὲν εἶμαι καὶ τόσο γάϊδαρος, γιὰ νὰ ζητήσω ἀπὸ λόγου σου κι' ἄλλη ἄδεια. Γιὰ ἕτερο ζήτημα ἦρθα, μὲ ὅλο τὸ θάρρος τῆς φιλίας. Ἔχω μιὰ ἀνηψοῦλα, κύριε Χαμηλογιαννάκη μου, κορίτσι ἐγγράμματο καὶ καθὼς πρέπει. Νὰ τὸ βάλουμε ἐκεῖ σὲ καμμιὰ θεσοῦλα...

— 'Εγώ, δυστυχῶς, δὲν ἔχω ὑπ' ὄψι μου καμμιά.

— Τὸ γνωρίζω. 'Αλλὰ ἔχεις τὰ μέσα!... 'Εσύ, κύριε Χαμηλογιαννάκη μου, ξέρεις κόσμο καὶ κοσμάκη στὴν κοινωνία. Κάτι μπορεῖ νὰ κάνῃς! Τὴ βλέπω τὴν καϋμένη ποὺ ψάχνει γιὰ θέσι καὶ δὲν βρίσκει κι' εἶνε σὰ νὰ μοῦ δίνῃ μαχαιριὰ στὴν καρδιά. Καὶ ξέρεις τί κοπέλλα εἶνε; 'Απὸ τὶς σπάνιες!... Προχτὲς τῆς εἶπα: «Μὴ στενοχωριέσαι Κατινίτσα μου κι' ὁ κύριος Χαμηλογιάννης θὰ φροντίσῃ γιὰ σένα»! «Ποιὸς εἶνε ὁ κύριος Χαμηλογιάννης;» μὲ ρώτησε. Κι' ἐγὼ τῆς εἶπα: «Εἶνε ὁ κύριος ποὺ τοῦ πῆγα τὰ ροδάκινα». Γιατὶ τὰ ροδάκινα, κύριε Χαμηλογιαννάκη μου, ἦταν ἀπὸ τὸ περιβόλι τὸ δικό τους, στὸ χωριό.

Τοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ φροντίσω. Μοῦ εἶπε πὼς θὰ περνάῃ νὰ μοῦ τὸ θυμίζῃ. Τοῦ εἶπα πὼς δὲν ἦταν ἀνάγκη. Καὶ μοῦ εἶπε πὼς θὰ ἦταν κι' εὐχαρίστησι νὰ μὲ βλέπῃ.

— Δὲν παίρνεις καὶ τὸ καλάθι;

— Δὲν πειράζει. Τὸ παίρνω μιὰ ἄλλη μέρα.

★

Τὰ εἶπε καὶ τὄκανε. Τὴ μιὰ μέρα στὸ σπίτι, τὴν ἄλλη στὸ γραφεῖο. Κανένα εὐχάριστο γιὰ τὴν κοπέλλα; Μπελὰς κανονικός. Κι' ἄφησα κάθε μου δουλειὰ γιὰ νὰ τρέχω γιὰ ξένες ἔννοιες. Εἶχα κάτι γνωριμίες, πὲς ἐδῶ, παρακάλα ἐκεῖ, μοῦφυγε ἕνας ὁλόκληρος μῆνας. Καὶ κάπου βολεύτηκε ἡ κοπέλλα καὶ ἀναστέναξα μὲ ἀνακούφισι.

— Σ' εὐχαριστῶ κύριε Χαμηλογιαννάκη μου. 'Εγὼ πάντα τὄλεγα πὼς εἶσαι σπουδαῖος ἄνθρωπος!

— Καὶ πές μου ποῦ νὰ σοῦ στείλω τὸ καλάθι.

— Ἆ! Ὅλα κι' ὅλα! Δὲν θέλω νὰ κάνῃς τὸν κόπο. Θὰ περάσω ἐγὼ νὰ τὸ πάρω!

★

Καὶ νάτος πάλι, ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες.

— 'Εν τάξει ἡ Κατινίτσα, κύριε Χαμηλογιαννάκη μου. Πολὺ εὐχαριστημένη.

— Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ κι' ἐμένα.

Μὲ πέτυχε ἀπάνω ποὺ ἔτρωγα ἕνα ροδάκινο, ἀγορασμένο βέβαια.

— Ποῦ ἐκεῖνα ποὺ σοὔστειλα ἐγώ, εἶπε. Ἔχουνε σύγκρισι;

— Αἴ.... Καλὰ εἶνε καὶ τοῦτα!

— Δὲν λέω. 'Αλλὰ ἐκεῖνα ἦταν ἄλλο πρᾶμα!

— Μπορεῖ. Νὰ σοῦ δώσω καὶ τὸ καλάθι.

— Θὰ τὸ πάρω κι' αὐτό, κύριε Χαμηλογιαννάκη μου. 'Αλλὰ σήμερα ἦρθα γιὰ κάτι ἄλλο.

'Ανατρίχιασα, κατέβασα τὰ μοῦτρα μου. Ἔκανε πὼς δὲν τὸ καταλάβαινε καὶ ἦρθε στὸ ψητό:

— Ξέρεις, κύριε Χαμηλογιαννάκη μου, σήμερα δύσκολα τὰ βολεύει κανείς. 'Αποφάσισα, λοιπόν, νὰ κάνω μιὰ ἐπιχείρησι. Νὰ φέρω αὐγά!

— Καλὰ θὰ κάνῃς.

— Σίγουρη δουλειά. Τὄνα αὐγὸ μὲ τ' ἄλλο, ἀφήνει δυὸ καποστάρικα. Χίλια αὐγά, διακόσια χιλιάρικα.

— Αἴ... Τί κάθεσαι;

— Ὑπάρχει μιὰ μικρὴ δυσκολία στὴ μέση. Μοῦ λείπει ἡ σερμαγιά. Τὸ πρῶτο κεφάλαιο νὰ ποῦμε. Ὄχι καὶ πολλά. Ἴσα μὲ τριάντα λίρες!

— Νὰ βρῇς κανένα νὰ σοῦ τὰ δανείσῃ.

— Ποιὸς δανείζει σήμερα, κύριε Χαμηλογιαννάκη μου, ἂν δὲν σὲ ξέρῃ; Γι' αὐτὸ εἶπα: «ἂς πάω στὸ φίλο μου, ποὺ μὲ ξέρει τί ἄνθρωπος εἶμαι καὶ μοὔχει ἐμπιστοσύνη». Καὶ ἦρθα σὲ σένα...

— Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω τριάντα λίρες!

— Πόσες ἔχεις;

— Καμμία!

— Δὲν ἔχει σημασία. Κάποιον θὰ ξέρῃς νὰ μοῦ τὶς δανείσῃ καὶ νὰ μπῇς ἐγγυητής. Τὸ καλύτερο, μάλιστα, θὰ ἦταν νὰ τὶς δανειστῇς τοῦ λόγου σου καὶ νἄχω νὰ κάνω μαζί σου! Νὰ μὴ μπερδευώμαστε μὲ ξένα πρόσωπα! Μὴ μοῦ πῇς ὄχι, κύριε Χαμηλογιαννάκη μου. Καλύτερα νὰ μοῦ δώσῃς μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά.

Σκέφτηκα λίγο καὶ τοῦ εἶπα:

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ἔλα ὅμως αὔριο τὸ πρωῒ νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπάντησι!

— Ἔχει καλῶς. Νὰ πάρω καὶ τὸ καλάθι;

— Ἄς το. Τὸ παίρνεις αὔριο!

★

Τὴν ἴδια μέρα πῆγα στὴν ἀγορὰ καὶ γέμισα τὸ καλάθι ροδάκινα. Τὸ πρωῒ στὶς ὀχτὼ χτυπάει ἡ πόρτα.

— Ποιὸς εἶνε;

— 'Ο κύριος Τσιρπιρῆς.

— Νὰ περιμένῃ ἀπ' ἔξω. Ἔφτασα.

Πῆρα τὸ καλάθι καὶ βγῆκα στὸ διάδρομο. Μοῦ ἦταν γελαστὸς - γελαστός, σὰν νὰ εἶχε κι' ὅλας τὶς λίρες στὴν τσέπη.

— Πάρτο! τοῦ εἶπα.

—Τί εἶνε κύριε Χαμηλογιαννάκη μου;

— Τὰ ροδάκινα! Τὰ διάλεξα ἕνα - ἕνα καὶ εἶνε καλύτερα ἀπὸ κεῖνα ποὺ μοὔστειλες. Πάρτα καὶ ἄντε στὸ καλὸ καὶ μὴ μοῦ ξαναχτυπήσῃς τὴν πόρτα! Ἄντε!

—Κύριε Χαμηλογιάννη μου! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μοῦ δίνεις μαχαιριὰ στὴν καρδιά. 'Εγὼ τὰ ροδάκινα στάστειλα γιὰ δική μου εὐχαρίστησι!

— Τὰ παίρνεις μὲ τὸ καλό, ἤ...

Φαίνεται ὅτι τὸ μοῦτρο μου εἶχε πολὺ ἀγριέψει, γιατὶ ἅρπαξε τὸ καλάθι κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὶς σκάλες, ἐξακολουθῶντας τὸ βιολί του:

— Μαχαιριὰ στὴν καρδιά!...

Καθὼς εἶχε πάρει βιαστικὰ τὸ καλάθι ἕνα ροδάκινο κύλησε. Τὸ ἅρπαξα ἀμέσως:

—Πάρτο κι' αὐτὸ κύριε Τσιρπιρῆ!

Τοῦ ἦρθε στὸ κεφάλι...

★

Συνάντησα τὸν ξάδερφό μου τὸ Θανάση.

— Δὲ μοῦ λὲς βρὲ Θανάση, ἕνας κάποιος Θόδωρος Τσιρπιρῆς, ποὺ εἶχα γνωρίσει, λέει, στὸ σπίτι σου, τί σόϊ ἄνθρωπος εἶνε;

— Μήπως σοὔστειλε κανένα καλάθι ροδάκινα;

— Ναί. Καὶ τὰ πλήρωσα πολὺ ἀκριβά.

— Δὲν εἶσαι ὁ μόνος! Μεγάλη μάρκα! Ἔχει κάνει τοῦ κόσμου τὶς δουλειὲς μ' ἕνα καλάθι ροδάκινα.

— Ποῦ τὰ φέρνει ἀπὸ τὸ χωριό;

— Ποιὸ χωριό; 'Απὸ τὴν ἀγορὰ τὰ παίρνει.

Πραγματικά, αὐτὸ τὸ πιστοποίησα κι' ὁ ἴδιος σὲ λίγες μέρες. Εἶδα τὸ Θόδωρο σ' ἕνα μανάβικο, νὰ γεμίζῃ τὸ καλάθι του ροδάκινα.

—Γειά σου κύριε Τσιρπιρῆ! τοῦ φώναξα. 'Εν τάξει ἡ μηχανή;

Χαμογέλασε:

— Τί νὰ κάνῃς κύριε Χαμηλογιάννη! 'Αφοῦ ἐσὺ μᾶς ἔκλεισες τὴν πόρτα, πᾶμε ν' ἀνοίξουμε ἄλλη. Μεγάλη ὑπόθεσι τὸ ροδάκινο!... Κι' ὅποιος τρώει ξανατρώει!...

'Εκτὸς ἀπὸ μένα, ποὺ τὄβαλα ὅρκο νὰ μὴν ξαναδαγκώσω ροδάκινο!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι ὁ Μὰκ Ἄρθουρ θὰ κρατήσῃ ἄμυνα σὲ τοῦτο ἐδῶ τὸ ὕψωμα!

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ κουβεντιάζουν

Ἕνα Ἀπριλιάτικο πρωϊνὸ τοῦ 1821

Φιλικὸ κουβεντολόϊ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων, κατὰ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ Εἰκοσιένα, πολλὲς φορὲς ἀναφέρουν οἱ χρονικογράφοι καὶ οἱ ἀπομνημονευματογράφοι τοῦ Ἀγῶνα. Μάλιστα τῶν πολιορκημένων Ἑλλήνων στὸ Μεσολόγγι μέσα, μὲ τὸν ἀπ' ἔξω πολιορκητὴ ἐχθρό, ἄπειρες στιχομυθίες, γεμάτες πνεῦμα καὶ σάτυρα, μνημονεύουνται.

Χαρακτηριστικὴ ὅμως εἶναι ἡ πρώτη κουβέντα τῶν πολιορκημένων στὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν Τούρκων μὲ τοὺς πολιορκητὲς Ἕλληνες, ποὺ ἔγινε τὸ πρωῒ τῆς 26 Ἀπριλίου 1821.

Οἱ Τοῦρκοι τῆς Ἀθήνας ὅταν μάθανε πὼς στὰ γύρω χωριὰ τῆς Ἀττικῆς μαζεύουνται ὁπλοφόροι ἐπαναστάτες, ἀνέβασαν, τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Ἀπριλίου, τὶς οἰκογένειές τους στὸ Κάστρο, ὅπως, τότε, συνήθιζαν νὰ λένε τὴν Ἀκρόπολι. Οἱ τούρκικες οἰκογένειες ποὺ κλείστηκαν ἐκεῖ ἦταν 451. Στὴν πόλι τῆς Ἀθήνας, κάτω, εἶχαν ἀφήσει μόνο τὶς φρουρές. Τὶς εἶχαν τοποθετημένες στὶς πύλες τοῦ τείχους. Καὶ τοὺς εἶχαν πῆ πὼς θὰ τοὺς ἔρθη καὶ μυνάτι (βοήθεια) μὲ δύναμι μεγάλη. Ὅμως καμμιὰ βοήθεια δὲν ἦρθε καὶ στὶς 25 Ἀπριλίου ὅταν ἔγινε ἡ εἰσβολὴ τῶν ἐπαναστατῶν Ἑλλήνων, οἱ Τοῦρκοι φύλακες ἄφησαν τὶς θέσεις τους καὶ τραβήχτηκαν, κι' αὐτοί, στὸ Κάστρο.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ - πρωΐ, ὅλοι οἱ Τοῦρκοι εἶχαν πλαισιώσει τὴν Ἀκρόπολι. Κύτταζαν ἀπὸ τὰ τείχη γύρω - γύρω πρὸς τὰ κάτω, τὴν πόλι, ποὺ τέσσερις αἰῶνες τῆς ρουφοῦσαν τὸ αἷμα...

Ἀπὸ κανένα τζάκι τούρκικου σπιτιοῦ δὲν ἔβγαινε καπνός!

Ὕστερα γύρισαν τὴ ματιὰ κατὰ τοὺς πολιορκητές τους. Καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν σ' ὅ,τι βλέπανε. Ποιοὶ ἦταν αὐτοί; Δὲν τοὺς ἀναγνωρίζανε! Ὅλοι φοροῦσαν ἕνα εἶδος ἁπλῆς φουστανέλας μὲ λιγοστὲς τσάκισες (μαννοῦλες) καὶ μιὰ σκέτη πουκαμίσα στὸ κορμί. Ποιοὶ ἦταν, λοιπόν, αὐτοὶ οἱ ἀπροσδόκητοι, καὶ μὲ τὶς φουστανέλες τους τόσο ἀπίθανοι, πολιορκητὲς ἐχθροί; Ποῦ ἦταν οἱ Ἀθηναῖοι, ποὺ τοὺς ξέρανε ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτά, ἕνα - ἕνα; Καὶ γιὰ νὰ καταλάβουμε πὼς ἡ ἀπορία τους ἦταν δικαιολογημένη πρέπει ἐδῶ νὰ σημειώσουμε πὼς στὴν Ἀθήνα, μέχρι τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπῆρχαν τέσσερις κοινωνικὲς τάξεις, ποὺ διακρινόντουσαν ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ κοινωνικά τους δικαιώματα καὶ τὰ ἐπαγγελματικά τους, μὰ κι' ἀπὸ τὰ ροῦχα τους, τὸ κόψιμο τῶν μαλλιῶν τους ἀκόμη καὶ τὸ καπέλλο τους. Αὐτὲς οἱ τάξεις ἦταν οἱ Ἄρχοντες, οἱ Νοικοκυραῖοι, οἱ Παζαρῖτες καὶ οἱ Ξωτάρηδες.

Ἡ ἐπανάστασι τὰ ἰσοπέδωσε ὅλα, κι' ὅλους.

Λίγο - λίγο ὅμως βλέποντας προσεχτικώτερα ἀπὸ τὰ ψηλὰ οἱ Τοῦρκοι, ἄρχισαν νὰ ξεχωρίζουν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν πολιορκητῶν. Τότε ἀπὸ τὶς διάφορες κῶχες, τὶς ντάπιες καὶ τὰ μασγάλια (προμαχῶνες καὶ πολεμίστρες) ἄρχισαν οἱ κουβέντες τῶν Τούρκων μὲ τοὺς πολιορκητές. Ἄλλες ἀπὸ τὶς κουβέντες αὐτὲς κλεῖναν ἀπορία, ἄλλες παρακάλια, κι' ἄλλες κοροϊδία:

—Ἐσὺ εἶσαι, γείτονα; ρώτησε κάποιος πολιορκημένος Τοῦρκος ἕναν Ἀθηναῖο, ποὺ τὸν ἔβλεπε μὲ φουστανέλα.

— Γείτονας ξεγείτονας... τὸ σκοινὶ ἐκόπηκε. Νισάφι πειά. Λοιπὸν νὰ φύγετε ἀπὸ τὸν τόπο μας! Ἀκοῦτε; Καὶ γρήγορα καὶ μὲ τὸ καλὸ κατεβᾶτε κάτω, ὅσο ἔχετε τὰ ποδάρια σας. Γιατὶ κι' αὐτὰ θὰ σᾶς τὰ κόψουμε...

— Τί ἔπαθες, κολλήγα; ρώτησε ἕνας Ἀγᾶς κάποιον ἄλλο Ἀθηναῖο.

— Ξαμπελιάστηκε πειὰ τὸ ρημάδι σου, Ἀγᾶ μου. Καμμιὰ κολληγιὰ δὲν ἔχουμε.

Τότε ἕνας τρίτος Τοῦρκος ἄρχιζε νὰ φωνάζη στοὺς Ἕλληνες μὲ γέλια καὶ χαχανητὰ — μὰ ἡ καρδούλα του τὸ ἤξερε...

— Μωρέ, τί πάθατε καὶ πιάσατε καὶ γινήκατε ἀπὸ τώρα (περασμένες οἱ ἀπόκρηες) εἴδωλα; (γιατὶ φοροῦσαν φουστανέλες).

Εἴδωλα λέγανε στὴν Ἀθήνα τοὺς μασκαράδες.

Ἕνα εἴδωλο τὸ θεώρησε προσβολή. Κι' ἕνα μπούμ! ἀντιβόησε στὶς σπηλιὲς τῶν βράχων τῆς Ἀκροπόλεως. Εἶχε πυροβολήσει μὲ τὸ σισανὲ του τὸν Τοῦρκο χωρατατζῆ. Ὁ πυροβολισμὸς ἐκεῖνος στάθηκε τὸ γενικὸ σύνθημα.

Καμμιὰ μορφὴ Τούρκου δὲ φαίνεται πειὰ στὶς ντάπιες. Ὅλοι οἱ πολιορκημένοι τρύπωσαν μέσα.

Τὸ ντουφεκίδι ἄναψε. «Ἀναψε, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι «πολεμοῦσαν πολλὰ γενναίως — λέει ὁ Μακρυγιάννης στ' ἀπομνημονεύματα — καὶ κάμαν καὶ ρεσάλτο (ἔφοδο) μέσα εἰς τὸν Σερπετζὲ καὶ σκοτώθηκαν κι' ἀπὸ τὄνα μέρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο...». Ἡ τύχη ὅμως τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν πολιορκημένων της δὲν κρίθηκε ἐκείνη τὴ φορά. Κρίθηκε στὴν δεύτερη πολιορκία της, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1821 καὶ κράτησε ὡς τὸν Ἰούνιο τῆς ἀκόλουθης χρονιᾶς. Τότε ποὺ τέλειωσε τὸ νερὸ καὶ σώθηκαν καὶ οἱ προμήθειες τῶν Τούρκων καὶ παραδόθηκαν μὲ συνθήκη.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Θὰ κατεδαφισθῆ τὸ σινικὸ τεῖχος

Ἡ κομμουνιστικὴ κυβέρνησις τῆς Κίνας ἀνεκοίνωσε ὅτι θ' ἀρχίση προσεχῶς ἡ κατεδάφισις τοῦ περιφήμου σινικοῦ τείχους κι' ὅτι οἱ πέτρες ποὺ τὸ ἀποτελοῦν θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν ἀνέγερσι σπιτιῶν.

Τὸ σινικὸ τεῖχος ἔχει μῆκος 2.500 χιλιομέτρων, ὕψος 16 μέτρων καὶ πλάτος 8 μέτρων. Κατασκευάσθηκε πρὶν ἀπὸ 2.000 περίπου χρόνια. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν 100 χιλιάδες ἄνθρωποι, ἐργαζόμενοι ἡμέρα καὶ νύχτα, θὰ χρειάζονταν 70 χρόνια γιὰ νὰ τὸ κατεδαφίσουν.

Τὸ τεῖχος αὐτὸ φτιάχθηκε στὰ παλιὰ ἐκεῖνα χρόνια γιὰ νὰ χρησιμέψη σὰν ἀσφάλεια ἐναντίον ἐπιδρομῶν. Ἀλλὰ πόση ἀνθρώπινη ἐργασία εἶχε καταναλωθῆ γιὰ ν' ἀχρηστευθῆ ὕστερα στὴν περίοδο τῆς πυρίτιδος καὶ τῶν κανονιῶν!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 285

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἐξωτικὸ φροῦτο.— Κοινῶς λέγεται μασέλα.
2) Στενὴ ὁδός. — Παλαιὰ χρυσᾶ νομίσματα διαφόρων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν.
3) Ἄρθρο. —Ἀπονήρευτα. — Κάτοικος εὐρωπαϊκοῦ κράτους (θηλ.).— Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία.
4) Δικά μου. — Ἄκλαυτος.— Εἰς διπλοῦν ἀκούεται στὴ ζούγκλα.

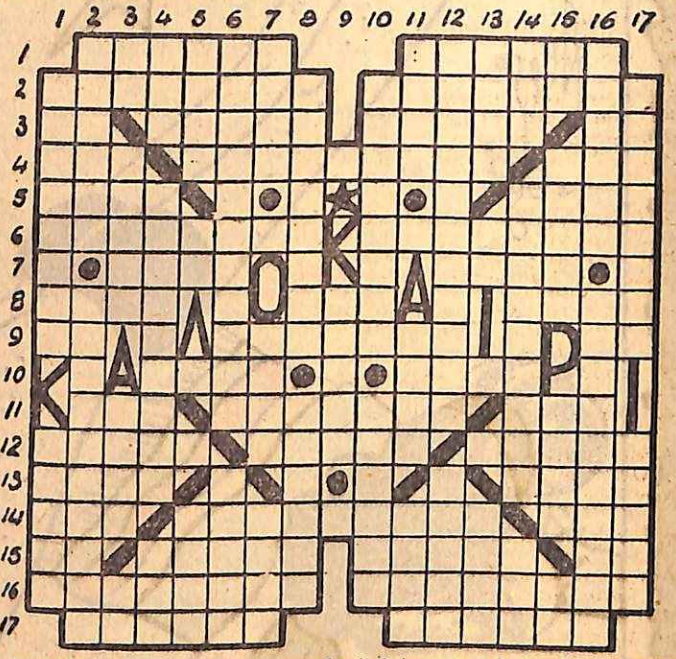

5) Ἡ δεύτερη λέξις σὲ ὁποιοδήποτε παραμῦθι. — Κεφαλὴ ἁγίου.
6) Διδάσκεται στοὺς φοιτητὰς τῆς ἰατρικῆς. — Πρέπει νὰ παίρνεται ὕστερα ἀπὸ μακρὰ σκέψι.
7) Ἁγία. — Βρίσκεται στὸ πρόσωπο.
8) Ὄνειρο. — Τριψήφιος ἀριθμὸς (ὀπτικῶς). — Συμπερασματικό.
9) Κτητικὴ ἀντωνυμία (θηλ.). — Ὀροσειρὰ τῆς Ἀσίας. — Φανερώνει συγκατάβασι.
10) Κατοικῶ. — Τὴν ἀναζητοῦμε τώρα τὸ καλοκαῖρι.
11) Ἄρθρο. — Περιοχὴ τῆς Πελοποννήσου. — Ἀεροπορικὴ ἑταιρία.
12) Ὑπάρχουν δώδεκα. — Κατάρησις. — Βρωμερὸ παράσιτο (καθ.).
13) Ὅμοιος στὶς διαστάσεις μὲ ἄλλον. — Τροφὴ ζώων (πληθ.).
14) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Γλύστρημα. — Γενάρχης ἑλληνικῆς φυλῆς.
15) Συνεχόμενα στὸν «τόμο». — Ἀπ' ἐκεῖ περνᾶ τὸ σιτάρι. — Ἀνδρικὸ ὄνομα. — Ἔξη.
16) Ἔξυπνοι. — Ἐξωτερικὴ ὁμοιότης.
17) Νέα κοπέλλα. — Ὄργωμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἀνδρικὸ ὄνομα ποὺ... κρεμιέται στὰ μπαλκόνια. — Τὸ νῆμα τοῦ στήμονος (αἰτ.).
2) Πρόσωπον. — Τρώγεται τὴ Σαρακοστὴ (οὐδ.).
3) 55. — Παρουσιάζουν ἀρκετὰ κενά. — Ὑπομονετικὸ ζῶο. — Τὰ δυὸ τρίτα τοῦ Ο.Η.Ε.
4) Πρόθεσις. — Ἀτελείωτοι. — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.).
5) Δὲν ἔχουν δόντια (οὐδ.). — Χρυσὸς (σὲ ξένη γλῶσσα). — Ὁλόκληρον.
6) Τέτοια εἶνε τὰ χελιδόνια. — Μέρος τοῦ δέντρου.
7) Ἀπαραίτητη σὲ κάθε παπούτσι. — Βρέφη. — Ἀποτελοῦν τοὺς μῦς.
8) Οἱ ἄντρες τὰ μισοκαταργοῦν τὸ καλοκαῖρι. — Ἱκανότης πρὸς σκέψιν.
9) Βαρὺ φορτηγὸ πλοῖο τῶν ἀρχαίων.
10) Εἶδος παξιμαδιοῦ.—Διαρκοῦν δυὸ μῆνες.
11) Πολυτελέστατο πλοιάριο.— Θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.— Βιβλικὸ βουνό.
12) Τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ ἔχουν κόκκινο σταυρό.— Ἐξερευνητὴς τοῦ βυθοῦ καὶ τῆς στρατοσφαίρας.
13) Ματικάπι (καθ.). — Νότα.— Μουσικὸς ὅρος.
14) Ἀκρογιάλι (ἀρχ.)— Αὐτὸς ποὺ βρίσκεται πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ κάθε ἄλλον.— Κτητικὴ ἀντωνυμία.
15) Ἔμψυχο δημιούργημα.— Τὴν ἔχει τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.— Κατάρες. — Πρόθεσις τῆς δημοτ. μπροστὰ σὲ φωνῆεν.
16) Δημητριακόν. — Μεγάλη τιμωρία γιὰ ἕναν ὑπερήφανο.
17) Φράχτες κήπων, ἀπὸ θάμνους καὶ ἀγκάθια. — Ἁγία (σὲ ξένη γλῶσσα).

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 284ου στὴ σελ. 76

Οἱ ὑπερῆχοι καθαρίζουν τὰ ἀέρια

Οἱ ὑπερῆχοι ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸν καθαρισμὸ διαφόρων ἀερίων ἀπ' τὰ στερεὰ ἢ ὑγρὰ μόρια ποὺ περιέχουν (π. χ. σταγονίδια θειϊκοῦ ὀξέος, μόρια καπνιᾶς, κλπ.). Μὲ τὶς παλμικὲς δονήσεις ποὺ τοὺς προκαλοῦν οἱ ὑπερῆχοι, τὰ μόρια αὐτὰ συγκρούονται μεταξύ τους, προσκολλῶνται τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, συσπειρώνονται καὶ πέφτουν. Ἡ μέθοδος αὐτὴ πρόκειται νὰ βρῆ πολλὲς ἐφαρμογὲς στὴ βιομηχανία, σὲ περιπτώσεις ποὺ τὰ αἰωρούμενα μόρια εἶνε τόσο μικρὰ ὥστε δὲν μποροῦν νὰ συγκεντρωθοῦν μὲ ἄλλα διαχωριστικὰ μηχανήματα.

Οὐράνιο γιὰ ὅλο τὸν κόσμο

Ἂν εἶσθε ἰδιοκτήτης ἑνὸς συνηθισμένου οἰκοπέδου, μπορεῖτε νὰ βγάλετε ἀπ' αὐτὸ ὡς 5 τόννους οὐρανίου, ἀξίας 35.000 δολλαρίων, καθὼς καὶ χρυσάφι 3.000 δολλαρίων. Ἔτσι ὑπολογίζει ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Μίκαελ Φλάϊσερ, εἰδικὸς γεωλόγος. Μὴν κάνετε ὡστόσο τὴ σκέψι ὅτι μπορεῖ ὁποιοσδήποτε... νὰ φτιάση ἀτομικὲς βόμβες! Γιατί, γιὰ νὰ βγάλη αὐτὸ τὸ οὐράνιον καὶ τὸ χρυσάφι, πρέπει νὰ σκάψη σὲ βάθος 1 μιλίου καὶ νὰ κατεργασθῆ 2.561.000 τόννους βράχου!

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

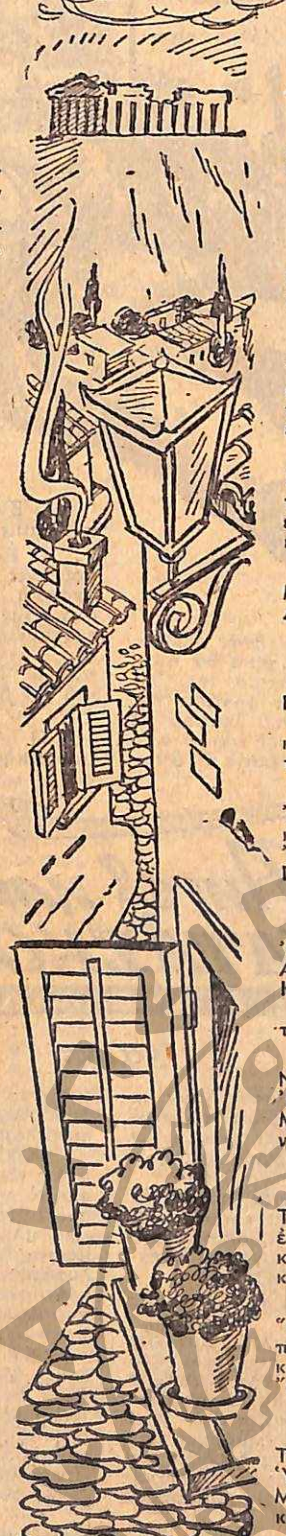

Παρ' ὀλίγον κρίσις

Ὀλίγου δεῖν πρὸ ἡμερῶν καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως
νὰ εἴχαμε διάλυσιν αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως.
Οἱ ἀρχηγοὶ διεφώνησαν σὲ θέματα πεντέξη
κι' ἕτοιμος ἐπερίμενε ὁ Ντῖνος νὰ τοῦ... φέξη!

★

Μὰ ἔγινε μιὰ συνάντησι στοῦ Παπανδρέου τὴ βίλλα.
Κι' ὅπως μᾶς πληροφόρησαν αὐθημερὸν τὰ φύλλα,
οἱ τέσσερις συνεταῖροι ἀμέσως συνεφώνησαν
καί, μὲ μιὰ - δυὸ «μεταβολὲς» τὰ πράγματα κανό-
(νισαν.

★

Στὸ ὑπουργεῖον Τάξεως ὁ Ζὼρζ ἐγκατεστάθη,
ποὺ ὅλοι τὸ ἐνέκριναν, χωρὶς ἐπιφυλάξεις.
Κι' ὅπως ἦτο ἐπόμενον, ἔτσι ἀπεκαταστάθη
πάλι τῆς Κυβερνήσεως ἡ... δημοσία τάξις!

Θεραπεία ἥπατος

Νέα ἀπὸ τὸ Παρίσι:
Ὁ Σοφοκλῆς δὲν πρόκειται ἀκόμη νὰ γυρίση.
Γιατὶ ἐπῆγε στὸ Βισὺ νὰ κάνη τὰ λουτρά του
καὶ τὰ πρὸς τὸν Κωστόπουλον τηλεφωνήματά του.

★

Αὐτὴ ἡ σαιζὸν εἰς τὸ Βισὺ δὲν εἶν' ἁπλὸς περίπατος.
Ἀλλὰ ὁ ἴδιος δήλωσε κι' ὁ κόσμος τὸ πιστεύει,
πὼς ἔχει ἀνεπάρκειαν — ἂν κι' ἐλαφρὰν — τοῦ ἥ-
(πατος
καὶ στοῦ Βισὺ τὰ ὕδατα τὴ γιατρειὰ γυρεύει.

★

Αὐτὸ ἦτο ἐπόμενον καὶ φυσικὸν πολύ.
Τὸ ἧπαρ του νὰ ἐνοχληθῆ τοῦ φίλου Σοφοκλῆ.
Καὶ ἀληθὲς καὶ βέβαιον καὶ γεγονὸς εἶν' ὅτι,
μὲ τόσα ποὺ τοῦ κάνανε τοῦ πρῆξαν τὸ... σηκότι!

Ἀστοχία!

Λοιπόν, ἀδίκως ἔσπευσα καὶ βιάστηκα λιγάκι
νὰ πῶ γιὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Στέλιου Πιστολάκη
ποὺ διοικητὴ τὸν βάλανε εἰς τὴν Ἀγροτική.
Μὰ πρὶν νὰ ἐγκατασταθῆ στὴ θέσι του ἐκεῖ,
σάλος δεινὸς καὶ θόρυβος πολὺς δημιουργήθη
κι' ὁ νέος ὁ διοικητὴς ἀμέσως παρῃτήθη.

★

Τὸ στόχο δὲν τὸν πέτυχε, κι' ὑπῆρχε μιὰ αἰτία.
Ὁ Πιστολάκης δηλαδή, ἔπαθ'... ἀφλογι
(στία!

Οἱ ντομάτες

Χαθῆκαν ἀπ' τὴν ἀγορά, χαθῆκαν κι' οἱ ντομάτες.
Ἀδίκως στὰ μανάβικα ζητᾶνε οἱ πελάτες.
Ντομάτα γιόκ! Ἀνύπαρκτη. Δὲν βρίσκεται καμμία,
γιατὶ τὶς διετίμησε ἡ Ἀγορανομία.

★

Δύο χιλιάδες ἡ ὀκᾶ. Αὐτὴ ἡ τιμὴ ὡρίσθη.
Μὰ ἡ ντομάτα διαφωνεῖ δι' ὃ κι' ἐξηφανίσθη!
Κι' ἔτσι, ἐὰν δὲν βρίσκετε, στὴν πόλι μας ντομάτα,
πᾶρτε τὴ διατίμησι καὶ κάντε τη... σαλάτα!

Οἱ παγοπῶλαι

Ἀθρόως συλλαμβάνονται οἱ παγοπῶλαι ἐσχάτως
ποὺ λόγῳ τῆς ἐλλείψεως τοῦ πάγου, αὐτομάτως
τὴν εὐκαιρία βρήκανε νὰ βγάλουνε παρᾶ
κι' ἔτσι τὸν πάγο τὸν πουλᾶν στὴ μαύρη ἀγορά!

★

Ἀθρόως συλλαμβάνονται καὶ πᾶν στὸ κρατητήριο.
Καὶ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ κεῖ γραμμὴ στὸ δικαστήριο,
ποὺ αὐστηρῶς τοὺς τιμωρεῖ καὶ ὅπως τοὺς ἀξίζει.
μετὰ τὸν πάγο ὕστερα αὐτὸ τούς... ζεματίζε

Πρωτότυπη νοθεία

Μ' ἔκπληξι κι' ἀγανάκτησι δικαία καὶ βαθεῖα,
πληροφορεῖται τὸ κοινὸν καὶ ἄλλη μιὰ νοθεία:
Ἐπιάσαν ἕναν κομμωτή, χωρὶς περιστροφάς,
ποὺ ὁ ἄθλιος ἐνόθευε καὶ τὰς... τριχοβαφάς!

★

Θεέ μου ποῦ ἐφθάσαμε! Τί ἀσυνειδησία!
— Φαντάζομαι, ἀναγνῶστα μου, ἀμφιβολία δὲν εἴ-
(χες —
νοθεύεται θρασύτατα ἡ κάθε μιὰ οὐσία.
Νοθεύονται τὰ τρόφιμα. Νοθεύονται κι' οἱ... τρίχες!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Εἰρήνη!

Μὲ τὴ σημαία τοῦ «ΟΗΕ», τὴ γραφικὴ κι' ὡραία
οἱ μάχες διεξάγονται μὲ πεῖσμα στὴν Κορέα
κι' ὁ Τρύγκβε - Λῆ ποὺ εἰρηνικὰ μὲ λόγια μᾶς ζα-
(λίζει
καὶ χρόνια τώρα τὸ μυαλὸ πολὺ... μᾶς Τρυγκβελίζει
εἶπε: «Τί θέλετε, λοιπόν, μωρὲ παιδιὰ νὰ γίνη;
Μονάχα μὲ τὸν Πόλεμο... σώζεται ἡ Εἰρήνη!».

★

Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ γεγονὸς
— καὶ μὴν τὸ πῆτε κανενός! —
Εἰρήνη ὅλοι θέλουμε κι' ὅλοι τὴν ἐκτιμᾶμε
κι' ἐπὶ αἰῶνες, φίλοι μου... γι' αὐτὴν θὰ πολεμᾶμε!

Τὸ τυρὶ

Ἀνεκοινώθη σοβαρῶς ἀπ' τὴν Ἀστυνομία
μὲ περισσὴν σαφήνεια, μὰ καὶ μὲ συντομία,
πὼς «ἀντικείμενα» πολλὰ—πολλὰ κι' εἰδῶν - εἰδῶν—
εὑρέθηκαν μέσα στὰ τρὰμ καὶ ἄλλα καθ' ὁδόν.

★

Καὶ μέσα στ' «ἀντικείμενα», λοιπόν, τ' ἀπολεσθέντα
ποὺ βρῆκαν καὶ παρέδωσαν... κοροΐδα μὲ πατέντα,
εἶνε καὶ λίρες ἀγγλικές, σακκάκια καὶ κουφέτα
καὶ ἀναπτῆρες καὶ κλειδιὰ... κι' ἔξη ὀκάδες φέτα!

★

Μὰ τόσες μέρες τὸ τυρὶ θὰ ἔχη ...ιὰ βρωμίσει!
Δὲ θἄπρεπε ὁ Βρανόπουλος... νὰ τὸ παρα-τυ-
(ρίση;

Λουτρὰ

Πὼς ὁ Βισίνσκι βρίσκεται στὸ Κάρλσμπαντ καὶ γυ-
(ρίζει,
καὶ κάνει φυσικὰ λουτρά, μὰ καὶ παραθερίζει
τὸ «Ρώϋτερ» πληροφορεῖ, «καθὼς καλῶς γνωρίζει»

★

Ἀμφιβολία δὲν εἴχαμε πὼς θὰ περνᾶ ὡραῖα
κι' ἴσως νὰ πάη κι' ὁ Ἄτσεσον νὰ κάνουνε παρέα.
Ἀμφιβολία δὲν εἴχαμε πὼς θὰ περνᾶ ὡραῖα.
Ποῦ θέλατε νὰ ἦτανε; Μήπως... εἰς τὴν Κορέα;

Ἐλευθέρα ἐπίσκεψις

Ἐλεύθερη ἡ ἐπίσκεψις στὴ λίμνη Μαραθῶνος!
Αὐτὸ ἀνακοινώθηκε προχθὲς λίαν ἐντόνως.
Κι' ἔτσι μπορεῖ καθένας μας νὰ πάη νὰ ἰδῆ τὴ
(λίμνη,
τὴ λίμνη τὴν περίφημη ποὺ τῆς ἀξίζουν ὕμνοι.

★

Νὰ πᾶτε Ἀθηναῖοι μου, τὴ λίμνη νὰ θαυμάσετε.
Ἐνδιαφέρον θέαμα κι' ὡραῖα θὰ περάσετε.
Μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ—αὐτὸ μὴν τὸ ξεχάσετε—
νερὸ μαζί σας νάχετε μὴν τύχη καὶ... διψάσετε!

Οἱ μισθοὶ

Τὸ θέμα τῶν αὐξήσεων, τῶν δόλιων ὑπαλλήλων
ἐδήλωσ' ἡ Κυβέρνησι πὼς τὄχει καταλάβει
καὶ μεριμνᾶ γιὰ τὸ ψωμὶ τῶν κρατικῶν της στύλων
καὶ τῶν μισθῶν ἡ αὔξησις σάρκα κι' ὀστᾶ θὰ λάβη.

★

Ὅμως κι' ἀπὸ ἐπίσημα ἠκούσθη πλέον στόματα
πὼς καταργοῦνται γενικῶς ὅλα τὰ ἐπιδόματα
καὶ κάθε μία ἔκτακτη ποὔχαν ἀποζημίωσι.
Ἔτσι, λοιπόν, ἡ αὔξησι... θὰ καταντήση μείωσι!

Τὰ νεώτερα τῆς Κορέας

Τὸν πόλεμο ἐξακολουθοῦν ἀκόμα οἱ Κορέοι.
Ὑποχωροῦν οἱ νότιοι, κατέρχονται οἱ βορέοι.
Μὰ τώρα οἱ Ἀμερικανοὶ γοργῶς ἀποβιβάζονται
καὶ μάχες, ὅπως φαίνεται, σκληρὲς προετοιμάζονται.

★

Πόλεμος προμηνύεται ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους.
Μὰ ἐγώ, ἂν ἤμουν στρατηγὸς μὲ φήμη ζηλευτή,
γιὰ νὰ διαλύσω γρήγορα τοὺς ἐχθρικοὺς Κορέους,
σφοδρῶς θὰ τοὺς βομβάρδιζα μὲ βόμβες... Ντὴ - Ντὴ
(Τή!

Χ. —

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Χάλκη

ΕΧΟΥΜΕ γράψει κι' ἄλλη φορὰ γιὰ τὸν Ἄντερς Λάσσεν, τὸ θρυλικὸ αὐτὸν ἥρωα τῶν Βρεταννικῶν Δυνάμεων Καταδρομῶν πού, ὡς ἀρχηγὸς κομάντος, πέρασε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς πολεμικῆς του θητείας στὰ διάφορα νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, ἐκτελῶντας τὶς πιὸ ἐκπληκτικὲς ἐπιδρομὲς στὰ μετόπισθεν τοῦ ἐχθροῦ. Τὰ νησιὰ ποὺ τὸν γνώρισαν περισσότερο, ἦσαν κυρίως τὰ Δωδεκάνησα. Οἱ ἀγαθοὶ καὶ φιλόξενοι νησιῶτες τὸν θυμοῦνται ἀκόμη μὲ λατρεία. Γιατὶ στὸ διάστημα τῆς πιὸ σκοτεινῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου, ὁ Λάσσεν μαζὶ μὲ τὰ διαλεχτὰ παλληκάρια του, τοὺς ἐπισκέφτηκε δεκάδες φορὲς γιὰ νὰ τοὺς φέρη τὸ μήνυμα τῆς λευτεριᾶς.

Ἀπὸ τὴν τελευταία ὅμως φορὰ ποὺ πῆγε στὴ Χάλκη, εἶχαν περάσει τέσσερις μῆνες περίπου. Εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὴν ἀντίστασι ποὺ ὀργάνωνε ὁ πληθυσμὸς τοῦ νησιοῦ γιὰ ν' ἀντιμετωπίση τοὺς Γερμανοὺς — μετὰ τὴν κατάρρευσι τῆς Ἰταλίας — κι' ἦταν περίεργος νὰ δῆ ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμά της. Ἀπὸ κάποιον φυγάδα τῆς Χάλκης, ποὺ ἔφτασε μὲ καΐκι ὡς τὶς τουρκικὲς ἀχτές, ἔμαθε ὅτι ἡ ἐπισιτιστικὴ κατάστασι τοῦ νησιοῦ ἦταν ἀπελπιστική. Ἡ εἴδησι αὐτὴ τὸν ἔκανε ν' ἀποφασίση ἀμέσως ἕνα νυχτερινὸ ταξιδάκι ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ ἐπιχειρήση νὰ ἐφοδιάση τοὺς κατοίκους μὲ τρόφιμα ποὺ ὑπῆρχαν σ' ἕνα ἐπιδρομικὸ ML τῆς ἀποστολῆς.

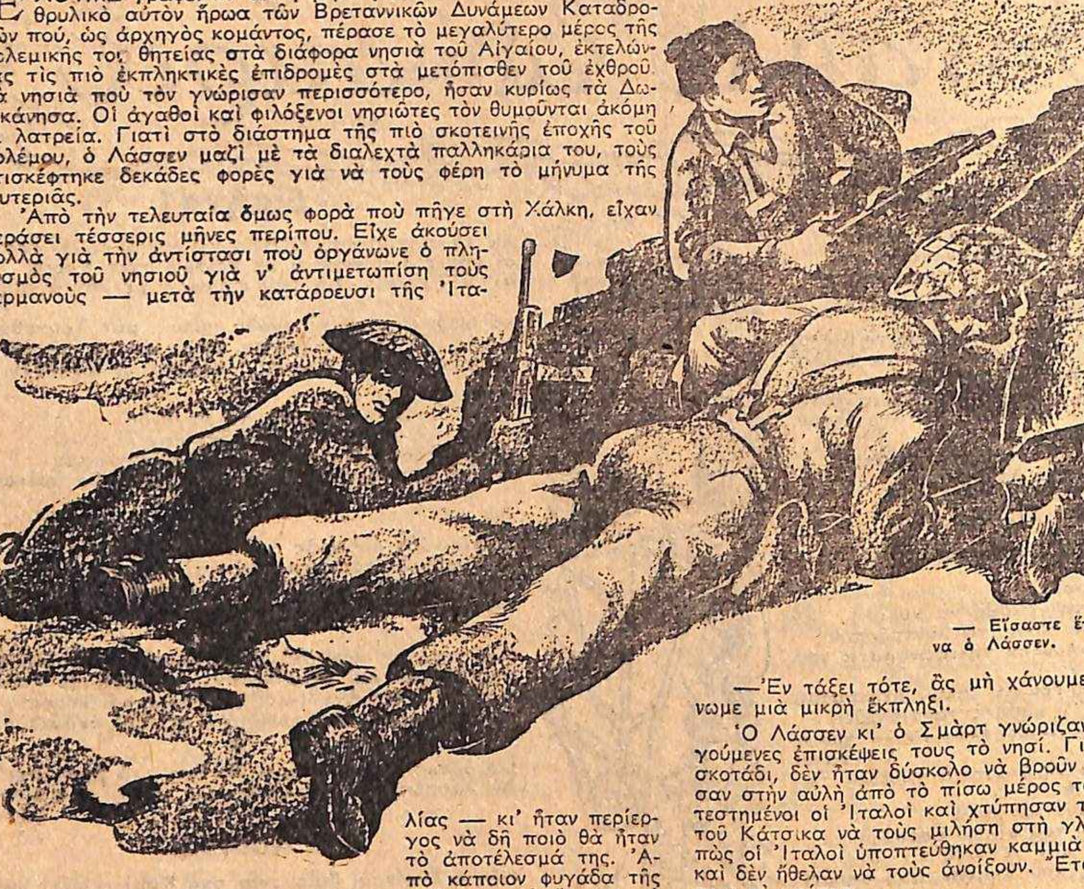

— Εἴσαστε ἕτοιμοι; μᾶς ρώτησε χαμηλόφωνα ὁ Λάσσεν.

Ἕνα καΐκι φορτώθηκε ἀμέσως μὲ ἀλεῦρι, μακαρόνια, κρέας, κονσέρβες καὶ ἄλλα φαγώσιμα. Τὴν τελευταία μέρα τοῦ Ἰανουαρίου 1944 μιὰ κατασκότεινη νύχτα, ὁ Λάσσεν ἀποβιβάστηκε στὴ Χάλκη μαζὶ μὲ τὸν Ἕλληνα ὑπολοχαγὸ Κάτσικα, τὸν ἐπιλοχία Σέαν, τὸ λοχία Ὀρέϊλλα καὶ τὸ δεκανέα Σμάρτ. Τὰ ἐφόδια ξεφορτώθηκαν γρήγορα σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ, κρύφτηκαν καλὰ κι' ὁ Ἄντερς, μαζὶ μὲ τοὺς τέσσερις συντρόφους του, περνῶντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σιωπηλὰ καὶ σκοτεινὰ δρομάκια τῆς Χάλκης, τράβηξε κατευθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ δημάρχου, ποὺ τὸ ἤξερε ἀπὸ προηγούμενες ἐπισκέψεις του.

Ὁ δήμαρχος ἦταν καὶ γιατρὸς τοῦ νησιοῦ. Αὐτός, ἡ γυναῖκα του, τὰ δυό του παιδιὰ καὶ οἱ ὑπηρέτες τους εἶχαν κοιμηθῆ. Ὁ Ἄντερς χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ — ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος μιᾶς αὐλῆς γεμάτη νεραντζιὲς — κι' ἡ οἰκογένεια πετάχτηκε στὸ πόδι. Μὰ κανεὶς δὲν ἀποφάσιζε ν' ἀνοίξη.

—Ἀνοῖξτε, κύριε δήμαρχε. Ἕνας ψαρᾶς ἀπὸ τὴ Σύμη σᾶς φέρνει εὐχάριστα νέα, φώναξε ὁ Κάτσικας.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ πόρτα ἔμεινε ἐπίμονα κλειστή. Εὐτυχῶς τὸ σπίτι βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι κι' οἱ φωνές τους δὲν ἀκουγόντουσαν ἀπὸ κανένα. Ξαφνικὰ ὁ Λάσσεν, ἄναψε τὸν ἀναπτῆρα του, τὸ πρόσωπο του φωτίστηκε καὶ τότε μόνο οἱ καλοὶ νησιῶτες ἀναγνώρισαν τὸν παλιό τους φίλο. Τοῦ ἄνοιξαν ἀμέσως κι' ὅλοι μαζὶ μπῆκαν στὸ μικρὸ κι' ἀλοκάθαρο σπιτάκι τοῦ δημάρχου ποὺ τοὺς ὑποδέχτηκαν μὲ θερμὲς ἐκδηλώσεις. Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Λάσσεν ἦταν νὰ ζητήση πληροφορίες γιὰ τὴ φρουρὰ τοῦ νησιοῦ κι' ἂν οἱ Γερμανοὶ ἔκαναν καμμιὰν ἀπόπειρα ν' ἀποβιβασθοῦν στὴ Χάλκη, ἀπὸ τότε ποὺ κατέρρευσε ἡ Ἰταλία.

—Ὄχι, εἶπε ὁ δήμαρχος, πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἴχαμε καμμιὰ ἐνόχλησι ἀπ' αὐτούς. Ὅσο γιὰ τὴν ἰταλικὴ φρουρὰ δὲν εἶνε περισσότεροι ἀπὸ ἑφτὰ ἄντρες...

— Νὰ τοὺς σκοτώσουμε ἢ νὰ τοὺς πιάσουμε αἰχμάλωτους; ρώτησε ὁ Λάσσεν.

—Ὄχι, πρὸς Θεοῦ! φώναξε ὁ δήμαρχος. Ἂν τοὺς σκοτώσετε θάχουμε δίχως ἄλλο φοβερὰ ἀντίποινα. Καλύτερα νὰ τοὺς πάρετε μαζί σας...

—Ἐν τάξει τότε, ἂς μὴ χάνουμε καιρό. Πᾶμε νὰ τοὺς κάνωμε μιὰ μικρὴ ἔκπληξι.

Ὁ Λάσσεν κι' ὁ Σμὰρτ γνώριζαν, ὅπως εἴπαμε, ἀπὸ προηγούμενες ἐπισκέψεις τους τὸ νησί. Γι' αὐτό, παρ' ὅλο τὸ πυκνὸ σκοτάδι, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ βροῦν τὸν ἰταλικὸ σταθμό. Πήδησαν στὴν αὐλὴ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἦσαν ἐγκατεστημένοι οἱ Ἰταλοὶ καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα. Ὁ Ἄντερς εἶπε τοῦ Κάτσικα νὰ τοὺς μιλήση στὴ γλῶσσα τους. Φαίνεται ὅμως πὼς οἱ Ἰταλοὶ ὑποπτεύθηκαν καμμιὰ παγίδα ἀπ' τοὺς νησιῶτες καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς ἀνοίξουν. Ἔτσι δόθηκε διαταγὴ νὰ σπάσουν τὴν πόρτα.

Ὁ Ἄντερς μπῆκε μέσα μὲ τὸ τόμιγκαν στὸ χέρι, ρίχνοντας μιὰ ριπὴ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν τρομοκρατημένων καραμπινιέρων ποὺ παραδόθηκαν ἀμέσως. «Τὴν ἴδια στιγμὴ—γράφει ὁ Ὀρέϊλλα στὸ ἡμερολόγιό του — ἀκούσαμε ἀπ' τὴ μεριὰ τῆς θαλάσσης ἕναν παράξενο ἦχο. Σταματήσαμε κι' ἀφουγκραστήκαμε μὲ τὰ μάτια μας ὅμως στυλωμένα στοὺς Ἰταλούς. Φοβόμαστε μήπως κάνουν καμμιὰ τρέλλα καὶ βγάλουν τὶς φωνὲς γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς νυχτερινοὺς ἐπισκέπτες. Εὐτυχῶς δὲν ἐπιχείρησαν τὸ παραμικρό. Ἀφήσαμε τὸ Σμὰρτ νὰ τοὺς προσέχη καὶ μεῖς οἱ ἄλλοι μ' ἕναν Ἰταλὸ τρέξαμε κάτω στὸ λιμάνι, περνῶντας ἀπὸ διάφορα στενοσόκκακα. Μόλις φτάσαμε κοντὰ στὴν ἀποβάρθα, διακρίναμε τὸν ὄγκο ἑνὸς ἀρκετὰ μεγάλου γερμανικοῦ πετρελαιοκινήτου ποὺ ἐρχόταν ὁλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος μας.

»Κρυφτήκαμε ὅσο καλύτερα μπορούσαμε πίσω ἀπὸ ἕνα τοῖχο, μόλις εἴκοσι μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ εἶχε ἀγκυροβολήσει τὸ πλοῖο. Ὁ Λάσσεν ἔβαλε τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου του στὸ σβέρκο τοῦ Ἰταλοῦ καὶ τὸν διάταξε νὰ φωνάξη στὸ γερμανικὸ πλήρωμα νὰ βγῆ ἔξω γιὰ νὰ τοὺς κεράση ἕνα πιοτό. Τρέμοντας ὁ καραμπινιέρος ἔκανε ὅ,τι διατάχτηκε. Σὰ νὰ τοὺς καλοφάνηκε τῶν Γερμανῶν ἡ πρόσκλησι, ἔδεσαν τὸ πλοῖο τους στὸν κάβο καὶ πήδησαν στὴ στεριά. Ὁ Λάσσεν μᾶς ρώτησε τότε χαμηλόφωνα:

»— Εἴσαστε ἕτοιμοι;

»Κι' ὅταν πῆρε τὴν ἀπάντησι πὼς ὅλα ἦσαν ἐν τάξει, μᾶς ἔκανε νόημα νὰ βγοῦμε ἀπ' τὴν κρυψῶνα μας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἔγινε κάτι, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίση τὴ ζωή του. Κι' ὁ φονιᾶς του θὰ ἤμουν ἐγώ. Καθὼς προχωρούσαμε μέσα στὸ σκοτάδι, πλησιάζοντας ἀθόρυβα πρὸς τὸ μέρος τῶν Γερμανῶν, χτύπησα σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ ὅπλο μου ἐκπυρσοκρότησε. Ἡ σφαῖρα ποὺ ξέφυγε σὰν πυρακτωμένη βολίδα, βρῆκε τὸν Ἄντερς στὸ πόδι. Κόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὸ κακό του.

»—Ἰρλανδέ, σκύλε! ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη. Κόντεψες νὰ μὲ σκοτώσης...

»Γιὰ νὰ βγάλη τὸ ἄχτι του, πυροβόλησε ἐναντίον τῶν Γερμανῶν καὶ τραυμάτισε μονομιᾶς δυό. Οἱ σύντροφοί τους, κάπου δώδεκα, σήκωσαν ἀμέσως τὰ χέρια ἐπειδὴ δὲν ἤξεραν μὲ τί ἐχθρὸ εἶχαν νὰ κάνουν. Ρίξαμε καὶ μερικὲς χειροβομβίδες στὸ πλοῖο τους γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε πὼς δὲν ἔμεινε κανένας μέσα. Ὁ μηχανικὸς ἦταν μεταξὺ τῶν πληγωμένων. Ὁ Λάσσεν, βογγῶντας ἀπ' τὸν πόνο, μὲ διάταξε νὰ τὸν μεταφέρω στὴν πλάτη καὶ νὰ τὸν ἀνεβάσω στὸ πλοῖο. Ὕστερα μεταφέραμε καὶ τοὺς ὑπόλοιπους στὸ κατάστρωμα. Οἱ Γερμανοί, ὅταν κατάλαβαν πὼς ξεγελάστηκαν ἀπ' τοὺς Ἰταλούς, ἄρχισαν τὸν καυγᾶ μαζί τους. Ξεκινήσαμε καὶ διευθυνθήκαμε στὸ μέρος ποὺ εἴχαμε ἀφίσει τὸ ἐπιδρομικό μας, ποὺ εἶχε ἔρθει στὸ μεταξὺ τὴν ἴδια νύχτα στὴ Χάλκη.

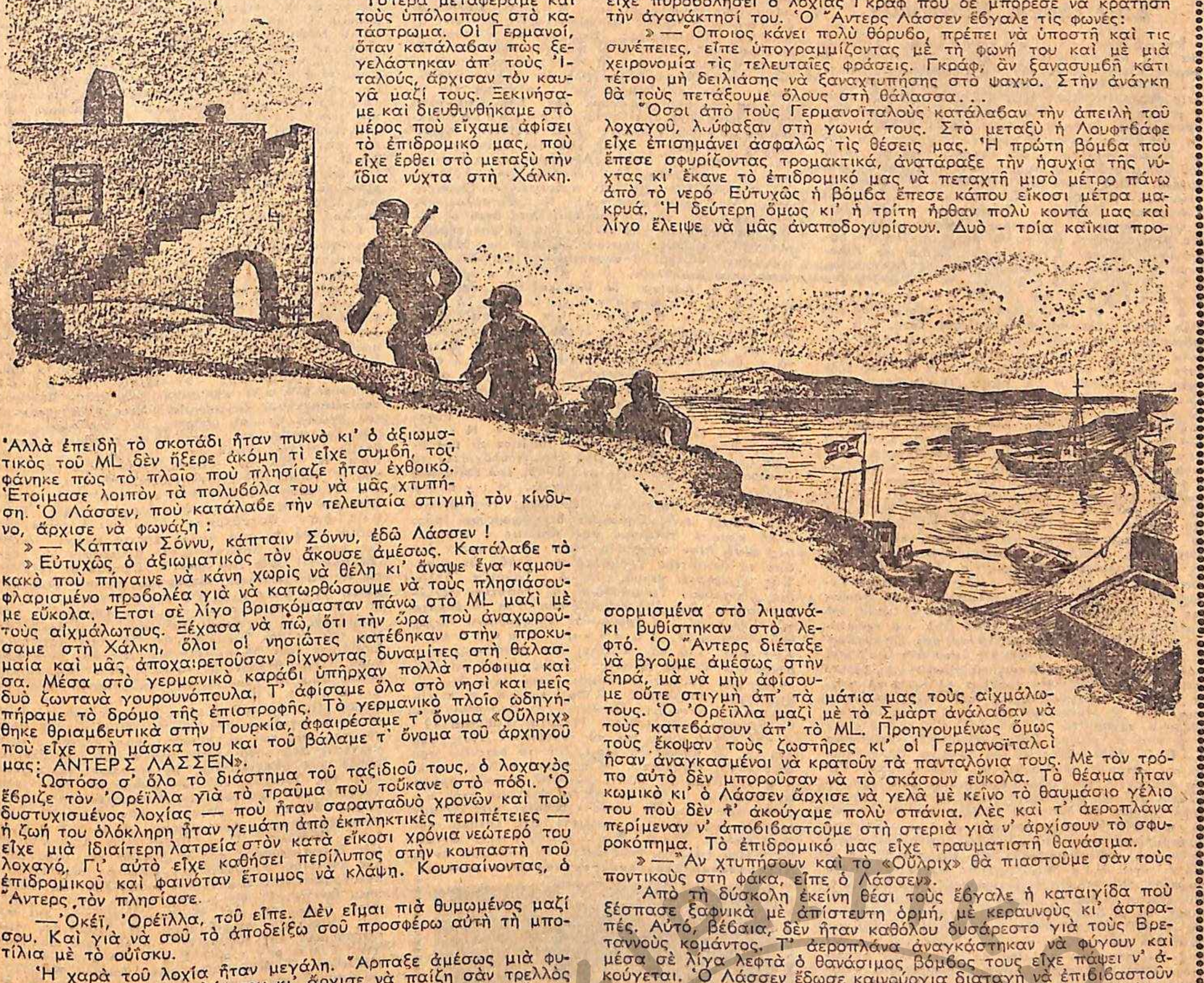

Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ κι' ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ML δὲν ἤξερε ἀκόμη τί εἶχε συμβῆ, τοῦ φάνηκε πὼς τὸ πλοῖο ποὺ πλησίαζε ἦταν ἐχθρικό. Ἑτοίμασε λοιπὸν τὰ πολυβόλα του νὰ μᾶς χτυπήση. Ὁ Λάσσεν, ποὺ κατάλαβε τὴν τελευταία στιγμὴ τὸν κίνδυνο, ἄρχισε νὰ φωνάζη:

» — Κάπταιν Σόννυ, κάπταιν Σόννυ, ἐδῶ Λάσσεν!

» Εὐτυχῶς ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἄκουσε ἀμέσως. Κατάλαβε τὸ κακὸ ποὺ πήγαινε νὰ κάνη χωρὶς νὰ θέλη κι' ἄναψε ἕνα καμουφλαρισμένο προβολέα γιὰ νὰ κατορθώσουμε νὰ τοὺς πλησιάσουμε εὔκολα. Ἔτσι σὲ λίγο βρισκόμασταν πάνω στὸ ML μαζὶ μὲ τοὺς αἰχμάλωτους. Ξέχασα νὰ πῶ, ὅτι τὴν ὥρα ποὺ ἀναχωρούσαμε στὴ Χάλκη, ὅλοι οἱ νησιῶτες κατέβηκαν στὴν προκυμαία καὶ μᾶς ἀποχαιρετοῦσαν ρίχνοντας δυναμίτες στὴ θάλασσα. Μέσα στὸ γερμανικὸ καράβι ὑπῆρχαν πολλὰ τρόφιμα καὶ δυὸ ζωντανὰ γουρουνόπουλα. Τ' ἀφίσαμε ὅλα στὸ νησὶ καὶ μεῖς πήραμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Τὸ γερμανικὸ πλοῖο ὡδηγήθηκε θριαμβευτικὰ στὴν Τουρκία, ἀφαιρέσαμε τ' ὄνομα «Οὔλριχ» ποὺ εἶχε στὴ μάσκα του καὶ τοῦ βάλαμε τ' ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ μας: ΑΝΤΕΡΣ ΛΑΣΣΕΝ».

Ὡστόσο σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ τους, ὁ λοχαγὸς ἔβριζε τὸν Ὀρέϊλλα γιὰ τὸ τραῦμα ποὺ τοὔκανε στὸ πόδι. Ὁ δυστυχισμένος λοχίας — ποὺ ἦταν σαρανταδυὸ χρονῶν καὶ ποὺ ἡ ζωή του ὁλόκληρη ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἐκπληκτικὲς περιπέτειες — εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη λατρεία στὸν κατὰ εἴκοσι χρόνια νεώτερό του λοχαγό. Γι' αὐτὸ εἶχε καθήσει περίλυπος στὴν κουπαστὴ τοῦ ἐπιδρομικοῦ καὶ φαινόταν ἕτοιμος νὰ κλάψη. Κουτσαίνοντας, ὁ Ἄντερς τὸν πλησίασε.

—Ὀκέϊ, Ὀρέϊλλα, τοῦ εἶπε. Δὲν εἶμαι πιὰ θυμωμένος μαζί σου. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω σοῦ προσφέρω αὐτὴ τὴ μποτίλια μὲ τὸ οὐΐσκυ.

Ἡ χαρὰ τοῦ λοχία ἦταν μεγάλη. Ἅρπαξε ἀμέσως μιὰ φυσαρμόνικα ποὺ εἶχε πλάϊ του κι' ἄρχισε νὰ παίζη σὰν τρελλὸς ἕνα εὔθυμο τραγουδάκι τῆς πατρίδος του. Ἀπότομα ὅμως ἔπεσε πάλι σὲ μελαγχολία καὶ τότε ἡ μουσική του ὑψώθηκε σὰν κλάμμα μέσα στὴν ὁλοσκότεινη νύχτα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας ἀπόμακρος βόμβος. Μιὰ βαθειὰ σιγὴ ἁπλώθηκε πάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ ML. Ὁ Ἄντερς σήκωσε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὸ συννεφιασμένο οὐρανό. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξέσπαγε ἡ μπόρα. Μὰ ὁ παράξενος βόμβος ὁλοένα πλησίαζε.

— Θάχουμε ἐπισκέψεις, εἶπε ὁ Λάσσεν. Ἂς περιμένουμε λοιπόν...

Νὰ πῶς περιγράφει τὴ σκηνὴ αὐτὴ ὁ κάπταιν Σόννυ: «Μονομιᾶς καταλάβαμε ὅλοι μας πὼς ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος βόμβος δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα ποὺ ξεκίνησαν ἀπ' τὴ Ρόδο ἢ τὴ Λέρο γιὰ ν' ἀνιχνεύσουν τὸ Αἰγαῖο, κυρίως ὅμως τὴ θάλασσα ποὺ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὶς τουρκικὲς ἀκτές. Οἱ Γερμανοὶ καταλάβαιναν πολὺ καλὰ πὼς τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἦταν ὁρμητήριο τῶν Βρεταννικῶν δυνάμεων καταδρομῶν καὶ κάπου - κάπου ἐπιχειροῦσαν καμμιὰ ἀνίχνευσι μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀχρηστεύσουν τὰ ἐπιδρομικά μας. Ὁ Λάσσεν διάταξε νὰ προσορμιστοῦμε ἀμέσως στὴν Ἀλιμνιὰ (Β.Α. τῆς Χάλκης ποὺ ἀπέχει ἀπὸ τὴ Ρόδο μόνο 4 μίλια) καὶ νὰ σβύσουμε τὶς μηχανές μας. Τραβήξαμε γρήγορα πρὸς τὰ κεῖ καὶ μπήκαμε σ' ἕνα θαυμάσιο φυσικὸ λιμάνι. Κανεὶς μας δὲ μιλοῦσε. Ἡ ὥρα ἦταν τρεῖς καὶ τριάντα. Ἀπὸ τὸν ἦχο τῶν ἀεροπλάνων καταλαβαίναμε πὼς ἦσαν περισσότερα ἀπὸ πέντε. Τὸ πόδι τοῦ Λάσσεν πονοῦσε φρικτά, μὰ τίποτε δὲν τὸν ἔκανε νὰ σταματήση. Ἔρποντας πάνω στὸ κατάστρωμα πήγαινε ἀπ' τὸν ἕνα στὸν ἄλλο, κάτι τοῦ ἔλεγε, ἔπαιρνε τὴν ἀπάντησι καὶ ξαναγύριζε στὴ θέσι του. Τ' ἀεροπλάνα εἶχαν φτάσει τώρα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας καὶ πετοῦσαν χαμηλά, σὰν ὄρνεα ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ ριχτοῦν πάνω στὴ λεία τους. Ξαφνικὰ ἕνα σπίρτο ἀνάφτηκε ἀπὸ μιὰ γωνιά. Μέσα στὸ σκοτάδι ἡ φλόγα του ἔλαμψε ὁλοπράσινη καὶ φώτισε γιὰ ἕνα δευτερόλεφτο μερικὰ χλωμὰ πρόσωπα. Ἦταν ἕνας Γερμανὸς ποὺ θέλησε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ εἰδοποιήση τοὺς ἱπτάμενους συμπατριῶτες του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως μιὰ σφαῖρα τὸν χτύπησε κατάστηθα κι' ὁ Γερμανὸς κύλησε νεκρὸς πάνω στὸ κατάστρωμα. Τὸν εἶχε πυροβολήσει ὁ λοχίας Γκρὰφ ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ κρατήση τὴν ἀγανάκτησί του. Ὁ Ἄντερς Λάσσεν ἔβγαλε τὶς φωνές:

» — Ὅποιος κάνει πολὺ θόρυβο, πρέπει νὰ ὑποστῆ καὶ τὶς συνέπειες, εἶπε ὑπογραμμίζοντας μὲ τὴ φωνή του καὶ μὲ μιὰ χειρονομία τὶς τελευταῖες φράσεις. Γκράφ, ἂν ξανασυμβῆ κάτι τέτοιο μὴ δειλιάσης νὰ ξαναχτυπήσης στὸ ψαχνό. Στὴν ἀνάγκη θὰ τοὺς πετάξουμε ὅλους στὴ θάλασσα...

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς Γερμανοϊταλοὺς κατάλαβαν τὴν ἀπειλὴ τοῦ λοχαγοῦ, λούφαξαν στὴ γωνιά τους. Στὸ μεταξὺ ἡ Λουφτβάφε εἶχε ἐπισημάνει ἀσφαλῶς τὶς θέσεις μας. Ἡ πρώτη βόμβα ποὺ ἔπεσε σφυρίζοντας τρομακτικά, ἀνατάραξε τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας κι' ἔκανε τὸ ἐπιδρομικό μας νὰ πεταχτῆ μισὸ μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ νερό. Εὐτυχῶς ἡ βόμβα ἔπεσε κάπου εἴκοσι μέτρα μακρυά. Ἡ δεύτερη ὅμως κι' ἡ τρίτη ἦρθαν πολὺ κοντά μας καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς ἀναποδογυρίσουν. Δυὸ - τρία καΐκια προσορμισμένα στὸ λιμανάκι βυθίστηκαν στὸ λεφτό. Ὁ Ἄντερς διέταξε νὰ βγοῦμε ἀμέσως στὴν ξηρά, μὰ νὰ μὴν ἀφίσουμε οὔτε στιγμὴ ἀπ' τὰ μάτια μας τοὺς αἰχμάλωτους. Ὁ Ὀρέϊλλα μαζὶ μὲ τὸ Σμὰρτ ἀνάλαβαν νὰ τοὺς κατεβάσουν ἀπ' τὸ ML. Προηγουμένως ὅμως τοὺς ἔκοψαν τοὺς ζωστῆρες κι' οἱ Γερμανοϊταλοὶ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ κρατοῦν τὰ πανταλόνια τους. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ σκάσουν εὔκολα. Τὸ θέαμα ἦταν κωμικὸ κι' ὁ Λάσσεν ἄρχισε νὰ γελᾶ μὲ κεῖνο τὸ θαυμάσιο γέλιο του ποὺ δὲν τ' ἀκούγαμε πολὺ σπάνια. Λὲς καὶ τ' ἀεροπλάνα περίμεναν ν' ἀποβιβαστοῦμε στὴ στεριὰ γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸ σφυροκόπημα. Τὸ ἐπιδρομικό μας εἶχε τραυματιστῆ θανάσιμα.

» — Ἂν χτυπήσουν καὶ τὸ «Οὔλριχ» θὰ πιαστοῦμε σὰν τοὺς ποντικοὺς στὴ φάκα, εἶπε ὁ Λάσσεν».

Ἀπὸ τὴ δύσκολη ἐκείνη θέσι τοὺς ἔβγαλε ἡ καταιγίδα ποὺ ξέσπασε ξαφνικὰ μὲ ἀπίστευτη ὁρμή, μὲ κεραυνοὺς κι' ἀστραπές. Αὐτό, βέβαια, δὲν ἦταν καθόλου δυσάρεστο γιὰ τοὺς Βρεταννοὺς κομάντος. Τ' ἀεροπλάνα ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν καὶ μέσα σὲ λίγα λεφτὰ ὁ θανάσιμος βόμβος τους εἶχε πάψει ν' ἀκούγεται. Ὁ Λάσσεν ἔδωσε καινούργια διαταγὴ νὰ ἐπιβιβαστοῦν οἱ ἄντρες του στὸ γερμανικὸ πετρελαιοκίνητο. Ἔβαλαν ἀμέσως μπροστὰ καὶ ξαναγύρισαν στὶς τουρκικὲς ἀκτές.

Μόλις πάτησαν τὸ πόδι τους στὴ στεριά, ὁ Λάσσεν ρώτησε τὸ διοικητή τους Ἄντριαν Σέλιγκμαν, μὲ ποιὸν τρόπο ἔπρεπε νὰ δικαιολογήση τὸ τραῦμα του καὶ τί χρειαζόταν νὰ γράψη στὴν ἀναφορά του. Ὁ Σέλιγκμαν τὸν κύτταξε χαμογελῶντας.

— Μὰ ἕνας στρατιώτης σὰν καὶ σένα μπορεῖ νὰ δικαιολογήση κι' ἑκατὸ τραύματα, χωρὶς νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια, τοῦ εἶπε. Γιατὶ τότε θὰ ἔφερνε σὲ δύσκολη θέσι τὸ φτωχὸ Ὀρέϊλλα.

— Αὐτὸ σκέφτομαι κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Λάσσεν. Τὸ τραῦμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ μοῦ ἀνοίξη ὁλόκληρη φασαρία. Ὑπάρχει φόβος νὰ τὸ θεωρήσουν «σοβαρὸ» καὶ νὰ μὲ στείλουν σὲ κανένα νοσοκομεῖο. Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ γυρίσω στὰ Δωδεκάνησα.

Πραγματικὰ ὁ Λάσσεν ἔμεινε πολλὲς μέρες στὸ νοσοκομεῖο, γιατὶ ἡ πληγή του εἶχε ἐρεθισθῆ. Στὸ τέλος, πρὸς μεγάλη του λύπη, τοὔδωσαν καὶ μιὰ εἰκοσαήμερη ἄδεια ποὺ τὴν πέρασε σ' ἕνα ἀναπαυτήριο τῆς Ἀλεξάντρειας. Μόλις ὅμως τέλειωσε ἡ ἄδειά του, γύρισε στὸ ἐπιτελεῖο του καὶ ζήτησε νὰ μετάσχη μιᾶς ἐπιδρομικῆς ὁμάδος ποὺ ἔφευγε ἐκεῖνες τὶς μέρες γιὰ τὴν Κρήτη. Φυσικὰ ὄχι μόνο τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσαν καὶ νὰ διοικήση ὁλόκληρο τμῆμα κομάντος ποὺ ἔκανε θαύματα στὴ νῆσο.

Μὰ τελειώνοντας τὸ σημερινὸ κεφάλαιό μας πρέπει νὰ προσθέσουμε κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον: Ὁ Ἄντερς Λάσσεν ἦταν Δανός, ποὺ κατατάχθηκε ἐθελοντὴς στὸ Βρεταννικὸ Στρατό, μόλις εἰσβάλανε στὴν πατρίδα του οἱ Γερμανοί. Ἀπὸ ἁπλὸς στρατιώτης, πέθανε μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ταγματάρχη — γιὰ τὸν ἡρωϊκὸ θάνατό του θὰ γράψουμε πολὺ σύντομα — καὶ τιμήθηκε μὲ τρεῖς πολεμικοὺς σταυροὺς καὶ μὲ τὸ Σταυρὸ τῆς Βικτωρίας (V.C.) γιὰ τὴν ἐξαιρετική του ἀντρεία. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἰδιαιτέρως ὅτι τὸ παλληκάρι αὐτὸ τῶν εἰκοσιτεσσάρων χρόνων, ἦταν ὁ μοναδικὸς Βρεταννὸς ὑπήκοος ποὺ τοῦ ἀπενεμήθη ἡ ὕψιστη αὐτὴ ἀγγλικὴ τιμὴ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Τὰ κατασκοπευτικὰ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Βαρβάραν Ν. Τασοπούλου, Ἐνταῦθα: Θὰ σᾶς ἀπογοητεύσω δυστυχῶς. Δὲν εἶμαι οὔτε «ὡραῖος» οὔτε ψηλὸς σὰν «Ἐγγλεζόπουλο». Πάρτε τὴν ἀντίθετη ὄψι ὅλων αὐτῶν καὶ θὰ ἔχετε ἕνα τέλειο πορτραῖτο μου. Ἰορδάνην Μπασματίδην, Νέα Ἰωνία: Περᾶστε ἀπ' τὰ γραφεῖα μας Δευτέρα, Τετάρτη ἢ Σάββατο 12 - 2. Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε νὰ φέρετε μαζί σας καὶ τὸν κ. Ἀντώνη Μελιγαλᾶ. Δὲν ἔγραψα ποτὲ γι' αὐτὸν καὶ μάλιστα δὲν τὸν παρουσίασα ποτὲ γιά... πεθαμένο. Τώρα γιατί τὰ ἰσχυρίζεται ὅλ' αὐτά, ἄγνωστο. Χρ. Ἀντωνόπουλο, Ροβ. Σούμαν, Εὐάγγελον Ροῦσσον, Κωνσταντῖνο Παπανίκον, Κωνστ. Αὐγέρην, Γεράσιμον Ἀνδρεόπουλον, Μαρία Φραγκαντώνη, Φρόσω Φουρναράκη, Πέτρον Δαμιανόν, Ἰωάννην Καμῆλον καὶ Σταμάτιον Γερολυμάτον: Γιὰ τὸν «ἥρωά» σας θὰ ξαναγράψω. Εὐάγγ. Βιδάλην, Ἀντώνιον Μορτέρην καὶ Ντῖνο Δαπεργόλαν: Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ ἐκδοθοῦν σὲ βιβλίο μόλις τελειώση ἡ δημοσίευσί τους. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, εὐχαριστῶ. Λαρισαῖον: Χάρηκα πολὺ μὲ τὸ γράμμα σας, ἀγαπητὲ φίλε. Κάποτε ἴσως νὰ συναντηθοῦμε καὶ τότε θὰ σᾶς ἐξηγήσω τί τραβάω μὲ ὅλ' αὐτά. Ἡ ἀντίδρασι ποὺ βρίσκω εἶνε ἀφάνταστη. Πάντως θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσω καὶ σᾶς καὶ τοὺς φίλους μας καὶ τὸν ἑαυτό μου. Λίγη ὑπομονὴ λοιπὸν κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Γιὰ τὴ γνωστή σας οἰκογένεια νὰ μοῦ γράψετε. Προπαντὸς νὰ προσέξετε τὶς χρονολογίες καὶ τὰ ὀνόματα. Εὐχαριστῶ καὶ πάλι. Γεώργιον Γεωργιάδην, Μυτιλήνη: Ὅ,τι τραβᾶτε σεῖς μὲ τ' ὄνομά σας, τραβῶ κι' ἐγὼ μὲ τὸ δικό μου. Ἀλλὰ οἱ «ἄσπονδοι» αὐτοὶ φίλοι σας δὲν πρέπει πιὰ νὰ ἔχουν τίποτε εἰς βάρος σας ἐφ' ὅσον τοὺς ἐξήγησα ὅτι πρόκειται περὶ ἁπλῆς συνωνυμίας. Λοιπὸν τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλι γιὰ νὰ τὸ καταλαβοῦν: Ὁ Γεώργιος Γεωργιάδης τῆς Μυτιλήνης δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ Γεώργιο Γεωργιάδη τῆς Ἀθήνας. Ὁ τελευταῖος ἦταν προδότης καὶ συνεργάτης τῶν Ἰταλογερμανῶν κατὰ τὴν Κατοχὴ καὶ ἐξετελέσθη τὸ 1943 ἀπὸ δυὸ πράκτορες τῶν Συμμάχων. Παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψετε. Νικόλαον Σταυριανόπουλον, Ναύπλιον: Εἶμαι πρόθυμος νὰ γράψω ὅ,τι θέλετε φτάνει νὰ μοῦ στείλετε γρήγορα τὸ ἱστορικό σας, μὲ ὀνόματα, χρονολογίες καὶ διευθύνσεις ἂν ὑπάρχουν. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα, εὐχαριστῶ. Στρατ. Παπαδάκην Κωνστ., Λόχος Στρατηγείου, 27η Ταξιαρχία Σ. Τ. Γ. 915: Εἶσαστε ἕνα ἀληθινὸ Ἑλληνόπουλο καὶ χαίρομαι ἰδιαιτέρως ποὺ μοῦ γράψατε. Γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Κράϋπε ἔχω ἕτοιμο ὁλόκληρο κεφάλαιο καὶ θὰ δημοσιευθῆ πολὺ σύντομα. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, θὰ δώσω τὸ γράμμα σας στὴν κ. Ἔρη, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἀπαντήση ἀπὸ τὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο». Γιὰ τὰ καλά σας αἰσθήματα, ἡ διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ. Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ. Νικ. Φ., Πειραιᾶ: Μὲ ὅλα, ὅσα μοῦ γράψατε στὸ γράμμα σας συμφωνῶ ἀπολύτως. Νὰ ξέρατε ὅμως τί τραβῶ ἀπὸ ὡρισμένους κύκλους, θὰ μὲ δικαιολογούσατε, ὅπως σᾶς δικαιολογῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὴ δίκαιη ἀγανάκτησί σας. Πάντως αὐτὰ ποὺ μοῦ γράψατε γιὰ τὸν Κ. Μπ. καὶ γιὰ τὸν Μιχ. ὄχι μόνο δὲν τὰ εἶχα ὑπ' ὄψι, ἀλλὰ στηρίχτηκα στὶς πληροφορίες κάποιου κυρίου ποὺ παριστάνει τὸν πατριώτη. Ἐλπίζω νὰ μὲ θεωρήσετε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα φίλο σας, ὅπως κι' ἐγὼ ἐσᾶς. Στὸ μέλλον θὰ προσέχω. Εὐχαριστῶ θερμά. Μιὰ Ἰκαριώτισσα, Ἐνταῦθα: Τὸ ὡραῖο καὶ εὐγενικό σας γράμμα μὲ συγκίνησε βαθύτατα. Εἶμαι τῆς ἴδιας «σχολῆς» μὲ σᾶς καὶ δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω μὲ τίποτε. Ὑπάρχει ὅμως μιὰ σοφὴ παροιμία ποὺ λέει: «Ὅταν σὲ τραβοῦν ἀπ' τὰ γένεια ὅπου θέλουν σὲ πᾶνε». Καταλαβαίνετε; Θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω ἄξιος τῆς συμπαθείας σας. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Σπαρτιάτην, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀπάντησι ποὺ εἴδατε στὸ «Θησαυρὸ» εἶχε σκοπο νὰ μάθη τί εἴδους στοιχεῖα μποροῦσε νὰ ἔχη γιὰ τὸν Κ. αὐτὸς ὁ κύριος. Μ' ἀρέσει ἢ μᾶλλον ἐνδιαφέρομαι ἰδιαιτέρως νὰ τὰ συγκεντρώνω. Κάποτε θὰ βγοῦν σὲ βιβλίο καὶ τότε θὰ γελάση καὶ τὸ παρδαλὸ κατσίκι. Ξέρω πάρα πολὺ καλὰ τί ἦταν τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας. Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ὑποδείξεις καὶ νὰ μένετε ἥσυχος. Δὲν πρόκειται νὰ γράψω τίποτε ἀπολύτως γι' αὐτὸν στὸ «Θησαυρό». Χίλμα, Ἐνταῦθα: Ποιὸς σᾶς γέλασε; Περᾶστε ἕνα μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ σᾶς δείξω γράμματά του. Ὄχι ἕνα, ἀλλὰ ἑφτά! Θεσσαλιώτην, Λάρισα: Ἡ ἀπάντησι τοῦ Λαρισαίου εἶνε καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ ὅλους τοὺς φίλους μου. Ξέρω ὅτι ἔκανα λάθος νὰ γράψω γιὰ τὸν Κ. Μπ. Δὲ φταίω ὅμως ἐγὼ καὶ πρέπει νὰ τὸ πιστέψετε. Ἄλλωστε θὰ ἐπανορθώσω τὴ «γκάφα» μου καὶ πολὺ σύντομα μάλιστα. Διαβᾶστε καὶ τὴν ἀπάντησι τοῦ Νικ. Φ. Πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα. Εὐχαριστῶ. Ἐπαμ. Σαρίδην, Θεσ)νίκην: Ἔχετε δίκηο, πάρα πολὺ δίκηο καὶ σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμη. Νὰ μοῦ γράψετε ὅ,τι θέλετε καὶ μάλιστα σᾶς παρακαλῶ γι' αὐτό. Τίποτε δὲν ἔγινε ἐκ προθέσεως καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ εἶσαστε ἀπολύτως βέβαιος. Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε βαθύτατα καὶ λυποῦμαι (γιὰ τὸν ἑαυτό μου) γιὰ τὴν παρεξήγησι. Ὡστόσο ἡ ἐπανόρθωσις θὰ γίνη. Λίγη ὑπομονή.

Κατεριωνιώτην, Π. Κορδόπουλον, Κατερίνην: Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγράψω οὔτε γι' αὐτόν, οὔτε γιὰ κανέναν ἄλλο τῆς «φάρας» του. Δὲν ἤξερα περὶ τίνος πρόκειται καὶ τὶς πληροφορίες τὶς πῆρα ἀπὸ «πολιτικὸ» τῆς περιφερείας σας. Ποῦ νὰ φανταστῶ ὅτι ἦταν ὀπαδός του; Σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμη καὶ θὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου. Κυριάκον Μαυρουδῆν, Ἐνταῦθα: Οἱ πληροφορίες μου εἶνε ἀπολύτως ἐξακριβωμένες. Ἐκεῖ ποὺ κάνω λάθος τὸ παραδέχομαι ἀμέσως ὅταν μοῦ τὸ ὑποδείξουν. Ὡστόσο ὁ ἱστορικὸς ποὺ θὰ ἐλέγξη τὰ γραφτά μου, ὅπως μοῦ γράφετε, δὲ θὰ βρῆ καὶ πολλὲς ἀνακρίβειες. Ἴσως μάλιστα νὰ μὲ... συγχαρῆ γιὰ ὡρισμένα τουλάχιστον ἄρθρα μου. Στὸ κάτω-κάτω ὅμως ποιὸς εἶνε ἀλάνθαστος; Γρηγόριον Περουβιανόν, Λάρισα: Ἔχω ἀντίθετες πληροφορίες γιὰ τὸν Κ. Μπ. καὶ δὲν πρόκειται νὰ γράψω τίποτε γι' αὐτόν. Λυποῦμαι, ἀλλὰ ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα. Ἀντώνιον Μ., Λάρισα: Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σᾶς. Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγράψω. Ἀνθυπολοχαγὸν Χ., Θεσσαλονίκην: Πῶς νὰ δεχτῶ τὰ συγχαρητήριά σας ὅταν οἱ ἄλλοι ποὺ διάβασαν γιὰ τὸν Κ. Μπ. μὲ κατηγοροῦν; Μπορεῖ νὰ εἶσαστε πρωτοπαλληκαρό του, ἀλλὰ ὅπως ἀποδεικνύεται ὁ «καπετάνιος» σας δὲν ἦταν αὐτὸς ποὺ διαλαλοῦν. Βαγγέλην Ἀγγελῆν, Λάρισα: Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σᾶς. Ἰωάννην Σταυρινόν, Ξάνθην: Τὸ ἴδιο. Σταῦρον Βερουτῆν, Λάρισα: Ὥστε δὲν ἦταν προδότης; Τί ἀποδείξεις ἔχετε; Ἐγὼ πάντως ἔχω ἀντίθετη γνώμη καὶ στοιχεῖα. Θέλετε νὰ τ' ἀνταλλάξουμε ταχυδρομικῶς; Α. Κλούκην, Ναύπλιον: Εὐχαρίστως δέχομαι τὴ φιλία σας. Ὅταν θὰ κατεβῆτε στὴν Ἀθήνα περᾶστε ἀπ' τὰ γραφεῖα μας νὰ γνωριστοῦμε. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Π. Κουσουλάκου εἶνε, Πλαταιῶν 59. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Πέτρον Νικολαΐδην, Ἐνταῦθα: Πῶς μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀποδείξετε τὴν ἀλήθεια; Ὅσο ξέρω τουλάχιστον τὸ ὑποβρύχιο αὐτὸ βούλιαξε στὰ 1943, ἐνῶ ἐσεῖς μοῦ μιλᾶτε γιὰ τὸ 1944. Τί συμβαίνει; Μιχαὴλ Παπαδόπουλον, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀπάντησι ποὺ εἴδατε στὸ «Θησαυρὸ» δὲν ἀφοροῦσε ἐσᾶς, ἀλλὰ κάποιον συνώνυμό σας. Πάντως ἡ σύμπτωσις αὐτὴ ἦταν εὐχάριστη γιατὶ μοῦ γράψατε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα γράμματα ποὺ ἔλαβα ὡς τώρα. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά. Μ. Α., Τράπεζα Ἑλλάδος, Ἐνταῦθα: Τὸ «μπλὸκ» τῆς Τραπέζης δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ κατασκόπους. Γιὰ τὰ θύματα τῶν Γερμανῶν ἔχω γράψει σὲ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ». Ἰωάννην Κουρᾶκον, Καστοριά: Γιὰ τὸν Κ. Μπ. δὲν χρειάζομαι πληροφορίες. Ἔλαβα ἀρκετές. Ὁ θαυμασμός σας γι' αὐτὸν μοῦ προξενεῖ ἐντύπωσι, ἀφοῦ λέτε ὅτι τὸν γνωρίσατε ἀπὸ κοντά. Χαράλαμπον Μουράτην, Ἐνταῦθα: Περᾶστε ἕνα μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Δευτέρα, Τετάρτη, Σάββατο 12 - 2 καὶ φέρτε μαζί σας τὸ ἱστορικό. Ἔτσι, ἀπὸ μακρυά, δὲ μπορῶ νὰ ξέρω. Γιὰ τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα, εὐχαριστῶ. Μῆτρον Κανέλλην, Κορωπί: Βάλτε κάποιον νὰ σᾶς γράψη ἀγγλικὰ τὴν αἴτησι καὶ νὰ τὴ στείλετε στὴν ἀγγλικὴ πρεσβεία. Νὰ εἶσαστε βέβαιος πὼς θὰ σᾶς δεχτοῦν εὐχαρίστως. Ἄλλωστε εἶνε ζήτημα ποὺ τοὺς ἀφορᾷ. Ἐμμ. Βελούδιον, Ἐνταῦθα: Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχετε τὸ δικαίωμα αὐτό.

ΜΙΑ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ

Ὁ νέος Ἄρθουρ Μὰκ Ἄρθουρ γυιὸς τοῦ στρατηγοῦ Ντάγκλας Μὰκ Ἄρθουρ, ποὺ εἶνε σήμερα 12 μόλις χρόνων, φαίνεται ὅτι βαδίζει στὰ ἴχνη τοῦ ἐνδόξου πατέρα του. Πρὸ ἡμερῶν, ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιες παρακλήσεις, κατόρθωσε νὰ πείση τὸν πατέρα του νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ παρακολουθήση τὰ γυμνάσια μιᾶς μοίρας τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου στὸν Εἰρηνικό. Στὴ φωτογραφία μας ὁ νεαρὸς Μὰκ Ἄρθουρ στὸ κατάστρωμα τοῦ καταδρομικοῦ «Στίκελ» ἕτοιμος νὰ παρακολουθήση τὰ γυμνάσια ποὺ θ' ἀρχίσουν σὲ λίγο.

Ποιὸς θὰ σᾶς κατηγορήση; Κώσταν Παπαηλιοῦ, Πύργον: Τὸ Βερολῖνο καὶ τώρα ἀκόμη μὲ τὴν κατοχὴ τῶν Συμμάχων ἔχει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Νομίζω πὼς θὰ σᾶς ἐπιτραπῆ νὰ ταξιδέψετε ἂν ἀποδείξετε ὅτι πηγαίνετε ἐκεῖ γιὰ θεραπεία. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ ἐκδοθοῦν σὲ βιβλίο μόλις τελειώση ἡ δημοσίευσί τους. Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, μὴ τοὺς πάρετε μαζί σας στὴν Γερμανία γιατί... κάηκα! Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, εὐχαριστῶ. Μάριον Αὐγερινόν, Κέρκυρα: Γιὰ τὸ βομβαρδισμὸ τῆς Κερκύρας θὰ διαβάσετε πολὺ σύντομα στὸ «Θησαυρό». Λίγη ὑπομονὴ λοιπόν. Ἀθανάσιον Κοτόπουλον, Κωνσταντινούπολιν: Εἶμαι κι' ἐγὼ συμπατριώτης σας καὶ μάλιστα βέρος Βυζαντινός, ἀπ' τὸ Γεντῆ-Κουλέ. Ὅταν θαρθῆτε στὴν Ἀθήνα, τώρα τὸ καλοκαίρι, περᾶστε ἀπ' τὰ γραφεῖα μας νὰ γνωριστοῦμε. Τὸ δῶρο που θέλετε νὰ μοῦ φέρετε, ἂς εἶνε λίγο νερὸ σ' ἕνα μπουκαλάκι ἀπὸ τὸ Μπαλουκλῆ. Χίλια εὐχαριστῶ.

Γεώργιον Σουβατζῆν, Πειραιᾶ: Δυστυχῶς ὁ «Θησαυρὸς» δὲν δημοσιεύει συνεργασία ἀναγνωστῶν. Τὰ ποιήματά σας γιὰ τοὺς «Ἕλληνες Κατασκόπους» χωρὶς ἐνδιαφέρον παρ' ὅλη τὴ συγκινητική τους προσπάθεια. Ἐντελβάϊς, Ψυχικό: Νὰ μοῦ στείλετε τὸ γράμμα σας γιὰ τὸν κ. Λουκᾶ Λιναρᾶ καὶ θὰ τοῦ τὸ παραδώσω. Εἴμαστε πολὺ φίλοι καὶ βλεπόμαστε καθημερινά. Ἡ πρόζα ποὺ διαβάσατε στὸ ἐν λόγῳ περιοδικὸ εἶνε δική του, γιατὶ ἀνάμεσα στ' ἄλλα προσόντα του, εἶνε κι' ἐξαιρετικὸς λογοτέχνης. Γεώργιον Λινάρδον, καθηγητήν, Ἐνταῦθα: Εὐτυχῶς ποὺ σταμάτησαν τὰ σχολεῖα. Ἔτσι δὲ θἄχετε πιὰ τὴν ἀγωνία ὅτι οἱ μαθητές σας διαβάζουν, τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος, τοὺς «Κατασκόπους». Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σας. Μαρίκα Κοντου, Ν. Φάληρον: Ὥστε ἔγινα δημοσιογράφος τῆς... μόδας; Μὲ ἀπογοητεύετε, ἀγαπητὴ δεσποινίς. Ἡ μόδα περνάει τόσο γρήγορα! Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, εὐχαριστῶ. Σοφοκλῆν Ἀγγελίδην, Θεσσαλονίκη: Αὐτὴ εἶνε ἡ μοῖρα τῶν ἡρώων, ἀπὸ τὰ πιὸ παληὰ χρόνια ἀκόμη. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παραπονιέστε. Δουλέψατε γιὰ τὴν Ἑλλάδα κι' αὐτὸ εἶνε ἀρκετό. Ὡστόσο σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω; Παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψετε. Ἀλέκον Λυμπεράτον, 103 Μ. Μ. 13: Τὸ γράμμα μὲ τὶς δέκα ὑπογραφὲς τῶν φίλων σας μὲ συγκίνησε βαθύτατα. Δὲ βρίσκω λόγια γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἡ χαρά σας ὅταν διαβάζετε τοὺς «Κατασκόπους» εἶνε καὶ δική μου χαρά. Ὅταν θἄρθῆτε μὲ τὸ καλὸ στὴν Ἀθήνα, περᾶστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ γνωριστοῦμε. Ἀγνοημένην Κατάσκοπον, Ἐνταῦθα: Πρῶτα - πρῶτα χρειάζεται νὰ μοῦ γράψετε σὲ ποιὰ ὀργάνωσι ἀνήκατε, τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητός σας καὶ μὲ ποιοὺς εἴχατε ἐπαφή. Γιατὶ πνίγεστε στὰ ρηχά, ἐσεῖς ποὺ ἡ ζωή σας ὅλη ὑπῆρξε μιὰ «ἀφαντάστως μεγαλειώδης περιπέτεια ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Συμμάχων» ὅπως μοῦ γράφετε; Οἱ ἡρωΐδες δὲν ἀπογοητεύονται ποτέ. Ἔχουν θάρρος καὶ ὑπομονή. Δυὸ προσόντα ποὺ ὅπως φαίνεται δὲ σᾶς λείπουν. Μαργαρίταν, Ἐνταῦθα: Ὁ κ. Παναγιώτης Κουσουλάκος εἶνε δημοσιογράφος κι' ὑπάλληλος τῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρίας ΕΛΛΑΣ. Δὲν ξέρω ἂν δέχεται ἀλληλογραφία ἀπὸ μιὰ παληὰ συνάδελφο τῆς Κατοχῆς. Πάντως δὲ θὰ χάσετε τίποτε ἂν τοῦ γράψετε. Ξέρω πὼς εἶνε ἐξαιρετικὰ εὐγενὴς καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήση ὁπωσδήποτε. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γεώργιον Σκουλαρίκαν, Πρέβεζαν: Τί θέλετε ἀπὸ μένα, λοιπόν; Νὰ σταματήσω νὰ γράφω τοὺς «Κατασκόπους», ἐπειδὴ οἱ Γερμανοὶ ἦσαν ὑπεράνω ὅλων; Ἐν τάξει. Ὅταν πρόκειται νὰ γράψω τίποτε καινούργιο, θὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδειά σας. Ρίκο - Ρίκο, Παγκράτι: Τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι ξέρει κι' ἄλλο μονοπάτι. Τὶς πληροφορίες ποὺ ἀρνηθήκατε νὰ μοῦ δώσετε τὶς πῆρα ἀπ' ἀλλοῦ. Λυπᾶστε; Ἐγὼ καθόλου. Μιχαὴλ Σταματίου, Γιοχάνεσμπουργκ: Μόλις κυκλοφορήσουν οἱ «Κατάσκοποι» σὲ βιβλίο, θὰ σᾶς στείλω ὅσα ἀντίτυπα θέλετε. Δὲ θέλω.... προκαταβολή. Οὔτε «χρυσάφι» γιὰ κάθε τόμο. Μοῦ φτάνει ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Θερμὰ εὐχαριστῶ. Ριχάρδον Δαλεζίου, Γιοχάνεσμπουργκ: Εἶσαστε φίλοι μὲ τὸν κ. Σταματίου; Τὸ κατάλαβα γιατὶ μοῦ γράφετε τὰ ἴδια πράγματα μὲ κεῖνον. Ἡ προσφορά σας μὲ συγκινεῖ βαθύτατα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Τὰ τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ» ποὺ σᾶς λείπουν ὑπάρχουν στὰ γραφεῖα μας. Γράψτε μου ποιὰ θέλετε, νὰ σᾶς τὰ στείλω. Βάγγον Βεργόπουλον, Κυπαρισσίαν: Τί σχέσι ἔχει ὁ φάντες μὲ τὸ ρετσινόλαδο; Κάποιο λάθος κάνετε, ἀγαπητὲ κ. Βάγγο. Δὲν εἶμαι κομμωτής, ἀλλὰ συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ «Θησαυρός». Τὸ γράμμα σας θὰ τὸ παραδώσω στὸν κ. Λαδᾶ. Ἴσως αὐτὸς σᾶς πῆ γιὰ τὴν περίπτωσί σας. Ἰωάννην Μπασταρδῆν καὶ Μένιο Ἀλεξίου, εὐχαριστῶ θερμά. Γεώργιον Τατσούλην, Ἐνταῦθα: Ὑπάρχει ἕνα τέτοιο βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Σύντομη ἱστορία τοῦ πολέμου» τοῦ Ensor. Δὲν ξέρω ἂν σᾶς κάνη γιὰ τὴ δουλειά σας κι' οὔτε ποῦ μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε. Πάντως καλὰ θὰ κάνετε νὰ τὸ παραγγείλετε ἀπ' εὐθείας στὴν Ἀγγλία ἢ στὴν Ἀμερική. Δὲν ἔχετε κανένα φίλο ἐκεῖ; Σ. Α. Α. Σ. Τ. Γ. 915 β: Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ γράψετε τὸ ἱστορικό σας καὶ νὰ μοῦ τὸ στείλετε. Ἂς εἶνε μὲ τὸ χέρι, δὲ χρειάζεται γραφομηχανή. Ὁ ἐπισμηνίας Ναστάσιος Σκάλκος τουφεκίστηκε ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς στὸ Δαφνὶ στὶς 8 Σεπτεμβρίου 1944 μαζὶ μὲ ἄλλους 74 πατριῶτες. Ἂν αὐτὸς ἦταν ὁ σύνδεσμός σας, τότε ἀνήκατε στὴν «Ἄντβανς Φὸρς 133». Γιὰ τὴν ἀγάπη σας, εὐχαριστῶ.

I. B. I.

Κατόπιν σάλου φοβεροῦ καὶ φασαρίας τόσης
ποὺ τἄχασε ἡ Κυβέρνησις καὶ ἠπειλήθη «πτῶσις»
συνέβη μιὰ μεταβολὴ στὸ ὑπουργεῖο Τάξεως
ἐντὸς τῆς κυβερνητικῆς, βεβαίως παρατάξεως.
Καὶ ἡ μεταβολὴ αὐτή, μοῦ δίνει εὐκαιρία
—στὸ μέλλον γιὰ νὰ προληφθῆ καινούρια φασαρία—
μεταβολὲς κι' ἐγὼ πολλὲς ἀμέσως νὰ προτείνω
κι' ἔτσι στὴ «σταθερότητα» τοῦ Κέντρου νὰ συντεί-(νω.

★

Γιὰ νὰ ὑπάρξη, γενικῶς, πολιτικὴ ὑγεία
νὰ γίνη ἀνοικοδόμησις μὲ κέφι καὶ δουλειά,
καινούρια πρέπει νἄχουμε, νομίζω, ὑπουργεῖα,
μὰ καὶ νὰ καταργήσουμε πεντέξη ἀπ' τὰ παληά.
Ἔτσι θὰ βροῦμε γρήγορα τὴν κάθε εἰδικότητα
διότι ἐπειγόμεθα καὶ οἱ καιροὶ περνᾶνε
κι' ἔτσι τὴν κάθε ἡγετικὴ γνωστὴ προσωπικότητα
θὰ τὴν τοποθετήσουμε, ἐκεῖ ποὺ πρέπει νἆνε.

★

Γιὰ τὸν Πλαστήρα ὑπουργικές, πολλὲς ὑπάρχουν θέ-(σεις.
Ἔχει ὁ καϋμένος ἄριστες γιὰ ὅλους διαθέσεις,
τὸν Πιστολάκη ἀγαπᾶ καὶ τονὲ διορίζει
κι' ἔχει πολλὴ ἐπιμονή, κάστανα δὲν χαρίζει,
χτυπάει μὲ πεῖσμα τὴ γροθιὰ καὶ λέει:
— Αὐτὸ ποθῶ!
κι' ἂν δὲν γινῆ θὰ ὀργισθῶ,
καὶ θὰ παραιτηθῶ!
Μὰ ὅμως ντόρος γίνεται, πολιτικὸς μεγάλος
καὶ ἀπειλεῖται ἡ Βουλή, δυναμικὸς ὁ σάλος
κι' ὁ Νῖκος τὴν κυβέρνησι γιὰ νὰ τὴ σύγκρατήση,
ἐνῶ τὸ πᾶν ταράζεται,
δηλοῖ πὼς ἀναγκάζεται
ἀντὶ γιὰ νὰ παραιτηθῆ... νὰ τονὲ «παραιτήση»!
Ἔτσι κι' οἱ πρώην του ἐχθροί, γίνονται τώρα φίλοι
καὶ χειραψία ἀλλάζει πιά... μὲ τὸν Τουρκοβασίλη!
Καὶ εἶπαν ὅλοι γενικῶς, πὼς ἔτσι, φυσικὰ
τὸν Παπανδρέου πέρασε... στὰ διπλωματικά,
γι' αὐτὸ πολλοὶ τὸν ἔκριναν ἐκτάκτως εἰδικὸν
διὰ νὰ μείνη κι' ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν!
Ἀλλὰ ὁ Ἀντιπρόεδρος σ' αὐτὸ διαφωνεῖ
κι' ὑψώνει τὴν περίφημη στομφώδη του φωνή:
— Ὁ Διπλωμάτης εἶμ' ἐγὼ καὶ κρίσι ἔχω γεμάτη
γι' αὐτὸ καὶ μ' ἀπεκάλεσαν περίπου... διπλο-(μάτη.
Τώρα μ' ἐπιχειρήματα, πάλι τὸ Κέντρον ὥπλισα
κι' ἀπὸ τὸ... πιστολάκι του, τὸ Νῖκο τὸν ἀφώπλισα.
Ἔτσι, λοιπὸν ἐπάψαμε νὰ ζοῦμε ἐπικινδύνως
καὶ οὕτω ἀφοπλίστηκε βεβαίως καὶ ὁ Ντῖνος!
Οἱ πάντες ἐξετίμησαν τὴν λογικὴν τῆς πράξεως,
ἔγινα δὲ καὶ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Τάξεως,
διὰ τὰ μάτια βέβαια τοῦ ἄπειρου τοῦ κόσμου
διότι κι' ὁ Γαρυφαλιᾶς... ἦταν κι' αὐτὸς δικός μου
Κι' εἶπα στὸ Νῖκο:
— Πρόσεχε, κι' εὐθῦνες μὴν προσθέσουμε
γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πέσουμε,
στὸν Πιστολάκη, χάρις
κι' εἶν' ἔξυπνος ὁ Σοφοκλῆς κι' ὑπάρχει καὶ Τσαλ-(δάρης!
Ἔτσι τὸ σάλο ἔβγαλε... «ἄνευ καμμιᾶς αἰτίας»
τὴν Τάξι ἀνέλαβε ἐνεργῶς
μὰ πρέπει νἆνε ὑπουργὸς
μᾶλλον τῆς Ἐσωτερικῆς, θαρρῶ, Διπλω-(ματίας!

★

Τὸ ξέρουν στὴν Οὐάσιγκτων, στὴ Λόντρα, γενικὰ
πὼς ὁ Μανώλης Τσουδερὸς
εἶν' ὑπουργὸς πολὺ γερὸς
στὰ Οἰκονομικά.
Μὰ τώρα πιὰ ὁ ἀτυχὴς ἀπὸ «Συντονισμοῦ»,
θέματα λύνει ὁμαλῶς
κι' ἔγινε ὑπουργὸς καλὸς
ὡς «παρὰ τῷ Πρωθυπουργῷ καί... τοῦ «Συμ-(διβασμοῦ»!
Ἀλλ' ὅμως τῶν καταβολῶν δὲν ἔφθασε τὸ τέλος
λοιπὸν τῶν «Ἐξωτερικῶν», ἂς μπῆ ὁ Βενιζέ-(λος
ποὺ μὲ δηλώσεις ζωηρᾶς, βεβαίως, συγκινήσεως
δρᾶσι ἀναπτύσσει ἐνεργῶς
κι' εἶνε μονίμως ὑπουργὸς
«τῆς Ἀντιπολιτεύσεως... ἐντὸς τῆς Κυ-(βερνήσεως»!

★

«Τῆς Ἀντιπολιτεύσεως»;... Θαρρῶ δὲν (κάνω χάρι
ἂν ὑποδείξω πιὰ γι' αὐτὸ τὸ Ντῖνο τὸν Τσαλδάρη!
Ἔτσι τὸ πρᾶμμα ἔτυχε
καὶ ὡς «ἀντιπολίτευσις» νομίζω πὼς ἐπέτυχε.
Προσόντα γιὰ τὸν ἔλεγχο, πάρα πολλὰ μᾶς δείχνε
μὰ ὅμως τὴν Κυβέρνησι... πρὸς τὸ παρὸν δὲν ρίχνει
γι' αὐτὸ κατόπιν εἰδικῆς τῶν κύκλων γνωματεύσεως
πρέπει νὰ μείνη «ὑπουργὸς... τῆς Ἀντιπολι-(τεύσεως»!

★

Ὁ Τσιριμῶκος κι' ὁ γνωστὸς Ἀλέξανδρος ὁ Σβῶλος
ποὺ εἶνε πρόεδρος τῆς ΕΛΔ — τὸ ξέρει ὁ κόσμος (ὅλος —
χτυπᾶ μὲ πάθος στὴ Βουλή, τοὺς πάντας ἐκνευρίζει,
ἡ Μόσχα τὸν ἐπιτιμᾶ... κι' ἡ Δεξιὰ τὸν βρίζει
κι' αὐτὸς ρωτάει τὸ «γιατί»
κι' ὁ δόλιος ἀεροβατεῖ
γι' αὐτὸ καὶ στὴν πορεία του μέσω τῆς Ἱστορίας
πρέπει νὰ γίνη ὑπουργὸς... τῆς «Ἀεροπο-(ρίας»!

★

Ὁ Χατζηπᾶνος; Ὑπουργὸς πρέπει νὰ ξαναγίνη
— γιατὶ στὸ περιθώριο ὁ φουκαρᾶς νὰ μείνη; —
ἐὰν ἡ τύχη ἄσχημα τώρα τοῦ τἄχει φέρει
κι' ἂν ἴσως δὲν ἐπρόσεξε στὴν Ὄλγα τί συμφέρει
πάντως τὴν... Δι-Ὀλγάνωσι, πολὺ καλὰ τὴν (ξέρει
κι' ἀσχέτως τῆς μετέπειτα μεγάλης συμφορᾶς
«ἅλμα εἰς ὕψος» ἔκανε καὶ δή... «μεταφο-(ρᾶς»!
Γι' αὐτὸ νὰ γίνη ὑπουργὸς Μεταφορῶν καὶ πάλι
θέσι δὲν ἔχει ἄλλη!...

★

Ὁ Μανιαδάκης, βέβαια, — κι' αὐτὸν μὴν τὸν ξεχά-(σουμε
δὲν πρέπει νὰ τὸν χάσουμε —
νομίζω εἶν' ἁρμόδιος στὴ Δημοσία Τάξι
μὰ ἔχει τὴν Ἀριστερὰ «μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη»
γι' αὐτὸ τὸν βλέπω εἰδικὸν
ὡς ἔστω καί... Ὑφ-ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτε-(ρικῶν!

★

Ἀλλὰ τῆς Μανιαδακικῆς νομίζω παρατάξεως
ὑπάρχει καὶ ὁ Μπουραντᾶς γιὰ «Δημοσίας Τάξεως»
ποὺ εἶνε καὶ δυναμικὸς καὶ ἄνθρωπος ἀξίας
καὶ ἀπεδείχθη στὴ Βουλή... μεγάλος ταραξίας
γι' αὐτὸ θὰ γίνη ὑπουργός, μᾶλλον... «τῆς Ἀτα-(ξίας».

★

Μὲ τέτοια μιὰ Κυβέρνησι, θὰ πᾶνε ὅλα πρῖμα
μὰ δὲν τὴν βλέπουν σοβαρὰ οἱ Ἀρχηγοί, τί κρῖμα,
τὸ πᾶν ἀναστατώνεται
καὶ πάντα ὁ Ἀντιπρόεδρος κυττάζει στὸν καθρέφτη
κι' ἡ «σταθερὰ» Κυβέρνησις καὶ πέφτει καὶ σηκώνε-((ται,
σηκώνεται καὶ πέφτει!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Η κωμωδιούλα μας

ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΝΤΟΡΑ: Νεαρὴ «στάρλετ» τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου. Συλφίδα στὸ χορό, «μοιραία» στὴν ἐμφάνισι, μοντέρνα στὸ ὕφος. Ἔξυπνη στὰ μάτια, σαγηνευτικὴ στὰ χείλη καὶ προκλητικὴ στὸ σῶμα. ΛΙΛΙΑΝ: Παρόμοιο σουμπρεττίδιο ποὺ λὲς καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ ἴδιο ἐργοστάσιο θηλυκῶν παιχνιδιῶν τῆς ζωῆς. ΜΠΕΛΛΥ: Τρίτη «κόπια» τοῦ ἐμψύχου αὐτοῦ εἴδους πολυτελείας. Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΥ. ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΜΙΚΡΟΣ. Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

(Στὸ καμαρίνι τῆς Ντόρας. «Εἰσέρχεται» μὲ τὴ συνοδεία τοῦ μικροῦ, ἕνα πραγματικὰ φαντασμαγορικὸ πελώριο καλάθι : πορτοκαλλιὰ «γκλαγιὲλ» καὶ βαθυκόκκινα τριαντάφυλλα).

Ο ΜΙΚΡΟΣ: Ἡ δεσποινὶς Ντόρα;

ΝΤΟΡΑ: Ἐγώ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ: Εἶνε γιὰ σᾶς.

ΝΤΟΡΑ (ρίχνει δυὸ ἔκπληκτες ματιὲς γεμᾶτες ἐνθουσιασμὸ στὸ καλάθι): Ἄστο ἐκεῖ. Καὶ πάρε αὐτὸ γιὰ τὸν κόπο σου. (Τοῦ δίνει πέντε χιλιάδες).

Ο ΜΙΚΡΟΣ: Μερσί. Ἀλλὰ θέλει ἀπάντησι.

ΝΤΟΡΑ (ποὺ αὐτὸ δὲν τῆς ἀρέσει): Περίμενε. (Ἀνοίγει τὸ μικρὸ φακελλάκι ποὺ ποζάρει θριαμβευτικὰ στὴν κορυφὴ τοῦ μπουκέτου καὶ διαβάζει τὴν κάρτα)... «Δεσποινίς. Εἴσαστε χωρὶς ἄλλο μιὰ περίφημη ἀρτίστα μὲ ταλέντο καὶ μέλλον. Ἀλλὰ χρειάζεσθε λανσάρισμα, θόρυβο, διαφήμισι! Τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ συμβαίνη εἶνε νὰ παίρνετε πολλὰ κι' ἐκλεκτὰ λουλούδια ἀπὸ «ἀγνώστους θαυμαστάς». Ἔτσι, θὰ κινήσετε τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν θεατρικῶν ρεπόρτερ. Θ' ἀρχίση γύρω σας ἡ συζήτησις καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. Θὰ σᾶς παίρνουν συνεντεύξεις. Θὰ δημοσιεύουν παντοῦ τὴ φωτογραφία σας. Ὁ ἐπιχειρηματίας θὰ σᾶς δώση ὅ,τι μισθὸ ζητήσετε κι' ὁ συγγραφεὺς τὸν καλλίτερο ρόλο. Εἶνε ἀμερικάνικο σύστημα ποὺ ἔχει ἀποδειχθῆ ἀλάνθαστο. Θὰ σᾶς χρεώνω τὰ λουλούδια μόνον πρὸς ἑβδομῆντα χιλιάδες τὸ καλάθι. Ἂν τὴν ἑπομένη ἔχω κηδεία θὰ στέλνω νὰ τὰ παίρνω μὲ τρόπο στὸ τέλος τῆς παραστάσεως δῆθεν γιὰ νὰ πᾶνε σπίτι σας καὶ θὰ σᾶς τὰ χρεώνω μόνον πενῆντα χιλιάδες. Ἀπαντῆστε, ἂν δέχεσθε.
Γ. Τριανταφυλλάκης — ἀνθοπώλης σας».

Ο ΜΙΚΡΟΣ (μὲ πονηρὸ βλέμμα): Τὸ λοιπόν; Ἐν τάξε:;

ΝΤΟΡΑ: Σύμφωνοι, πές!

Ο ΜΙΚΡΟΣ: Ὁ κεῖ!... (φεύγει).

ΛΙΛΙΑΝ (μπαίνει): Ἄχ! Τί θαῦμα λουλούδια! Ποιὸς στἄστειλε;

ΝΤΟΡΑ (δῆθεν ἀδιάφορα): Ἕνας ἄγνωστος θαυμαστής!

ΜΠΕΤΤΥ (μπαίνει): Τί τρέλλα λουλούδια! Ποιὸς σοῦ τἄστειλε;

ΝΤΟΡΑ: Ἕνας ἄγνωστος θαυμαστής!... Μὲ συγχωρεῖτε, τώρα, γιατὶ βγαίνω στὴ σκηνή. (Φεύγει).

ΜΠΕΤΤΥ: Λίλιαν! Διαβάζουμε τὴν κάρτα ποὺ εἶνε μέσα στὸ φακελλάκι;

ΛΙΛΙΑΝ: Ἄχ, ναί! Ὡραία ἰδέα! (Διαβάζει δυνατά). Πώ, πώ! Νὰ ἕνα σχέδιο ποὺ δὲν θὰ τὸ φανταζόμουνα ποτέ!...

ΜΠΕΤΤΥ: Νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε κι' ἐμεῖς! Ἀλλὰ μὲ ἄλλον ἀνθοπώλη. Ἐμεῖς θὰ πᾶμε στὸ Γαουφαλλίδη!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ καμαρίνι τῆς Μπέττυ. Δυὸ πελώρια καλάθια, σωστοὶ φορητοὶ κῆποι, πιάνουν ὁλόκληρο τὸ μικρὸ χῶρο.

ΝΤΟΡΑ (μπαίνει): Καλησπέρα! (Μὲ καχύποπτη ἔκπληξι). Ὡραῖα λουλούδια, βλέπω.

ΜΠΕΤΤΥ (μπλαζεδίστικα): Ναί. Κάποιος ἄγνωστος θαυμαστής!

ΝΤΟΡΑ: Μὰ τὰ καλάθια εἶνε δύο!

ΜΠΕΤΤΥ: Ἔ, μὰ κι' οἱ θαυμασταὶ εἶνε δύο! Κι' ἐλπίζω ν' αὐξηθοῦν!

ΛΙΛΙΑΝ (μπαίνει, πολὺ ἀδιάφορη): Ἄ, κι' ἐσὺ ἔχεις ὡραῖα λουλούδια, Μπέττυ! Ἐγὼ πῆρα σήμερα τέσσερα καλάθια!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ καμαρίνι τῆς Ντόρας).

Ο ΜΙΚΡΟΣ: Καλησπέρα.

ΝΤΟΡΑ: Γειά σου. Αὔριο νὰ μοῦ φέρης πέντε καλάθια.

Ο ΜΙΚΡΟΣ: Μάλιστα.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τὸ ἄλλο βράδυ, στὸ καμαρίνι τῆς Ντόρας).

ΜΠΕΤΤΥ (μπαίνει): Ἄ, βλέπω ἔχεις πέντε καλάθια, σήμερα!... Τοὺς καϋμένους τοὺς «θαυμαστάς» σου! Σὲ τί ἔξοδα μπαίνουν!

ΝΤΟΡΑ (μὲ τὴν ἴδια λεπτὴ εἰρωνεία): Μὰ κι' οἱ δικοί σου δὲν πᾶνε πίσω!

ΜΠΕΤΤΥ: Ἄ, ναί, βέβαια! Ὀχτὼ καλάθια ἔχω σήμερα!

ΛΙΛΙΑΝ (μπαίνει θριαμβευτικὰ κρατώντας δυὸ βελούδινα κουτάκια): Κυττάξτε!... Ἕνα περίφημο «μπρασελὲ» χρυσὸ κι' ἕνα δαχτυλίδι «σεβαλιέ».

ΝΤΟΡΑ (ποὺ παίρνει ἄξαφνο «ντοὺς» σὲ κρῦο ἱδρῶτα): Ποιὸς σοῦ τἄστειλε;

ΛΙΛΙΑΝ: Ἕνας ἄγνωστος θαυμαστής! (Ψιθυριστὰ στὴ Μπέττυ): Μὲ δόσεις τὰ πῆρα!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τὴν ἑπομένη στὸ καμαρίνι τῆς Ντόρας).

Ο ΜΙΚΡΟΣ (μπαίνει): Καλησπέρα. Διαβάστε τὴν κάρτα γιατὶ θέλει ἀπάντησι.

ΝΤΟΡΑ: Καλά. (Διαβάζει)... «Δεσποινίς. Ὁ λογαριασμὸς ἔχει φτάσει τὰ δύο ἑκατομμύρια, τετρακόσιες χιλιάδες. Στεῖλτε μου αὔριο τὸ πρωῒ ὡς τὶς 12, τὸ ποσόν, ἢ περᾶστε μόνη σας νὰ ἐξοφλήσετε στὴ μιάμισυ. Ἂν ἔρθετε προσωπικῶς, δὲν εἶνε ἀπαραίτητα τὰ χρήματα. Ἕνας περίπατος ἀρκεῖ!...
Γ. Τριανταφυλλάκης — ἀνθοπώλης σας».

Ο ΜΙΚΡΟΣ (πονηρότατα): Τὸ λοιπόν;

ΝΤΟΡΑ (σὲ πολὺ δύσκολη θέσι): Καλά, πές του!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Σὲ λίγες μέρες).

ΝΤΟΡΑ: Οὔφ! Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔτρεχα κι' εἶμαι κατάκοπη.

ΜΠΕΤΤΥ: Σὲ καταλαβαίνω! Θὰ εἶχες νὰ ἐξοφλήσης καὶ τίποτα λογαριασμούς. Κι' ἐγὼ σήμερα εἶχα ἐξόφλησι λογαριασμῶν.

ΛΙΛΙΑΝ: Ἄχ! τὸ δρᾶμα τὸ δικό μου εἶνε μ' ἐκεῖνο τὸν κοσμηματοπώλη!

ΜΠΕΤΤΥ: Γιατί;..

ΛΙΛΙΑΝ: Ἔ, δὲν σοῦ εἶπα... πῶς τὰ πῆρα μὲ δόσεις;

Ο ΜΙΚΡΟΣ (μπαίνει): Αὐτὴ ἡ κάρτα εἶνε γιὰ σᾶς, δεσποινὶς Ντόρα. Θέλει ἀπάντησι.

ΝΤΟΡΑ (διαβάζει): «Ἀγαπητὴ δεσποινίς. Μετὰ λύπης του τὸ κατάστημα, λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως εἶνε ἀναγκασμένον νὰ σᾶς εἰδοποιήση ὅτι τοῦ λοιποῦ πίστωσις δὲν θὰ δίδεται».

ΛΙΛΙΑΝ: Διάβαστο δυνατά! Τὰ ξέρουμε ὅλα γιατὶ διαβάσαμε τὴν πρώτη κάρτα! Κι' ἐμεῖς τὴν ἴδια μηχανὴ κάνουμε.

ΝΤΟΡΑ: Ὁρίστε! Διαβᾶστε το!

ΛΙΛΙΑΝ (διαβάζει): ...Ἔ, λοιπὸν εἶνε ἀναιδέστατος! Νὰ πᾶς κι' ἐσὺ στὸ δικό μας, τὸ Γαρυφαλλίδη!

Ὁ ΑΛΛΟΣ ΜΙΚΡΟΣ (μπαίνει): Δυὸ κάρτες γιὰ τὴ δεσποινὶς Λίλιαν καὶ τὴ δεσποινὶς Μπέττυ. Ἀπὸ τὸν κύριο Γαρυφαλλίδη καὶ θέλει ἀπάντησι.

ΛΙΛΙΑΝ: Λουλούδια ἔφερες;

Ο ΜΙΚΡΟΣ: Νὶξ ἀπὸ σήμερα! Ἐν τῇ παλάμῃ καὶ οὕτω βουήξωμεν! Ἔτσι, λέει, τ' ἀφεντικό!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (μπαίνει ἔξαλλος): Τί ρεζιλίκι ἦταν αὐτὸ σήμερα;

ΝΤΟΡΑ: Ποιό;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ποιό; Δὲν διαβάσατε τὴ θεατρικὴ στήλη; (Ἀνοίγει μιὰ ἐφημερίδα). «...Αἱ νεαραὶ καλλιτέχνιδες ἀπέστειλαν... εἰς τὸν ἑαυτόν τους τὰ λουλούδια, προφανῶς γοητευθεῖσαι ἀπὸ τὰ ἐξαιρετικὰ ἄνθη τῶν γνωστῶν ἀνθοπωλῶν μας κ. κ. Τριανταφυλλάκη καὶ Γαρυφαλλίδη»! Αἶσχος! Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ζητήσω τὴν ἀκύρωσι τῶν συμβολαίων σας!... Ὁ Γαρυφαλλίδης κι' ὁ Τριανταφυλλάκης σᾶς μεταχειριστήκανε γιὰ νὰ κάνουν τὴ ρεκλάμα τους!

ΛΙΛΙΑΝ: Μόνο;...

(Τριπλὸ «ἄχ»!... Τριπλῆ λιποθυμία).

Ο ΜΙΚΡΟΣ (στὸ συνάδελφό του): Γιὰ τήρα ρὲ πῶς κάνουνε γιὰ τὰ λουλούδια! Λὲς καὶ τρώγονται! (Στὴ Ντόρα). Ἔννοια σου κι' ἅμα ἔχουμε κηδεία, ἔξω ἀπὸ λόγου σου, θὰ σοῦ τὰ φέρνω γὼ τὸ βράδυ δωρεάν!

ΛΙΛΙΑΝ (ξελιποθυμῶντας σιγὰ - σιγά. Μὲ πικρὸ χιοῦμορ): Ἀαααχ! Φτάνει νὰ μὴ στείλης λογαριασμὸ κι' ἐσύ!...

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

— Τσίλιες, παιδιά, τὸ περίπουλο!....

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

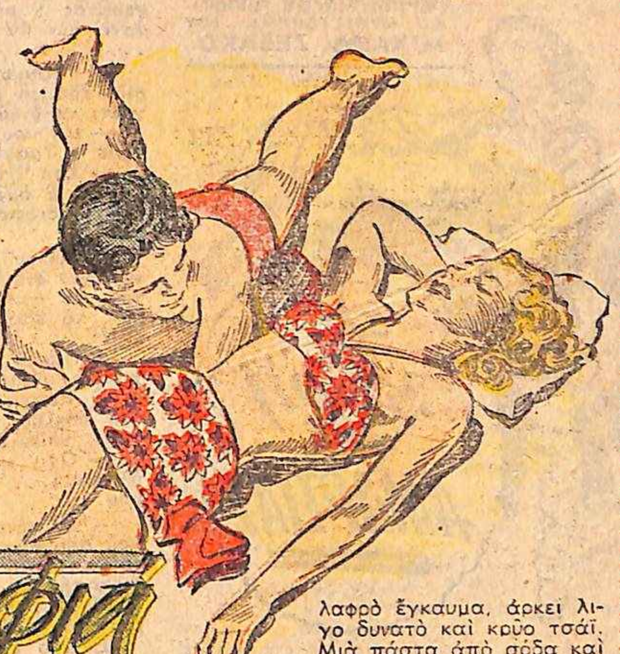

Ἡ ὀμορφιὰ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Τὸ δέρμα, τὰ μαλλιά, τὰ μάτια...

Τὰ θαλάσσια μπάνια κι' ὁ καλοκαιρινὸς ἥλιος προϋποθέτουν καὶ τὴν κατάλληλη περιποίησι τῆς ὀμορφιᾶς σας, γιὰ ν' ἀποφύγετε δυσάρεστες συνέπειες καὶ νὰ μὴ μοιάζετε σάν... ἀνορθογραφία στὴν πλάζ! Χρειάζεσθε κάποιο μακιγιάζ, γιὰ νὰ μὴ φαίνεσθε σὰν ξεπλυμένη — ὄχι ὅμως τὸ ἔντονο βραδυνὸ μακιγιάζ, τὸ μπλὲ ρίμμελ, τὸ μὼβ κραγιόνι γιὰ τὰ βλέφαρα ἢ τὶς ἐξωτικὲς ἀποχρώσεις τῶν κραγιονιῶν γιὰ τὰ χείλη. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι τελείως ἀταίριαστα στὴν ἀκροθαλασιά.

Ὅσο περισσότερο μαυρίζετε ἀπὸ τὸν ἥλιο, χρησιμοποιῆτε σκουρότερη ποῦντρα καὶ φὸν - ντὲ - τέν. Καὶ βάφετε τὰ χείλη σας χρυσοκόκκινα, πορτοκαλλιὰ σκοῦρα, ζωηρὰ κόκκινα, ἢ ἀκόμη σὲ μιὰ ἀπόχρωσι κόκκινη πρὸς τὸ μπλέ. Ὑπάρχουν σήμερα εἰδικὲς καουτσουκένιες τσάντες τοῦ μπάνιου, ποὺ περιέχουν ὅ,τι χρειάζεται μιὰ ὡραία κοπέλλα στὴν ἀκρογιαλιά : ματογυάλια τοῦ ἥλιου, πέδιλα, κρέμα ἢ λοσιὸν γιὰ τὸ ἡλιόκαμα, μιὰ σκούφια καὶ τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ τὸ μακιγιάζ.

Τονίζετε τὰ μάτια σας, ὄχι ὅμως μὲ πολὺ καὶ βαρὺ ρίμμελ στὶς βλεφαρίδες σας. Διαλέξετε ἕνα εἶδος ρίμμελ ποὺ δὲν φεύγει μὲ τὸ νερό, καὶ χρησιμοποιῆτε το μὲ μέτρο.

Ἂν ἔχετε στεγνὸ δέρμα, μιὰ κατάλληλη κρέμα θὰ τὸ προφυλάξη ἀπ' τὸ ρυτίδωμα ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ προκαλέσουν ὁ ἥλιος κι' ὁ ἄνεμος. Μὴν κάνετε κατάχρησί της, γιατὶ αὐξάνει τὴν ἐνοχλητικὴ ἐφίδρωσι τοῦ προσώπου. Βάζετε λίγη μόνο, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ τὴν ἁπλώνετε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ δαχτύλου σας, ἔτσι ὥστε νὰ σχηματισθῆ ἕνα λεπτὸ προστατευτικὸ στρῶμα.

Γιὰ λιπαρὰ δέρματα, ἡ κρέμα εἶνε ἀκατάλληλη. Χρησιμοποιῆστε καλλίτερα μιὰ λοσιὸν ὡς φὸν - ντὲ - τέν, κι' αὐτὴν ὄχι πολύ.

Ὁ ἥλιος στεγνώνει τὰ λιπαρὰ δέρματα κι' ἐξαφανίζει τὰ μπιμπίκια. Ἂν ὅμως κάνετε κατάχρησι αὐτοῦ τοῦ «καλλυντικοῦ», μπορεῖ νὰ καταστρέψετε ἀνεπανόρθωτα τὴν ἐπιδερμίδα σας. Πραγματικά, ὁ συνδυασμὸς τῆς ἄμμου, τοῦ ἁλμυροῦ νεροῦ καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος κάνει δραστικώτερες τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες στὴν ἀκρογιαλιά, γιατὶ στεγνώνει τὸ δέρμα κι' αὐξάνει τὴν εὐαισθησία του. Ἄλλωστε, τὰ μπάνια γίνονται συνήθως τὶς ὧρες ποὺ καίει περισσότερο ὁ ἥλιος.

Ἂν ἔχετε δέρμα ὑπερευαίσθητο, ἢ γερασμένο, ἢ τέτοιο ποὺ δὲν ἀντέχει στὸν ἥλιο φροντίζετε νὰ σᾶς σκιάζη μιὰ ὀμπρέλλα στὴν πλάζ. Ἐπιπλέον, μεταχειρίζεσθε μιὰ κρέμα ἢ καλλυντικὸ «γάλα», ποὺ θὰ προστατεύη τὴν ἐπιδερμίδα σας ἀπ' τὸν ἄνεμο καὶ τὸ ἁλάτι. Δὲν θὰ μαυρίσετε, βέβαια, ἀλλὰ θὰ διασώσετε τὸ δέρμα σας — ἄλλωστε ἡ μόδα δὲν ἐπιβάλλει πιὰ ἀπαραιτήτως τὸ μαύρισμα ἀπ' τὸν ἥλιο.

Τὸ ὅτι δὲν σᾶς πείραξε ὁ ἥλιος τὸ περασμένο καλοκαῖρι, δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύησι ὅτι θὰ συμβῆ τὸ ἴδιο κι' ἐφέτος. Γιατὶ τὸ δέρμα σας μπορεῖ νἄγινε στὸ μεταξὺ εὐαίσθητο στὸν ἥλιο. Ἡ κακὴ ὑγιεινὴ κατάστασις αὐξάνει τὴν εὐαισθησία, καθὼς κι' οἱ σουλφαμίδες. Οἱ ξανθὲς κι' οἱ κοκκινομάλλες παθαίνουν ἡλιοκάματα εὐκολώτερα ἀπ' τὶς μελαχροινές. Πάντως, κάθε δέρμα χρειάζεται κάποια προστασία ἀπ' τὸν ἥλιο, ὡς ὅτου ἀρχίση νὰ προστατεύεται φυσικὰ μὲ τὸ μαύρισμα. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἄλλωστε ὅτι τὰ ἐγκαύματα ἐπιβραδύνουν ἢ ἐμποδίζουν τὸ φυσικὸ μαύρισμα.

Τὰ ἡλιοκάματα μπορεῖ νὰ προκαλέσουν μιὰ πραγματικὴ ἀρρώστεια. Ὑπάρχουν δὲ περιπτώσεις ἀνθρώπων ποὺ ἀποκοιμήθηκαν στὸν ἥλιο κι' ἔπαθαν θανατηφόρα ἐγκαύματα τρίτου βαθμοῦ! Δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ παίζη κανεὶς μὲ τὴ φωτιά...

Μεταχειρίζεσθε στὴν ἀρχὴ μιὰ εἰδικὴ κρέμα ἢ λοσιόν, ποὺ «φιλτράρει» τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ ἐπιβραδύνει τὸ ὀδυνηρὸ κοκκίνισμα τοῦ δέρματος. Ἂν ἔχετε ἤδη πάθει ἐγκαύματα ἀπ' τὸν ἥλιο, ζητῆστε ἀπ' τὸ φαρμακοποιό σας μιὰ θεραπευτικὴ ἀλοιφὴ μὲ μαντὸλ ἢ ταννικὸν ὀξύ. Γιὰ ἕνα ἐλαφρὸ ἔγκαυμα, ἀρκεῖ λίγο δυνατὸ καὶ κρῦο τσάϊ. Μιὰ πάστα ἀπὸ σόδα καὶ «ὕδωρ χαμαμέλις» ἀνακουφίζει τὸ τσούξιμο. Προκειμένου ὅμως γιὰ σοβαρὸ ἔγκαυμα, ἀποταθῆτε στὸ γιατρό σας.

Ὑπάρχει τώρα ἕνα σκοῦρο ὑγρό, ποὺ δείχνει τὸ πρόσωπο, τὸ λαιμό, τὰ πόδια καὶ τοὺς ὤμους σὰν φυσικὰ μαυρισμένα ἀπ' τὸν ἥλιο. Γιὰ νὰ τὸ ἀφαιρέσετε κατόπιν, πλένεσθε ἁπλῶς μὲ νερὸ καὶ σαπούνι.

Ἂν τὰ πόδια σας εἶναι πολὺ ἄσπρα κι' ἀποτελοῦν παραφωνία στὴν πλάζ, μπορεῖτε νὰ τὰ σκουρύνετε τεχνητὰ μ' ἕνα κατάλληλο καλλυντικὸ προϊόν, ποὺ δὲν φεύγει μὲ τὴ θάλασσα. Τὸ βράδυ ὅμως, πρὶν κοιμηθῆτε, τὸ ἀφαιρεῖτε μὲ σαπουνάδα καὶ μὲ τρίψιμο, γιὰ νὰ μὴ λερώσετε τὰ σεντόνια.

Ἡ μόδα τῶν κοντῶν μαλλιῶν εἶναι εὐκολία γιὰ τὸ μπάνιο. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δέσετε σφιχτὰ ἕνα μαντῆλι γύρω στὸ κεφάλι σας, γιὰ νὰ φαίνεσθε ἑλκυστικώτερη καὶ συγχρόνως νὰ προφυλάσσετε τὰ μαλλιά σας ἀπ' τὸν ἥλιο.

Τὰ ἄσπρα ἢ γκρίζα μαλλιὰ παίρνουν ἕνα ἄσχημο κιτρινωπὸ χρῶμα, ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου. Ἐξ ἄλλου, οἱ πολὺ λεπτὲς ἢ στεγνὲς τρίχες γίνονται σὰν ἄχυρα. Στὶς περισσότερες ὅμως περιπτώσεις, λίγος ἥλιος ὠφελεῖ τὰ μαλλιά.

Ἂν τὰ μαλλιά σας εἶνε βαμμένα, προφυλάξετε τα ἀπ' τὸν ἥλιο, γιατὶ μπορεῖ νὰ πάρουν τὰ πιὸ ἀπίθανα χρώματα.

Ἔχουν στεγνώσει πολὺ τὰ μαλλιά σας ἀπ' τὸν ἥλιο κι' ἔχουν χάσει τὴ στιλπνότητά τους; Μεταχειρισθῆτε λίγη μπριγιαντίνη. Ἂν ὅμως ἔχουν χάσει πραγματικὰ οἱ τρίχες τὴ ζωτικότητά τους, χρειάζονται μιὰ λοσιὸν βιταμινοῦχο γιὰ νὰ συνέλθουν.

Γιὰ ν' ἀπαλλάξετε τὰ μαλλιά σας ἀπ' τὴν ἄμμο, τὰ βουρτσίζετε ἁπλῶς μὲ μιὰ σκληρὴ βοῦρτσα ἀπὸ νάϋλον.

Μὴν ἀφίνετε ποτὲ τὰ μαλλιά σας μὲ τὸ ἁλάτι τῆς θάλασσας, δίχως νὰ τὰ ξεβγάλετε

Προστατεύετε τὰ μάτια σας ἀπ' τὸν ἥλιο μ' ἕνα πλατύγυρο καπέλλο ἢ γεῖσο καὶ μὲ καλὰ σκοῦρα ματογυάλια. Λέμε «καλά», γιατὶ ὑπάρχουν καὶ ματογυάλια κατωτέρας ποιότητος, ποὺ, ἀντὶ νὰ ἐμποδίζουν τὶς βλαβερὲς θερμαντικὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἀπεναντίας τὶς συγκεντρώνουν πάνω στὰ μάτια.

Αὐτὰ νὰ τὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅταν θὰ πᾶτε στὴν πλάζ.

Στὴν ἀκρογιαλιὰ μεταχειρίζεσθε πάντα μιὰ κρέμα ἢ ἕνα καλλυντικὸ «γάλα» ποὺ θὰ προστατεύη τὴν ἐπιδερμίδα σας ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ τὸ ἁλάτι...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ δυὸ κατάσκοποι ἀφίνονται ἐλεύθεροι κι' ἀρχίζουν νὰ κατασκοπεύουν τὸ Σαιμπριάκ. Μαθαίνουν ἔτσι ποῦ κρύβει τὴν 'Ανναΐδα. Φιλονεικοῦν ὅμως στὸ μεταξὺ καὶ ἀλληλοπροδίδονται. 'Ο Κοριντιὰν κλείνει τὸ Ρασκὰς στὸ σπίτι ποὺ βρίσκεται ἡ 'Ανναΐδα καὶ τρέχει καὶ εἰδοποιεῖ τὸ Σαιμπριὰκ γιὰ νὰ τὸν σκοτώση. Εἰδοποιεῖται κι' ὁ καρδινάλιος. 'Ο Ρασκὰς τὸ σκάει καὶ εἰδοποιεῖ τὸν Τραγκαβὲλ καὶ τοὺς φίλους του. Κι' ὅλοι τρέχουν πρὸς τὴν ἔπαυλι τοῦ 'Ετιόλ.

5ον

'Αλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ἔμπιστη ὑπηρέτρια τοῦ ἐκλαμπροτάτου βρέθηκε πεταμένη στὸ πάτωμα τῆς αἰθούσης.

'Ο Ρασκάς, μ' ἕνα του πήδημα ἦταν τώρα στὸ διάδρομο. 'Ελεύθερος πιά. τῆς φώναξε θριαμβευτικά:

— Θὰ κρεμαστῆς, στρίγγλα!... Θὰ κρεμαστῆς!...

Καὶ μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ τοῦδινε ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως, ἔφτασε στὸ καπηλειό, πῆρε τὸ ἄλογο ποὺ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη γιὰ τὸ Παρίσι.

Σὰν ἔφτασε στὸ χωριὸ Μπουρλαρέῦ, εἶδε μακρυὰ ἕνα σύννεφο σκόνης. Πρόλαβε τότε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μερικὰ δέντρα. Καὶ σὲ λίγο ἀντίκρυσε τὸ Σαιμπριάκ!

— Ὤ, ἄθλιε καλόγερε! μούγκρισε ὁ Ρασκάς. Στέλνεις τὸ Σαιμπριὰκ νὰ μὲ ξεκοιλιάση! Καὶ ποῦ νἄξερες, ὅτι ἐγώ, κακοῦργε, τρέχω νὰ παρουσιαστῶ στὸν καρδινάλιο.

'Αφοῦ ἄφησε νὰ περάση ὁ Σαιμπριάκ, ὁ Ρασκὰς ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Λίγα χιλιόμετρα τὸν χώριζαν ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ξαφνικά, νέο σύννεφο σκόνης τὸν ἀνάγκασε νὰ ξανακρυφτῆ.

Τὴ φορὰ αὐτὴ τέσσερες ἱππεῖς ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ Παρίσι. 'Ο Ρασκὰς ἀπὸ φόβο καὶ ἀγανάκτησι χλώμιασε. 'Ο ἴδιος ὁ Ρισελιὲ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τους.

Στὸ τελευταῖο ἄλογο βρισκόταν ὁ προδότης Κοριντιάν!

'Αφοῦ προσπέρασαν κι' αὐτοί, ὁ Ρασκὰς βγῆκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, ἀφίνοντας τὸ ἄλογό του νὰ προχωρῆ ἀργά. Γιατί νὰ τρέξη; Δὲν εἶχε νὰ παρουσιαστῆ σὲ κανέναν. 'Ο Κοριντιὰν τὸν εἶχε προλάβει. Εἶχε εἰδοποιήσει καὶ τὸ Σαμπριὰκ καὶ τὸν καρδινάλιο.

Ξαφνικὰ τοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευσις.

— Τὸ παιγνίδι δὲν εἶνε χαμένο γιὰ μένα! Πρέπει νὰ βρῶ τὸν Τραγκαβέλ! φώναξε.

Καὶ ἡ πρώτη του δουλειά, μόλις μπῆκε στὸ Παρίσι ἦταν νὰ τρέξη στὸ γνωστό του πανδοχεῖο.

Σπρώχνοντας ὅποιον εὕρισκε μπροστά του, ἔφτασε ἐκεῖ, κι' ἀντίκρυσε, ὅπως ξέρουμε, τὸν Τραγκαβὲλ μὲ τοὺς φίλους του...

— Κοριντιάν! Κοριντιάν! φώναξε τότε γεμᾶτος χαρά. Ἂν δὲν σὲ σφάξω σὰν ἀρνί, δὲν θὰ ἡσυχάσω!...

. . . .

'Ο Τραγκαβέλ, ὁ Μολουῦ κι' ὁ Μονταριὸλ ἔδωσαν ἕνα νέο ἄλογο στὸν Ρασκάς, γιατὶ τὸ δικό του ἦταν πολὺ κουρασμένο.

— Μὰ ποῦ βρίσκεται ὁ Σαιμπριάκ; ρώτησε ὁ Τραγκαβέλ.

— Στὸ 'Ετιόλ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρασκάς.

Καὶ ἡ ὁμὰς ξεκίνησε. Στὸ δρόμο ζητοῦσαν διάφορες πληροφορίες ἀπὸ τὸ Ρασκάς.

'Ο Μολουῦ ἀφοῦ πῆρε τὶς πληροφορίες, ποὺ τὸν ἐνδιέφεραν, ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, τὸ ὁποῖον περιεῖχε πεντακόσιες λίρες, τὸ ἔδωσε στὸν κατάσκοπο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάρτο... 'Οφείλω νὰ σὲ ἀμείψω γιὰ τὴν ὑπηρεσία σου!...

'Ο Ρασκάς, ποὺ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του δοκίμαζε τὸ αἴσθημα τοῦ ἐξευτελισμοῦ, χλώμιασε.

— Ὄχι, κύριε κόμη, εἶπε. Δὲν θέλω πληρωμή... Σήμερα κάνω κάτι τὸ δικό μου...

— Ἔ, τότε, Ρασκάς, δέξου τὸ ἄλογο, ποὺ σοῦ δώσαμε, τοῦ εἶπε ὁ Μολουῦ. Θὰ τὸ ἔχης σὰν ἐνθύμιο τῆς σημερινῆς μας συναντήσεως...

Εἶχαν ἔτσι, περάσει τὸ Σηκουάνα καὶ βρισκόντουσαν ἔξω ἀπὸ τὸ 'Ετιόλ.

'Εκεῖ ὁ Ρασκὰς τοὺς σταμάτησε καὶ εἶπε:

— 'Απὸ δῶ καὶ πέρα θὰ προχωρήσετε μόνοι σας. Καθὼς ξέρετε, ἐγὼ ἀνήκω στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ρισελιέ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο πληρώνομαι. Συνεπῶς πρέπει νὰ πολεμήσω ἐναντίον σας!... Μὰ σήμερα τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν... Ἡ συνδρομή σας, μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν Κοριντιάν!

— Ἔστω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μολουῦ. Τραβήξου!..

— 'Ο Θεὸς μαζί σας! τοὺς εὐχήθηκε ὁ Ρασκάς, ἐνῶ οἱ τρεῖς φίλοι μὲ τὸν Πρασινάδα, ποὺ τοὺς συνώδευε ἀπὸ μακρυά, προχώρησαν καλπάζοντας.

Πλησίαζαν πιὰ στὴ μυστικὴ φωλιὰ τοῦ Ρισελιέ, ὅταν ξαφνικὰ ὁ Τραγκαβὲλ βλαστήμησε:

— Νὰ πάρη ὁ διάολος!... 'Ερχόμαστε πολὺ ἀργά!...

Εἶχεν ἀντικρύσει καμμιὰ πενηνταριὰ ὡπλισμένους ἄντρες. Μπρὸς - μπρὸς ἔστεκε ὁ Σαιμπριάκ, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, ἐνῶ ὁ ἐκλαμπρότατος, ἔχοντας πλάϊ του τὴν δεσποινίδα ντὲ Λεσπάρ, καμάρωνε θριαμβευτικά.

Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Κοριντιὰν

Ἂς ἐξηγήσουμε τώρα μὲ λίγα λόγια τί εἶχε συμβῆ μὲ τὸν Κοριντιὰν καὶ τὸν καρδινάλιο.

Ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τὴν ἄφιξι τοῦ Κοριντιάν, ὁ Ρισελιὲ βρισκόταν μαζὶ μὲ τὸν πάτερ 'Ιωσήφ, ποὺ εἶχε κάνει γνωστὸ στὸν ἐκλαμπρότατο ὅτι ἀπέλυσε τοὺς δυὸ κατασκόπους ἀπὸ τὴ φυλακή τους.

— Αὐτὸ μᾶς τὸ δωρίζει ἡ μητέρα μου... Τὸ χρησιμοποιοῦσε 25 ὁλόκληρα χρόνια!...

Μπαίνοντας ὁ Κοριντιὰν στὸ γραφεῖο τοῦ Ρισελιὲ φώναξε, λυγίζοντας τὴ μέση του:

— 'Εκλαμπρότατε! Τὴν 'Ανναΐδα ντὲ Λεσπὰρ τὴν ἔχουμε στὰ χέρια μας!...

— Ποῦ βρίσκεται; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ ἐκλαμπρότατος.

— Στὸ 'Ετιόλ!... Τὴν φυλάει ὁ βαρῶνος Σαιμπριάκ. Στὴν ἔπαυλί σας!...

'Ο πάτερ - 'Ιωσὴφ χωρὶς νὰ περιμένη τὰ συμπεράσματα τοῦ κυρίου του, χτύπησε τὸ κουδοῦνι, κι' εἶπε στὸ φρουρὸ ποὺ παρουσιάστηκε:

— Νὰ διαταχθῆ ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ ἐκλαμπροτάτου νὰ πάη μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία ἀμέσως στὸ Λονζιμώ. Ὅταν θὰ φτάσουν ἐκεῖ νὰ σταματήσουν στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου «'Ο Χρυσὸς Φασιανὸς» καὶ νὰ περιμένουν... Τίποτε ἄλλο!

'Ο Ρισελιὲ ἔσυρε τότε τὸν ἡγούμενο πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ἔχεις δίκηο... Πρέπει νὰ τρέξω, καὶ νὰ συλλάβω τὸ Σαιμπριάκ!... Μὲ ἀπάτησε!.. Μὲ πρόδωσε!...

— Ὄχι! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἡγούμενος. Ὅπως ἦρθαν τὰ πράγματα, ὁ σκοπός σας πρέπει νὰ ἐξυπηρετηθῆ ὁμαλὰ κι' ἀθόρυβα... Πρέπει νὰ δώσετε στὸ Σαιμπριὰκ γιὰ σύζυγο τὴν 'Ανναΐδα ντὲ Λεσπάρ! Αὐτὴ εἶνε τρομερὴ ἐκδίκησι.

— Ναί, ἡγούμενε, εἶπε ὁ Ρισελιέ. Σᾶς συγχαίρω! Ἔχετε θαυμάσιες ἐμπνεύσεις! Εἶμαι κι' ἐγὼ βέβαιος, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα, μετὰ τὸ γάμο, ὁ Σαιμπριάκ, βλέποντας τὸ μῖσος τῆς νέας...

— ...Θὰ τὴν σκοτώση καὶ θὰ σᾶς ἀπαλλάξη ἀπὸ αὐτή! συμπλήρωσε ὁ ἡγούμενος. Θὰ ἔχουμε τότε μιὰ φοβερὴ κατηγορία ἐναντίον τοῦ Σαιμπριάκ, θὰ τὸν δικάσουμε καὶ θὰ τὸν κρεμάσουμε!...

— Φεύγω ἀμέσως! φώναξε ὁ Ρισελιέ.

— Σταθῆτε, ἐκλαμπρότατε, εἶπε ὁ ἡγούμενος. Νὰ ρωτήσουμε πρῶτα τὸν Κοριντιὰν νὰ μάθουμε πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα.

Καὶ γυρίζοντας στὸν Κοριντιὰν τὸν ρώτησε:

— Ποῦ βρίσκεται ὁ Ρασκάς;

— Σεβασμιώτατε, ἀπάντησε ἀδιάντροπα ὁ Κοριντιάν, φτάσαμε, μόλις φύγαμε ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, στὴν ἔπαυλι τοῦ ἐκλαμπροτάτου. 'Εκεῖ βεβαιωθήκαμε πῶς ἡ νέα ἦταν φυλακισμένη, ἀπὸ τὸ Σαιμπριάκ... 'Αλλ' ὁ Ρασκάς, ἔκανε ἕνα σοβαρὸ λάθος... Φανέρωσε ἀμέσως τὴ χαρά του μπροστὰ στὴν ἐπιστάτρια. Κι' αὐτὴ φοβήθηκε καὶ τὸν κλείδωσε μέσα στὴν αἴθουσα... Μὰ ἐγώ, σεβασμιώτατε, ποὺ ξέρω καλὰ τὶς γυναῖκες, μόλις τὴν ἄκουσα νὰ μὲ προσκαλῆ νὰ μπῶ κι' ἐγὼ μέσα γιὰ νὰ ξεκουραστῶ, κατάλαβα τὴν πονηρία της. Μὰ δὲν πρόφτασα νὰ κάνω νόημα στὸν καϋμένο τὸ Ρασκάς. Κι' ὁ κουτὸς ἔπεσε στὴν παγίδα τῆς ἐπιστάτριας τοῦ ἐκλαμπροτάτου!... Τὴν ἄκουσα, ποὺ κλειδώνοντάς τον μὲ τοὺς σιδερένιους σύρτες, τοῦ φώναζε:

»— Δὲν θὰ σοῦ ἀνοίξω, παρὰ μόνον ὅταν πάρω γραπτὴ διαταγή.

— Μπράβο της!... ψιθύρισε ὁ Ρισελιέ. Θὰ τῆς αὐξήσω τὸ μισθό!...

— Καὶ πῶς τὰ μάθατε ὅλ' αὐτά; ρώτησε ὁ ἡγούμενος. Πῶς συνέβη νὰ πᾶτε στὸ 'Ετιόλ;

— Ὅλ' αὐτά, σεβασμιώτατε, ὀφείλονται στὴν ἐξυπνάδα τοῦ Ρασκάς! Αὐτὸς φρόντισε γιὰ ὅλα, ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ ροῦχα ποὺ φορῶ καὶ ποὺ βιάζομαι τώρα νὰ τὰ πετάξω, καὶ νὰ ξαναφορέσω τὸ ἁγιασμένο μου ράσο!...

'Ο Κοριντιὰν ἐξεθείαζε τὸ Ρασκὰς γιατὶ τὸν θεωροῦσε μακαρίτη. Ἦταν βέβαιος ὅτι κάποιος θὰ τὸν εἶχε ξεμπερδέψει στὸ μεταξύ.

'Ο Ρισελιέ, παίρνοντας μαζί του δυὸ εὐγενεῖς ἀκολούθους του, καθὼς καὶ τὸν Κοριντιὰν ξεκίνησε γιὰ τὴν ἔπαυλί του.

Στὸ Λονζιμὼ συνάντησαν τὸν ἀρχηγὸ τῆς σωματοφυλακῆς του μὲ τοὺς ἄνδρες του. Κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἄλλαξαν δρόμο ὅλοι μαζί.

'Αντὶ νὰ βαδίσουν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ 'Ετιόλ, πέρασαν τὸ Σηκουάνα, μπῆκαν στὸ δάσος κι' ἔφτασαν στὴν ἔπαυλι ἀπὸ τὸ πίσω μέρος.

Κι' εὐθὺς ἀμέσως κύκλωσαν τὸ σπίτι

— Νὰ μὴ σαλέψη κανείς! πρόσταξε ὁ ἐκλαμπρότατος.

Κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων μεταβίβασε σ' ὅλους τὴ διαταγή του.

Κατόπιν ὁ Ρισελιὲ μπῆκε μόνος στὸ «ἡσυχαστήριό» του. 'Εκεῖ βρῆκε στὸ διάδρομο ἕναν ἄντρα ἀκίνητον, ὠχρό, στηριγμένον στὸν τοῖχο. Τὸν πλησίασε καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο του, τοῦ εἶπε:

— Σαιμπριάκ! Μὲ πρόδωσες! Ἔκανα λάθος νὰ ἐμπιστευθῶ σ' ἕναν ληστὴ σὰν κι' ἐσένα!...

— Θὰ μὲ σκοτώσετε; ρώτησε τρέμοντας σύγκορμος ὁ Σαιμπριάκ.

— Ναί, αὐτὸ θὰ κάνω! ἀπάντησε σκληρὰ ὁ καρδινάλιος. Μὰ δὲν ξεχνῶ καὶ τὶς καλὲς ὑπηρεσίες ποὺ εἶχα ἀπὸ σένα. Δὲν θέλω νὰ σὲ δῶ ἀτιμασμένον πάνω στὴ λαιμητόμο!... Σαιμπριάκ! Ἔχεις τὸ σπαθί σου... Σκοτώσου λοιπὸν μόνος σου!... Πέθανε μὲ τὴν εἰρήνη ποὺ σοῦ χαρίζει ἡ 'Εκκλησία!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ καρδινάλιος ὀπισθοδρόμησε λίγο, ὕψωσε τὸ δεξί του χέρι κι' ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη τροπάρια νεκρώσιμα!...

'Ο Σαιμπριὰκ ἀγωνιοῦσε. Δὲν ἔβλεπε μπροστά του παρὰ τὸ θάνατο...

'Αφοῦ ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιὰ πρὸς τὸ πάνω μέρος τῆς σκάλας, ὅπου ἦταν ἡ κάμαρη τῆς 'Ανναΐδας, εἶπε μὲ ὕφος ἀπελπισμένο:

— Χαῖρε!...

Καὶ τραβῶντας ἀπότομα τὸ σπαθί του, τὸ γύρισε πρὸς τὸ στῆθος του!...

Μὰ τὸ χτύπημα ἀστόχησε... Καθὼς κατέβαζε τὸ χέρι του, ὁ Ρισελιὲ τοῦ τὸ συγκράτησε. Λοξοδρόμησε λοιπὸν τὸ σπαθὶ καὶ τοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι...

— Σαιμπριάκ! φώναξε τότε ὁ καρδινάλιος. Σὲ συγχωρῶ!...

— 'Εκλαμπρότατε!... 'Εκλαμπρότατε! τραύλιζε ὁ Σαιμπριάκ, ἀμφιβάλλοντας ἂν ζοῦσε ἢ ἔβλεπε κανένα ὄνειρο.

— Σὲ συγχωρῶ καὶ σοῦ ἐξασφαλίζω τὴν εὐτυχία! πρόσθεσε ὁ Ρισελιέ.

'Ο καρδινάλιος εἶχε δώσει κάποτε τὸν ὅρκο τοῦ ἱερωμένου. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, θέλοντας ν' ἀκολουθήση τὴ σατανικὴ ἔμπνευσι τοῦ πάτερ 'Ιωσήφ, λύγισε τὴ μέση του καὶ ψιθύρισε στ' αὐτὶ τοῦ βαρώνου, σατανικά:

— Τὸ κορίτσι ποὺ θέλησες νὰ μοῦ κλέψης σοῦ τὸ χαρίζω!...

Γονάτισε τότε ὁ Σαιμπριάκ. Τὸ μέτωπό του ἄγγιξε τὴ γῆ. Καὶ στὴ στάσι αὐτή, ἔμενε ἀκίνητος, μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἐκλαμπροτάτου.

'Ο Ρισελιὲ σκεφτόταν:

«'Απὸ δῶ καὶ μπρός, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶνε δικός μου!...».

— Σηκωθῆτε, Σαιμπριάκ, εἶπε κατόπιν. Καθῆστε λίγο νὰ συνέρθετε κι' ἔπειτα θὰ πᾶτε νὰ ἑνωθῆτε μὲ τὴ φρουρά μου... 'Αλλὰ ἀπαιτῶ ἀπόλυτη σιωπή...

'Ο καρδινάλιος ἀνέβηκε κατόπιν τὴ σκάλα. Ἡ ἐπιστάτρια μόλις τὸν εἶδε ἄρχισε τὶς βαθειὲς ὑποκλίσεις καὶ ὕστερα, χωρὶς νὰ περιμένη διαταγή, ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς 'Ανναΐδας.

'Ο Ρισελιὲ ἀκολουθῶντας την βρέθηκε σὲ λίγο μπρὸς στὴν 'Ανναΐδα ντὲ Λεσπάρ... Ἡ 'Ανναΐδα ἂν καὶ φοροῦσε ροῦχα τοῦ φύλου της εἶχε πάντα τὴν ἴδια παρθενικὴ χάρι καὶ τὴν ἴδια κομψότητα.

Ἡ νέα τὸν κύτταξε κατάματα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ρισελιὲ προσπάθησε νὰ τὴν κάνη νὰ κατεβάση τὸ ἀγέρωχο βλέμμα της. Μὰ τοῦ κάκου!... Πῆρε τότε στάσι ἀνθρώπου θυμωμένου καὶ μὲ φωνὴ προσποιητὰ θλιμμένη τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, σᾶς κάνω γνωστὸ ὅτι σᾶς κατηγορῶ ἐπὶ προδοσίᾳ!...

— Κι' ἐγώ, κύριε, ἀπάντησε ἡ νέα, σᾶς κατηγορῶ γιὰ τὴν ἄνανδρη προδοσία ποὺ ξέρετε!

'Ο ἐκλαμπρότατος ἀνασήκωσε ταραγμένος τοὺς ὤμους του καὶ μὲ κυρίαρχο ὕφος εἶπε:

— Σᾶς συλλαμβάνω, δεσποινίς!

— Κατὰ διαταγήν, τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ μου; ρώτησε ἡ 'Ανναΐδα.

— Εἶνε δική μου διαταγή! ἀπάντησε ξερὰ ἐκεῖνος.

— Πόσο εὐχαριστημένη θὰ ἦταν ἡ μητέρα μου, ἂν σᾶς ἔβλεπε αὐτὴ τὴ στιγμή!... εἶπε ἡ νέα. Θὰ θεωροῦσε τὴν ἐκδίκησί της συμπληρωμένη... Θὰ σᾶς ἔβλεπε, πῶς καταντήσατε ἕνας χωροφύλακας!...

— Προσέχετε!... Δὲν ἀνέχομαι!...

— Πολὺ καλά, κύριε, εἶπε τότε ἡ 'Ανναΐδα μὲ ἀξιοπρέπεια. Προχωρεῖτε.. Σᾶς ἀκολουθῶ!...

— Σαιμπριάκ! φώναξε τότε ὁ Ρισελιὲ ρίχνοντας μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ στὴ νέα.

Ἡ 'Ανναΐδα, μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα αὐτὸ ταράχτηκε καὶ κλονίστηκε.

'Ο καρδινάλιος ξαναφώναξε προστακτικά:

— Σαιμπριάκ! Στεῖλε μου ἀπάνω μερικοὺς σωματοφύλακες.

'Ο Σαιμπριάκ, χλωμὸς κι' αὐτός, μὲ χαμηλωμένα μάτια, μεταβίβασε τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του. Λίγο ἔπειτα ἀνέβηκαν ἀπάνω οἱ φρουροί. 'Ο καρδινάλιος τοὺς πρόσταξε σιγά:

— 'Οδηγῆστε τὴν νέα αὐτὴ στὸ Παρίσι. Ἡ ἀσφάλειά της εἶνε καὶ ἀσφάλεια τῶν δικῶν σας κεφαλιῶν!...

'Ο ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς διεβίβασε τὴ διαταγὴ στὴν 'Ανναΐδα, ποὺ χωρὶς νὰ ταραχτῆ, μπῆκε στὴν πλαγινὴ κάμαρη, φόρεσε τὴν ἱπποτική της στολὴ καὶ φώναξε στοὺς φρουρούς:

— Σᾶς ἀκολουθῶ!

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Κοριντιὰν περίμενε μ' ἀνυπομονησία ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ τί γινόταν μέσα ἐκεῖ.

Πόσο μεγάλη ὅμως ἦταν ἡ ἀπορία τοῦ καλόγερου ὅταν, εἶδε τὴν 'Ανναΐδα νὰ προχωρῆ ἀνάμεσα σὲ τέσσερες σωματοφύλακες ποὺ κρατοῦσαν γυμνὰ τὰ σπαθιά τους. Σὲ λίγο εἶδε καὶ τὸ Σαιμπριὰκ νὰ μιλάη μὲ τὸν ἐκλαμπρότατο! Καὶ ὕστερα τὸν εἶδε ν' ἀνεβαίνη στ' ἄλογό του καὶ νὰ παίρνη θέσι κοντὰ στὸν καρδινάλιο!

— Σὰν πολλὰ παράξενα βλέπουν τὰ μάτια μου! μουρμούριζε ὁ καλόγερος! Ἂς μπῶ μέσα νὰ μάθω τοὐλάχιστον γιὰ τὸ συχωρεμένο τὸ Ρασκάς. Θὰ μοῦ τὰ ἐξηγήση ὅλα ἡ ἐπιστάτρια...

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ κουνηθῆ, ὅταν ἄκουσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς φρουρᾶς νὰ ξεφωνίζη:

— Τί τρέχει;... Ποιοὶ εἶνε οἱ ἐπιδρομεῖς αὐτοί;... Φρουρά!... Στὰ ὅπλα!...

Τρεῖς ἄνθρωποι ἔτρεχαν μὲ λύσσα γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον ὁλόκληρης τῆς συνοδείας τοῦ Ρισελιέ. Μέσα στὸ σύννεφο τῆς σκόνης ποὺ σήκωναν τὰ σπαθιά τους ἄστραφταν. Κι' ὅταν ἐπλησίασαν ἀκούστηκε σὰν μιὰ φωνή, ἀπὸ τρία στόματα:

— Παραμερίστε! 'Αφῆστε μας νὰ περάσουμε!

Ἦταν ὁ Μολουῦ, ὁ Τραγκαβὲλ κι' ὁ Μονταριόλ.

Αὐτὸ ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ κάνουν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἦταν μιὰ τρέλλα.

Ὡστόσο ὁ Μονταριὸλ γύρισε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε στὸν Τραγκαβέλ:

— Δάσκαλε! Προτείνω νὰ γυρίσουμε στὸ Παρίσι. Ποιὸς εἶνε ὁ σκοπός σας;

— Ἢ νὰ τὴν ἐλευθερώσω ἢ νὰ πεθάνω στὰ πόδια της! ἀπάντησε ὁ ξιφομάχος μας. Σεῖς ἀγαπητέ μου, κόμη, μπορεῖτε ν' ἀποτραβηχτῆτε!

— Θ' ἀστειεύεστε! φώναξε ὁ Μολουῦ.

— Διάβολε, φώναξε ὁ Μονταριόλ! 'Αφοῦ σεῖς θυσιάζετε ἔτσι τὴ ζωή σας, δὲν βλέπω γιὰ ποιὸν λόγο πρέπει ἐγὼ νὰ ἐξακολουθήσω νὰ ζῶ.

Καὶ γύμνωσε τὸ σπαθί του.

— 'Εμπρὸς λοιπόν! φώναξε ὁ Τραγκαβέλ, ποὺ τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει.

— Ἄλτ! στρίγγλισε ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ ἐκλαμπροτάτου. 'Εδῶ φρουροί!...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ πῆ περισσότερα. Δέχτηκε μιὰ σπαθιὰ κι' ἔπεσε ἀπὸ τ' ἄλογό του ἀναίσθητος!... Τὴν ἴδια στιγμὴ δυὸ ἄλλοι σωματοφύλακες ἔπεφταν κάτω. Τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ βάφη τὴ γῆ...

Ἄρχισε μιὰ δεύτερη ἐπίθεσις. Οἱ τρεῖς γενναῖοι ἦσαν ξεσχισμένοι, αἱμόφυρτοι, ἄγριοι τὴν ὄψι. Τὰ μάτια τους ἔβγαζαν φλόγες!

'Αμέσως μόλις ἄρχισε ἡ συμπλοκὴ δώδεκα σωματοφύλακες ἔτρεξαν νὰ περικυκλώσουν τὴν 'Ανναΐδα.

'Ο Σαιμπριὰκ ἀναγνώρισε τὸν Τραγκαβὲλ κι' ἔβγαλε μιὰ φωνὴ μοχθηρῆς χαρᾶς. Εἶχε θυμηθῆ τὴ μονομαχία μαζί του, τὴ σπαθιὰ ποὔφαγε καὶ λυσσοῦσε.

'Ο καρδινάλιος ὅμως τὸν σταμάτησε:

— Ὄχι! τοῦ εἶπε. Μὴν ἀναμιχθῆτε στὴν συμπλοκή. Σᾶς χρειάζομαι γιὰ ἄλλη δουλειά...

'Ο ἐκλαμπρότατος εἶχε ἀναγνωρίσει κι' αὐτὸς τὸν Τραγκαβέλ. Σκέφθηκε ἀμέσως τὸ γράμμα καὶ ψιθύρισε:

— Ἂς μποροῦσα, Θεέ μου, νὰ ἔπαιρνα τὸ γράμμα!...

'Αμέσως φώναξε δυνατά:

— Σκοτῶστε τοὺς δυὸ ἄλλους καὶ πιάστε ζωντανὸ τὸν Τραγκαβέλ!...

Ἡ 'Ανναΐδα ποὺ εἶχε κι' αὐτὴ ἀναγνωρίσει τὸν Τραγκαβέλ, ἄρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ παρακολουθῆ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Τραγκαβέλ, τῆς φώναξε:

Η ΓΙΑΓΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΤΗ ΜΑΓΧΗ

Ἡ κυρία Μπέττυ Κοὺν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, παρὰ τὰ 50 της χρόνια, ἐδήλωσε ὅτι θ' ἀποπειραθῆ νὰ διασχίση τὴ Μάγχη. Στὴ φωτογραφία ἡ κ. Κοὺν μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ δυό της... ἐγγονάκια. Ἡ δυναμικὴ γιαγιὰ ἐξασκεῖται καθημερινῶς στὸν κόλπο τοῦ Χάντσον καλύπτοντας μὲ τὸ κολύμπι της μιὰ ἀπόστασι 16 χιλιομέτρων.

— Δεσποινίς! Ἔρχομαι πάλι νὰ σᾶς... κατασκοπεύσω...

Τὰ λόγια αὐτά, ἦσαν γιὰ τὴν Ἀνναΐδα, μιὰ καυτερὴ μομφή, γιὰ τὴν παρεξήγησί της εἰς βάρος τοῦ γενναίου ξιφομάχου.

Ἡ νέα εἶχε τεντώσει τώρα τὰ μάτια της καὶ τ' αὐτιά της καὶ παρακολουθοῦσε τὴν πάλη.

Αἰσθανόταν πὼς ἡ ἔκβασίς της θ' ἄλλαζε καὶ τὴ δική της τύχη. Ἡ ψυχή της ὅλη εἶχε συγκεντρωθῆ στὰ μάτια της.

Οἱ σωματοφύλακες τοῦ Ρισελιὲ ὡρμοῦσαν τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐναντίον τοῦ Μονταριόλ... Χτυποῦσαν τὸ Μολουῦ... Μὰ ποῦ βρισκόταν λοιπὸν ὁ Τραγκαβέλ;... Πουθενὰ δὲν φαινόταν... Εἶχε γίνει ξαφνικὰ ἄφαντος!...

Ἔξαφνα ἡ Ἀνναΐδα εἶδε τὸ Μονταριὸλ νὰ ξεκόβη καὶ νὰ διευθύνεται καλπάζοντας πρὸς τὸ δάσος. Πάνω στ' ἄλογό του μετέφερε κάποιον... Ἡ Ἀνναΐδα τὸν διέκρινε καλά. Ὁ Μονταριὸλ κρατοῦσε σφιχτὰ πάνω στ' ἄλογό του τὸν Τραγκαβέλ, ποὺ ἦταν ἀναίσθητος.

Εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ μπροστά της μόνον ὁ Μολουῦ. Καὶ ἀγωνιζόταν ὁλομόναχος ἐναντίον ὁλόκληρης τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ καρδιναλίου.

—Τί μεγαλεῖο! Τί ψυχικὴ δύναμι! σκεφτόταν ἡ Ἀνναΐς.

Ὁ Μολουῦ ὑπεράσπιζε τὴν ὀπισθοχώρησι τοῦ Μονταριὸλ μὲ τὸ ἀνθρώπινο φορτίο του! Πάλευε ἀπεγνωσμένα. Προχωροῦσε... Ὀπισθοδρομοῦσε, σπάθιζε, ὡρμοῦσε. . Ἄνθρωπος, ἄλογο καὶ σπαθί, ἦσαν μιὰ θαυμαστὴ πολεμικὴ μηχανή! Τέλος, μόλις εἶδε τὸν Μονταριὸλ νὰ μπαίνη ἀσφαλὴς στὸ δάσος, ὁ Μολουῦ ἔκανε τὴν τελευταία του πιὰ προσπάθεια. Ἔπρεπε νὰ προετοιμάση καὶ τὴ δική του ἡρωϊκὴ ὀπισθοχώρησι. Σπαθίζοντας λοιπὸν δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὀπισθοχωροῦσε. Τέλος ὥρμησε κι' αὐτὸς σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ δάσος κι' ἐξαφανίστηκε.

Οἱ σωματοφύλακες τοῦ Ρισελιὲ τὸν καταδίωξαν. Μὰ ὅταν ἔφτασαν στὶς παρυφὲς τοῦ δάσους, ὁ ἀρχηγός τους πρόσταξε:

—Ἄλτ!

Εἶχε σκεφθῆ στρατηγικώτερα: «Ἂν οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνδρες, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, δὲν εἶνε τρελλοί, μᾶς παρασύρουν, χωρὶς ἀμφιβολία, γιὰ νὰ μᾶς ρίξουν σὲ κάποια προσχεδιασμένη ἐνέδρα μέσα στὸ δάσος!». Καὶ γύρισε νὰ ζητήση διαταγὲς ἀπὸ τὸν ἐκλαμπρότατο.

Μὰ ὁ καρδινάλιος βρισκόταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὲ κάποιον ἄλλον.

Ἕνας ἄγνωστος στὴν Ἀνναΐδα καβαλλάρης, μὲ παράξενο παρουσιαστικό, εἶχε παρουσιαστῆ ξαφνικὰ κι' ἔλεγε στὸν ἐκλαμπρότατο:

—Ὄχι! Ὄχι!... Μὴν τοὺς καταδιώξετε!

Ἔκπληκτος ὁ Ρισελιὲ κύτταζε τὸν τύπο αὐτόν.

Συγχρόνως ὁ ἀλλόκοτος ἱππεὺς ἔκανε ἀνεξήγητα, μὰ φιλικά, νοήματα στὸ Σαιμπριάκ. Κι' ὁ Σαιμπριὰκ ὁλοένα κιτρίνιζε καὶ κύτταζε ἀλλοῦ.

—Ποιὸς εἶνε, ἐπὶ τέλους, ὁ πανοῦργος αὐτός; ρώτησε ὁ καρδινάλιος.

—Ὁ πανοῦργος αὐτός... ἐγὼ δηλαδὴ ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος καβαλλάρης, θέλει... θέλω δηλαδὴ νὰ σᾶς σώσω, ἐκλαμπρότατε! Μὴν τοὺς καταδιώξετε.

Καὶ κεντρίζοντας τ' ἄλογό του πλησίασε περισσότερο τὸν καρδινάλιο καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ χαμογελῶντας:

—Ἐκλαμπρότατε! Ξεχνᾶτε τὸ γράμμα; Αὐτὸ ποὺ στείλατε στὴ Μεγαλειότητά της τὴ Βασίλισσα... Ὁ Βασιλεὺς δὲν πρέπει νὰ τὸ διαβάση! Φεύγω τώρα καὶ σᾶς προσκυνῶ... Μὴν καταδιώξετε τοὺς εὐγενεῖς αὐτούς, ποὺ μποροῦν νὰ φυλάξουν τὸ γράμμα καὶ νὰ μὴν τ' ἀφίσουν νὰ φτάση στὰ χέρια τοῦ Βασιλέως..

Κι' ἀφοῦ τελείωσε τὰ λόγια του αὐτὰ ἔκανε ἕνα νόημα ἀναιδὲς στὸ Σαιμπριάκ, χαιρέτησε ἕναν - ἕναν μὲ τὴ σειρὰ τοὺς σωματοφύλακες καὶ χάθηκε μέσα στὸ δάσος...

«Στὸ διάβολο νὰ πάη!» εἶπε μέσα του ὁ Ρισελιέ.

—Ἐκλαμπρότατε! τὸν ρώτησε τότε ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς, πρέπει νὰ καταδιώξουμε τοὺς τρελλοὺς αὐτοὺς καὶ μέσα στὸ δάσος;

—Νομίζω, ἀπάντησε ὁ καρδινάλιος, ποὺ τὸ μέτωπό του ἔκαιγε καὶ τὰ χέρια του εἶχαν παγώσει, πὼς θὰ ξαναβρεθοῦν μπροστά μας αὐτοὶ οἱ στασιασταί. Δὲν βλέπω τὸ λόγο γιατὶ νὰ χάσουμε κι' ἄλλους ἄντρες μέσα σ' ἕνα δάσος... Κάνετε προσκλητήριο κι' ἀναφέρετέ μου τὶς ἀπώλειες.

Ὁ ἄγνωστος καβαλλάρης, ποὺ ἦταν ὁ Πρασινάδας, μπῆκε στὸ δάσος, κάλπασε ἀρκετὰ καὶ συνάντησε τὸν Μολουῦ καὶ τὸν Μονταριόλ. Ὁ Τραγκαβὲλ βρισκόταν ἀναίσθητος στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μονταριόλ.

Ὁ Μολουῦ μόλις εἶδε τὸν Πρασινάδα τὸν ρώτησε:

—Πρασινάδα, πῶς τόλμησες νὰ μιλήσης στὸν καρδινάλιο; Τί τοῦ εἶπες; Σὲ εἶδα!...

—Σταμάτησα, κύριε κόμη γιὰ νὰ τοῦ πῶ, ὅτι μπορεῖ νὰ εἶνε ἥσυχος, πὼς δὲν θὰ διαβάσετε τὸ γράμμα.

—Ἄ! εἶπε ὁ Μολουῦ συλλογισμένος. Καὶ τί σοῦ ἀπάντησε;

—Ὁ ἐκλαμπρότατος εἶπε... εἶπε πὼς κάνετε ἄσχημα ποὺ δὲν τὸ ἀνοίγετε νὰ δῆτε τί λέει.

Τὴν ὥρα ποὺ συνέβαιναν αὐτὰ στὸ δάσος, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ Ρισελιὲ μετροῦσε μπρὸς στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως τὶς ἀπώλειες:

Εἶχαν σκοτωθῆ πέντε κι' εἶχαν τραυματισθῆ ὀχτώ!

Ἀφοῦ μετέφεραν τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς πληγωμένους βαρειὰ μέσα στὸ σπίτι, ὁ Ρισελιὲ διάταξε νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ λύπησε τὸν Κορινιὰν ποὺ ἤθελε νὰ μάθη γιὰ τὸ Ρασκάς, τὸ μακαρίτη τὸ Ρασκάς.

Ξαφνικὰ ὅμως ἄκουσε μιὰ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι!

—Κοριννιάν!... Κοριννιάν!... ἔλα νὰ μ' ἐλευθερώσης!...

—Ὁ Ρασκάς! φώναξε ἀνατριχιάζοντας ὁ καλόγερος.

—Ποιὸς φωνάζει ἔτσι; ρώτησε ὁ καρδινάλιος.

—Εἶνε ὁ Ρασκάς, ἐκλαμπρότατε! τραύλισε ὁ Κοριννιάν. Μὰ πῶς γίνεται αὐτό;

—Ὤ! φώναξε ὁ Ρισελιέ, ποὺ θυμήθηκε τοὺς ὕμνους τοῦ Κοριννιὰν γιὰ τὸ Ρασκάς. Τρέξτε ἀμέσως νὰ τὸν ἐλευθερώσετε!...

Ὁ Κοριννιὰν κύτταζε τώρα στὰ μάτια τὸ Σαιμπριάκ, γιὰ νὰ μαντέψη ὅσα εἶχαν συμβῆ.

Μὰ ὁ Σαιμπριὰκ δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὸ Ρασκάς, παρὰ ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ἡ ἐπιστάτρια γιὰ τὴ φυγή του.

Κι' οἱ δυὸ λοιπὸν σαστισμένοι μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι.

Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ κι' ἡ ἐπιστάτρια, φοβισμένη ἀπὸ τὶς φωνὲς τοῦ Ρασκὰς ἄνοιγε τὴν πόρτα νὰ δῆ τί συμβαίνει.

Ἀποσβολωμένοι κι' οἱ τρεῖς, ἔβλεπαν τὸν Ρασκὰς νὰ τοὺς χαιρετάη μὲ εἰρωνικὲς ὑποκλίσεις.

—Γιατί φωνάζετε ἔτσι; ρώτησε ἡ ἐπιστάτρια τρομαγμένη. Σᾶς ἄκουσε ὁ ἐκλαμπρότατος. Πῶς βρίσκεστε πάλι ἐδῶ μέσα;

—Μὰ δὲν σᾶς ἔδωσα τὸν λόγο μου πὼς θὰ μείνω ἐδῶ κλεισμένος; εἶπε κοροϊδευτικὰ ὁ Ρασκάς.

—Δὲν πέθανες λοιπόν; ρώτησε ὁ Κοριννιάν, ποὺ ἐξακολούθησε νὰ τρίβη τὰ μάτια του.

—Καλέ μου Κοριννιάν! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρασκάς. Φόρεσες πάλι τὰ ράσα; Καὶ γιατί θέλεις νὰ μὲ δῆς πεθαμμένον;... Τὸ Ρασκὰς δὲν τὸν σκοτώνει κανείς...

Λέγοντας αὐτὰ ὁ κατάσκοπος, ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸ Σαιμπριάκ! Ἐκεῖνος γύρισε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπη... Ὁ πονηρὸς Ρασκὰς εἶχε βρῆ καιρὸ τὴν ὥρα τῆς συμπλοκῆς καὶ εἶχε πηδήσει ἀπὸ ἕνα παράθυρο μέσα στὸ σπίτι. Ἔτσι ἔπαιζε τὸ ρόλο του περίφημα.

Κι' ὅταν παρουσιάσθηκε στὸν Ρισελιέ, ὁ ἐκλαμπρότατος, κουρασμένος κι' ἄκεφος, τοῦ εἶπε νὰ περάση τὸ βράδυ νὰ πληρωθῆ ἀπὸ τὸν ταμία του.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ καρδιναλίου ἄξιζαν γιὰ τὸ Ρασκὰς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἐγκώμιο.

Ὁ Κοριννιὰν ὅμως ποὺ τ' ἄκουσε μουρμούρισε:

—Πάλι ἐγὼ φταίω!... Ἐγὼ πάλι τὸν πλούτισα!

Κι' ἔτσι ξεκίνησαν πιὰ γιὰ τὸ Παρίσι.

Ὁ Ρασκὰς εἶχε καβαλλήσει τὸ δῶρο τοῦ Μολουῦ.

Μόλις ἔφτασαν στὸ μέγαρο τῆς Βασιλικῆς Πλατείας, ἔκλεισαν μέσα σ' ἕνα σαλόνι τὴν Ἀνναΐδα.

Μιὰ ὥρα τώρα ἡ δεσποινὶς ντὲ Λεσπὰρ ἀναρωτιόταν:

—Τί σκοπεύουν νὰ κάνουν; Ὡστόσο δὲν τοὺς φοβᾶμαι...

Ξαφνικὰ ἄκουσε τοὺς σύρτες νὰ τραβιοῦνται...

. . . .

Ὁ καρδινάλιος βρισκόταν μὲ τὸν ἡγούμενο τῶν καπουκίνων.

Τοῦ ἀφηγήθηκε τὰ λόγια τοῦ ἄγνωστου καβαλλάρη.

Κι' οἱ δυὸ ἱεράρχες συζήτησαν ἀρκετὰ καὶ μελέτησαν μὲ ψυχραιμία τὴν κατάστασι.

—Πρέπει, ἔλεγε ὁ ἡγούμενος, νὰ κάνουμε πρῶτα τὴν ἀναγνώρισι τοῦ ἐχθροῦ... Ἀπὸ τοὺς τέσσερες αὐτούς, ξέρουμε μόνο τὸν Τραγκαβὲλ καὶ τὸν Μονταριόλ... Πρέπει νὰ μάθουμε τὸν τρίτο ἐχθρό μας κι' ἀκόμα νὰ μάθουμε τὸ ὄνομα τοῦ ἄγνωστου καβαλλάρη... Ὀφείλουμε λοιπὸν ν' ἀναθέσουμε στὸ Σαιμπριὰκ νὰ παρακολουθήση τοὺς δυὸ γνωστούς... Μὲ τον τρόπο αὐτὸν θὰ μπορέση νὰ μάθη καὶ γιὰ τοὺς δυὸ ἄλλους...

Ὁ Ρισελιὲ χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ πρόσταξε νὰ παρουσιαστῆ ὁ Σαιμπριάκ.

Ὅταν ἔφτασε ὁ βαρῶνος, ὁ καρδινάλιος τοῦ εἶπε:

—Θυμᾶστε τὰ ὅσα σᾶς ὑποσχέθηκα τὸ πρωΐ; Γιὰ ἀνταπόδοσι, θὰ σᾶς ζητήσω...

—Τὸ πᾶν, ἐκλαμπρότατε!... Ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει, ἀποκρίθηκε ὁ Σαιμπριάκ, διακόπτοντας τὸν καρδινάλιο.

—Λαμπρά!... Ἡ δεσποινὶς ντὲ Λεσπὰρ θὰ γίνη δική σας καὶ θὰ σᾶς ὑπακούη, πρόσθεσε ὁ πονηρὸς Ρισελιέ.

Ὁ Σαιμπριὰκ συγκινημένος ὑποκλίθηκε βαθειά.

—Καὶ τώρα ἀκοῦστε τὴν ἀποστολὴ ποὺ σᾶς ἀναθέτω: Θὰ πᾶτε νὰ μάθετε τὸ ὄνομα τοῦ τρίτου στασιαστοῦ, ποὺ ἔδρασε μὲ τὸν Τραγκαβὲλ καὶ τὸ Μονταριόλ... Σᾶς δίνω καιρὸ δυὸ ἡμερῶν...

—Ἐκλαμπρότατε! ξεφώνισε γεμᾶτος μῖσος ὁ Σαιμπριάκ. Εἶνε ὁ κόμης Μολουῦ!...

—Μολουῦ! ψιθύρισε ὁ Ρισελιέ... Ἔχω ἀκούσει γιὰ ἕναν Μολουῦ ἀπὸ τὸ Ἀνζού...

—Ἕναν κολασμένο Οὐγενότο!... μουρμούρισε ὁ πάτερ Ἰωσήφ.

—Δὲν εἶνε οὐγενότος, οὔτε καθολικός, συμπλήρωσε ὁ Σαιμπριάκ. Ζῆ ὁλομόναχος στὸ Παρίσι... Τὸν ξέρω γιατὶ βρέθηκα μιὰ φορὰ ἀντιμέτωπος μ' αὐτὸν καί...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Σαιμπριὰκ κόμπιασε.

Ὁ Ρισελιὲ τὸν σταμάτησε, λέγοντας:

—Καλά, καλά, αὐτὰ μᾶς ἀρκοῦν... Πῆτε μου μόνον ποῦ εἶνε τὸ σπίτι του στὸ Παρίσι;

—Θὰ μάθω, ἐκλαμπρότατε. Ἔχω ὅμως νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς πλησίασε, ὕστερ' ἀπὸ τὴ συμπλοκή, σήμερα τὸ πρωΐ... Γιὰ κεῖνον ποὺ ἦρθε νὰ σᾶς ζητήση... νὰ σᾶς ζητήση... ὑποθέτω... ἐλεημοσύνη...

—Μὰ λέγε, λοιπόν!... φώναξε ὁ ἐκλαμπρότατος, ποὺ εἶχε νευριάσει μὲ τοὺς ὑπαινιγμοὺς τοῦ Σαιμπριάκ. Ποιὸς ἦταν αὐτός;

—Εἶνε ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μολουῦ, ἐκλαμπρότατε. Τὸν φωνάζουν Πρασινάδα... Τὸν ξέρω ἀπὸ χρόνια, ὅταν...

Ὁ Σαιμπριὰκ ἄρχισε νὰ ξαναμασάη τὰ λόγια του.

—Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Μολουῦ ἔχει τὸ γράμμα! φώναξε μὲ φρίκη, ὁ Ρισελιέ. Τὸ γράμμα ποὺ πρέπει νὰ δοθῆ στὸ... Βασιλέα!...

Ἐξαγριωμένος ὁ ἡγούμενος ἔρριξε στὸν καρδινάλιο μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιά.

—Πηγαίνετε, Σαιμπριάκ! ξανάπε ὁ Ρισελιέ. Μάθετε τὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ Μολουῦ, χωρὶς νὰ ἐκτεθῆτε, ἢ νὰ κάνετε θόρυβο.

Ὁ Σαιμπριὰκ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε μὲ δειλία:

—Θέλω, ἐκλαμπρότατε, ἂν μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη, νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸ γράμμα ποὺ εἴπατε.

Τότε πῆρε τὸ λόγο ὁ πάτερ Ἰωσὴφ καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶνε ἕνα γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ ἐκλαμπρότατος ἀνέφερε κάτι στὸ Μεγαλειότατο!... Τοῦ γράφει γιὰ ἕνα κρυφὸ σχέδιο ἐκστρατείας κατὰ τῶν Οὐγενότων!... Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πὼς δὲν πρέπει ἕνα τέτοιο γράμμα νὰ βρίσκεται σὲ ἐχθρικὰ χέρια!...

Μὲ ὕφος ταπεινό, ὁ Σαιμπριὰκ ἀπάντησε:

—Σεβασμιώτατε, δὲν εἶχα στὸ νοῦ μου νὰ ζητήσω νὰ μάθω τὸ περιεχόμενο τοῦ γράμματος...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Ρισελιέ, ἐξακολούθησε:

—Ἐκλαμπρότατε! Ἐγὼ θ' ἀνακαλύψω τὸ σπίτι τοῦ Μολουῦ... Ἀλλά, πιστεύω πὼς ὁ Μολουῦ δὲν ἔχει τὸ γράμμα αὐτὸ στὸ σπίτι του... Θὰ τὸ κρύβη σὲ κανένα μυστικὸ μέρος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

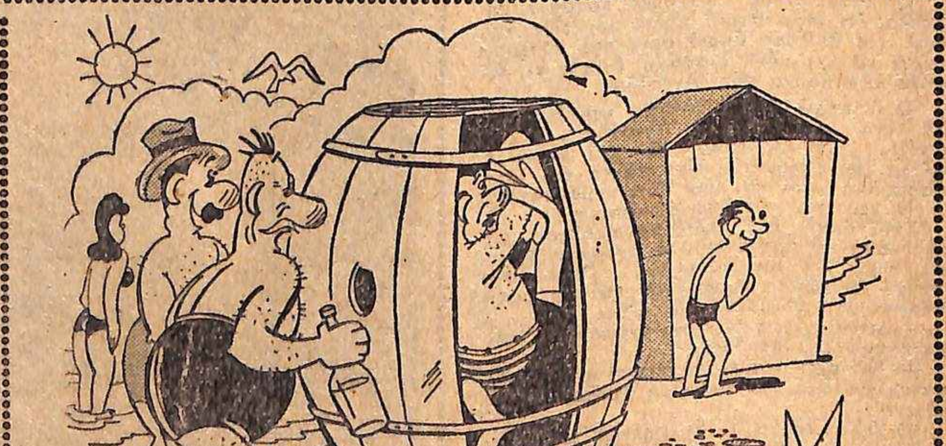

Ἡ καμπίνα τοῦ μπεκρῆ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἐκδόσεις

Τὸ ὡραῖον βιβλίον τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου «Ἐκεῖνος - Ἐκείνη» ποὺ ἐκυκλοφόρησεν εἰς δευτέραν ἔκδοσιν, στέλλεται μὲ προσωπικὴν ἀφιέρωσιν τοῦ συγγραφέως του εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Θησαυροῦ» οἱ ὁποῖοι θὰ ἐμβάσουν δραχ. 20.000 διὰ συστημένης ἐπιστολῆς εἰς τὴν διεύθυνσιν Χρ. Κ. Χαιροπούλου, Κύμης 7, Ἀθήνας.

Τὸ διπλὸ παιχνίδι ἑνὸς κατασκόπου

Ἡ καταπληκτικὴ περίπτωσις τοῦ συνταγματάρχου Ρέντ

Κατὰ τὸ 1913 — ὁ βαλκανικὸς πόλεμος συνεχιζόταν ἀκόμη — οἱ σχέσεις μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Αὐστροουγγαρίας εἶχαν ἐνταθῆ σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ὅλοι περίμεναν ὅτι, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, οἱ δυὸ Μεγάλες Δυνάμεις θὰ κατέφευγαν στὰ ὅπλα γιὰ νὰ λύσουν τὶς διαφορές τους.

Ἔτσι, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ αὐστροουγγρικοῦ ἐπιτελείου δὲν ἔβλεπαν ρόδινα τὰ πράγματα. Ἤ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, εἶχαν φτάσει σὲ ἀπόγνωσι. Κι' ὁ λόγος ἦταν ὁ ἑξῆς: Μόλις ἔπαιρναν κάποιο καινούργιο μέτρο, τὸ ρωσσικὸ ἐπιτελεῖο τὸ ἐξουδετέρωνε ἀμέσως μὲ μιὰ ἀντίστοιχη κίνησι. Ἂν π.χ. ἐνίσχυαν τὶς φρουρὲς τῆς Γαλικίας, οἱ Ρῶσσοι ἔκαναν κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο. Ἂν ἔδιναν τὴν Α διάταξι στὶς δυνάμεις τους, γιὰ τὴν περίπτωσι ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν, οἱ Ρῶσσοι ἔκαναν ἀντίστοιχες κινήσεις, ποὺ ἐξουδετέρωναν τὰ πλεονεκτήματα τῶν Αὐστριακῶν.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία ὅτι κάποιος ἐπρόδιδε τὰ σχέδιά τους ὡς καὶ στὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες. Ἀλλὰ ποιός; Ἡ αὐστριακὴ ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας εἶχε κινητοποιήσει τὰ καλύτερα λαγωνικά της γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὸ μυστηριώδη προδότη. Τοῦ κάκου ὅμως.

Ὁ συνταγματάρχης Ἀλφρέδος Ρέντ, ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας, εἶχε διατάξει τὴ σύλληψι μερικῶν προσώπων. Ἀλλ' ἐπρόκειτο γιὰ κομπάρσους, ποὺ ἔπαιζαν δευτερεύοντα ρόλο. Οἱ κύριοι δρᾶσται διέφευγαν πάντα.

Συγκροτήθηκε τότε μιὰ μεγάλη σύσκεψις στὸ ἐπιτελεῖο μὲ τὴ συμμετοχὴ τοῦ συνταγματάρχου Ρέντ. Σ' αὐτὴν ἀποφασίστηκε ν' ἀνοίγωνται ὅλα τὰ γράμματα ποὺ ἀπευθύνονταν «πὸστ ρεστάντ». Ἕνα ἀπ' αὐτά, ποὺ εἶχε τὴν ἐπιγραφὴ «Ὄπερα Μπάλ, 13», περιεῖχε ἕνα σοβαρὸ χρηματικὸ ποσὸν σὲ χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φιορινίων. Προερχόταν ἀπὸ μιὰ ρωσσικὴ πόλι, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὰ σύνορα.

Τὸ γράμμα αὐτὸ θεωρήθηκε ὕποπτο καὶ ἐλήφθησαν ἀμέσως τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ προσώπου ποὺ θὰ τὸ παρελάμβανε. Δυὸ ἀστυνομικοὶ ἐγκαταστάθησαν σ' ἕνα θάλαμο τοῦ ταχυδρομείου. Ὁ ὑπάλληλος ἐπὶ τῶν «πὸστ ρεστάντ» εἶχε τὴν ἐντολὴ νὰ τοὺς εἰδοποιήση μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι, μόλις ἐμφανιζόταν τὸ ἄτομο ποὺ θὰ ζητοῦσε νὰ παραλάβη αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

Ἀλλὰ πέρασαν δυόμισυ μῆνες χωρὶς νὰ ἐμφανισθῆ κανείς. Κι' οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ κόντευαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ ἀνία, πῆραν σιγὰ - σιγὰ τὴ συνήθεια νὰ κουτσοπίνουν καὶ νὰ κοιμοῦνται τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες.

Μιὰ μέρα, ὅμως τὸ κουδοῦνι ἀντήχησε κάποια στιγμὴ ποὺ κοιμόνταν κι' οἱ δυὸ μακαρίως. Τινάχτηκαν, ὡστόσο, ὄρθιοι κι' ἔτρεξαν ἀμέσως κάτω. Ὁ ὑπάλληλος τοὺς εἶπε ὅτι ἕνας καλοντυμένος κύριος μὲ γενειάδα εἶχε παραλάβει τὸ γράμμα κι' εἶχε φύγει μόλις πρὶν ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα. Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ δὲν πρόφτασαν νὰ τὸν ἰδοῦν, γιατὶ τὸ μυστηριῶδες ἄτομο εἶχε χωθῆ σ' ἕνα ταξὶ ποὺ ξεκίνησε γρήγορα. Τὸ μόνο ποὺ κατόρθωσαν ἦταν νὰ σημειώσουν τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὸ εἶδαν νὰ κατεβαίνη ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ δρόμο. Τὸ σταμάτησαν τότε κι' ἔμαθαν ἀπὸ τὸ σωφὲρ ὅτι εἶχε ἀποβιβάσει τὸν πελάτη του στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου Χέρρενχοφ.

—Ἦταν ἕνας κύριος μὲ γενειάδα; ρώτησαν οἱ ἀστυνομικοί.

—Ἕνας κύριος μὲ γενειάδα; Ὄχι... Ὁ κύριος ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο ἦταν ὁ συνταγματάρχης Ρέντ.

—Ὁ συνταγματάρχης Ρέντ;

— Μάλιστα. Τὸν ξέρω πολὺ καλά. Εἶνε πελάτης μου...

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἀλληλοκυττάχτηκαν. Ἦταν δυνατόν;... Ἔτρεξαν, ὡστόσο, νὰ εἰδοποιήσουν τὸν ἀρχηγὸ τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου στρατηγὸ Κόνραντ φὸν Χόλζεντορφ.

Ἡ κατάπληξις τοῦ ἀνωτάτου αὐτοῦ ἀξιωματικοῦ δὲν ἦταν μικρότερη ἀπὸ τὴ δική τους. Τὸ μυστηριῶδες γράμμα εἶχε παραληφθῆ ἀπὸ τὸ συνταγματάρχη Ρέντ; Ἀλλὰ τότε ὁ προδότης ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀντικατασκοπείας;

Ὁ στρατηγὸς φὸν Χόλζεντορφ δὲν τόλμησε νὰ πάρη καμμιὰ ἀπόφασι κι' ἔτρεξε νὰ συναντήση τὸ διάδοχο τοῦ αὐστροουγγρικοῦ θρόνου. Ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε στὰ ἀνάκτορα καὶ χρειάστηκε νὰ γυρίση ὅλη τὴ Βιέννη γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψη. Τὸν βρῆκε τέλος, σ' ἕνα ντάνσιγκ. Βγῆκαν ἔξω. Ἡ συζήτησις τους ἦταν σύντομη κι' ἀποφασιστική. Ὁ ἀρχιδοὺξ Φερδινάνδος ἔδωσε στὸν ἀρχηγὸ τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου ἀπόλυτη πρωτοβουλία ἐνεργείας.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, μερικοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου ἔμπαιναν στὸ διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου Χέρρενχοφ, ὅπου ἔμενε ὁ Ρέντ. Ὁ συνταγματάρχης ἀπουσίαζε ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ἔτσι δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ κάμουν μιὰ λεπτομερῆ ἔρευνα στὰ πράγματά του. Στὸ τέλος, βρῆκαν κάτι, ποὺ ἀποδείκνυε μὲ τρόπο ἀναμφισβήτητο τὴν ἐνοχή του: μιὰ ψεύτικη γενειάδα.

Ὁ Ρὲντ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο κατὰ τὶς ἕντεκα. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου τὸν περίμεναν πάντα στὸ διαμέρισμά του καί, μόλις τὸν εἶδαν νὰ μπαίνη, τοῦ ἔδειξαν τὴ γενειάδα καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι ἤξεραν τὰ πάντα.

—Ὁμολογῆστε τὸ ἔγκλημα σας, τοῦ εἶπε ἕνας ταγματάρχης. Αὐτὸ θὰ εἶνε καλύτερο γιὰ ὅλους.

Ὁ Ρὲντ δίστασε γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἀλλ' ἔπειτα ὡμολόγησε πὼς ἀπὸ ἔξη χρόνια βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία τῶν Ρώσσων καὶ τοὺς παρεῖχε διάφορες πληροφορίες στρατιωτικῆς φύσεως. Τὴν ἐπιστολὴ μὲ τὰ χρήματα τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖο, φορῶντας μιὰ ψεύτικη γενειάδα, ποὺ τὴν ἔβγαλε κατόπιν, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἕναν ἔρημο δρόμο.

—Ἔχετε τὸ περίστροφό σας; ρώτησε ὁ ταγματάρχης.

Ὁ Ρὲντ ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι.

—Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἀρχιδοὺξ Φερδινάνδος, συνέχισε ὁ ταγματάρχης, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ γίνη θόρυβος γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἔχετε τὸν καιρὸ νὰ πάρετε ὡς τὸ πρωΐ τὴν ἀπόφασί σας... Οἱ συνάδελφοί μου κι' ἐγὼ θὰ περιμένωμε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ὁ Ρὲντ κατάλαβε.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἔξη, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο τοῦ συνταγματάρχου, τὸν βρῆκαν νὰ πλέη στὸ αἷμα του... Ὁ προδότης εἶχε πληρώσει μὲ τὴ ζωή του τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς πατρίδος του.

Ἡ περίπτωσι δὲν εἶνε μοναδική. Ἡ ἱστορία ἔχει πολλὰ παραδείγματα τέτοιων προδοτῶν ποὺ κατεῖχαν ἐμπιστευτικὲς θέσεις.

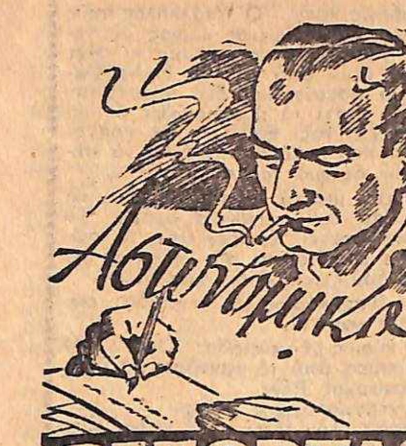

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Τὸ ἀρχεῖο τῶν σωματικῶν ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΩΝ

Στὴν Ὑπηρεσία Σημάνσεως ὑπάρχει ἕνα ἀξιοθαύμαστο ἀρχεῖο σχετικὸ μὲ τὴν ἀναπηρία καὶ τὰ «σωματικὰ ἐν γένει ἐλαττώματα τῶν κακοποιῶν». Ἐκεῖ ποζάρουν ὅλοι οἱ σακάτηδες ἐγκληματίαι, οἱ σημαδεμένοι, οἱ κουτσοί, οἱ μονόχειρες. Ἐκεῖ ὑπάρχουν οἱ φωτογραφίες καὶ τὰ στοιχεῖα ἀνθρώπων μὲ κομμένα δάχτυλα, σημαδεμένα χείλη, κομμένα ἐντελῶς ἢ μισοφαγωμένα αὐτιὰ καὶ οὐλὲς στὸ πρόσωπο. Ἀκόμα οἱ βραδύγλωσσοι κακοποιοὶ κι' ὅσοι τέλος πάντων ἔχουν ἕνα φυσικὸ ἐλάττωμα ἢ ποὺ σημαδεύτηκαν σ' ἕνα ἀτύχημα, σὲ μιὰ συμπλοκή. Σὲ τί χρειάζεται θὰ πῆτε αὐτὸ τὸ ἀρχεῖο; Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο εἶνε ἐξυπηρετικό. Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε σχετικῶς ἕνα χαρακτηριστικὸ περιστατικό :

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς συνεργείου ἐπισκευῆς αὐτοκινήτων κατάγγειλε στὶς 9 Φεβρουαρίου 1933 στὴν Ἀστυνομία ὅτι ὁ ὑπάλληλός του Στέφανος Γ. εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ συνεργεῖο παίρνοντάς του ἀπὸ τὸ ταμεῖο 600 δραχμές. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ 600 δραχμές, ἦσαν φυσικά, ἕνα ποσὸν ὄχι ἀσήμαντο. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἄκουσαν μὲ προσοχὴ κι' ὕστερα τοῦ ζήτησαν διάφορες πληροφορίες ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς βοηθήσουν στὴν ἀνακάλυψι καὶ σύλληψι τοῦ κλέφτη. Τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς κάνῃ μιὰ περιγραφὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε στὴν ἐργασία του, νὰ τοὺς ἀναφέρῃ τὶς συνήθειές του, τὶς ἰδιοτροπίες του, ἂν ἦταν γυναικᾶς, ἂν ἦταν μπεκρῆς, ἂν ἦταν χαρτοπαίχτης, ὅ,τι ἤξερε τέλος πάντων γι' αὐτόν.

Ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἁπλοϊκὸς καὶ δὲν εἶχε προσέξει, ἐξ ἄλλου, τὶς ἀδυναμίες τοῦ ὑπαλλήλου του.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, τοὺς ἀπάντησε. Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ παρακολουθῶ τί κάνει ὁ ὑπάλληλός μου. Ἐκεῖνο, ὡστόσο, ποὺ μὲ πείραζε ἦταν τὸ μάτι του...

— Τὸ μάτι του; ρώτησαν οἱ ἀστυνομικοί. Γιατὶ σὲ πείραζε τὸ μάτι του;...

— Εἶχε χαλασμένο τὸ ἀριστερό του μάτι κι' ὅπως τὸν κυττοῦσες «ἀγρίευες»!...

— Καὶ γιατὶ δὲν μιλᾶς τόση ὥρα, χριστιανέ μου; ἀπόρησαν οἱ ἀστυνομικοί. Αὐτὸ εἶνε γιὰ μᾶς ἕνα ἐξαιρετικὰ σημαντικὸ στοιχεῖο.

Καὶ ἀμέσως ἔστειλαν σχετικὸ ἔγγραφο στὴν Ὑπηρεσία Σημάνσεως μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ ἐλάττωμα τοῦ καταζητουμένου. Οἱ εἰδικευμένοι ἀστυνομικοὶ τῆς Σημάνσεως ἔσπευσαν, φυσικά, νὰ κυττάξουν στὸ περίφημο «ἀρχεῖο τῶν σωματικῶν ἐλαττωμάτων τῶν κακοποιῶν». Κι' ἐκεῖ μέσα δὲν ἄργησαν νὰ βροῦν 7 σεσημασμένους κακοποιούς, μὲ χαλασμένο τὸ ἀριστερὸ μάτι τους. Τὶς ἑφτὰ αὐτὲς φωτογραφίες τὶς ἔδειξαν, φυσικά, στὸν παθόντα. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν, δὲν ἄργησε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ συνεργείου αὐτοκινήτων ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν πρώην ὑπάλληλό του. Ἦταν ὁ Κ.Σ.Π. ποὺ εἶχε ἀριθμὸ 34389 στὸ Ἀρχεῖο τῆς Σημάνσεως. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Κ. Σ. Π. ἔπεσε στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας, ὁμολόγησε τὴν πρᾶξι του καὶ στάλθηκε στὴν Εἰσαγγελία γιὰ νὰ δώσῃ λόγο τῆς πράξεώς του.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀνακαλύφθηκε ἐπίσης καὶ συνελήφθη ἕνας ἄλλος κακοποιὸς ποὺ εἶχε τὴ μανία νὰ δένῃ μ' ἐπίδεσμο τὸ δεξὶ χέρι του καὶ τὸ κεφάλι του. Αὐτὴ ἦταν ἡ λόξα του. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ξεγελοῦσε τοὺς ἀστυνομικούς, παριστάνοντας τὸν τραυματία.

Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ δῆθεν τραυματία εἶνε ἡ ἀκόλουθη :

Ἀπὸ πολὺν καιρό, τόσο στὴν Ἀθήνα ὅσο καὶ στὸν Πειραιᾶ εἶχαν διαπραχθῆ, τὸ 1936, ἕνα πλῆθος κλοπὲς μὲ τὸν ἀκόλουθο πολὺ κοινὸ τρόπο : Οἱ κακοποιοὶ ἔσπαζαν δυὸ τρεῖς γρίλλιες ἑνὸς παραθύρου τοῦ ἰσογείου ἑνὸς σπιτιοῦ, ἔπειτα ἔκοβαν τὰ τζάμια, περνοῦσαν ἀπὸ μέσα τὸ χέρι τους κι' ἄνοιγαν. Κατόπιν ἔμπαιναν στὸ σπίτι, τὸ ἔγδυναν κι' ἔφευγαν ἀνενόχλητοι. Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐπαναλαμβάνοταν κάθε τόσο καὶ ἡ Ἀστυνομία ἀνησύχησε. Μὰ οἱ δουλειὲς πάντα γινόντουσαν μὲ μεγάλη μαεστρία καὶ στὰ πιὸ ἀπίθανα μέρη τῶν Ἀθηνῶν ἢ τοῦ Πειραιῶς. Καὶ δὲν ἤξεραν ποῦ εἶχαν τὸ νοῦ τους τὰ «λαγωνικά» μας. Καί, σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν αὐτὰ τὰ βάσανα, παρόμοια κρούσματα ἄρχισαν νὰ σημειώνωνται καὶ στὴ Θεσσαλονίκη μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Ὡστόσο, ἐντύπωσι ἔκανε στοὺς ἀστυνομικοὺς τὸ ἑξῆς περίεργο γεγονός : Ὅταν γίνονταν στὴ Θεσσαλονίκη κλοπὲς μὲ τὴ γνωστὴ μέθοδο τοῦ σπασίματος τῆς γρίλλιας, σταματοῦσαν οἱ παρόμοιες κλοπὲς στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ. Δὲν ὑπῆρχε, φυσικά, καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο ἔκανε ὅλες αὐτὲς τὶς κλοπές, πότε στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ καὶ πότε στὴ Θεσσαλονίκη. Εἶχε διαλέξει τις τρεῖς αὐτὲς πόλεις γιὰ νὰ μὴ συλληφθῆ εὔκολα ἀπ' τὴν ἀστυνομία.

Ἐξ ἄλλου, ἐκεῖνο ποὺ σκανδάλιζε τοὺς ἀστυνομικοὺς ἦταν τὸ ὅτι ὁ διαρρήκτης δὲν ἄφηνε δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Αὐτὸ ἔδειχνε ὅτι ἤξερε πολὺ καλὰ τί σημασία ἔχουν τὰ ἀποτυπώματα γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς. Ἀλλὰ ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ τόσο καλὰ αὐτό; Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔψαξαν στὸ εἰδικὸ ἀρχεῖο Σημάνσεως καὶ δὲν ἄργησαν νὰ συγκεντρώσουν τὶς ὑπόνοιές τους σ' ἕναν ὕποπτο τύπο ποὺ εἶχε τὴ μανία νὰ δένεται μ' ἐπιδέσμους. Πρόσεξαν μάλιστα ὅτι ὅταν ὁ τύπος αὐτὸς πήγαινε ταξεῖδι στὴ Θεσσαλονίκη γινόντουσαν ἐκεῖ οἱ διαρρήξεις καὶ σταματοῦσαν στὴν Ἀθήνα. Τὸν συνέλαβαν φυσικά. Ἐκεῖνος διαμαρτυρήθηκε, φώναξε ὅτι ἦταν... «ἡρωϊκὸς τραυματίας» κι' ὅτι δὲν θὰ καταδεχόταν ποτὲ νὰ κάνῃ μιὰ τέτοια δουλειά. Μὰ ὅταν οὗ ἔβγαλαν τοὺς ἐπιδέσμους εἶδαν ὅτι τὰ χέρια του καὶ τὸ κεφάλι του δὲν εἶχαν τὸ παραμικρὸ ἴχνος τραύματος! Ἦταν γερότατος καὶ εἶχε δάχτυλα εὐκίνητα καὶ πολὺ ἐπιτήδεια.

Ἔτσι ἄρχισε ἡ αὐστηρὴ ἀνάκρισί του. Κι' ὁ κακοποιὸς ἀναγκάσθηκε τέλος νὰ ὁμολογήσῃ ὅλες τὶς διαρρήξεις του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ἀφρικάνα, Σουδάν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια σας. Ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει σκοπὸν πράγματι ὄχι τὴν ψυχαγώγησι τῶν ἀναγνωστῶν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνημέρωσί τους στοὺς κινδύνους τῆς σημερινῆς ζωῆς.

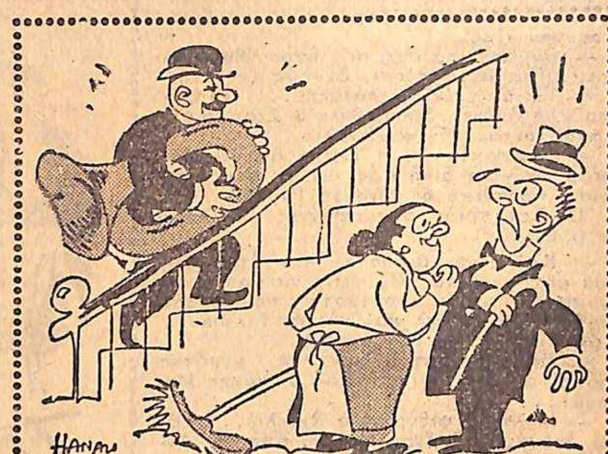

— Εἶνε ὁ νέο νοικοκύρης. Τοῦ δώσαμε τὸ διπλανὸ ἀπ' τὸ δικό σας διαμέρισμα.

«Presse»

— Καλὰ δηλαδὴ ποὺ εἶχες νὰ κάνῃς «μικροψώνια»!...

ΜΕ ΤΟ ΑΖΗΜΙΩΤΟ!

ΜΕΤΑΞΥ ΛΟΡΔΩΝ

- Μὲ συγχωρεῖτε. Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω!...

«Carrefour»

Ἡ Ἀμερικανίδα Μάρτζι Ρόμπινσον ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια ἐξελέγη ἐσχάτως «Μὶς Φωτορεπόρτερ» ἀπὸ τοὺς συναδέλφους της. Ἡ μὶς Ρόμπινσον ἔχει ἕνα ἐξαιρετικὸ ταλέντο φωτογράφου.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Πῶς κατασκευάζονται τα ὑπερευαισθητα φιλμ

Οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ ἔχουν μανία μὲ τὴ στατιστική, ἔχουν ὑπολογίσει ὅτι οἱ ἐρασιτέχνες κι' οἱ ἐπαγγελματίες φωτογράφοι ὅλου τοῦ κόσμου τραβᾶνε 40 δισεκατομμύρια φωτογραφίες τὸ χρόνο. Λογάριασαν ἀκόμη ὅτι, γιὰ ἕνα κινηματογραφικὸ φίλμ, χρειάζονται περίπου 2½ χιλιόμετρα ταινίας. Κι' ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς πρέπει νὰ πολλαπλασιασθῆ ἐπὶ 100 - 500 (ὅσα εἶνε συνήθως τὰ ἀντίτυπα κάθε ταινίας). Σὲ μερικὰ στούντιο, καταναλίσκονται 300 χιλιόμετρα ταινίας κάθε ἐργάσιμη μέρα.

Γιὰ τὴν παραγωγὴ τοῦ σελλυλοΐντ τῶν φίλμ χρησιμοποιοῦνται 5.000 τόννοι βαμπάκι κάθε χρόνο. Πάνω σ' αὐτὸ ἁπλώνονται χιλιάδες τόννοι ζελατίνης, ἀνάμικτοι μὲ εὐαίσθητα ἅλατα ἀργύρου, γιὰ τὰ ὁποῖα καταναλίσκονται 500 τόννοι ἀσήμι.

Οἱ φωτογραφικὲς μηχανὲς μποροῦν νὰ «ἰδοῦν» ἀκόμη καὶ μὲ φῶς ἀόρατο στὸ ἀνθρώπινο μάτι. Μποροῦν ἐπίσης νὰ συλλάβουν καὶ ν' ἀποτυπώσουν γεγονότα ποὺ συνέβησαν σ' ἕνα ἑκατομμυριοστὸ τοῦ δευτερολέπτου. Σ' ὅση ὥρα δηλαδὴ θέλει γιὰ ν' ἀνοιγοκλείσῃ τὸ μάτι μας, αὐτὲς παίρνουν 500 ἀλλεπάλληλες φωτογραφίες.

Ἐξ ἄλλου, ἐφοδιάζοντας τὰ πελώρια τηλεσκόπια μὲ εἰδικὲς φωτογραφικὲς μηχανές, οἱ ἀστρονόμοι μποροῦν νὰ μελετήσουν ἀμέτρητα οὐράνια φαινόμενα μακρᾶς διαρκείας, ποὺ θἆταν ἀδύνατο νὰ τὰ παρακολουθήσουν μὲ τὸ μάτι (π.χ. τὶς «θύελλες» τοῦ Ἡλίου).

Ὡστόσο, πρὶν ἀπὸ λίγες δεκάδες χρόνια, γιὰ νὰ φωτογραφηθῆ κανείς, ἔπρεπε... ν' ἀλευρώσῃ τὸ πρόσωπό του, ὥστε νὰ γίνῃ φωτεινότερο, κι' ὕστερα νὰ σταθῆ ἐπὶ 20 λεπτὰ ἀκίνητος ἀντίκρυ στὸ φακό, μὲ τὰ μάτια κλειστά!...

Ἡ μεγάλη ταχύτης τῶν σημερινῶν φωτογραφικῶν μηχανῶν ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς στοὺς φακούς των ποὺ συγκεντρώνουν περισσότερο φῶς, κι' ἀφ' ἑτέρου στὴν ἐξαιρετικὴ εὐαισθησία τῶν φίλμ. Σήμερα ἀποτυπώνεται σ' ἕνα πεντηκοστὸν τοῦ δευτερολέπτου μιὰ εἰκόνα, ποὺ θὰ χρειαζόταν τὸ 1860 10 λεπτὰ τῆς ὥρας! Τὸ μαύρισμα τῶν λουομένων στὶς πλὰζ μᾶς δίνει μιὰ ἰδέα γιὰ τὸ τί εἶνε ἡ φωτογραφία. Ὀφείλεται σὲ μιὰ σκοῦρα οὐσία, τὴ «μελανίνη», ποὺ παράγεται ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς πάνω στὸ δέρμα. Ἔτσι λοιπὸν τὸ φῶς, πέφτοντας πάνω στὰ ἅλατα ἀργύρου τῶν φίλμ, προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ μαύρων κόκκων μεταλλικοῦ ἀργύρου, ποὺ ἀποτελοῦν ὅλοι μαζὶ τὴν εἰκόνα.

Τὰ ἅλατα αὐτὰ βρίσκονται μὲ τὴ μορφὴ ἀμέτρητων μικροσκοπικῶν κρυστάλλων. Τὸ μέγεθος τῶν κρυστάλλων αὐτῶν δὲν εἶνε πάντα τὸ ἴδιο. Οἱ μεγαλείτεροι ἔχουν τὸ ἕνα πέμπτον τοῦ πάχους ἑνὸς τσιγαρόχαρτου, ἐνῶ οἱ μικρότεροι δὲν διακρίνονται οὔτε μὲ τὸ ἰσχυρότερο μικροσκόπιο. Ὅσο πιὸ μεγάλοι εἶνε οἱ κρύσταλλοι, τόσο εὐαισθητότερο εἶνε τὸ φίλμ. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, ὅταν ἔχουν πολὺ μεγάλο μέγεθος, γίνονται πιὰ ὁρατοὶ στὶς μεγεθύνσεις τῶν φωτογραφιῶν, σὰν μικρὲς κοκκῖδες, ποὺ καταστρέφουν τὴν εἰκόνα.

Οἱ εἰδικοὶ προσπαθοῦν νὰ φτιάσουν φίλμ ὁλοένα πιὸ εὐαίσθητα, μὲ κρυστάλλους ἁλάτων ὁλοένα μικρότερους. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε νὰ γίνωνται μικρότερες κι' ἐλαφρότερες οἱ φωτογραφικὲς μηχανές, μὲ φακοὺς φτηνότερους καὶ λιγώτερο ἰσχυρούς, καὶ ν' ἀποτυπώνουν περισσότερες φωτογραφίες σὲ ὡρισμένη ἔκτασι φίλμ. Οἱ μηχανὲς τοῦ μέλλοντος θὰ περιέχουν ἀρκετοὺς μικροὺς ρόλους φίλμ, ποὺ ὁ καθένας τους θἄχῃ ὡρισμένο προορισμὸ — π.χ. γιὰ ἔγχρωμες φωτογραφίες, ἢ γιὰ ὑπερταχεῖες, ἢ γιὰ φωτογράφησι μὲ τεχνητὸ φωτισμό. Αὐτὸς ποὺ μεταχειρίζεται τὴ μηχανή, θὰ διαλέγῃ κάθε φορὰ τὸ κατάλληλο φίλμ, μ' ἕνα μηχανισμὸ περίπου σὰν ἐκεῖνο ποὺ ἀλλάζει τὶς μύτες στὰ τρίχρωμα μολύβια... Σ' ἕνα φίλμ πλάτους 1 πόντου καὶ μήκους 30 πόντων θὰ μποροῦν τότε ν' ἀποτυπωθοῦν τὸ ὀλιγώτερο 100 φωτογραφίες.

Ἀλλὰ κι' ἡ ποιότης τῆς ζελατίνης ἔχει σημασία γιὰ τὴν εὐαισθησία τῶν φίλμ. Ἡ καλλίτερη ζελατίνη γιὰ φίλμ παραγόταν μέχρι σήμερα ἀπὸ μικρὰ μοσχάρια, παιδιὰ ἀγελάδων ποὺ βοσκοῦσαν σὲ χωράφια μὲ σινάπι! Αὐτὸ ὠφείλετο σὲ μιὰ θειοῦχο χημικὴ ἕνωσι, ποὺ ὑπάρχει στὸ σινάπι. Οἱ χημικοὶ μπόρεσαν νὰ τὴν ἀπομονώσουν καὶ νὰ τὴν παραγάγουν τεχνητά. Μὲ μιὰ σταγόνα λοιπὸν ἀπ' αὐτήν, ὁλόκληρος τόννος ζελατίνης ἀποκτᾶ τὶς ἐξαιρετικὲς ἰδιότητες ποὺ εἶχε ὡς τώρα μόνον ἡ ζελατίνα ἀπὸ μοσχάρια.

Μολονότι τὸ μάτι μας ἀντιλαμβάνεται μικρὴ μόνο διαφορὰ ἐντάσεως μεταξὺ τῆς δυνατῆς λιακάδας τοῦ ὑπαίθρου καὶ τοῦ τεχνητοῦ φωτισμοῦ ἑνὸς δωματίου, τὸ πρῶτο φῶς εἶνε 1.000 φορὲς ἰσχυρότερο ἀπ' τὸ δεύτερο. Ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτισμοῦ, πρέπει νὰ ρυθμίζεται τὸ ἄνοιγμα τοῦ διαφράγματος τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς. Σὲ μιὰ καινούργια λοιπὸν μηχανὴ ἡ ρύθμισις αὐτὴ γίνεται αὐτομάτως, μ' ἕνα « φωτοηλεκτρικὸ κύτταρο » ποὺ περιέχει. Ἔτσι, πέφτει μόνο ἡ ἀπαιτουμένη ποσότης φωτὸς στὸ φίλμ.

Ὑπάρχουν εἰδικὲς φωτογραφικὲς μηχανές, ποὺ φωτογραφίζουν τὶς ἀόρατες γιὰ τὸἀνθρώπινο μάτι ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Ἔχουν φακοὺς ἀπὸ χαλαζία ἢ ἀπὸ «φθοριοῦχον λίθιον», γιατὶ τὸ κοινὸ γυαλὶ δὲν ἀφίνει νὰ περάσουν οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Ἕνας συνδυασμὸς τέτοιας μηχανῆς μὲ μικροσκόπιο δίνει ἀπίστευτα καθαρὲς φωτογραφίες μικροτάτων ἀντικειμένων. Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴ μελέτη τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, γιὰ τὴν ἐξέτασι πλαστογραφημένων ἐγγράφων, κλπ. Ἕνα χαρτὶ ποὺ φαίνεται ὁλόασπρο στὸ μάτι, μὲ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες παρουσιάζει διάφορες κηλῖδες στὴ φωτογραφία του, ὀφειλόμενες σὲ ἱδρῶτα, λίπος, ἀσπράδι αὐγοῦ, διάφορες ἄσπρες σκόνες, κλπ., ποὺ φαίνονται πιὸ σκοῦρες.

Μὲ ἄλλο εἶδος μηχανῆς, ποὺ ἀποτυπώνει τὶς ἐπίσης ἀόρατες ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, γίνεται εὐδιάκριτο στὴ φωτογραφία ἕνα κείμενο γραμμένο ἢ τυπωμένο πάνω σ' ἕνα ἀπανθρακωμένο χαρτί. Ἐπίσης ἀνακαλύπτονται παληοὶ ζωγραφικοὶ πίνακες ἀξίας, ποὺ σκεπάσθηκαν ἀργότερα ἀπὸ πάνω μὲ ἄλλα χρώματα.

Ἂν ὡστόσο γίνουν πιὸ εὐαίσθητα τὰ φίλμ τῶν εἰδικῶν αὐτῶν φωτογραφιῶν, θὰ πρέπῃ νὰ φυλάσσωνται διαρκῶς μέσα... στὸ ψυγεῖο ! Γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ καταστρέφονταν ἀπ' τὶς ὑπέρυθρες (θερμαντικὲς) ἀκτῖνες ποὺ ἐκπέμπονται συνεχῶς ἀπ' ὅλα τὰ πράγματα ὁλόγυρά μας!

Ἔχουν γίνει, τέλος, σημαντικώτατες πρόοδοι στὴ φωτογράφησι τῶν χρωμάτων. Δὲν χρειάζονται πιά, σὰν ἄλλοτε, τρεῖς φωτογραφίες τοῦ ἴδιου ἀντικειμένου (γιὰ τὰ τρία βασικὰ χρώματα). Συνδυάζονται τώρα ὅλες σὲ μιὰ μόνο πλάκα.

Μὴν κάνετε τὸ λάθος νὰ τραβᾶτε φωτογραφίες μὲ ὑπερβολικὸ φωτισμό, κρατώντας κοντὰ στὴ μηχανὴ μιὰ ἰσχυρὴ φωτιστικὴ λυχνία, γιατὶ ὁ οὐρανὸς τῆς φωτογραφίας φαίνεται μαῦρος, ὅπως βλέπετε ἀριστερά. Ὅταν ὅμως κρατᾶτε τὴ λυχνία μακρυὰ ἀπὸ τὴ μηχανή, ἡ φωτογραφία παρουσιάζει μεγάλη φυσικότητα, καθὼς φαίνεται δεξιά.

Η κόλασις ΤΟΥ ΥΠΕΡΑΤΟΜΙΚΟΥ πολέμου

Ἡ «βόμβα ποὺ παγώνει» καὶ τὸ μυστηριῶδες «Ἔνζιαν»

ΕΝΑ ὡραῖο καλοκαιριάτικο πρωϊνό. Τὸ θερμόμετρο δείχνει θερμοκρασία 27 βαθμῶν ὑπὲρ τὸ μηδέν.

Στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ κίνησις εἶνε πολὺ ἔντονη. Χιλιάδες ἀνθρώπων συνωστίζονται στὶς προκυμαῖες. Οἱ ἄντρες φοροῦν κοστούμια λευκὰ ἢ ἀνοιχτόχρωμα καὶ παναμάδες. Πολλοὶ εἶνε χωρὶς σακκάκια κι' ὄχι λίγοι μὲ κοντὰ πανταλόνια. Οἱ γυναῖκες εἶνε ντυμένες πιὸ ἐλαφρά. Στήθη, χέρια καὶ πόδια γυμνά.

Ξαφνικά, ἕνα ὀγκῶδες ἀντικείμενο, ποὺ ἀφήνει ἕνα ὀξὺ καὶ διαπεραστικὸ σφύριγμα στὸ πέρασμά του, πέφτει στὸ λιμάνι.

Μιὰ βόμβα;

Πραγματικά, θὰ πρέπει νὰ πρόκειται γιὰ βόμβα. Γιατὶ ἀκούγεται ἕνας ὑπόκωφος κρότος κι' ἕνας καπνὸς γεμίζει τὸ λιμάνι.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ὅλο. Οἱ ἄνθρωποι φεύγουν πανικόβλητοι, σταματοῦν ὅμως, σὲ λίγο. Δὲν βλέπουν νὰ συμβαίνη τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ ὁλόγυρα. Λὲς κι' αὐτὸ τὸ ὀγκῶδες πρᾶγμα ποὺ ἔπεσε στὴ θάλασσα δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ πυροτέχνημα.

Ἀλλ' οἱ εἰδικοὶ ἀνησυχοῦν. Κι' εἶνε σκυμμένοι πάνω στοὺς τριάντα ἢ σαράντα μετρητὰς Γκέϊγκερ, ποὺ ἔχουν τοποθετηθῆ στὴν περιοχὴ τοῦ λιμανιοῦ. Τὰ ὄργανα αὐτά, μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ εὐαισθησία, δὲν δείχνουν ὡστόσο, τὴν παρουσία καμμιᾶς ὕποπτης ραδιενεργείας.

Δὲν ἐπρόκειτο λοιπόν, γιὰ ἀτομικὸ βλῆμα. Ἀλλὰ τότε;

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται στὶς προκυμαῖες αἰσθάνονται, ξαφνικά, ἕνα ρῖγος σ' ὅλο τους τὸ σῶμα. Παγώνουν... Μερικὲς γυναῖκες νοιώθουν τόσο δυνατὸ κρύο, ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀναπνεύσουν καὶ λιποθυμοῦν... Μερικὲς ἄλλες πιὸ πέρα βγάζουν αἷμα ἀπὸ τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα. Ἐκεῖνοι ποὺ τρέχουν γιὰ νὰ τὶς βοηθήσουν δὲν μποροῦν νὰ κάμουν τίποτε. Γιατὶ τὰ χέρια τους εἶνε κοκκαλιασμένα καὶ δὲν τὰ αἰσθάνονται... Καμμιὰ δεκαριὰ νήπια ποὺ ἔπαιζαν σ' ἕνα πάρκο τοῦ Μπροῦκλιν σωριάζονται νεκρά...

Οἱ εἰδικοί, στὰ παρατηρητήρια των, δὲν κυττάζουν πιὰ τοὺς μετρητὰς Γκέϊγκερ, ἀλλ' ἔχουν στηλώσει μὲ ἀγωνία τὰ μάτια τους πάνω στὰ θερμόμετρα. Καὶ τὰ βλέπουν νὰ κατεβαίνουν συνεχῶς... Τρία ὑπὸ τὸ μηδέν... Πέντε... Δέκα... Εἴκοσι... Τριάντα πέντε...

Ὅλο τὸ λιμάνι ἔχει σκεπαστῆ τώρα ἀπὸ ἕνα στρῶμα πάγου πάχους πολλῶν μέτρων. Καὶ τὰ πλοῖα, ἀπὸ τὰ μικρότερα ὡς τὰ μεγαλύτερα ἔχουν αἰχμαλωτισθῆ ἀνάμεσα σ' αὐτό. Οἱ ἰσχυρὲς μηχανὲς τῶν ὑπερωκεανείων δὲν κατορθώνουν νὰ τὸ διασπάσουν.

Τὸ πελώριο λιμάνι δίνει τώρα τὴν ἐντύπωσι μιᾶς πολικῆς περιοχῆς. Ἡ κίνησις ἔχει σταματήσει παντοῦ.

Σκηνὲς φρίκης ξετυλίγονται κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα σ' ὅλη τὴν πόλι. Οἱ ἄνθρωποι τρέχουν νὰ φορέσουν τὰ χειμωνιάτικα ροῦχα τους, ἀλλ' ἡ προστασία ποὺ τοὺς παρέχουν εἶνε πολὺ μικρή. Τὰ νερὰ στὶς βρύσες ἔχουν παγώσει. Τὰ αὐτοκίνητα δὲν μποροῦν νὰ κινηθοῦν γιατὶ τὰ λάδια τους ἔχουν πήξει. Καὶ τὸ ἴδιο ἔχει συμβῆ στὰ ἐργοστάσια. Τὸ φῶς σταματάει. Τὸ τηλέφωνο ἐπίσης. Τὰ ραντὰρ δὲν λειτουργοῦν...

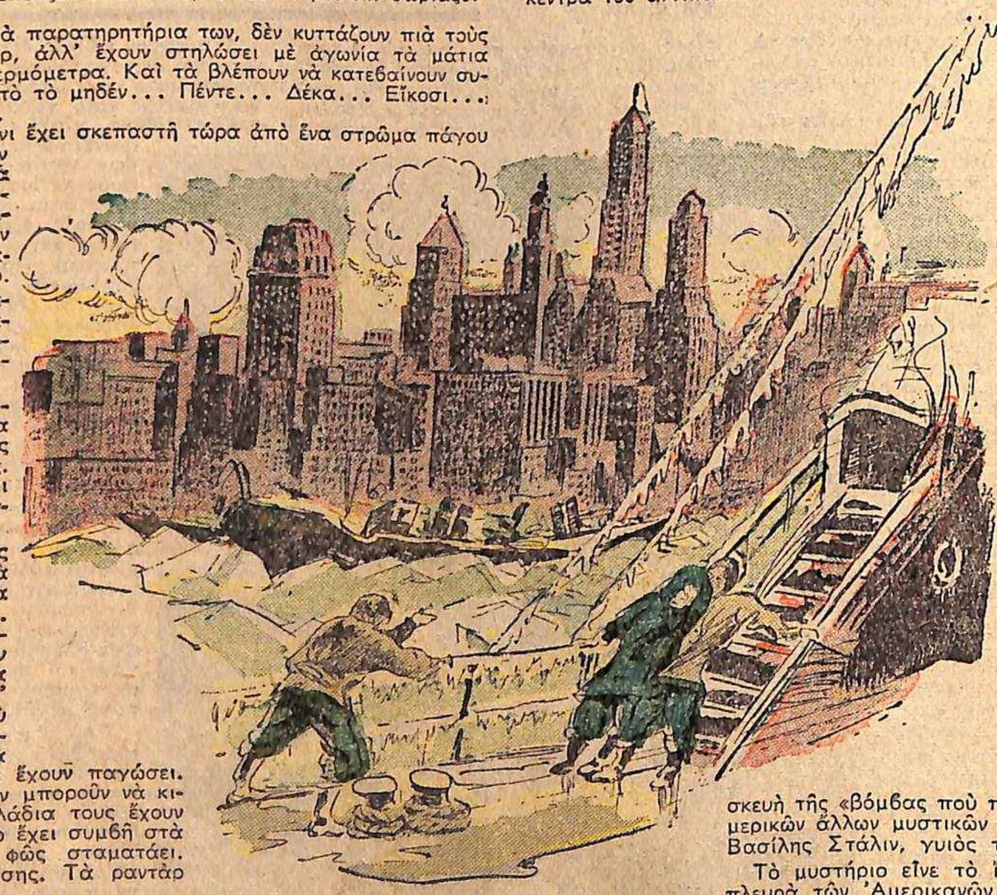

Ὅλο τὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχει παγώσει καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι μιᾶς πολικῆς περιοχῆς...

Τὸ θερμόμετρο δείχνει τώρα 40 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁλόκληροι στόλοι βομβαρδιστικῶν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς Νέας Ὑόρκης χωρὶς νὰ συναντήσουν καμμιὰ ἀντίδρασι ἀπὸ τὴν ἐπιτόπιο ἄμυνα.

Ἡ Νέα Ὑόρκη δὲν εἶνε, ὅμως, ἡ μόνη πόλις ὅπου τὸ πολικὸ ψῦχος ἔχει νεκρώσει τὰ πάντα. Τὸ ἴδιο ἔχει συμβῆ στὴ Φιλαδέλφεια, στὴ Βοστώνη, στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, στὸ Σικάγο καὶ σ' ὅλες τὶς μεγάλες ἐμπορικὲς καὶ βιομηχανικὲς περιοχὲς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ὅπου ἁπλώνεται αὐτὸ τὸ πολικὸ ψῦχος, ἡ ζωὴ σταματάει ἀμέσως.

Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσωμε στὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ κῦμα τοῦ ψύχους ἄρχισε στὶς 10 τὸ πρωῒ καὶ ἔφτασε στὸ κατακόρυφό του γύρω στὶς 11. Ἀπὸ τὴ μία, ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἄρχισε νὰ ὑποχωρῆ καί, κατὰ τὶς δύο, τὰ θερμόμετρα ἔδειχναν μόνο 10 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενός. Οἱ ἄνθρωποι ξαναβγῆκαν στοὺς δρόμους. Μερικὰ αὐτοκίνητα ἄρχισαν νὰ κινοῦνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Οἱ μηχανὲς τῶν ἐργοστασίων ἔδειξαν καὶ πάλι διάθεσι νὰ δουλέψουν. Ὁ οὐρανὸς ποὺ εἶχε σκεπασθῆ ἀπὸ γκρῖζα σύννεφα ξαναπῆρε ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ γαλάζιο χρῶμα του.

Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ ρολόγια τῆς ἀμερικανικῆς μητροπόλεως ἔδειχναν δυὸ ἀκριβῶς, ἕνα νέο σφύριγμα ἀκούστηκε στὸν ἀέρα καὶ μιὰ νέα βόμβα ἔπεσε στὸ λιμάνι.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὸ θερμόμετρο κατέβηκε καὶ πάλι στοὺς 40 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Καὶ τὸ ἴδιο ἐξακολούθησε νὰ γίνεται κάθε τέσσερις ὧρες μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια. Κάθε φορὰ ποὺ τὸ κρύο πήγαινε νὰ ἐξαφανισθῆ, μιὰ καινούργια βόμβα κατέβαζε καὶ πάλι τὴ θερμοκρασία στὸ ἐπίπεδο τῆς νεκρώσεως.

Τὴν τρίτη μέρα, ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἀναγκάστηκε ν' ἀναθέση στὸν ἐκπρόσωπο μιᾶς οὐδέτερης χώρας νὰ διαπραγματευθῆ μὲ τὸν ἀντίπαλο τὴ συνθηκολόγησι.

Ἡ «βόμβα ποὺ παγώνει»— γιατὶ γι' αὐτὴν πρόκειται—ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερώτερα ὅπλα τῆς ἐποχῆς μας. Ρῶσσοι καὶ Ἀμερικανοὶ τὴν κατέχουν.

Ἀλλὰ θὰ τὴν χρησιμοποιήσουν;

Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἀμφίβολο. Ἡ δύναμις ποὺ θὰ ἄρχιζε νὰ τὴ χρησιμοποιήση πρώτη θἄπρεπε νὰ εἶνε προκαταβολικὰ βέβαιη ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ «παγώση» ταυτόχρονα ὅλα τὰ ζωτικὰ κέντρα τοῦ ἀντιπάλου ὥστε νὰ καταστήση ἀδύνατη ὁποιαδήποτε ἀντίδρασί του. Γιατί, διαφορετικὰ θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ ὑποστῆ μιὰ ἐπίθεσι μὲ τὰ ἴδια ὅπλα, ποὺ θὰ εἶχε πιθανὸν πιὸ ὁλοκληρωτικὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴ δική της.

Ὁ φόβος αὐτὸς ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη ἴσως ἐγγύησι ὅτι τὸ ὅπλο αὐτὸ θὰ παραμείνη ἀχρησιμοποίητο. Ἀλλὰ τί εἶνε ἡ «βόμβα ποὺ παγώνει»; Κι' ἀπὸ τί ἀποτελεῖται;

Τίποτε δὲν εἶνε ἀκριβῶς γνωστό. Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Τίλμαν ποὺ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία, ἀφηγήθηκε ὅτι παρακολούθησε πειράματα μ' αὐτὴ τὴ βόμβα στὴν περιοχὴ τῆς στέππας τοῦ Κοργκίζ, κοντὰ στὴ λίμνη Ἀράλ. Ἐβεβαίωσε ἐπίσης ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν εἰδικῶν ποὺ πρωτοστάτησαν στὴν κατασκευὴ τῆς «βόμβας ποὺ παγώνει», καθὼς καὶ μερικῶν ἄλλων μυστικῶν ὅπλων, βρίσκεται ὁ Βασίλης Στάλιν, γυιὸς τοῦ Ἰωσὴφ Στάλιν.

Τὸ μυστήριο εἶνε τὸ ἴδιο πυκνὸ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Ἀμερικανῶν. Πιστεύεται, ὅμως, ὅτι πειράματα σχετικὰ μ' αὐτὴ τὴ βόμβα ἐξετελέσθησαν πολλὲς φορὲς ὡς τώρα μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα στὴν περιοχὴ τοῦ Νέου Μεξικοῦ.

Ἐξ ἄλλου, στὴν ἀναπαράστασι τῶν μυστηρίων τοῦ Θείου Πάθους, ποὺ ἔγινε καὶ ἐφέτος, ὅπως κάθε χρόνο, στὸ Ὀμπεραμμεργκάου, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ξαναεῖδαν μὲ ἔκπληξι ἕναν ψηλὸ καὶ λεπτὸ κύριο, μὲ αὐστηρὸ πρόσωπο καὶ φωτεινὰ μάτια, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Βίλλυ Μέσσερσμιθ, τὸν περίφημο Γερμανὸ κατασκευαστὴ ἀεροπλάνων.

Ὁ Μέσσερσμιθ εἶνε πασίγνωστος σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, ἦταν κλεισμένος στὰ ὑπόγεια ἐργαστήριά του, ποὺ βρίσκονταν στὸ Ὀμπεραμμεργκάου καὶ δούλευε ἀκατάπαυστα, μαζὶ μ' ἕνα συνεργεῖο ἀπὸ ἐπίλεκτους συνεργάτες, γιὰ τὴν κατασκευὴ νέων τύπων ἀεροπλάνων, ποὺ ἦταν τὸ ἕνα τελειότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Πολλὲς φορές, τὴ νύχτα, ἔπειτα ἀπὸ ὧρες ἐξαντλητικῆς ἐργασίας, ἔτρεχε στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ καὶ ἔπαιζε στὸ ἁρμόνιο ἐκλεκτὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ Βάγκνερ καὶ τὸ Μότσαρτ.

Κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Χίτλερ καὶ τὸ Γκαῖρινγκ, δὲν ἤξερε τὴν ἀκριβῆ φύσι τῶν ἐργασιῶν του. Ἀλλὰ τὰ ἀρχεῖα τοῦ Γκαῖρινγκ ἀπεκάλυψαν τὴν καβαλιστικὴ λέξι «Ἔνζιαν», ποὺ φανέρωνε τὸ μυστικὸ τῶν ἐρευνῶν τοῦ Ὀμπεραμμεργκάου.

Ποιὰ ἦταν ἡ σημασία αὐτῆς τῆς λέξεως; Ὁ Μέσσερσμιθ δὲν θέλησε νὰ πῆ τίποτε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης τῆς Νυρεμβέργης, οὔτε κατόπιν, μ' ὅλες τὶς περιποιήσεις καὶ τὶς ἐξαιρετικὲς τιμὲς ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ συμμαχικὲς ἀρχὲς κατοχῆς. Ἔχει ὀνομασθῆ σήμερα ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς ἀνοικοδομήσεως στὴ Δυτικὴ Γερμανία καὶ διευθύνει στὸ Ἄουγκσμπουργκ, τὸ παληὸ κέντρο τῆς γερμανικῆς ἀεροναυτικῆς βιομηχανίας καὶ ἐργασίας τῆς κατασκευῆς σπιτιῶν γιὰ τοὺς ἀστέγους.

Μερικὲς ἀκριτομύθιες ἐπέτρεψαν, ὡστόσο, νὰ μάθωμε κάτι γι' αὐτὴ τὴ μυστηριώδη λέξι. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἐξαιρετικὰ ταχὺ καταδιωκτικό, χωρὶς πιλότο, ποὺ διευθυνόταν μὲ ραδιοφωνικὰ κύματα κι' ἦταν σὲ θέσι νὰ προσβάλη αὐτόματα τὰ ἐχθρικὰ βομβαρδιστικά.

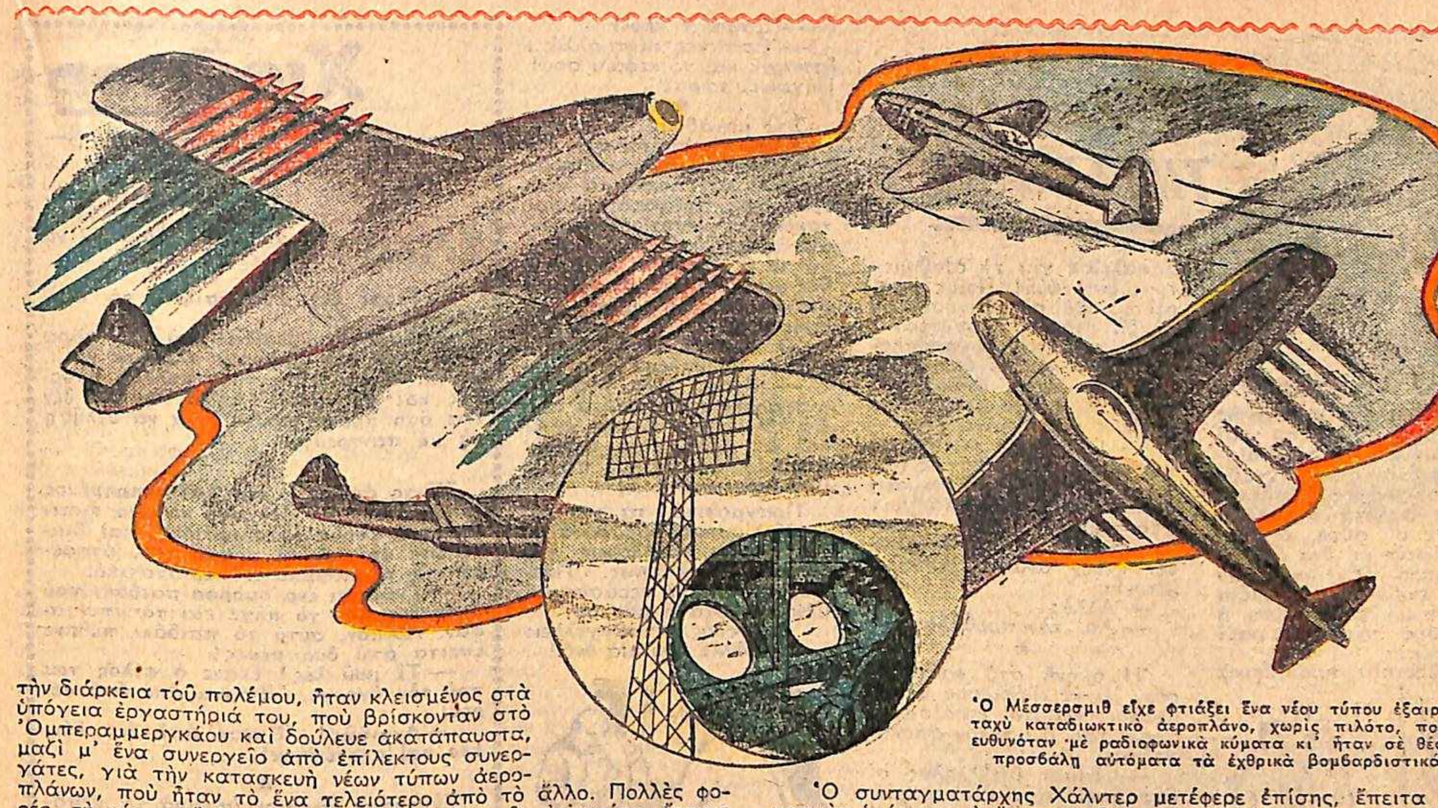

Ὁ Μέσσερσμιθ εἶχε φτιάξει ἕνα νέου τύπου ἐξαιρετικὰ ταχὺ καταδιωκτικὸ ἀεροπλάνο, χωρὶς πιλότο, ποὺ διευθυνόταν μὲ ραδιοφωνικὰ κύματα κι' ἦταν σὲ θέσι νὰ προσβάλη αὐτόματα τὰ ἐχθρικὰ βομβαρδιστικά...

Τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ ἦταν ἕνας ἀληθινὸς μηχανικὸς ἄνθρωπος μὲ φτερά. Στὸ ἔδαφος ἡ καθοδήγησί του συνίστατο στὸ νὰ στραφῆ πρὸς αὐτὴ ἢ ἐκείνη τὴν κατεύθυνσι. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, αὐτὴ ἀποχτοῦσε πλέον δική του αὐτονομία καὶ δὲν χρειαζόταν πιὰ καμμιὰ καθοδήγησι. Σὲ περίπτωσι ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως, ὡρμοῦσε ἐναντίον τῶν ἐχθρικῶν βομβαρδιστικῶν καὶ ἔκανε θραῦσι σ' αὐτά, χάρις στὰ αὐτόματα μηχανήματα σκοπεύσεως καὶ βολῆς ποὺ διέθετε. Ἦταν σὲ θέσι, ἐξ ἄλλου, ν' ἀμύνεται μὲ τὸν ἴδιο αὐτόματο τρόπο καὶ ν' ἀποφεύγη τὶς ἐναντίον του ἐπιθέσεις, μὲ ἑτοιμότητα, ἀκρίβεια καὶ δεξιοτεχνία, ποὺ κανεὶς πιλότος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιδείξη.

Ὁ Μέσσερσμιθ κι' οἱ συνεργάτες του εἶχαν λύσει ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 1944 ὅλα τὰ πολύπλοκα προβλήματα, ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ κατασκευὴ ἑνὸς τέτοιου ἀεροπλάνου. Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1945, ἄρχισε μάλιστα, ἡ κατασκευὴ τῶν πρώτων ἀεροπλάνων αὐτοῦ τοῦ τύπου. Ἀλλ' ἡ κατάρρευσις, ποὺ ἐπῆλθε ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ διάστημα, δὲν ἐπέτρεψε τὴ χρησιμοποίησί τους.

Τί ἀπόγιναν αὐτὰ τὰ ἀεροπλάνα καὶ τὰ σχέδιά τους;

Νὰ τί ἀπάντησε σχετικὰ ὁ Μέσσερσμιθ:

Λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴν κατάρρευσι, εἶπε, τὸν ἐπισκέφτηκε στὸ Ὀμπεραμεργκάου ἕνας προσωπικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Γκαῖρινγκ, ὁ συνταγματάρχης Χάλντερ, ποὺ τοῦ μεταβίβασε τὴ διαταγὴ νὰ παραδώση τὰ εἴκοσι ἀεροπλάνα τύπου «Ἔνζιαν», ποὺ ἦταν ἕτοιμα, σὲ ἄντρες τῶν «Ἔς - Ἔς». Τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ καταστράφηκαν ἔπειτα ἀπὸ λίγο στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Φλόσσενμπουργκ, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Χίτλερ, ποὺ εἶχε πεισθῆ πιὰ ὅτι καμμιὰ δύναμις δὲν μποροῦσε νὰ σώση τὴ Γερμανία.

Ὁ περίφημος Γερμανὸς κατασκευαστὴς ἀεροπλάνων Βίλλυ Μέσσερσμιθ.

Ὁ συνταγματάρχης Χάλντερ μετέφερε ἐπίσης, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, μιὰ ἔγγραφη διαταγὴ τοῦ Χίτλερ πρὸς τὸν Μέσσερσμιθ. Ὁ Γερμανὸς δικτάτωρ τὸν διέταζε νὰ κλείση τὰ σχέδια τοῦ «Ἔνζιαν» μέσα σ' ἕνα χαλύβδινο κιβώτιο καὶ νὰ τὸ ρίξη στὴν αὐστριακὴ λίμνη Τσέλι.

Ὁ Μέσσερσμιθ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐξετέλεσε αὐτὴ τὴ διαταγὴ κι' ὅτι τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ξαναρχίση τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ «Ἔνζιαν». Ἀλλὰ λέει τὴν ἀλήθεια; Καμμιὰ ἀπάντησις δὲν εἶνε δυνατὴ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.

Γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, οἱ Γερμανοὶ ἔλεγαν πὼς ἦταν «μιὰ μεγαλοφυΐα ποὺ εἶχε μιὰ ἔλικα ἀεροπλάνου μέσα στὸ μυαλό». Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο. Τὰ ἀεροπλάνα του, τὰ περίφημα Μ.Ε. 109 καὶ Μ.Ε. 262 ἦταν ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν προκαλέσει τὶς μεγαλύτερες φθορὲς στὴ συμμαχικὴ ἀεροπορία. Εἶχε ἐφεύρει ἐπίσης δυὸ τύπους πυραυλοκινήτων ἀεροπλάνων, τὸ Μ.Ε. 103 καὶ τὸ Μ.Ε. 263, ποὺ δὲν πρόφτασαν νὰ δράσουν λόγω τῆς καταρρεύσεως τῆς Γερμανίας. Τελευταῖα ἀκόμη ὁ Μέσσερσμιθ ἐπρότεινε στὶς συμμαχικὲς κυβερνήσεις τὴν ἀγορὰ τεσσάρων νέων ἐφευρέσεών του.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς ἀφοροῦσε ἕνα ὑπερηχητικὸ ἀεροπλάνο, ποὺ ἄφηνε πολὺ πίσω του ὅλα τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ἰδίου τύπου ποὺ κατασκευάστηκαν τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἀγγλία.

Ἡ δεύτερη ἕναν τύπο ἕτοιμων σπιτιῶν, ποὺ εἶνε «ἄηχα» δὲν ἀφήνουν, δηλαδή, τοὺς ἐξωτερικοὺς ἤχους νὰ περάσουν στὸ ἐσωτερικὸ καὶ θερμαίνονται ἢ ψύχονται αὐτόματα, «ἐναποθηκεύοντας» μ' ἕνα πρωτότυπο σύστημα τὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν ὡς μέσον θερμάνσεως τὸ χειμῶνα.

Ἡ τρίτη ἐφεύρεσις εἶνε ἕνα τζάμι αὐτοκινήτου ποὺ ἐπιτρέπει στὸ σωφὲρ νὰ μὴν ἐνοχλῆται ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν αὐτοκινήτων ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος. Ἔτσι τὸ σβύσιμο τῶν φώτων θὰ εἶνε περιττὸ μ' ἕνα τέτοιο τζάμι.

Ἡ τετάρτη, τέλος, ἐφεύρεσις ἀφοροῦσε τὴν ἀποδοτικώτερη ἐκμετάλλευσι τῶν μεταλλείων ἄνθρακος καὶ χάλυβος.

Οἱ διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν πώλησι αὐτῶν τῶν ἐφευρέσεων εἶχαν τερματισθῆ σχεδόν, ὅταν ὁ Μέσσερσμιθ ἄλλαξε ξαφνικὰ γνώμη. Καὶ ζήτησε τόσο ὑπέρογκα ποσά, ὥστε κάθε συνεννόησις ἦταν πιὰ ἀδύνατη.

Ἀπὸ τότε, ὁ Μέσσεσμιθ ἀπορρίπτει συστηματικὰ τὶς προτάσεις ποὺ τοῦ γίνονται. Ἀλλ' οἱ Σύμμαχοι εἶνε βέβαιοι πὼς αὐτὸς ὁ «ταχυδακτυλουργὸς τοῦ ἀέρος» ἔχει ἀκόμη πολλὰ τεχνάσματα μέσα στὸ μυαλό του. Φαίνεται πραγματικὰ πὼς ὁ ἐναέριος χῶρος δὲν ἔχει μυστικὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ εἶνε ἀναμφισβήτητα ἡ καταπληκτικώτερη φυσιογνωμία τῆς ἐποχῆς μας στὸ κεφάλαιο τῆς ἀεροναυτικῆς καὶ ποὺ διατηρεῖ προφανῶς τὸ φανατισμὸ τῶν Γερμανῶν ποὺ δὲν θέλουν νὰ θέσουν στὴν ὑπηρεσία τῶν ἄλλων λαῶν τὶς ὑπηρεσίες τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ἀτομικὴ στρατηγική.

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Ὁ κομψὸς πολυτελὴς προθάλαμος τοῦ νέου καὶ «ἄρτι ἀφιχθέντος» ὀδοντοϊατροῦ, δὲν ἦταν ἀκόμα γεμάτος ὅλες τὶς ὧρες. Ὑπῆρχε, ὡς τόσο ἀρκετὴ πελατεία. Ἀνάμεσα σ' αὐτή, ὁ γιατρὸς πρόσεξε κι' ἕνα ζευγάρι ἄγνωστο. Ἐκεῖνος ἦταν νεαρός, ἐκείνη χαριτωμένη κοπελλίτσα. Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά τους πέρασαν μαζὶ στὸ ἰατρεῖο.

Τοὺς ἐξέτασε προσεκτικὰ

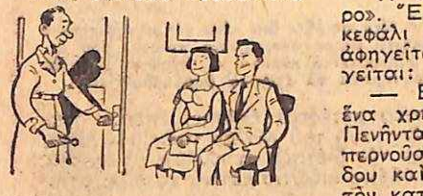

μ' ὅλη του τὴν εὐσυνειδησία ὁ «ἄρτι ἀφιχθεὶς» ἐπιστήμων. Καθρεφτάκια, σφυράκια, λαβιδίτσες, φακοί— τὰ πάντα διέγνωσαν τὴν ὑγεία καὶ τῶν οὔλων καὶ τῶν δοντιῶν, ποὺ ἦσαν ἄψογα, στίλβοντα καὶ μαργαριταρένια.

— Δὲν βλέπω τίποτε. Τὸ στόμα σας εἶνε πολὺ καλά.

—Ἀλλὰ πονῶ! εἶπε ἡ δεσποινίς.

Πάλι φακός, σφυράκι, καθρεφτάκι... Τίποτα!

— Τὸ δόντι φαίνεται ὑγιές! Πάντως, γιὰ κᾶντε μιὰ ἀκτινογραφία καὶ φέρτε τη νὰ τὴ δῶ.

Τὴν ἐπομένη τοῦ πῆγαν τὴν ἀκτινογραφία.

— Δὲν παρουσιάζει τίποτε, δήλωσε ὁ γιατρός. Θὰ εἶνε κανένας νευρικὸς πόνος. Πάρτε καμμιὰ ἀσπιρίνη καὶ θὰ ὑποχωρήση μόνος του.

— Μερσί. Τί σᾶς ὀφείλουμε;

—Ἑκατὸν πενῆντα.

—Ὁρίστε.

Ἔφυγαν. Τὴν ἄλλη μέρα... τοὺς ξαναεῖδε στὸ σαλόνι!

—Ἔχουμε τίποτε νεώτερο;

— Θὰ σᾶς ποῦμε, γιατρέ. Κᾶντε τὴ δουλειά σας. Δὲν βιαζόμαστε.

Δέχτηκε τοὺς πελάτες ὁ γιατρὸς καὶ «πῆρε» τελευταῖο τὸ ζευγάρι.

— Τί συμβαίνει;

— Μοῦ εἶπαν πὼς μπορεῖ νὰ ἔχω ἀρθριτικὴ οὐλίτιδα.

—Ἀδύνατον. Θὰ εἴχατε συμπτώματα.

— Τί σᾶς ὀφείλουμε;

— Πενῆντα χιλιάδες.

—Ὁρίστε!

Τὴν ἄλλη μέρα... ἔξη ζευγαράκια ποὺ εἶχαν δόντια φιλντισένια καὶ κατάγερα, εἶχαν πλημμυρίσει τὸ σαλόνι! Κι' ὁ γιατρὸς κατάλαβε πὼς ὁ προθάλαμός του εἶχε γίνει ... ἄσυλον ἀσφαλείας γιὰ τὰ αἰσθηματικὰ ραντεβοῦ! Ποιὸς μπορεῖ νὰ σὲ παρεξηγήση, ἂν σὲ δῆ στὸν ὀδοντογιατρό; Ἐνῶ σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο; Τὸ πρῶτο ζευγαράκι τοὔχε στείλει κι' ἄλλο! Καὶ ἡ πελατεία τῶν ὑγιῶν, ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωνε!

— Πῶς πᾶς; ρώτησε τὸ γιατρὸ ἕνας συνάδελφός του.

— Περίφημα! Ἔχω κάτι πελάτες ποὺ δὲν πάσχουν ἀπὸ τίποτε! Τούς... «πονάει βέβαια τὸ δόντι», ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο.

—Ἀλλά;

—Ἀπ' τὸν προθάλαμο!

★

Ἡ σκηνὴ στὸ «αὐτόφωρο». Ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὸ κεφάλι γεμᾶτο ἐπιδέσμους ἀφηγεῖται, ἢ μᾶλλον ἀπολογεῖται:

— Εἶμαι ὑπάλληλος σ' ἕνα χρηματιστικὸ γραφεῖο. Πενῆντα φορὲς τὴν ἡμέρα, περνοῦσα τὴν ὁδὸν Ἀριστείδου καὶ κάθε φορὰ ἔβλεπα τὸν κατηγορούμενο νὰ κρατάη στὰ χέρια του αὐτὰ τ' ἀναθεματισμένα «στυλὸ διαρκείας» καὶ νὰ φωνάζη: «Κι' ἂν πέση χάμω δὲν σπάει!... Πάρτε τὸ αἰώνιο στυλό!»

— Λοιπόν;

— Νευρίαζα! Μιὰ μέρα, δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἦρθε καὶ τοῦ φωνάζω: «Ἐγὼ πῆρα ἕνα καὶ τὸ πέταξα! Χάλασε σὲ δυὸ μέρες καὶ μοῦ κατέστρεψε καὶ τ' ἄσπρο μου κοστοῦμι!» Σκόρπισε ἡ πελατεία στὸ πὶ καὶ φί! Φχαριστήθηκα!

— Γιατί; Εἶχες προηγούμενα;

—Ὄχι! φουμάριζα τὴν ὑπόθεσι! Κάθε μέρα δυὸ - τρεῖς φορὲς τοῦ σκάρωνα τὴ λαχτάρα! Μοῦ πρότεινε νὰ μοῦ χαρίση στυλό. Ἀρνήθηκα. Νὰ μοῦ δώση λεφτά. Γέλασα! Μὲ παρακάλεσε, μὲ ἱκέτεψε, ἔπεσε στὰ πόδια μου! Ἐγώ, τὸ βιολί μου! Τοῦ σκάρωνα τὴ λαχτάρα κι' ἡ πελατεία σκόρπαγε!... Ὥσπου σήμερα τὸ πρωΐ, τὸν βλέπω μὲ μαγκοῦρα! «Φῦγε» μοῦ λέει. «Τί νὰ φύγω» τοῦ λέω, «ποὺ πῆρα ἕνα στυλὸ ἀπὸ σένα καὶ χύθηκε τὸ μελάνι καὶ κατάστρεψα τὸ φουστάνι τῆς γυναίκας μου! Ἐξαπατᾷς τὸν κόσμο»! Σηκώνει τὴ μαγκοῦρα καὶ μοῦ τὴ φέρνει κατακέφαλα!

— Μὰ γιατὶ τὤκανες αὐτὸ ἐσύ, χριστιανέ μου;

—Ἔσπαγα κέφι!

—Ἔσπαγες κέφι ἀλλά... ἔσπασες καὶ τὸ κεφάλι σου! Πήγαινε, τώρα!

★

Στὸ μανάβικο

Ἀπάνω - ἀπάνω στὸ καλάθι—ἡ λεγομένη «μόστρα» — ἔχει κάτι κεράσια, χοντρά, γερά, τραγανὰ καὶ κατακόκκινα. Ἀπὸ κάτω, εἶν' ὅλα μικρὰ κι' ἀναιμικά, ἢ σάπια ἢ ἄγουρα. Ὁ μανάβης χώνει τὴ χοῦφτα του καὶ βάζει μόνο ἀπ' αὐτὰ στὶς σακκοῦλες.

Ὁ ἔξυπνος νεοέλλην περιμένει σιωπηλός.

— Κάτσε λίγο, λέει ἐμπιστευτικὰ στὴ γυναῖκα του. Θὰ τελειώσουν τ' ἀπὸ κάτω καὶ θὰ μείνη μόνο ἡ «μόστρα»! Τότε θὰ τοῦ πῶ νὰ μοῦ βάλη μιὰ ὀκᾶ!

Πραγματικά, τὰ γεγονότα ἐξελίσσονται σύμφωνα μὲ τὶς σοφὲς προβλέψεις τοῦ εὐφυοῦς νεοέλληνος. Πουλιοῦνται ὅλα τὰ κεράσια καὶ μένει μοναχὰ ἡ μόστρα.

Ὁ εὐφυής, παραγγέλλει:

— Βᾶλτε μου μιὰ ὀκᾶ!

— Μάλιστα! λέει ὁ μανάβης προθύμως.

Κι' ἀνοίγει δεύτερο καλάθι καὶ χώνει τὴ χοῦφτα του... στὸ βάθος!

— Τί κάνεις ἐκεῖ; Ἀπ' αὐτὰ ποὺ μείνανε θέλω!

— Αὐτά, κύριος... τἄχω γιὰ τὸ σπίτι μου! Δὲν εἶνε γιὰ πούλημα!

Καὶ ὁ «εὐφυὴς» ἀγοραστὴς παίρνει μεγαλοπρεπῶς τὸν τίτλο τῆς εὐφυΐας του ἀπὸ τὴν ἐκνευρισμένη σύζυγο:

— Βλάκα! μ' ἔχεις ἐδῶ μιὰ ὥρα ὀρθοστασία!

★

Στὸ σπίτι γνωστῆς κυρίας τῶν Ἀθηνῶν ἐκτυλίσσεται ἡ σκηνή:

Μελαγχολικὴ καὶ μισοκλαμμένη κάθεται στὴν πολυθρόνα της ἡ οἰκοδέσποινα. Τέσσερις ἄλλες κυρίες τὴν παρηγοροῦν:

— Ἔ, μὴν κάνης ἔτσι, καϋμένη! Θάρρος!

Ἀναστενάζει καὶ σταυροκοπιέται καὶ ἀνάβει κερὶ στὶς εἰκόνες ἡ κυρία.

Εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας περνοῦν. Εἴκοσι λεπτὰ σὰν αἰῶνες! Κι' ἐπὶ τέλους ἀνοίγει ἡ πόρτα κι' ἐμφανίζεται ὁ σύζυγος τῆς κυρίας ποὺ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του μὲ λυγμούς.

— Παναγιώτη μου! σὲ φύλαξε ἡ Παναγία! Ἂν ἐσὺ βγῆκες Βουλευτής, ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ μείνω χήρα!... Σκέψου τὰ παιδιά σου, Παναγιώτη μου!

— Βρὲ γυναῖκα, ἐδῶ ἄλλοι πᾶνε στὴν Κορέα!

— Στὴν Κορέα εἶνε λιγώτερος ὁ κίνδυνος, Παναγιώτη. Ἐνῶ στὴ Βουλή, δὲν ξέρεις πότε σοὔρχεται ἡ πολυθρόνα στὸ κεφάλι!

Εἶχε ἄδικο;

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιοῦμορ

Δρᾶμα...

— Καὶ πῶς πῆγε ἡ κωμωδία σου;

— Κατέληξε σὲ δρᾶμα! Οἱ θεαταὶ μὲ φώναξαν στὴ σκηνὴ κι' ἄρχισαν νὰ μοῦ πετᾶνε τὶς καρέκλες τους!...

★

— Γιατί δὲν ἀποφασίζεις νὰ παντρευτῆς;

—Γιατὶ ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρω πρέπει νὰ εἶνε ὄμορφη, πλούσια καί... κουτή. Βρίσκω, λοιπόν, πολλὲς ὄμορφες καὶ πλούσιες. Ἀλλὰ καμμιὰ δὲν εἶνε ὅσο πρέπει κουτή, γιὰ νὰ θελήση νὰ μὲ παντρευτῆ.

★

Ἕνας ἀφελὴς καὶ καθυστερημένος τύπος ἀνθρώπου δὲν εἶχε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στοὺς ἐμβολιασμοὺς καὶ διατύπωνε φανερὰ τὴ γνώμη του, ἀναφέροντας τὸ παρακάτω περιστατικό.

— Γνώρισα ἕνα ὄμορφο παιδάκι ποὺ ἡ μητέρα του τὸ πῆγε καὶ τὸ μπόλιασαν. Λοιπόν, αὐτὸ τὸ παιδάκι πέθανε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες!

— Τί μοῦ λές! ἔκανε ὁ φίλος του ποὺ τὸν ἄκουγε. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες;

—Ἀκριβῶς! Ἔπεσε ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ σκοτώθηκε!...

★

Ξύπνησαν κάποιον ὑπναρᾶ τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλουν τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του.

—Ὤ! ἔκανε ὁ ὑπναρᾶς. Πόση λύπη θὰ νοιώσω... αὔριο τὸ πρωΐ ποὺ θὰ ξυπνήσω!...

★

Ὁ Ἀναξίμανδρος πηγαίνει νὰ πάρη τὸ λουτρό του καὶ συναντᾶ στὸ δρόμο τὸ φίλο του Ζαχαρία

— Δὲν πᾶμε, Ζαχαρία, νὰ κάνουμε ἕνα λουτρό; τοῦ λέει.

— Καὶ πόσο ἔχει κάθε εἰσιτήριο λουτροῦ; ρωτᾶ ὁ Ζαχαρίας.

— Φτηνά. Εἴκοσι χιλιάδες δραχμὲς μονάχα. Μὰ ἂν πάρης μονομιᾶς δέκα εἰσιτήρια θὰ σοῦρθη τὸ καθένα κάπου δεκαπέντε χιλιάδες.

— Δέκα εἰσιτήρια!... Τί λές, φίλε μου!... Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ζήσω ἀκόμα δέκα χρόνια;

★

Στὸ ρεστωρὰν τῶν φυτοφάγων:

— Γιατί, γκαρσόν, δὲν βάζετε πιὰ λουλούδια στὰ τραπέζια;

— Γιατὶ τἄτρωγαν οἱ πελάτες!...

★

Ὁ σπιτονοικοκύρης στὸ νέο ἐνοικιαστή:

— Μὴν ξεχνᾶτε πὼς θέλω ἀπόλυτη ἡσυχία στὸ σπίτι μου. Μήπως ἔχετε παιδιά;

—Ὄχι.

— Πιάνο, γραμμόφωνο, ραδιόφωνο;

— Οὔτε.

— Μήπως παίζετε κανένα μουσικὸ ὄργανο; Μήπως ἔχετε σκυλί, γάτα, παπαγάλο;

—Ὄχι, κύριε. Μόνον... πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω κάτι: ἡ πέννα τοῦ στυλογράφου μου τρίζει ὅταν γράφω!...

★

—Ἐλεῆστε με, κύριε!...

— Ζητιανεύεις τέτοια ὥρα, στὶς δυὸ τὴ νύχτα;...

— Τί νὰ γίνη, κύριε; Ἔχω μουσαφίρηδες στὸ σπίτι μου κι' εἶμαι ἀναγκασμένος... νὰ κάνω ὑπερωρίες!

★

— Πῶς μπορῶ νὰ πάω στὶς φυλακὲς τοῦ Ἀβέρωφ; ρωτάει ἕνας ἐπαρχιώτης κάποιο διαβάτη.

Κι' ἐκεῖνος, ποὺ ἔτυχε νἆνε χιουμορίστας, τοῦ ἀπαντάει:

—Ὤ, μὰ εἶνε ἁπλούστατο! Μπὲς σ' ἐκεῖνο τὸ χρυσοχοεῖο, ἅρπαξε ἕνα δαχτυλίδι... καὶ σὲ λίγο θὰ βρίσκεσαι ἐκεῖ ποὺ θέλεις!

ΠΟΛΙΤΙΚΑ παρασκήνια

Αὐθεντικὰ καὶ πικάντικα

Ἡ τελευταία ἑβδομὰς ὑπῆρξε πλουσία εἰς παρασκηνιακόν... κουτσομπολιό, ποὺ ἐγίνετο μέσα εἰς ἀγωνιώδη ἀτμόσφαιραν, μεταβολῶν, ἐκκρεμοτήτων, ἀπειλουμένων «κρίσεων» καὶ φημολογουμένων ἀνωμαλιῶν.

★

Ἡ «φωνοληπτικὴ μηχανὴ» τῆς ρεπορταζικῆς μνήμης σᾶς παραθέτει μερικὰ στιγμιότυπα:

Ἐρωτοῦν τὸν κ. ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, ἀντιπολιτευόμενοι βουλευταί:

— Τί συνέβη μὲ τὰ σημειώματα τοῦ κ. Πλαστήρα;

— Τίποτε ἀπολύτως! Δὲν ἔχω ἰδέαν!

— Τότε γιατί ἀναλάβατε σεῖς τὸ Ὑπουργεῖο Δημοσίας Τάξεως;

—Ἄ, γι' αὐτὸ λέτε; Ἐγένετο μία μεταβολὴ ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ κόμματος. Ἐκεῖ ποὺ εἴχαμε φυτέψει... Γαρουφαλιά, βάλαμε τριανταφυλλιὰ ποὺ ἔχει καὶ μερικά... ἀγκάθια! Γιὰ νὰ προστατευθῆ καλλίτερα... ὁ φράχτης!

★

Τὴν ἡμέραν ποὺ ἐτέθη ζήτημα ἐμπιστοσύνης ἐκ μέρους τοῦ κ. Τσαλδάρη, τοποθετηθὲν ὡς γνωστὸν εἰς τὸ προσωπικὸν ζήτημα τοῦ κ. Πιστολάκη, ὁ κ. Παπανδρέου εἶπε εἰς τὸν κ. Πλαστήρα, σύμφωνα μὲ ἀνεπίσημον ἀλλὰ ἔγκυρον ἀφήγησιν:

— Πρέπει νὰ γίνη δεκτὴ ἡ παραίτησις ποὺ ὑποβάλλει ὁ Πιστολάκης εἰς τὴν νέαν ἐπιστολήν του.

— Μὰ ἔστειλε νέαν ἐπιστολήν;

— Πρέπει νὰ στείλη! Ἡ πρώτη δὲν ἀρκεῖ! Καὶ ἂν ὁ Πιστολάκης μᾶς ἐδημιούργησε κρίσιν, ὁ... Ἐπιστολάκης θὰ φέρη τὴν διευθέτησιν!... Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα!

★

Ὁ κ. Λεωνίδας Δερτιλῆς βουλευτὴς Ἀθηνῶν ἐρχόμενος κατὰ σειρὰν ἐκλογῆς μετὰ τὸν κ. Λαμπρόπουλον, εὑρέθη πρὸ ἀπροόπτου ἀτυχήματος. Ἔκαμε προσφυγὴν ὁ κ. Σπηλιόπουλος κατόπιν τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτὸν ὅτι ὁ κ. Λαμπρόπουλος ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκλεγῆ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ὀφείλει νὰ μείνη Βουλευτὴς Ἀθηνῶν καὶ ἔται ὁ κ. Λεωνίδας Δερτιλῆς ἐξέπεσε τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος. Διὰ διαφορὰν τριακοσίων σταυρῶν!

Καὶ εἶπεν ὁ κ. Μακκᾶς:

—Ὁ Λεωνίδας ἔπεσε... διότι δὲν τὸν ἀκολούθησαν οἱ τριακόσιοι!

Τὸ ἄκουσε ὁ κ. Δερτιλῆς καὶ ἀπήντησε μελαγχολικός:

—Ὁ κ. Μακκᾶς κάνει χιοῦμορ! Βλέπετε αὐτὸς ἐξελέγη ἀπὸ τὴν πρώτην κατανομὴν καὶ τώρα κάθεται εἰς τὸν ὑπουργικὸν θῶκον... μακ-κά-ριος!

Μικρὰ - Μικρὰ

Μιὰ γαλλικὴ ἰατρικὴ ἐφημερίδα γράφει ὅτι ἕνας Ἑλβετὸς καταπίνει σὲ μεγάλη ποσότητα .. φελλούς! Ὁ φελλοφάγος αὐτὸς ὅταν τὸν ἐξέτασε ἕνας γιατρός, τοῦ ἔκλεψε τὸ ρολόϊ καὶ τὴν ἁλυσσίδα καὶ τὰ .. κατάπιε!

★

Ἐπειδὴ τὴν πειράζει τὸ δυνατὸ φῶς ὅταν παίζη, ἡ διάσημη Πολωνίδα βιολίστρια Ἴντα Χάελντελ, ἀρνήθηκε νὰ παίξη στὴ φωτισμένη αἴθουσα τῶν συναυλιῶν τοῦ Λονδίνου.

Τῆς παραπονέθηκαν φυσικὰ καὶ τῆς εἶπαν ὅτι μὲ σκοτεινὴ τὴ σκηνὴ ὁ κόσμος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν δῆ. Ἀλλὰ ἡ νεαρὴ καλλιτέχνις ἀπάντησε: «Πιστεύω ὅτι δὲν ἦρθαν γιὰ νὰ μὲ ἰδοῦν ἀλλὰ γιὰ νὰ μὲ ἀκούσουν»!

Εἰς τὰ διάφορα γραφεῖα Τύπου—πρεσβειῶν, ὑπηρεσιῶν κλπ.— ἔχουν διορισθῆ, ἀπ' ὅλες τὶς Κυβερνήσεις, ὡς «εἰδικοί»... ὀδοντοϊατροί, τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι, γεωπόνοι, φοιτηταὶ καὶ ἠθοποιοί!

— Φαίνεται, εἶπε πολιτικὸς ἀρχηγός, ὅτι τὰ γραφεῖα αὐτὰ ὑπάρχουν... διὰ τὸν τύπον! Οἱ διευθύνοντες, μποροῦν νὰ ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ τὸν τύπον τῶν ἐγγράφων, φτάνει νὰ γνωρίζουν... τὸν τύπον τῶν ἀποδείξεων!

★

Εὐρυτάτη συζήτησις εἰς τοὺς παρασκηνιακοὺς κύκλους περί... νέας κυβερνητικῆς κρίσεως, ἡ ὁποία — κατὰ τὴν Ἀντιπολίτευσιν — «πρέπει νὰ ἀναμένεται». Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν βάσιν, συνεζητεῖτο ἡ ἄποψις τῆς ἀνάγκης ἐξευρέσεως ἐξωκοινοβουλευτικοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ ἀνεφέρετο, μάλιστα, τὸ ὄνομα γνωστοτάτης προσωπικότητος. Ἕνας ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἔκαμε λογαριασμούς:

—Ἂν γίνη ἔτσι, ὁ νέος πρωθυπουργὸς θὰ ψηφισθῆ ἀπὸ Λαϊκούς, Βενιζελικούς, Παπανδρεϊκούς, Κανελλόπουλον, Μανιαδάκην, Τουρκοβασίλην, Ζέρβαν καὶ τὸν ἕνα Μαρκεζινικὸν καὶ θὰ συγκεντρώση 189 ψήφους!

Ἰδού, λοιπόν, ὅτι μπορεῖ ν' ἀποκτήση κανεὶς ψῆφον ἐμπιστοσύνης ἀπὸ τὴν Βουλήν, χωρὶς νὰ εἶνε ἀρχηγὸς κόμματος καὶ χωρὶς νὰ ἔχη τὶς σκοτοῦρες τῆς ἐκλογῆς! Ἀρκεῖ νὰ μπορῆ νὰ γίνη... Ἀρχηγὸς τῶν Ἀρχηγῶν!

★

Ζωηρὰ συζήτησις στὴν πόρτα τῆς Βουλῆς μὲ τὸν ὁρκισθέντα τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα νέον βουλευτὴν κ. Σπηλιόπουλον.

Ὁ ἐπὶ τῆς εἰσόδου χωροφύλαξ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ περάση.

— Εἶμαι βουλευτής.

— Δὲν εἶσαι!

— Μ' ἀφοῦ εἶμαι;

— Μ' ἀφοῦ δὲν εἶσαι; Σὲ θυμᾶμαι 'γὼ ποὺ ὡς προχτὲς καθόσουνα στὰ θεωρεῖα!

— Μὰ ὡς προχθὲς δὲν ἤμουνα!

— Μπᾶ; Κι' ἔγινες τώρα;

— Μάλιστα!

— Μωρ' τί μᾶς λές; Ὥστε ξαναγίνανε ἐκλογές... καὶ μεῖς δὲν πήραμε χαμπάρι; Ἔ; Ἄντε στὸ καλό σου, χριστιανέ μου! Εἶνε πολὺ χοντρό... τὸ παραμύθι σου!

Ὅταν ἐπὶ τέλους ὁ ἀγαθὸς φρουρὸς ἔμαθε πὼς ὡρκίσθη ὁ κ. Σπηλιόπουλος ἀντὶ τοῦ κ. Δερτιλῆ, ἀπεφάνθη:

—Ἤξερα πὼς γίνονται καὶ καινούργιοι βουλευταὶ στὴ μέση τῆς τετραετίας, ἀλλὰ μόνον ὅταν πεθαίνη κανένας!

Ποῦ νὰ ἤξερε ὁ ἄνθρωπος ὅλες τὶς ἀλχημεῖες καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἀναλογικῆς;

★

Τὸ γκαρσόνι τοῦ καφενείου τῆς Βουλῆς, ἀγορεύει μίαν ἀπὸ τὰς νύκτας τῆς «κρίσεως»:

—Ἐλπίζω, λέει, νὰ μὴ γίνουν καινούργιες ἐκλογές.

— Γιατί τὸ «ἐλπίζεις»;

—Γιατὶ ἐδῶ ποὺ δουλεύω τοὺς ξέρω τώρα πιὰ ὅλους! Καὶ ξέρεις τί κατάλαβα; Ὅποιον καὶ νὰ ψηφίσης... τὸ ἴδιο εἶνε!

»Ὥστε γιατὶ νὰ ξανακάνουμε τὸν κόπο νὰ πᾶμε στὶς κάλπες; Πάλι θὰ μαζευτοῦνε τέσσερις ἀπ' τοὺς ὀχτὼ νὰ φτιάξουμε κυβέρνησι! Κι' ἅμα τσακωθοῦνε, θὰ φύγη ὁ ἕνας καὶ θὰ μπῆ ἕνας ἄλλος! Ἂς τὸ κάνουν ἀπὸ τώρα λοιπὸν νὰ ξεμπερδεύη. Τὶ τὶς θέλουμε τὶς ἐκλογές;

Δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἄδικο!...

★

Ἔπεται συνέχεια, λοιπόν. Δὲν ἐννοοῦμεν συνέχεια... τῆς κρίσεως, διότι ὑποτίθεται ὅτι ἡ Κυβέρνησις... ἔχει κρίσιν!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

Τὸ τσίρκο «Ρίνγκλινγκ», ποὺ δίνει τώρα παραστάσεις στὸ Γκάρντεν Σκουαίηρ τῆς Νέας Ὑόρκης, σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία χάρις στὶς καταπληκτικὲς ἐπιδείξεις ἑνὸς ἄσσου ἐκγυμναστῆ ζώων, τοῦ Τσάρλς Πάτερσον. Ὁ Τσάρλς βρισκόταν στὶς Βαλτικὲς χῶρες στὶς ἀρχὲς τοῦ πολέμου, κατώρθωσε ὅμως νὰ ξεφύγη χάρις στὴν πιστὴ του φοράδα Ἔνσυ, τὶς ἱκανότητες τῆς ὁποίας ἐπιδεικνύει κάθε βράδυ στοὺς θεατάς. Ἀνωτέρω ἡ Ἔνσυ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νούμερά της. Τρέχει φέρνοντας στὴ ράχη της τὸ λυκόσκυλο Γιοῦπυ, στὴν πλάτη τοῦ ὁποίου ἔχει σκαρφαλώσει ἕνα μικρὸ τερριέ, ὁ Τσέρρυ.

ΤΟ ΑΘΡΑΥΣΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρία κατασκευῆς φιαλιδίων γιὰ τὴν ἐπίδειξι τῶν ἰδιοτήτων τῶν προϊόντων της. Τὰ μπουκάλια εἶνε ἀπὸ μιὰ νέα πλαστικὴ ὕλη, τὴν πολυεκλίνη, ποὺ εἶνε διαφανὴς καὶ ἄθραυστη. Τὰ μπουκάλια αὐτὰ προορίζονται γιὰ τὴ μεταφορὰ ἐπικινδύνων ὑγρῶν ποὺ δὲν θὰ παρουσιάζουν ἔτσι κανένα κίνδυνο κατὰ τὴ μεταφορά τους.

Η ΝΕΑ «ΣΚΟΥΤΕΡ»

Στὴν Ἀμερικὴ κατασκευάσθηκε ἕνας νέος τύπος μοτοσυκλέττας «σκοῦτερ», ποὺ ἔχει τρεῖς ρόδες καὶ κάτω ἀπὸ τὴ «σέλα» χῶρο γιὰ ἀποσκευὲς ἢ φώνια. Κινεῖται μὲ μηχανὴ δυὸ ἵππων καὶ κοστίζει 350 δολλάρια.

Ἡ «Μὶς Βίτσιο» Ντιάνα Ἐρντός.

Ἡ ἐγκληματικότης ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Ἕνας φόνος ἢ μιὰ ἀπόπειρα κάθε μισὴ ὥρα!

Σ' ἕνα ἄρθρο του, ποὺ δημοσιεύθηκε τελευταῖα σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησι, ὁ Γάλλος γιατρὸς Λοκάρ, διευθυντὴς τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων τῆς ἀστυνομίας τῆς Λυών, ἔγραψε τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἐγκληματίας δὲν εἶνε τέρας. Εἶνε μόνο ἕνα ἀνθρώπινο ὄν, ποὺ ὑπέφερε μιὰ ἢ περισσότερες φορὲς ἢ ἐξακολουθητικὰ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἀπὸ μιὰ ἔλλειψι ἢ ἀπὸ μιὰ ὑπερβολὴ ὡρισμένων παρορμήσεων, πού, στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ ἢ τὸ ἀνώμαλο. Μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, κατὰ γενικὸ κανόνα, ὅτι ἡ κακὴ χώνευσις τῶν τροφῶν, οἱ πυρετικὲς καταστάσεις, οἱ ἔγνοιες, ἡ ἔλλειψις ἢ ἡ ὑπερβολὴ σεξουαλικῶν παρορμήσεων, ἡ κούρασις, ἡ ἐλαττωματικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, κλπ. ἔχουν τὸν πιὸ δυσάρεστο ἀντίκτυπο στὸν ψυχικό μας κόσμο καὶ μᾶς ὁδηγοῦν σὲ σφαλερὲς ἰδέες ἢ κρίσεις ἢ μᾶς παρακινοῦν σὲ πράξεις, ποὺ βρίσκονται στὸ περιθώριο τῆς ἠθικῆς, τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς ὁμαλῆς ζωῆς. Οἱ ἐγκληματίαι προέρχονται κατὰ τὴ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸ τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν ἀνώμαλη ψυχικὴ ζωή. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ τὸν πολλαπλασιασμὸ τοῦ ἐγκλήματος στὶς ἡμέρες μας. Γιατὶ ἡ ἐποχή μας εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀντιθέσεις, ἄλυτα προβλήματα καὶ ἀγωνίες, ποὺ ὑποσκάπτουν τὴν ψυχικὴ ἰσορροπία μας, ἀφοῦ πρῶτα καταστρέψουν τὴν ὑγεία μας. Ἕνας ἄνθρωπος ἀπόλυτα ὑγιὴς φυσιολογικὰ καὶ ψυχικά, δὲν γίνεται ποτὲ ἐγκληματίας. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐγκληματοῦν εἶνε ἄρρωστοι εἴτε στὸ σῶμα, εἴτε στὴν ψυχὴ καὶ συνηθέστερα καὶ στὰ δύο».

Ἡ θεωρία αὐτή, μ' ὅλο ποὺ φαίνεται παράτολμη, δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι τὰ ἐγκλήματα ἐπολλαπλασιάσθησαν σὲ σημαντικὸ βαθμὸ στὶς ἡμέρες μας. Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἡ Γαλλία κατέχει ἕνα θλιβερὸ ρεκόρ. Σύμφωνα μὲ μιὰ πρόσφατη στατιστικὴ τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας, στὴ Γαλλία διαπράττεται ἕνα ἀδίκημα κάθε 2 λεπτὰ καὶ κάθε 3 λεπτὰ ἡ ἀστυνομία συλλαμβάνει ἕναν κακοποιό. Κάθε 36 λεπτὰ γίνεται ἕνας φόνος ἢ μιὰ ἀπόπειρα ἀνθρωποκτονίας καὶ κάθε 40 λεπτὰ ἡ ἀστυνομία περνάει τὶς χειροπέδες σ' ἕναν ἐγκληματία.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἴδια στατιστική, 3 Γάλλοι στοὺς 1000 ζοῦν μὲ τρόπο παράνομο. Οἱ συντάκται τῆς στατιστικῆς προσθέτουν μὲ εὐσυνειδησία ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρανόμως ζώντων εἶνε τοὐλάχιστον διπλάσιος, δεδομένου ὅτι ἡ ἀστυνομία ἐπὶ δύο κακοποιῶν κατορθώνει ν' ἀνακαλύψη καὶ νὰ συλλάβη μόνον τὸν ἕνα.

Ἕνα ἄλλο θλιβερὸ κεφάλαιο τῆς ἴδιας στατιστικῆς εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἀναφέρεται στοὺς δημίους παιδιῶν. Κατὰ τὸ 1949 καταδικάστηκαν στὴ Γαλλία 7233 γονεῖς μὲ τὴν κατηγορία ὅτι βασάνιζαν τὰ παιδιά τους.

Μιὰ ὁλότελα ξεχωριστὴ περίπτωσι ἀποτελεῖ τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα τῆς Παυλίνας Ντελαί. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖον συζοῦσε, ἐπειδὴ τὸν ὑποπτευόταν ὅτι εἶχε σχέσεις μ' ἄλλη γυναῖκα, ἅρπαξε τὴν κορούλα του, ἡλικίας 3 χρόνων καὶ τὴν πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ πεζοδρόμιο.

Οἱ νέοι καὶ τῶν δύο φύλων ἀποτελοῦν ἕνα σοβαρὸ ποσοστὸν μεταξὺ τῶν ἐγκληματιῶν. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ παρισινὴ ἀστυνομία συνέλαβε ἕνα νέο ποὺ κατάγεται ἀπὸ μιὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Βεάρνης, τὸν Ἀνρὺ ντὲ Γκαλάρ, τὴ στιγμὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ βάλη στὴ βάσι τοῦ πύργου τοῦ Ἄιφελ 25 περίπου κιλὰ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν γιὰ νὰ τὸν ἀνατινάξη στὸν ἀέρα. Ὁ Γκαλάρ, ποὺ εἶνε ὀπαδὸς τῶν θεωριῶν τοῦ Σάρτρ, εἶχε τὴ γνώμη ὅτι ὁ περίφημος πύργος ἀποτελοῦσε ἀντιαισθητικὸ οἰκοδόμημα, χωρὶς καμμιὰ ἀξία.

Δυὸ ἄλλα θύματα τοῦ «ἐξιστανσιαλισμοῦ» εἶνε ἡ Ντιάνα Ἐρντὸς κι' ἡ μικρότερη ἀδελφή της Σουζάνα. Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς εἶχε ἀνακηρυχθῆ πέρυσι στὸ «Ταμποῦ» τὸ περίφημο καμπαρὲ τῶν «ἐξιστανσιαλιστῶν» «Μὶς Βίτσιο». Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι δὲν θέλησε νὰ ὑστερήση ἀπὸ τὸν τίτλο της. Καὶ ρίχτηκε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της στὸ δρόμο τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς διαφθορᾶς. Πρὶν ἀπὸ λίγο συνελήφθη μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της γιὰ κάποια ἀπάτη εἰς βάρος ἑνὸς βιομηχάνου.

Μιὰ ἄλλη — φοιτήτρια τῆς ἰατρικῆς αὐτὴ — εἶχε καταρτίσει μιὰ λωποδυτικὴ σπεῖρα ἀπὸ νεαροὺς φοιτητάς, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἐπίσης τὸ χαρέμι της. Ὅλοι ἦταν φίλοι της. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς εὐνοοῦσε κάποιον περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Αὐτοὶ βρῆκαν στὸ τέλος, μιὰ εὐκαιρία καὶ τὸν ξεπάστρεψαν. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἀνακαλύφθηκε καὶ τώρα ὅλοι οἱ νεαροὶ κακοποιοὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀρχηγίνα τους, ποὺ πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι εἶνε ὡραιοτάτη, βρίσκονται στὶς φυλακές.

Κατὰ τὸ περασμένο ἔτος διεπράχθησαν στὴ Γαλλία 680.000 σοβαρὰ ἀδικήματα. Σ' αὐτὰ συμπεριλαμβάνονται μόνον φόνοι, δολοφονικὲς ἀπόπειρες, ἔνοπλες ἐπιθέσεις, ληστεῖες, διαρρήξεις, κλοπές, ἀπάτες, παραχαράξεις νομισμάτων καὶ πράξεις σχετιζόμενες μὲ τὸ ἐμπόριο ναρκωτικῶν. Γιὰ τὰ ἀδικήματα αὐτὰ συνελήφθησαν καὶ κατεδικάσθησαν 389.725 ἄτομα. Αὐτὰ μόνο ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψιν, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τοὺς διαφυγόντας, φτάνουμε στὸ θλιβερὸ συμπέρασμα ὅτι ἕνας Γάλλος στοὺς 100 βρίσκεται στὴ φυλακή!

Ὁ ἀριθμὸς εἶνε καταπληκτικός, ἀλλ' ἀληθινός. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν παρατηρήθηκε στὴ Γαλλία τόση πληθώρα ἐγκλημάτων ὅσο σήμερα. Ἡ Ἀμερικὴ μὲ τοὺς γκάνγκστερς καὶ τὰ τρομερὰ ἐγκλήματά τους ἔχει περάσει ἀπὸ καιρὸ σὲ δεύτερη μοῖρα.

Οἱ πόλεμοι καὶ οἱ συνέπειές τους, ἔχουν ἐξαχρειώσει ἕνα μεγάλο τμῆμα τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ δὲν θεωρεῖ πλέον ἱερὲς καὶ σεβαστὲς τὶς πιὸ οὐσιώδεις ἠθικὲς ἀρχές.

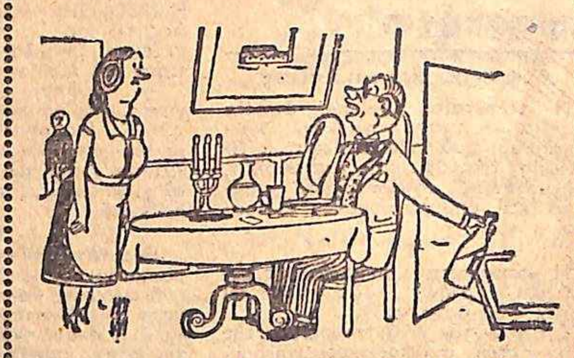

— Πάρε ἀπ' ἐδῶ τὴ σαμπάνια κι' ἂς περάση ὁ ἐφοριακός...!

«Carrefour»

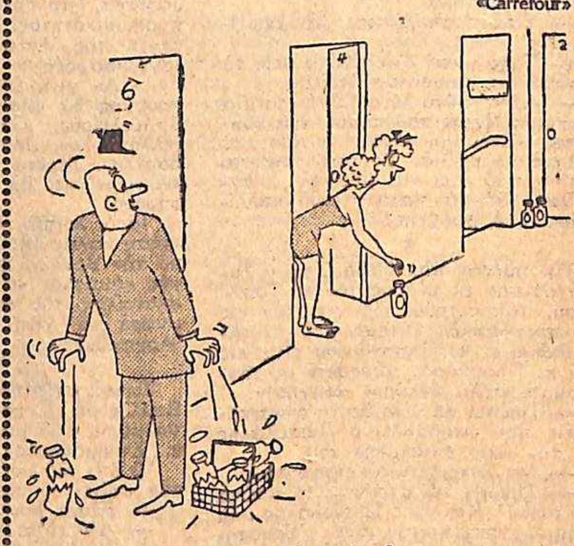

Ὁ καϋμένος ὁ γαλατᾶς...

— Ἕτοιμο τὸ κοστουμάκι σας!...

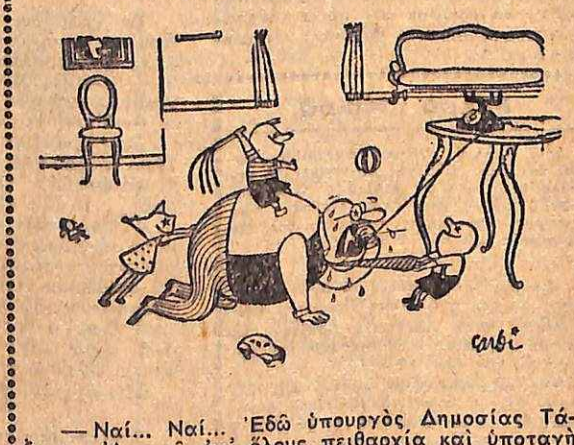

— Ναί... Ναί... Ἐδῶ ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως... Ἀπαιτῶ ἀπ' ὅλους πειθαρχία καὶ ὑποταγὴ στοὺς ἀνωτέρους!...

«Carrefour»

Τὰ Ἑλληνόπουλα πού ἔγιναν ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἰωάννης Φιλήμων (1798—1874)

Μία ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία τοῦ παλαιοῦ δημοσιογραφικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος, ὁ Ἰωάννης Φιλήμων, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα παραδείγματα γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς νέας μας γενεᾶς.

Πρόκειται γιὰ τὸν ἱδρυτὴ τοῦ παλαιοῦ Ἀθηναϊκοῦ «Αἰῶνος» (πατέρα τοῦ Τιμολέοντος Φιλήμονος, παλαιοῦ καὶ αὐτοῦ δημοσιογράφου καὶ Δημάρχου Ἀθηναίων) ποὺ πρόσφερε, στὰ χρόνια τοῦ πολέμου τῆς ἀνεξαρτησίας, μεγάλες ὑπηρεσίες στὸν ἀγῶνα καὶ συνέδεσε τ' ὄνομά του, στὰ πρῶτα του νειᾶτα, μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κρισιμώτερες ἐποχὲς τοῦ Ἀγῶνος στὴν Τριπολιτσά.

Ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπ' τὴν Πόλι, ἀλλ' οἱ προγονοί του καταγόνταν ἀπ' τὴν Κύπρο.

Τὸ παληὸ πραγματικό του ἐπώνυμο ἦταν: Βασιλείου ἢ Βασιλειάδης. Προσωνομάζετο, ὅμως, καὶ Βυζάντιος, ἀπ' τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς του.

Πῶς μετωνομάστηκε, ὅμως, Φιλήμων; Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ ἐπικρατέστερο ἐπώνυμό του ἀργότερα, ποὺ πῆραν καὶ οἱ ἀπόγονοί του. Καὶ φαίνεται τοῦ ἔμεινε ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο ποὺ μεταχειριζότανε στὰ δημοσιεύματά του, στὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης νεότητός του.

★

Στὴν κρισιμώτερη ἐποχὴ τοῦ ἀγῶνος τοῦ Μωρηᾶ (1825 - 1826) ὁ Ἰωάννης Φιλήμων βρέθηκε γραμματικὸς τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντη καὶ τοῦ Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη.

Ἦταν μορφωμένος κι' ἔγραφε καλά. Γι' αὐτὸ τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τοῦ ἀνέθεταν ὄχι μόνο νὰ συντάσση τὰ σπουδαιότερα ἔγγραφα, ἀλλὰ καὶ τὶς λεπτότερες καὶ δυσκολώτερες ἀποστολές.

Ὁ Ὑψηλάντης ἔλεγε, συχνά:

— Σὲ κάθε δουλειὰ ποὺ ἀναλαμβάνει ὁ Φιλήμων, ἔχω τὸ κεφάλι μου ἥσυχο! Ξέρω ὅτι θὰ τὴν τελειώση ἀσφαλῶς!

Ἔτσι ἡ φήμη του πῆρε φτερὰ καὶ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1825, δηλ. τὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἐπιδρομῆς τοῦ Ἰμβραὴμ στὴν Πελοπόννησο, ὁ Ἰωάννης Φιλήμων ἐζητήθηκε κι' ἐχρησιμοποιήθηκε, ἀπ' τὴν Κυβέρνησι Κουντουριώτη γιὰ τὶς ἐμπιστευτικὲς ἀποστολές της ἀπ' τὸ Ναύπλιο στὸ κέντρον τοῦ Μωρηᾶ.

Ἡ Κυβέρνησις, τότε, εἶχε στρέψει τὴν προσοχή της στὸ σχηματισμὸ στρατοπέδων γύρω ἀπ' τὴν Τριπολιτσᾶ καὶ ἤθελε νὰ σχηματίζη σχετικὰ δική της ἀντίληψι, ἐκτὸς ἀπ' τὶς ἀναφορὲς τοῦ ἀρχιστρατήγου Κολοκοτρώνη.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἄρεσε καθόλου στὸ Γέρο τοῦ Μωρηᾶ, γιατὶ αὐτός, μὲ ὅλο του τὸ δίκηο, ἤθελε νὰ κρατῆται μυστικότης τῶν ἐνεργειῶν του, σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ πολέμου.

Ὁ Κολοκοτρώνης, λοιπόν, εἶχε συστήσει ἀπόλυτη μυστικότητα, τὴν ὁποίαν ὅμως, δὲν κρατοῦσαν τὰ κυβερνητικὰ ὄργανα. Καὶ εἶχε γίνει, γι' αὐτό, ἔξω φρενῶν. Ξεχείλισε δὲ ὁ θυμός του ὅταν, μὲ ἀπερισκεψία, ἐγράφτηκε στὴν ἐφημερίδα τῆς Διοικήσεως τοῦ Ναυπλίου ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Μωρηᾶ «συγκροτεῖ στρατόπεδον» καὶ ὅτι ἑτοιμάζεται «διὰ ρ ε σ ά λ τ ο (ἐπίθεσι) κατὰ τῆς Τριπολιτσᾶς!»

Ἡ ἀκριτομύθια αὐτὴ τὸν εἶχε ἀναστατώσει καὶ ὁ θυμός του ξέσπασε κατὰ τῶν ἀπεσταλμένων πολιτικῶν προσώπων τῆς Κυβερνήσεως, πού, στὸ τέλος, τοὺς ἀπαγόρευσε νὰ πλησιάζουν τὸ στρατόπεδο τῆς Τριπολιτσᾶς.

Τὰ «σπασμένα» ὅμως, ἐπλήρωσε γιὰ καλά, κατὰ τὰ τέλη Νοεμβρίου τοῦ 1825 ὁ Ἰωάννης Φιλήμων, στὸν ὁποῖο ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τοῦ ἀνέθεσε νὰ παραδώση ἐμπιστευτικὰ γράμματα ποὺ ἀφοροῦσαν τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ αἰχμαλώτου γυιοῦ του (Μπεϊζαδὲ Γιωργάκη Μαυρομιχάλη) καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Διοίκησις τὸν ἐπεφόρτισε νὰ κάμη ἀναγνώρισι τῆς καταστάσεως τοῦ φρουρίου τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων ποὺ τὸ ὑπεράσπιζαν.

★

Ἐπιφορτισμένος ἔτσι, ὁ Ἰωάννης Φιλήμων καὶ μὲ τὶς δυὸ αὐτὲς ἐντολές, ἔφυγε νύχτα ἀπ' τὸ Ναύπλιο καὶ πέρασε τοὺς Μύλους, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε στὸν Κολοκοτρώνη.

Ἀλλ' ὅταν ἐγύριζε καὶ ξαναπέρασε ἀπ' τοὺς Μύλους ὁ Φιλήμων ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Ἀρχιστράτηγο.

Στὸ μεταξὺ ὁ Κολοκοτρώνης εἶχε μάθει πὼς ὁ Φιλήμων πῆγε στὴν Τριπολιτσᾶ κι' ἐξεμάνη γιατὶ δὲν εἶχε παρουσιαστῆ μπροστά του πρὶν ἐπισκεφθῆ τὸ στρατόπεδο.

Ἀνύποπτος, λοιπόν, ὁ Φιλήμων, τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐχαιρέτησε, ὁ δὲ γεροπολέμαρχος τὸν δέχτηκε ψυχρὰ καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ πῆ τίποτε ἄλλο, τὸν ρώτησε ἀμέσως, αὐστηρά:

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι τοῦ λόγου σου;

—Ἀπ' τὴν Τριπολιτσᾶ! ἀπάντησε ἀφελῶς ὁ Φιλήμων.

Ἰωάννης Φιλήμων.

Ὁ Κολοκοτρώνης, τότε, τινάχτηκε. Καὶ ξαναρώτησε μὲ τὸ ἴδιο αὐστηρὸ ὕφος:

— Ποιὸς σ' ἔστειλε ἐκεῖ;

—Ἡ Διοίκησις!...

—Ἔτσι ἔ; Κι' ἐγὼ τί κάνω ἐδῶ; Τσοπάνος εἶμαι ἢ γενικὸς ἀρχηγός; Μ' ἐρώτησες ἐμένα ποὺ ξεκινᾶς καὶ πᾶς, χωρὶς νὰ ξέρης ποῖα μέτρα ἔχω λάβει ἐγὼ σὰν ὑπεύθυνος ἀρχηγός;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ἀρχιστράτηγος, ἔξω φρενῶν, ὥρμησε κατὰ τοῦ Φιλήμονος καὶ τὸν ἄρχισε στὶς γροθιές.

Μπῆκαν, τότε, στὴ μέση ἄλλοι ὁπλαρχηγοί, ἐνῶ ὁ Κολοκοτρώνης φώναζε:

—Ἀφῆστε με, μωρέ, νὰ τὸν τσακίσω, τὸν παληοκαλαμαρᾶ!...

Τρόμαξαν νὰ τὸν πάρουν ἀπ' τὰ χέρια του οἱ ἄλλοι ὁπλαρχηγοί.

Μὰ ὁ Κολοκοτρώνης δὲν ἡσύχασε. Ὅταν τὸν ἔπιανε ὁ ἄγριος θυμός του γινόταν ἄλλος ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ ἥρεμος, ὁ καλόβουλος καὶ θυμόσοφος τὶς ἄλλες φορές. Φώναξε λοιπὸν στὰ παλληκάρια του:

—Ὀρὲ σεῖς, πάρτε τον καὶ βάλτε τον στὴ φυλακή!...

Φυλακὴ στὴν κυριολεξία δὲν ὑπῆρχε. Ὅταν ἤθελαν νὰ περιορίσουν κάποιον τὸν ἔκλειναν σ' ἕνα... σταῦλο. Ὁ σταῦλος αὐτὸς χρησίμευσε ὡς φυλακὴ τοῦ κακότυχου «Καλαμαρᾶ».

Τὰ παλληκάρια τοῦ Γέρου τοῦ Μωριᾶ ἅρπαξαν τὸ Φιλήμονα, τὸν ἔσυραν ὡς ἐκεῖ, τὸν ἔρριξαν πάνω στὸ ἄχυρο κι' ἀμπάρωσαν τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω.

Εἶδε κι' ἔπαθε ὁ Φιλήμων γιὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Ἔμεινε, ἔτσι, κλεισμένος τρεῖς ἡμέρες στὸ σταῦλο ὥσπου, μὲ χίλια βάσανα, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἄργους στρατηγὸς Τσόκρης κατώρθωσε νὰ μαλακώση τὸν Κολοκοτρώνη, προσπαθῶντας νὰ τὸν πείση ὅτι ἀδίκως τιμωρήθηκε ὁ Φιλήμων.

— Τί φταίει αὐτός, ἀρχηγέ; εἶπε ὁ Τσόκρης στὸν Κολοκοτρώνη. Ἄλλοι τὸν διέταξαν κι' ἄλλοι φταῖνε. Αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς, σὰν ὑπάλληλος, ἔκαμε ὅ,τι τοῦ εἶπανε τ' ἀφεντικά του!...

Μόλις ξαναβρέθηκε ἐλεύθερος ὁ Φιλήμων, δὲν στάθηκε στιγμὴ στὸ στρατόπεδο. Ὁ φόβος μήπως ἀντικρύση τὸν Κολοκοτρώνη τοὔβαλε φτερὰ στὰ πόδια κι' ἔφυγε ὁλοταχῶς γιὰ τὸ Ναύπλιο.

★

Ἀργότερα, ὅταν ὁ Φιλήμων ἐξέδιδε τὸν «Αἰῶνα» στὴν Ἀθήνα, κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του δημοσιογράφους, ποὺ πιάστηκε μαζί του, τοῦ ἔγραψε ὅτι «εἶχε δίκηο ὁ Κολοκοτρώνης ποὺ τοὔδωσε παρὰ μία τεσσαράκοντα στοὺς Μύλους!».

Ὁ Φιλήμων, τότε, ἀπάντησε ὅτι «δὲν εἶναι ἀπ' ἐκείνους ποὺ τρῶνε παρὰ μία τεσσαράκοντα» καὶ ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης μονάχα τὸν μάλλωσε καὶ τὸν ἐτιμώρησε μὲ φυλάκισι. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Κυβέρνησις ποὺ τὄμαθε ἔστειλε, ἀμέσως, ἄνθρωπό της καὶ τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ διαμαρτυρήθηκε στὸν ἀρχιστράτηγο γιὰ τὴν κακὴ μεταχείρισι τοῦ κυβερνητικοῦ ἀπεσταλμένου.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ βίου ὁ Φιλήμων ἔκαμε μὲ τὸν «Αἰῶνα» ἀλλεπαλλήλους καὶ παλληκαρίσιους ἐθνικοὺς ἀγῶνες, μὲ τὴ σταθερή του ἀρθρογραφία.

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Αἰῶνος» ἦσαν στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ἀπέναντι ἀπ' τὸ σημερινὸ Ὑπουργεῖο Συγκοινωνίας, στὴν ὁδὸ Καραγεώργεβιτς.

Ἡ φλογερή του δρᾶσις ἐκράτησε ἐπὶ πολλὰ χρόνια κι' ὅταν ἐγήρασε καὶ κουράστηκε παρέδωσε τὸν «Αἰῶνα» στὸν ἀντάξιο διάδοχό του, τὸ γυιό του Τιμολέοντα Φιλήμονα, ἐπίσης σπουδαῖο δημοσιογράφο, ποὺ ἔγινε, ἀργότερα, καὶ Δήμαρχος Ἀθηναίων κι' ἄφηκε ἐποχή, στὴν πρωτεύουσα, μὲ τὰ κοινωφελῆ ἔργα του.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Η «ΠΙΕΣΙΣ» ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Πῶς προλαμβάνεται καὶ πῶς θεραπεύεται

Σίγουρα θάχετε αἰσθανθῆ πολλὲς φορὲς τὴν ἐπιθυμία νὰ σηκώσετε κάποιον, νὰ δείρετε τὸ σπιτονοικοκύρη σας ἢ νὰ χαστουκίσετε τὴν πεθερά σας... Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συγκράτησε; Ἡ πολιτισμένη ἀνατροφή σας, ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ παρασύρεται ἀπ' τὰ ἄγρια ἔνστικτά του καταλήγει στὴ φυλακὴ ἢ στὸ φρενοκομεῖο...

Αὐτὸ ὅμως ἰσοδυναμοῦσε σὰν νὰ γεμίσατε ἕνα ὅπλο, νὰ σημαδέψατε, νὰ τραβήξατε τὴ σκανδάλη, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ νὰ σᾶς διέταξε κάποιος «Μὴν πυροβολῆς!». Ἔτσι βιάσατε τὸν ἑαυτό σας νὰ σταματήση, νὰ συγκρατηθῆ, τὴ στιγμὴ ποὺ θάπεφτε ὁ «πυροβολισμός». Κι' ἡ «σφαῖρα» χτύπησε ἐσᾶς τὸν ἴδιο...

Ἀφήνοντας λοιπὸν τὶς συγκινήσεις νὰ ἐκραγοῦν μέσα μας, σὰν βόμβα, ἀντὶ νὰ ἐκδηλωθοῦν ἐξωτερικά, παθαίνομε συχνὰ «πίεσι» κι' ἄλλες συγγενεῖς ἀσθένειες (ποὺ προκαλοῦν 50% περίπου τῶν θανάτων πάνω ἀπ' τὰ 45 χρόνια). Οἱ Ἀμερικανοὶ στατιστικοὶ ὑπολογίζουν ὅτι ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασις, ἡ κοινῶς λεγομένη «πίεσις», θανατώνει κάθε χρόνο στὴ χώρα τους περισσότερους ἀπὸ 600.000 ἀνθρώπους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νέους ἀκόμη. Προβλέπεται δὲ ὅτι τὸ ποσοστὸ αὐτὸ θὰ διπλασιασθῆ ὡς τὸ 1960, ἐξ αἰτίας τῆς πολυτάραχης καὶ ἀγωνιώδους ζωῆς ποὺ περνᾶμε στὴν ἐποχή μας.

Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ γίνη τίποτε, γιὰ ν' ἀναχαιτισθῆ τὸ κακό; Μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπιστημονικὴ ὀργάνωσις, ποὺ ἔχει ἀναλάβει αὐτὸ τὸ ἔργον, δίνει τὶς ἑξῆς πληροφορίες καὶ συμβουλὲς στὸ κοινόν, μὲ τύπο ἐρωταποκρίσεων:

1) Ποιὲς πιθανότητες ἔχω νὰ πάθω «πίεσι»;

Ἐξακριβώσετε ἂν ὑπάρχη αὐτὴ ἡ πάθησις στοὺς συγγενεῖς σας, ἰδίως παπποῦδες, γιαγιάδες, γονεῖς καὶ ἀδέλφια. Ἂν τὴν εἶχε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς γονεῖς σας, οἱ πιθανότητες ὅτι τὴν κληρονομήσατε καὶ σεῖς εἶναι 25%. Ἀνεβαίνουν δὲ σὲ 50% ἂν τὴν εἶχαν κι' οἱ δυὸ γονεῖς σας.

2) Τί ἀκριβῶς εἶνε ἡ «πίεσις»;

Σὲ κάθε ἄνθρωπο συμβαίνει ν' αὐξηθῆ ἡ πίεσις τοῦ αἵματος στὶς ἀρτηρίες, ὅταν π. χ. καταβάλη κάποια ἐξαιρετικὴ σωματικὴ προσπάθεια, ἢ ὅταν θυμώση μὲ κάποιον, ἢ ὅταν τρομάξη. Ἀλλὰ ἡ αὔξησις αὐτὴ διαρκεῖ ἐλάχιστα. Σὲ λίγα λεπτά, ἡ πίεσις τοῦ αἵματος ξαναγίνεται κανονική. Ἀντιθέτως, σ' ὅσους πάσχουν ἀπὸ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι τὸ αἷμα ἔχει συνεχῶς μεγάλη πίεσι μέσα στὶς ἀρτηρίες.

3) Πῶς σκοτώνει ἡ «πίεσις»;

Κουράζει τὰ τοιχώματα τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων καὶ προκαλεῖ σοβαρὲς βλάβες στὸν ἐγκέφαλο, στὴν καρδιὰ ἢ στοὺς νεφρούς. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι: συμφόρησις, ἀποπληξία, συγκοπὴ ἢ οὐραιμία.

4) Ἡ «πίεσις» σκοτώνει γρήγορα;

Ναὶ καὶ ὄχι. Ὅσοι ἔχουν ἀνθεκτικὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, ἢ ὅσοι περνοῦν σχετικὰ ἥσυχη ζωή, μποροῦν νὰ ζήσουν ἀρκετὰ χρόνια. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἡ «πίεσις» ἔχει μορφὴ καλοήθη. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἡ «κακοήθης» μορφή, ποὺ φέρνει γρήγορα τὸ θάνατο. Εὐτυχῶς, εἶναι σπανιώτερη, καὶ μπορεῖ ἄλλωστε σὲ πολλὲς περιπτώσεις νὰ μεταβληθῆ σὲ καλοήθη.

5) Πῶς καταλαβαίνομε ὅτι ἔχομε «πίεσι»;

Τὰ κοινότερα συμπτώματα εἶναι: πονοκέφαλοι, ζαλάδες, μιὰ ἐλαφρότης στὸ κεφάλι, κάτι σὰν σφίξιμο πάνω ἀπ' τὸ κρανίο, μουδιάσματα καὶ μυρμηκιάσματα στὰ χέρια. Μπορεῖ ὅμως νὰ ὀφείλωνται καὶ σὲ ἄλλα αἴτια. Σοβαρώτεροι εἶναι οἱ ἴλιγγοι, ποὺ μᾶς δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι γυρίζει ὁ κόσμος γύρω μας, ἢ ὅτι πετοῦμε στὸ κενό. Συμβαίνει ὅμως συχνὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν συμπτώματα, καὶ ν' ἀνακαλύπτεται τυχαίως ἡ «πίεσις» ἀπὸ μιὰ γενικὴ ἰατρικὴ ἐξέτασι. Κάποτε, μάλιστα, ἔχει ἤδη βλάψει κάποιο ζωτικό μας ὄργανο, χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτευώμεθα.

6) Τί μπορεῖ νὰ κάμη ὁ γιατρός, σὲ τέτοια περίπτωσι;

Θὰ μᾶς συστήση πρῶτα ν' ἀποφεύγωμε τὴν ὑπερκόπωσι, τὶς στενοχώριες καὶ τὴν παχυσαρκία. Ἡ ἀνάπαυσις ἐλαττώνει τὴν πίεσι. Πρέπει λοιπὸν νὰ πέφτουμε νωρὶς τὸ βράδυ στὸ κρεββάτι καὶ νὰ κοιμώμαστε 8 ὧρες τὴ νύχτα καὶ τουλάχιστον μισὴ ὥρα τὸ μεσημέρι. Θ' ἀνακουφισθοῦν ἔτσι ἡ καρδιὰ καὶ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα μας καὶ θὰ μποροῦμε νὰ ἐργασθοῦμε καλλίτερα κι' ἀποδοτικώτερα.

Ἡ καινούργια μέθοδος διαίτης μὲ ρύζι φέρνει ἀρκετὰ καλὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὴν ψυχιατρικὴ θεραπεία, προκειμένου γιὰ ἄτομα συναισθηματικῶς ἀσταθῆ.

Ἄλλοτε πάλι, ἐφαρμόζεται ἡ ἐγχείρησις τῆς «συμπαθητικοεκτομῆς», τὸ κόψιμο δηλαδὴ ἑνὸς ὡρισμένου νεύρου ποὺ ἐλέγχει τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τῆς κοιλιᾶς.

Δυὸ νέα φάρμακα, ποὺ κατεβάζουν κάπως τὴν πίεσι καὶ ἐλαττώνουν τὰ συμπτώματα, εἶναι τὸ «βεράτρουμ βίριντε» καὶ ἡ «διϋδροεργοκορνίνη». Ἐπίσης ἀπεδείχθησαν ὠφέλιμα κατὰ τῆς «κακοήθους πιέσεως» τὰ φάρμακα ποὺ προκαλοῦν πυρετό.

Πρὸ 15 ἐτῶν, ἡ «πίεσις» ἐθεωρεῖτο τελείως ἀθεράπευτη. Σήμερα εἶναι γνωστὲς καὶ θεραπεύονται μερικὲς ἀπ' τὶς αἰτίες της: ὄγκοι τῶν ἐπινεφριδίων ἀδένων, ὑπερθυρεοειδισμός, παθήσεις τῶν νεφρῶν, κλπ. Κι' ὁ ἀριθμός τους αὐξάνεται ὁλοένα.

Πάντως, ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες συμφωνοῦν στὸ ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν πάσχοντα νὰ ζήση περισσότερα χρόνια. Εἶχε δίκηο ὁ Ἀριστοτέλης, ὅταν ἔλεγε, πρὸ 24 αἰώνων, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος εἶναι ἕνα εἶδος ψυγείου, ποὺ ἐμποδίζει τὴν ὑπερθέρμανσι τῆς καρδιᾶς.

✪✪

Νέο φάρμακο ἐναντίον τῆς στηθάγχης

Στὸ κρατικὸ νοσοκομεῖο τῆς Φιλαδελφείας δοκιμάστηκε τελευταῖα ἕνα νέο φάρμακο ἐναντίον τῆς στηθάγχης. Πρόκειται γιὰ μιὰ οὐσία ποὺ ἐξάγεται ἀπὸ τὸ «κελλίν», ἕνα φυτὸ ποὺ φύεται στὴν Αἴγυπτο καὶ ὡρισμένες περιοχὲς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐπὶ 30 ἀσθενῶν, οἱ 15 παρουσίασαν ὅλα τὰ φαινόμενα μιᾶς ὁριστικῆς θεραπείας. 12 ἄλλων ἡ κατάστασις βελτιώθηκε σημαντικά. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ φαρμάκου στοὺς ὑπολοίπους 3 εἶνε ἀμφίβολη.

Πενικιλλίνη γιὰ τὰ δόντια

Ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἄρχισαν νὰ κατασκευάζωνται στὴν Ἀμερικὴ πάστες γιὰ τὰ δόντια, μὲ βάσι τὴ χλωροφύλλη, ποὺ εἶνε, ὡς γνωστόν, ἡ πρασίνη οὐσία τῶν φυτῶν. Μιὰ ἄλλη καινοτομία στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἀποτέλεσε ἡ χρησιμοποίησις τῆς πενικιλλίνης. Τὰ σχετικὰ πειράματα ἄρχισαν ἀπὸ μιὰ διετία στὸ κολλέγιο «Τὰφτ» τῆς Βοστώνης. 352 μαθηταί, ἡλικίας 6-14 χρόνων, χρησιμοποίησαν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ πάστες γιὰ τὰ δόντια ποὺ εἶχαν στὴ βάσι τους πενικιλλίνη. Ταυτόχρονα, μιὰ ἄλλη ὁμὰς μαθητῶν χρησιμοποίησε κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα συνήθεις κρέμες. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ὅτι οἱ μαθηταὶ τῆς πρώτης ὁμάδος ἔπαθαν τερηδόνα κι' ἄλλες παθήσεις τῶν δοντιῶν σὲ ἀναλογία κατὰ 54% κατώτερη ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῆς δευτέρας ὁμάδος.

Ἡ πενικιλλίνη ἀντὶ τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου

Ὅπως εἶνε γνωστό, ἡ πρώτη προφύλαξις, προκειμένου γιὰ τὰ νήπια ποὺ ἔρχονται στὸν κόσμο, συνίσταται στὴν ἐνστάλαξι μέσα στὸ μάτια των μερικῶν σταγόνων μιᾶς διαλύσεως νιτρικοῦ ἀργύρου. Ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐνσταλάξεως εἶνε νὰ προφυλάξη τὸ παιδάκι ἀπὸ τὸν κίνδυνο ὀφθαλμικῶν παθήσεων συνεπείᾳ μολύνσεων κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τοκετοῦ. Ἡ μέθοδος αὐτή, ὡστόσο, δὲν ἀποδίδει πάντοτε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἀντισηπτικὴ ἐπίδρασις τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου δὲν εἶνε ἀπόλυτη. Ἐπὶ 28.000 βρεφῶν π. χ., σύμφωνα μὲ τὶς ἀμερικανικὲς στατιστικές, παρατηρήθησαν 2,1% περιπτώσεις ὀφθαλμικῶν ἐρεθισμῶν, παρὰ τὴν προληπτικὴ ἐνστάλαξι αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ ἔκαμε τοὺς Ἀμερικανοὺς παιδιάτρους ν' ἀντικαταστήσουν τὸ νιτρικὸ ἄργυρο μὲ πενικιλλίνη. Ἐπὶ 1.700 παιδιῶν, στὰ 961 ἔγιναν ἐνσταλάξεις πενικιλλίνης καὶ στὰ 749 νιτρικοῦ ἀργύρου. Στὰ πρῶτα, ἡ ἀναλογία ὀφθαλμικῶν διαπυήσεων μόλις ἔφθασε τὰ 2,1%. Στὰ δεύτερα, ἀντίθετα, ξεπέρασε τὰ 6%.

Κινούμενα τεχνητὰ μέλη

Ἡ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ προοδεύει ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ στὶς ἡμέρες μας. Ὁ καθηγητὴς Κὰρλ Κλάρκ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μάριλαντ, χρησιμοποίησε τελευταῖα μιὰ συνθετικὴ ρητίνη στὴν πλαστικὴ τοῦ προσώπου. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἐπιτρέπει τὴν «ἐπισκευὴ» ἑνὸς προσώπου μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε εἶνε ἀδύνατο νὰ ξεχωρίση κανεὶς ποιὸ εἶνε τὸ φυσικὸ καὶ ποιὸ τὸ ψεύτικο μέρος τοῦ προσώπου. Στὸ ἴδιο Πανεπιστήμιο, ἐξ ἄλλου, κατεσκευάσθησαν τεχνητὰ μέλη ποὺ κινοῦνται μ' ἕνα μικροσκοπικὸ ἠλεκτρικὸ κινητῆρα καὶ ἐπιτρέπουν στὸν ἀνάπηρο νὰ κάνη ὅλες τὶς κινήσεις ὅπως καὶ μ' ἕνα φυσικὸ μέλος.

Νέα χημικὰ στοιχεῖα

Ἀνακαλύφθηκε ἕνα ἀκόμη χημικὸ στοιχεῖον, ποὺ δὲν ὑπάρχει στὴ Φύσι. Καὶ ὀνομάσθηκε «καλιφόρνιον», γιατὶ τὸ παρήγαγαν τεχνητὰ τρεῖς ἐπιστήμονες τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας. Γιὰ τὴν παραγωγή του, βομβάρδισαν μιὰ ἐλαχίστη ποσότητα «κουρίου» (ἄλλου τεχνητοῦ στοιχείου) μὲ ἀκτῖνες ἄλφα ἐντάσεως 35 ἑκατομμυρίων ἠλεκτρονικῶν βόλτ. Τὸ καλιφόρνιον ποὺ σχηματίσθηκε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἦταν τόσο λίγο, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ τὸ διακρίνη κανεὶς δίχως μικροσκόπιο. Πρόκειται γιὰ ἕνα στοιχεῖο μὲ ἔντονη ραδιοενέργεια, ποὺ δὲν ἔχει ὅμως μεγάλη περίοδο ζωῆς.

Οἱ ἴδιοι ἐπιστήμονες εἶχαν ἀνακαλύψει πρὸ μηνῶν ἄλλο τεχνητὸ χημικὸ στοιχεῖον, τὸ «μπερκέλιον». Φαίνεται ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ τεχνητὰ ραδιοενεργὰ στοιχεῖα ὑπῆρχαν στὴ Γῆ, ὅταν πρωτοσχηματίσθηκε. Διασπάσθηκαν ὅμως μὲ τὸν καιρὸ καὶ μετεβλήθησαν στὰ κοινὰ καὶ σταθερὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν τώρα στὴ Φύσι.

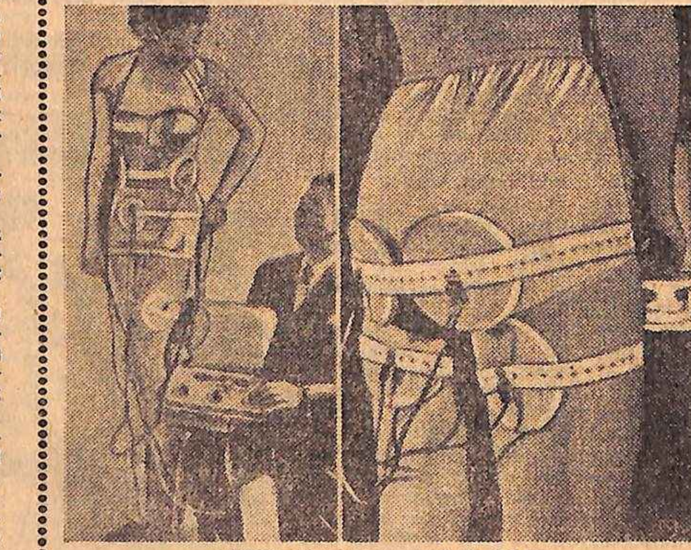

ΛΕΠΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΑ ΧΩΡΙΣ ΚΟΠΟ

Ἡ γυμναστικὴ συντελεῖ, βέβαια, στὴ διάλυσι τοῦ περιττοῦ λίπους, ἀπαιτεῖ ὅμως κάποια προσπάθεια, ἰδιαιτέρως ἐνοχλητικὴ γιὰ τὶς παχύσαρκες κυρίες. Ἔρχεται λοιπὸν νὰ τὴν ἀντικαταστήση ἡ νέα αὐτὴ συσκευή, ἀποτελουμένη ἀπὸ ὑγρὰ «μαξιλαράκια» ποὺ ἐφαρμόζονται πάνω στοὺς καταλλήλους μῦς καὶ πάλλονται μὲ ἠλεκτρισμό. Ἔτσι, οἱ ὀκάδες ἐλαττώνονται χωρὶς κανένα κόπο.

Τί πρέπει νὰ ξέρετε ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΒΗΤΗ

Αὐξάνει συνεχῶς ἡ ἐξάπλωσίς του

Ἡ ἀναλογία τῶν διαβητικῶν, τόσον μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν πόλεων, ὅσον καὶ μεταξὺ τῶν πληθυσμῶν τῆς ὑπαίθρου, αὐξάνει συνεχῶς. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ τείνει νὰ ἐξελιχθῆ σὲ μάστιγα, ὅπως οἱ καρδιακὲς παθήσεις ἢ ὁ καρκῖνος. Καί, δυστυχῶς, ἐπικρατοῦν γι' αὐτὴ οἱ πιὸ σφαλερὲς ἀντιλήψεις. Στὸ κατωτέρω ἄρθρον του, ὁ διακεκριμέ ς Γάλλος ἐπιστήμων, δόκτωρ Ρ. Ρομπιγιὰρ δίνει μὲ τὴ μορφὴ ἐρωταποκρίσεων μιὰ συνοπτικὴ εἰκόνα τῆς ἀσθενείας αὐτῆς καὶ τῶν μέσων τῆς θεραπείας της:

Ὁ διαβήτης εἶνε διαδεδομένος σ' ὅλο τὸν κόσμο;

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι παρουσιάζει μεγαλύτερη συχνότητα μεταξὺ τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἰρλανδῶν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Ὁ διαβήτης εἶνε διαδεδομένος σχεδὸν σ' ὅλο τὸν κόσμο καί, δυστυχῶς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων ποὺ προσβάλλει αὐξάνει συνεχῶς.

Γιὰ ἕνα διάστημα, πιστεύτηκε ὅτι ὁ διαβήτης ἦταν λιγώτερο συχνὸς στὶς ψυχρὲς χῶρες. Ἀλλ' οἱ ἐργασίες τοῦ Ζοσλὲν ἀπέδειξαν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀντίληψις δὲν ἦταν σωστή.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὑπάρχουν ἕνα ἑκατομμύριο διαβητικῶν (1 στοὺς 140 κατοίκους). Ὑπολογίζεται, ὅμως, ὅτι ὑπάρχει ἄλλο ἕνα ἑκατομμύριο διαβητικῶν ποὺ ἀγνοοῦν τὴν πάθησί των.

Γιὰ τὴν αὔξησι τοῦ διαβήτου εἶνε ἐνδεικτικοὶ οἱ κατωτέρω ἀριθμοί:

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὁ πληθυσμὸς αὐξάνει κάθε χρόνο κατὰ 9%. Ἀντίθετα, ὁ ἀριθμὸς τῶν διαβητικῶν αὐξάνει κατὰ 18%.

Εἶνε δυνατὴ ἡ ἔγκαιρη διάγνωσις τοῦ διαβήτου;

Στὶς 80% τῶν περιπτώσεων, ἡ διάγνωσις γίνεται συνήθως 3-6 μῆνες μετὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς ἀσθενείας.

Ὁ διαβήτης εἶνε κληρονομικός;

Ναί. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἑνὸς διαβητικοῦ δὲν γίνονται κατ' ἀνάγκην διαβητικά.

Οἱ διαβητικοὶ πρέπει νὰ παντρεύωνται;

Ἐφ' ὅσον ἡ πάθησίς των βρίσκεται σὲ σημεῖον ὑφέσεως καὶ εἶνε βέβαιοι ὅτι μποροῦν νὰ συνεχίσουν καὶ στὴν ἔγγαμη ζωὴ τὶς ἀπαιτούμενες προφυλάξεις καὶ ν' ἀποφύγουν τὶς παρεκτροπές, τίποτε δὲν ἀποκλείει τὸ γάμο. Ὁπωσδήποτε, ὁ διαβητικὸς ποὺ θ' ἀποφασίση νὰ παντρευτῆ, εἴτε ἄντρας εἶνε, εἴτε γυναῖκα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἐξακριβώση ὅτι ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ συνδέση τὴ ζωή του δὲν πάσχει ἀπὸ διαβήτη ἢ δὲν κατάγεται ἀπὸ οἰκογένεια διαβητικῶν.

Σὲ τί συνίσταται ἡ δίαιτα τοῦ διαβητικοῦ;

Ὁ σακχαρώδης διαβήτης, χαρακτηρίζεται ἀπὸ αὔξησι τοῦ σακχάρου μέσα στὸ αἷμα κι' ἀπὸ τὸ πέρασμά του μέσα στὰ οὖρα. Προκαλεῖται ἀπὸ μιὰ ποσοτικὴ καὶ ποιοτικὴ μείωσι τῆς ἰνσουλίνης, ποὺ ἐκκρίνεται ἀπὸ τὰ κύτταρα τοῦ παγκρέατος.

Ἡ δίαιτα συνίσταται στὴν ἐλάττωσι τῶν τροφῶν ποὺ περιέχουν σάκχαρο ἢ μποροῦν νὰ μετασχηματισθοῦν σὲ σάκχαρο.

Κατὰ κανόνα, ἡ τροφὴ τοῦ διαβητικοῦ πρέπει ν' ἀντιστοιχῆ σὲ 30 θερμίδες κατὰ χιλιόγραμμον τοῦ ἰδανικοῦ βάρους του. (Γιὰ ἕναν παχύσαρκο π. χ. δὲν θὰ ὑπολογισθῆ τὸ βάρος ποὺ ἔχει σήμερα, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε προτοῦ ἀρχίση νὰ παχαίνη).

Τὰ 4)5 τῶν διαβητικῶν εἶνε παχύσαρκα ἢ ὑπῆρξαν κατὰ τὸ παρελθόν. Ὁ σκοπὸς τῆς διαίτης εἶνε νὰ ξαναγυρίσουν στὸ κανονικὸ βάρος τους.

Οἱ ἀσκήσεις ὠφελοῦν;

Ναί. Γιατὶ ὑποβοηθοῦν τὴν καῦσι τῶν ὑδατανθράκων.

Ἡ ἰνσουλίνη θεραπεύει τὸν διαβήτη;

Ναί. Ἡ ἰνσουλίνη ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακον ἐναντίον τοῦ διαβήτου. Οἱ δόκτορες Λοῦκενς, τῆς Φιλαδελφείας καὶ Ζοσλέν, τῆς Βοστώνης, ὑποστήριζαν ὅτι ἡ ἐντατικὴ θεραπεία μὲ ἰνσουλίνη πρέπει ν' ἀρχίζη μόλις ἐμφανισθῆ ἡ ἀσθένεια. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, οἱ πιθανότητες θεραπείας εἶνε μεγαλύτερες.

Ἡ χρῆσις ἰνσουλίνης πρέπει νὰ συνεχίζεται σ' ὅλη τὴ ζωή;

Ὄχι. ἀρχίζοντας τὴ θεραπεία μόλις ἐμφανισθῆ ἡ ἀσθένεια, δίνομε τὸν καιρὸ στὸ πάγκρεας νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ ξαναβρῆ τὴ ζωτικότητά του. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, εἶνε δυνατὸν ὁ ἀσθενὴς νὰ διακόψη τὴ χρῆσι τῆς ἰνσουλίνης καί, μάλιστα, τὴν εἰδικὴ δίαιτα ποὺ ἀκολουθεῖ. Ὁπωσδήποτε, ἡ θεραπεία δὲν μπορεῖ νὰ ἐπέλθη πρὶν ἀπὸ παρέλευσι πέντε ἐτῶν, μὲ ἐντατικὴ χρῆσι ἰνσουλίνης κατὰ τὸ διάστημα αὐτό.

Ὁ διαβήτης εἶνε ἀσθένεια θανατηφόρος;

Ἀπόδειξις γιὰ τὸ ἀντίθετο εἶνε ὅτι, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, οἱ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες ἄρχισαν τὰ τελευταῖα χρόνια ν' ἀσφαλίζουν διαβητικούς.

Ποιές εἶνε οἱ ἐπιπλοκὲς τοῦ διαβήτου;

Ὁ ἀσθενὴς ποὺ ζῆ ὑγιεινὴ ζωὴ δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ ἐπιπλοκές. Τὸ περίφημο διαβητικὸ κῶμα εἶνε δυνατὸν ν' ἀποφευχθῆ μὲ τὴ χρῆσι ἰνσουλίνης. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀπὸ τὸ 1943, μόνον 3% τῶν διαβητικῶν πεθαίνουν ἀπὸ κῶμα.

Μιὰ ἄλλη σοβαρὴ ἐπιπλοκὴ εἶνε ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἐμφανίζεται στὰ 80% τῶν διαβητικῶν, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια (20 σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικές).

✪✪

10 ἑκατομμύρια χρώματα

Πόσα χρώματα μπορεῖ νὰ διακρίνη τὸ ἀνθρώπινο μάτι;

Ὁ δόκτωρ Τίσενερ, κατὰ τὸ 1876, εἶχε ὑπολογίσει ὅτι τὸ ἀνθρώπινο μάτι μπορεῖ νὰ διακρίνη 33.000 χρώματα. Ἀργότερα, ὁ καθηγητὴς Μπίρριγκ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ, ἀνέβασε τὸν ἀριθμό τους σὲ 300.000. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὅμως, ὁ δόκτωρ Ζὰντ ὑπελόγισε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μὲ κάποια σχετικὴ πεῖρα μπορεῖ νὰ διακρίνη στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὄχι λιγώτερα ἀπὸ 10.000.000 χρώματα. Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων ὑποστηρίζει ὅτι, στὴ συνηθισμένη ζωή μας, περιστοιχιζόμεθα ἀπὸ 1.875.000 τουλάχιστον χρώματα ἢ ἀποχρώσεις των καὶ ὅτι διακρίνουμε εὐχερέστατα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Γελωτοθεραπεία

(Τοῦ Σ. Πολενάκη)

Οἱ Κορέοι: Θὰ θέλαμε νὰ μᾶς θεωρήσετε τὰ διαβατήριά μας, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ ὑπηρετήσωμε τὴν πατρίδα μας!..

— Ποῦ εἶσαι, παιδί! Βάλε μου ἕνα ποτῆρι κρύο νερό, γιατὶ ἔχω ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο καὶ κόπηκε τὸ ρεῦμα!...

Ο ΜΑΚ ΑΡΘΟΥΡ ΣΤΗΝ ΚΟΡΕΑ

— Τί κακὸ εἶνε αὐτό; Μάτι δὲν ἔκλεισα ὅλη τὴ νύχτα ἀπὸ τοὺς κορέους!...

Αισθηματικό διήγημα

Αφοῦ λείπει ὁ ἄντρας σου σὲ ταξεῖδι, γιατὶ νὰ σοῦ ρίξω τὸ γρᾶμμα μου πάνω ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ κήπου; Θᾶταν ἁπλούστερο νὰ σοῦ τὸ στείλω ταχυδρομικῶς...

— Ὄχι, Πιέρ! Φοβᾶμαι μὴν ἀνοίξουν οἱ ὑπηρέτες τὸ φάκελλο καὶ τὸν ξανακολλήσουν ὕστερα... Ἤ μήπως, ὅταν γυρίσῃ ὁ ἄντρας μου, μάθῃ πὼς ἔλαβα αὐτὸ τὸ γρᾶμμα... Ἔχω τόσο λίγη ἀλληλογραφία συνήθως!...

Ὁ Πιὲρ κύτταξε βαθειὰ τὴ νέα γυναῖκα, μὲ τὰ ὄμορφα μάτια του ποὺ καθρέφτιζαν τὴν ποιητικὴ ψυχή του. Ἤξερε πὼς τὸν ἀγαποῦσε μόνο γιατὶ ἔγραφε στίχους, καὶ πὼς προτιμοῦσε τὴ λογοτεχνία ἀπ' τὸν ἔρωτα. Τὸ γρᾶμμα ποὺ τοῦ ζητοῦσε τώρα θᾶταν μιὰ ἁπλῆ ἐπανάληψι ὅσων τῆς εἶχε πῆ μέσα στὴ μιὰ ὥρα ποὺ τοῦ ἀνῆκε. Τὸ θεωροῦσε πολυτιμώτερο ἀπ' τὴν παρουσία αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, ἀπ' τὰ φιλιά του καὶ τὰ λόγια του...

Γιατὶ ἦταν μιὰ μικρὴ ἐπαρχιώτισσα, ποὺ εἶχε διαβάσει πολλὰ μυθιστορήματα καὶ διψοῦσε νὰ γίνῃ κι' αὐτὴ ἡρωΐδα ἑνὸς ἁγνοῦ ρομάντσου...

Τὴν ἀγαποῦσε πραγματικὰ ὁ ποιητής; Μᾶλλον ὄχι... Ἔπληττε τρομερά, στὴ μικρὴ πόλι ποὺ εἶχε πάει νὰ παραθερίσῃ. Γνωρίστηκε λοιπὸν μὲ τὴ χαριτωμένη γυναῖκα τοῦ δημάρχου καὶ τὴν ἔκαμε δική του. Τὸν διασκέδαζε αὐτὴ ἡ περιπέτεια μαζί της, γιατὶ διέφερε τόσο πολὺ ἀπ' τὶς Παριζιάνες ποὖχε γνωρίσει ὡς τότε!...

Ἕνα μικρὸ περίπτερο, στὸ δάσος τοῦ προγονικοῦ πύργου τοῦ Πιέρ, ἔγινε ἡ ἐρωτικὴ φωλιά τους. Μὰ τώρα ποὺ ὁ νέος εἶχε φτάσει πιὰ στὴν ἐπιτυχία, ἔνοιωθε κάποια ἀόριστη θλῖψι κι' ἀπογοήτευσι.

«Δὲν εἶν' αὐτὴ ἡ ἀγάπη! συλλογιζόταν. Αἰσθάνομαι πώς, ἔπειτα ἀπ' τὸ τρίτο ραντεβοῦ μας, θ' ἀρχίσω νὰ πλήττω χειρότερα ἀπὸ πρίν! Πῶς θᾶθελα νὰ γυρίσω πιὰ στὸ Παρίσι!».

— Σύμφωνοι λοιπόν... τοῦ εἶπε ἡ νέα γυναῖκα. Ἐφ' ὅσον δὲν νὰ σὲ ξαναδῶ πρὶν ἀπὸ 15 μέρες, θὰ μοῦ ρίξῃς ἕνα γρᾶμμα σου πάνω ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ κήπου μου. Θὰ τὸ περιμένω ἀπὸ αὔριο, κάθε βράδυ! Ἔχε ὑπ' ὄψι σου ὅτι ὁ ἄντρας μου θὰ γυρίσῃ σὲ μιὰ βδομάδα ἀπ' τὸ ταξεῖδι του.

Τὸν ἀγκάλιασε καὶ κόλλησε τὸ πρόσωπό της στὸ δικό του.

— Ρωμαντική μου μικροῦλα! μουρμούρισε ἐκεῖνος, ἀναστενάζοντας ἐλαφρά.

Μὰ αὐτὴ δὲν κατάλαβε τὴ μελαγχολία καὶ τὴν πλῆξι ποὔκρυβε ἡ φρᾶσι του. Ἔνοιωσε μάλιστα κολακευμένο τὸν ἑαυτό της...

— Κρῖμα ποὺ δὲν ξέρω ἱππασία! πρόσθεσε ὁ Πιέρ, λίγο εἰρωνικά. Θὰ σοῦ πετοῦσα τὸ γρᾶμμα περνῶντας μὲ καλπασμό...

— Ὤ, ναί!... εἶπε ἐκείνη σιγανά, κλείνοντας τὰ μάτια της.

Ὁ νέος τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση. Καταλάβαινε πὼς ἦταν ἐρωτευμένη, ὄχι μ' αὐτόν, ἀλλὰ μὲ τ' ὄνειρο ποὔπλαθε ἀπὸ καιρὸ μέσα στὴν ψυχή της...

★

Πέρασαν τρεῖς μέρες ἀπὸ τότε. Κάθε βράδυ, ἡ νέα γυναῖκα περίμενε στὸν κῆπο, ὧρες ὁλόκληρες. Ἡ φλόγα τῶν ματιῶν της καὶ τὸ καρδιοχτύπι της ἔδειχναν τὴ συγκίνησι καὶ τὴν ἀνυπομονησία της... Μποροῦσε νὰ διαθέτῃ ἐλεύθερα τὸν καιρό της, γιατὶ δὲν εἶχε παιδιὰ καὶ δὲν ἀπασχολεῖτο διόλου μὲ τὸ νοικοκυριό της. Οἱ γέροι κι' ἀφωσιωμένοι ὑπηρέτες τὴν ἀναπλήρωναν στὴν ἐντέλεια.

Ὧρες ὁλόκληρες, περίμενε τὸ γρᾶμμα τοῦ Πιέρ... τὸ τετράγωνο χαρτάκι ποὺ θἄπεφτε ἀπὸ ψηλὰ μπροστὰ στὰ πόδια της. Θὰ τ' ἅρπαζε τότε μὲ λαχτάρα, θὰ τὄκρυβε στὸ στῆθος της, θἄτρεχε νὰ κλειδωθῇ στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ... Θᾶταν γι' αὐτὴν ἡ μόνη ἔνοχη, ἡ μόνη ὑπέροχη στιγμή!...

Ρουφῶντας ἄπληστα τὶς ὡραῖες φράσεις, τὶς γραμμένες ἀπὸ τὴν ἐξασκημένη πέννα τοῦ ποιητοῦ, θἄνοιωθε στὰ βάθη τῆς διψασμένης καρδιᾶς της τοὺς παλμοὺς ἐκείνους, ποὺ κάνουν τὶς γυναῖκες νὰ ζοῦν πραγματικά. Δὲν θᾶταν πιὰ μιὰ εὔπορη κι' ἁπλοϊκὴ ἐπαρχιώτισσα, ἀλλὰ μιὰ πονεμένη ψυχή, χωρισμένη ἀπ' τὸ μοναδικό της ἔρωτα...

Ἄκουσε τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας νὰ χτυπάῃ ἑφτὰ φορές. Μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονησία της, ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται κοντὰ στὸν τοῖχο, ἀπ' ὅπου θἄρριχνε τὸ γρᾶμα του ὁ Πιέρ.

«Ἡ ὥρα εἶνε ἑφτά! συλλογιζόταν. Κι' ἀκόμη τίποτε!... Θὰ πεθάνω, ἂν χρειαστῇ νὰ περιμένω ὡς αὔριο!... Δυὸ νύχτες τώρα δὲν ἔκλεισα μάτι...».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔπεσε ἐπιτέλους ἀπὸ ψηλὰ ὁ ποθητὸς φάκελλος!

Τὸ πήδημα ποὔκαμε γιὰ νὰ τὸν ἁρπάξῃ, ἔμοιαζε μὲ τὴν ξαφνικὴ κι' ἀπότομη κίνησι τῆς γάτας, ποὺ ἁρπάζει τὸν ποντικό, ἀφοῦ τὸν παραμόνευε τόσην ὥρα... Ἕνα χαμόγελο θριάμβου φάνηκε στὰ χείλη της. Οὔτε σκέφθηκε κἂν πὼς ὁ φίλος της βρισκόταν δυὸ βήματα μακρυά της, στὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου. Δὲν ποθοῦσε ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸ γρᾶμμα του...

Καθὼς ὅμως ἄνοιγε τὴ ρόμπα της γιὰ νὰ κρύψῃ τὸν πολύτιμο φάκελλο, ἄκουσε ξαφνικὰ κάποιον νὰ τῆς λέῃ ἐπιτακτικά :

— Τί εἶν' αὐτό, Μαντελέν;...

Ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη... Στεκόταν μπροστά της ὁ ἄντρας της καὶ τὴν κύτταζε μ' ἔκπληξι κι' αὐστηρότητα. Τῆς ἅρπαξε τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ γρᾶμμα, καὶ τῆς εἶπε :

— Βλέπω ὅτι εἶνε καλὸ νὰ γυρίζῃ κανεὶς ἀπ' τὸ ταξεῖδι του γρηγορώτερα ἀπὸ ὅ,τι λογάριαζε... Ἔφτασα μὲ τὸ τραῖνο τῶν 7 παρὰ τέταρτο. Μοὖπαν πὼς εἶσαι στὸν κῆπο, κατέβηκα νὰ σὲ βρῶ καί...

Ὁ δήμαρχος ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλὸς καὶ μελαχροινός, μὲ συνηθισμένη φυσιογνωμία. Μὰ ἡ ὠχρότης του τὸν ἔκανε τώρα νὰ φαίνεται σχεδὸν ὡραῖος. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα του, κι' ἡ προδοσία της τὸν εἶχε πληγώσει βαθειά.

Ἐκείνη θέλησε κάτι νὰ τοῦ πῆ. Ἀλλὰ δὲν εὕρισκε λέξεις... Ἄλλωστε, τὸ γρᾶμμα τὰ φανέρωνε ὅλα!...

Ὁ δήμαρχος ἔμεινε διστακτικὸς μερικὲς στιγμές. Ἂν διάβαζε τὸ γρᾶμμα, θᾶταν ἀναγκασμένος νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸ συνένοχο τῆς γυναῖκας του, νὰ ζητήσῃ διαζύγιο, νὰ καταστρέψῃ τὴ θέσι του. Κι' ἦταν τόσο καλὰ ἀποκαταστημένος!...

— Ἄκουσε, Μαντελὲν... πρόφερε.

Ὕστερα, δίχως νὰ προσθέσῃ ἄλλη λέξι, ἅρπαξε τὸ γρᾶμμα ἀπ' τὰ χέρια τῆς γυναῖκας του, ποὔκλαιγε μ' ἀναφυλλητά, καὶ τὸ ξέσκισε σὲ χίλια κομμάτια, ποὺ τὰ σκόρπισε τὸ νυχτερινὸ ἀεράκι, σὰν συντρίμμια τῆς χαμένης γιὰ πάντα εὐτυχίας καὶ γαλήνης του...

...Στὸ μεταξύ, ὁ Πιὲρ ξανανέβαινε στ' αὐτοκίνητό του, ποὺ περίμενε λίγο μακρύτερα, καὶ ψιθύριζε ἀνάμεσα στὰ δόντια του :

— Ἴσως δὲν εἶνε πολὺ εὐγενικὸ αὐτὸ ποὺ ἔκαμα! Τῆς εἶχα ὑποσχεθῆ ἕνα γρᾶμμα κι' ἔβαλα στὸ φάκελλο μόνον ἕνα ἄσπρο χαρτί. Μὰ ἐλπίζω νὰ καταλάβῃ τί σημαίνει αὐτό... καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναϊδῶ ποτὲ πιά!

Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτέ του τί ἔγινε στὴν πραγματικότητα. Ὁ Πιὲρ ἔφυγε ἱκανοποιημένος γιατὶ εἶχε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μιὰ περιπέτεια ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ φέρνῃ πλῆξι. Καὶ δὲν ξαναθυμήθηκε πιὰ τὴν ὄμορφη νεαρὴ γυναῖκα. Ὁ δήμαρχος ἀπόμεινε μὲ τὴν θλῖψι στὴν ψυχὴ καὶ ξανάρχισε τὴν πρότερη μονότονη ζωή του, προσπαθῶντας νὰ λησμονήσῃ ἕναν ἔνοχο ἔρωτα πού, στὴν πραγματικότητα τὸν εἶχε γεννήσει ἕνας νοσηρὸς ρωμαντισμός. Ὅσο γιὰ τὴ Μαντελέν, αὐτή, ἔκλαιγε τὸ χαμένο της ὄνειρο...

Λ. ΝΤΕΛΑΡΥ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἡ ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Ραβιὸ δὲν ἀργεῖ νὰ μάθη τί ἀπόγινε ἡ κόρη τῆς Κλάρας. Εἶνε ἡ χήρα Λυρώ! Κατόπιν αὐτοῦ ἐμπνέεται ἕνα καταχθόνιο σχέδιο καὶ καλεῖ στὸ Παρίσι τὴν ξαδέλφη του 'Αναστασία Φουρέλ. 'Η Φουρὲλ θὰ κατοικήση στὸ σπίτι τοῦ Ραβιὸ ποὺ μένει ἡ Λυρώ, μὲ ψεύτικο ὄνομα — κυρία Φουρνιὲ — καὶ θὰ καταφέρη νὰ πάρη ὁ Ραβιὸ τὴν Εὐγενία. Ἔτσι ἡ κληρονομία θὰ γίνη δική του. 'Η ψευτο-Φουρνιὲ ἐγκαθίσταται στὸ σπίτι καὶ κάνει τὴν πρώτη της ἐπίσκεψι στὴ Λυρώ.

15ον — Ναί, εἶναι φοβερή, παραδέχτηκε ἡ κυρία Λυρώ.

— Πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ἔχασα τὴ μητέρα μου, καί, μέσα σ' ἕνα χρόνο, πέθανε κι' ὁ πατέρας μου. Ἔχω κάτι μακρυνοὺς ἐξαδέλφους, ἀλλὰ δὲν τοὺς βλέπω. Εἶμαι λοιπὸν τώρα ἀναγκασμένη νὰ ζητῶ ἀπὸ ξένους τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή, ποὺ χρειάζεται ἡ καρδιά μου. 'Ο σύζυγός μου μοῦ ἄφησε κάτι ὑποθέσεις μπερδεμένες, καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκα νἄρθω στὸ Παρίσι. Πρόκειται γιὰ καμμιὰ ἑκατοστὴ χιλιάδες φράγκα. Ἔχω κι' ἕνα εἰσόδημα ἀπὸ ὀχτὼ χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο. Ἐπειδὴ εἶμαι λιγοέξοδη, καὶ δὲν μοῦ ἀρέσει ἡ πολυτέλεια, αὐτὰ τὰ χρήματα μοῦ φτάνουν μὲ τὸ παραπάνω, καί, φυσικά, ὅταν βρίσκω εὐκαιρία, βοηθῶ καὶ κανέναν ποὺ νὰ ἔχη ἀνάγκη. 'Η μητέρα μου, ποὺ ἦταν ἁγία γυναίκα, μοῦ δίδαξε νὰ εἶμαι φιλεύσπλαχνη. 'Αλλὰ βλέπω ὅτι μιλῶ διαρκῶς γιὰ μένα. Νὰ μὲ συγχωρῆτε, κυρία Λυρώ. Μοῦ ἀρέσει τόσο ἡ συντροφιά σας. Ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, ἂν δὲν σᾶς εἶμαι ἐνοχλητική, θἄρχωμαι κάποτε νὰ σᾶς κάνω συντροφιά...

— Νὰ ἔρχεστε ὅποτε θέλετε, κυρία, τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη ἡ χήρα Λυρώ.

— Θὰ ἔρχεστε βέβαια καὶ σεῖς σὲ μένα, καθὼς κι' ἡ δεσποινὶς κόρη σας.

— Πολὺ εὐχαρίστως.

— Βασίζομαι στὸ λόγο σας. Καθὼς σᾶς εἶπα, κυρία Λυρώ, ἡ μοναξιὰ μὲ τρομάζει. Σᾶς τὸ προλέγω: Θἄρχωμαι συχνὰ νὰ σᾶς βλέπω...

— Ὅσο συχνὰ θέλετε, κυρία μου.

— Θὰ μιλοῦμε γιὰ κείνους ποὺ ἀγαποῦμε, καὶ ποὺ τοὺς στερηθήκαμε...

Καὶ ἡ κυρία Φουρνιέ, ἀφοῦ μίλησε λίγη ὥρα ἀκόμη, ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς κυρίας Λυρώ, χάϊδεψε τὸ μάγουλο τῆς Εὐγενίας κι' ἔφυγε.

'Η χήρα Λυρὼ ἦταν κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴ γνωριμία της.

— Λοιπόν, ρώτησε τὴν κόρη της, πῶς σοῦ φάνηκε ἡ ἐπίσκεψι τῆς γειτόνισσάς μας; Δὲν εἶναι πολὺ καλὴ γυναίκα;...

— Ἴσως, μητέρα μου... 'Αλλ' ἐμένα μοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε κάτι τὸ ὑποκριτικὸ στὸ βλέμμα της, στὴν ὁμιλία της, ἀπάντησε ἡ Εὐγενία.

— Πῶς σοῦ φάνηκε αὐτό;

— Ἴσως νὰ γελάστηκα, μητέρα μου.

'Η καλόκαρδη γειτόνισσα

Ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, οἱ δυὸ χῆρες εἶχαν συνδεθῆ στενά. Σιγὰ - σιγά, ἡ κυρία Φουρνιὲ κατώρθωσε ν' ἀποχτήση τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς χήρας Λυρώ, ποὺ πίστευε ὅτι ἡ καινούργια της γειτόνισσα ἦταν ἄγγελος καλωσύνης. Κάθε τόσο ἡ Φουρνιὲ ἔφερνε πότε στὴ μητέρα καὶ πότε στὴν κόρη μικρὰ δῶρα, καί, μιὰ μέρα ἔφερε ἕνα ὡραῖο φόρεμα στὴν Εὐγενία.

— Θ' ἀρχίσω νὰ σᾶς μαλώνω, τῆς εἶπε ἡ κυρία Λυρώ. Γιατὶ ξοδεύεστε γιὰ μᾶς; Δίνετε τόσα πολλὰ δῶρα στὴν κόρη μου.

— Μήπως δὲν τὰ χρειαζόταν αὐτὰ ποὺ τῆς ἀγόρασα; Γιατί νὰ μὴ διαθέσω, ὅ,τι χρήματα μοῦ περισσεύουν γιὰ νὰ προσφέρω μιὰ μικρὴ εὐχαρίστησι σ' ἐκείνους ποὺ ἐκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ;

— Δὲν ξέρω τὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω...

— Ἂς ἀλλάξουμε συζήτησι, κυρία Λυρώ. Ἂς μιλήσουμε γιὰ σᾶς καλύτερα. Εἶστε ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Ὄχι. Ἤμουν εἰκοσιοχτὼ χρονῶν ὅταν ἦρθα ἐδῶ μὲ τὸ σύζυγό μου, λίγον καιρὸ προτοῦ γεννηθῆ ἡ κόρη μου.

— Χάσατε νωρὶς τοὺς γονεῖς σας;

— Εἶμαι ὀρφανή. Δὲν γνώρισα καθόλου τοὺς γονεῖς μου, ἀπάντησε ἀναστενάζοντας ἡ κυρία Λυρώ.

'Η χήρα Φουρνιὲ ταράχθηκε καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ μὴν τὴν προδώση ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της.

— 'Η μητέρα μου, ἐξακολούθησε ἡ χήρα Λυρώ, μὲ γέννησε σ' ἕνα νοσοκομεῖο στὸ Πουατιὲ καὶ μ' ἐγκατέλειψε χωρὶς νὰ θέλη ἴσως. Φαίνεται ὅτι ἦταν βαρειὰ ἄρρωστη. Πάλεψε μὲ τὸ θάνατο ἐπὶ πολλοὺς μῆνες. Σχεδὸν ἔχασε τὰ λογικά της. Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ πῆ πῶς τὴν ἔλεγαν. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα μου, ποτὲ δὲν ἄκουσα νὰ μοῦ μιλᾶνε γι' αὐτόν... Ἴσως νὰ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ μητέρα μου...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ταιριασμένοι

Κόσμος, ρὲ Φρόσω, καὶ ντουνιᾶς
τῆς πιάτσας καὶ τῆς γειτονιᾶς
ὅλο καὶ μὲ ρωτάει
Πῶς γίνεται τόσον καιρὸ
νἄχω μὲ σὲ τέτοιο σορὸ —
ποὺ μιὰ ζωὴ κρατάει

Κι' ἐνῶ τὰ ρέστα τὰ ζευγά —
φτάνουν ἀμέσως στὸν καυγᾶ
καὶ παίρνουνε τὰ σέα
'Εμεῖς — ἂς εἴμαστε καλὰ —
τὰ πᾶμε λίαν ὁμαλὰ
καὶ φίνα καὶ ὡραῖα.

Αὐτὰ μοῦ λένε δηλαδὴ
καὶ τὴν ἀπάντα ἐγὼ τοὺς δί —
πῶς ἔχουμε ταιριάξει.

Ξέρεις τὰ χρούγια μου (ἐσὺ
καὶ τὰ δικά σου ἐγώ, (Φροσί,
καὶ εἴμαστε ἐν τάξει.

Δὲν θὰ χαλά— τὸ μα- (γαζὶ
κι' ἔτσι θὰ φτάσουμε (μαζὶ
ὡς τὸ γεραματάκι.
Δὲν θὰ χωρίσουμε πο- (τέ,
γιατὶ ἐκύλησε ὁ τέ—
καὶ βρῆκε τὸ καπάκι!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— 'Αγαπητή μου, κυρία Λυρώ, σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιατί, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἄγγιξα μιὰ παλιὰ πληγή σας, ψιθύρισε ἡ χήρα Φουρνιέ.

'Η μητέρα τῆς Εὐγενίας κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Δὲν ὑποφέρω γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ πατέρα μου, εἶπε. Τὴ μητέρα μου ἤθελα νὰ γνωρίσω, νὰ τὴ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου... 'Αλλοίμονο! Τοῦ κάκου τὴν ἀναζήτησα χρόνια ὁλόκληρα. Φαίνεται θὰ πέθανε. Τὸ Βρεφοκομεῖο μ' εἶχε τοποθετήσει σὲ μιὰ τροφὸ στὸ 'Οτέν. Τὴν ἀγάπησα αὐτὴ τὴ γυναῖκα, σὰν μητέρα μου. Κι' ὅταν μεγάλωσα λιγάκι, μπῆκα σ' ἕνα σπίτι ὑπηρέτρια...

— 'Εργαζόσαστε ὅταν παντρευτήκατε;

— Ναί.

— 'Ο σύζυγός σας ἦταν ἀπὸ τὸ 'Οτέν;

— Ὄχι. Ἦταν ἀπὸ τὸ Μπερτινύ, κοντὰ στὴ Νεβέρ. 'Ο κύριός μου ἤθελε νὰ μὲ παντρέψη μὲ τὸν κηπουρό του. 'Αλλ' ἐγὼ εἶχα ἀγαπήσει τὸ Λυρώ, κι' ἔβγαλα τὰ χαρτιά μου κρυφά. Κάναμε ἕναν πολιτικὸ γάμο καὶ φύγαμε ἀπὸ τὸ Μπερτινύ. Μείναμε στὴν ἀρχὴ στὸ Πουζί. 'Ο ἄντρας μου ἐργαζόταν χτίστης κι' ἐγὼ ἔκανα τὴ μοδίστρα. Εἶχα μείνει ἔγκυος, κι' ἀποφασίσαμε νάρθοῦμε νὰ ἐγκατασταθοῦμε στὸ Παρίσι. Δεκαπέντε χρόνια ζήσαμε πολὺ καλά. Δὲν μᾶς ἔλειπε τίποτα. 'Εργαζόμαστε κι' οἱ τρεῖς — γιατὶ κι' ἡ Εὐγενία μου εἶχε μάθει νὰ ράβη — κι' ἀρχίσαμε νὰ ἑτοιμάζουμε τὴν προῖκα τῆς κόρης μου. Μιὰ μέρα ὅμως μᾶς χτύπησε ἡ δυστυχία: Μοὔφεραν τὸν ἄντρα μου σκοτωμένον. Εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ γιαπί, ὅπου δούλευε. Κι' ἀπὸ τότε ἄρχισαν ἡ ἀπελπισία, ἡ φτώχεια, ἡ ἀρρώστεια, οἱ πίκρες.

'Η κυρία Φουρνιὲ πῆρε τὸ χέρι τῆς χήρας Λυρὼ καὶ τὄσφιξε μέσα στὰ δικά της.

— Καλή μου φίλη, ψιθύρισε. Πόσο σᾶς καταλαβαίνω!...

'Εκείνη τὴ στιγμή, μπῆκε μέσα κι' ἡ Εὐγενία. Ἔδωσε στὴ μητέρα της δεκαπέντε φράγκα, τὸ βδομαδιάτικό της, κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Τί ἔχεις, παιδί μου; τὴν ρώτησε ἡ χήρα Λυρὼ τρομαγμένη.

— Εἶμαι ἀπαρηγόρητη, μητέρα μου, ἀπάντησε ἡ νέα μὲ λυγμούς.

— Γιατί ἀπαρηγόρητη; ρώτησε ἡ χήρα Φουρνιέ. Πές μας, μικρούλα μου, τί σοῦ συμβαίνει;

— Δὲν μοὔδωσαν ἄλλη δουλειά. Δὲν θἄχουν γιὰ ἕνα μῆνα, μοῦ εἶπαν.

— Δυστυχισμένο μου παιδί, εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ κυρία Λυρώ.

— 'Ησύχασε, παιδί μου, τῆς εἶπε κι' ἡ γειτόνισσα. Δὲν βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο εἶσαι ἀπαρηγόρητη.

— Πλησιάζει ἡ προθεσμία τοῦ ἐνοικίου, κυρία, ἀπάντησε ἡ Εὐγενία, καὶ δὲν ἔχουμε νὰ τὸ πληρώσουμε.

— Καλά. 'Ο ἰδιοκτήτης θὰ περιμένη.

— Δὲν θὰ περιμένη, κυρία. 'Ο κύριος Ραβιὸ εἶνε πολὺ σκληρὸς στοὺς φτωχούς. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ μᾶς κάνη ἔξωσι. Καὶ τί θὰ γίνουμε;

— Τὰ λόγια σου μὲ κάνουν καὶ παραξενεύομαι. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ὁ κύριος Ραβιὸ δὲν εἶνε ὅπως τὸν φαντάζεσαι. Τὸν ξέρω. Ἔχει καλὴ καρδιά. Ξέρω πολλὲς οἰκογένειες, ποὺ τὶς ἔχει βοηθήσει. Μὴ φοβᾶσαστε. Θὰ τοῦ μιλήσω ἐγώ. Πόσα τοῦ χρωστᾶτε;

— 'Εκατὸν εἰκοσιπέντε φράγκα.

— Δὲν εἶναι μεγάλο τὸ ποσόν... Ἔλα, ἡσύχασε. Στὴν ἀνάγκη θὰ σᾶς δανείσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ποσόν.

— Ὅταν δανείζεται κανείς, πρέπει καὶ νὰ τὰ ἐπιστρέφη, εἶπε ἡ κυρία Λυρώ. Κι' ἐμεῖς χρωστᾶμε ἤδη πολλά. Κάποιος φίλος μᾶς δάνεισε ἕνα ποσόν, καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω ὅσο τὸ σκέπτομαι...

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία Λυρώ. 'Ο Θεὸς εἶναι μεγάλος! Ἔχω μιὰν ἰδέα. Θέλεις, δεσποινὶς Εὐγενία, νὰ ἐργαστῆς γιὰ λογαριασμό μου;

— Εὐχαρίστως, κυρία Φουρνιέ.

— Λοιπόν, μετὰ τὸ μεσημέρι, θὰ βγοῦμε μαζὶ καὶ θὰ πᾶμε στὰ καταστήματα, νὰ ψωνίσουμε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ κεῖνα τὰ περίφημα ἐργόχειρα ποὺ ξέρεις καὶ κάνεις...

'Η δουλειὰ ἀρχίζει

Τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς, κατὰ τὶς δέκα, ὁ Λουσιὲν Μορὲλ πῆγε, ὅπως συνήθιζε, νὰ ἐπισκεφτῆ τὴν κυρία Λυρώ.

— Πῶς εἶστε σήμερα, κυρία; ρώτησε τὴν χήρα Λυρώ, μόλις μπῆκε στὸ δωμάτιό της.

— Ὄχι χειρότερα, Λουσιέν, καθὼς βλέπετε, ἀπάντησε ἐκείνη. Γιὰ νὰ ξαναβρίσκω μὲ τόση δυσκολία τὶς δυνάμεις μου, θὰ πῆ ὅτι ἤμουνα πολὺ ἐξαντλημένη. Τὶς τελευταῖες μέρες, περπατῶ λιγάκι. Κάνω μάλιστα τὸ γύρο τοῦ δωματίου, χωρὶς νὰ στηρίζωμαι στὸν τοῖχο ἢ στὰ ἔπιπλα, ὅπως ἄλλοτε. 'Αλλ' ἔπειτα ξαναπέφτω στὸ κάθισμά μου κατάκοπη.

— 'Ελπίζω ὅτι γρήγορα θὰ γίνετε ἐντελῶς καλά.

— Δὲν σᾶς περίμενα σήμερα τὸ πρωΐ, Λουσιέν. Ἴσως νὰ μὴν εἶστε ἐλεύθερος τὸ ἀπόγευμα καὶ γι' αὐτὸ ἤρθατε πρωΐ.

— Ναί, πρέπει νὰ συνοδέψω τὸν κύριο Ζὼρζ Ραμὲλ καὶ τὴ γυναῖκα του, ποὺ θὰ πᾶνε στὸ Βιλνέβ, γιὰ διασκέδασι, μὲ κάποιο παλιό τους φίλο. Θέλησα ν' ἀποφύγω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Δὲν βλέπω ὅμως τὴ δεσποινίδα Εὐγενία. Μήπως βγῆκε καὶ θ' ἀργήση νὰ ἐπιστρέψη;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δὲν θὰ γυρίση πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Πῆγε στὴν ἐκκλησία μὲ τὴ γειτόνισσά μας, τὴν κυρία Φουρνιέ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἄλλαξε ἔκφρασι.

— Δὲν θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὴν δῶ σήμερα, εἶπε μὲ λύπη, γιατὶ πρέπει νὰ εἶμαι στὸ σταθμὸ στὶς ἐντεκάμισυ.

— Θὰ τῆς πῶ ὅτι ἤρθατε.

«Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο...» σκέφτηκε ὁ νέος.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ χήρα ρώτησε:

— Εἴχατε μήπως καμμιὰ εἴδησι γιὰ τὸν ἀδελφό σας, γιὰ τὴν ἀδελφή σας;

— Ὄχι, κυρία Λυρώ. Δὲν ξέρω ἀκόμα ποῦ βρίσκονται. 'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἔκαμα σοβαρὲς ἐνέργειες γιὰ νὰ τοὺς ξαναβρῶ. Θἄρθη ἡ κατάλληλη στιγμή...

— 'Ο κύριος Ραμὲλ εἶναι πάντοτε εὐχαριστημένος ἀπὸ σᾶς;

— Νομίζω.

— 'Ο πίνακας ποὺ φτιάνετε προχωρεῖ;

— Ναί. Τώρα θέλω νὰ τὸν τελειώσω καὶ ν' ἀρχίσω ἕναν ἄλλον... Σκέφτομαι νὰ στείλω δυὸ στὴν ἔκθεσι. Ἂν πετύχαινα...

— 'Ο κύριος Ραμὲλ τὸ ἔμαθε ὅτι μᾶς ξέρετε καὶ ὅτι μᾶς ἐπισκεφτόσαστε συχνά;

— Ὄχι, κυρία Λυρώ.

— Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ συμπεριφορά σας αὐτὴ εἶναι κάπως παράξενη ἀπέναντι ἐκείνων, ποὺ τοὺς λέτε εὐεργέτες σας;

'Ο νέος ἔγινε κατακόκκινος.

— Ὅταν κρύβη κανεὶς κάτι, κύριε Λουσιέν, σημαίνει ἢ ὅτι φοβᾶται νὰ τὸ κάνη γνωστὸ ἢ ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰ πράγματα ἐκεῖνα ποὺ δὲν τὰ ὁμολογεῖ κανείς...

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ νέος λυπημένος, πίστευα ὅτι μὲ ξέρατε ἀρκετά. Τώρα, χωρὶς νὰ ὑπάρχη τίποτε ἀκόμα, τί μπορῶ νὰ πῶ στὸν κύριο Ραμέλ; Ὅτι βρῆκα μιὰ δεύτερη μητέρα, ὅτι ἀγαπῶ τὴ δεσποινίδα Εὐγενία Λυρώ, κι' ὅτι ἔχω τὴν πρόθεσι νὰ τὴν παντρευτῶ, μόλις γίνω ἀνεξάρτητος οἰκονομικά; Σὲ τί θὰ μὲ ὠφελήση αὐτό; 'Εκεῖνα ποὺ εἶπα σὲ σᾶς, δὲν τὰ εἶπα οὔτε στὴ δεσποινίδα Εὐγενία ἀκόμη. Σὲ σᾶς μόνο, σὰν σὲ μητέρα, ἐμπιστεύτηκα τὶς ἐλπίδες μου.

— Δὲν μπορῶ νὰ θυμώσω, ἀπάντησε ἐκείνη μὲ συγκίνησι, γιατὶ ἀγαπᾶτε τὴν κόρη μου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω τὶς ἴδιες μὲ σᾶς ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον.

— 'Αμφιβάλλετε γιὰ τὸ θάρρος μου;

— Ὄχι, ἀλλ' εἶστε τόσο νέος!...

— Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο μεγάλο ἐλάττωμα, ἀπάντησε ὁ νέος χαμογελῶντας.

— Στὴν ἡλικία σας, νεαρέ μου φίλε, γρήγορα ἀλλάζει κανεὶς ἀποφάσεις.

— Ξέρω τὸν ἑαυτό μου κι' εἶμαι βέβαιος γιὰ τὸ χαρακτῆρα μου, ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Λουσιέν.

— Μιλᾶτε μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ σᾶς δίνουν τὰ εἴκοσι χρόνια σας. 'Εγὼ ὅμως σκέφτηκα καὶ βλέπω μακρύτερα ἀπὸ σᾶς. Εἶμαι μητέρα καὶ τὸ καθῆκον μου εἶναι νὰ φροντίζω γιὰ τὴν ἡσυχία τοῦ παιδιοῦ μου, ποὺ, ἀλλοίμονο, πολλὰ ἔχει ὑποφέρει ἤδη. Ἔχετε ἕνα σκοπό, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ μὴν πετύχετε. Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀποθαρρύνω. 'Αλλά, κι' ἂν ἀκόμη ἐπιτύχετε, μπορεῖ, στὸ μεταξύ, ν' ἀλλάξετε γνώμη, γιατί, ὅσο σεῖς θ' ἀνεβαίνετε, τόσο ἡ κοινωνικὴ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ στὴν κόρη μου θὰ γίνεται μεγαλύτερη.

— Κυρία Λυρώ, εἶπε ὁ Λουσιὲν ζωηρά, ὁ 'Αλέξιος Μουλὲν παντρεύτηκε μιὰν ἐργάτρια, κι' ὅταν ὁ κύριος Ζὼρζ Ραμὲλ ζήτησε τὴ Μικρούλα, δὲν ἤξερε πὼς ἦταν πλούσια κι' ἀπὸ οἰκογένεια ἀρχοντική. Πιστέψτε με: Κι' ἂν ἀκόμα γίνω ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης, δὲν θὰ πάψω νὰ θεωρῶ τὴ δεσποινίδα Εὐγενία ἀνώτερή μου.

— Παραδέχομαι τὰ αἰσθήματά σας, νεαρέ μου φίλε, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σᾶς κρύψω ὅτι ἐγὼ βλέπω ἐμπόδια, ὅτι ἀνησυχῶ. Μὲ φοβίζει ἡ νεότης σας...

— Ἔχετε ἐμπιστοσύνη...

— Ναί, ἀλλ' ἡ ἐμπιστοσύνη δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κλείση τὰ μάτια, οὔτε ν' ἀποκοιμίση τὸ μητρικό μου ἐνδιαφέρον. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, κύριε Λουσιέν, εἶναι ν' ἀλλάξετε τὰ σχέδιά σας.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ ζητήσετε τὰ πάντα, κυρία Λυρώ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτό.

'Η χήρα ἀναστέναξε.

— 'Ο Θεὸς ἂς προστατεύη τὸ παιδί μου!... ψιθύρισε.

'Ο Λουσιὲν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου καὶ σηκώθηκε. Μόλις πρόφταινε νὰ πάη στὸ σταθμό.

— Θὰ σᾶς ξαναϊδῶ, εἶπε ἀποχαιρετῶντας τὴν κυρία Λυρώ.

— Τὴν Κυριακή, ἀπάντησε ἐκείνη.

★

Ὅταν ἡ Εὐγενία γύρισε, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἡ μητέρα της τῆς εἶπε γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ νέου.

— Θὰ ἔρθη λοιπὸν τὸ ἀπόγευμα; ρώτησε ἡ Εὐγενία μὲ λαχτάρα.

— Ὄχι, γιατὶ θὰ συνοδέψη τὸν κύριο Ραμὲλ στὸ Βιλνέβ.

— Ἂν τὄξερα, δὲν θὰ πήγαινα στὴν ἐκκλησία.

'Η μητέρα της τὴν κύτταξε μὲ βλέμμα αὐστηρό, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ γίνη κατακόκκινη καὶ νὰ μὴ τολμήση νὰ τὴν ξαναρωτήση πιὰ τίποτα γιὰ τὸ Λουσιέν.

Τὸ βράδυ, θἄτρωγαν στῆς γειτόνισσάς των.

'Η κυρία Φουρνιὲ εἶχε φάει τὸ μεσημέρι στοῦ Ραβιό, στὸν ὁποῖο εἶχε πολλὰ νὰ πῆ. Γύρισε κατὰ τὶς δυόμισυ τὸ ἀπόγευμα, κι' ἀμέσως πῆγε στῆς κυρίας Λυρώ.

'Η Εὐγενία ἐργαζόταν, γιὰ νὰ ξεχάση λίγο τὴ λύπη της. Οἱ δυὸ χῆρες κλείστηκαν στὸ ἄλλο τὸ δωμάτιο.

— Ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κάτι πράγματα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τ' ἀκούση ἡ δεσποινὶς Εὐγενία, εἶπε ἡ κυρία Φουρνιέ. Δὲν θὰ σᾶς κρύψω ὅτι βρίσκομαι σὲ κάποια ἀμηχανία, γιατὶ τὸ ζήτημα, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ σᾶς μιλήσω, εἶναι λεπτό. 'Αλλ' ἡ συμπάθειά μου γιὰ σᾶς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ τὴν κόρη σας μοῦ ἐπιβάλλουν νὰ μιλήσω. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλήσω εἰλικρινά, μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά;

— Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα, ἀπάντησε ἡ κυρία Λυρώ.

— Ἔ, λοιπόν, φίλη μου, τὸ πρῶτο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ εἶναι ὅτι, σὰ μητέρα, φέρνεστε κάπως ἀσύνετα...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ἡ χήρα παραξενεμένη.

— Δέχεστε συχνὰ στὸ σπίτι σας κάποιον νέον, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί.

— Πῶς τὸν δέχεσθε;

— Σὰν φίλο. 'Αλλὰ τί ὑποπτεύεστε, κυρία;

— Σχεδὸν τίποτα. 'Αλλ' ἀκοῦστε με: Σήμερα τὸ πρωΐ, ἡ κόρη σας μοῦ μίλησε γι' αὐτὸν τὸ νέο μ' ἕνα ἐνθουσιασμὸ ποὺ μὲ φόβισε. Μοῦ φάνηκε πὼς ἡ δεσποινὶς Εὐγενία θεωρεῖ τὸν κύριο Λουσιὲν σὰν κανένα ἥρωα μυθιστορήματος. Οἱ νέες εὔκολα θαυμάζουν κι' εἶναι ἕτοιμες νὰ πλάσουν ὄνειρα καὶ χίμαιρες... Σᾶς τὸ ξαναλέω: 'Η κόρη σας μοῦ μίλησε γι' αὐτὸν τὸ νέο μὲ συγκίνησι καὶ ζωηρότητα, ποὺ μοῦ ἔκαμε παράξενη ἐντύπωσι καὶ θεώρησα καθῆκον μου νὰ σᾶς πῶ νὰ προσέξετε ἕναν κίνδυνο, ποὺ πιθανὸν νὰ μὴν ὑφίσταται, ἀλλὰ ποὺ εἶναι δυνατός.

'Η κυρία Λυρὼ ἀναστέναξε. Συγκινήθηκε, γιατὶ κι' αὐτὴ τὰ ἴδια ἀκριβῶς σκεφτόταν.

— Τί ἡλικίας εἶναι αὐτὸς ὁ νέος; ρώτησε ἡ κυρία Φουρνιέ.

— Εἴκοσι χρονῶν.

— 'Επιτρέψτε μου ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία. Τὸν ξέρετε ἀπὸ πολὺν καιρό;

— Δυὸ μῆνες.

— Εἶναι δυνατὸν νὰ δώση κανεὶς βάσι στὴ φιλία ἑνὸς νέου εἴκοσι χρονῶν; Ἂν τὸν ξέρετε ἀπὸ παιδί, τὸ πρᾶγμα θ' ἄλλαζε. 'Αλλὰ δυὸ μῆνες μονάχα... Εἶναι φανερὸ ὅτι στὸ σπίτι σας τὸν τραβάει ἡ δεσποινὶς Εὐγενία... Γιὰ τί ἄλλο ἔρχεται; Τί ζητάει;

— Μιλάει λίγο στὴν κόρη μου, καὶ ποτὲ δὲν λέει κανένα ἄπρεπο λόγο.

— 'Ο νέος αὐτός, κυρία Λυρώ, θ' ἀγαπάη τὴν κόρη σας.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀπάντησε ἡ χήρα στενοχωρημένη.

— Κι' ἡ δεσποινὶς Εὐγενία, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ νέα ἀκόμη, πιθανὸν νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν καρδιά της. 'Ακριβῶς αὐτὸς εἶναι ὁ κίνδυνος, γιὰ τὸν ὁποῖο σᾶς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου. Γιατί, κι' ἂν παραδεχτοῦμε πὼς ὁ κύριος αὐτὸς δὲν ἔχει κακὲς προθέσεις, ἐφ' ὅσον εἶναι τόσο νέος... δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἐμπιστευθῆ. Δυστυχῶς τίποτα δὲν ἀποδεικνύει ὅτι δὲν μπῆκε στὸ σπίτι

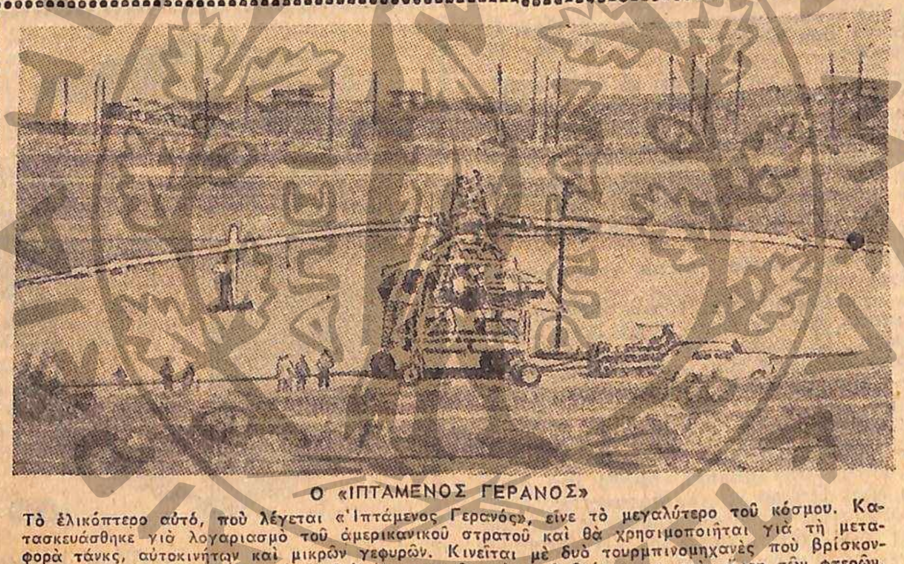

Ο «ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΓΕΡΑΝΟΣ»

Τὸ ἑλικόπτερο αὐτό, ποὺ λέγεται «'Ιπτάμενος Γερανός», εἶνε τὸ μεγαλύτερο τοῦ κόσμου. Κατασκευάσθηκε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ καὶ θὰ χρησιμοποιῆται γιὰ τὴ μεταφορὰ τάνκς, αὐτοκινήτων καὶ μικρῶν γεφυρῶν. Κινεῖται μὲ δυὸ τουρμπινομηχανὲς ποὺ βρίσκονται στὸ κέντρο τῆς ἕλικος καὶ μὲ δυὸ ἀεριοπροωθητικὲς ποὺ βρίσκονται στὴν ἄκρη τῶν φτερῶν.

σας μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ φίλου, γιὰ νὰ ξεγελάση τὴν κόρη σας...

Ἡ κυρία Λυρῶ ταράχτηκε.

— Τί δουλειὰ κάνει αὐτὸς ὁ κύριος Λουσιέν; ξαναρώτησε ἡ κυρία Φουρνιέ.

— Εἶναι ζωγράφος.

—Ἕνας καλλιτέχνης... Ἕνας ζωγράφος... Πφ!... Πήρατε πληροφορίες γι' αὐτόν;

— Καμμιά.

— Μεγάλη παράλειψις.

— Πίστεψα στὰ λόγια του.

— Δείξατε μεγάλη εὐπιστία.

— Τὸν νομίζω ἀνίκανον νὰ πῆ ψέμματα.

—Ἔστω. Ζῆ μὲ τοὺς γονεῖς του;

— Δὲν ἔχει οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα.

—Ἔχει περιουσία;

— Εἶναι φτωχός.

— Κι' αὐτὸ κακό. Γιατί, ἐπὶ τέλους, δὲν παντρεύεται κανεὶς μιὰ κοπέλλα, ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἐξασφαλίση τ' ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα.

—Ἐργάζεται καὶ πιστεύει νὰ πετύχη.

—Ἡ ἐλπίδα εἶναι καλὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ δὲν εἶναι βάσι σταθερή.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

— Κερδίζει τουλάχιστον τίποτα τώρα;

— Τίποτε ἀκόμα.

— Τίποτα; Ἀλλὰ τότε πῶς ζῆ;

—Ἔχει ἰσχυροὺς προστάτες: Τὸν κόμητα Ντεσολὲρ κι' ἄλλους...

— Τὸν ξέρετε μήπως αὐτὸν τὸν κόμητα;

—Ὄχι, ἀλλὰ μοῦ μίλησε γι' αὐτὸν ὁ Λουσιέν, ποὺ ἐργάζεται στοῦ κυρίου Ραμέλ. Ὁ Ραμὲλ εἶναι γαμπρὸς τοῦ κόμητος Ντεσολέρ, κι' ἐκεῖ μένει κι' ὁ Λουσιέν.

— Εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτά, ποὺ σᾶς εἶπε αὐτὸς ὁ νέος;

— Εἶμαι βέβαιη ὅτι δὲν μὲ γέλασε.

— Τὸν λέτε Λουσιέν. Δὲν ἔχει λοιπὸν ἐπώνυμο;

— Φυσικά. Λέγεται Μορέλ.

Μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ἡ συνένοχος τοῦ Ραβιὸ ἔμεινε ἄφωνη ἀπὸ τὴν κατάπληξι.

—Ὥστε ἔτσι; ψιθύρισε σὲ λίγο. Λέγεται Λουσιὲν Μορέλ. Γεννήθηκε στὸ Παρίσι;

—Ὄχι, ἦρθε ἐδῶ πολὺ νέος. Ὁ πατέρας του κι' ἡ μητέρα του, πέθαναν πρὶν λίγα χρόνια. Γεννήθηκε σ' ἕνα χωριό. Μοῦ τὸ εἶπε, ἀλλὰ δὲν τὸ θυμοῦμαι. Κάπου στὴν Ὀξονία...

Ἡ χήρα Φουρνιὲ ταράχτηκε.

—Ὥστε λοιπόν, ἔχασε καὶ τοὺς γονεῖς του καὶ δὲν ἔχει πιὰ οἰκογένεια; ξαναρώτησε.

—Ἔχει ἕναν ἀδελφὸ καὶ μιὰν ἀδελφή, μικρότερους ἀπ' αὐτόν.

«Βέβαια εἶναι ὁ ἀδελφὸς τῆς Διονυσίας» σκέφτηκε ἡ ψευτο - Φουρνιέ.

— Καὶ τ' ἀδέλφια του βρίσκονται στὸ Παρίσι; ρώτησε πάλι.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Ἤ, κι' ἂν βρίσκωνται στὸ Παρίσι, ὁ κύριος Λουσιὲν τὸ ἀγνοεῖ. Τὰ τρία ἀδέλφια χωρίστηκαν ἀπὸ πολὺ μικρά, κι' ἀπὸ τότε δὲν ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τοὺς ἄλλους.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ παράξενο.

—Ὁ κύριος Λουσιὲν καθὼς μοῦ εἶπε, ἔψαξε νὰ βρῆ τ' ἀδέλφια του. Μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

—Ἴσως νὰ μὴ βιάζεται νὰ τὰ ξαναϊδῆ. Ἀλλὰ ξεφύγαμε ἀπὸ κεῖνο ποὺ συζητούσαμε. Σᾶς τὸ ξαναλέω, κυρία Λυρῶ: Προσέχετε! Αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε γιὰ τὶς μεγάλες σχέσεις τοῦ κυρίου Μορὲλ δὲν μὲ καθησυχάζουν καθόλου, τοὐναντίον μάλιστα. Δὲν μπορεῖτε νὰ ὑπολογίζετε αὐτὸν τὸν νέο γιὰ μέλλοντα σύζυγο τῆς δεσποινίδος Εὐγενίας...

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της.

— Σκεφθῆτε λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ γειτόνισσα, ὅτι δὲν εἶναι παρὰ μόνο εἴκοσι χρονῶν. Ὁ κόμης Ντεσολὲρ ξέρει ὅτι ὁ προστατευόμενός του σᾶς γνωρίζει;

—Ὄχι. Ὁ κύριος Λουσιὲν θεώρησε καλὸ νὰ μὴ μιλήση σὲ κανένα γιὰ τὶς ἐπισκέψεις του σὲ μᾶς.

— Καθὼς βλέπετε, τὸ κρύβει. Αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ σημάδι. Ἄλλη μιὰ φορὰ σᾶς λέω: Πρέπει νὰ τὸν προσέχετε. Ὅταν σκέφτομαι τί δυστυχία μπορεῖ νὰ βρῆ τὴν κόρη σας, ἀνατριχιάζω... Ἡ δεσποινὶς Εὐγενία δὲν μένει πάντοτε κοντά σας. Βγαίνει ἔξω, καὶ μπορεῖ νὰ τὸν συναντάη...

— Οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐκεῖνος θὰ τολμοῦσαν.

—Ἀγαπητή μου, ἡ μεγάλη ἐμπιστοσύνη τυφλώνει καμμιὰ φορά.

— Θεέ μου! Μὲ τρομάζετε. Ἀνακαλύψατε τίποτα, μήπως;

—Ὄχι, τίποτα, ἡσυχᾶστε. Ὅλα ὅμως εἶναι δυνατά, καὶ θὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή: Νὰ παρακαλέσετε τὸν κύριο Λουσιὲν νὰ σταματήση τὶς ἐπισκέψεις του.

— Ναί, αὐτὸ πρέπει νὰ κάνω... Ἀλλ' εἶναι πολὺ δύσκολο. Χρωστᾶμε χίλια φράγκα στὸν κύριο Λουσιέν.

— Τὸ ποσὸν εἶναι μεγάλο βέβαια. Ὡστόσο νομίζω ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο νὰ πάρετε ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα πληροφορίες γι' αὐτόν.

— Θὰ τὸ ἤθελα. Ἀλλὰ σὲ ποιὸν ν' ἀποταθῶ;

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν ξέρετε κανένα. Λοιπόν, ἂν θέλετε, ἀναλαμβάνω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

—Ἂν θέλω; Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα.

— Τότε, αὔριο κιόλας, θὰ ἰδῶ τὸ συμβολαιογράφο μου. Ἐκεῖνος θὰ φροντίση νὰ συγκεντρώση τὶς πληροφορίες ποὺ μᾶς χρειάζονται, καί, πολὺ γρήγορα, θὰ μάθετε ἂν μπορῆτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν τὸ Λουσιὲν Μορέλ...

Ἡ ἐπιβουλὴ

Ὁ Ζοζὲφ Ραβιὸ ἦταν κατάπληκτος.

Ἡ Ἀναστασία Φουρέλ, πού, στὴν ὁδὸ Βωμπούργκ λεγόταν «χήρα Φουρνιέ», τοῦ διηγήθηκε λεπτομερῶς ὅλη τὴ συζήτησι, ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὴν κυρία Λυρῶ. Κι' ὁ Ραβιὸ εἶχε γίνει κατακόκκινος. Τὰ μάτια του σπινθηροβολοῦσαν, ὅπως τῆς τίγρης μέσα στὸ σκοτάδι.

— Οἱ πληροφορίες σου μὲ κατατάραξαν, ἐξαδέλφη! ψιθύρισε. Ὑπάρχει ἐδῶ μιὰ πολὺ κακὴ σύμπτωσι: Ὄχι μόνο ὁ νέος αὐτός, ποὺ παρουσιάζεται ἐμπόδιο στὰ σχέδιά μας, εἶναι ἀδελφὸς τῆς Διονυσίας, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι καὶ ἀδελφικὸς φίλος τοῦ Ζὼρζ Ραμὲλ καὶ προστατευόμενος τοῦ κόμητος Ντεσολέρ, τοῦ ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης τοῦ Ζοραμί. Εἶναι μιὰ σύμπτωσι, ποὺ κανεὶς δὲν τὴν περίμενε. Ἀλλὰ τί νὰ πῆ κανείς; Τίποτα, βέβαια...

—Ἂν δὲν ἔχη κανεὶς νὰ πῆ τίποτα, ἔχει ὅμως νὰ κάνη πολλά.

—Ἀσφαλῶς. Πρέπει ν' ἀπομακρύνουμε μὲ κάθε μέσον αὐτὸν τὸ νέο, κι' ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ σύντομα μάλιστα.

— Νομίζω ὅτι θὰ τὸ κατορθώσουμε.

— Ναί, γιατὶ τὰ προετοίμασες τὰ πράγματα. Φάνηκες πολὺ ἐπιτήδεια, ξαδέρφη, καὶ πρέπει νὰ σὲ συγχαρῶ. Παίζεις θαυμάσια τὸ ρόλο σου, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἐξακολουθήσης. Ὅταν ἔχη κανεὶς ἕναν τέτοιο βοηθὸ σὰν καὶ σένα, ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐξασφαλισμένη.

—Ὥστε εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Παραπάνω ἀπὸ εὐχαριστημένος. Ἔκαμες περίφημα ἰδίως, ὅταν ἔπεισες τὴν κυρία Λυρῶ νὰ τῆς συγκεντρώσης ἐσὺ πληροφορίες γιὰ τὸν Λουσιὲν Μορέλ.

— Σκέφτηκα ὅλους τοὺς τρόπους, ποὺ μποροῦμε νὰ μεταχειριστοῦμε.

— Καὶ βρῆκες τὸν καλύτερον, ξαδέρφη. Μὲ τὶς πληροφορίες, ποὺ θὰ δώσης στὴν κυρία Λυρῶ γι' αὐτὸν τὸ νεαρό, ἀσφαλῶς θὰ τοῦ κλείση τὴν πόρτα της στὰ μοῦτρα

—Ἀλλὰ τὰ χίλια φράγκα, ποὺ τοῦ χρωστάει;

— Τὰ σκέφτηκα κι' αὐτά. Θὰ τὸ διορθώσουμε. Ἀπόψε κιόλας θὰ μιλήσης στὴν κυρία Λυρῶ, ὄχι γιὰ τὸ Λουσιέν, γιατὶ εἶναι πολὺ νωρὶς ἀκόμα γιὰ νὰ πῆς ὅτι συγκέντρωσες πληροφορίες γι' αὐτόν, ἀλλὰ γιὰ τὴν οἰκογένειά του. Ἔχω μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου κάτι ἐφημερίδες τοῦ Μπλουά, πού, ἅμα τὶς διαβάση ἡ φίλη σου, θὰ ἐνδιαφερθῆ πολύ. Ἔπειτα ξέρω καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ θὰ σοῦ τὸ πῶ: Εἶναι ἐπίσης ἐνδιαφέρον. Ὅταν ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸ Λουσιὲν Μορέλ, θὰ γίνουμε κύριοι τῆς καταστάσεως καὶ θὰ μποροῦμε νὰ προχωρήσουμε πρὸς τὸ τέρμα γρηγορώτερα. Μέσα σὲ τρεῖς μῆνες, ἡ δεσποινὶς Εὐγενία Λυρῶ πρέπει νὰ εἶναι κυρία Ραβιό. Τότε, ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ, δὲν θὰ φοβόμαστε μήπως χάσουμε τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ζοραμί. Τί μπορεῖ νὰ μάθη ὁ Λουσιέν; Τίποτα ποὺ ν' ἀποτελῆ κίνδυνο γιὰ μᾶς. Ἐφ' ὅσον μένει στοῦ κόμητος Ντεσολέρ, θἄκουσε ἴσως νὰ μιλᾶνε γιὰ τὴν Κλάρα Γκερέν, καὶ γιὰ τὴν παράξενη διαθήκη τοῦ Ζοραμί. Κι' ἔπειτα; Ἡ Κλάρα Γκερὲν πέθανε καὶ δὲν θὰ μάθη ποτὲ οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ προστάτης του, ὅτι ἡ παλιὰ φιλενάδα τοῦ μακαρίτη τοῦ ξαδέρφου μας ἦταν ἡ γριὰ ὑπηρέτρια, ποὺ πνίγηκε στὸ βάλτο τοῦ Γκρανβάλ. Περιφρονῶ καὶ τὸν κόμητα Ντεσολὲρ κι' ὅλους τοὺς πράκτορές του, ποὺ χρησιμοποιεῖ, γιατὶ δὲν θ' ἀνακαλύψουν ποτὲ ὅτι ἡ χήρα Λυρῶ, ποὺ δὲν ξέρει οὔτε τὸ ὄνομα τῆς μητέρας της, εἶναι ἡ κληρονόμος τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ Ζοραμί. Ὅσο κι' ἂν ψάξη, κι' ὅσα κι' ἂν ξοδέψη ὁ κόμης, δὲν θ' ἀνακαλύψη τίποτα. Καθὼς βλέπεις, ξαδέρφη, εἶμαι ἥσυχος. Ὅσοι πέθαναν, πέθαναν. Δὲν ξαναγυρίζουν πιά. Ὁ κόμης Ντεσολὲρ δὲν θ' ἀκούση ποτὲ τὴ φωνὴ τῆς Κλάρας Γκερὲν ἀπὸ τὸν τάφο της. Ἀλλὰ καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα, ξαδέρφη. Σοῦ νοίκιασα χτὲς ἕνα σπιτάκι στὸ Βιλντεβρέ, ἐκεῖνο ποὺ πήγαμε προχτὲς καὶ εἴδαμε μαζί.

— Θαυμάσια! Τὸ νοίκιασες στ' ὄνομά μου;

—Ὄχι δά. Δὲν θἄκανα ἕνα τόσο χονδροειδὲς λάθος. Τὸ νοίκιασα στὸ ὄνομα τῆς χήρας Ἐρνεστίνας Φουρνιὲ καὶ προπλήρωσα ἔξη μῆνες. Ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, τὸ σπίτι θὰ εἶναι ἕτοιμο γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆς. Ἔχει τρεῖς κρεββατοκάμαρες, μιὰ τραπεζαρία κι' ἕνα σαλονάκι. Θἄχης ἐπίσης καὶ μιὰ ὑπηρέτρια, ποὺ σοῦ τὴ διάλεξα ἐγώ. Πιστεύεις νὰ συναντήσης μεγάλη ἀντίστασι ἀπ' τὴ Λυρῶ;

—Ὄχι, γιατὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει ἀσθενικὸ χαρακτῆρα, ἀλλ' ἔχει καὶ μερικὲς μικροφιλοτιμίες.

— Πρέπει νὰ βάλης τὰ δυνατά σου.

—Ἡ ὑπόθεσι βέβαια δὲν εἶναι εὔκολη, ἀλλὰ θὰ πετύχω, γι' αὐτὸ εἶμαι σίγουρη.

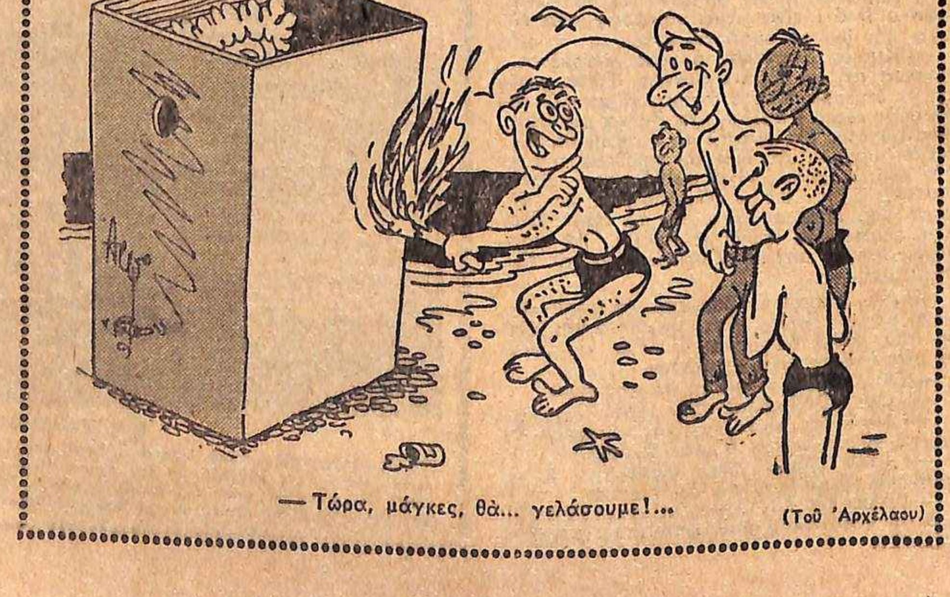

— Τώρα, μάγκες, θὰ... γελάσουμε!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Δὲν τῆς ἀνέφερα ἀκόμα τίποτα, ἀπὸ κεῖνο ποὺ ξέρεις, γιατὶ κατάλαβα ὅτι μὲ τὴν κυρία Λυρῶ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ βιάζεται.

—Ἔχω μιὰν ἰδέα...

— Νὰ τὴν ἀκούσω.

— Πές της ἀπόψε ὅτι ἕνας νέος γιατρός, γνωστός σου, θἄρθη νὰ τὴν ἐπισκεφτῆ αὔριο. Θὰ ἰδῶ ἀπόψε τὸν Ἐρρῖκο Κορντιέ, θὰ τοῦ πῶ τὸ μάθημά του, κι' αὔριο θὰ παρουσιαστῆ αὐτὸς ὡς γιατρός.

— Νομίζω ὅτι καταλαβαίνω...

— Καὶ βέβαια καταλαβαίνεις... Ποιὰ ὥρα θέλεις νἄρθη ὁ γιατρὸς στῆς Λυρῶ;

— Στὶς τρεῖς μὲ τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, γιατὶ τότε θἆμαι κι' ἐγὼ ἐκεῖ.

— Πολὺ καλά. Ἐκεῖνα ποὺ θὰ πῆ ὁ Κορντιὲ στὴ χήρα, θὰ σὲ διευκολύνουν στὴ δουλειά σου.

—Ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῆς;

— Γιὰ σήμερα ὄχι. Ἔλα μεθαύριο νὰ φᾶμε μαζὶ καὶ νὰ τὰ ποῦμε.

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Ραβιὸ πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Κορντιέ. Ὁ δολοφόνος τῆς Κλάρας Γκερέν, γιὰ νὰ κρύβεται ἀπὸ τοὺς δανειστές του, ἔμενε τότε, μὲ τὸ ψευδώνυμο Λεὸν Ἀρνέϊγ, σὲ μιὰν ἀπόμακρη συνοικία τοῦ Παρισιοῦ.

— Μὲ χρειάζεστε; εἶπε στὸν Ραβιό, μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιό του.

— Ναί. Σοῦ λέω ὅμως, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἐκεῖνο, ποὺ θὰ σοῦ ζητήσω, εἶναι πολὺ εὔκολο.

— Τόσο τὸ καλύτερο. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Νὰ ὑποκριθῆς γιὰ μιὰν ὥρα τὸ γιατρό.

— Καὶ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ γιατροῦ θὰ τὴν πληρώσετε σεῖς;

— Ναί.

— Πόσα;

—Ἑκατὸ φράγκα.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε περιφρονητικὰ ὁ Κορντιέ, κουδουνίζοντας μέσα στὴν τσέπη του μιὰ φοῦχτα χρυσᾶ νομίσματα. Γιὰ ἕνα τόσο μηδαμινὸ ποσὸ δὲν ἐνοχλοῦμαι.

— Θἄχης κερδίσει φαίνεται στὰ χαρτιά.

— Φυσικά...

— Τότε, φίλε μου, πές μου ἐσὺ τί θέλεις γιὰ ἀμοιβή σου.

— Εἰκοσιπέντε εἰκοσόφραγκα.

— Πεντακόσια φράγκα!... Τρελλάθηκες;

—Ἂν πρόκειται νὰ βγάλω κάτι, καλά, ἀλλοιῶς, καλύτερα νὰ κάθωμαι.

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑποκύψω. Πάρε τὰ πεντακόσια φράγκα.

— Θαυμάσια. Ποῦ εἶναι ὁ ἄρρωστος;

Ὁ Ραβιὸ τοῦ ἔδωσε τότε λεπτομερεῖς ὁδηγίες, ἀπέφυγε ὅμως νὰ τοῦ πῆ γιὰ ποιὸ λόγο ἔπρεπε νὰ συστήση στὴν κυρία Λυρῶ νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ν' ἀλλάξη ἀέρα.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὶς τρισήμισυ τὸ ἀπόγευμα, χτύπησαν στὴν πόρτα τῆς κυρίας Λυρῶ.

— Θὰ εἶναι ὁ γιατρός, εἶπε ἡ χήρα Φουρνιέ, ποὺ βρισκόταν ἐκείνη τὴν ὥρα ἐκεῖ.

Ἡ Εὐγενία πῆγε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ὁ Ἐρρῖκος Κορντιὲ μπῆκε μέσα μὲ ὕφος σοβαρό.

«Ὁ Ραβιὸ δὲν μὲ προειδοποίησε ὅτι θὰ βρῶ μιὰ τόσο ὄμορφη κοπέλλα!» σκέφτηκε, μόλις ἀντίκρυσε τὴν Εὐγενία.

Χαιρέτησε τὴν ἄρρωστη, κι' ἔπειτα ἔδωσε τὸ χέρι του στὴν ψευτο - Φουρνιέ.

—Ἀγαπητὴ κυρία, τῆς εἶπε, εἶμαι εὐτυχής, ποὺ σᾶς ξαναβλέπω σήμερα. Βλέπετε ὅτι δὲν λησμόνησα τὴν ὑπόσχεσί μου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ Ἀναστασία Φουρέλ. Κυρία Λυρῶ, σᾶς παρουσιάζω τὸ γιατρὸ Γκιγιεμέν, τὸν παιδικό μου φίλο, γιὰ τὸν ὁποῖο σᾶς μίλησα χτές. Μ' ὅλο ποὺ εἶναι νέος, ἔγινε κιόλας διάσημος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικὰ

Γάμοι

Παναγιώτης Παναγόπουλος, ἔμπορος Μαρία Αἰκατερινίδου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Αἱ εὐχαί μας ἂς τοὺς συνοδεύουν.

Οἶκογ. Ντίνου Χειλοπούλου

Ἀρραβῶνες

Ὁ κ. Γιάγκος Β. Χατζηπέτρος καὶ ἡ δὶς Τέτα Δ. Καβαλλιώτου ἠρραβωνίσθησαν.

Ἡ «ὡραία ΑΝΔΗΓΑΝΗ»

Μιὰ θλιβερὴ ἐρωτικὴ ἱστορία

Ἡ ἱστορία τῆς «ὡραίας Ἀνδηγανῆς» εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ συγκινητικὲς ποὺ ἀναφέρουν τὰ παληὰ χρονικά. Ὅλοι οἱ Γάλλοι χρονικογράφοι τοῦ 16ου αἰῶνος ἀσχολήθηκαν μ' αὐτή. Καὶ πολλοὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς τὴν ἔκαμαν θέμα τῶν μυθιστορημάτων τους ἢ τὴν ἀνέβασαν σὰν θεατρικὸ ἔργο στὴ σκηνή.

Λεγόταν Ρενὲ Κορμπῶ κι' ἦταν «ὡραία σὰν ἄγγελος κι' ἁγνὴ σὰν Παναγία», κατὰ τὴν ἔκφρασι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς βιογράφους της. Ὁ πατέρας της κατεῖχε τὸ ἀξίωμα τοῦ εἰσαγγελέως στὸ δικαστήριο τοῦ Ἀνζὲ κι' ἦταν πολὺ εὐϋπόληπτος.

Ἡ Ρενὲ εἶχε μιὰ φίλη, τὴ Γιολάντα Μπαμπέ, ἡ Γιολάντα ἕναν ἀδελφὸ ποὺ ἦταν ἀββᾶς κι' ὁ ἀββᾶς ἕναν παληὸ συμμαθητή, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε σὰν ἀδελφό, τὸ Γκυγιὼμ ντὲ Φονταινεριάν, ἄρχοντα τοῦ Σεές.

Τί φυσικώτερο λοιπὸν πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ νὰ γνωριστῆ ἡ Ρενὲ μὲ τὸ Γκυγιώμ; Ἡ ἀγάπη φυσικὰ ἄνθισε λίγο ἀργότερα...

Εἶνε πιθανὸν ὅτι ὁ ἀββᾶς Μπαμπέ, ποὺ ἦταν τύπος καλοκάγαθου κληρικοῦ, εὐνόησε αὐτὸ τὸ αἴσθημα, κάνοντας τὴ σκέψι πὼς ὁ Γκυγιὼμ κι' ἡ Ρενέ, ποὺ εἶχαν τὴν ἴδια περίπου ἡλικία, θὰ ἦταν ἕνα πολὺ ταιριασμένο ἀντρόγυνο.

Μόνον πὼς τὰ πράγματα ἔγιναν κάπως διαφορετικά.

Στὶς 3 Ἰουνίου τοῦ 1595, ἡμέρα Κυριακή, οἱ Μπαμπὲ ὠργάνωσαν μιὰν ἐκδρομὴ ὡς τὸ Μασεκούλ, τὸν πῦργο τοῦ θρυλικοῦ Ζὶλ ντὲ Ραί. Καί, φυσικά, πῆραν μαζί τους τὴ Ρενὲ καὶ τὸ Γκυγιώμ.

Ἡ ἡμέρα πέρασε πολὺ χαρούμενα. Κατὰ τὶς πέντε, οἱ τέσσερις ἐκδρομεῖς ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ Ἀνζέ. Ἀλλά, στὸ δρόμο, τοὺς ἔπιασε μιὰ δυνατὴ βροχὴ κι' ἀναγκάστηκαν νὰ ζητήσουν καταφύγιο στὸν πῦργο τοῦ Σερφάν.

Λίγο ἀργότερα, ξέσπασε μιὰ φοβερὴ θύελλα κι' οἱ τέσσερις νέοι εἶδαν πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ διανυκτερεύσουν στὸν πῦργο.

Ἡ νύχτα αὐτὴ ἦταν μοιραία.

Λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Ρενὲ τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της φωνάζοντας:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ὁ μόνος ποὺ τὴν ἄκουσε ἦταν ὁ Γκυγιώμ. Ἅρπαξε ἀμέσως τὸ ξίφος του κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς νέας, ποὺ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του, τρέμοντας σὰν τὸ ψάρι.

Ἡ Ρενὲ εἶχε τρομάξει ἀπὸ κάποιον ἐφιάλτη ποὺ εἶχε ἰδῆ στὸν ὕπνο της. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὁ Γκυγιὼμ κατάλαβε τότε πὼς τὸ ξίφος του ἦταν περιττό. Τὸ ἄφησε νὰ πέση στὸ πάτωμα καί, σηκώνοντας τὴ νέα στὰ χέρια του, τὴν ξαναπῆγε στὸ κρεββάτι της. Ἔπειτα, κάθησε κι' αὐτὸς πλάϊ της γιὰ νὰ διασκεδάση τοὺς φόβους της καὶ νὰ τῆς δώση θάρρος.

Τὰ ὑπόλοιπα ἔγιναν μόνα τους...

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ὁ Γκυγιὼμ ὑποσχέθηκε τὰ πάντα στὴ Ρενέ. Ἀλλὰ ξέχασε πολὺ γρήγορα τὶς ὑποσχέσεις του κι' εὕρισκε διάφορες προφάσεις γιὰ ν' ἀναβάλλη διαρκῶς τὴν πραγματοποίησί τους.

Τὸ κακὸ ἦταν, ὅμως, ὅτι ἡ νέα εἶχε μείνει ἔγκυος. Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ κάμη ἀπὸ τὸ νὰ ἐξομολογηθῆ τὸ σφᾶλμα της στοὺς γονεῖς της;

Ὁ πατέρας της ἔγινε στὴν ἀρχὴ ἔξω φρενῶν κι' ἀπείλησε ὅτι θὰ σκότωνε τὴν κόρη του. Ἀλλὰ κατόπιν σκέφτηκε ψυχραιμότερα. Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ πεισθῆ ὁ Γκυγιὼμ νὰ πάρη τὴ Ρενέ. Ἔτσι ὅλα θὰ διορθώνονταν.

Κατέστρωσε, λοιπόν, ἕνα σχέδιο κι' ὑποχρέωσε τὴ Ρενὲ νὰ στείλη ἕνα σημείωμα στὸ Γκυγιώμ, γιὰ νὰ τὸν προσκαλέση νὰ πάη νὰ τὴν βρῆ μιὰ νύχτα στὸ πατρικό της σπίτι, λέγοντάς του ὅτι οἱ γονεῖς της κι' ὅλοι οἱ ὑπηρέτες ἀπουσίαζαν.

Ὁ Γκυγιὼμ ἔπεσε ἀνύποπτος στὴν παγίδα.

Στὸ σπίτι τῆς Ρενὲ τὸν περίμενε ὁ πατέρας της, ποὺ περιστοιχιζόταν κι' ἀπὸ μερικοὺς ὑπηρέτες του.

— Τὸ μόνο ποὺ σοῦ ζητῶ, τοῦ εἶπε ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀνζέ, εἶνε νὰ ὑπογράψης μιὰ δήλωσι ὅτι ὑπόσχεσαι νὰ παντρευτῆς τὴν κόρη μου κι' ὅτι εἶσαι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἔχει μέσα στὰ σπλάχνα της. Διαφορετικά, δὲν θὰ βγῆς ζωντανὸς ἀπὸ ἐδῶ. Ὅσο γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑποσχέσεώς σου, ἀφήνω τὴν ἀπόφασι σὲ σένα. Ἡ τιμὴ κι' ἡ συνείδησίς σου ἂς σὲ ὁδηγήσουν. Σὲ προειδοποιῶ, ὅμως, ὅτι ἄν, μέσα σὲ δυὸ μῆνες, δὲν παντρευτῆς τὴ Ρενέ, θὰ καταθέσω αὐτὴ τὴ δήλωσι στὰ δικαστήρια. Ὅπως ξέρεις, ἡ ποινὴ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις εἶνε ὁ θάνατος.

Ὁ Γκυγιὼμ δὲν ἀρνήθηκε τὴν ὑπογραφή του. Ἀλλά, τὴν ἄλλη μέρα, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Ἀνζέ. Καί, σὲ λίγο, ἔγινε... μοναχός! Ἔτσι, νόμιζε πὼς θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσί του νὰ παντρευτῆ τὴ Ρενέ.

Ἀλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς Κορμπῶ κατέθεσε ἀμέσως τὴ δήλωσι ποὺ εἶχε ὑπογράψει ὁ Γκυγιώμ. Διατάχθηκε τότε ἡ σύλληψίς του κι' ἡ δίκη του ἔγινε στὶς 31 Μαΐου τοῦ 1596. Οἱ δικασταί, σύμφωνα μὲ τὴ νομοθεσία τῆς ἐποχῆς, τὸν καταδίκασαν νὰ πεθάνη πάνω στὴν ἀγχόνη, ἄν, μέσα σ' ὀχτὼ μέρες, δὲν παντρευόταν τὴ Ρενέ.

Πῶς νὰ τὴν παντρευτῆ, ὅμως, ἀφοῦ ὁ γάμος ἀπαγορευόταν στοὺς κληρικούς; Ἔπρεπε κάποιος νὰ τὸν λύση ἀπὸ τοὺς ὅρκους του.

Ἡ οἰκογένειά του κατάφερε, ὡστόσο, νὰ ἐπιτύχη τὴν ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης. Ἀλλὰ κι' ἡ νέα ἀπόφασις, ποὺ ἐξεδόθη ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, καταδίκασε τὸ Γκυγιὼμ σὲ θάνατο.

Στὸ μεταξύ, ἡ Ρενὲ εἶχε φέρει στὸν κόσμο ἕνα παιδάκι. Μόλις ἔμαθε τὴ δεύτερη καταδίκη τοῦ Γκυγιώμ, ἔτρεξε νὰ πέση στὰ πόδια τοῦ βασιληᾶ Ἐρρίκου Δ΄. καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μεσολαβήση στὸν παπικὸ λεγᾶτο γιὰ νὰ λυθῆ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ της ἀπὸ τοὺς ὅρκους του.

Τὸ βασιλικὸ διάβημα καρποφόρησε κι' ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Μεδίκων, ποὺ ἦταν τότε παπικὸς λεγᾶτος στὸ Παρίσι, δέχτηκε νὰ λύση τὸ Γκυγιὼμ ἀπ' τοὺς ὅρκους του.

Ἔτσι ὁ γάμος τῶν δύο νέων ἔγινε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1596 στὸ Παρίσι. Οἱ δυὸ σύζυγοι ἔφυγαν κατόπιν γιὰ τὸ Ἀνζέ, ὅπου, σύμφωνα μὲ τοὺς χρονικογράφους τῆς ἐποχῆς, ἔζησαν εὐτυχισμένοι, γιατὶ ὁ Γκυγιὼμ εἶχε μετανοιώσει, στὸ μεταξύ, γιὰ τὴ στάσι του καὶ δὲν ζητοῦσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ κάνη τὴ Ρενέ, μὲ τὴ στοργὴ καὶ τὴν τρυφερότητά του, νὰ ξεχάση τὶς κακὲς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος.

ΛΕΟΝ ΤΡΕΚ

Μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ σαμποτὲρ καὶ πεμπτοφαλαγγῖτες

Λίγο μετὰ τὸν αἰφνιδιασμὸ τοῦ Πὴρλ Χάρμπορ, τὸ ἀμερικανικὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν κάλεσε στὴν Οὐάσιγκτον τὸ δόκτωρα Ἔσταμπρουκς, καθηγητὴ τῆς ψυχολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Κολγκέϊτ καὶ εἰδικευμένο στὸν ὑπνωτισμό. Ἤθελε νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη του κατὰ πόσον ὁ ὑπνωτισμὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς πρωτότυπο πολεμικὸ «ὅπλο». Ἡ ἀπάντησί του λοιπὸν ἦταν ρητή: «Διακόσιοι ἐξασκημένοι ὑπνωτισταί, πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ θὰ μποροῦσαν νὰ δημιουργήσουν στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες ἕνα ἐπικίνδυνο στρατὸ ἀπὸ πεμπτοφαλαγγῖτες καὶ σαμποτέρ, μοναδικὸ στὸ εἶδος του». Οἱ ἴδιοι ὑπνωτισταί, ἐνεργοῦντες γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἀμερικανικῶν ἐνόπλων δυνάμεων, θὰ μποροῦσαν νὰ φέρουν καταστρεπτικώτερα ἀποτελέσματα ἀπ' τὴν ἀτομικὴ βόμβα.

Μὲ τὸν ὑπνωτισμό, ἕνας στρατηγὸς μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ κατάσκοπο τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ 50 χιλιάδες ἄνδρες σὲ μιὰ ἐνέδρα ἀπ' ὅπου δὲν θὰ γλυτώσῃ κανείς.

Θ' ἀπορήσετε ἴσως πῶς δὲν χρησιμοποιήθηκε ποτὲ ὡς τώρα ὁ ὑπνωτισμὸς γιὰ στρατιωτικοὺς σκοπούς, ἐνῶ ἦταν γνωστὸς ἀπὸ αἰῶνες. «Γιὰ δυὸ ἁπλοὺς λόγους — ἐξηγεῖ ὁ καθηγητὴς Ἔσταμπρουκς. Πρῶτον, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπνωτισθῇ ἕνας ἄνθρωπος ἐν ἀγνοίᾳ του. Καὶ δεύτερον, γιατὶ ἐθεωρεῖτο ἀδύνατον νὰ πεισθῇ ἕνας ὑπνωτισμένος νὰ κάμῃ μιὰ πρᾶξι ἀντίθετη πρὸς τὶς ἠθικὲς ἀρχές του. Σήμερα ὅμως, μὲ τὶς νεώτερες ἀνακαλύψεις, δὲν ἔχουν πιὰ ἔτσι τὰ πράγματα».

Ἔχει διαπιστωθῆ ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς κάνει θαύματα, διεγείροντας καὶ χρησιμοποιῶντας ἄγνωστες δυνάμεις, κρυμμένες στὸ ὑποσυνείδητο τοῦ ἀνθρώπου. Ἔχει ἄμεση ἐπίδρασι ὄχι μόνο στὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ στὸ σῶμα. Ἂν π.χ. διαβιβασθῇ ἐναλλασσόμενον ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἐντάσεως 50 βὸλτ στὸ σῶμα ἑνὸς ὑπνωτισμένου, αὐτὸς δὲν αἰσθάνεται ἀπολύτως τίποτε, ἐνῶ σὲ φυσιολογικὴ κατάστασι θὰ ὑπέφερε ἀκόμη καὶ μὲ ρεῦμα 20 βόλτ. Καὶ ἀντιθέτως, ἂν ὁ ὑπνωτιστὴς τοῦ ὑποβάλῃ τὴν ἰδέα ὅτι ἕνας κοινὸς κοντυλοφόρος εἶνε πυρωμένο σίδερο καὶ τὸν ἀγγίξῃ μ' αὐτὸν στὸ μπράτσο, θ' ἀναπηδήσῃ ἀπ' τὸν πόνο καὶ θὰ σχηματισθῇ ἔγκαυμα στὸ μέρος ἐκεῖνο!

Ἀλλὰ κι' ἡ μυϊκὴ δύναμις αὐξάνεται μὲ τὸν ὑπνωτισμό. Ἕνας Ἄγγλος ὑπνωτιστὴς μέτρησε τὴ δύναμι 5 στρατιωτῶν καὶ βρῆκε ὅτι μποροῦσαν νὰ σηκώσουν βάρη μέχρι 50 κιλῶν. Ἀφοῦ ὅμως τοὺς ὑπνώτισε καὶ τοὺς ὑπέβαλε τὴν ἰδέα ὅτι ἦσαν νέοι Σαμψών, σήκωναν εὔκολα ὡς 70 κιλά.

Ἡ αὔξησις τῆς σωματικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀντοχῆς στὸν πόνο μὲ τὸν ὑπνωτισμὸ θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ στρατιωτικοὺς σκοπούς: γιὰ νὰ μεταβληθοῦν οἱ κοινοὶ στρατιῶτες σὲ ἥρωες, γεροὺς σὰν ταύρους κι' ἀδιάφορους σὲ κάθε κίνδυνο.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ὑπνωτισμένος συγκεντρώνει ὅλες τὶς πνευματικές του δυνάμεις στὸ ζήτημα ποὺ τοῦ ἔχει ὑποδείξει ὁ ὑπνωτιστής. Μπορεῖ π.χ. ν' ἀπομνημονεύσῃ λεπτομερῶς ὅλα τὰ γνωρίσματα τῶν αὐτοκινήτων ποὺ θὰ βρῇ στὸ δρόμο του. Κατὰ τὸν ἴδιο λοιπὸν τρόπο, εἶνε δυνατὸν ν' ἀποτυπώσῃ στὸ νοῦ του ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ σχεδιαγράμματος μιᾶς μηχανῆς ἢ ἑνὸς ὀχυρωματικοῦ ἔργου, χωρὶς νὰ χρειάζεται φωτογραφικὴ μηχανή.

Τέλος, ὁ ὑπνωτισμένος ἐκτελεῖ πιστά ἀφοῦ ξυπνήσῃ, κάθε διαταγὴ ποὺ τοῦ ἔχει δώσει ὁ ὑπνωτιστής. Αὐτὴ ἡ «μεθυπνωτικὴ ὑποβολὴ» μπορεῖ νἄχῃ πολλὲς καὶ σπουδαῖες πρακτικὲς ἐφαρμογές.

Ἂς ὑποθέσωμε λοιπὸν ὅτι μιὰ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, σὲ καιρὸ πολέμου, θέλει νὰ στείλῃ σὲ μιὰν ἄλλη ὡρισμένα ἀπόρρητα σχέδια, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ πέσουν στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ. Ἀρκεῖ νὰ ὑπνωτισθῇ τότε ἕνας ἀξιωματικὸς νὰ τοῦ διαβάσουν αὐτὰ τὰ σχέδια, ὕστερα νὰ τὸν ξυπνήσουν καὶ νὰ τὸν στείλουν στὸν προορισμό του. Ὁ ὑπνωτιστὴς θὰ τὸν ἔχει διατάξει: «Φτάνοντας ἐκεῖ, θὰ παρουσιασθῆτε στὸν στρατηγὸ Α. Εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν κόσμο, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς ξαναϋπνωτίσῃ. Ἀφοῦ λοιπὸν σᾶς ὑπνωτίσῃ, θὰ τοῦ ἐπαναλάβετε ὅλες τὶς μυστικὲς ὁδηγίες ποὺ σᾶς δώσαμε». Κι' ὁ ἀξιωματικὸς θὰ ἐκτελέσῃ πιστὰ τὴν ἀποστολή του.

Ἄλλες πολεμικὲς ἐφαρμογὲς τοῦ ὑπνωτισμοῦ προϋποθέτουν τὴ δυνατότητα νὰ ὑπνωτισθοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι ὁμαδικά. Μὲ τὶς νεώτερες τεχνικές, ὁ ὑπνωτιστὴς δὲν χρησιμοποιεῖ πιὰ τὸ κύτταγμα μέσα στὰ μάτια, τὶς ὑποβλητικὲς χειρονομίες, κλπ. Ὅλο τὸ μυστικὸ εἶνε νὰ ἐπιτύχῃ ἀπόλυτη χαλάρωσι τοῦ ὑπνωτιζομένου, μὲ διάφορες ψεύτικες προφάσεις. Τοῦ λέει π.χ. ὅτι θὰ ξεκουραστῇ ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, γιατὶ θ' ἀκούσῃ μιὰ καταπραϋντικὴ μουσικὴ ποὺ δὲν τὴν ἔχει ποτὲ ξανακούσει, καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ μόνο μισοκοιμισμένος.

Ἕνας γιατρός, ποὺ θἆταν μυστικὸς πράκτωρ τοῦ ἐχθροῦ, θὰ μποροῦσε μὲ κάποιο τέτοιο τρόπο νὰ ὑπνωτίσῃ ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς κλπ. καὶ νὰ τοὺς μεταχειρισθῇ ὡς ὄργανά του. Ἂν π.χ. τοὺς ἔλεγε ὅτι πρέπει δῆθεν νὰ τοὺς ὑποβάλῃ σ' ἐξέτασι ἢ σὲ θεραπεία μ' ἕνα νέο μηχάνημα, ποὺ ἀπαιτεῖ τελεία πνευματικὴ χαλάρωσι, αὐτοὶ θὰ δέχονταν, ἀνύποπτοι, καὶ θὰ ὑπνωτίζονταν.

Γεννᾶται τώρα τὸ ζήτημα τῆς ἀντιδράσεως τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ ὑπνωτισμένου κατὰ τῶν διαταγῶν τοῦ ὑπνωτιστοῦ. Κάθε ἀ π ό τ ο μ η πρότασις ἀντίθετη πρὸς τὴ συνείδησί του, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ξυπνήσῃ, ἢ νὰ τοῦ προκαλέσῃ σπασμούς. Γι' αὐτό, ὁ ὑπνωτιστὴς πρέπει νὰ τοῦ ὑποβάλῃ σ ι γ ὰ - σ ι γ ὰ καὶ μὲ τρόπο ἐκεῖνο ποὺ θέλει, ὡς ὅτου «χωνέψῃ» πιὰ αὐτὴ τὴν ἰδέα. Τοῦ τὸ παρουσιάζει ἄλλωστε μὲ τέτοια μορφή, ὥστε νὰ μὴ θίξῃ ἀμέσως τὴν ἠθική του. Λέει π.χ. σ' ἕνα στρατηγὸ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ἄνδρες του σὲ ὡρισμένο μέρος, δίχως νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι θὰ τοὺς περιμένῃ ἐκεῖ ὁ ἐχθρὸς γιὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ.

Προκειμένου νὰ δημιουργήσῃ ἕνα στρατὸ ἀπὸ σαμποτέρ, ὁ ὑπνωτιστὴς θὰ διαλέξῃ κατὰ προτίμησιν ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου, δίχως ἰσχυρὲς ἠθικὲς βάσεις. Ἂν δὲν τοὺς βρῇ, θὰ κάμῃ τὴν ἐκλογή του ἀνάμεσα σὲ ἄτομα μὲ ἀδύνατη ἠθική, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐγκληματήσουν σὲ ὡρισμένη περίπτωσι.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἀκόμη ὅτι ἡ ἀντίδρασις σὲ διαταγὲς ἀντίθετες πρὸς τὴν ἠθικὴ ὀφείλεται μᾶλλον στὸν ὑπνωτιστή, παρὰ στὸν ὑπνωτιζόμενο. Τὸ ὑποσυνείδητο δηλαδὴ τοῦ ὑπνωτιστοῦ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ δώσῃ π ρ α γ μ α τ ι κ ὰ στὸν ὑπνωτιζόμενο μιὰ τέτοια διαταγή, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἰσχύει, βέβαια, γιὰ τοὺς ὑπνωτιστὰς ποὺ θἆνε πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ.

ΑΦΕΛΕΙΑ

— Γιατί κυττᾶνε;... Δὲν μπορεῖ νὰ φαίνεται τὸ μεσοφόρι μου... γιατὶ δὲν φοράω...

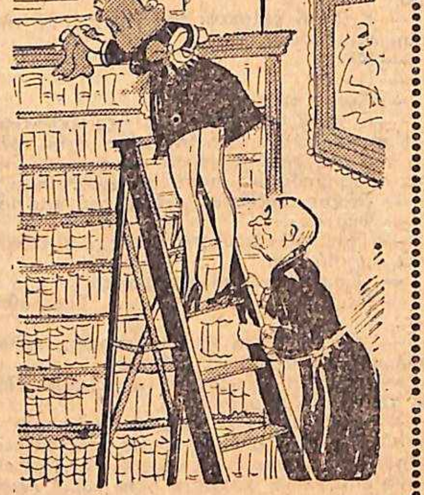

— Πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας κύριε κόμη, νὰ μοῦ κρατήσετε τὴ σκάλα...

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς: Ἂν δὲν μ' ἀφήσῃς, πῶς θέλεις νὰ πάω νὰ ζητήσω βοήθεια;

«Marius»

Κάμελ
Δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῆ καλὴ περιποίησις τῶν παπουτσιῶν χωρὶς τὸ βερνίκι Κάμελ

Τὸ πιὸ θαυματουργὸ ΦΑΡΜΑΚΟ

Ἡ ἀσπιρίνη καὶ ἡ ἱστορία της

Ἔχομε συνηθίσει ν' ἀποκαλοῦμε «θαυματουργὰ» τὰ καινούργια ἀντιβιωτικὰ φάρμακα — τὴν πενικιλλίνη, τὴ στρεπτομυκίνη, τὴ χρυσομυκίνη, τὴ χλωρομυκητίνη, κλπ.— γιατὶ σώζουν καθημερινῶς τὴ ζωὴ τόσων ἀνθρώπων. Χωρὶς ὡστόσο νὰ θέλουμε ν' ἀμφισβητήσουμε τὴν ἀξία τους καὶ τὶς ἐπιτυχίες τους, εἶνε γεγονὸς πὼς μπορεῖ νὰ μὴν τὰ χρειαστῇ ἕνας ἄνθρωπος σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή του. Δὲν ὑπάρχει ὅμως, σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο, κανεὶς ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ μεταχειρισθῇ ἐπανειλημμένως τὴν κοινὴ καὶ ταπεινὴ ἀσπιρίνη, γιὰ ἕνα πονόδοντο, πονοκέφαλο, νευραλγία ἢ κρυολόγημα...

Δὲν θεραπεύει ἡ ἀσπιρίνη τὸν τύφο ἢ τὴν πνευμονία. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε ὅτι δὲν θ ε ρ α π ε ύ ε ι τίποτε ἀπολύτως. Προσφέρει ὅμως στὴν ἀνθρωπότητα τόσην ἀνακούφισι ἀπὸ χιλιάδες πόνους ποὺ τὴ βασανίζουν, ὥστε ἔχει μὲ τὸ παραπάνω τὸ δικαίωμα νὰ διεκδικήσῃ τὸν τίτλο τοῦ «θαυματουργοῦ φαρμάκου».

Εἶνε τὸ πιὸ διαδεδομένο φάρμακο, πάμφθηνο καὶ ἀκίνδυνο. Μπορεῖ καθένας νὰ τὸ πάρῃ δίχως ἰατρικὴ ἐπίβλεψι. Ἂν τυχὸν περάσῃ τὴν κανονικὴ δόσι, προειδοποιεῖται ἀπὸ βουητὰ στ' αὐτιά του, πρὶν ἐμφανισθοῦν ἄλλα σοβαρώτερα συμπτώματα.

Ἐνῶ ὅμως εἶνε πασίγνωστα τὰ ὀνόματα τοῦ Παστέρ, τοῦ Ἔρλιχ, τοῦ Φλέμινγκ, κι' ἄλλων ἐπιστημόνων ποὺ ἔχουν βρῆ διάφορα φάρμακα, ἐλάχιστοι ξέρουν πῶς λέγονταν ἐκεῖνοι ποὺ ἀνακάλυψαν τὴν ἀσπιρίνη.

Ἡ ἱστορία της ἀρχίζει ἀπ' τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος. Γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τότε φήμη ἕνα χημικός, ἔπρεπε ν' ἀνακαλύψῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες καινούργιες χημικὲς οὐσίες — ἀδιάφορο ἂν χρησίμευαν σὲ τίποτε ἢ ὄχι. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνακαλύφθηκαν κι' οἱ σουλφαμίδες, κι' ἔμειναν ἄχρηστες ἐπὶ δεκάδες χρόνια.

Τὸ 1853, λοιπόν, ὁ Γερμανὸς χημικὸς φὸν Γκέρχαρντ παρασκεύασε μιὰ νέα συνθετικὴ οὐσία, τὸ «ἀκετυλοσαλικυλικὸν ὀξύ». Ἐπὶ 46 ὅμως χρόνια κατόπιν δὲν ἐνδιαφέρθηκε κανεὶς γι' αὐτήν.

Τὸ 1899, ἕνας χημικὸς τῶν γερμανικῶν ἐργοστασίων Μπάγιερ, ὁ Φέλιξ Χόφμαν, δὲν ἤξερε τί φάρμακο νὰ δώσῃ στὸν πατέρα του, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμοὺς καὶ ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν κλασσικὴ θεραπεία μὲ σαλισυλάτ. Μὲ τὴ βοήθεια λοιπὸν τοῦ συναδέλφου του Χάϊνριχ Ντρέζερ, δοκίμασε διάφορες οὐσίες, ποὺ ἔμεναν ἀχρησιμοποίητες καὶ ξεχασμένες, καὶ βρῆκε ἀποτελεσματικὴ τὴν ἄσπρη σκόνη τοῦ φὸν Γκέρχαρντ.

Ὁ πατέρας τοῦ Χόφμαν ἀνακουφίσθηκε ἀμέσως μ' αὐτὸ τὸ φάρμακο. Οἱ δυὸ χημικοὶ τὄδωσαν κατόπιν καὶ σ' ἄλλους ἀρρώστους. Παρετήρησαν δὲ ὅτι ἐξαφάνιζε ἀμέσως τὸν πονοκέφαλο, τὸν πονόδοντο κι' ἄλλους πόνους. Τὸ ὠνόμασαν «ἀσπιρίνη» καὶ τὸ διαφήμισαν ὡς «παυσίπονο».

Στὴν ἀρχή, οἱ γιατροὶ ὑποδέχθηκαν μὲ δυσπιστία τὸ νέο φάρμακο. Ὑποπτεύονταν ὅτι ἔβλαπτε ἴσως στὰ νεφρά, στὸ σηκώτι, στὴν καρδιά, στὸν ἐγκέφαλο... Εὐτυχῶς, οἱ φόβοι τους ἀποδείχθηκαν ἀβάσιμοι.

Θέλησαν ὕστερα νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ἡ ἀσπιρίνη ἀνακούφιζε πραγματικὰ τὸν πόνο, ἢ μήπως τὸ φαντάζονταν οἱ ἄρρωστοι, ἀπὸ ὑποβολή. Πειραματίσθηκαν λοιπὸν πάνω σὲ ἐθελοντάς, διαβιβάζοντας ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὰ δόντια τους ὡς ὅτου τὰ κάνουν νὰ πονέσουν. Ἔπειτα τοὺς ἔδωσαν ἀσπιρίνη κι' ἐπανέλαβαν τὸ πείραμα. Αὐτὴ τὴ φορά, χρειάστηκε πολὺ ἰσχυρότερο ρεῦμα γιὰ νὰ τοὺς πονέσουν τὰ δόντια. Ἔτσι, ἐπιβεβαιώθηκε ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς ἀσπιρίνης.

Ἡ μεγάλη κατανάλωσις αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου ἄρχισε ἀπ' τὸ 1915, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ τὰ ἐργοστάσια Μπάγερ τὸ παρασκεύασαν σὲ δισκία. Ἀργότερα, ἄρχισε ἡ παραγωγή του κι' ἀπὸ ἄλλα ἐργοστάσια. Ἀλλὰ οἱ ἀσπιρίνες Μπάγιερ ἐξακολουθοῦν νὰ κρατοῦν τὰ πρωτεῖα.

Ἡ ἀσπιρίνη ἦταν ἕνα περίεργο φάρμακο. Δὲν ἐγιάτρευε τὶς ἀρρώστειες, ἐξαφάνιζε ὅμως πολλὰ συμπτώματα, καὶ ἰδίως τὸν πυρετὸ καὶ τοὺς πόνους. Κι' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους ποὺ ὑπέφεραν...

Ἀκόμη καὶ σήμερα, κανεὶς δὲν ξέρει πῶς ἀκριβῶς ἐνεργεῖ ἡ ἀσπιρίνη. Εἶνε ἄγνωστο π.χ. γιατί, ἐνῶ ρίχνει τὸν πυρετό, δὲν ἐπηρεάζει καθόλου τὴ φυσιολογικὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος. Φαίνεται ὅτι ἐπιδρᾶ στὸ θερμορυθμιστικὸ κέντρο τοῦ ἐγκεφάλου, ἄγνωστον ὅμως μὲ ποιό τρόπο.

Οἱ θάνατοι ἀπὸ κατάχρησι ἀσπιρίνης εἶνε ἐλάχιστοι. Οἱ περισσότερες ἀπόπειρες αὐτοκτονίας μ' αὐτὸ τὸ φάρμακο ἀποτυγχάνουν. Ἕνα ἁπλὸ πλύσιμο τοῦ στομάχου ἀρκεῖ συνήθως, σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν τοξικῶν συμπτωμάτων. Κάποτε μάλιστα, διασώθηκε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε καταπιῆ 300 ἀσπιρίνες!

Δὲν ὑπάρχει ἐξ ἄλλου κίνδυνος ν' ἀποκτήσῃ κανεὶς τὸ πάθος τῆς ἀσπιρίνης, μὲ τὴ συχνὴ χρῆσι της — ὅπως γίνεται μὲ τὴ μορφίνη καὶ μὲ ἄλλα ἀναλγητικὰ φάρμακα. Δὲν εἶνε ὅμως φρόνιμο νὰ παίρνουμε συνεχῶς μεγάλες δόσεις ἀσπιρίνης, γιατὶ οἱ πόνοι ποὺ ναρκώνονται μ' αὐτὴν μπορεῖ ν' ἀποτελοῦν σύμπτωμα κάποιας σοβαρῆς ἀσθενείας, ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἐξουδετερώσουμε καὶ νὰ τὸ ξεχάσουμε.

Ἡ ἀσπιρίνη μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ μ' ἄλλους τρόπους, σὲ εἰδικὲς περιπτώσεις: π.χ. γιὰ γαργάρες ἐναντίον τοῦ πονόλαιμου, ἢ ὡς πάστα γιὰ τὴν ἀνακούφισι τοῦ πόνου ποὺ προκαλεῖ μιὰ κακοφτιαγμένη ψεύτικη ὀδοντοστοιχία... Ἡ περισσότερη ὅμως χρῆσις της γίνεται γιὰ τὴν κοινότερη ἀπ' τὶς ἀνθρώπινες παθήσεις: τὸν πονοκέφαλο.

Ἡ μεγάλη παραγωγὴ καὶ κατανάλωσί της ἀποτελεῖ τὴν καλλίτερη ἀπόδειξι τῆς ἀξίας της.

Ἕνα παιδὶ μὲ τρία μάτια

Ἡ Σάρα Μεντόζα, σύζυγος ἑνὸς φαναρτζῆ τῆς Πουέμπλα (Μεξικό) γέννησε ἕνα ἀγόρι μὲ τρία μάτια. Τὰ δυὸ ἀπ' αὐτὰ βρίσκονται στὸ κανονικὸ μέρος καὶ τὸ τρίτο στὴ μέσῃ τοῦ μετώπου.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Κα Δάφνη
Βραβεῖον Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ὁδὸς Κυψέλης 34β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9-4, τηλέφ. 82.529.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΙΟΛΟΥ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΓΑΥΛΙΔΟΥ 3ος
ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΕΧΝΗΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ μικροσκοπικὸ ἀλλὰ ταχύτατο αὐτὸ ἀεροπλάνο, σχεδιάσθηκε καὶ κατασκευάστηκε ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ μηχανικὸ Ραίημοντ Στίτς. Σ' ἕνα λεπτὸ μπορεῖ νὰ φτάσῃ σὲ ὕψος 240 μέτρων καὶ ν' ἀναπτύξῃ ταχύτητα 300 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

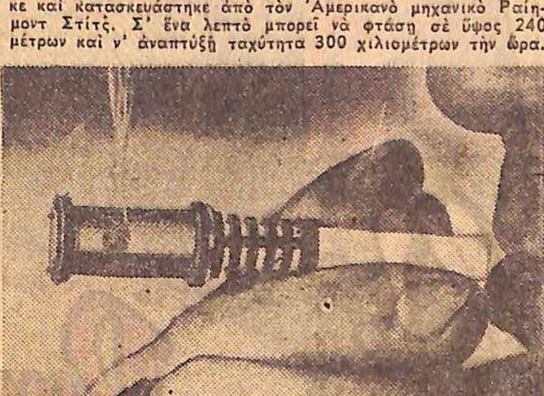

Η ΦΟΡΗΤΗ ΣΤΑΧΤΟΘΗΚΗ

Στὸ ἑξῆς θὰ μπορῇ νὰ καπνίζῃ κανεὶς χωρὶς νὰ πετάῃ τὶς στάχτες στὸ πάτωμα, χάρις στὴ μικρὴ αὐτὴ κυλινδρικὴ σταχτοθήκη ποὺ ἐφαρμόζεται, ὅπως βλέπετε στὴ φωτογραφία, στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ τσιγάρου.

ΓΙΑ ΤΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

Τὸ νέο αὐτὸ μηχάνημα ποὺ προσαρμόζεται ἐπάνω στὸ γραμμόφωνο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀλλάζει τὶς πλάκες μπορεῖ καὶ νὰ τὶς γυρίζῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά τους.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ

Μιὰ φαρμακευτικὴ ἑταιρία τῆς Ἀμερικῆς εἶχε τὴν ἑξῆς πρωτότυπη ἔμπνευσι: Στὰ μπουκάλια ποὺ περιέχουν δηλητηριώδη ὑγρά, βάζει πώματα μὲ δόντια, ποὺ ξεβιδώνουν δεξιά. Ἔτσι ὅταν σηκωθῇ κανεὶς τὸ βράδυ στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα φάρμακο δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ λάθος καὶ νὰ ξεβιδώσῃ τὸ μπουκάλι μὲ τὸ δηλητήριο.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ρωμανίνα

—Ὁ ἀββᾶς Μεταστάσιος, εἶπε Ρωμανίνα στὸ σύζυγό της, μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ γράψῃ γιὰ μένα μιὰ λυρικὴ τραγωδία.

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, ἕνας φίλος πῆρε τὸν Πιέτρο Μεταστάσιο στὸ θέατρο, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν περίφημη Ρωμανίνα, ποὺ θὰ ἐμφανιζόταν στὴ «Σεμιράμιδα» τοῦ Νικολὸ Πόρπορα.

Ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε ὣς τότε καμμιὰ σχεδὸν σχέσι μὲ τὸ θέατρο, γιατὶ ἦταν ἀφοσιωμένος στὴν ποίησι καὶ στοὺς φιλοσοφικοὺς στοχασμούς του. Βλέποντας ὅμως πάνω στὴ σκηνὴ τὴ Μαριάννα Μπουλγκαρέλι — αὐτὸ ἦταν τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Ρωμανίνας— δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε μεταφερθῆ, ξαφνικά, σ' ἕναν ἄγνωστο κόσμο, ποὺ τὸν συγκινοῦσε καὶ τὸν γοήτευε. Ἡ Ρωμανίνα δὲν ἦταν μόνο μιὰ ὑπέροχη τραγουδίστρια, ἀλλὰ καὶ μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα.

Ὁ ποιητὴς παραληροῦσε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του. Κι' ὅταν τέλειωσε τὸ ἔργο, πήδησε πάνω στὴ σκηνὴ κι' ἔτρεξε στὸ καμαρίνι της.

Τὰ λόγια μπερδεύονταν στὸ στόμα του. Κι' ἄλλωστε, τί σημασία εἶχαν αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε; Ἡ Ρωμανίνα πρόσεξε μόνο τὰ μάτια του ποὺ ἔλαμπαν. Καὶ διάβασε μέσα τους κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἕναν ἁπλὸ θαυμασμό. Διάβασε τὴ συγκίνησι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀνακαλύπτει, ξαφνικά, κάτι τὸ καινούργιο καὶ τὸ ἀπροσδόκητο στὴ ζωὴ καὶ ποὺ στέκει μπροστὰ σ' αὐτὸ γοητευμένος καὶ τρομαγμένος μαζί.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει ὁ Μεταστάσιος ἦταν ὁ ἔρωτας! Μὰ καὶ στὴ Ρωμανίνα ὁ νεαρὸς ποιητὴς εἶχε κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Τῆς ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ ὑπομείνῃ τὸ βλέμμα του, ποὺ τὴν ἀναστάτωνε καὶ τῆς ἔφερνε μιὰ γλυκειὰ ταραχὴ στὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή.

Αὐτὴ ἡ συνάντησις ἦταν μοιραία καὶ γιὰ τοὺς δυό. Δὲν εἶπαν τίποτε σχεδὸν ποὺ νἄχῃ κάποια μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τὰ συνηθισμένα λόγια ποὺ λέγονται σὲ παρόμοιες περιστάσεις. Κι' ὅμως ἤξεραν κι' οἱ δυὸ πὼς θὰ ξανασυναντιόνταν καὶ πὼς ἡ ζωή τους θὰ κυλοῦσε μαζί, ἄσχετα μὲ τὶς ὑποχρεώσεις τους, τοὺς δεσμούς τους καὶ τοὺς κοινωνικοὺς νόμους.

Γιατὶ ἡ Ρωμανίνα ἦταν παντρεμένη. Κι' ὁ Μεταστάσιος ἀνῆκε στοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας. Ἦταν ἀββᾶς.

Σὲ λίγο, ὁ σύζυγος τῆς ἠθοποιοῦ μπῆκε στὸ καμαρίνι της. Ἡ Ρωμανίνα τοῦ παρουσίασε ἀμέσως τὸν ποιητή.

— Ὁ ἀββᾶς Μεταστάσιος, τοῦ εἶπε, μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ γράψῃ γιὰ μένα μιὰ λυρικὴ τραγωδία.

Ἔτσι, μὲ τὴ γυναικεία ἑτοιμότητά της, εἶχε φτιάξει τὴ γέφυρα ποὺ ὁ ποιητὴς θ' ἀκολουθοῦσε γιὰ νὰ φτάσῃ κοντά της. Στὴν πραγματικότητα, ὁ Μεταστάσιος δὲν τῆς εἶχε πῆ τίποτε, οὔτε εἶχε μιλήσει σχεδὸν γιὰ θέατρο. Κυττάζονταν μόνο στὰ μάτια ἐκστατικὰ καὶ τὰ λόγια ποὺ ἔλεγαν ἦταν χωρὶς σημασία.

Μιὰ λυρικὴ τραγωδία; Αὐτὸ μόνον; Καὶ τί δὲν θἄκανε ὁ Μεταστάσιος γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βρίσκεται κοντά της;

Τὸ ἔργο γράφτηκε μὲ τὸν πυρετὸ καὶ τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἦταν ἕτοιμο. Ἀλλὰ χρειάστηκαν ἄλλοι τρεῖς μῆνες γιὰ τὴ μουσική, ποὺ τὴ σύνθεσε ὁ Σάρρο καὶ γιὰ τὶς δοκιμές.

Τί εὐτυχισμένη ἀλήθεια ἐποχὴ γιὰ τὸ Μεταστάσιο καὶ τὴ Ρωμανίνα! Βρίσκονταν ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα μαζί. Ἀνέπνεαν τὸν ἴδιο ἀέρα, ἐπικοινωνοῦσαν ἀκατάπαυστα μὲ τὴ σκέψι καὶ κάθε τόσο τοὺς δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ ψιθυρίζουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον κάποιο τρυφερὸ ἐρωτόλογο ἢ ν' ἀνταλλάζουν ἕνα θερμὸ φίλημα.

Τὸ ἔργο ἀνέβηκε στὴν ὄπερα τῆς Νεαπόλεως τὸ καρναβάλι τοῦ 1724 κι' ἦταν ἕνας θρίαμβος γιὰ τὸ συγγραφέα καὶ τὴν πρωταγωνίστριά του.

Ὁ Μεταστάσιος τοῦ εἶχε δώσει τὸν τίτλο: «Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα Διδώ». Τὸ θέμα ἦταν παρμένο ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία. Ἡ ἡρωΐδα πέθαινε στὴν τελευταία πρᾶξι ἀπὸ τὴ λύπη της, γιατὶ εἶχε χάσει τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐλάτρευε.

Ποιὰ τραγικὴ ἀλληγορία, στ' ἀλήθεια, γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Ρωμανίνας! Τὸ ἔργο αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ εἶνε σὰν μιὰ ἀναπαράστασις τῆς δικῆς της ἀγάπης καὶ τῆς δικῆς της ζωῆς.

Ἀλλὰ χρειάστηκαν δέκα ὁλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ παιχτῇ ἡ τελευταία πρᾶξις του. Καί, στὸ διάστημα αὐτό, ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς γνώρισε ὅσο καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία κοντὰ στὸ δαφνοστεφανωμένο ποιητή.

Ὁ Μεταστάσιος ἔγραψε κι' ἄλλα ἔργα γιὰ τὴν ἀγαπημένη του. Ἀλλὰ τὸ ἔργο ποὺ ἐνθουσίασε τὸ κοινὸν σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς Ἰταλίας, ὅπου ὁ ποιητὴς κι' ἡ ἠθοποιὸς πήγαιναν μαζί, ἦταν ἡ «Ἐγκαταλειφθεῖσα Διδώ».

Φθινόπωρο τοῦ 1734. Ὁ αὐτοκράτορας τῆς Αὐστρίας, μὲ μιὰ ἰδιόχειρη ἐπιστολή του, κάλεσε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ Μεταστάσιο νὰ πάῃ στὴ Βιέννη γιὰ νὰ διευθύνῃ τὸ αὐτοκρατορικὸ θέατρο. Γιὰ τὴ Ρωμανίνα δὲν ἔκανε λόγο. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἦταν εὐνόητο. Ἡ αὐλὴ τῆς Βιέννης φημιζόταν πάντα γιὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν της. Κι' οἱ σχέσεις τοῦ ποιητοῦ μὲ τὴν ἠθοποιὸ βρίσκονταν στὸ περιθώριο τῶν κοινωνικῶν νόμων.

— Δὲν θὰ πάω, εἶπε ὁ Μεταστάσιος.

Ἡ Ρωμανίνα ἔπεσε στὰ πόδια του.

— Ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε, ὁ δρόμος τῆς δόξας ἀνοίγεται μπροστά σου. Κανένα ἄλλο αἴσθημα δὲν πρέπει νὰ ὑπερισχύσῃ μέσα στὴν ψυχή σου. Διαφορετικά, θὰ ξέπεφτες μπροστὰ καὶ στὰ ἴδια μου τὰ μάτια...

Ὁ ποιητὴς πείστηκε. Κι' ἔφυγε σὲ λίγο γιὰ τὴ Βιέννη.

Ἡ Ρωμανίνα ἀποσύρθηκε τότε σὲ μιὰν ἔπαυλι ποὺ εἶχε κοντὰ στὴ Ρώμη — ἀπὸ καιρὸ δὲν ζοῦσε μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της — καὶ περίμενε ἐκεῖ μ' ἀγωνία νὰ μάθῃ εἰδήσεις γιὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Κι' οἱ εἰδήσεις αὐτὲς δὲν ἄργησαν. Ὁ Μεταστάσιος θριάμβευε στὴ Βιέννη. Κι' ὄχι μόνο στὸ θέατρο. Μιὰ αὐτοκρατορικὴ πριγκήπισσα ἦταν ξετρελλαμένη μαζί του κι' ὁ Μεταστάσιος δὲν εἶχε μείνει ἀσυγκίνητος ἀπ' τὰ θέλγητρά της...

Ἡ Ρωμανίνα ἔκλαψε πικρά. Ἤξερε ἀπὸ πρὶν ὅτι ἔτσι θὰ γινόταν τὰ πράγματα. Ἀλλ' ἡ ἴδια τὸν εἶχε σπρώξει σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, ποὺ ἔφερνε στὶς τιμές, τὴ δόξα καὶ τὴν ἀθανασία... Δὲν μετάνοιωσε γι' αὐτό. Ἡ φτωχή της ὅμως καρδιὰ σπαραζόταν ἀπὸ τὸν πόνο.

Τὴν ἴδια μέρα, ἔκανε τὴ διαθήκη της. Μ' αὐτὴν ἄφηνε ὅλη τὴν περιουσία της — 2.500 χρυσᾶ σκοῦδα — στὸν ποιητή. Ἔπειτα τοῦ ἔγραψε ἕνα μεγάλο γράμμα, ποὺ ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀγάπη. Δὲν τοῦ ἔκανε μέσα σ' αὐτὸ κανένα ὑπαινιγμὸ γιὰ τοὺς καινούργιους ἔρωτές του, οὔτε κανένα παράπονο. Τοῦ μιλοῦσε μόνο μὲ χίλιους - δυὸ τρόπους γιὰ τὴν ἀγάπη της καὶ μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη της... Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ἕνα παραλήρημα λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως. Οὔτε ἴχνος πικρίας καὶ πόνου δὲν διαφαινόταν ἀνάμεσα στὶς γραμμές του. Αὐτὰ τὰ δυὸ αἰσθήματα ἡ Ρωμανίνα τὰ εἶχε φυλακίσει μέσα στὴν καρδιά της, τὴ μεγάλη γυναικεία καρδιά της...

Ὅταν τελείωσε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἡ ἠθοποιὸς τὸ ταχυδρόμησε μόνη της, κι' ὕστερα κλείστηκε στὸ δωμάτιό της, ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι της κι' ἄνοιξε μ' ἕνα μικρὸ ἐγχειρίδιο τὶς φλέβες της... Πλάϊ της, πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, βρίσκονταν τὰ χειρόγραφα τῆς «Ἐγκαταλειφθείσης Διδοῦς» μὲ τοὺς ὑπέροχους στίχους τοῦ Μεταστάσιου...

ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ ΤΕΝΤΕ

Οἱ πεπτικὲς διαταραχές

Ἕνα ἐπίκαιρο θέμα

ΙΣΩΣ δὲν δίνετε πολλὴ σημασία στὶς πεπτικὲς διαταραχές, τοῦ στομάχου ἢ τῶν ἐντέρων. Κι' ὅμως ἔρχονται δεύτερες — μετὰ τὸ κοινὸ συνάχι — ὡς αἰτία ἐνοχλητικῆς ἢ κι' ἐπικίνδυνης ἀδιαθεσίας.

Ὅπως βλέπετε στὴν παραστατικὴ εἰκόνα μας, τὸ πεπτικό μας σύστημα εἶνε μακρὺ καὶ πολύπλοκο. Ἡ τροφὴ κινεῖται μέσα σ' αὐτὸ ἐπὶ 20 ὧρες, διατρέχοντας ἀπόστασι 10 μέτρων περίπου. Μιὰ ἀνωμαλία λοιπὸν κάπου στὴ διαδρομή της ἐκδηλώνεται ὡς πεπτικὴ διαταραχή.

Σπάνια ὡστόσο εἶνε πραγματικὴ ἀρρώστεια αὐτὴ ἡ διαταραχή. Εἶνε μᾶλλον σημεῖο ὅτι δὲν λειτουργεῖ καλὰ κάποιο τμῆμα τοῦ πεπτικοῦ μας συστήματος, ἢ ἄλλο ὄργανο τοῦ σώματος.

Ἡ αἰτία της μπορεῖ νἆναι ὀργανική, ψυχολογική, διαιτητική, τοξική, κλπ.

Ὅποιο ὄνομα κι' ἂν δώσετε στὴ γαστρικὴ διαταραχή σας — δυσπεψία, ἀέρια, κάψιμο στὸ στομάχι, ὑπερχλωρυδρία, στομαχόπονος, δυσκοιλιότης ,διάρροια, κλπ.— τὰ συμπτώματα εἶνε πάντα τὰ ἴδια περίπου: πόνος, ναυτία, ἐμετοί, ξυνίλες στὸ στόμα, κακοσμία τῆς ἀναπνοῆς, ἀέρια, κάψιμο, φούσκωμα, ἀκανόνιστες κενώσεις.

Ὅσο γιὰ τὴν αἰτία ποὺ τὴν προκαλεῖ, ἀνήκει σχεδὸν πάντοτε σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἑξῆς πέντε κατηγορίες, ποὺ καθεμιά τους συνοδεύεται κι' ἀπὸ συμβουλὲς γιὰ τὸν καταλληλότερο τρόπο θεραπείας ἢ προλήψεώς της:

1) Κακὲς συνήθειες διατροφῆς.

Πολυφαγία ἢ κατάχρησις οἰνοπνεύματος. Δίαιτα ὄχι ἰσορροπημένη. Παράλειψις ὡρισμένων ἀπ' τὰ κύρια γεύματα τῆς ἡμέρας, ἡ μετάθεσί τους σὲ ἀκατάλληλες ὧρες. Ἡ κακὴ διατροφὴ δὲν παρέχει στὸ πεπτικὸ σύστημα ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία του.

Θεραπεία: Ἡ καθημερινὴ δίαιτα ἑνὸς ὑγιοῦς ἐνηλίκου πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ περίπου μισὴ ὀκᾶ γάλα (ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὸ μπορεῖ ν' ἀντικατασταθῆ μὲ τυρί), πατάτες κι' ἄλλα χορταρικὰ (ἰδίως πράσινα ἢ κίτρινα), φροῦτα, ἕνα αὐγό, κρέας (ἢ ψάρι ἢ πουλερικό), ψωμὶ ἐμπλουτισμένο σὲ βιταμίνες (ἢ ζυμαρικά), 1 - 3 κουταλιὲς τῆς σούπας βούτυρο ἢ ἄλλο λίπος, μετρία ποσότητα ζάχαρης (ἀναλόγως τῶν ἀπαιτουμένων θερμίδων) καὶ 4 - 8 ποτήρια νερό. Ἀποφεύγετε τὴν ὑπερβολικὴ κατανάλωσι γλυκισμάτων, μποτιλιαρισμένων ποτῶν, ἀλκοόλ, καφὲ καὶ τσαγιοῦ. Ἂν ἡ ὑγιεινή σας κατάστασις ἀπαιτῇ εἰδικὴ δίαιτα, ἀκολουθῆστε τὶς ὑποδείξεις τοῦ γιατροῦ σας.

2) Νευρικὲς καὶ συναισθηματικὲς διαταραχές.

Ἡ ἀγωνία, ὁ φόβος, ὁ θυμός, ἡ νευρικὴ ὑπερκόπωσις, κλπ., ἐπηρεάζουν τὴν ἔκκρισι τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν καὶ τὴ λειτουργία τῶν μυῶν τοῦ στομάχου. Κάποτε, οἱ βλαβερὲς αὐτὲς συγκινήσεις εἶνε κρυμμένες μέσα μας τόσο βαθειά, ὥστε δὲν τὶς ἀντιλαμβανόμεθα,κι' ὅμως φέρνουν τὸ ὀλέθριο ἀποτέλεσμά τους.

Θεραπεία: Κρατῆστε κάθε στενοχώρια σας μακρυὰ ἀπ' τὴν τραπεζαρία σας. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, μιλᾶτε μόνο γιὰ εὐχάριστα πράγματα καὶ γελᾶτε ὅσο μπορεῖτε. Ἂν νοιώθετε νευρικὴ ἐξάντλησι, ξεκουραστῆτε λίγο πρὶν ἀπ' τὸ φαγητό. Κάνετε ταχτικὰ γυμναστική, γιὰ νὰ διεγείρεται ἡ ὄρεξί σας. Μασᾶτε καλὰ τὴν τροφή σας. Χρειάζεται βέβαια κάποιος χρόνος καὶ προσπάθεια, γιὰ νὰ συνηθῖστε νὰ μὴ στενοχωρῆσθε τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἀλλὰ τ' ἀποτελέσματα θὰ σᾶς ἀποζημιώσουν μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὸν κόπο σας.

3) Σωματικὲς ἀσθένειες.

Ἰδίως σοβαρὲς ἀρρώστειες τοῦ πεπτικοῦ συστήματος (ἕλκος, καρκῖνος τοῦ στομάχου ἢ τῶν ἐντέρων, σκωληκοειδίτις, παθήσεις τῆς χολῆς). Κάποτε, οἱ στομαχικὲς ἐνοχλήσεις ἀποτελοῦν σύμπτωμα παθήσεως ἄλλου ὀργάνου, π.χ. τῆς καρδιᾶς, τῶν νεφρῶν ἢ τοῦ σηκωτιοῦ. Ὅταν ἐμφανίζωνται ξαφνικά, ἰδίως σὲ παιδιά, μπορεῖ νἆναι προοίμιο κρυολογήματος, γρίππης ἢ ἄλλης μολυσματικῆς ἀρρώστειας.

Θεραπεία: Ἂν ἔχετε δυνατοὺς πόνους στὴν κοιλιὰ ἢ ἐπίμονη διαταραχή, πρέπει ἀπαραιτήτως ν' ἀποταθῆτε στὸ γιατρό σας. Πόνοι μαζὶ μὲ ναυτία ἢ ἐμετοὺς μπορεῖ νὰ σημαίνουν σκωληκοειδίτιδα. Ἂν λοιπὸν σὲ τέτοια περίπτωσι πάρετε καθαρτικό, εἶνε δυνατὸν νὰ κινδυνέψῃ ἡ ζωή σας, ἐνῶ μὲ μιὰ ἔγκαιρη ἰατρικὴ διάγνωσι θὰ γίνετε καλὰ δίχως ἐπιπλοκές. Ἔχετε ὑπ' ὄψι ὅτι πολλὲς σοβαρὲς γαστρικὲς παθήσεις ἀρχίζουν μὲ ἤπια συμπτώματα

4) Κατάχρησις καθαρτικῶν.

Τόσο τὰ καθάρσια, ὅσο καὶ τὰ κλύσματα, ἂν γίνωνται χωρὶς ὑπόδειξι τοῦ γιατροῦ, ὄχι μόνο δὲν θεραπεύουν τὴ δυσκοιλιότητα, ἀλλὰ ἀντιθέτως τὴ χειροτερεύουν καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν διάφορες παθήσεις τοῦ παχέος ἐντέρου.

Θεραπεία: Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν ἐξακριβώσει ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ὑγιεῖς ποὺ ἔχουν ἀρκετὲς κενώσεις κάθε μέρα, κι' ἄλλοι πάλι ποὺ ἔχουν μόνο μιὰ κένωσι κάθε μερικὲς ἡμέρες. Τὸ πᾶν εἶνε λοιπὸν νὰ παρακολουθήσετε καὶ νὰ βρῆτε τὸ ρυθμὸ τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ δικοῦ σας πεπτικοῦ συστήματος, ἀντὶ νὰ παίρνετε καθάρσια γιὰ νὰ τὸν ἀλλάξετε. Κι' ἂν ἀκόμη μιὰ μέρα δὲν λειτουργήσῃ κανονικά, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆτε.. Ἂν ὅμως ἀρχίσετε ξαφνικὰ νὰ ὑποφέρετε

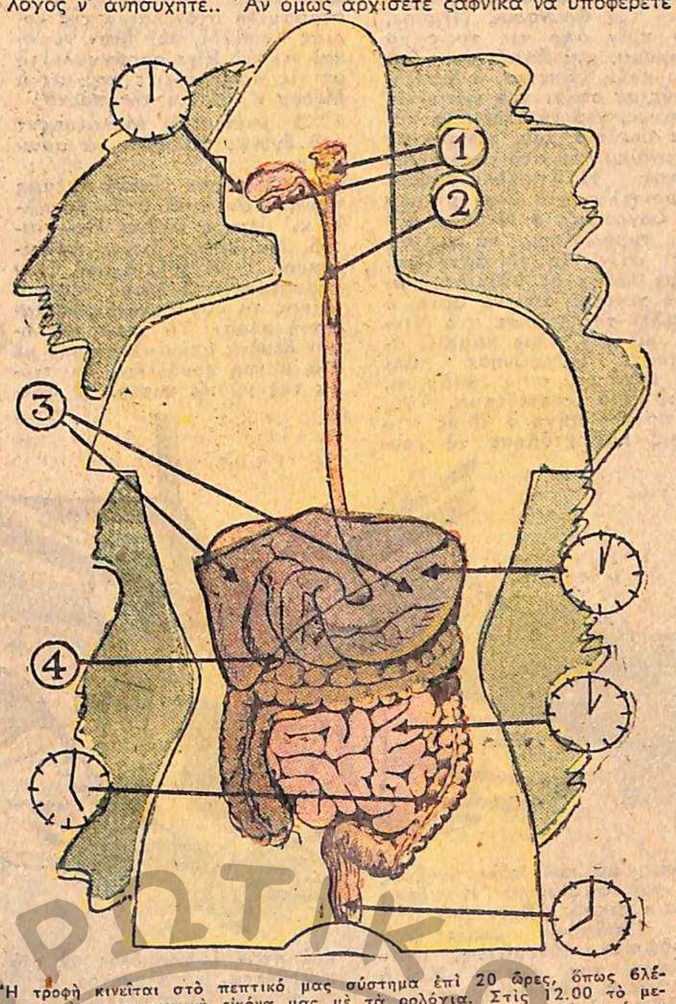

Ἡ τροφὴ κινεῖται στὸ πεπτικό μας σύστημα ἐπὶ 20 ὧρες, ὅπως βλέπετε στὴν παραστατικὴ εἰκόνα μας μὲ τὰ ρολόγια. Στὶς 12.00 τὸ μεσημέρι ἀρχίζει τὸ γεῦμα. Στὶς 12.01΄ μ. μ. οἱ πρῶτες τροφὲς φτάνουν στὸ στομάχι. Στὴ 1.00 μ. μ. ἡ τροφὴ ἀρχίζει νὰ μπαίνῃ στὸ λεπτὸ ἔντερο. Στὶς 5.00 μ. μ. ἡ τροφὴ μπαίνει στὸ παχὺ ἔντερο καὶ στὶς 8.00 π. μ. τῆς ἑπομένης ἡμέρας ὁ ὀργανισμὸς εἶνε ἕτοιμος ν' ἀποβάλῃ ὅ,τι εἶνε πιὰ ἄχρηστο ἀπὸ τὴν τροφή. Οἱ ἀριθμοὶ δὲ δείχνουν τὰ ἑξῆς: 1. Σιελογόνοι ἀδένες. 2. Οἰσοφάγος. 3. Ἧπαρ καὶ πάγκρεας. 4. Χολή.

συχνὰ ἀπὸ δυσκοιλιότητα, συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

Μιὰ τυχαία δυσκοιλιότης μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ συνήθως μὲ τὰ ἑξῆς μέσα: α΄.) Τὴν κανονικὴ δίαιτα ποὺ ὑποδείξαμε πιὸ πάνω, μὲ περισσότερα φροῦτα, λαχανικά, μαῦρο ψωμὶ καὶ ἄφθονο νερό. β΄.) Κανονικὲς ὧρες γευμάτων, γυμναστικὴ καὶ ὕπνο.

5) Δηλητηριάσεις ἀπὸ τροφές.

Ὀφείλονται σὲ μικρόβια, σκόνη ἢ μυῖγες. Τὰ μικρόβια πολλαπλασιάζονται ἰδίως ταχύτατα πάνω σὲ φαγητὰ μὲ κρέας, αὐγά, σαλάτες καὶ διάφορα γλυκίσματα μὲ κρέμα.

Θεραπεία: Βάζετε τὰ φαγώσιμα αὐτὰ σὲ καθαρὰ δοχεῖα καὶ φυλᾶτε τα στὸ ψυγεῖο. Πλένετε τὰ χέρια σας μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ σαπούνι, πρὶν πιάσετε τὰ τρόφιμα. Βεβαιωθῆτε ὅτι ἔχουν ληφθῆ οἱ ἴδιες προφυλάξεις γιὰ τὰ φαγητὰ ποὺ τρῶτε σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ἢ σὲ μιὰ συγκέντρωσι. Σὲ περίπτωσι δηλητηριάσεως ἀπὸ τροφές, ἐπιβάλλεται ἀμέσως ἰατρικὴ ἐπέμβασις.

❂❂❂

Ναρκώνουν τὰ στρείδια

Τὸ βίαιο ἄνοιγμα τῶν στρειδιῶν, γιὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν μαργαριταριῶν ποὺ περιέχουν, προκαλεῖ συνήθως τὸ θάνατό τους. Οἱ ἐπιχειρηματίες ὅμως ποὺ διατηροῦν στρειδοτροφεῖα γιὰ τὴν «καλλιέργεια» μαργαριταριῶν, ἐνδιαφέρονται νὰ διατηροῦν στὴ ζωὴ τὰ στρείδια τους, ὥστε νὰ φτιάνουν διαρκῶς καινούργια μαργαριτάρια. Καὶ πραγματικά, ἐπινοήθηκε μιὰ νέα μέθοδος γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό: Βουτοῦν δηλαδὴ ἐπὶ μερικὲς ὧρες τὰ στρείδια σ' ἕνα ἀναισθητικὸ ὑγρό, κι' ἀφοῦ ναρκωθοῦν καὶ χαλαρωθοῦν οἱ μῦς τους, τ' ἀνοίγουν πιὰ εὔκολα.

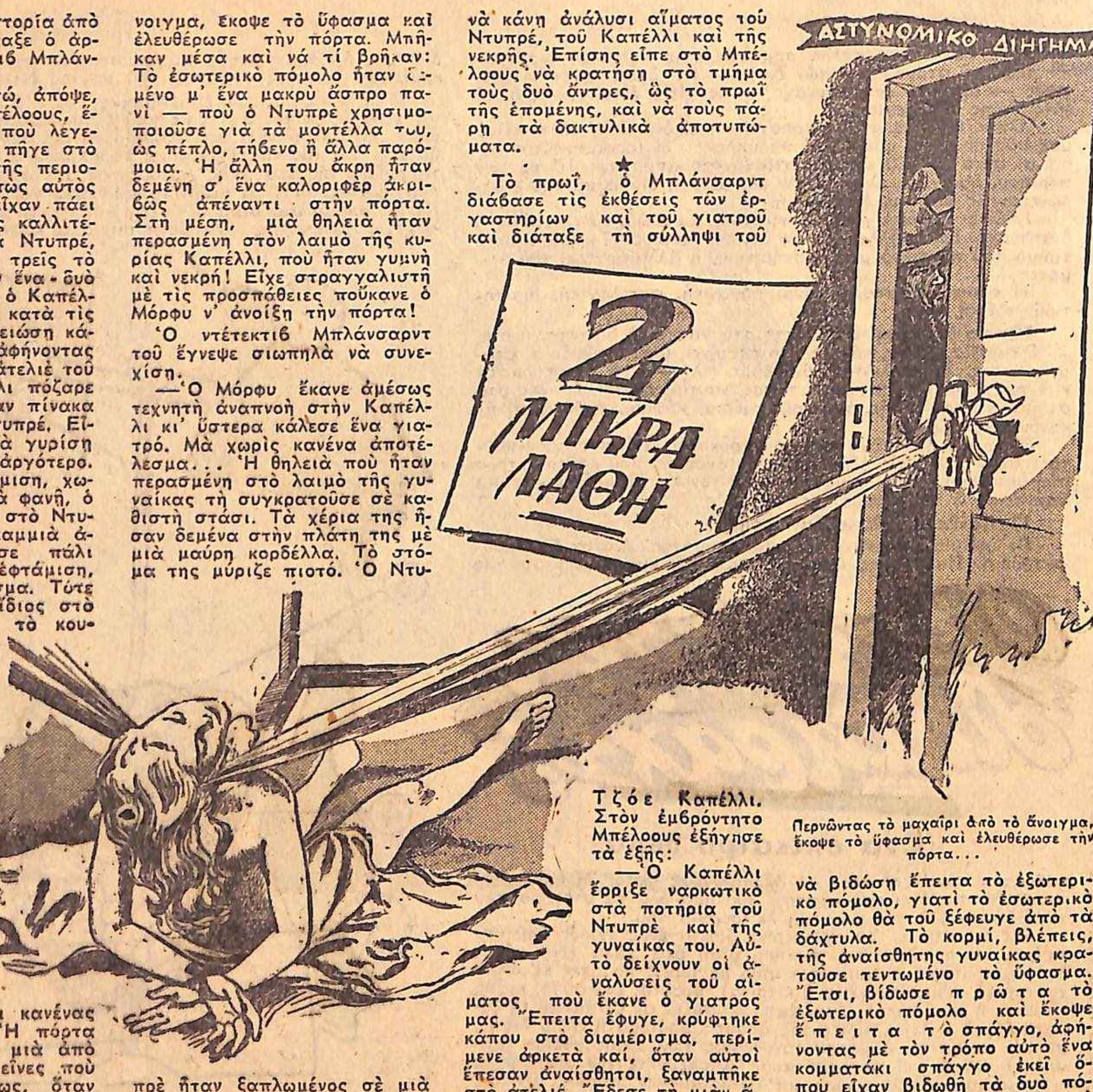

Περνῶντας τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, ἔκοψε τὸ ὕφασμα καὶ ἐλευθέρωσε τὴν πόρτα...

ΠΕΣ μου τὴν ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρχή, διέταξε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ντέτεκτιβ Μπλάνσαρντ.

— Κατὰ τὶς ὀχτώ, ἀπόψε, ἄρχισε ὁ λοχίας Μπέλοους, ἕνας ραδιοτεχνίτης ποὺ λέγεται Τζόε Καπέλλι πῆγε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς περιοχῆς καὶ ἀνάφερε πὼς αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του εἶχαν πάει στὸ διαμέρισμα ἑνὸς καλλιτέχνη, τοῦ Φρανσουὰ Ντυπρέ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, καὶ ἤπιαν ἕνα - δυὸ λικὲρ μαζί. Ἔπειτα, ὁ Καπέλλι γύρισε σπίτι του κατὰ τὶς τέσσερες, γιὰ νὰ τελειώσῃ κάποια δουλειά του, ἀφήνοντας τὴ γυναῖκα του στὸ ἀτελιὲ τοῦ Ντυπρέ. Ἡ Καπέλλι πόζαρε ὡς μοντέλλο γιὰ ἕναν πίνακα ποὺ ζωγράφιζε ὁ Ντυπρέ. Εἶχαν συμφωνήσει νὰ γυρίσῃ σπίτι στὶς ἔξη τὸ ἀργότερο. Ὅταν ἦρθαν οἱ ἑξήμισυ, χωρὶς ἡ γυναῖκα του νὰ φανῇ, ὁ Καπέλλι τηλεφώνησε στὸ Ντυπρέ, μὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι. Τηλεφώνησε πάλι στὶς ἑφτὰ καὶ στὶς ἑφτάμισυ, μὲ τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Τότε ὁ Καπέλλι πῆγε ὁ ἴδιος στὸ ἀτελιὲ καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι, μὰ καὶ πάλι κανένας δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή. Ἔχει μιὰ ἀπὸ τὶς κλειδαριὲς ἐκεῖνες ποὺ κλειδώνουν αὐτομάτως, ὅταν κλείσῃς τὴν πόρτα. Καὶ ὁ ἐπιστάτης τῆς πολυκατοικίας ἀρνήθηκε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἔτσι, ὁ Καπέλλι κατέφυγε στὸ τμῆμα καὶ ξαναγύρισε στὸ διαμέρισμα συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Μόρφυ, ποὺ διάταξε τὸν ἐπιστάτη νὰ ξεκλειδώσῃ τὴν πόρτα. Μπῆκαν μέσα. Τὰ ἄλλα δωμάτια τοῦ διαμερίσματος ἦσαν ἔρημα καὶ ἡ πόρτα τοῦ ἀτελιὲ κλειστή. Ὁ Μόρφυ χτύπησε τὴν πόρτα καὶ φώναξε: «Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοῖξτε!» Μὰ κανεὶς δὲν ἀπάντησε.

Ὁ λοχίας Μπέλοους ἔδειξε στὸ Μπλάνσαρντ τὴν πόρτα τοῦ ἀτελιέ.

— Καθὼς βλέπετε, συνέχισε, ἡ πόρτα αὐτὴ ἀνοίγει πρὸς τὰ ἔξω. Ὁ Μόρφυ δοκίμασε νὰ τὴν ἀνοίξῃ τραβῶντας την. Δὲν ἦταν κλειδωμένη, μὰ κάτι τὴν συγκρατοῦσε ἀπὸ μέσα καὶ δὲν ἄνοιγε. Τότε ὁ Μόρφυ τράβηξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι. Ἕνα πνιχτὸ βογγητὸ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀτελιὲ καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε λιγάκι. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα εἶδαν ὅτι στὸ ἐσωτερικὸ πόμολο ἦταν δεμένη ἡ ἄκρη ἑνὸς ὑφάσματος, κι αὐτὸ ἐμπόδιζε τὴν πόρτα ν' ἀνοίξῃ. Ἐνῶ ὁ Μόρφυ κρατοῦσε τὴν πόρτα, ὁ ἐπιστάτης ἔτρεξε κι' ἔφερε ἕνα καλοακονισμένο μαχαῖρι τῆς κουζίνας καί, περνῶντας το ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, ἔκοψε τὸ ὕφασμα καὶ ἐλευθέρωσε τὴν πόρτα. Μπῆκαν μέσα καὶ νά τί βρῆκαν: Τὸ ἐσωτερικὸ πόμολο ἦταν δεμένο μ' ἕνα μακρὺ ἄσπρο πανὶ — ποὺ ὁ Ντυπρὲ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὰ μοντέλλα του, ὡς πέπλο, τήβενο ἢ ἄλλα παρόμοια. Ἡ ἄλλη του ἄκρη ἦταν δεμένη σ' ἕνα καλοριφὲρ ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴν πόρτα. Στὴ μέση, μιὰ θηλειὰ ἦταν περασμένη στὸν λαιμὸ τῆς κυρίας Καπέλλι, ποὺ ἦταν γυμνὴ καὶ νεκρή! Εἶχε στραγγαλιστῆ μὲ τὶς προσπάθειες ποὔκανε ὁ Μόρφυ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα!

Ὁ ντέτεκτιβ Μπλάνσαρντ τοῦ ἔγνεψε σιωπηλὰ νὰ συνεχίσῃ.

— Ὁ Μόρφυ ἔκανε ἀμέσως τεχνητὴ ἀναπνοὴ στὴν Καπέλλι κι' ὕστερα κάλεσε ἕνα γιατρό. Μὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα... Ἡ θηλειὰ ποὺ ἦταν περασμένη στὸ λαιμὸ τῆς γυναίκας τὴ συγκρατοῦσε σὲ καθιστὴ στάσι. Τὰ χέρια της ἦσαν δεμένα στὴν πλάτη της μὲ μιὰ μαύρη κορδέλλα. Τὸ στόμα της μύριζε πιοτό. Ὁ Ντυπρὲ ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ μεθύσι. Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶνε πὼς στὴν πραγματικότητα τὴν Καπέλλι τὴ σκότωσε ὁ Μόρφυ. Ὁ Ντυπρέ μπορεῖ νὰ ἰσχυριστῇ ὅτι αὐτὸς κι' ἡ κυρία Καπέλλι ἔπαιζαν ἕνα παιχνίδι ἢ ὅτι ἤθελε νὰ τὴ ζωγραφίσῃ στὴ στάσι αὐτή, χωρὶς νὰ φανταστῇ πὼς θὰ δοκίμαζε κανεὶς ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

— Θὰ μποροῦσε νὰ τὸ εἶχε κάνει κανένας ἄλλος αὐτό; ρώτησε ὁ Μπλάνσαρντ.

— Ὄχι. Ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστὰ ἀπὸ μέσα καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη πόρτα. Ἄλλωστε δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφοῦ τὸ πόμολο ἦταν δεμένο ἀπὸ μέσα.

— Τί λέει ὁ Ντυπρέ;

— Τὸν ξυπνήσαμε μὲ πολλὴ δυσκολία. Θυμᾶται, λέει, πὼς ὁ Καπέλλι ἔφυγε κατὰ τὶς τέσσερις καὶ πὼς αὐτὸς καὶ ἡ κυρία Καπέλλι ἤπιαν ἕνα ποτηράκι ἀκόμα. Ἀπὸ ἐκεῖ κι' ἔπειτα δὲν θυμᾶται τίποτα, ὅπως ἰσχυρίζεται.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Μπλάνσαρντ. Ἂς δοῦμε τώρα πῶς ἔχουν τὰ πράγματα.

Μπῆκε στὸ ἀτελιὲ καὶ τὸ ἐξέτασε λεπτομερῶς, ἰδιαίτερα δὲ τὸ ὕφασμα καὶ τὸ πόμολο ποὺ τὰ ἔστειλε κατόπιν στὰ ἐργαστήρια τῆς ἀστυνομίας μὲ τὴ διαταγὴ στὸν ἀστυίατρο νὰ κάνῃ ἀνάλυσι αἵματος τοῦ Ντυπρέ, τοῦ Καπέλλι καὶ τῆς νεκρῆς. Ἐπίσης εἶπε στὸ Μπέλοους νὰ κρατήσῃ στὸ τμῆμα τοὺς δυὸ ἄντρες, ὡς τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης, καὶ νὰ τοὺς πάρῃ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

★

Τὸ πρωΐ, ὁ Μπλάνσαρντ διάβασε τὶς ἐκθέσεις τῶν ἐργαστηρίων καὶ τοῦ γιατροῦ καὶ διάταξε τὴ σύλληψι τοῦ Τζόε Καπέλλι. Στὸν ἐμβρόντητο Μπέλοους ἐξήγησε τὰ ἑξῆς:

— Ὁ Καπέλλι ἔρριξε ναρκωτικὸ στὰ ποτήρια τοῦ Ντυπρὲ καὶ τῆς γυναίκας του. Αὐτὸ δείχνουν οἱ ἀναλύσεις τοῦ αἵματος ποὺ ἔκανε ὁ γιατρός μας. Ἔπειτα ἔφυγε, κρύφτηκε κάπου στὸ διαμέρισμα, περίμενε ἀρκετὰ καί, ὅταν αὐτοὶ ἔπεσαν ἀναίσθητοι, ξαναμπῆκε στὸ ἀτελιέ. Ἔδεσε τὴ μιὰν ἄκρη τοῦ ὑφάσματος στὸ καλοριφέρ, πέρασε τὴ θηλειὰ στὸ λαιμὸ τῆς γυναίκας του, ξεβίδωσε τὸ ἐξωτερικὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ ἔδεσε στὸ ἐσωτερικὸ πόμολο τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ὑφάσματος. Ἔπειτα, στὸ σιδερένιο ραβδάκι τοῦ ἐσωτερικοῦ πόμολου, ποὺ περνᾶ ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς πόρτας καὶ βιδώνεται ἐπάνω στὸ ἐξωτερικὸ πόμολο, ἔδεσε ἕνα γερὸ σπάγγο. Πέρασε τὸ σπάγγο ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς πόρτας, τὴν ἔκλεισε καί, τραβῶντας τον πέρασε τὸ ἐσωτερικὸ πόμολο στὴ θέσι του. Δὲν εἶχε πιὰ παρὰ νὰ κόψῃ τὸ σπάγγο καὶ νὰ βιδώσῃ τὸ ἐξωτερικὸ πόμολο κι' ὅλα θὰ ἦσαν ἐν τάξει: Θὰ εἴχαμε ἔτσι ἕνα τέλειο ἔγκλημα μέσα σ' ἕνα ἑρμητικὰ κλειστὸ δωμάτιο, γιατὶ κάποιος φυσικὰ θὰ δοκίμαζε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ θὰ στραγγάλιζε τὴν Καπέλλι.

— Μά... πῶς μποροῦν νὰ ἀποδειχτοῦν ὅλ' αὐτά; ρώτησε ὁ Μπέλοους. Καὶ γιατὶ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναῖκα του ὁ Καπέλλι; Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος, ὅπως τουλάχιστο φαίνεται.

— Γιατὶ τὴ ζήλευε γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὸ ζωγράφο. Ἀλλὰ ἔκανε ἕνα μικρὸ λάθος ἢ μᾶλλον δυό, συνέχισε ὁ Μπλάνσαρντ. Δὲν μποροῦσε νὰ κόψῃ πρῶτα τὸ σπάγγο καὶ νὰ βιδώσῃ ἔπειτα τὸ ἐξωτερικὸ πόμολο, γιατὶ τὸ ἐσωτερικὸ πόμολο θὰ τοῦ ξέφευγε ἀπὸ τὰ δάχτυλα. Τὸ κορμί, βλέπεις, τῆς ἀναίσθητης γυναίκας κρατοῦσε τεντωμένο τὸ ὕφασμα. Ἔτσι, βίδωσε **πρῶτα** τὸ ἐξωτερικὸ πόμολο καὶ ἔκοψε **ἔπειτα** τὸ σπάγγο, ἀφήνοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἕνα κομματάκι σπάγγο ἐκεῖ ὅπου εἶχαν βιδωθῆ τὰ δυὸ πόμολα! Κι' ἔπειτα, βρήκαμε καὶ τ' ἀποτυπώματα τοῦ ἴδιου τοῦ Καπέλλι.

— Μὰ κι' αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Καπέλλι εἶνε ὁ δολοφόνος!, διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπέλοους. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Καπέλλι ἔπιασε τὸ πόμολο βγαίνοντας, ἐπομένως... θὰ εἶχε δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

— Ἔπιασε τὸ πόμολο βγαίνοντας, ἐπανέλαβε ὁ Μπλάνσαρντ, δὲν ἔπιασε ὅμως καὶ τὸ σιδερένιο ραβδάκι, ποὺ συνδέει τὰ δυὸ πόμολα, ἔ; **Γιατὶ ἐπάνω στὸ ραβδάκι αὐτὸ βρέθηκε ἕνα ἀποτύπωμά του!**

»Τὰ δύο λοιπὸν αὐτὰ λάθη πρόδωσαν τὸν ὑπαίτιο τοῦ θανάτου τῆς Καπέλλι ποὺ ἔπεσε θῦμα τῆς ζήλειας... Ἀλλὰ ἔτσι κρατᾶμε καλὰ τὸν αὐτουργό.

ΑΛΛΕΝ ΡΕΙΝΤ

✪✪

Πρωτότυπος λωποδύτης

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Ρότσεστερ (Μιννεσότα) ἀναζητεῖ ἕναν ἄνδρα τριάντα περίπου χρόνων, ποὺ ἔμπαινε στὰ νοσοκομεῖα τῆς πόλεως, φορῶντας μιὰ λευκὴ μπλοῦζα. ἐξέταζε τοὺς ἀσθενεῖς καὶ... τοὺς ξαλάφρωνε ἀπὸ τὰ πορτοφόλια, τὰ ρολόγια καὶ ὅ,τι ἄλλο πολύτιμο εὕρισκε.

Τό σιτάρι ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Οἱ σιτέμποροι κι' οἱ σιτοφύλακες

Ἡ Ἑλλάδα δὲν εἶχε ποτέ της αὐτάρκεια. Ὀρεινὴ καὶ πρωτόγονα καλλιεργημένη χώρα, δὲν μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἀνάγκες τῶν κατοίκων της. Ὁ Ἡρόδοτος ἔφτασε σχετικῶς σ' ἕνα μελαγχολικὸ συμπέρασμα, ἀφοῦ ταξίδεψε καὶ εἶδε προηγουμένως πολλὲς ἄγνωστες χῶρες: «Ἡ Ἑλλάδα, εἶπε, ἔχει πάντα ἀχώριστη συντροφιὰ τὴ φτώχεια». Ἡ ἐπέκτασις, ὁ ἀποικισμός, ἡ ἀνάπτυξις τῶν θαλασσίων συγκοινωνιῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου εἶχαν βασικὴ αἰτία αὐτὴ τὴ φτώχεια τῆς Ἑλλάδας. Τὰ πλοῖα τῶν Ἑλληνικῶν Πολιτειῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἀθήνας ὄργωναν χειμῶνα - καλοκαῖρι τὶς γνωστὲς τότε θάλασσες, κουβαλῶντας προϊόντα ἀπ' τὸν Πόντο, τὴ Φοινίκη, τὴ Συρία, Μικρασία, Σικελία, Ἱσπανία καὶ αὐτὴ τὴ σημερινὴ Ἀγγλία. Ἡ Ἀθηναϊκὴ ἡγεμονία ἐγκατάστησε σ' ὅλα τὰ νησιὰ καὶ σ' ὅλα τὰ ἐπίκαιρα περάσματα, φρουρὲς γιὰ ν' ἀσφαλίζωνται οἱ μεταφορὲς καὶ τὰ ζωτικὰ σημεῖα ἀπὸ ἄλλες ἀντίπαλες δυνάμεις.

Ἕνα ὅμως ἀπ' τὰ ἀπαραίτητα προϊόντα ποὺ εἶχε ἀνάγκη ἡ Ἑλλάδα, τότε καὶ τώρα, ἦταν τὸ σιτάρι.

Ὁ Ἀριστοτέλης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι στὴν Ἀθήνα, ὅταν οἱ πολῖτες συνέρχονταν στὴ συνέλευσι τοῦ Δήμου, στὴν ἀρχὴ κάθε «Πρυτανείας» (κάθε δηλαδὴ τριανταπέντε μέρες) ἡ ἡμερησία διάταξις περιλάμβανε στερεότυπα τὸ ζήτημα τοῦ σταριοῦ, «περὶ σίτου», ὅπως τὸ διετύπωνε ἡ «πινακίς».

Ὅλες οἱ Πολιτεῖες, ἀλλὰ περισσότερο ἡ Ἀθήνα, εἶχαν ἰδιαίτερους νόμους καὶ ἐξαιρετικὰ αὐστηρὲς διατάξεις γιὰ τὸ ἐμπόριο τοῦ σταριοῦ. Ὅταν τὸ ἐμπόριο σχετιζόταν μόνο μὲ ἀντικείμενα πολυτελείας, ἡ Πολιτεία ἄφινε τὸν ἔμπορο ἐλεύθερο, ἐκτὸς φυσικὰ ὅταν ἐπενέβαινε γιὰ νὰ τὸν ἐλέγξῃ. Ἀλλὰ δειχνόταν αὐστηρὴ στὸ ζωτικώτατο ζήτημα τοῦ σταριοῦ καὶ δὲν ἄφινε τοὺς διάφορους σιτεμπόρους, σιτοπράτες καὶ σιτοπῶλες νὰ κανονίζουν τὰ πράγματα ὅπως τοὺς συνέφερε. Τὸ ἴδιο τὸ κράτος ἀγόραζε τὸ στάρι μὲ χρήματα τῶν πολιτῶν (ἐσωτερικὸ δάνειο) καὶ τὸ μοίραζε ὕστερα στοὺς κατοίκους μὲ φτηνὴ τιμή, ὅπως γίνοταν στὴ Σάμο. Ἀλλοῦ πάλι χρησιμοποιοῦσε ἕνα μικτὸ σύστημα ἐλευθέρου ἐμπορίου καὶ κρατικῆς ἐπεμβάσεως, ὅπως γινόταν στὴν Ἀθήνα. Ἀλλὰ ἂς παρακολουθήσουμε τὴν Ἀθήνα γιατὶ αὐτὴ ἐφάρμοσε τὴν πιὸ συνετὴ πολιτικὴ στὸ ζήτημα τοῦ σταριοῦ.

Φόρτωσις σιτοφόρου πλοίου (Παράστασις σὲ ἀγγεῖο τοῦ 6ου αἰῶνος).

Οἱ παλαιότερες ἐμπορικὲς σχέσεις ποὺ εἶχε ἡ Ἀθήνα φαίνεται ὅτι ἦσαν μὲ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Αἴγυπτο. Ὅταν κλείστηκαν οἱ ἀγορὲς αὐτές, ἐξ αἰτίας τῆς ἐχθρότητος τῆς Περσίας, ἡ Ἀθήνα ἄνοιξε νέο δρόμο ἀπ' τὸν Ἑλλήσποντο καὶ τὸ Βόσπορο πρὸς τὴ Μαύρη Θάλασσα καὶ ὑπόγραψε συμβάσεις μὲ τοὺς ἡγεμονίσκους τῆς Νοτίου Ρωσσίας, τῆς χώρας τῶν «ἀροτριώντων Σκυθῶν» ὅπως λέει ὁ Ἡρόδοτος, ὅπου τὸ «στάρι τὸ καλλιεργοῦν ὄχι γιὰ νὰ τὸ καταναλώσουν οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ πουλήσουν».

Τόση μάλιστα σημασία ἔδινε τὸ Ἀθηναϊκὸ κράτος στὸ ζήτημα αὐτό, ὥστε κι' αὐτὸς ὁ Περικλῆς ἔκανε μιὰ περιοδεία στὶς χῶρες τοῦ Εὐξείνου γιὰ νὰ δυναμώσῃ περισσότερο τὶς ἐμπορικὲς σχέσεις. Ἀπὸ τὴ Σκυθία καὶ τὸν Πόντο ὡς τὸν Πειραιᾶ, ὑπῆρχε μιὰ μακρυὰ ἀλυσσίδα ἀπὸ φυλάκια καὶ φρούρια γιὰ τὰ σιτοφόρα πλοῖα. Ἕξη χιλιάδες στρατιῶτες - φύλακες ἀγρυπνοῦσαν μέρα - νύχτα γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῇ ἀνεμπόδιστα ἡ μεταφορὰ τοῦ σταριοῦ στὴν Ἀθήνα. Καμμιὰ ἄλλη Πολιτεία δὲν μποροῦσε νὰ μεταφέρῃ στάρι ἀπ' τὸν Εὔξεινο, ἂν δὲν ἔπαιρνε τὴν ἄδεια ἀπ' τὸ Ἀθηναϊκὸ κράτος γιατὶ οἱ δρόμοι ἐλέγχονταν ἀπ' τοὺς Ἀθηναίους. Αὐτὸ φυσικὰ γινόταν ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν ἄλλων πόλεων, ὁπότε ὁ Ἀθηναϊκὸς στόλος ἦταν πανίσχυρος. Ὁ Δημοσθένης μᾶς διέσωσε δύο βασικοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῶν Ἀθηνῶν γιὰ τὴ μεταφορὰ καὶ τὴν ἐμπορία τοῦ σταριοῦ ποὺ εἶναι πάρα πολὺ αὐστηροί. Ὁ ἕνας ἀπαγορεύει στοὺς Ἀθηναίους πολῖτες νὰ δανείζουν χρήματα σὲ πλοῖα ποὺ δὲν εἶχαν ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσι νὰ μεταφέρουν στάρι στὴν Ἀθήνα. Ὁ ἄλλος ἀπαγόρευε σὲ κάθε Ἀθηναῖο πολίτη νὰ μεταφέρῃ στάρι σ' ἄλλο λιμάνι, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Πειραιᾶ.

Κανένα πλοῖο δηλαδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ξεκινήσῃ ἀπ' τὴν Κριμαία μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸν Πειραιᾶ, χωρὶς νὰ ἔχῃ φορτίο σταριοῦ ποὺ προορίζοταν γιὰ τὴν Ἀθήνα. Καὶ οἱ νόμοι της ἐκτελοῦνταν γιατὶ στὴ Σηστό, στὰ Δαρδανέλλια, στὸ πιὸ ἐπικίνδυνο σημεῖο, ὑπῆρχε — ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀλυσσίδα τῶν φυλακίων ποὺ ἀναφέραμε — καὶ εἰδικὴ κρατικὴ ἐπιτροπή, οἱ «φύλακες τοῦ Ἑλλησπόντου».

Ἀλλὰ μήπως οἱ περιορισμοὶ τῶν ἐμπόρων σταματοῦσαν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον; Ὅταν ἔφτανε τὸ πλοῖο στὸν Πειραιᾶ, τὰ σιτοφορτία ἔπρεπε ν' ἀποθηκευθοῦν σὲ κρατικὲς ἀποθῆκες ὅπου δέκα «ἐμπορίου ἐπιμεληταὶ» εἶχαν καθῆκον νὰ φροντίσουν ὅπως τὰ δύο τρίτα ἀπ' τὸ φορτίο μεταφερθοῦν κατ' εὐθεῖαν στὴν ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ μόνο τὸ ἕνα τρίτο ἄφηναν στὴ διάθεσι τοῦ ἐμπόρου νὰ τὸ ἐξαγάγῃ ὅπου ἤθελε.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ δύο τρίτα ποὺ προορίζονταν γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἔμπορος δὲν μποροῦσε νὰ τὰ διαθέσῃ σύμφωνα μὲ τὴ θέλησί του. Τὸ ἀθηναϊκὸ κράτος ἀπαγόρευε στὸν εἰσαγωγέα νὰ πουλήσῃ σ' ἕνα καὶ μόνο σιτοπώλη πάνω ἀπὸ πενήντα «μεδίμνους» (1 μέδιμνος = 48 ὀκάδες) στάρι. Κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ μονοπώλιο στὴν ἐσωτερικὴ ἀθηναϊκὴ ἀγορὰ καὶ ὑψωθοῦν οἱ τιμὲς τοῦ σταριοῦ. Κάθε συνένωσι, εἴτε τῶν εἰσαγωγέων, εἴτε τῶν σιτοπωλῶν μὲ σκοποὺς κερδοσκοπικοὺς εἰς βάρος τοῦ λαοῦ, τὴν τιμωροῦσαν μὲ θάνατο.

Οἱ περιπέτειες ὅμως τοῦ σταριοῦ δὲν σταματοῦσαν ἐδῶ. Ἐνῶ ὅλα τὰ εἴδη βρίσκονταν ἁπλῶς κάτω ἀπ' τὴ γενικὴ ἐπιτήρησι τῶν «ἀγορανόμων» γιὰ τὸ στάρι ὑπῆρχε εἰδικὴ ὑπηρεσία τῶν «σιτοφυλάκων» ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸ στάρι ἀπὸ τοὺς σιτοπῶλες, τοὺς μυλωνάδες καὶ τοὺς ἀρτοποιούς, ὡς τὸν τελευταῖον μικροπωλητή. Οἱ σιτοφύλακες ἦσαν ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τῆς συνελεύσεως τοῦ δήμου καὶ λογοδοτοῦσαν γιὰ τὶς πράξεις τους.

Οἱ σιτέμποροι ὅμως εὕρισκαν — ὅπως καὶ τώρα — πάντα ἕνα παραθυράκι γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπ' τοὺς αὐστηροὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Λυσίας στὴν ἀγόρευσί του «Κατὰ τῶν σιτοπωλῶν» μᾶς διέσωσε ἀρκετὰ ἀπ' τὰ «κόλπα» αὐτὰ τῶν ἐμπόρων τῆς «μαύρης ἀγορᾶς» τῆς ἀρχαιότητος καὶ μᾶς ἀποκάλυψε ὅτι τὸ ἐμπόριο τοῦ σταριοῦ ἄφηνε «μυθώδη κέρδη». Ἀλλὰ ὁ Λυσίας ἔγινε συνήγορος τῶν εἰσαγωγέων καὶ αὐτοὺς ὑποστηρίζει, γιατὶ ὅπως ἀναφέρει στὴν ἀγόρευσί του, οἱ σιτοπῶλες, συνενώθηκαν, ὀργάνωσαν δηλαδὴ τρὰστ καὶ ἐξανάγκασαν τοὺς εἰσαγωγεῖς νὰ πουλᾶνε τὸ στάρι τους σὲ φθηνότερες τιμές. «Ἡ συνένωσι, κύριοι δικασταὶ — τοὺς εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ — ἀπαγορεύεται καὶ ἡ πρᾶξι καταδικάζεται μὲ θάνατο... Ἂν τοὺς ἀθωώσετε, ἐνῶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι συνενώθηκαν ὕστερα ἀπὸ προτροπὴ τοῦ Ἄνυτου γιὰ νὰ χτυπήσουν τοὺς σιτεμπόρους καὶ νὰ βλάψουν τὰ συμφέροντά τους, θὰ φανῆτε ὅτι ἐπιβουλεύεστε τοὺς σιτεμπόρους, τοὺς εἰσαγωγεῖς...». Κι' οἱ σιτοπῶλες καταδικάστηκαν σὲ θάνατο ἀσφαλῶς, γιατὶ ὁ Λυσίας κατάφερε νὰ παρουσιάσῃ τὴν πρᾶξι τους ὡς «ἀντιλαϊκή».

Γ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ

Συχνὰ οἱ κεραυνοὶ γδύνουν τοὺς ἀνθρώπους...

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ εἶνε... φαρσὲρ

Γδύνει ἀνθρώπους καὶ σταματάει ρολόγια.

Στὰ πολλὰ ποὺ ἔχουν γραφῆ γιὰ τὸν κεραυνό, ἔρχεται τώρα νὰ προσθέση κι' ἄλλες ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες ἕνα βιβλίο ποὺ κυκλοφόρησε τελευταίως στὴν Ἀμερικὴ μὲ τίτλο «Ἡ μανία τῶν στοιχείων τῆς Φύσεως».

Ἀπ' αὐτὸ μαθαίνουμε ὅτι πέφτουν κάθε 24ωρο 144.000 κεραυνοὶ σ' ὅλη τὴ Γῆ, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ἠλεκτρισμὸ 4.000.000.000 κιλοβάτ. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἡ ποσότης τοῦ ἠλεκτρισμοῦ κάθε κεραυνοῦ εἶνε ἐλαχίστη, πολὺ μικρότερη ἀπὸ κείνη ποὺ καταναλίσκει ἡ «μίζα» ἑνὸς αὐτοκινήτου. Ἀλλά ἐπειδὴ ὁ ἠλεκτρισμὸς αὐτὸς ἔχει πολὺ μεγάλο «δυναμικὸν» (τεραστία πίεσι, νὰ ποῦμε ἔτσι) κι' ἐπειδὴ ἡ ἐκκένωσίς του γίνεται σὲ λίγα χιλιοστὰ τοῦ δευτερολέπτου, προκαλεῖ τόσα ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, δημιουργεῖ ἕνα βιαιότατο κῦμα συμπεπιεσμένου ἀέρος, ποὺ τινάζει σὲ ἀπόστασι ἀνθρώπους, ζῶα καὶ ἄψυχα ἀντικείμενα. Κάποτε, ἕνας κεραυνὸς μπῆκε σὲ μιὰ τάξι — ἀδειανὴ εὐτυχῶς — κομμάτιασε θρανία, ἕδρα κι' ἕνα πιάνο, καὶ σκόρπισε ὁλόγυρα τὰ συντρίμμια τους. Μιὰ καρέκλα τινάχτηκε μὲ τόση ὁρμὴ στὸ ταβάνι, ὥστε σφηνώθηκε ἐκεῖ πάνω τὄνα πόδι της κι' ἔμεινε κρεμασμένη στὸν ἀέρα. Τὸ κτίριο δὲν ἔπαθε τίποτε.

Ἄλλοτε πάλι, ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς σ' ἕνα ξυλουργεῖο κι' ἔκαψε μόνο τὶς λαβὲς ὅλων τῶν ἐργαλείων, ποὺ εἶχαν ἀφίσει παραταγμένα πάνω σὲ μιὰ ἐταζέρα οἱ ἐργάτες. Ἕνα πανὶ ποὺ βρισκόταν δίπλα τους, ἔμεινε ἄθικτο. Ὕστερα, ὁ κεραυνὸς ἔφυγε ἀπὸ μιὰ τρύπα ποὺ ἄνοιξε στὸν τοῖχο. Συχνὰ ἄλλωστε οἱ κεραυνοὶ τρυποῦν τοίχους ἀπὸ τοῦβλα ἢ θρυμματίζουν σκληρὲς πέτρες.

Ἄλλες βλάβες ὀφείλονται στὴν ξαφνικὴ κι' ἔντονη τοπικὴ θερμότητα, ποὺ φτάνει τὶς 10-15 χιλιάδες βαθμούς. Ἔχει συμβῆ νὰ χτυπηθοῦν ἀπὸ κεραυνοὺς τηλεφωνικὰ σύρματα, νὰ λυώση τὸ μέταλλό τους καὶ νὰ ἐξατμισθῆ, ἐνῷ ἡ ἐξωτερική τους μονωσις μένει ἄθικτη — ἔτσι ποὺ τὸ σύρμα φαίνεται γερό.

Ἕνας κεραυνός, ποὔπεσε σ' ἕνα ἐργοστάσιο κατασκευῆς ἁλυσσίδων, ἀχρήστευσε ὅλες τὶς ἁλυσσίδες, συγκολλῶντας μεταξύ τους τοὺς κρίκους. Μετέβαλε μάλιστα μιὰ ἀπ' αὐτὲς σὲ σιδερένια ράβδο!

Κάποτε, λυώνει ἀπὸ κεραυνὸ καὶ ὁ ἄργυρος, πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτεῖ θερμοκρασία 961 βαθμῶν.

Τὸ ξαφνικὸ κομμάτιασμα τῶν δένδρων ἀπὸ κεραυνὸ ὀφείλεται στὴν ἀπότομη ἐξάτμισι τοῦ χυμοῦ των, ποὺ προκαλεῖ μιὰ ἔκρηξι σὰν τῆς δυναμίτιδος. Σὲ μιὰ περίπτωσι, θρυμματίσθηκε ἕνας κορμὸς ὕψους 30 μέτρων καὶ περιφερείας 13 μέτρων, καὶ τὰ κομμάτια του τινάχτηκαν 300 μέτρα μακρυά.

Οἱ καπνοδόχοι γίνονται κάποτε σκόνη ἀπ' τὸν κεραυνό, ἀπ' τὴν ξαφνικὴ διαστολὴ τῆς ὑγρασίας τῶν τούβλων. Εἰκόνες κρεμασμένες στοὺς τοίχους πέφτουν κάτω γιατὶ ἔλυωσαν τὰ καρφάκια ποὺ συγκρατοῦσαν τὸ κάδρο τους. Τζάμια παραθύρων ἐξατμίζονται, ἀπ' τὴ δυνατὴ θερμότητα.

Κάποτε, ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε σ' ἕνα χωράφι μὲ πατάτες. Ὅλες λοιπὸν οἱ πατάτες βρέθηκαν ἔπειτα ψημένες ὅπως στὴ στάχτη!

Τὰ ζῶα φαίνονται πιὸ ἐπιδεκτικὰ στὸν κεραυνὸ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Σὲ μιὰ καταιγίδα, σκοτώθηκαν 75 πρόβατα, χωρὶς νὰ πάθη τίποτε ὁ βοσκός. Ἄλλοτε, ἕνας κεραυνὸς σκότωσε 126 πρόβατα.

Κάποτε, τὰ κεραυνοβολημένα ζῶα εἶνε ἀκατάλληλα γιὰ φάγωμα, γιατὶ τὰ κόκκαλά τους ἔχουν θρυμματισθῆ καὶ τὰ μικρὰ κομμάτια τους ἔχουν χωθῆ παντοῦ μέσα στὶς σάρκες τους. Ἄλλες φορές, βρίσκονται κομμένα στὴ μέση, σὰν μὲ τσεκοῦρι. Τὰ πουλιὰ πέφτουν ἀπ' τὸν οὐρανό, μισοψημένα! Ἀκόμη καὶ τὰ ψάρια σκοτώνονται κατὰ χιλιάδες μέσα στὸ νερό.

Οἱ... φάρσες τοῦ κεραυνοῦ δὲν ἔχουν τελειωμό. Κάποτε ἄναψε πυρκαγιὰ σ' ἕνα κτίριο κι' ὕστερα ἔβαλε σὲ λειτουργία ἕνα γειτονικὸ μηχάνημα ποὺ εἰδοποιοῦσε τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία!

Καθὼς ἔπλεκαν δυὸ γυναῖκες, ἕνας κεραυνὸς τοὺς πῆρε τὶς βελόνες ἀπ' τὰ χέρια. Ἕνας γεωργὸς ἔχασε ξαφνικὰ τὴ δικράνα ποὺ κρατοῦσε, καὶ τὴ βρῆκε ὕστερα 50 μέτρα μακρύτερα, στριμμένη σὰν τιρμπουσόν!

Ἐνῷ μιὰ κοπέλλα ἔρραβε μπροστὰ στὴ ραπτομηχανή της, ἕνας κεραυνὸς ἐξαφάνισε τὸ ψαλλίδι ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της, ἀνασήκωσε τὴν ἴδια καὶ τὴν κάθισε πάνω στὴ μηχανή!...

Συχνά, οἱ κεραυνοὶ γδύνουν τοὺς ἀνθρώπους! Ἡ αἰτία εἶνε τὸ ξαφνικὸ καὶ ὑπερβολικὸ φούσκωμα τῶν ρούχων, ἀπ' τὴν ἔντονη θέρμανσι τοῦ ἀέρος ποὺ ὑπάρχει ἀπὸ μέσα. Ἕνας κεραυνὸς ἄφισε κάποτε δυὸ κοπέλλες ὁλόγυμνες καὶ ξυπόλυτες, δίχως νὰ τοὺς κάμη κανένα ἄλλο κακό.

Περίεργη εἶνε ἐπίσης ἡ ἰδιότης τοῦ κεραυνοῦ νὰ μαγνητίζη διάφορα μετάλλινα ἀντικείμενα. Τὰ ἐργαλεῖα ἑνὸς παπουτσῆ μαγνητίσθηκαν κάποτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κι' ἄρχισαν νὰ κολλᾶνε τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, τόσο ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῆ μ' εὐκολία ὁ ἰδιοκτήτης τους. Ἀντικείμενα μαγνητισμένα ἀπὸ κεραυνὸ μποροῦν κάποτε νὰ συγκρατήσουν βάρος τριπλάσιο ἀπ' τὸ δικό τους.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὁ κεραυνὸς προκαλεῖ ἀνωμαλίες σὲ ρολόγια καὶ πυξίδες. Κάποτε, σταμάτησαν ὅλα τὰ ρολόγια ἑνὸς πλοίου, ἀπὸ κεραυνό. Κι' ἕν' ἄλλο πλοῖο ἔπεσε στὰ βράχια του, γιατὶ ἡ πυξίδα του εἶχε τόσο ἀλλοιωθῆ ὥστε ἔδειχνε τὸ Βορρᾶ γιὰ τὸ Νότο!

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113, Τηλέφ. 63-885.

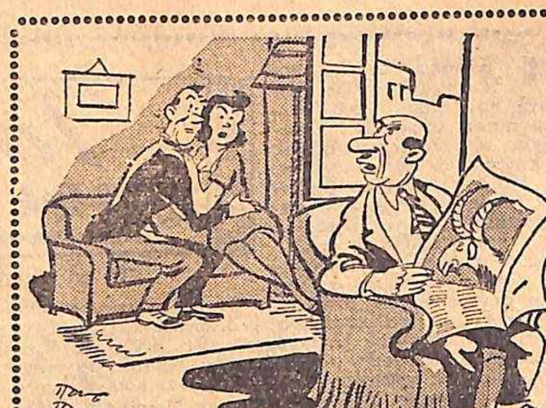

Ὁ σύζυγος: Ἰουλία μου, διάβασες γι' αὐτὸ τὸ Κρὶ - Κρὶ ποὺ ἔστειλαν στὴν Ἀμερική, τί περίεργο ζῶο ποὺ εἶνε;... (Τοῦ Π. Παυλίδη)

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ!...

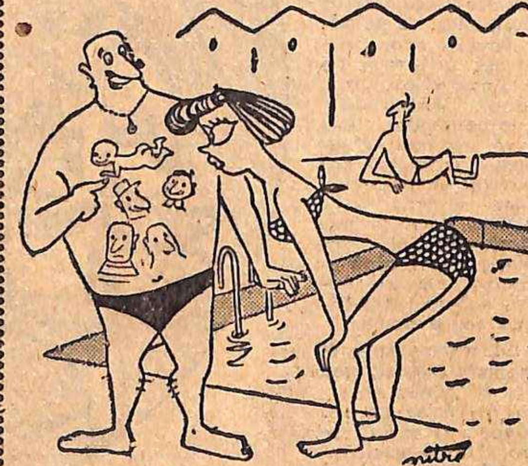

— Κι' αὐτὸς ἐδῶ, εἶμαι ἐγώ, σὲ ἡλικία τεσσάρων μηνῶν!... «Ici Paris»

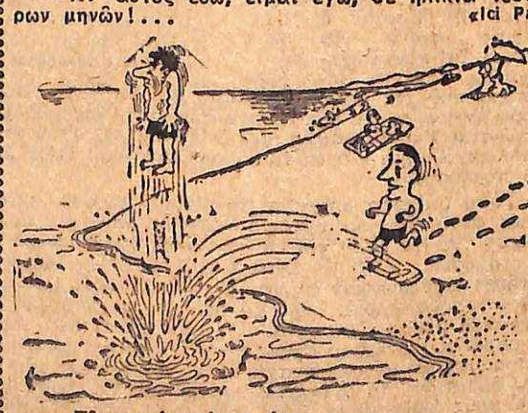

— Εἶνε κρύο τὸ νερό;...

ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ εἶνε... ἐπικίνδυνα

Ἀπ' τὴ ζάχαρη ὡς τὸ νερὸ

Τί πρέπει νὰ τρῶμε, γιὰ νάμαστε πάντα ὑγιεῖς καὶ νὰ ζοῦμε πολλὰ χρόνια; Ἕνας Ἄγγλος χιουμορίστας δίνει τὴν ἑξῆς ἀπάντησι: «Ὁ καλλίτερος τρόπος εἶνε... νὰ πάψουμε νὰ τρῶμε καὶ νὰ πίνουμε ὁ,τιδήποτε! Γιατί, ἂν πιστέψουμε τοὺς εἰδικοὺς διαιτολόγους, κινδυνεύουμε τὴ ζωή μας, μὲ κάθε μπουκιὰ ποὺ καταπίνουμε!».

Χωρὶς νὰ θέλουμε ν' ἀμφισβητήσουμε τὴν ἀξία τῶν γενικῶν διαιτητικῶν κανόνων, ποὺ ἔχουν γίνει δεκτοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς ἐπιστήμονες, ἂς περάσουμε λίγο τὴν ὥρα μας μ' αὐτὰ ποὺ μᾶς λέει ὁ εὐθυμογράφος:

Πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχθοῦμε — συνεχίζει — πὼς δὲν ὑπάρχει κανένα ἀκίνδυνο φαγώσιμο ἢ ποτό! Ἂς πάρουμε ὡς παράδειγμα τὴ ζάχαρη. Δίνει, λένε, ἐνέργεια στὸν ὀργανισμό. Καὶ προσθέτουν ὅτι ὅσοι ἐργάζονται πολύ, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ πιπιλίζουν κάθε μισὴ ὥρα μιὰ καραμέλα ζάχαρης...

Ναί, ἀλλά... Ἂν συμμορφωθοῦμε μ' αὐτὴ τὴ σύστασι, οἱ εἰδικοὶ μᾶς προειδοποιοῦν ὅτι θὰ χάσουμε τὰ δόντια μας, ἕνα - ἕνα, γιατὶ τὰ καταστρέφει ἡ πολλὴ κατανάλωσι ζάχαρης. Γιὰ νὰ τὰ διασώσουμε, πρέπει ν' ἀποφεύγουμε τὴ ζαχαροφαγία.

Μὴ σπεύσετε ὅμως νὰ δηλώσετε στὸ μπακάλη σας ὅτι παραιτεῖσθε ἀπ' τὴ ζάχαρη τοῦ δελτίου... Γιατὶ μιὰ ἄλλη ἰατρικὴ ἀνακοίνωσι μᾶς πληροφορεῖ ὅτι, ὅταν ὑπάρχη πολὺ λίγη ζάχαρη στὸ αἷμα μας, γινόμαστε ὀξύθυμοι κι' εὐερέθιστοι, μὲ ροπὴ πρὸς τὸ ἔγκλημα! Τὸ αἷμα τῶν κακούργων καὶ τῶν φονιάδων βρέθηκε, μὲ χημικὴ ἀνάλυσι, φτωχὸ σὲ ζάχαρη.

Προκειμένου λοιπὸν νὰ γίνουμε ἐγκληματίες, ἂς θυσιάσουμε τὰ δόντια μας κι' ἂς κρατήσουμε τὴ μερίδα τῆς ζάχαρής μας. Μᾶς χρειάζεται ἄλλωστε γιὰ τὸ καθημερινὸ καφεδάκι μας, ποὺ τονώνει τὸ νευρικὸ σύστημα, καθαρίζει τὸ μυαλό, κάνει σταθερώτερο τὸ χέρι...

«Καφεδάκι; Ὄχι, πρὸς Θεοῦ!» φωνάζουν ἄλλοι διαιτολόγοι. «Ἔχει ἀποδειχθῆ, μὲ πειράματα σὲ γάτες καὶ σὲ ἀνθρώπους, ὅτι ὁ καφὲς μπορεῖ νὰ προκαλέση ἕλκος τοῦ στομάχου. Σὲ μερικοὺς δὲ ἀνθρώπους φέρνει νευρικὴ ὑπερδιέγερσι».

Καταργεῖται λοιπὸν κι' ὁ καφές! Ἂς περάσουμε τώρα στὸ σπανάκι. Ὅλοι ξέρουμε ὅτι περιέχει ἄφθονο σίδηρο καὶ ἀσβέστιο, ὠφελιμώτατα γιὰ τὸν ὀργανισμό. Μ' αὐτὸ ἄλλωστε ἔγινε παλληκαρᾶς ἕνας ἥρως τοῦ Γουῶλτ Ντίσνεϋ, στὰ Μίκυ - Μάους... Ναί, ἀλλὰ ἀποδείχθηκε μὲ πρόσφατα πειράματα ὅτι ὁ ὀργανισμός μας ἀπορροφᾶ μόνο τὰ 20% τοῦ σιδήρου τοῦ σπανακιοῦ. Ἐξ ἄλλου, τὸ σπανάκι περιέχει ὀξαλικὸν ὀξύ, ποὺ δὲν ἀφίνει τὸν ὀργανισμό μας ν' ἀπορροφήση καὶ νὰ χρησιμοποιήση τὸ ἀσβέστιό του. Ἀντιθέτως μάλιστα, ἀφαιρεῖ ἀσβέστιον ἀπ' τὸ σῶμα μας!

Καὶ τὰ καρότα; Συνηθίζετε νὰ τὰ μασᾶτε, ὠμά, γιὰ τὴν πολύτιμη «καρωτίνη» τους, ποὺ μεταβάλλεται σὲ βιταμίνη Α; «Δυστυχῶς — μᾶς λένε οἱ εἰδικοὶ — τὸ ἀνθρώπινο σῶμα εἶνε ἱκανὸ ν' ἀπορροφήση μόνο τὸ ἕνα ἕκτον τῆς καρωτίνης. Γιὰ νὰ προσφέρουμε λοιπὸν στὸν ὀργανισμό μας τὴ βιταμίνη Α ποὺ τοῦ χρειάζεται, θἄπρεπε νὰ καταβροχθίζουμε ὁλόκληρα μάτσα ἀπὸ ὠμὰ καρότα. Καὶ τότε θὰ καταστρέφαμε τὸ στομάχι μας».

Ἔχετε τὴ γνώμη ὅτι τ' αὐγὰ εἶνε ἰδεῶδες τρόφιμο, ἐφόσον περιέχουν τόσες πρωτεῖνες καὶ βιταμίνες; Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ξέρετε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἰατρικῶν ἐρευνῶν τῶν ἐπιστημόνων τοῦ Ἰνστιτούτου Ροκφέλλερ! Μάθετε λοιπὸν ὅτι οἱ πρωτεῖνες ποὺ περιέχει τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, εἶνε φοβερὰ δυσκολοχώνευτες. Κι' ἡ «χοληστερόλη» ποὺ ὑπάρχει στὸν κροκό, θὰ σᾶς κάμη ἀρτηριοσκληρωτικοὺς μιὰ ὥρα ἀρχήτερα!

Ἀκόμη καὶ τὸ νερὸ ἔχει τοὺς κινδύνους του! Ἂν τὸ πιῆτε ὅταν εἶσθε κουρασμένος, μπορεῖ νὰ πάθετε «κράμπα» (νευροκαβαλίκεμα). Ἂν πάλι πιῆτε διὰ μιᾶς πάρα πολὺ νερό, ὀκάδες ὁλόκληρες, μπορεῖ νὰ μεθύσετε σὰν νάχετε πιῆ 2 - 3 ὀκάδες κρασί!

Οἱ πατάτες φέρνουν παχυσαρκία, τὸ ροσμπὶφ δὲν κάνει αἷμα, τὸ ψάρι δὲν ἔχει καμμιὰ ἰδιαιτέρα ἀξία ὡς τροφὴ γιὰ τοὺς πνευματικῶς ἐργαζομένους ἡ μαγιὰ τῆς μπύρας κόβει τὴν ὄρεξι χωρὶς νὰ μᾶς δίνη βιταμίνες...

Τὸ καλλίτερο λοιπὸν — καταλήγει ὁ χιουμορίστας — εἶνε... νὰ μὴ βάζουμε τίποτε στὸ στόμα μας! Ἔτσι δὲ ποὺ παρουσιάζει τὰ πράγματα, πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι δὲν φαίνεται νάχη ἐντελῶς ἄδικο...

Γιὰ τὴ διάσπασι τοῦ ἀτόμου

Οἱ μηχανὲς ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὶς ἀτομικὲς ἔρευνες, γίνονται ὁλοένα ἰσχυρότερες. Τὸ μεγάλο «βηταρόνιον» τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἰλλινόϊς λειτουργοῦσε μὲ 300.000.000 ἠλεκτρονιακὰ βόλτ. Τὸ νέο «συγχροκυκλοτρόνιον» τοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια φτάνει τὰ 385.000.000. Τέλος, κατασκευάζεται τώρα στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Καλιφορνίας ἕνα «μπεβατρόνιον» ποὺ θὰ ἐκτοξεύη «πρωτόνια» μὲ ἔντασι 6.000.000.000 ἠλεκτρονιακῶν βόλτ.

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Μαρ. Γούδα

ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ 1. - ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

35 χρόνων συνεχοῦς ἐργασίας

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

- ΤΜΗΜΑ ΜΟΔΑΣ διὰ Κυρίας καὶ Μοδίστας. Παραλαβὴ μοντέλλων τῶν μεγαλειτέρων Οἴκων τῶν Παρισίων κατὰ 15θήμερον.
- ΤΜΗΜΑ Ἀνωτέρας μορφώσεως διδασκαλισσῶν.
- ΤΜΗΜΑ Μοντελιστῶν.
- ΤΜΗΜΑ πρακτικῶν μοδιστῶν.
- ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ & ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΟΙΚΟΣ ΜΑΡ. ΓΟΥΔΑ ΑΘΗΝΑΙ

«Κυρία, χήρα, 26 ἐτῶν...»

Ἦταν μόνος του στὴ ζωὴ ὁ Παντελῆς ὁ Λάγαρης. Μόνος, μαγκούφης κι' ἔρημος. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασε τὴ μακαρίτισσα τὴ μάνα του, τὸ σπίτι του φαινότανε σὰν νεκροταφεῖο. Βυθισμένο σὲ μελαγχολικὴ σιωπή, τοὔφερνε μιὰ ἀπαίσια διάθεσι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ νομίζη, ὧρες - ὧρες, πὼς τὰ ντουβάρια πέφταν ἀπάνω του καὶ τοῦ πλακώνανε τὸ στῆθος. Ἄσε τὸ δρᾶμα τῆς ὑπηρεσίας. Κάθε δεκαπέντε μέρες ἄλλαζε ὑπηρέτρια. Ἄλλη τοὔμπαζε μέσα κάτι τύπους μὲ ὕποπτα μουστακάκια ποὺ ντουμάνιαζαν τὴν κουζίνα μὲ τὰ φτηνὰ τσιγάρα ποὺ κάπνιζαν, τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, κι' ἄλλη δὲν ἦταν ἄξια νὰ τοῦ σιδερώση ἕνα πουκάμισο χωρὶς νὰ τὸ κάψη, καὶ νὰ τοῦ τηγανίση δυὸ αὐγὰ τῆς προκοπῆς.

Εὔπορος ἄνθρωπος ὁ Παντελῆς ὁ Λάγαρης, τῆς δουλειᾶς καὶ τῆς προόδου, εἶχε μεγάλο ἐμπορικὸ κατάστημα, σπίτια, λίρες, οἰκόπεδα κι' ὅμως ἤτανε κατὰ βάθος δυστυχισμένος. Εἶπε μιὰ μέρα τὸν πόνο του σ' ἕνα συνάδελφό του κι' αὐτὸς τὸν ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ τὸν συμβούλεψε:

— Νὰ παντρευτῆς, Παντελῆ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι.

— Λές;

— Οὔτε κουβέντα!... Ἐσὺ σαι ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν σ' ἀρέσει ἡ ζωὴ τοῦ ἐργένη. Θέλεις τὴ θαλπωρὴ τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας. Θέλεις γυναῖκα νὰ σὲ πονέση, νὰ σὲ φροντίση, νὰ σὲ νοικοκυρέψη...

— Ναί, μπράβο! Αὐτὸ θέλω!

— Ἔ, λοιπόν, μὴ διστάζης.

Ὁ Παντελῆς ἄναψε τσιγάρο.

— Βρὲ ἀδερφέ, δὲν διστάζω, εἶπε. Ἀλλὰ ποὺ νὰ τὴ βρῶ τὴ νύφη; Μέσα στὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν μου δὲν ὑπάρχει καμμιά!

— Ἐγὼ στὴ θέσι σου θἄβαζα μιὰ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα, πρότεινε σοβαρὰ ὁ φίλος.

Ὁ Παντελῆς ἔκανε μιὰ γκριμάτσα ξυνῆς δυσπιστίας:

— Ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες μπορεῖς νὰ βρῆς σύντροφο τοῦ βίου σου; Ἐδῶ δὲν μπορεῖς νὰ βρῆς ὑπηρέτρια.

— Ἄλλο τὸ ἕνα, ἄλλο τ' ἄλλο! Ὑπηρέτριες δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλὰ σύζυγοι, βλέπεις, ὑπάρχουνε.

Τὰ κουβέντιασε τὸ βράδυ καὶ μὲ τὸν ἑαυτό του ὁ Παντελῆς καὶ πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι δημοσιευόταν ἡ ἑξῆς ἀγγελία στὸ λεγόμενο «ἀπογευματινὸ τύπο» ποὺ κυκλοφορεῖ στὶς 12 καὶ 5':

«Εὔπορος καὶ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος κύριος, 48 ἐτῶν, ζητεῖ κυρίαν ἀναλόγου ἡλικίας, σεμνήν, εὐπαρουσίαστον καὶ οἰκοκυρὰν κτλ. κτλ.».

Πῆρε μ' ἐνδιαφέρον τὴν ἐφημερίδα καὶ διάβασε τὴν ἀγγελία του. Κεῖνο τὸ «εὔπορος» καὶ «οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος» μαζί, τὸ βρῆκε πλεονασμὸ βλακώδη. Ἀλλὰ πάνω στὴν ταραχὴ τῆς συγκινήσεως τὸ εἶχε γράψει!

Ξαφνικά, ἔπεσε τὸ μάτι του στὴν παρακάτω ἀγγελία τῆς στήλης τῶν συνοικεσίων:

«Κυρία, χήρα 26 ἐτῶν, σεμνή, ἠθική, ἀξιοπρεπής, μορφωμένη, λίαν συμπαθής, πληγωμένη ἀπὸ τὴ ζωή, ζητεῖ ν' ἀφοσιωθῆ σὲ σοβαρὸν σύζυγον οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητον...».

Τὸ βλέμμα του ἔτρεχε μὲ 500 μίλια τὴν ὥρα πάνω στὶς τυπογραφικὲς ἀράδες, ἐνῷ συγχρόνως τὰ μάτια τῆς φαντασίας του θώπευαν μὲ στοργὴ τὴν ἄγνωστη «σεμνὴ καὶ λίαν

— Βίρα τὶς ἄγκυρες!... Ἡ γυναῖκα σου!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

συμπαθή χήρα των 26 ετών».
Της έγραψε.

★

Σε τρεις μέρες, κατά τις 4 τ' απόγευμα, χτυπούσε το κουδούνι του σπιτιού του. Άνοιξε ο ίδιος. Μπροστά στην πόρτα εμφανίστηκε μια Λωρέττα Γιούνγκ! Ίδια, ολόφτυστη! Αφού ο Παντελής νόμιζε πως βλέπει κινηματογράφο. Κομψή, γοητευτική, αμακιγιάριστη, με το κοκκινάδι της ντροπαλής σεμνότητας στα μάγουλα και με το πικρόγλυκο χαμόγελο της Τζοκόντα, η νεαρή κυρία πρόφερε δειλά:

— Μου γράψατε!

— Περάστε! είπε ζαλισμένος ο Παντελής.

★

Του διηγήθηκε τη ζωή της. Ατυχήματα, δυσκολίες, περιστάσεις, κατοχή, εκτέλεσι του πατέρα της απ' τους Γερμανούς, θάνατος της μάνας απ' τον καϋμό της και τέλος θάνατος του συζύγου στον τελευταίο πόλεμο.

Δάκρυσ' εκείνη, δάκρυσε κι' ο Παντελής. Της πρόσφερε ένα κονιάκ και συνήλθε.

— Τώρα, συνέχισε εκείνη, εργάζομαι ως δασκάλα σ' ένα σπίτι. Αλλά ο κύριος του σπιτιού είνε παληάνθρωπος και... καταλαβαίνετε. Πρέπει να φύγω! Αλλά πού να πάω;

Νέο δάκρυ απελπισίας:

— Νάρθητε' εδώ! είπ' αυθόρμητα ο Παντελής.

Τον κύτταξε αυστηρά:

— Τί εννοείτε; πρόφερε.

Ο Παντελής έσπευσε να ταχτοποιήση την παρεξήγησι:

— Είσαστε η μέλλουσα γυναίκα μου! Θα σας φιλοξενήσω! Κι' ως την ημέρα του γάμου θα σεβαστώ απολύτως την αξιοπρέπειά σας! Είμαι τίμιος άνθρωπος, κυρία μου!

Τον ξανακύτταξε σα να τον ψυχολογούσε κι' απάντησε με συγκίνησι:

— Σας ευχαριστώ!

★

Εγκαταστάθηκε.

Τί φαΐ, τί περιποίησι, τί τρόποι, τί νοικοκυριό! Ολόκληρο το σπίτι μύριζε... γοητεία! Κάθε βράδυ ο Παντελής της φιλούσε το χέρι με βαθειά αισθηματική ευλάβεια και πήγαινε και κοιμότανε συντροφιά... με τα πιο γλυκά όνειρα!

Δεν έβγαιναν έξω γιατί εκείνη δεν ήθελε να εκτεθή. Μετά το γάμο, θα μπορούσε να κυκλοφορήση ελεύθερα. Έτσι περνούσαν τις βραδυές στο σπίτι, κάνοντας σχέδια μελλοντικής ευτυχίας κι' ανθόσπαρτης ζωής...

★

Μεσημέρι — δηλαδή στις 2 — γύρισε ο Παντελής απ' το μαγαζί μια μέρα κι' είχε τις άδειες γάμου στην τσέπη και το πιο γλυκό καρδιοχτύπι στο στήθος. Εκείνη όμως έλειπε. Περίεργο!... Τριγύρισε τα δωμάτια... Το βλέμμα του έπεσε πάνω σ' ένα συρτάρι. Ανοιχτό!... Ήταν αυτό που είχε τις λίρες! Τετρακόσιες πενήντα λίρες! Και είκοσι μετοχές της Εθνικής! Και μπιζού! Και δολλάρια!... Όλα είχαν... φύγει μαζί με τη μέλλουσα σύζυγο!

Έτρεξε στην Αστυνομία.

— Μήπως είν' αυτή; τον ρώτησε ο αστυνομικός δείχνοντάς του μια φωτογραφία.

— Αυτή είνε!...

— Την κυνηγάμε κι' ελπίζω να την πιάσουμε.

— Και τα λεφτά;

— Ελπίζω να τα βρούμε κι' αυτά! Τί να σας πω;...

Έφυγε σα βρεγμένος γάτος. Και ξεκλειδώνοντας ξανά το έρημο σπίτι άφησε στην ψάθα των παπουτσιών δυο ζεστά δάκρυα πούχαν στάξει απ' τα μάτια του.

— Την κουτή! ψιθύρισε. Αν γινότανε γυναίκα μου, θάταν όλα δικά της!

Ο δύστυχος Παντελής δεν είχε ιδέα από την ηδονή και τη γοητεία της κλοπής την ακαταμάχητη. Κι' άλλα δυο ζεστά δάκρυα σταλάξανε τώρα στα πλακάκια του χωλ...

— Ποιος ξέρει; ψιθύρισε. Μπορεί και νάθελε να μπη στον ίσιο δρόμο και να μη βρισκόταν εκείνος που θα την έσωζε!

Πολλές φορές, τελειώνουν μελαγχολικά, οι «εύθυμες ιστοριούλες» μας. Φταίει, βλέπεις, η Ζωή, που έχει τη φρικτή μανία ν' ανακατεύη τα θλιβερά με τα εύθυμα, έτσι που να μη μπορή να βρη κανείς λογαριασμό...

ΕΨΙΛΟΝ

Ένας άντρας - μανεκέν

Η Αγγλία έχει μόνο έναν άντρα μανεκέν. Κατά το περασμένο έτος του έγιναν 57 αιτήσεις γάμου, αλλά τις απέρριψε όλες, προτιμώντας την ανεξαρτησία του.

Πού εκτίθενται στο Κατάστημα

"MINION"

Του γνωστού Παρισινού οίκου CRES. Απογευματινό σε ολομέταξο Φριζόλ και Μαροκαίν Εμπριμέ.

MINION

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
Β. ΝΙΚΟΛΕΑ
Αγίου Μάρκου 18 τηλ. 32.620
το μόνον εργαστήριον που λειτουργεί από 20 ετίας με θετικά αποτελέσματα

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αθ. Κωστάκην, Ενταύθα: Οι συνεργάτες μας, αγαπητέ φίλε, είνε υπεραρκετοί για να καλύψουν τις ανάγκες του περιοδικού. Σας συγχαίρομε για την επιτυχία σας και σας ευχαριστούμε για την προτίμησί σας. Κινηματογραφόφιλον, Ενταύθα: Δικαίως απορείτε πως βρέθηκαν μαζί ο Κλαρκ Γκέιμπλ και η Βίβιαν Λη. Η φωτογραφία μας αυτή του υπ' αριθ. 605 τεύχους μας είνε από το φιλμ «Όσα παίρνει ο άνεμος» που γυρίστηκε στο Χόλλυγουντ το 1939, αλλά που τώρα μόλις άρχισε να προβάλλεται στην Ευρώπη. Εμείς θα το ιδούμε κατά την περίοδο 1950 - 51. Τακτικόν αναγνώστην Κ. Ι., Κατερίνη: Διαβάσαμε με προσοχή το γράμμα σας που παρουσιάζει σωστές και λογικές απόψεις. Το γεγονός είνε πάντως ότι όσα γράφει ο κ. Ιωαννίδης γράφονται βάσει στοιχείων προερχομένων από πηγές που μπορεί κανείς να χαρακτηρίση αδιάψευστες. Πάντως το γράμμα σας παραδόθηκε στον ίδιο για να σας απαντήση σαφέστερα από τη στήλη του. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και για την διαπίστωσί σας ότι ο «Θησαυρός» παραμένει πάντοτε μακράν κάθε πολιτικής αναμίξεως. Helen White, Bainford, England: Δυστυχώς δεν μας καθορίζετε σε ποιά ακριβώς τεύχη διαβάσατε τις δυο αυτές περιγραφές για να μπορέσωμε να σας εξηγήσωμε τί συμβαίνει. Θα πρόκειται μάλλον για παρεξήγησι, δεδομένου ότι είνε αδύνατον ο συγγραφεύς να έκανε ένα τόσο χονδροειδές λάθος το οποίο εσείς μόνο αντιληφθήκατε. Ν. Α. Χ. Κ. Σ., Κέρκυρα: Οι γελοιογραφίες σας, μέτριες από απόψεως χιούμορ και πολύ κάτω του μετρίου από απόψεως σκίτσου. Δεν γνωρίζομε τις διευθύνσεις που μας ζητάτε. Τη διεύθυνσι της Σιμόν Σιμόν θα βρήτε σε προσεχές τεύχος. Σταματούλα Στεφανάκη: Πολύ συγκινητικό το γράμμα σας. Το δημοσιεύομε, όχι μόνο για να σας εξυπηρετήσωμε αλλά και για να χρησιμεύση ως παράδειγμα σε μερικούς που αγνοούν τί θα πη τιμιότης: «Στον πόλεμο έμενε κοντά μου ο αξιωματικός του ναυτικού Αγαμέμνων Βόγας, του «Κουντουριώτη» που τον αγαπούσα σαν δικό μου παιδί. Όταν μου τον πήραν, μου άφησε μια βαλίτσα γεμάτη ρούχα και ακριβά πράγματα που ακόμα δεν τα ζήτησε. Φοβάμαι μην πεθάνω και χαθούν γιατί δεν έχω κανένα στον κόσμο και είμαι κατάκοιτη, εδώ και δυο χρόνια. Δεν θέλω να φανώ κλέφτρα, έστω και πεθαμένη. Θέλω αντιθέτως να μάθη πως δεν ξέχασα ποτέ το καλό που μου έκανε, δίνοντάς μου φάρμακα και άσπρο ψωμί και πως τα πράγματά του τα φύλαξα σαν τα μάτια μου». Ελπίζομε να μην έχη συμβή τίποτα δυσάρεστο στον αξιωματικό αυτό και να διαβάση το γράμμα σας αυτό, δείγμα μιας σπανίας τιμιότητος και ευσυνειδησίας. Βασίλειον Βοζίκην, Αίγιον: Το φάρμακο αυτό δεν έφτασε ακόμα στην Ελλάδα. Δεν θ' αργήση πάντως να έρθη κι' εδώ αν αποδειχθή αποτελεσματικό. Κλ. Αδαμόπουλον, Δημήτριον Τσάπαν, Στέφανον Γράψαν, 567 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916Ζ, Νικόλαον Γκόκην, 603 Τ.Π. 919Γ, Αχιλλέα Αερίδην, 596 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 919Β.: Δυστυχώς, αγαπητοί μας φίλοι, δεν θα μπορέσωμε να σας εξυπηρετήσωμε γιατί δεν δημοσιεύομε αγγελίες αυτού του είδους. Δ. Γ. Κ. Κ.: Σαν τακτικός αναγνώστης μας θα έπρεπε να ξέρετε πως δεν δημοσιεύομε συνεργασία αναγνωστών. Αν τώρα θέλετε τη γνώμη μας, το πεζογράφημά σας περιέχει πολλούς εξωφρενισμούς, όπως λ. χ.: «Μόλις είχε ανοίξει τα μάτια του ο ήλιος!», «Η φύσις είχε προικίσει την Λούλα με όλες τις καλλονές!» κ. ά. παρόμοια. Αναγνώστην Β. Γ., Αγρίνιον: Δεν γνωρίζομε, δυστυχώς, τη διεύθυνσι που μας ζητάτε. Κώσταν Σχοινάν, Νέα Σμύρνη: Το περιοδικό μας δεν είνε, όπως το χαρακτηρίζετε, καθαρά φιλολογικό, αλλά ποικίλης ύλης, μέγα μέρος της οποίας καταλαμβάνει η δική μας και ξένη φιλολογία. Αποφεύγομε τη δημοσίευσι συνεργασίας αναγνωστών προς αποφυγήν δυσαρεσκειών και αντιζηλιών, πράγμα που παρατηρείται ήδη με τα σταυρόλεξα. Αναγνώστην, Ενταύθα: Σας ευχαριστούμε για το γεμάτο ειλικρίνεια γράμμα σας και για τα κολακευτικά λόγια που περιέχει. Τις στήλες που αναφέρετε τις γράφουν πάντοτε οι ίδιοι συντάκτες. Όσο για την ύλη που θα θέλατε ν' αντικαταστήσωμε για να περιέχη το περιοδικό μόνο πράγματα της αρεσκείας σας, σας υπενθυμίζομε ότι μας διαβάζουν κάθε βδομάδα 500.000 περίπου άτομα που αποτελούν πραγματικό μωσαϊκό σε γούστα και αξιώσεις. Ιωάννην Αγγέλου: Άτεχνο το ποίημά σας. Πρέπει να διαβάσετε πολλούς και καλούς ποιητές προτού αποπειραθήτε να ξαναγράψετε. Δημήτριον Τζιρούδην, 558 Τ. Π.: Το σχέδιο του σταυρολέξου σας είνε ακατάλληλο για το περιοδικό μας. Δεν θα έπρεπε όμως, για να είνε δημοσιεύσιμο, να υπάρχουν μέσα σ' αυτό και οι λέξεις: ΑΤΒ, ΑΓΗΣ, ΑΝΑΣΑΝ, ΣΩΛ κ.ά. παρόμοια, καθώς και επαναλήψεις όπως ΣΟΛΩΝ που βρίσκεται στο 7 και στο 8 καθέτως. Ρόζ-Μαρί, Ενταύθα: Δεν γνωρίζομε τις διευθύνσεις που μας ζητάτε. Η Μόϊρα Σήρερ βρίσκεται μεν στο Λονδίνο, πρόκειται όμως σύντομα να φύγη για το Χόλλυγουντ. Όταν σταθεροποιηθή κάπου, θα σας δώσωμε τη διεύθυνσί της από της στήλης αυτής. Κώσταν Δραγούνην, Λαμία: Η λέξις ΓΑΣΤΗΡΕΣ (αντί ΓΑΣΤΕΡΕΣ) χαλάει πάλι το διορθωμένο σταυρόλεξό σας «Θερισμός 1950». Ελπίζομε να την αντικαταστήσωμε και να το δημοσιεύσωμε. Ηλίαν Κουντούρην: Πολύ προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξό σας. Οι λέξεις ΜΑΛΙ ΟΤΟΤ, ΣΑΠ, ΝΙΑΓ, ΗΛΕΚ, ΣΙΡΙ, ΙΟΩΘΑ κ. ά. πολλά παρόμοια δεν βρίσκονται σε ελληνικό λεξικό. Σ' ένα σταυρόλεξο δεν δικαιολογείται ούτε μια ανύπαρκτη λέξι. Συμεών Μορφίδην, Θεσσαλονίκην: Πολύ καλό το σταυρόλεξό σας, μόνο που το σχέδιό του δεν είνε απόλυτα συμμετρικό. Προσπαθήστε το προσεχές που θα μας στείλετε να έχη πιο κανονικό σχέδιο, σαν αυτό που δημοσιεύομε. Κώσταν Βαμβακίτην, Μυτιλήνη: Καλά και τα δυό σας σταυρόλεξα «Θέρος» και «Ιούλιος». Στο δεύτερο μόνο δεν μας αρέσει εκείνος ο «μην της ζέστης». Πάντως έχομε στα χέρια μας πολλά καλά σταυρόλεξά σας για δημοσίευσι. Θα σας παρακαλούσαμε μονάχα, στο μέλλον, να γράφετε από τη μια πλευρά του χάρτου. Παντοτεινή αναγνώστρια, Μπουένος Άϋρες: Σας ευχαριστούμε για την εκδήλωσι αγάπης προς το περιοδικό μας, καθώς και για τις πληροφορίες που μας δίνετε σχετικά με τον Ανδρέα Λαμπράκη. Θα δημοσιεύσωμε τη φωτογραφία του, βέβαιοι πως τα όσα μας γράφετε ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Βέττα, Αίγυπτον: Ο Ζαν σας ευχαριστεί για το γραμματάκι σας και την ευχή που του δίνετε. Α. Λουκάκην, Ενταύθα: Το σκίτσο σας δεν είνε κακό, αλλά η γελοιογραφία σας δεν στέκει από απόψεως περιεχομένου. Μίτσι Πόνς, Χαροκόπου: Ο συνεργάτης μας Ι. Αθηναίος σας ευχαριστεί για τα καλά σας λόγια. Δεν έχει πάντως καμμιά σχέσι με το πρόσωπο που αναφέρετε και που τον καιρό της Κατοχής υπήρξε για ένα διάστημα συνεργάτης μας. Τζούλια Σαμβουλίδου: Η διεύθυνσις του κ. Lewis Mayer είνε: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, Culver City, California, U.S.A. Λευκό κρινάκι, Βασιλήτικα - Αιγίου: Το μυθιστόρημά μας αυτό που τόσο σας άρεσε δεν έχει εκδοθή, ούτε και πρόκειται να εκδοθή σε βιβλίο. Ξενοφ. Ξενόπουλον, Καβάλλα: Μια από τις εφημερίδες της Ρόδου είνε και η «Ελληνική Σημαία». Η διεύθυνσίς της είνε: Πλατεία Αργυροκάστρου, 1, Ρόδον.

Η σήραγξ της Μάγχης

Σχέδια σοβαρά και κωμικά

ΚΑΤΩ απ' τους περίφημους άσπρους βράχους του Ντόβερ, μένει ένας γέρος 88 ετών, ο Τσαρλ Γκεϊτχάουζ. Η δουλειά του είνε να φυλάη την είσοδο της Σήραγγος της Μάγχης. Βρίσκεται εκεί από 47 χρόνια, κι' είνε σήμερο ο μοναδικός υπάλληλος της «Εταιρείας της Σήραγγος». Περνάει τον καιρό του τεμπέλικα — όταν δεν έχη να υποδεχθή και να ξεναγήση τους επισκέπτες που ζητάνε να δουν τα υποβρύχια τεχνικά έργα. Κι' είνε βέβαιος ότι το πολυθρύλητο σχέδιο της Σήραγγος θα γίνη κάποτε πραγματικότης.

Το όνειρο αυτό της συνδέσεως Αγγλίας και Γαλλίας μ' ένα υποβρύχιο δρόμο ανήκει στα μεγάλα σχέδια του περασμένου αιώνος. Ενώ όμως πραγματοποιήθηκαν όλα τ' άλλα — οι διώρυγες του Σουέζ και του Παναμά και το τούννελ του Αγίου Γκοθάρδου στις Άλπεις — αυτό μένει ακόμη εκκρεμές, χωρίς ωστόσο να εγκαταλειφθή οριστικά και αμετάκλητα. Είχε αρχίσει η κατασκευή του, αλλά τη σταμάτησαν διάφοροι πόλεμοι, καθώς κι' η προπαγάνδα των Άγγλων οπαδών της «λαμπράς απομονώσεως», που δεν εννοούσαν να συνδεθή η Μεγ. Βρεταννία με την ηπειρωτική Ευρώπη.

Το πρώτο σχέδιο του μεγάλου αυτού έργου εκπονήθηκε το 1802 απ' το νεαρό Γάλλο μηχανικό Ματιέ, που το παρουσίασε στον Πρώτο Ύπατο Βοναπάρτη. Αφορούσε μια σήραγγα κάτω απ' τη Μάγχη, για τη μεταφορά του ταχυδρομείου Λονδίνου - Παρισίων με λεωφορεία. Ο Ματιέ πρότεινε να ανυψωθή τεχνητά η επιφάνεια μιας ρηχής αμμώδους εκτάσεως, που βρίσκεται στη μέση της Μάγχης, ώστε να δημιουργηθή εκεί ένα «διεθνές νησί». Δυο σήραγγες, μήκους 11 μιλίων η καθεμιά, θα το συνέδεαν με την Αγγλία και τη Γαλλία. Θα φωτίζονταν με λυχνάρια κι' ο αερισμός τους θα γινόταν με εξαεριστήρες, που θ' ανέβαιναν πάνω απ' την επιφάνεια της θαλάσσης. Η ομοιότης των άσπρων βράχων του Ντόβερ και του Καλαί έδειχνε ότι υπήρχε ανάμεσά τους ένα συνεχές στρώμα ασβεστολίθου, που θάταν εύκολο να τρυπηθή για το άνοιγμα της διπλής σήραγγος.

Ο Ναπολέων δέχθηκε το σχέδιο μ' ενθουσιασμό, που τον μετάδωσε και στον Άγγλο πολιτικό Φόξ. Έπειτα από λίγο καιρό όμως, ετοιμάσθηκε να επιτεθή κατά της Αγγλίας. Καί, φυσικά, το σχέδιο Ματιέ παραμερίστηκε και ξεχάστηκε.

Ως το 1850, απησχόλησαν τους αρμοδίους και την κοινή γνώμη διάφορα άλλα σχέδια, που ήσαν ως επί το πλείστον κωμικά. Ένα απ' αυτά π.χ. πρόβλεπε να ποντισθή στη Μάγχη ένας μακρός, πλατύς κι' ευλύγιστος σωλήνας, που θα συνέδεε τις δυο ακτές! Είχε το πλεονέκτημα ότι απέφευγε τα έξοδα του σκαψίματος, παρέλειπε όμως ν' ασχοληθή με τους κινδύνους να εισχωρήση νερό στο σωλήνα, απ' τη μεγάλη εξωτερική πίεσι, ή να τον παρασύρουν τα ισχυρά ρεύματα των παλιρροιών...

Ήσαν τόσα τα απραγματοποίητα αυτά σχέδια, ώστε — όπως είπε ένας χιουμορίστης — αν τάβαζε κανείς στη σειρά, θα σχημάτιζαν μια διπλή γέφυρα πάνω απ' τη Μάγχη!....

Τέλος ο Γάλλος μηχανικός Θωμάς ντε Γκαμόν ασχολήθηκε σοβαρά μ' αυτό το ζήτημα κι' αφιέρωσε όλη τη ζωή του για την πραγματοποίησι της Σήραγγος. Ήταν πλούσιος αριστοκράτης, πολύ μορφωμένος και φίλος του διασήμου Λεσσέψ (του πατέρα των διωρύγων του Σουέζ και του Παναμά). Επί πολλά χρόνια, κάθε καλοκαίρι, βουτούσε ο ίδιος από μια βάρκα και μάζευε δείγματα του βυθού της Μάγχης, για να μελετήση τη σύστασί του. Έπαθε κρυολογήματα, αρθρίτιδα, βαρηκοΐα, δέχθηκε τις επιθέσεις τεραστίων ψαριών... Κι' όμως επέμεινε, ως ότου συμπλήρωσε το έργον του και καθώρισε την προτιμώτερη διαδρομή της Σήραγγος.

Η κυριώτερη τεχνική δυσκολία ήταν πως ν' ανοιχτή μια σήραγξ μήκους 22 μιλίων, χωρίς να υπάρχουν κάθε τόσο κατακόρυφοι εξαεριστήρες, όσο προχωρούσε το έργον. Αλλά ο Σκώτος μηχανικός Λόου έδωσε μια πρακτική λύσι σ' αυτό το πρόβλημα.

Έτσι, το 1868, καταρτίσθηκε η «Αγγλογαλλική Επιτροπή της Σήραγγος». Την εποχή εκείνη, οι σχέσεις Γαλλίας και Αγγλίας ήσαν καλλίτερες παρά ποτέ. Ίσχυε ακόμη η συμμαχία του Κριμαϊκού Πολέμου. Το Λονδίνο ήταν η εμπορική πρωτεύουσα του κόσμου και το Παρίσι η μορφωτική. Η Βασίλισσα Βικτωρία της Αγγλίας αποτελούσε το σύμβολο της ευημερίας κι' ο Λουδοβίκος - Ναπολέων της Γαλλίας ήταν θαυμαστής των μεγαλεπήβολων ιδεών. Όλα ευνοούσαν λοιπόν την πραγματοποίησι του μεγάλου σχεδίου.

Ξαφνικά, ξέσπασε ο γαλλογερμανικός πόλεμος του 1870. Ο Ναπολέων Γ', έχασε το θρόνο του. Ωστόσο, ο κίνδυνος ακριβώς της γερμανικής στρατιωτικής δυνάμεως ενίσχυσε την ιδέα μιας αδιάρρηκτης αγγλογαλλικής συμμαχίας. Ιδρύθηκαν λοιπόν δυο εταιρείες, μια γαλλική και μια αγγλική, για το άνοιγμα της Σήραγγος.

Υπάρχουν σήμερα ακόμη κι' οι δυό, κι' οι μετοχές τους προσφέρονται στο Χρηματιστήριο, μολονότι τα έργα έχουν σταματήσει από τόσον καιρό.

Στα τέλη του 1870, άρχισε το σκάψιμο, στις δυο ακτές συγχρόνως. Το έργο θα συμπληρωνόταν σε 8 χρόνια. Η Σήραγξ θάταν διπλή και θάχε σιδηροδρομική γραμμή. Το γρήγορο πέρασμα των τραίνων θα εξασφάλιζε τον αερισμό της. Περίπου 1.500 εργάτες θ' απασχολούντο γι' αυτό το έργο, που θα στοίχιζε 8.000.000 λίρες.

Έξαφνα όμως, οι οπαδοί της «απομονώσεως» άρχισαν να πολεμούν με μανία αυτό το σχέδιο, βεβαιώνοντας ότι θα κατάντουσε τότε ευκολώτατη η αιφνιδιαστική κατάληψις της Αγγλίας από μια ομάδα ψευτοπεριηγητών, εφωδιασμένων με όπλα που θάφερναν δυο μυστηριώδη πλοία στο Ντόβερ...

Ο μηχανικός Αντρέ Μπαντεβάν δείχνει με το μολύβι του το σχέδιο της σήραγγος που έχει σήμερα τις περισσότερες πιθανότητες να πραγματοποιηθή. Υπολογίζει δε ότι θα χρειασθούν τέσσερα χρόνια για την κατασκευή της και ότι θα στοιχίση 80.000.000 λίρες.

Ο Τσαρλ Γκεϊτχάουζ φυλάει την είσοδο της σήραγγος της Μάγχης.

Κι' έτσι, το 1884, σταμάτησαν τα έργα.

Στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ο στρατάρχης Φος διακήρυξε ότι, αν υπήρχε η Σήραγξ, θα συντόμευε τον πόλεμο κατά 2 χρόνια. Οι Γάλλοι τον αναγόρευσαν αμέσως επίτιμο πρόεδρο της γαλλικής Εταιρείας της Σήραγγος.

Το δράμα της Δουνκέρκης έδωσε επιχειρήματα και στις δυο παρατάξεις. Οι μεν υποστήριζαν ότι θα μπορούσε να διασωθή απ' τη Σήραγγα όλος ο αγγλικός στρατός, κι' οι άλλοι ότι θα περνούσαν από κει οι Γερμανοί και θα κατελάμβαναν την Αγγλία...

Σήμερα, που η Δυτική Ευρώπη, μαζί με την Αγγλία, πρέπει ν' αποτελέση μια ενιαία δύναμι, γίνεται επιτακτικώτερη η ανάγκη του ανοίγματος της Σήραγγος. Έχει μάλιστα καταρτισθή ένα νέο σχέδιο, κάπως διαφορετικό απ' τα προηγούμενα, που προβλέπεται να πραγματοποιηθή μέσα σε 4 χρόνια μόνο και να στοιχίση 80.000.000 λίρες.

Ἡ θέσις τῆς γυναίκας

Κουβέντουλες

Ἕνα γράμμα ποὺ ἔλαβα μοῦ δίνει ἀφορμὴ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κάποιο ζήτημα ποὺ θὰ ἐνδιαφέρῃ ἴσως καὶ ἄλλες ἀναγνώστριες.

Ἡ ἐπιστολογράφος μου μοῦ μιλεῖ σχεδὸν μὲ ἀπόγνωσι γιὰ τὴν πλῆξι ποὺ αἰσθάνεται, πλῆξι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ἡλικία της γιατὶ εἶνε μόλις 20 χρόνων. Τίποτα, μοῦ λέει, δὲν τὴν εὐχαριστεῖ, καμμιὰ διασκέδασις, καμμιὰ συντροφιὰ καὶ ἡ μοναξιὰ τὴν κάνει νὰ ἔχῃ διαρκῶς μαῦρες σκέψεις.

Εἶνε μία ἀρρώστεια ἀπὸ τὴν ὁποία πάσχουν πολλὲς κοπέλλες καὶ χρειάζεται μεγάλη ἀντίδρασις γιὰ νὰ τὴν πολεμήσουν. Κάποτε ἡ ἀφορμὴ εἶνε μιὰ μικρὴ ἀπογοήτευσις, ποὺ δὲν τὴν ὁμολογοῦν οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους. Κάτι τὶς λύπησε, κάτι δὲν τὸ βρῆκαν ὅπως τὸ φαντάζονταν καὶ αὐτὸ τὶς ἔκανε ξαφνικὰ νὰ τὰ βλέπουν ὅλα μαῦρα.

Ἡ νεανικὴ ψυχὴ εἶνε τόσο εὐαίσθητη, τόσο εὔθικτη! Μὰ σιγὰ-σιγὰ πλάθεται, ἀντιμετωπίζει τὴ ζωή, σκληρύνεται. Ἡ μεγάλη εὐαισθησία ὑποχωρεῖ, τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα καὶ σὰν περάσῃ λίγος καιρὸς γελᾶμε μ' ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἀπέλπιζε χθές.

Θάρρος, λοιπόν, καλή μου φίλη, τὸ κάτι ποὺ σᾶς πείραξε καὶ δὲν τ' ὁμολογεῖτε οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας θὰ ξεχαστῇ καὶ χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβετε θὰ στείλετε τὴν πλῆξι σας περίπατο καὶ θὰ χαρῆτε τὴ ζωή, ὅπως ἁρμόζει στὴν ἡλικία σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Αὐτὴ ἡ ἐποχὴ δίνει ἐντελῶς ἰδιαίτερη θέσι στὶς λεπτομέρειες, γιατὶ αὐτὲς συμπληρώνουν εἴτε τὴ βραδυνὴ τουαλέττα, εἴτε τὸ πρωϊνὸ σύνολο, εἴτε τὸ ἀπογευματινὸ φόρεμα. Ἂν εἶνε καλοδιαλεγμένες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες ὅλο τὸ σύνολο παρουσιάζεται ὅμορφο, ἂν ὄχι, τότε πάει χαμένο καὶ τὸ φόρεμα καὶ τὸ ὡραῖο ράψιμο καὶ τὸ ἐκλεκτὸ ὕφασμα.

Οἱ λεπτομέρειες αὐτὲς δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ τὰ μικροεξαρτήματα ποὺ συμπληρώνουν τὸ ντύσιμο μιᾶς γυναίκας: Γάντια, ἐσάρπα, ζώνη, τσάντα, ὑποδήματα, ἕνα πλαστρονάκι, μιὰ γραβάτα, ἕνα φιογκάκι, ἕνα γιακαδάκι. Ὅλα πρέπει νὰ εἶνε ἁρμονικὰ γιὰ νὰ μὴν παρουσιάζουν καμμιὰ παραφωνία.

Γάντια ἀμπιγιὲ δὲν ἔχουν τὴ θέσι τους μ' ἕνα ἀπογευματινὸ ἁπλὸ φόρεμα, οὔτε καπέλλο φορτωμένο καὶ ὑπερβολικὰ κοκέττικο μ' ἕνα λινὸ ταγιέρ, οὔτε πάλι ἕνα πικεδένιο κανοτιὲ μὲ μιὰ μεταξωτὴ τουαλέττα. Καὶ ἐπειδὴ μιλᾶμε γιὰ μεταξωτὰ ἂς μὴν ξεχνοῦμε ποτὲ ὅτι τὰ μεταξωτὰ φορέματα δὲν πρέπει νὰ φοριοῦνται ποτὲ τὶς πρωϊνὲς ὧρες.

Καὶ τώρα ἀκοῦστε μερικὰ ἐξαρτήματα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ποὺ ἐλανσάρισαν οἱ διάφοροι παρισινοὶ οἶκοι:

Καπελλάκι σπὸρ ἀπὸ λευκὸ πικέ.

Πικεδένια γάντια πρωϊνά.

Ἀπογευματινὰ γάντια ἀπὸ βουὰλ πικέ.

Δαντελλένια γάντια γιὰ βράδυ σὲ χρώματα μαῦρο καὶ ἐκρύ.

Τσάντα καὶ ζώνη ἀπὸ λευκὸ ἢ κόκκινο μπόξ.

Ὑποδήματα σπορτὶφ καμωμένα μὲ ὕφασμα καὶ δέρμα.

Σάκκος-πανιὲ ἀπὸ ψάθα γιὰ τὰ πρωϊνὰ ἢ γιὰ τὴν πλάζ, γαρνιρισμένος μὲ κορδέλλα χρωματιστή.

Πλαστρονάκια πικεδένια λευκὰ μὲ γιακαδάκι.

Βελάκια τούλινα κεντημένα.

Σπὸρ τοῦ καλοκαιριοῦ

Τὰ καλοκαιρινὰ σπὸρ εἶνε ὀρειβασία καὶ θάλασσα. Σὲ ἄλλους ἀρέσει τὸ βουνό, ἡ κατασκήνωσις, σὲ ἄλλους ἀρέσει ἡ θάλασσα ποὺ προσφέρει μύριες ἀπολαύσεις, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κότερο καὶ καταλήγοντας στὴ βαρκοῦλα ποὺ κι' αὐτὴ μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρῃ πολλὰ θέλγητρα: ψάρεμα, κουπί, ὡραίους περιπάτους.

Στὸ βουνὸ θὰ φορέσουμε σὸρτς μὲ διάφορες μπλοῦζες, θὰ ἔχωμε ὅμως καὶ μιὰ φοῦστα ἀπ' αὐτὲς ποὺ κουμπώνουν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ὥστε νὰ φοριέται εὔκολα μόλις αἰσθανθοῦμε τὸ παραμικρὸ κρύο.

Τὸ σὸρτ εἶνε ἀπαραίτητο στὸ βουνό, γιατὶ μᾶς βοηθεῖ στὰ σκαρφαλώματα, ἂν δὲ βρισκώμαστε σὲ μεγάλο ὕψος τότε τὸ σὸρτ μπορεῖ νὰ γίνῃ μακρὺ παντελόνι ποὺ θὰ μᾶς προφυλάγῃ ἀπὸ τὸ κρύο ποὺ εἶνε πολὺ αἰσθητὸ στὰ μεγάλα ὕψη.

Ἂν βρισκώμαστε σὲ βουνό, στὴν κατασκήνωσι κάνουμε ὅλες τὶς δουλειές: μαγείρευμα, πλύσιμο κ.λ.π. Γιὰ ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν μᾶς εὐκολύνει νὰ φορᾶμε παντελόνι ἢ σόρτ.

Κάτι ἐπίσης ποὺ θέλει προσοχὴ εἶνε τὸ ζήτημα τῶν ὑποδημάτων. Πρέπει νὰ εἶνε γερά, εὐρύχωρα καὶ μὲ χοντρὲς διπλὲς σόλες.

Γιὰ τὴ θάλασσα χρειάζεται ἄλλο κοστοῦμι: Ἕνα παντελόνι «Κορσαίρ», δηλαδὴ κοντὸ ὡς τὰ γόνατα ἀπὸ χοντρὸ λινὸ γιὰ τὰ πρωϊνὰ καὶ ἕνα ἀπὸ γκαμπαρντίνα γιὰ τὰ βράδυα, πουλόβερ βαμβακερὰ καὶ μάλλινα καὶ μία «Καναδέζικη» μάλλινη ζακέττα (τὴν ἴδια μποροῦμε νὰ χρησιμοποιοῦμε καὶ στὸ βουνό). Ἔτσι ἐφοδιασμένες μποροῦμε ν' ἀπολαύσωμε τὴ θάλασσα.

Ἡ μόδα δὲν εἶνε τόσο ἐπιπόλαιη ὅσο διατείνονται μερικοί. Συνδυάζει πάντα πρακτικότητα καὶ κομψότητα. Φαντασθῆτε μιὰ γυναῖκα νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ κατσάβραχα καὶ νὰ πρέπῃ συγχρόνως νὰ προσέχῃ τὴ φοῦστα της μὴ σκαλώσῃ σὲ κανένα βράχο καὶ ξεσχιστῇ ἢ νὰ τραβᾷ κουπὶ ἢ νὰ τυλίγῃ τὸ πανὶ καὶ νὰ ἔχῃ τὸ νοῦ της πάλι στὴ φοῦστα της.

Ἂν ὅμως τὸ παντελόνι πηγαίνῃ ὡραῖα στὴν ἐξοχὴ ἢ στὴ θάλασσα, ἂν τὸ σὸρτ εἶνε τὸ ἐνδεδειγμένο κοστοῦμι γιὰ τὴν ἀκρογιαλιὰ ἢ γιὰ τὸ τέννις, δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ τριγυρνᾶμε μὲ παντελόνια μέσα στὴν πόλι. Αὐτὴ εἶνε μία ἐξεζητημένη ἀφέλεια ποὺ δὲν ἔχει τὴ θέσι της καὶ διατρέχουμε τὸν κίνδυνο νὰ μᾶς ποῦν ὅτι πᾶμε γυρεύοντας γιὰ νὰ προσελκύσωμε τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου.

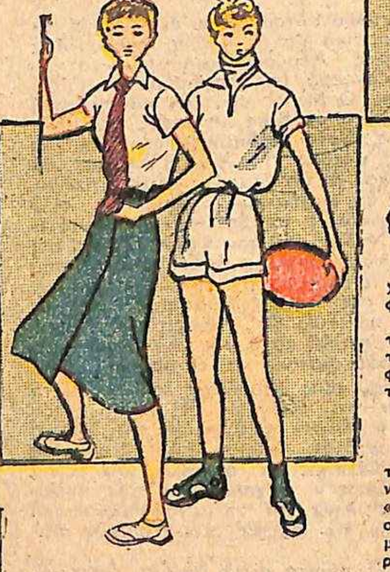

Ἕνα φόρεμα μὲ πολλὲς ἐμφανίσεις

Τὸ ἴδιο φόρεμα μὲ διάφορα «ἀξεσουὰρ» μπορεῖ νὰ φανῇ ἀμπιγιὲ ἢ ἀπογευματινό. Μιὰ διαφορετικὴ ζώνη, μιὰ ἐσάρπα χρωματιστὴ καὶ παίρνει ἀμέσως διαφορετικὴ ὄψι.

Ἕνα ἄλλο σχέδιο μονοκόμματου φορέματος γίνεται ἀπὸ σαντοὺν καὶ μπορεῖ νὰ φορεθῇ ἀκόμη καὶ βράδυ σὲ ὕπαιθρο. Γίνεται ἀπὸ τσελβὸλ καὶ εἶνε χαριτωμένο πρωϊνὸ φορεματάκι.

Τὰ πικὲ φορέματα εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος. Γίνονται μὲ τὰ κορσὰζ ἴσια χωρὶς μανίκια, μόνον μὲ μπρετέλλες, μὲ φοῦστες πλατειὲς ποὺ τὸ πλάτος τους πετυχαίνεται μὲ κουφόπιετες, μὲ πιέτες ἢ μὲ πλισέδες. Τὰ φορέματα αὐτὰ ποὺ ἀφίνουν ἀρκετὰ γυμνοὺς τοὺς ὤμους καὶ τὰ μπράτσα, ἔχουν γιὰ συμπλήρωμα ἕνα μπολερὸ ἢ μιὰ κοντὴ ζακεττοῦλα ἢ ἕνα γιλεκάκι μὲ κοντὰ μανίκια ἀπὸ τὸ ἴδιο φυσικὸ ὕφασμα.

Ἄλλο σχέδιο πολὺ νεανικὸ ποὺ θέλει ὡραία πλάτη. Ἀπὸ ριγὲ σαντοὺν μὲ κούμπωμα τοῦ κορσὰζ καὶ τῆς φούστας στὸ ἀριστερὸ πλάϊ. Στενὴ σφιχτὴ ζώνη. Μπρετέλλες ποὺ στηρίζονται μόνο μὲ φιογκάκι στοὺς ὤμους καὶ γιὰ συμπλήρωμα μπερτοῦλα εἶδος γιλέκου μὲ μανίκια.

Καὶ ἕνα πολὺ πρωτότυπο μοντελάκι: Πουλόβερ ἀπὸ λευκὸ σαντοὺν ποὺ σχηματίζει τὸ κορσὰζ χωρὶς μανίκια. Κουμπώνει στοὺς ὤμους καὶ εἶνε ἑνωμένο μὲ τὸ κορσελὲ τῆς φούστας ποὺ εἶνε ἀπὸ σαντοὺν σὲ χρώματα «Μπαγιαντέρας» καὶ ἡ φοῦστα εἶνε μὲ πολλὲς σοῦρες χωριάτικη. Ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς φούστας γίνεται καὶ ἕνα ριχτὸ μπολερό. Τὸ μοντέλο αὐτὸ εἶνε χαριτωμένο καὶ πολὺ κατάλληλο γιὰ ἐπίσημη ἀπογευματινὴ συγκέντρωσι.

Στὴ θάλασσα ἢ στὸ βουνὸ ἐπιβάλλονται τώρα τὰ κοντὰ ἢ μακρυὰ παντελόνια.

Κορσὰζ βραδυνὰ

Δὲν εἶνε πιὰ ἐπιβεβλημένο σὰν ἄλλοτε μία βραδυνὴ τουαλέττα νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ φοῦστα καὶ κορσὰζ μονοκόμματα. Ἡ μόδα λανσάρει μπλοῦζες λουσάτες καὶ φοῦστες μεταξωτὲς ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα ὡραιότατο σύνολο βραδυνῆς τουαλέττας.

Αὐτὸ μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία μὲ τὴν ἴδια φοῦστα νὰ μποροῦμε νὰ φορέσωμε διάφορα κορσάζ. Σᾶς ἀναφέρομε μερικά:

Ἀπὸ ὀργκαντίνα μαύρη πλισεδωτὴ μὲ ὁριζόντια τοποθετημένες τὶς πιετίτσες τοῦ πλισέ. Ὁ μποῦστος στέκεται χωρὶς μπρετέλλες καὶ φοριέται μὲ φοῦστα μεταξωτὴ ἄσπρη.

Μποῦστος ἀπὸ μουσλὶν ντὲ σουὰ ντραπαρισμένη καὶ φοῦστα μεταξωτὴ πλισὲ-σολέϊγ. Μποῦστος ἀπὸ ταφτὰ χωρὶς μανίκια μὲ τὴν ἴδια πλισεδωτὴ φοῦστα.

Μὲ τὴν ἴδια ἐπίσης φοῦστα φοριέται μπλοῦζα ἀπὸ χρωματιστὴ ὀργκαντίνα ποὺ καταλήγει σ' ἕνα μεγάλο φιόγκο στὸ λαιμὸ ποὺ στολίζει ὅλο τὸ στῆθος.

Γιὰ τὴν ὀμορφιά σας

Ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ διατηρήσῃ τὴν ὀμορφιά της πρέπει κάθε μέρα νὰ κάνῃ κάτι γι' αὐτήν. Νὰ μὴ λέῃ: «Οὔφ! βαριέμαι σήμερα, ἂς πλαγιάσω χωρὶς νὰ περιποιηθῶ τὸ πρόσωπό μου» γιατὶ καὶ μιὰ μέρα δίχως περιποίησι παίζει μεγάλο ρόλο.

Ἡ ἐπιδερμίδα μας θέλει κι' αὐτὴ τὴν τροφή της καὶ ὅταν τῆς τὴν στερήσωμε μᾶς ἐκδικεῖται: Ζαρώνει, χάνει τὴν ἀνθηρότητά της. Μὴ βαρυέστε λοιπὸν νὰ περιποιῆστε τὸ πρόσωπό σας, ὅπως δὲν βαρυέστε νὰ φᾶτε.

Νά καὶ μερικὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ἀνθηρότητός σας:

Πίνετε κάθε πρωῒ μόλις ξυπνήσετε ἕνα ποτῆρι νερὸ γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ στομάχου σας.

Κάνετε 10 λεπτὰ γυμναστικὴ γιὰ τὴ διατήρησι τῶν γραμμῶν σας.

Κάνετε τὸ μπάνιο σας, ζεστὸ ἢ κρύο, ὅπως ἔχετε συνηθίσει.

Βουρτσίσετε τὰ μαλλιά σας μὲ σκληρὴ βοῦρτσα καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἐπιμεληθῆτε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν κρέμα ποὺ συνηθίζετε νὰ βάζετε, τὸ μακιγιάρισμα, κ.τ.λ.

Τὸ καλοκαίρι μὲ τὴ σκόνη καὶ τὸν ἱδρῶτα εἶνε ἀπαραίτητο νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ μεσημέρι, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸ ἀφίνετε 2-3 ὧρες νὰ ξεκουράζεται χωρὶς κρέμες ἢ λοσιόν.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μικροῦλαν παραπονεμένην: Σᾶς συμβουλεύω νὰ συνεχίσετε τὸ ξύρισμα, δὲν στοιχίζει παχίσετε τὸ ξύρισμα, δὲν στοιχίζει παρὰ μιὰ ζιλὲτ καὶ δὲν ἐρεθίζει τὸ δέρμα, ἐνῶ τὰ ἀποτριχωτικὰ εἶνε ὅλα ἐρεθιστικά.

Τακτικὸν ἀναγνώστην: Νὰ ὑποβληθῆτε σὲ σχετικὴ θεραπεία καὶ τότε μὴ φοβᾶσθε τίποτε.

Μικρὴ ἄτυχη: Διαβάστε τὴν Κουβεντούλα μου, εἶνε γιὰ σᾶς γραμμένη.

Κ. Λ. 102: Σᾶς συγχαίρω. Εἶστε πραγματικὸς Ἕλλην. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἐκτιμήσῃ τὴ διαγωγή σας ἡ μνηστή σας.

Ντόροθυ: Τρίβετε τὰ νύχια σας μὲ λάδι τοῦ φαγητοῦ γιὰ νὰ παύσουν νὰ σπάζουν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ὁ «Σαρλὼ» τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου

Ὁ μεταπολεμικὸς Ἰταλικὸς κινηματογράφος δὲν ἀντιπροσωπεύεται σήμερα μόνον ἀπὸ τὸ νεο-ρεαλισμό του, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς σκηνοθέτες Βιττόριο ντὲ Σίκα καὶ Ρομπέρτο Ροσσελίνι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἕνα ἀνθρωπάκο, μὲ ὁλοστρόγγυλα μάτια, ποὺ ἂν δὲν συμπεριλαμβάνεται στὸ πάνθεον τῶν μεγάλων ἀστέρων τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης δὲν παύει ὡστόσο νὰ εἶνε μιὰ ἀποκάλυψις. Ὀνομάζεται Μακάριο — τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶνε Ἑρμίνιο — καὶ τὰ κύρια χαρακτηριστικά του εἶνε μέτριο ἀνάστημα, μᾶλλον παχύς, καὶ δυὸ μάτια ποὺ διαρκῶς στριφογυρίζουν ἀνήσυχα, μὲ χίλιες δυὸ ἐκφράσεις, ἀπὸ τὴν πιὸ ἠλίθια ὡς τὴν πιὸ κωμική. Εἶνε ὁ δημιουργὸς καὶ ὁ ἥρως τῆς ταινίας «Γιατὶ χάσαμε τὸν πόλεμο».

Ποιὸς δὲν χειροκρότησε τὶς περιπέτειες αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπάκου ποὺ δὲν ἤθελε νὰ πολεμήσῃ, ἀλλὰ ποὺ ὑποχρεώθηκε νὰ περάσῃ ἐφτὰ ὁλόκληρα χρόνια στὰ πεδία τῶν μαχῶν πότε μὲ τὴ στολὴ τοῦ Ἰταλοῦ φαντάρου, πότε τοῦ Γερμανοῦ, πότε τοῦ Ἀμερικάνου καὶ πότε τοῦ Ἄγγλου;

— Τὸ νὰ εἶσαι ἕνας ἠθοποιὸς κωμικός, μᾶς ἔλεγε πρὸ καιροῦ ὁ Μακάριο, δὲν εἶνε σπουδαῖο πρᾶγμα ὅσο τὸ νὰ ξέρῃς τί ἀκριβῶς γυρεύει τὸ κοινὸ ἀπὸ σένα. Αὐτὸ ἐφαρμόζω ὅσο μπορῶ. Ὅσο γι' αὐτὰ ποὺ λένε οἱ ἐχθροί μου ὅτι τάχα ἀντιγράφω πιστὰ τὰ κόλπα τοῦ μεγάλου κωμικοῦ Τσάρλι Τσάπλιν, τὸ διαψεύδω μὲ ἀγανάκτησι. Ποτὲ δὲν θέλησα ν' ἀντιγράψω τὸν Σαρλώ. Ὁ τύπος του εἶνε ξεπερασμένος πιά. Τὸ κοινὸν ζητάει κάτι τὸ καινούργιο, τὸ πρωτότυπο. Νομίζω πὼς τοῦ τὸ ἔδωσα στὸ «Γιατὶ χάσαμε τὸν πόλεμο» καὶ σὲ τόσες ἄλλες νεώτερες κωμικὲς δημιουργίες μου.

Ἐνῶ κουβεντιάζαμε σοβαρὰ μέσα στὸ στούντιο, ξαφνικά, σὰν νὰ τσίμπησε τὸ φίλο μας κάποια μυῖγα, ἄρχισε... νὰ χορεύῃ σάμπα καὶ νὰ κάνῃ τοὺς πιὸ κωμικοὺς μορφασμούς.

— Ξέρετε σάμπα; μὲ ρωτάει ὁ Μακάριο.

— Δυστυχῶς δὲν τὴν ἔμαθα ἀκόμη, τοῦ ἀπαντῶ σαστισμένος ἀπὸ τὴν ἐρώτησι.

— Εἶστε δυστυχισμένος ἄνθρωπος, συνεχίζει, ἐνῶ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ γούρλωμα κοντεύουν νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

★

Ὁ Μακάριο γεννήθηκε στὸ Τουρῖνο στὶς 27 Μαΐου τοῦ 1902 ἀπὸ γονεῖς πάμφτωχους. Ὁ πατέρας του ἦταν ταχυδρομικὸς διανομεὺς καὶ ἡ μητέρα του θυρωρὸς σὲ κάποιο μέγαρο. Ἔτσι ὁ μικρὸς Μακάριο γνώρισε ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὶς στερήσεις τῆς ζωῆς. Ἦταν ὅμως αἰσιόδοξος. Ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ παραδεχτῇ ὅτι ἐπειδὴ γεννήθηκε φτωχὸς θὰ ἔμενε τέτοιος καὶ σ' ὅλη του τὴ ζωή. Κι' ὅταν τὸν ρωτοῦσαν ποῦ στήριζε τὴν τόση αἰσιοδοξία του, ἀπαντοῦσε στρογγυλεύοντας τὰ μάτια του:

— Στὸν ἑαυτό μου. Εἶμαι γεννημένος νὰ κατακτήσω τὸν κόσμο. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν ξέρω μὲ ποιὸ τρόπο. Θὰ τὸν κατακτήσω ὅμως...

Βρισκόμαστε στὰ 1924. Ὁ Μακάριο εἶνε κιόλας ἀπόφοιτος μιᾶς δραματικῆς σχολῆς καὶ διπλωματοῦχος ἠθοποιός, ἀλλὰ ἄνεργος. Σὲ μιὰ ἐρασιτεχνικὴ θεατρικὴ παράστασι ποὺ δινόταν τότε σ' ἕνα θέατρο τῆς Ρώμης μ' ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ θιάσου τὸν Μακάριο, πρόσεξε τὸ πηγαῖο ταλέντο του καὶ τὴν κωμική του ἐμφάνισι ἡ μεγάλη τότε δραματικὴ ἠθοποιὸς Λὰ Μπλυὲτ ποὺ τὸν προσέλαβε ὡς πρῶτο κωμικὸ τοῦ θιάσου της.

Μακάριο, ὁ Ἰταλὸς «Σαρλὼ»

Ἀπὸ τότε θἄλεγε κανεὶς ὅτι ἡ θεὰ Τύχη μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί της εἶχεν ἀγγίξει τὸν Μακάριο. Κάθε κωμῳδία ποὺ ἔπαιζε τὸν ἔκανε καὶ πιὸ γνωστό, πιὸ ἀγαπητό. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὴν ἴδια αὐτὴ ἐποχὴ ὁ φίλος μας γνωρίζεται καλλίτερα μὲ τὴν ὡμορφη Μαρία Τζουλιάνο, πρώτη χορεύτρια τοῦ θιάσου, ποὺ τὴν ἐρωτεύεται καὶ τὴν παντρεύεται.

Ἀπὸ τότε ἡ θεὰ Τύχη δὲν ἐγκατέλειψε ποτὲ τὸν Μακάριο. Ἀπὸ ἐπιτυχία σὲ ἐπιτυχία φτάνουμε στὰ 1939. Τότε τοῦ πρότειναν νὰ μεταπηδήσῃ στὸν κινηματογράφο. Ἀπὸ τὴν πρώτη του κιόλας ταινία νέος θρίαμβος τὸν περιμένει. Ὁ ἄλλοτε φτωχὸς ἠθοποιὸς εἶνε τώρα τόσο πλούσιος, ὥστε κυριολεκτικὰ δὲν ξέρει τί νὰ τὸ κάνῃ τόσο χρῆμα. Καὶ οἱ ταινίες του, ποὺ σημειώνουν παντοῦ θρίαμβο, διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ πειρατής», «Ὁ χειρομάντης», «Ὁ κατεργάρης», «Πρωτοπαλλήκαρο τῆς δύσεως», «Γιατὶ χάσαμε τὸν πόλεμο», «Ὁ ἥρωας τοῦ δρόμου» κι' ἄλλες πολλὲς ἀκόμη. Ἐντελῶς τελευταία του, δεκάτη τρίτη κατὰ σειρὰ ἀπὸ τὸ 1939, εἶνε ἡ μεγάλη καὶ πρωτότυπη κωμῳδία του «Ἀδὰμ καὶ Εὔα» ὅπου ὁ Μακάριο παίζει τὸ ρόλο τοῦ... πρωτόπλαστου!

— Κάποτε ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτό μου, — λέει σήμερα — νὰ κατακτήσω τὸν κόσμο. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ τὸ κατώρθωσα. Ὅποιος Ἰταλὸς ἢ ξένος θέλει νὰ μάθῃ πῶς κατακτοῦν τὸν κόσμο δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ βρῇ. Φτάνει νὰ διαθέτῃ μεγάλη ὑπομονή, ἐπιμονή, ζώνη μὲ πάρα πολλὲς τρύπες γιὰ νὰ σφίγγῃ τὴν κοιλιά του καὶ στρογγυλὰ καὶ ἐξογκωμένα μάτια. Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸν κάνω διάσημο καὶ πλούσιο — ἂν στὸ μεταξὺ δὲν... ἔχῃ γίνει μακαρίτης!

Ζ. ΜΕΝΑΡ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

Δραματικὸ διήγημα

Οἱ μυθιστοριογράφοι κι' οἱ διηγηματογράφοι; εἶπε ὁ συνταξιοῦχος δικαστὴς Πιὲρ Λοριό. Σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν ἐπενόησαν ποτὲ τίποτε τὸ ἀξιόλογο... Ἂν τουλάχιστον, περιορίζονταν ν' ἀντιγράφουν τὴν πραγματικότητα!... Μιλοῦμε συνήθως γιὰ τὴ φαντασία τῶν ἀνθρώπων ποὺ γράφουν. Ἔ, ὄχι, κύριοι! Μόνο ἡ ζωὴ ἔχει φαντασία!

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸν πρόλογο, ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴν ἱστορία ποὺ μᾶς εἶχε ὑποσχεθῆ. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες ποὺ εἶχε ζήσει κατὰ τὴ μακρυὰ σταδιοδρομία του ὡς δικαστικοῦ.

— Θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὶς «Δυὸ ἀδελφές», μᾶς εἶπε. Ἔτσι τὶς ἤξεραν ὅλοι στὴ Μασσαλία. Γιατὶ ἡ Ἔλενα κι' ἡ Μαρία Μερσιὲ ἔμοιαζαν ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη σὰν δυὸ σταγόνες νερό. Θὰ πρέπει νὰ προσθέσω πὼς ἦταν ὡραιότατες κι' ἤξεραν νὰ ντύνωνται μὲ μεγάλη χάρι καὶ κομψότητα.

Ὁ Περὸτ ποὺ πήγαινε συχνὰ στὸ σπίτι τῶν «Δυὸ ἀδελφῶν» γνώρισε καὶ τὴ Μαρία...

Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίση τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Κι' ὅπως ἦταν ἀχώριστες, οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν πάντα γιὰ τὶς «Δυὸ ἀδελφὲς» ἤ, ὅταν τύχαινε νὰ ἰδοῦν τὴ μιὰ μόνη της, ἔλεγαν: «Περνάει ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς «Δυὸ ἀδελφές». Ἀλλ' ἀπόφευγαν νὰ ποῦν πὼς ἦταν ἡ Ἔλενα ἢ ἡ Μαρία. Γιατὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε βέβαιος γι' αὐτό.

»Κάποτε, λοιπόν, ἡ Ἔλενα, ποὺ περνοῦσε τὴν ἀδελφή της κατὰ ἕνα χρόνο, γνωρίστηκε μ' ἕνα νεαρὸ μηχανικὸ ἀπὸ τὸ Νανσύ, τὸν Μαρσὲλ Περότ. Μεταξύ τους ἀναπτύχθηκε πολὺ γρήγορα ἕνα ζωηρὸ αἴσθημα καί, μόλις τέλειωσαν οἱ περιπέτειες τοῦ πολέμου τοῦ 1870, πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτοῦν.

»Στὸ μεταξύ, εἶχαν μνηστευθῆ κι' ὁ Περὸτ πήγαινε πολὺ συχνὰ στὸ σπίτι τῶν «Δυὸ ἀδελφῶν» ὅπου, φυσικά, γνώρισε καὶ τὴ Μαρία.

»Καὶ τότε ἔγινε τὸ ἑξῆς: Ἡ Μαρία ἀγάπησε ἐπίσης τὸν Περότ, πού, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἔπαψε νὰ εἶνε καὶ πολὺ σίγουρος γιὰ τὸ αἴσθημα του γιὰ τὴν Ἔλενα. Τὸ πιθανώτερο ἦταν πὼς τὶς ἀγαποῦσε καὶ τὶς δυὸ κι' ὁ δυστυχισμένος βασανιζόταν γιὰ ν' ἀνακαλύψη ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ αἰσθήματά του ἦταν τὸ ἰσχυρότερο.

»Ἔτσι δημιουργήθηκε ἕνα πρωτότυπο «τρίο». Ὁ Περότ, ποὺ εἶχε κάμει γνωστὲς τὶς ἀμφιβολίες του στὶς «Δυὸ ἀδελφές», φερνόταν μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα στὴν Ἔλενα καὶ τὴ Μαρία. Κι' αὐτὲς πάλι δὲν ἔκρυβαν τὴν ἐπιθυμία τους νὰ τὸν κερδίσουν κάθε μιὰ γιὰ τὸν ἑαυτό της. Δὲν μισοῦσαν, ὅμως, ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Γιατὶ νόμιζαν πὼς αὐτὸ ποὺ εἶχε γίνει ἦταν θέλημα τῆς μοίρας, πού, στὴν κατάλληλη στιγμή, θἄδινε τὴ λύσι ποὺ ἔπρεπε καὶ θὰ τὶς ἔβγαζε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο.

»Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Περὸτ ἀποφάσισε νὰ πάη στὴν Αὐστραλία, ὅπου τοῦ εἶχαν προτείνει ν' ἀναλάβη τὴ διεύθυνσι κάποιου ἐργοστασίου. Ἕνα πλοῖο, ὁ «Αἴολος» θἄφευγε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἀπὸ τὴ Μασσαλία γιὰ τὸ Σίδνεϋ κι' ὁ νεαρὸς μηχανικὸς σκεφτόταν πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ χάση, γιατί, διαφορετικά, θὰ περίμενε πολλοὺς μῆνες ὥς ποὺ νὰ βρῆ ἕνα ἄλλο.

»Τὸ ὅτι θἄφευγε μ' αὐτὸ τὸ πλοῖο ἦταν ἀποφασισμένο. Κάτι ἄλλο ποὺ εἶχε ἀποφασισθῆ ἐπίσης ἦταν ὅτι θὰ νυμφευόταν τὴ μέλλουσα σύζυγό του μέσα στὸ πλοῖο. Ἔτσι θὰ γλύτωναν ἀπὸ ἔξοδα καὶ καθυστερήσεις. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ λύπη θὰ ἦταν μικρότερη γιὰ κείνην ἀπὸ τὶς «Δυὸ ἀδελφὲς» ποὺ θὰ ἔμενε πίσω.

»Ὡς ἐδῶ ὅλα ἦσαν καλά. Ἀλλὰ ποιὰ θἄπαιρνε μαζί του; Ὁ Περὸτ ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία. Καὶ δὲν ἦταν μικρότερη ἡ ἀγωνία τῶν «Δυὸ ἀδελφῶν», ποὺ περίμεναν νὰ μάθουν τὴν ἀπόφασί του.

»Στὸ τέλος, ἡ προτίμησις του φάνηκε νὰ γέρνη πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαρίας. Μ' αὐτὴν ὁ Περὸτ ἀνέβηκε στὸ πλοῖο.

»Ἀλλ' ὁ «Αἴολος» ἔπαθε κάποια βλάβη καὶ καθυστέρησε μερικὲς μέρες ἡ ἀναχώρησί του. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάτες βγῆκαν τότε στὴν ξηρὰ καὶ δὲν ξαναμπῆκαν στὸ πλοῖο παρὰ μόνον τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγη ὁριστικά.

»Δυὸ μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀτμοπλοίου, μερικοὶ βαρκάρηδες βρῆκαν στ' ἀνοιχτὰ τοῦ λιμανιοῦ τῆς Μασσαλίας τὸ πτῶμα μιᾶς νέας ποὺ λικνιζόταν πάνω στὰ κύματα.

»Ἦταν ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς «Δυὸ ἀδελφές». Ποιά; Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ἔλενα.

»Καὶ τότε ὅλοι βρῆκαν χωρὶς δυσκολία τὴν ἐξήγησι τοῦ θανάτου της. Ἡ νέα εἶχε αὐτοκτονήσει ἀπὸ τὴ λύπη της, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της.

»Ἀλλὰ φαίνεται πὼς μιὰ κατάρα βάραινε πάνω στὶς «δυὸ ἀδελφές». Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ «Αἴολος» ναυάγησε στ' ἀνοιχτὰ τοῦ Μαλαμπάρ, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς μεγάλης θαλασσοταραχῆς. Ἀπὸ τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἐπιβάτες του δὲν σώθηκε κανείς. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ θαλασσινὴ τραγωδία ἀπὸ τὶς τόσες ποὺ συμβαίνουν συχνὰ στοὺς ὠκεανούς.

»Στὸ πρακτορεῖο τῆς ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας στὴ Μασσαλία ἤξεραν ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Αἰόλου». Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ βρίσκονταν καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ Μαρσὲλ Περὸτ ὅπως καὶ τῆς Μαρίας Μερσιέ.

»Καὶ τώρα προσέξετε τί ἔχω νὰ σᾶς πῶ. Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἔγινε γνωστὸ στὴ Μασσαλία τὸ ναυάγιο τοῦ «Αἰόλου», ἔφτασε ἀπὸ τὸ Νανσὺ ἡ εἴδησις τῆς αὐτοκτονίας ποιᾶς νομίζετε; Τῆς Ἔλενας Μερσιέ. Εἶχε τερματίσει τὴ ζωή της πίνοντας ἕνα δραστικὸ δηλητήριο. Καὶ πλάϊ στὸ πτῶμα της βρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ Μαρσὲλ Περότ, ποὺ ἔλεγε ἀσυνάρτητα λόγια.

»Οἱ ἀρχὲς τοῦ Νανσύ, ποὺ εἶχαν διαβάσει στὶς ἐφημερίδες τὴν αὐτοκτονία τῆς Ἔλενας Μερσιὲ στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας, καθὼς καὶ ὅτι ὁ Μαρσὲλ Περὸτ κι' ἡ Μαρία Μερσιὲ ἦσαν μεταξὺ τῶν θυμάτων τοῦ «Αἰόλου», δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν. Καὶ δὲν ἦταν μικρότερη ἡ ἀμηχανία τῶν ἀρχῶν τῆς Μασσαλίας. Σκεφθῆτε, λοιπόν! Ὁ Μαρσὲλ Περότ, ποὺ συμπεριλαμβανόταν μεταξὺ τῶν θυμάτων τοῦ «Αἰόλου» βρισκόταν ζωντανὸς στὸ Νανσύ! Κι' ἡ Ἔλενα Μερσιέ, ποὺ εἶχε αὐτοκτονήσει στὴ Μασσαλία, πέφτοντας στὴ θάλασσα, αὐτοκτονοῦσε ἄλλη μιὰ φορὰ στὸ Νανσύ, πίνοντας ἕνα δραστικὸ δηλητήριο! Ἦταν νὰ χάση κανεὶς τὸ μυαλό του!... Ὅσο γιὰ τὴ Μαρία Μερσιέ, γεννιόταν μιὰ εὔλογη ἀπορία: Ἂν βρισκόταν πάνω στὸν «Αἴολο» θἄπρεπε νὰ εἶχε τὴν τύχη τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν καὶ τοῦ πληρώματος. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ ταξιδεύη μόνη της, ἀφοῦ ὁ Μαρσὲλ Περὸτ δὲν ἦταν μαζί της; Στὴν περίπτωσι, ὅμως, ποὺ δὲν βρισκόταν πάνω στὸν «Αἴολο» καὶ δὲν εἶχε πνιγῆ, τί εἶχε ἀπογίνει;

Καὶ γιατί, ἂν ὑποτεθῆ πὼς ἦταν ζωντανή, εἶχαν χαθῆ τὰ ἴχνη της;

»Τὸ μυστήριο λύθηκε χάρις στὸν Μαρσὲλ Περότ. Ὁ δυστυχισμένος εἶχε χάσει τὸ λογικό του καὶ μιλοῦσε ἀσυνάρτητα. Ἀλλὰ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ μαντέψη κανεὶς ἀπὸ τὰ λογια του τὴν τραγωδία ποὺ εἶχε ξετυλιχθῆ. Ἡ ἐκταφὴ τοῦ πτώματος τῆς αὐτόχειρας τῆς Μασσαλίας κι' ἡ προσεχτικὴ ἐξέτασίς του δὲν ἄφησε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ὅτι τὰ πράγματα εἶχαν γίνει μὲ τρόπο ὁλότελα διαφορετικὸ ἀπὸ ὅ,τι εἶχε ὑποτεθῆ στὴν ἀρχή.

»Ἂς ἀρχίσωμε, πρῶτα - πρῶτα, ἀπὸ τὴν αὐτόχειρα τῆς Μασσαλίας. Δὲν ἦταν ἡ Ἔλενα Μερσιέ, ἀλλ' ἡ ἀδελφή της Μαρία. Καὶ δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει...

»Ὁ Μαρσὲλ Περὸτ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ φύγη μαζὶ μὲ τὴ Μαρία. Ἀλλ' ὅταν βρέθηκαν στὸ πλοῖο, αἰσθάνθηκε ζωηρὲς τύψεις, ποὺ ἔγιναν μεγαλύτερες ὅταν ξανακατέβηκαν ἀπὸ τὸν «Αἴολο» περιμένοντας νὰ ἐπισκευασθῆ ἡ βλάβη ποὺ εἶχε πάθει.

»Πηγαίνοντας στὸ σπίτι, ὅπου ἔμεναν οἱ «Δυὸ ἀδελφές», βρῆκαν τὴν Ἔλενα νὰ κλαίη ἀπαρηγόρητα. Ὁ Μαρσὲλ συγκινήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα κι' ἔνοιωσε τότε τὴν παληὰ ἀγάπη του γιὰ τὴ νέα νὰ ξαναζωντανεύη.

»Τὸ ἄλλο βράδυ, συναντήθηκαν κρυφά, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ τίποτε ἡ Μαρία καὶ κατέστρωσαν ἕνα σχέδιο. Ἡ Ἔλενα θὰ ἔφευγε γιὰ τὸ Νανσύ, ὅπου θὰ πήγαινε νὰ τὴν βρῆ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες κι' ὁ Μαρσέλ. Ὅσο γιὰ τὴ Μαρία, ὁ μηχανικὸς θ' ἀνέβαινε μαζί της στὸ πλοῖο, ἀλλὰ θἄβρισκε κάποια πρόφασι γιὰ νὰ βγῆ στὴν ξηρὰ καὶ δὲν θὰ ξαναγύριζε σ' αὐτό. Ὁ Μαρσὲλ κι' ἡ Ἔλενα ἔκαναν τὴ σκέψι πὼς ἡ Μαρία, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνη κι' ὄμορφη δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ χαθῆ. Θὰ παντρευόταν, χωρὶς ἀμφιβολία στὴν Αὐστραλία καὶ δὲν θὰ ξαναγύριζε ποτὲ στὴν Εὐρώπη.

»Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ συμφωνία, ἡ Ἔλενα ἔφυγε κρυφὰ γιὰ τὸ Νανσύ, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήση τὴν ἀδελφή της καὶ χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανένα ποῦ πήγαινε. Ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Μαρίας πέρασε τότε μιὰ ὑποψία κι' ἡ νέα ἔτρεξε στὸ πλοῖο μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ Μαρσὲλ εἶχε πάει ἐκεῖ τὴν Ἔλενα καὶ λογάριαζε νὰ φύγη μαζί της. Εἶδε, ὅμως, πὼς ἡ ὑποψία της δὲν ἦταν σωστὴ κι' αὐτὸ τὴν ἡρέμησε κάπως.

»Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μαρσὲλ τῆς εἶπε ὅτι ἦταν καιρὸς ν' ἀνεβοῦν στὸ πλοῖο, ποὺ θἄφευγε κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Μετέφεραν, λοιπόν, τὶς ἀποσκευές τους κατὰ τὸ σούρουπο κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο βγῆκαν στὴν προκυμαία γιὰ νὰ κάμουν ἕναν περίπατο.

»Τὰ βήματά τους τοὺς ἔφεραν πρὸς τὸ μέρος τοῦ παληοῦ λιμανιοῦ, ποὺ ἦταν ἔρημο ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ Μαρσὲλ ὡδήγησε σκόπιμα πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴ Μαρία. Γιατὶ σκέφθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάση τὴν εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν. Ἂν ἄφηνε τὴ Μαρία νὰ φύγη γιὰ τὴν Αὐστραλία, ἡ Ἔλενα κι' αὐτὸς δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ πᾶνε ποτὲ ἐκεῖ. Πῆρε, λοιπόν, τὴν ἀπόφασι ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴ δυστυχισμένη νέα ρίχνοντάς την στὴ θάλασσα. Ἂν τὰ κύματα ἔβγαζαν τὸ πτῶμα της στὴν ἀκτή, ὅλοι θὰ πίστευαν πὼς ἡ Μαρία εἶχε αὐτοκτονήσει καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὸν ὑποπτευόταν. Ἔτσι, ἡ Ἔλενα κι' αὐτὸς θὰ μποροῦσαν νὰ πᾶνε σὲ λίγο στὴν Αὐστραλία.

»Ἐκεῖ θὰ περνοῦσαν μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη. Ναί, ἡ ἀγάπη τους θὰ ἦταν γι' αὐτοὺς τὸ μεγάλο στήριγμα. Ἔπλαθαν τὰ πιὸ ὡραῖα, τὰ πιὸ τρελλὰ ὄνειρα. Μὰ ἡ Μαρία, ποὺ ἦταν τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ Μαρσὲλ ἔπρεπε νὰ φύγη ἀπ' τὴ μέση.

»Μετὰ τὸ ἔγκλημά του, ὁ νέος ἔφυγε γιὰ τὸ Νανσύ. Βρῆκε τὴν Ἔλενα νὰ τὸν περιμένη χαρούμενη. Μόλις τὸν εἶδε ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλάη παράφορα. Ἐπὶ τέλους εἶχε νικήσει. Θὰ παντρευόταν τὸν ἀγαπημένο της. Μὰ ὁ Μαρσὲλ τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα, γιατὶ οἱ τύψεις εἶχαν ἀρχίσει κιόλας νὰ τὸν βασανίζουν. Ἔβλεπε μπροστά του τὸ φάντασμα τῆς ἄλλης, τῆς Μαρίας ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάση. Ἡ Ἔλενα δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τὴν ξαφνικὴ στάσι του ἀπέναντί της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη, βλέποντας νὰ φυλλοροοῦν οἱ ἐλπίδες της.

»Τὶς νύχτες ὁ Μαρσὲλ ἔμενε ἄγρυπνος, ἀλαφιασμένος σὰ νὰ τὸν καταδίωκαν. Παραμιλοῦσε δίχως νὰ βρίσκη ἡσυχία.

»Ἔτσι, μιὰ νύχτα ποὺ οἱ ἐφιάλτες εἶχαν ζώσει τὸν ἀγαπημένο της, ἡ Ἔλενα μπῆκε στὸ δωμάτιό του γιατὶ ὁ δυστυχισμένος οὔρλιαζε μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ ἠρεμήση ἀπ' τὶς τρομερὲς τύψεις ποὺ τὸν τρέλλαιναν. Ἀπ' τὸ τραγικὸ αὐτὸ παραμιλητὸ ἔμαθε ἡ Ἔλενα τὴν τραγικὴ ἀλήθεια καὶ τότε πῆρε τὴν ἀπόφασί της. Δὲν τῆς ἔμενε πιὰ τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ πεθάνη, ἀφοῦ ἡ μοῖρα εἶχε σταθῆ τόσο ἀδυσώπητη γιὰ τὶς δύο ἄτυχες ἀδελφές...

»Ἐμπρὸς στὸ θέαμα τῆς νεκρῆς Ἔλενας, ποὺ ἦταν τὸ δεύτερο θῦμα του, τὸ μυαλὸ τοῦ Περὸτ σάλεψε ὁλότελα. Ὁ τραγικὸς ἀγαπημένος τῶν «Δυὸ ἀδελφῶν» πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ στὸ φρενοκομεῖο τοῦ Νανσύ, ἀληθινὸ ἀνθρώπινο ράκος, χωρὶς νὰ ξαναβρῆ ποτὲ τὸ λογικό του».

ΑΝΤΡΕ ΦΙΛΙΜΠΕΡ.

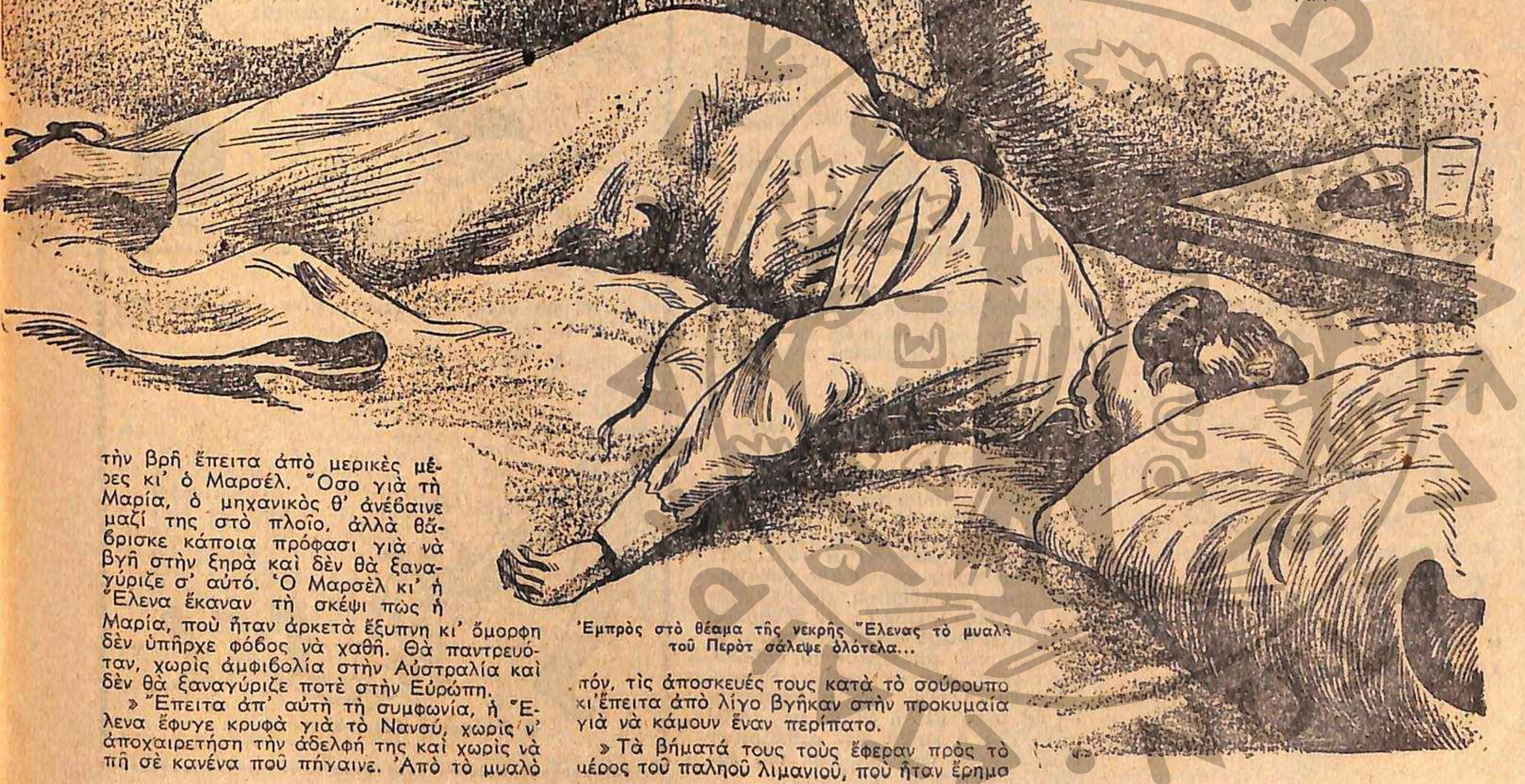

Ἐμπρὸς στὸ θέαμα τῆς νεκρῆς Ἔλενας τὸ μυαλὸ τοῦ Περὸτ σάλεψε ὁλότελα...

Η ΖΩΗ τῆς πεταλούδας

Ἕνα ζωντανὸ κομψοτέχνημα τῆς φύσεως

Οἱ πεταλοῦδες συμβολίζουν στὴν ποίησι καὶ τὴ φιλολογία ὅλων τῶν λαῶν τὴν ὀμορφιά, τὴ χάρι, τὴν κομψότητα καὶ κάτι ἄλλο: τὴν ἐλαφρότητα, ποὺ εἶνε συνώνυμη μὲ τὴν ἐπιπολαιότητα, τὴν ἀστάθεια καὶ τὴν ἀπερισκεψία. Ἡ φαντασία μας τὶς θέλει ἐπίσης αἰθέριες καὶ εἶνε ἀνίκανη νὰ σκεφτῆ ὅτι μποροῦν νὰ τρέφωνται μὲ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἀέρα καὶ χυμοὺς λουλουδιῶν...

Κι' ὅμως, πόσο ἔξω πέφτομε σ' αὐτό! Οἱ πεταλοῦδες, πρῶτα - πρῶτα, δὲν περιορίζονται μόνο στὸ νὰ ἀπομυζοῦν τὸ χυμὸ τῶν ἀνθέων. Τὰ καταστρέφουν ὅπως ἐπίσης τὰ φύλλα καὶ τὰ νεαρὰ βλαστάρια τῶν φυτῶν. Μερικὰ εἴδη ἔχουν ἀχόρταγη πεῖνα καὶ ἀστείρευτη μανία καταστροφῆς.

Ἀλλ' ἂς προχωρήσωμε. Οἱ ὡραιότερες, οἱ μεγαλύτερες κι' οἱ πιὸ πολύχρωμες πεταλοῦδες, ὅπως οἱ «Μόριο», οἱ «Μακαὸν» κτλ. τρέφονται μὲ πτώματα ζώων καὶ μὲ παντὸς εἴδους ἀκαθαρσίες, σὰν τὰ κοράκια. Ἄλλες πεταλοῦδες, χωρὶς ν' ἀναζητοῦν οἱ ἴδιες πτώματα, τρέφονται μὲ νεκροφάγα ἔντομα. Οἱ πεταλοῦδες αὐτοῦ τοῦ εἴδους προκαλοῦν σὲ κεῖνον ποὺ θὰ τὶς ἀγγίση ὀρτικάρια κι' ἄλλες δερματικὲς παθήσεις.

Οἱ πεταλοῦδες ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν λεπιδοπτέρων. Τὸ σῶμα τους ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη: τὸ κεφάλι, ὅπου βρίσκονται τὰ μάτια, οἱ κεραῖες καὶ τὸ στόμα, τὸν θώρακα, ὅπου εἶνε προσκολλημένα τὰ φτερὰ καὶ τὰ πόδια, καὶ τὴν κοιλιά.

Οἱ κεραῖες διαφέρουν στὶς ἡμερόβιες καὶ τὶς νυχτόβιες πεταλοῦδες. Στὶς πρῶτες καταλήγουν σ' ἕνα εἶδος ροπάλου, ἐνῶ στὶς δεύτερες εἶνε λεπτὲς καὶ αἰχμηρές.

Μιὰ ἄλλη διάκρισις μεταξὺ τῶν ἡμεροβίων καὶ τῶν νυχτοβίων εἶνε ὅτι οἱ πρῶτες ἀνασηκώνουν κατακόρυφα τὰ φτερά τους ὅταν κάθωνται κάπου. Οἱ πεταλοῦδες τοῦ σούρουπου καὶ οἱ νυχτόβιες τὰ κρατοῦν σ' ὁριζοντία θέσι.

Μεταξὺ τῶν νυχτοβίων, οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες εἶνε ἡ καλουμένη «νεκροκεφαλὴ» ἢ Σφίγγα κι' ἡ φάλαινα. Ἡ δεύτερη ἔχει ὀγκώδεις διαστάσεις καὶ τρέχει σὰν τυφλὴ πάνω στὸ φῶς. Οἱ κάμπιες ποὺ γεννάει λέγονται «γεωμέτραι» καὶ ἀποτελοῦν ἀληθινὴ μάστιγα γιὰ τοὺς ἀγρούς. Ἡ βουλιμία τους εἶνε καταπληκτική. Καταστρέφουν τὰ πάντα καὶ δὲν περιορίζονται μόνο στὰ σπαρτὰ καὶ τὰ φύλλα τῶν δέντρων, ἀλλὰ προσβάλλουν ἐπίσης καὶ τοὺς κορμούς των. Ἡ προτίμησίς των στρέφεται ἰδίως πρὸς τὰ πεῦκα καὶ τὶς βαλανιδιές. Ὑπολογίστηκε ὅτι τρῶνε ἡμερησίως τροφὲς ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὸ πενταπλάσιο τοῦ ὄγκου τοῦ σώματός των. Τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπ' αὐτὲς τὶς τροφὲς τὸ ἀποβάλλουν αὐτούσιο, χωρὶς καμμιὰ σχεδὸν ἐπεξεργασία.

Θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ὑπάρχει ἕνα ἡμερολόγιο αὐτῶν τῶν χαριτωμένων ἐντόμων, ποὺ μᾶς γοητεύουν μὲ τὸ πολύχρωμο ντύσιμο καὶ τὸ ἀνάλαφρο πέταγμά των...

Οἱ πρῶτες πεταλοῦδες ἐμφανίζονται τὸ Μάρτιο. Ἔχουν φτερὰ πολύχρωμα, ποὺ μοιάζουν σὰν τοῦ παγωνιοῦ.

Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους οἱ καλούμενες «βασίλισσες», ποὺ εἶνε οἱ ὡραιότερες ἀπὸ τὶς ἡμερόβιες πεταλοῦδες. Τὸ μῆκος τοῦ κορμοῦ τους φτάνει τὰ 7 - 8 ἑκατοστά.

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιο κυριαρχοῦν οἱ λευκὲς πεταλοῦδες.

Τὸ Μάϊο ὑπερισχύουν οἱ καλούμενες «μακρόγλωσσες», ποὺ ἡ κοιλιά τους καταλήγει σ' ἕνα εἶδος οὐρᾶς, ὅπως τῶν πουλιῶν.

Ἡ φάλαινα, ἡ ἄτροπος, ἡ νεκροκεφαλή, κλπ. κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους κατὰ τὰ τέλη Μαΐου καὶ τὶς ἀρχὲς Ἰουνίου.

Κατὰ τὸν Ἰούνιο ἐμφανίζεται ἐπίσης ἕνα εἶδος νεκροφάγου πεταλούδας. Τὸ ἀρσενικὸ κάνει μιὰ περιοδεία τὶς πρωϊνὲς ὧρες καὶ τρέφεται μὲ παντὸς εἴδους ἀκαθαρσίες. Ἡ θηλυκή, ποὺ εἶνε μεγαλύτερη, περνάει ὅλη τὴν ἡμέρα ἀκίνητη πάνω στὴν κορυφὴ ἑνὸς δέντρου καὶ κατεβαίνει ἀπὸ κεῖ μόλις σουρουπώση.

Νεκροφάγος εἶνε ἐπίσης καὶ ἡ καλουμένη «Σιβίλλα».

Κατὰ τὸν Ἰούλιο κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους μεγάλες πεταλοῦδες ποὺ ἔχουν φτερὰ πρὸς τὸ βιολετὶ ἢ τὸ πράσινο.

Ἀπὸ τὰ τέλη Αὐγούστου ἐξαφανίζονται οἱ ἡμερόβιες πεταλοῦδες. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὡς τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Νοεμβρίου κυριαρχοῦν οἱ νυχτόβιες.

✪ ✪

Ὁ πόλεμος ἐναντίον τῶν ἐντόμων

Ὁ καθηγητὴς τῆς ἐντομολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς πολιτείας Ὀρεγκὸν Ἔντουαρντ Λίντκβιστ ἐδήλωσε ὅτι τὰ ἔντομα ὅλου σχεδὸν τοῦ κόσμου ἐξοικειώθησαν μὲ τὸ D.D.T. κατὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς χρησιμοποιήσεώς του. «Πρέπει, εἶπε, νὰ βρεθῆ ἕνα ὑπὲρ - D.D.T., ἂν θέλωμε ν' ἀντιμετωπίσωμε ἀποτελεσματικὰ τὰ ἔντομα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ φοβερώτερο ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὸ ὑπὲρ - D.D.T. ὅμως θ' ἀχρηστευθῆ κι' αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του. Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρωπίνων ἀνακαλύψεων στὴν περιοχὴ τοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν ἐντόμων».

«ΓΚΡΕΚΑ»

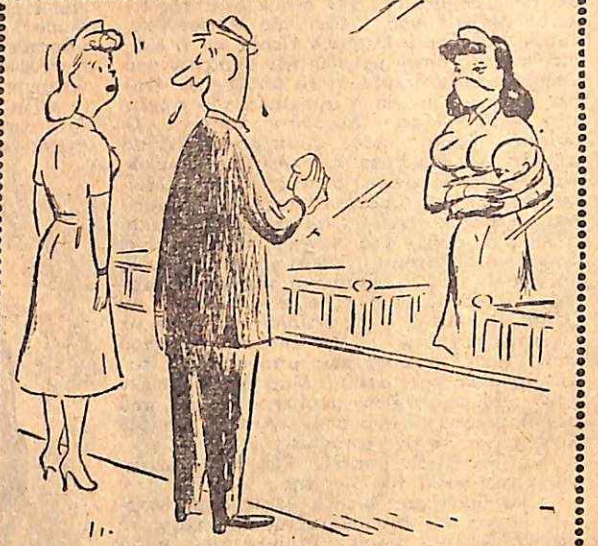

— Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πῶς εἶνε τρίδυμα!...

— Μήπως σᾶς ἔφεραν μιὰ φοῦστα μὲ τέσσερα παιδιὰ κρεμασμένα ἀπ' αὐτήν!...

«Ici Paris»

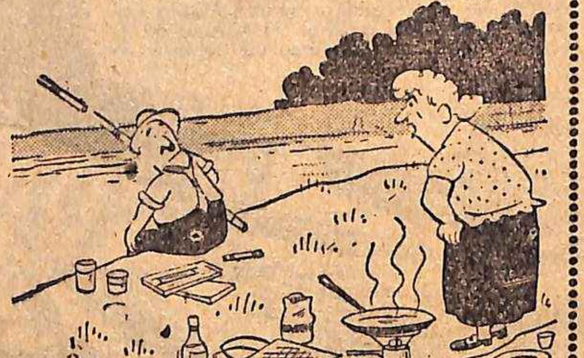

— Τί θὰ γίνη, ἀχαΐρευτε; Εἶνε μισὴ ὥρα ποὺ βράζει τὸ λάδι!...

«Inter»

Ὁ ζωόφιλος δίνει ἐλεημοσύνη.

«France - Dimanche»

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Σίλβερ τρέχει ἀμέσως ἐπὶ τόπου καὶ ἀνακρίνει τὸν Πέτερ Μέλις. Ἔχει ὑπ' ὄψιν του τὸ κουμπὶ ποὺ βρέθηκε στὸ διαμέρισμα τοῦ ἐγκλήματος στὸ τραῖνο τοῦ μεσονυκτίου. Ἴσως νὰ ὑπάρχη κάποια σχέσις μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν περιστατικῶν. Ὁ Μέλις ἀποκαλύπτει τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πέταξε τὸ κοστοῦμι στὸ ποτάμι. Ὁ Σίλβερ τρέχει στὸ σπίτι του καὶ τηλεφωνεῖ στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ. Ἔξαφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται μιὰ γυναῖκα, ἡ ὑπηρέτρια, μιὰ παληὰ του ὕποπτη γνωριμία. Ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ἡ ὑπηρέτρια συνομιλοῦν. Οἱ στιγμὲς εἶνε κρίσιμες.

15ον — Πρόκειται γιὰ τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ... Εἶμαι ὁ μνηστὴρ της... Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο...

Ὁ σὲρ Ἔκτωρ ἀναταράχτηκε πάνω στὸ κάθισμά του.

— Μιλῆστε, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμη ἤρεμη.

— Ἡ Ἔνιντ, ἀπάντησε ὁ Πέτερ Ἴρβιν, ξαναβρῆκε τὴ μνήμη της. Αὐτὸ ἔγινε, ξαφνικά, καθὼς μιλούσαμε γιὰ κάτι τὸ ὁλότελα ἀσήμαντο...

Ὁ σὲρ Ἔκτωρ εἶχε κρεμαστῆ ἀπὸ τὰ χείλη του.

— Ποιὸς σκότωσε τὸν Σύλας Ἰσμαί; ρώτησε.

Ὁ Πέτερ Ἴρβιν ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπε ψιθυριστὰ μερικὲς λέξεις.

Ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ τὸν ἄκουσε κατάπληκτος. Ἔπειτα, ἔσκυψε πάνω στὸ τραπέζι του κι' ἄρχισε νὰ γράφη βιαστικά. Κάθε φορὰ ποὺ τελείωνε ἕνα σημείωμα, τὸ ἔδινε σ' ἕναν πόλισμαν, ποὺ ἔφευγε ἀμέσως, γιὰ νὰ τὸ πάη στὸ θάλαμο μεταβιβάσεων.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁλόκληρος ὁ μηχανισμὸς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ βρισκόταν ἐπὶ ποδός... Τὰ δίχτυα της ἁπλώνονταν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις... Ὁ δολοφόνος, μόνον ἂν κατάφερνε νὰ ἐξαϋλωθῆ, θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη.

. . . .

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, μιὰ νεαρὴ γυναῖκα ἀγωνιοῦσε μέσα σ' ἕνα κομψὸ διαμέρισμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κένσυνγκτων.

Ἦταν ἡ Ἄννα, ἡ σύζυγος τοῦ Τζόε Κουΐρκ. Ὁ ἀγαπημένος της θὰ γύριζε τάχα; Ἢ θάπεφτε στὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν;... Γιατὶ νὰ τὸν ἀφήση νὰ φύγη; Τῆς εἶχε πῆ πὼς αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις θὰ ἦταν ἡ τελευταία. Ἀλλὰ συνήθως οἱ ἄνθρωποι τὴν παθαίνουν τὴ στιγμὴ ποὺ θέλουν ν' ἀποχαιρετήσουν τὴν παληά τους ζωὴ γιὰ ν' ἀρχίσουν μιὰ καινούργια... Ἂν αὐτὴ ἦταν ἡ μοῖρα τοῦ Τζόε, ἡ Ἄννα θὰ προτιμοῦσε νὰ σκοτωθῆ.

Ξαφνικά, ἀντήχησε τὸ τηλέφωνο.

— Ἐμπρός...

Ἦταν ὁ Τζόε.

Ἡ Ἄννα ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη ἀνακούφισι.

— Ἡσύχασε, τῆς εἶπε ἡ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Τελείωσαν ὅλα... Δὲν μένει τώρα νὰ κάμωμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ φύγωμε...

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σὲ παρακολουθοῦσε;

— Ἔχασα τὰ ἴχνη του, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Τζόε. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐκτεθοῦμε σὲ καινούργιους κινδύνους... Πρόσεξε τώρα τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ... Ρίξε σὲ μιὰ βαλίτσα τὰ πράγματα ποὺ νομίζεις ἀπαραίτητα καὶ ἄφησε ὅλα τὰ ἄλλα... Θὰ φύγης ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀφοῦ βεβαιωθῆς πρῶτα ὅτι κανεὶς δὲν σὲ παρακολουθεῖ... Θὰ σὲ περιμένω στὸ μικρὸ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου μείναμε ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο μας... Τὸ θυμᾶσαι, ἔ; Θαυμάσια! Ἀλλὰ δὲν θάρθῃς κατ' εὐθεῖαν... Πάρε δύο, τρία, πέντε, δέκα αὐτοκίνητα καὶ κάμε διάφορες βόλτες μέσα στὴν πόλι... Ἂν τυχὸν σὲ παρακολουθῆ κανείς, πρέπει νὰ χάση τελείως τὰ ἴχνη σου...

— Κατάλαβα, Τζόε...

— Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἄλλο. Μὴ βιαστῆς καθόλου... Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ φύγουμε γιὰ τὴν Ἀμερική...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κασκέτο

Ὁ Σίλβερ εἶχε ἀπομείνει μόνος. Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ τοῦ Σάππερτον, ποὺ εἶχαν τρέξει στὴν πρόσκλησί του, εἶχαν φύγει πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές, παίρνοντας μαζί τους καὶ τὴν Κατερίνα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους, ὁ Σίλβερ εἶχε ξαναπάρει τὴ Σκώτλαντ Γυάρντ στὸ τηλέφωνο κι' εἶχε ἀποτελειώσει τὴ συνομιλία του μὲ τὸν σὲρ Ἔκτορα Φρούντ.

Μιλοῦσε μὲ ὕφος θριάμβου, ποὺ γέμισε ἀπὸ ἱκανοποίησι τὸν ἀνώτατο ἀρχηγὸ τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας. Τὸ δρᾶμα πλησίαζε τώρα στὸ τέλος του. Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ πέση στὴν παγίδα ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς καταπληκτικῆς συμμορίας. Θὰ πήγαινε τάχα στὸ «Μπέντινγκ Βίλλοους»; Ὁ Σίλβερ εἶχε κάθε λόγο νὰ τὸ πιστεύη.

Ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ εἶχαν ἐκπεμφθῆ ἀμέσως οἱ ἀπαιτούμενες διαταγές. Ἔτσι, ὁ Μπρίαν δὲν πήγαινε πιὰ στὰ τυφλά. Ἤξερε ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθυνθῆ καὶ τί ἐπρόκειτο νὰ κάμη.

Ὁ Σίλβερ, ὡστόσο, μ' ὅλο τὸ αἰσιόδοξο ὕφος του στὸ τηλέφωνο, ἦταν ἀρκετὰ ἀνήσυχος. Ἡ Κατερίνα, φεύγοντας, τὸν εἶχε κυττάξει μ' ἕνα αἰνιγματικὸ βλέμμα, λὲς καὶ τὸν περιγελοῦσε.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ μαντεύση τὴ σημασία ποὺ εἶχε αὐτὸ τὸ βλέμμα. Ἡ Κατερίνα εἶχε κατορθώσει τάχα ν' ἀφήση κάποιο σημάδι, ποὺ θἄκανε τὸν ἀρχηγὸ νὰ λάβη τὰ μέτρα του; Ἢ μήπως ὑπῆρχε κάποια ἀόρατη παγίδα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι; Ἄγνωστον.

Πέρασαν δέκα λεπτά. Ἔπειτα ἕνα τέταρτο.

Ξαφνικά, χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Σίλβερ ἔκαμε ἀσυναίσθητα νὰ τρέξη, γιὰ νὰ σηκώση τὸ ἀκουστικό. Ἀλλὰ σταμάτησε ἀμέσως. Ἦταν πιθανὸν νὰ τὸν ζητοῦσαν ἀπὸ τὴ Γυάρντ γιὰ νὰ τοῦ κάμουν γνωστὰ τὰ μέτρα ποὺ εἶχαν πάρει. Ἢ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τοῦ Σάππερτον. Ἀλλὰ μποροῦσε ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος νὰ μὴν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ μυστηριώδη ἀρχηγὸ ποὺ περίμενε. Νὰ γιατὶ προτίμησε νὰ μὴν ἀπαντήση σ' αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα.

Εἶχε ἀφήσει ἀναμμένο μόνο τὸ φῶς τοῦ χώλ, ὅπως εἶχε κάμει ἡ Κατερίνα ὅταν γύρισε ἀπὸ τὰ ψώνια της. Ὅλο τὸ ἄλλο σπίτι ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Ὁ Σίλβερ περίμενε σ' ἕνα δωμάτιο πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ χώλ. Τὸ κυριώτερο ἦταν νὰ μὴν ὑποπτευθῆ τίποτε ὁ ἄνθρωπός του καὶ νὰ προχωρήση ἀνύποπτος στὸ ἐσωτερικό. Τὸ τί θὰ ἔκανε κατόπιν ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν τὸ ἤξερε. Θὰ κανόνιζε τὴ στάσι του ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις.

Πέρασαν ἄλλα πέντε λεπτά. Καί, ξαφνικά, ἀκούστηκε θόρυβος βημάτων στὸν κῆπο. Ἔπειτα κάποιος γύρισε ἕνα κλειδὶ μέσα στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας καὶ τὴν ἄνοιξε.

Ὁ Σίλβερ μποροῦσε νὰ τὸν βλέπη ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ εἶνε ὁρατός. Καὶ τὸ πρῶτο αἴσθημα ποὺ δοκίμασε ἦταν μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσις. Ἀντὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ περίμενε, εἶδε μπροστά του ἕνα κλασσικὸ τύπο σωφέρ, μ' ἕνα πέτσινο σακκάκι καὶ ἕνα κασκέτο, μὲ μεγάλο γεῖσο στὸ κεφάλι.

Αὐτός, λοιπόν, ἦταν ὁ μυστηριώδης ἀρχηγός; Ὄχι, βέβαια. Ὁ Σίλβερ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη τὰ μάτια του...

Πάνω σ' ἕνα ἡφαίστειο

Ὁ σωφὲρ ἀνέβηκε μὲ κόπο τὰ τέσσερα σκαλοπάτια ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ χώλ. Φαινόταν νὰ ὑποφέρη. Ἔπειτα, διέσχισε τὸ χὼλ καὶ μπῆκε σ' ἕνα δωμάτιο ἀπέναντι ἀπὸ κεῖνο ὅπου βρισκόταν ὁ Σίλβερ. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ φωτίστηκε ἀμέσως.

Δὲν εἶχε κλείσει τὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ δωματίου κι' ὁ Σίλβερ τὸν ἄκουσε σὲ μιὰ στιγμή, νὰ φωνάζη:

— Κατερίνα!

Ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὸν εἶχε ἀπατήσει. Ἀλλ' ἀκούγοντας τὴ φωνή του κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ζητοῦσε κι' ἕνα χαμόγελο θριάμβου μισάνοιξε τὰ χείλη του.

Ὁ Σίλβερ ἔσκυψε λίγο κι' εἶδε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τὸν ἄνθρωπό του. Εἶχε καθίσει πάνω ἀπὸ ἕνα μεγάλο γραφεῖο καὶ κρατοῦσε μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι του.

— Κατερίνα! ξαναφώναξε.

Ἀλλ' ἀντὶ γιὰ τὴν Κατερίνα, ἐκεῖνος ποὺ μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο ἦταν ὁ Σίλβερ.

— Λῶρενς Μποός, εἶπε, σᾶς συλλαμβάνω ὡς δολοφόνο τοῦ...

Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ ἔχουν ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ χρησιμοποιοῦν τὸ περίστροφό τους παρὰ μόνο σὲ περίπτωσι ἀνάγκης. Κι' ὁ Σίλβερ δὲν θέλησε νὰ παραβῆ αὐτὴ τὴν ἀρχή. Γιὰ ποιὸ λόγο, ἄλλωστε, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ποὺ στεκόταν ἀπέναντί του δὲν κρατοῦσε κανένα ὅπλο στὰ χέρια του;

Ὁ σωφὲρ τὸν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ χωρὶς νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἔπειτα, ἅπλωσε τὸ ἀριστερό του χέρι

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασιῶν, σχίσιμο, κόψιμο, σκωροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι διορθώνονται δι' ὑφάνσεως παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτὰ καὶ καμπαρντίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία», Δώρου 5 γ' (1ον πάτωμα) Ἀδελφοὶ Λώλη. Τηλέφ. 55.314.

Ὁ μίστερ Σμὶθ

Τὸ ἐπίθετο Σμὶθ εἶναι πολὺ κοινὸ στὴν Ἀγγλία.

Σ' ἕνα σπίτι, λοιπόν, τοῦ Λονδίνου, ἔμεναν δύο οἰκογενειάρχαι μὲ τὸ ἴδιο ἐπώνυμο. Ὁ ἕνας Σμὶθ ἦταν θαλασσινὸς κι' ὁ ἄλλος συνταξιοῦχος ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ.

Ὁ μίστερ Σμὶθ, ὑπ' ἀριθμὸν 1, ἀνεχώρησε ἕνα πρωῒ γιὰ ταξίδι στὴν Ἀφρική. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ συνώνυμός του, μίστερ Σμὶθ, ὑπ' ἀριθμὸν 2, πέθανε ἀπὸ συγκοπὴ καρδίας.

Οἱ φίλοι τοῦ ἀποθανόντος ἔσπευσαν νὰ ὑποβάλουν τὰ συλλυπητήριά τους στὴν ἀπαρηγόρητη χήρα. Ἄλλοι πάλιν φίλοι τοῦ μεταστάντος ἔστειλαν τηλεγραφήματα ἀπὸ τὶς Ἰνδίες καὶ τὸν Καναδᾶ, ὅπου ὁ μακαρίτης εἶχε ὑπηρετήσει ἐπὶ 30 χρόνια.

Ἀμέσως μόλις ἔφτασε στὴν Ἀμερικὴ ὁ ἄλλος μίστερ Σμὶθ, ὁ ναυτικός, ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα στὴ γυναῖκα του. Ἀλλὰ ὁ διανομεὺς τὸ ἔδωσε, κατὰ λάθος, στὴν ἄλλη κυρία Σμὶθ, τὴ χήρα.

Ἡ δυστυχισμένη, μόλις τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ διάβασε λιποθύμησε. Τὸ τηλεγράφημα ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ἔφθασα αἰσίως. Ὑποφέρω τρομερὰ ἀπὸ τὴ φοβερὴ ζέστη. Ζέστη κολάσεως! Γρήγορα θὰ ἐπανέλθω. Σμὶθ».

καὶ στήριζε τὸ δείκτη του πάνω σ' ἕνα κουμπὶ ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ.

—Ἡ ἐπίσκεψί σας, ἀγαπητέ μου ἐπιθεωρητά, εἶπε μὲ ἤρεμο τόνο, δὲν μοῦ εἶνε καθόλου εὐχάριστη... Ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι, ἂν κάμετε τὴν παραμικρὴ κίνησι, ἡ Σάλλυ Μάρς, ὅπως κι' ἐμεῖς οἱ δυό, θὰ τιναχτοῦμε στὸν ἀέρα...

Τὸ ὄνομα τῆς νέας κάρφωσε τὸν ἐπιθεωρητὴ στὴ θέσι του. Ὁ Μπροὺς ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν ἀμηχανία του, γιὰ νὰ βγάλη ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα περίστροφο καὶ νὰ τὸ ἀποθέση μπροστά του πάνω στὸ τραπέζι.

Μόνον τότε ὁ Σίλβερ κατάλαβε ὅτι εἶχε φερθῆ σὰν ἠλίθιος. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε, ὡστόσο, δὲν ἦταν ἡ ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου. Ἔτρεμε περισσότερο γιὰ τὴν τύχη τῆς Σάλλυ.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε.

Κομπιναιζόν
Ζέρσεϋ-Κλὸς
10.000—30.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

Σὲ 25 μέρες...
Χρησιμοποιῶντας καθημερινῶς τὴν Lotion ideal καὶ τὴν Crème vitaminée.
«Mirovil»
θὰ δῆτε μιὰ τόση μεγάλη ἀλλαγὴ στὸ πρόσωπό σας, ποὺ θὰ σᾶς ἐκπλήξη καὶ θὰ σᾶς ἐνθουσιάση. Ἡ γοητεία καὶ ἡ ὠμορφιὰ θὰ λάμπουν στὸ πρόσωπό σας.
«Mirovil»
Πρωτότυπα καλλυντικὰ προϊόντα τοῦ 1950 τῶν Ἐπιστημονικῶν Ἐργαστηρίων «PROFARM». Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεῖα.
Γεν. ἀντιπρόσωπος
ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ - ΓΕΝΝΑΔΗΣ & Σια
Πραξιτέλους 40, Τηλ. 34-980
ΕΡΜΗΣ

ΣΚΟΝΑΚΙΑ ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ
ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Εἰς φακέλλους
RIDA
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΡΟΡΗ 4 ΤΗΛ. 26.123

—Ὅπως βλέπετε, ἀπάντησε ὁ Μπρούς, ὁ δείκτης τοῦ ἀριστεροῦ μου χεριοῦ ἀκουμπάει πάνω σ' ἕνα κουμπί, ποὺ συνδέεται μὲ μιὰ ποσότητα δυναμίτιδος. Αὐτὴ ἡ ποσοτης εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ κονιορτοποιήση ὅλο τὸ σπίτι.

Ἦταν μιὰ χονδροειδὴς φάρσα; Ἡ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ πραγματικὴ ἀπειλή;

—Σᾶς προειδοποίησα! ξαναεῖπε ὁ Μπρούς. Τὴν εὐθύνη γιὰ ὅ,τι πρόκειται νὰ συμβῆ θὰ τὴν ἔχετε σεῖς καὶ μόνο.

Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ Σίλβερ.

—Ποῦ εἶνε ἡ Σάλλυ Μάρς; ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

Ὁ Μπροὺς χαμογέλασε. Εἶχε μαντέψει ἀπὸ καιρὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Σίλβερ γιὰ τὴ νέα.

—Βρίσκεται ἐδῶ, κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ στέγη, ἀπάντησε. Μισοκοιμισμένη ἴσως, γιατὶ χρειάστηκε νὰ τῆς δώσουμε μερικὰ ὑπνωτικὰ φάρμακα γιὰ νὰ τὴν κρατήσουμε ἤρεμη. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅμως, εινε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της.

Τὸ ὕφος του ἔγινε περιγελαστικό.

—Δὲν εἴσαστε πολὺ δυνατὸς στὶς ἔρευνες, ἀγαπητέ μου ἐπιθεωρητά, πρόσθεσε. Διαφορετικά, ἔπρεπε νὰ εἴχατε βρῆ τὴ Σάλλυ. Τὸ πρᾶγμα, δὲν ἦταν ἄλλωστε, πολὺ δύσκολο.

—Ἡ ἱστορία ποὺ μοῦ εἴπατε ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο σας ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γράμμα ποὺ ἔλαβε ἦταν, λοιπόν, ψεύτικη;

—Καθόλου. Ἡ Σάλλυ ἔλαβε πράγματι μιὰ ἐπιστολή, ὅπως σᾶς ἐξήγησε ὁ θυρωρὸς τοῦ γραφείου μου. Δὲν νομίζω, ὡστόσο, πὼς τὸ περιεχόμενό της ἦταν σημαντικό. Ὁπωσδήποτε αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ δὲν εἶχε σχέσι μὲ τὴν ἀναχώρησι της. Ἐγὼ τὴν παρακάλεσα νὰ φύγη ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Βρῆκα μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ τὴν στείλω ἐδῶ, ὅπου καὶ ἔμεινε σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ εἶχα δώσει.

—Καὶ τώρα σκοπεύετε νὰ τὴ σκοτώσετε, ὅπως καὶ μένα;

—Αὐτὴ τουλάχιστον δὲν πρόκειται νὰ καταλάβη τίποτε, ἀπάντησε ὁ Μπρούς. Θὰ περάση ἀπὸ τὴ ζωὴ στὸ θάνατο χωρὶς πόνο καὶ χωρὶς λύπη... Ἔχετε ἰδέα τί πρᾶγμα εἶνε μιὰ μεγάλη ἔκρηξις;... Μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἰδῶ μερικὲς τέτοιες ἐκρήξεις κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου... Δὲν βρισκόμουν, εὐτυχῶς, πολὺ κοντά. Ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις ποὺ μοῦ ἔκαμαν παραμένει πάντοτε πολὺ ζωντανὴ μέσα στὸ μυαλό μου... Σκέφτηκα πολλὲς φορὲς ὅτι μιὰ τέτοια ἔκρηξις ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ κανείς... Ὅλα τελειώνουν μέσα σ' ἕνα μικρὸ κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου...

—Ὑποθέτω ὅτι ἡ Κατερίνα, ἡ πιστὴ φίλη σας, ἤξερε αὐτὸ τὸ σατανικὸ συνδυασμό, εἶπε ὁ Σίλβερ, ξαναφέρνοντας στὸ μυαλό του τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο αὐτῆς τῆς γυναίκας, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ τὴν ἔσπρωχναν πρὸς τὴν πόρτα.

—Ἡ Κατερίνα; ἀπάντησε ὁ Μπρούς. Καὶ βέβαια τὸ ἤξερε. Ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῆ ὅτι θὰ τέλειωνα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἡ ἐγκατάστασις προοριζόταν ἀρχικὰ γιὰ μερικὰ ἄλλα πρόσωπα π. χ. γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Σκῶτλαντ Γυάρντ, ἂν ἔφταναν ποτὲ ὡς ἐδῶ.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Σίλβερ δούλευε ἐντατικά. Ἂν ὁ Μπροὺς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ χαθῆ κι' ὁ ἴδιος, τότε πῶς μποροῦσε νὰ προκαλέση τὴν ἔκρηξι καὶ ταυτόχρονα νὰ γλυτώση;

Ἡ ἰδέα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ φάρσα ξαναγύριζε στὸ μυαλό του. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ φοβηθῆ ἦταν τὸ περίστροφο ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τραπέζι μπροστὰ στὸ Μπρούς.

Τὸ πᾶν ἦταν ζήτημα ταχύτητος. Ἂν μποροῦσε νὰ βρεθῆ, ξαφνικά, πάνω στὸ Μπρούς, ὅλα θὰ τελείωναν ἴσως μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Γιατὶ ὁ ἀντίπαλός του δὲν θὰ πρόφταινε νὰ χρησιμοποιήση τὸ περίστροφό του. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπειλὴ τῆς ἐκρήξεως, ὁ Σίλβερ δὲν τὴν πολυπίστευε.

Κι' ἔπειτα, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς ἦταν χαμένος. Ὑπῆρχε, βέβαια, ἡ περίπτωσις νὰ φτάσουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπρίαν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ τὸν ἔσωζε. Γιατὶ ὁ Μπρούς, μόλις ἄκουγε τὸν παραμικρὸ θόρυβο, θὰ προσπαθοῦσε νὰ διαφύγη, ἄν, βέβαια, εἶχε στὴ διάθεσί του κάποιον τρόπο διαφυγῆς. Ἀλλά, προτοῦ τὸ ἐπιχειρήση, θὰ φρόντιζε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν

Αἰν. Καραγιάννη
ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 84
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤ/ΝΟΥ 60
ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΕΡΨΙΘΕΑΣ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Ἀρίστης Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 61. 1ος ὄροφος, παραπλεύρως κινηματογράφου «Μοντιάλ» Τηλ. 26-407

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΗΕΣ
Ριζική, ταχεία ἐξαφάνισις. Εἰδικὴ θεραπεία διὰ ξανάνειωμα προσώπου, πανάδες, τριχόπτωσιν, ρυτίδες, ἀγγειώματα, στίγματα, οὐλὲς κλπ. Αἰσθητικὸς Λ. ΓΙΟΕΛ, Βαλαωρίτου 12, τηλέφ. 33-039. Ἡ πρώτη ἐξέτασις ΔΩΡΕΑΝ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62Α ΤΗΛ. 53-156

ἀντίπαλο ποὺ βρισκόταν μπροστά του.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ὁ Σίλβερ πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Σὲ μιὰ στιγμή, χύμηξε μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του...

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ διατρέξη περισσότερο ἀπὸ τὸ μισὸ τῆς ἀποστάσεως ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' αὐτόν. Ὁ Μπροὺς ἅρπαξε, ξαφνικά, τὸ περίστροφο καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη.

Ὁ Σίλβερ εἶδε μιὰ λάμψι καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ... Ἔπειτα, ὅλα θόλωσαν γύρω του. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς βυθιζόταν σὲ μιὰν ἄβυσσο, ποὺ δὲν εἶχε τέρμα. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ πιαστῆ ἀπὸ κάτι γιὰ νὰ συγκρατηθῆ. Κυλοῦσε ὁλοένα καὶ πιὸ βαθειά... Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, εἶχε χάσει τὴ συναίσθησι τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου... Τὸ μυαλό του δὲν λειτουργοῦσε πιά. Τὰ σκοτάδια τὸν εἶχαν τυλίξει ἀπὸ παντοῦ...

Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια του, δεν ηταν σε θέσι να πη ἂν εἶχαν περασει μερικὲς ωρες, μερικες μερες η μερικὲς βδομαδες. Του φαινοταν πως το κεφάλι του ειχε σχιστὴ στα δύο. Ἔπειτα, προσεξε πὼς δεν μποροῦσε νὰ κουνήση οὔτε τὰ χέρια, οὔτε τὰ πόδια του.

Ἀλλὰ ποῦ, λοιπόν, βρισκόταν;

Ἄκουσε σὲ λίγο μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ ἦταν πολὺ γνώριμη καὶ τότε θυμήθηκε τὰ πάντα.

—Σας ειχα προειδοποιήσει, ἔλεγε ὁ Μπρούς. Συγχωρέστε με γιατὶ θεωρησα ἀπαραίτητο νὰ σᾶς ἀσφαλίσω, δένοντάς σας μ' ἕνα σχοινί, ἐναντιον τοῦ κινδύνου νὰ ἐπαναλάβετε τὸ ἀπερίσκεπτο διάβημά σας. Τὸ πρωτο χτύπημα δὲν ἦταν, εὐτυχῶς, πολὺ σοβαρό. Ἡ σφαῖρα μόλις σᾶς ἔκαμε ἕνα μικρὸ τραῦμα στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ κρανίου. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν μιὰ δεύτερη σφαῖρα δὲν θὰ πήγαινε νὰ χωθῆ ἀνάμεσα στὰ μάτια σας... Καὶ τότε θὰ ἦταν τὸ τέλος. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασία, βέβαια, ἀφοῦ ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς πρόκειται νὰ πεθάνετε. Ἀλλὰ θὰ μὲ στερούσατε ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι νὰ ξεδιαλύνω μαζί σας ἕνα ἢ δυὸ σημεῖα... Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς τῆς συζητήσεως, ὅπως θὰ καταλάβετε, εἶνε καθαρὰ ἀκαδημαϊκό...

Ὁ Σίλβερ εἶχε συνέλθει τελείως. Χαμογέλασε.

—Ὁ τρόπος ποὺ μ' ἔχετε δέσει, ἀπάντησε, δείχνει πὼς ξέρετε νὰ χρησιμοποιῆτε ἕνα σχοινὶ μὲ μεγάλη δεξιοτεχνία... Ἔχομε στὴ διάθεσί σας ἕνα θαυμάσιο σχοινὶ στὴ Σκῶτλαντ Γυάρντ... Νομίζω πὼς θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ νὰ τὸ ἰδῆτε. Θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ κάμετε ἕνα πήδημα σὲ βάθος ἔξη ποδῶν. Ἀπὸ κεῖ καὶ κάτω ἐκτείνεται τὸ βασίλειο τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Λῶρενς Μπροὺς ἔφερε τὸ χέρι στὸ στῆθος του κι' ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἔπειτα εἶπε:

—Βλέπω ὅτι ἐξακολουθεῖτε νὰ μὴν δίνετε πίστι στὰ λόγια μου. Φαντάζεσθε, λοιπόν, ὅτι ἀστειεύομαι λέγοντάς σας ὅτι πρόκειται νὰ τιναχτοῦμε κι' οἱ δυὸ στὸν ἀέρα;

Γέλασε νευρικά.

—Τὸ πιὸ παράξενο εἶνε,

συνέχισε, ὅτι δὲν θὰ καταλάβετε τίποτε, οὔτε θὰ μπορέσετε ν' ἀφηγηθῆτε ποτὲ τὶς ἐντυπώσεις σας σὲ κανένα. Θυμᾶμαι ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικὸ ποὺ ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ νάρκη στὸ μέτωπο τῆς Σαρλεβίλ, στὴ Γαλλία. Τὸ μόνο ποὺ βρήκαμε ἀπ' αὐτὸν ἦταν τὸ μικρὸ δακτυλάκι τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ μὲ μιὰ «σεβαλιὲρ» ποὺ φοροῦσε. Τὸ ἴδιο θὰ γίνη καὶ μὲ μᾶς, Σίλβερ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του. Τὸ τελευταῖο τηλεφώνημά του στὴ Σκῶτλαντ Γυάρντ ἦταν ἀρκετὰ σαφές. Πόσην ὥρα θὰ χρειαζόταν ἄραγε τὸ αὐτοκίνητο μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ φτάση στὸ Σάππερτον; Καί, βέβαια, θὰ εἶχαν ξεκινήσει ἀμέσως... Ὁ σὲρ Ἕκτωρ Φροὺντ τοῦ εἶχε πῆ ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς βρισκόταν ὁ ἴδιος ὁ Μπρίαν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὡστόσο, ὅτι δὲν περίμενε καὶ μεγάλα πράγματα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπέμβασι.

—Σᾶς θεωρῶ ἱκανὸ νὰ τὸ κάμετε, ἀπάντησε. Σκοτώσατε τόσους καὶ τόσους ὡς σήμερα... Ἀλλ' ἂν ἔχη ἀπομείνει μέσα σας κάποιο ἴχνος ἀνδρισμοῦ, πρέπει, προτοῦ πιέσετε αὐτὸ τὸ μοιραῖο κουμπί, νὰ δώσετε τὴν ἐλευθερία της στὴ Σάλλυ Μάρς. Ἂν δὲν μπορῆ νὰ περπατήση, ἀποθέστε την κάπου... Ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἀρκετὰ μακρυὰ γιὰ νὰ μὴν πληγωθῆ ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ θὰ ἐκσφενδονισθοῦν ὁλόγυρα...

—Περίμενα πὼς θὰ μοῦ τὸ ζητούσατε, εἶπε ὁ Μπρούς.

Φάνηκε νὰ σκέφτεται γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἔπειτα εἶπε:

—Θὰ τὸ ἔκανα πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, Σίλβερ, ὄχι γιὰ σᾶς, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἴδια. Ἡ δυστυχισμένη νέα δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς ὑποθέσεις μας.. Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω πὼς δὲν εἶχα ποτὲ τὴν πρόθεσι νὰ τῆς κάμω κακό. Δὲν σκότωσα ποτὲ κανένα παρὰ μόνο ἀπὸ ἀνάγκη. Κι' ἡ Σάλλυ εἶνε πολὺ τυχερή, ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωή. Ἤξερε πάρα πολλὰ πράγματα... Ἀλλ' ἔνοιωθα μιὰ συμπάθεια γι' αὐτὴ τὴ νέα, ποὺ ἦταν πάν-

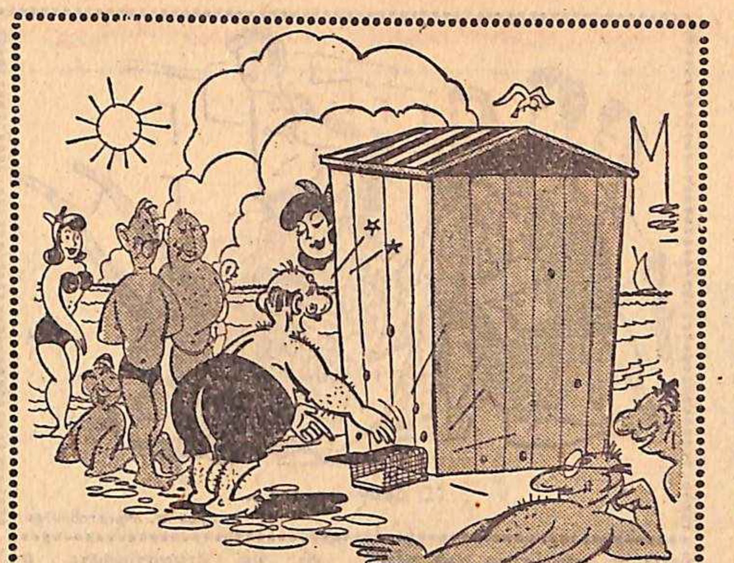

Ὁ σύζυγος: Ἄμ' ποῦ θὰ μοῦ πάη, Ἐλενίτσα; Θὰ τὸν πιάσω τὸν ἄτιμο τόν.... ποντικὸ ποὺ ἀνοίγει τὶς τρύπες!...

(Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

τοτε πολὺ καλὴ καὶ διακριτική...

—Ἕνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ θελήσετε νὰ τὴν σώσετε τώρα, εἶπε ὁ Σίλβερ.

—Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε εἶνε ἀδύνατο, ἀπάντησε ὁ Μπρούς. Ξέρετε τί λέγεται ἀνευρυσμός;

Ὁ Σίλβερ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

—Ὄχι, ἀπάντησε. Νομίζω πὼς πρόκειται γιὰ κάποια πάθησι τῆς καρδιᾶς, ἀλλ' οἱ γνώσεις μου πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν προχωροῦν περισσότερο...

—Τότε θὰ χρειαστῆ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὴ ἡ ἀσθένεια, εἶπε ὁ Μπρούς. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ σᾶς κάμω νὰ πλήξετε...

Ὁ Σίλβερ θὰ ἄκουγε τὰ πάντα, ἀρκεῖ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ περνοῦσε ἡ ὥρα. Αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο... Τὸ τραῦμα του στὸ κεφάλι τὸν πονοῦσε ἀρκετά, ἀλλὰ καταλάβαινε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐπικίνδυνο. Ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε χτυπήσει ξυστά. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὅπως μποροῦσε νὰ συμπεράνη ἀπὸ τὶς κηλίδες ποὺ βρίσκονταν πάνω στὸ σακάκι καὶ τὸ πουκάμισό του, εἶχε τρέξει στὴν ἀρχὴ ἄφθονο αἷμα ἀπὸ τὴν πληγή του. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἔτρεχε πιά.

—Σᾶς ἀκούω, εἶπε.

—Ἡ τρομερὴ ἀναγγελία, γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας μου, συνέχισε ὁ Μπρούς, μοῦ ἔγινε πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες ἀπὸ μιὰ ἐπιστημονικὴ κορυφὴ τοῦ Λονδίνου, μὲ εἰλικρίνεια καὶ ὠμότητα. Ὁ διάσημος καρδιολόγος ποὺ συμβουλεύθηκα μοῦ εἶπε ἀπερίφραστα: «Εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ ζήσετε ἕνα ἢ δυὸ ἀκόμη μῆνες, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ ἀποφύγετε κάθε ἴχνος συγκινήσεως. Διαφορετικά, δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τίποτε... Δυστυχῶς, ἤρθατε νὰ μὲ συμβουλευθῆτε πολὺ ἀργά... Ἔτσι συμβαίνει μὲ τοὺς πιὸ πολλοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἀποδίδουν σημασία στὶς ἐνοχλήσεις ποὺ αἰσθάνονται καὶ πηγαίνουν στὸ γιατρὸ ὅταν βρίσκωνται πιὰ στὸν προθάλαμο τοῦ θανάτου...». Νὰ μιλήση ἔτσι σὲ μένα, ποὺ δὲν ζήτησα τίποτε ἄλλο στὴ ζωή μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς βίαιες συγκινήσεις!... Τὸ

καταλαβαίνετε αὐτό, Σίλβερ; Τὸ κακὸ στὴν περίπτωσί μου, βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴν καρδιά, στὴν ἀρχὴ τῆς μεγάλης ἀρτηρίας, ποὺ ἔχει διογκωθῆ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο καὶ μοιάζει μὲ τὰ μπαλλόνια ποὺ δίνουν στὰ παιδιά. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα. Εἶνε σὰν νἄχετε στὸ στῆθος σας μιὰ βόμβα, ποὺ πρόκειται νὰ ἐκραγῆ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, ὅπως καὶ τὰ κιβώτια μὲ τὴ δυναμίτιδα, ποὺ ἔχω στὸ ὑπόγειο, μόλις πιέσω αὐτὸ ἐδῶ τὸ κουμπί...

» Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ προτήτερα, δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ νὰ ζητάω τὶς μεγάλες καὶ δυνατὲς συγκινήσεις. Αὐτὴ ἡ διάθεσις ἀναπτύσσεται σιγὰ-σιγά, Σίλβερ. Καὶ ζητάει κανεὶς διαρκῶς κάτι τὸ πιὸ ἔντονο καὶ τὸ πιὸ βίαιο. Τὰ πράγματα ποὺ σᾶς ἐνθουσίαζαν πρὶν σᾶς φαίνονται μὲ τὸν καιρὸ συνηθισμένα καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον. Θὰ ξέρετε, βέβαια, ποιὰ ἦταν ἡ τελευταία περιπέτειά μου. Ἀλάφρωσα τὸ μαχαραγιᾶ τοῦ Μινταρὰχ ἀπὸ τὰ κοσμήματά του. Νομίζετε, λοιπόν, πὼς ἐκεῖνο ποὺ μὲ παρακίνησε σ' αὐτὴ τὴν πρᾶξι ἦταν ἡ ἰδέα τοῦ κέρδους; Κάθε ἄλλο. Ἀλλ' ἤθελα νὰ δώσω μιὰ συγκίνησι στὸν ἑαυτό μου, μετὰ τὴ θανατικὴ καταδίκη μου ἀπὸ τὸ γιατρό.

—Μοῦ κάνει ἐντύπωσι αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε, εἶπε ὁ Σίλβερ. Γιατὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀγνοούσατε ὅτι στὴ Σκῶτλαντ Γυάρντ προσπαθοῦσαν νὰ σᾶς παρασύρουν σὲ παγίδα...

—Τὸ ἤξερα, ἀπάντησε ὁ Μπρούς. Κι' αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μὲ παρακίνησε νὰ μὴν ἀναβάλω αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Νομίζετε, λοιπόν, πὼς ἔχει ἀξία τὸ νὰ πᾶς νὰ πάρης κάτι, χωρὶς νὰ διατρέξης τὸν παραμικρὸ κίνδυνο; Ὄχι. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἀξία εἶνε τὸ νὰ ξέρης πὼς μπορεῖ νὰ σὲ πιάσουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη κι' ὅμως νὰ μὴν ὑποχωρῆς ἀπὸ τὸ σκοπό σου... Ἡ συγκίνησις ποὺ δοκιμάζεις τότε ἔχει κάτι τὸ ὑπερκόσμιο κάτι τὸ θεῖο, θὰ τολμοῦσα νὰ πῶ...

Ὁ Σίλβερ κύτταξε μὲ κατάπληξι καὶ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸν

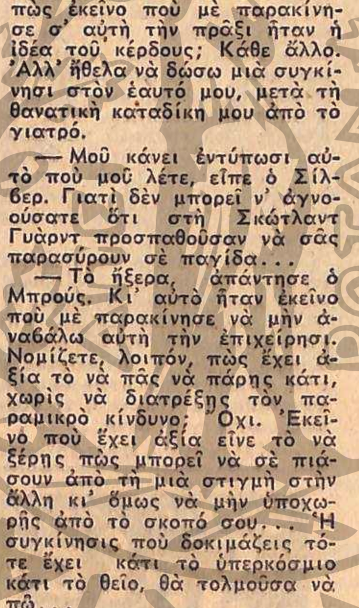

ἄνθρωπο. Ὁ Μπροὺς εἶχε βγάλει τώρα τὸ πέτσινο σακκάκι του, τὸ κασκέτο καὶ τὰ ψεύτικα μουστάκια ποὺ στόλιζαν τὸ ἐπάνω χεῖλος του κι' εἶχε ξαναγίνει ὁ ὑποδειγματικὸς τζέντλεμαν, ποὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς εἶχε γνωρίσει στὰ γραφεῖα τοῦ ἀγγλοαμερικανικοῦ συνδικάτου θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων.

—Τί ἀπόγιναν τὰ κοσμήματα τοῦ μαχαραγιᾶ; ρώτησε ὁ Σίλβερ.

—Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς πληροφορήσω, ἀπάντησε ὁ Μπρούς. Ὅπως σᾶς εἶπα, αὐτὰ τὰ κοσμήματα δὲν εἶχαν γιὰ μένα καμμιὰ ἀξία. Τὰ μοίρασα σὲ μερικοὺς φίλους μου ἤ, ἂν προτιμᾶτε, σὲ κείνους ποὺ συνεργάστηκαν μαζί μου σ' αὐτὴ τὴ δουλειά... Πρέπει νὰ προσθέσω πὼς ἡ συγκίνησις ποὺ μοῦ ἔδωσε αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις λίγο ἔλειψε νὰ μὲ σκοτώση... Δὲν εἶνε κωμικὸ ν' ἀφηγοῦμαι ὅλες αὐτὲς τὶς ἱστορίες καί, μάλιστα, σὲ σᾶς;... Θὰ συμφωνήσετε ὑποθέτω, μαζί μου ὅτι ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατος εἶνε δυὸ πράγματα πολὺ κωμικὰ ἢ πολὺ τραγικά...

—Ἔχετε δίκηο ἴσως, εἶπε ὁ Σίλβερ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς πρόκειται νὰ πεθάνετε, γιατὶ δὲν τερματίζετε τὴ ζωή σας μὲ μιὰ καλὴ πρᾶξι, σώζοντας τὴ Σάλλυ;... Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μπροὺς πῆρε μιὰ τραγικὴ ἔκφρασι.

—Δυστυχῶς, ὄχι, ἀπάντησε. Γιατὶ δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου καλὰ καὶ φοβοῦμαι μήπως λιποθυμήσω καθὼς θὰ μεταφέρω ἔξω τὴ νέα ἢ κατὰ τὴν ἐπιστροφή... Καί, στὴν περίπτωσι αὐτή, ὅπως εἴχατε τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ ὑπενθυμίσετε, θὰ πρέπει νὰ κάμω τὴ γνωριμία τοῦ σχοινιοῦ τῆς κρεμάλας ποὺ ἔχετε ἑτοιμάσει γιὰ μένα... Σᾶς βεβαιῶ, λοιπόν, πὼς αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει καθόλου. Ὁ θάνατος μὲ τὴ δυναμίτιδα εἶνε προτιμότερος.... Ἀλλὰ νομίζω πὼς εἶχα ἀρχίσει νὰ σᾶς ἐκμυστηρεύωμαι τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς μου, Σίλβερ. Θέλω νὰ πιστέψετε ὅτι δὲν μίλησα ποτὲ σὲ κανένα γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἴσαστε ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖος ποὺ

θὰ μάθετε ποιὰ ἦταν τὰ ἐλατήρια ποὺ μὲ παρακίνησαν στὶς ἐγκληματικές μου πράξεις. Μ' εὐχαριστεῖ ποὺ σᾶς ἐκμυστηρεύομαι. Γιατὶ εἴσαστε ἕνας ἄξιος ἀντίπαλος. Τὸ κακὸ στὴν περίπτωσί μας εἶνε ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξη οὔτε νικητὴς οὔτε νικημένος. Θὰ τελειώσωμε κι' οἱ δυὸ μαζί... Ὅπως σᾶς ἔλεγα, λοιπόν, βρῆκα γιὰ ἕνα διάστημα τὶς συγκινήσεις ποὺ λαχταροῦσε ἡ ψυχή μου στὶς ἐπιχειρήσεις. Ξέρετε τί πάει νὰ πῆ νὰ παίζετε ὅλη σας τὴν περιουσία, ὅλη σας τὴ ζωὴ πάνω σ' ἕνα μοναδικὸ χαρτί; Γιατὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἡ μεγάλη ἐπιχείρησις. Ὁ μικροεπιχειρηματίας διακινδυνεύει ἐλάχιστα πράγματα. Κερδίζει λίγα, ἀλλὰ δὲν διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ τιναχτῆ στὸν ἀέρα. Ὁ μεγάλος ἐπιχειρηματίας, ἀντίθετα, τὰ παίζει ὅλα γιὰ ὅλα. Μοιάζει σὰν τὸ χαρτοπαίχτη, ποὺ ποντάρει ὅλη του τὴν περιουσία πάνω σ' ἕνα χαρτί. Τὸ νὰ κινδυνεύης σὲ κάθε στιγμὴ νὰ τιναχτῆς στὸν ἀέρα δὲν εἶνε μικρὴ συγκίνησις. Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, τὴν συνηθίζει κανεὶς καὶ δὲν τοῦ κάνει πιὰ ἐντύπωσι. Κι' ἄλλωστε, πρέπει νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ πὼς ἡ τύχη μὲ βοήθησε πολύ. Οἱ συγκινήσεις μου εἶχαν καταντήσει ἀσήμαντες. Γιατί, ὅσο παράτολμες κι' ἂν ἦταν οἱ ἐπιχειρήσεις ποὺ ἔκανα, ἤμουν προκαταβολικὰ βέβαιος πὼς θὰ κέρδιζα. Ἐκεῖνο ποὺ λέμε ὅτι ἡ τύχη εὐνοεῖ τοὺς τολμηροὺς δὲν εἶνε ἁπλὸ σχῆμα λόγου. Ἂν θέλετε, μποροῦμε νὰ βγάλωμε τὴν τύχη ἀπὸ τὴ μέση. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς κάνει νὰ κερδίζουν τὸ παιχνίδι εἶνε ἡ μεγάλη, ἡ παράλογη τόλμη τους. Ὅλοι παραμερίζουν μὲ τρόμο μπροστά τους κι' ἀφήνουν ἐλεύθερο τὸ πεδίο στοὺς τολμηρούς... Κέρδισα, λοιπόν, χάρις στὴν τόλμη μου, πολλὰ χρήματα κι' ἐξακολούθησα νὰ κερδίζω διαρκῶς. Ἀλλά, μὲ τὸν καιρό, εἶχα χάσει κάτι ποὺ ἦταν πολυτιμότερο γιὰ μένα: τὴ συγκίνησι... Νά γιὰ ποιὸ λόγο ἀποφάσισα νὰ ριχτῶ στὸ ἔγκλημα. Στὴν ἀρχή, τὸ ἔκανα γιὰ διασκέδασι. Πολὺ ἀργότερα, συγκρότησα μιὰ συμμορία, ποὺ ἀναστάτωσε γιὰ πολὺν καιρὸ τὸ Λονδῖνο... Ὑποθέτω πὼς δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται μπροστά σας αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶνε ἡ «Ἀράχνη»...

— Δὲν τὸ ἀγνοῶ, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ.

Ὁ κακοῦργος σταμάτησε γιὰ μερικὲς στιγμὲς κι' ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά του. Ἔπειτα συνέχισε:

—Ἀναρωτιέμαι, εἶπε, ἂν θὰ εἴχατε τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ πῆτε σὲ ποιὰ ἀκριβῶς στιγμὴ ἀρχίσατε νὰ μὲ ὑποπτευόσαστε... Μιὰ μέρα, ποὺ βρισκόσαστε στὸ γραφεῖο μου, μὲ κυττάξατε μὲ τρόπο τόσο παράξενο, ποὺ δοκίμασα ἕναν πολὺ μεγάλο φόβο... Ἀλλ' ἦταν κάτι τὸ περαστικό... Σὲ καμμιὰ ἄλλη περίπτωσι δὲν μοῦ δώσατε τὴν ἴδια ἐντύπωσι...

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς σᾶς εἶχα ὑποπτευθῆ κι' ἴσως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα δὲν ταίριαζαν μὲ τὶς ὑποθέσεις μου. Μόνον σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἀπόχτησα τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ Σίλας Ἰσμαὶ εἴσαστε σεῖς... Τὸ κοστοῦμι ποὺ ρίξατε στὸ ποτάμι βρέθηκε. Στὸ ζήτημα αὐτὸ κάματε ἕνα θανάσιμο σφᾶλμα. Βγάλατε βέβαια τὸ σῆμα τοῦ ράφτη καὶ τὰ κουμπιὰ τοῦ σακκακιοῦ. Ἀλλ' ἀφήσατε τὰ κουμπιὰ τοῦ πανταλονιοῦ, ποὺ εἶχαν τὸ ὄνομα τοῦ ράφτη σας. Τηλεφώνησα, λοιπόν, σήμερα τὸ ἀπόγευμα στὸν οἶκο Φὶνς κι' ἔμαθα πὼς εἴσαστε πελάτης του...

—Ἔχετε δίκηο, συμφώνησε μὲ μελαγχολικὸ ὕφος ὁ Μπρούς. Αὐτὸ ἦταν μεγάλο σφᾶλμα... Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει πιὰ σημασία... Πρέπει νὰ ξέρετε, Σίλβερ, ὅτι μ' ἀνησυχήσατε στὰ σοβαρά. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ξέρατε ἢ τί φανταζόσαστε γιὰ μένα..

— Γι' αὐτὸ ἀποφασίσατε νὰ μὲ ξεπαστρέψετε στὸ «Γκρὰντ-Ὀτέλ»;

—Ἡ ἰδέα ὅτι μποροῦσα νὰ συλληφθῶ ὡς δολοφόνος δὲν μ' ἐνθουσίαζε, ἀπάντησε μὲ εἰρωνικὸ τόνο ὁ Μπρούς. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι δοκίμασα πολὺ μεγάλη ἀπογοήτευσι ὅταν ἔμαθα ὅτι δὲν εἶχα καταφέρει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς πληγώσω πολὺ ἐλαφρὰ στὸν ὦμο... Κι' ἔπειτα, φοβόμουν μήπως, μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποπείρας, μὲ ὑποπτευόσαστε περισσότερο. Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ἄν, κείνη τὴν ἡμέρα, ὑποπτευθήκατε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ δράστης τῆς ἐναντίον σας ἀποπείρας;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Σίλβερ. Τηλεφώνησα ἀμέσως ἔπειτα στὸ γραφεῖο σας κι' ἔμαθα ὅτι ἀπουσιάζατε... Αὐτό, βέβαια, δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ βγάλω συμπεράσματα. Ἀλλὰ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι, κείνη τὴν ἡμέρα, ἕνα καινούργιο καρφὶ μπῆκε στὸ φέρετρό σας... Καὶ τώρα εἶνε ἡ σειρά μου νὰ σᾶς ρωτήσω: Τί ἔγινε μέσα στὸ τραῖνο τοῦ μεσονυχτίου; Ὑποθέτω, φυσικά, ὅτι τὸ πήρατε στὸ Πετερμπορόου;

— Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω; Ὅπως ξέρετε, ἔμεινα ἀρκετὰ ἀργὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ Λονδῖνο μαζὶ μὲ τὸν Πέτερ Ἴρβιν, τὸν μνηστῆρα τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ. Τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Πετερμπορόου ἔφευγε πολὺ ἐνωρίς...

— Μπορεῖ, ὅμως, νὰ πήγατε μὲ αὐτοκίνητο. Ἀναπτύσσοντας μεγάλη ταχύτητα, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ φτάσετε ἐγκαίρως στὸ Πετερμπορόου γιὰ νὰ ἐπιβιβασθῆτε στὴν ταχεῖα ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ὑόρκη.

—Ἔχετε δίκηο, ἀπάντησε ὁ Μπρούς. Αὐτὸ ἔκαμα. Θὰ ἔχανα, μάλιστα, τὸ τραῖνο τοῦ μεσονυχτίου, ἂν δὲν συνέβαινε νὰ ἔχη μιὰ καθυστέρησι τεσσάρων λεπτῶν.

— Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα πὼς ὁ δολοφόνος θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ Πέτερ Ἴρβιν, εἶπε ὁ Σίλβερ. Πῆγα, λοιπόν, στὸ Πετερμπορόου τὴν ἑπομένη τοῦ ἐγκλήματος γιὰ νὰ μάθω ἂν κανένα αὐτοκίνητο εἶχε σταθμεύσει σ' αὐτὴ τὴν πόλι τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας καὶ λίγο ἔλειψε τότε νὰ πέσετε στὰ δίχτυα μου. Γιατὶ ἔμαθα πὼς ἕνα αὐτοκίνητο εἶχε φτάσει ἀπὸ τὸ Λονδῖνο τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας, λίγα λεπτὰ μετὰ τὶς δέκα καὶ μισή. Ἐκεῖνος ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε τὸ ἄφησε σ' ἕνα γκαράζ, κοντὰ στὸ σταθμὸ καὶ τὸ πῆρε ἀπὸ κεῖ λίγο προτοῦ ξημερώσει. Ὁ νυχτοφύλαξ τοῦ γκαρὰζ δὲν μπόρεσε, δυστυχῶς, νὰ μοῦ περιγράψη τὸ αὐτοκίνητο. Ὅσο γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε, ἡ περιγραφὴ ποὺ μοῦ ἔδωσε δὲν ἀνταποκρινόταν οὔτε μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Πέτερ Ἴρβιν οὔτε μὲ τὰ δικά σας. Ἤσαστε μεταμφιεσμένος;

— Λιγάκι. Εἶχα προσθέσει ἕνα μικρὸ μουστάκι. Τίποτε περισσότερο. Ἔφυγα βιαστικὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ δὲν εἶχα τὸν καιρὸ νὰ ἐπιμεληθῶ περισσότερο τὴ μεταμφίεσί μου... Αὐτὸ μὲ κατέστρεψε... Γιατὶ τὸ ψεύτικο μουστάκι μου ἔπεσε τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσκυβα γιὰ νὰ χτυπήσω τὴν Ἔνιντ Μύλολαντ... Νομίζω ὅτι ἡ νέα μὲ ἀναγνώρισε... Ἔπειτα μπῆκε στὸ διαμέρισμα ὁ Ἰσμαί. Συμπαθοῦσα τὸν Ἰσμαὶ καὶ δὲν εἶχα κανένα παράπονο μαζί του. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ θάνατός του ἦταν μιὰ πρᾶξις ἀνάγκης.

— Κι' εἴχατε τὴν τόλμη νὰ ξαναγυρίσετε στὸ Πετερμπορόου μὲ τὸ ἑπόμενο τραῖνο, γιὰ νὰ πάρετε τὸ αὐτοκίνητο;

—Ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω. Δὲν μποροῦσα νὰ τ' ἀφήσω στὸ γκαράζ.

— Ποιὲς ἦταν οἱ προθέσεις σας ὅταν πήρατε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Πετερμπορόου; ρώτησε ὁ Σίλβερ.

—Ὅλο τὸ κακό, ἀπάντησε ὁ Μπρούς, ὀφείλεται στὸν Φὸξ Χάκετ. Ὅπως ξέρετε, ἦταν ἀδελφὸς τῆς Ἔνιντ Μύλολαντ, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἀγνοοῦσα ὁλότελα. Ἡ Ἔνιντ εἶχε προσληφθῆ στὸ ἀγγλο-ἀμερικανικὸ συνδικᾶτο, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωμαι τὴ σχέσι της μὲ τὸν Χάκετ. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν εἶχα διώξει ἀπὸ τὴ συμμορία, γιατὶ ἦταν ἀκατάλληλος κι' ἐπικίνδυνος. Δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἔχη κανεὶς ἐμπιστοσύνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

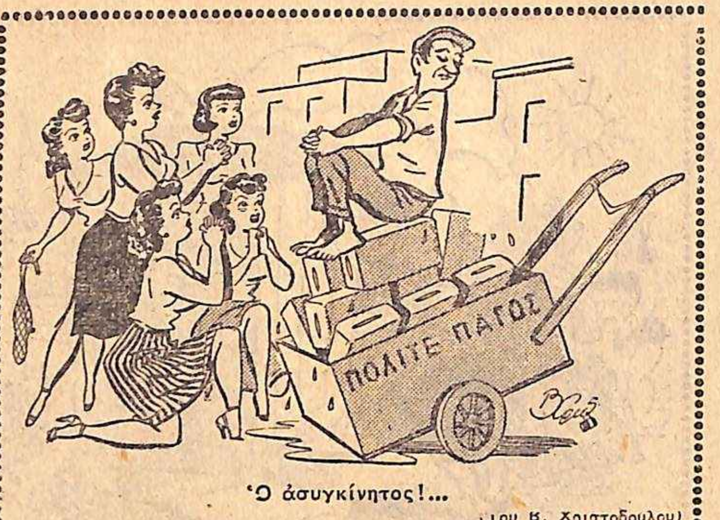

Ὁ ἀσυγκίνητος!...

(του Β. Χριστοδουλου)

—Εἶδες Ἀλέκο μου τί καλὸ σαποῦνι ποὺ εἶναι τὸ «ΣΑΝΤΕ»; Ὄχι μόνον γιὰ τὴν μπουγάδα ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ χέρια, τὸ μπάνιο κ.λ.π. Εἶναι μοναδικό.

Κρέμα NINON

Μοναδική Τροφή Της επιδερμίδος

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΕΙΑ Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ - 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 53877

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζικὴ θεραπεία. Ἀντιμετωπίζετε τὸν ἥλιον ἄνευ φόβου. ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ. Πιπίνου 38 (Πατήσια). Τηλέφ. 85-089.

"SOLID" ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ ΓΕΩΡ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21-852

Πέρνετε τακτικά Selofrutine ADELCO. Ελαφρόν υπακτικον, εύληπτον και αβλαβές

ΜΕΝΤΙΟΥΜ 'Ελπίς Παυλάτου

Βραβεῖον Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ὁδὸς Κρήτης 6 (πάροδος Λιοσίων πλατεῖα Βάθης). Δέχεται καθ' ἑκάστην. Τηλέφωνον 52-869.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο, ἀντὶ νὰ βάλετε

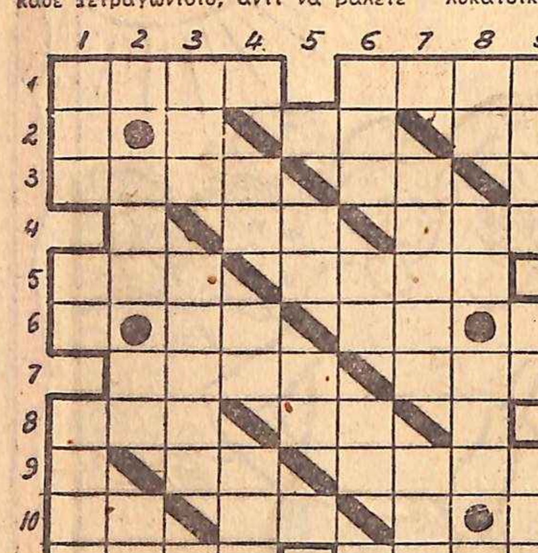

ἕνα μόνο γράμμα θὰ βάλετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Φάγαμε ἄφθονα κατὰ τὴν κατοχή. — Ἔπη μεγάλου ἀρχαίου ποιητῆ.
2) Ἔχασε προσφιλές της πρόσωπο. — Ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.
3) Μπαίνουν μέσα στὸ ἀνθοδοχεῖο (δημ.). — Εἶνε συνήθως ἀπὸ φελλό.
4) Λέγω (ἀρχ.). — Τὴν βρίσκομε στὸ φοῦρνο μιὰ φορὰ τὸ χρόνο.
5) Προέρχονται ἀπὸ γειτονικὸ κράτος. — Ἀκούραστος.
6) Καλύπτει τὸ ἕνα τέταρτο τῶν παιγνιοχάρτων. — Βρίσκεται στὴ θάλασσα καὶ στὴν ἀγορά.
7) Ὑπάρχουν πολλὰ σὲ μιὰ πολυκατοικία. — Μεγάλη βάρκα, κοινῶς σκαμπαβία.
8) Ἄγριο ζῶο. — Κέρματα μικρῆς ἀξίας.
9) Ζοῦν καὶ κινοῦνται. — Οἱ Ἰταλοὶ τὸ ἀγαποῦν ἰδιαιτέρως.
10) Ληθαργικὴ παθολογικὴ κατάστασις. — Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος.
11) Βρίσκονται στὰ νῶτα (οὐδ.). — Μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Κρήτη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἔγραψε περίφημα ταγκό. — Γλύκισμα. — Ζαρώνω.
2) Πήλινο πιάτο. — Δέματα (ξεν.). — Ὄργανο αἰσθήσεως.
3) Ἐκεῖ, ἕνα καράβι εἶνε πάντα ἀσφαλές. — Ἡ ἀκρόπολις τῆς ἀρχαίας Ρώμης.
4) Αἴσθησις. — Ἐπικίνδυνο μαχαῖρι.— Ἁμαξοστοιχία ποὺ ἐξυπηρετεῖ τοὺς βιαστικούς.
5) Ἀριθμητικὸ (θηλ.). — Τὸ πηγαίνομε στὸ φοῦρνο.
6) Ὅσα βλέπομε. — Ὑπερβολικὴ ζέστη (δημ.). — Συμβάλλει στὸ ξύρισμα.
7) Χοντρὰ σχοινιὰ τῶν πλοίων (δημ.). — Κρυώνει τὸ νερό, τώρα τὸ καλοκαῖρι.
8) Ἀπαραίτητη σ' ἕνα ποίημα.— Κατοικίδιο ζῶο. — Προκαταβολή.
9) Στρατιωτικὸ σκεῦος. — Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. — Χιόνι ποὺ πέφτει.

Σ. Β. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Αἰνίγματα

1) Εἶνε ἐλαφρότερο ἀπὸ πούπουλο, κι' ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ τὸ κρατήσουμε ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Τί εἶνε;
2) Ἂν ἡ ἀδελφὴ τοῦ θείου σας δὲν εἶνε θεία σας, ποιὰ συγγένεια ἔχει μαζί σας;
3) Σὲ ποιὰ ἐρώτησι δὲν μποροῦμε ποτὲ ν' ἀπαντήσουμε «Ναί»;

Ἡ κάλπικη λίρα

Ἕνας ἀργυραμοιβὸς καυχιόταν ὅτι ἀναγνωρίζει εὔκολα ἀπ' τὸ βάρος τὶς κάλπικες λίρες. Κάποιος συνάδελφός του λοιπὸν τοῦ πρότεινε τὸ ἑξῆς στοίχημα:

— Θὰ σοῦ δώσω μιὰ μικρὴ ζυγαριὰ ἀκριβείας, ἀλλὰ δίχως ζύγια. Θὰ σοῦ δώσω ἐπίσης 9 λίρες. Οἱ 8 ἀπ' αὐτὲς θἆνε γνήσιες κι' ἡ ἐνάτη κάλπικη καὶ λίγο ἐλαφρότερη ἀπ' τὶς ἄλλες. Θ' ἀναλάβῃς λοιπὸν νὰ βρῇς αὐτὴ τὴν κάλπικη, ζυγίζοντας τὶς λίρες τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη. Γιὰ τὸ πρῶτο ζύγισμα, δὲν θὰ μοῦ πληρώσῃς τίποτε. Γιὰ τὰ ἑπόμενα, θὰ μοῦ δίνῃς κάθε φορὰ μιὰ λίρα. Ἂν σοῦ μείνουν στὸ τέλος κι' οἱ 8 γνήσιες λίρες, θἆνε ὅλες δικές σου. Ἀλλοιῶς, θὰ χάσῃς τὸ στοίχημα καὶ θὰ μοῦ δώσῃς 16 λίρες.

Ὁ ἀργυραμοιβὸς συμφώνησε. Κατάφερε δὲ νὰ βρῇ τὴν κάλπικη λίρα μόνο μὲ δυὸ ζυγίσματα. Πλήρωσε τὸ δεύτερο ζύγισμα μὲ τὴν κάλπικη λίρα, κι' ἔτσι τοὔμειναν οἱ 8 γνήσιες. Πῶς τὸ κατώρθωσε;

Ἀπρόοπτα

Ποιὰ βλέπει καλλίτερα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, ἡ γάτα ἢ ἡ κουκουβάγια;

3) Πόσες φορὲς μποροῦμε ν' ἀφαιρέσωμε τὸ 10 ἀπ' τὸ 100;

Κλιμακόλεξο

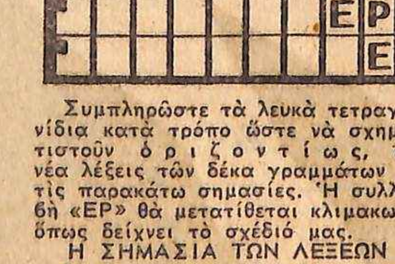

Συμπληρῶστε τὰ λευκὰ τετραγωνίδια κατὰ τρόπο ὥστε νὰ σχηματιστοῦν ὁ ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς, ἐννέα λέξεις τῶν δέκα γραμμάτων μὲ τὶς παρακάτω σημασίες. Ἡ συλλαβὴ «ΕΡ» θὰ μετατίθεται κλιμακωτὰ ὅπως δείχνει τὸ σχέδιό μας.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

1) Τὸ κέντημα αὐτὸ δὲν γίνεται μὲ μηχανή.
2) Ἐπιθυμία νὰ ἰδοῦμε ἢ νὰ μάθωμε κάτι.
3) Κάτοικος χώρας τοῦ Νέου Κόσμου.
4) Ὁμὰς ἀπλανῶν ἀστέρων.
5) Ὁ ἐγκαταλελειμμένος στὴν τύχη του ὁλομόναχος.
6) Βάζω στὴν ἄκρη.
7) Βασικὸ ἐμπόρευμά του : οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ τσιγάρα.
8) Ἀπαραίτητη σ' ἕνα καπνιστή
9) Ἔγινε περίφημος μὲ τὰ... ταξίδια του.

Κ. ΝΙΚΟΛΑ·Ι·ΔΗΣ

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΕΣ τηλεφωνικὲς βλάβες

Ἀπὸ καρακάξες, ψάρια, ἀρκοῦδες...

Θἄλεγε κανεὶς ὅτι μερικὰ ζῶα ἔχουν... προηγούμενα μὲ τὰ τηλέφωνα καὶ βάζουν τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ τοὺς προκαλέσουν βλάβες!

Στὸν Καναδᾶ π.χ., οἱ σκίουροι κι' ἄλλα τρωκτικὰ συνηθίζουν νὰ τρῶνε μὲ τὰ κοφτερὰ δοντάκια τους τὸ μολυβένιο περίβλημα τῶν τηλεφωνικῶν καλωδίων καὶ ν' ἀνοίγουν τρύπες, ἀπ' ὅπου εἰσχωρεῖ ὑγρασία καὶ προκαλεῖ βραχυκυκλώματα. Τί νοστιμάδα βρίσκουν στὸ μολῦβι; Μυστήριο... Πάντως, ἡ κακὴ αὐτὴ συνήθειά τους ἔχει ἀναγκάσει τὶς τηλεφωνικὲς ἑταιρεῖες ν' ἀλείφουν ἀπ' ἔξω μὲ ἄσφαλτο τὰ καλώδια, στὶς περιοχὲς ὅπου ὑπάρχουν τέτοια ζῶα.

Ἀλλὰ κι' οἱ τυφλοπόντικοι, ἐνῶ συνήθως δὲν σκάβουν βαθύτερα ἀπὸ 30 - 40 πόντους, ἀναζητῶντας ρίζες γιὰ τροφή τους, ὅταν ξέρουν ὅτι θὰ βροῦν τηλεφωνικὰ καλώδια φτάνουν σὲ βάθος 80 - 90 πόντων. Ὁ λόγος εἶνε γιὰ νὰ μασσουλήσουν τὸ μολῦβι ποὺ τὰ περιβάλλει. Νὰ γιατὶ τὰ καλώδια αὐτά, σὲ μέρη ὅπου ἀφθονοῦν οἱ τυφλοπόντικοι, ἔχουν ἕνα ἐξωτερικὸ χαλύβδινο περίβλημα.

Τέτοια «θωρακισμένα» καλώδια χρειάζονται ἐπίσης σὲ διάφορες περιοχὲς τῆς Βραζιλίας, ὅπου ὑπάρχει ἕνα εἶδος ἐντόμων ποὺ τρυπάνε τὸ μολῦβι. Οἱ προσπάθειες νὰ ἐξοντωθοῦν αὐτὰ τὰ ἔντομα μὲ τὴν ἐπάλειψι τῶν καλωδίων μὲ δηλητήριο δὲν ὠφέλησε σὲ τίποτε. Γιατὶ δὲν τρῶνε πραγματικὰ τὸ μέταλλο, ἀλλὰ τὸ κόβουν μὲ τὶς δαγκάνες τους καὶ τὸ φτύνουν.

Οἱ καρακάξες τῶν ἀδένδρων περιοχῶν τῆς Αὐστραλίας στήνουν συχνὰ τὶς φωλιές τους πάνω στοὺς τηλεφωνικοὺς στύλους, κι' ἔτσι προκαλοῦν διακοπὲς καὶ βραχυκυκλώματα. Βλέποντας πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ τὶς ἐμποδίσουν, οἱ τηλεφωνικὲς ἑταιρεῖες σκέφθηκαν μιὰν ἄλλη πρακτικὴ λύσι: Ἐφωδίασαν τοὺς στύλους μὲ συρμάτινα δικτυωτά, ὅπου φτιάνουν τὶς φωλιές τους οἱ καρακάξες, χωρὶς νὰ πειράζουν πιὰ τὰ τηλεφωνικὰ σύρματα.

Κάποτε ὡστόσο, ἕνα βραχυκύκλωμα ὠφείλετο... σ' ἕνα ψάρι, ποὺ εἶχε μπλεχτῆ στὰ σύρματα! Ἐφόσον τὰ ψάρια δὲν συνηθίζουν βέβαια νὰ σκαρφαλώνουν στοὺς στύλους, τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι τὸ εἶχε ξεχάσει ἐκεῖ πάνω, ζωντανὸ ἀκόμη, κάποιο ὄρνιο. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξι τοῦ τεχνίτου τῶν τηλεφώνων, ὅταν τὸ ἀνακάλυψε!...

Ἄλλοτε πάλι, ἕνας κάστωρ ἔφαγε μὲ τὰ δόντια του τὴ βάσι ἑνὸς στύλου, τὸν γκρέμισε καὶ διέκοψε ἔτσι 11 τηλεφωνικὲς γραμμές!

Σ' ἕνα μέρος τοῦ Κολοράντο, στήνουν κάθε χρόνο τὶς φωλιές τους πάνω στοὺς στύλους ἑκατοντάδες κοράκια. Χρειάστηκε λοιπὸν νὰ ἐφοδιασθοῦν τὰ σύρματα μὲ καουτσουκένιο περίβλημα, γιὰ νὰ μὴ γίνωνται βραχυκυκλώματα.

Στὴ Ρωσσία, οἱ ἀρκοῦδες σκαρφαλώνουν συχνὰ στοὺς τηλεφωνικοὺς στύλους καὶ σπάζουν τὰ σύρματα. Φαίνεται ὅτι τὶς τραβάει τὸ ἐλαφρὸ βούϊσμα τῶν συρμάτων, καὶ νομίζουν ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ πάνω κάποια κυψέλη μὲ μέλισσες καὶ μὲ μέλι.

Οἱ καμηλοπαρδάλεις τῆς Ἀφρικῆς σπάζουν κάθε τόσο τὰ σύρματα, μὲ τὸν ἀνοικονόμητο λαιμό τους. Στὴ Μαλαισία, οἱ τηλεφωνικὲς γραμμὲς κινδυνεύουν ἀπ' τοὺς ἄγριους ἐλέφαντες.

Μέσα στὰ κουτιὰ τῶν τηλεφωνικῶν συνδέσεων φωλιάζουν κάποτε φείδια ἢ σφῆκες, κι' ἀποτελοῦν κίνδυνο γιὰ τὸν τεχνίτη ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ τὰ διώξῃ ἀπὸ κεῖ.

Σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ πόλι, ἕνας μικρὸς σκίουρος εἶχε χωθῆ σὲ μιὰ τηλεφωνικὴ συσκευὴ καὶ τὴ σκάλιζε, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φτάνῃ στὸ τηλεφωνικὸ κέντρο μιὰ συνεχὴς καὶ μυστηριώδης «κλῆσις»! Εἰδοποιήθηκε τότε ἡ ἀστυνομία, ἔγινε μιὰ ἔρευνα κι' ἀνακαλύφθηκε ὁ... δράστης!

✪✪✪

Ἀγῶνες μεταξὺ βατράχων

Τὸ πρῶτο βραβεῖο ἅλματος εἰς μῆκος μεταξὺ βατράχων, στοὺς ἀγῶνας ποὺ διεξάγονται κάθε χρόνο στὸ Ἄνγκελς Κὰμπ τῆς Καλιφορνίας, κέρδισε ἕνα ἀπὸ τὰ συμμετέχοντα ἑρπετά, τὸ Χ - 100, ποὺ ἔκαμε ἕνα πήδημα 4 μέτρων καὶ 44 ἑκατοστῶν. Ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ βατράχου εἶνε ὁ ἑπταετὴς Μάλκολμ Λένοφ, γυιὸς τοῦ καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν τοῦ Ἄνγκελς Κὰμπ. Τὸ μεγαλύτερο ρεκὸρ ἅλματος εἰς μῆκος σημειώθηκε τὸ 1944 ἀπὸ ἕνα βάτραχο ποὺ πήδησε 4 μέτρα καὶ 87 ἑκατοστά.

Τὸ χαμένο βασιλόπουλο

Τὸ παραμυθάκι σας

Κάποτε ζοῦσε ἕνας Βασιλιᾶς, ποὺ δὲν ἔκανε παιδιὰ κι' αὐτὸ τὸν στενοχωροῦσε πολύ. Μιὰ μέρα πέρασε ἀπ' τὸ παλάτι ἕνας Ντερβίσης κι' ὁ Βασιλιᾶς κάθισε καὶ τοῦ εἶπε τὸν πόνο του.

— Μὴ σὲ νοιάζῃ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ντερβίσης, θὰ κυττάξω τ' ἄστρα καὶ θὰ σοῦ πῶ σὲ δυὸ ὧρες.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες ἔρχεται ὁ Ντερβίσης καὶ τοῦ λέει:

— Πολυχρονεμένε μου, θὰ κάνῃς παιδί, ἀλλὰ σὰν πάῃ εἴκοσι χρονῶν θὰ τὸ χάσῃς.

Πέρασε λίγος καιρὸς καὶ γεννήθηκε ἕνα ὄμορφο βασιλόπουλο. Στὰ εἴκοσί του ὅμως χρόνια πῆρε μαζί του κι' ἄλλα παιδιά, κατέβηκε στὸ λιμάνι καὶ γιὰ νὰ διασκεδάσουν μπῆκαν σὲ μιὰ βάρκα νὰ βγοῦν πιὸ ἔξω στὸ πέλαγος.

Μὰ τὸ γραφτὸ τῆς Μοίρας ἦταν νὰ σηκωθῇ τρομερὴ φουρτούνα, ν' ἀναποδογυρίσῃ τὴ βάρκα καὶ τὰ παιδιὰ νὰ χαθοῦν. Ὁ Βασιλιᾶς κι' ὁ κόσμος ὅλος ντύθηκαν στὰ μαῦρα. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες, τὸ βασιλόπουλο, ποὺ ἦταν τυχερό του νὰ σωθῇ, καβάλησε σ' ἕνα μεγάλο δελφίνι ποὺ τὸ ἔβγαλε σὲ μιὰ μακρυνὴ ξένη χώρα. Τὸ μέρος αὐτὸ λεγόταν ἡ χώρα τῶν πυγμαίων, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν κοντοὶ σὰν κοῦκλες.

Τὸ χρόνο ἐκεῖνο εἶχε πεθάνει ὁ Βασιλιᾶς τῶν πυγμαίων καὶ δὲν ἤξεραν ποιὸν νὰ κάνουν Βασιλιᾶ τους. Στὸ τέλος ἀποφάσισαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα τοῦ κάστρου κι' ὅποιον βροῦν μπροστά τους αὐτὸν ν' ἀνεβάσουν στὸ θρόνο.

Τὸ βασιλόπουλο γυρίζοντας ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ ἔφτασε στὸ τέλος ἔξω ἀπ' τὸ κάστρο. Καὶ πεινασμένο καθὼς ἦταν πῆγε νὰ ζητήσῃ κάτι νὰ φάῃ.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ βγάλῃ μιλιά, ὅταν ἄνοιξε ἡ πύλη. Οἱ Πυγμαῖοι τὸν ἅρπαξαν, τὸν τράβηξαν μέσα καὶ τὸν ἀνακήρυξαν βασιλιᾶ τους.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τρία χρόνια τὸν βαρέθηκαν.

— Νἄχουμε στὸν τόπο μας τόσους κουκλανθρώπους, εἶπαν, καὶ νὰ κάνουμε βασιλιᾶ μας ἕναν κοινὸ ἄνθρωπο! Νὰ τὸν σκοτώσουμε λοιπόν!...

Μόλις τὸ κατάλαβε αὐτὸ τὸ βασιλόπουλο ἔφυγε κρυφά. Δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφήνει φτάνει σὲ μιὰ πολιτεία, ὅπου ἄκουσε τὸν τελάλη νὰ φωνάζῃ:

— Ὅποιος βρεθῇ καὶ κάνει μιὰ δουλειὰ γιὰ τρεῖς ὧρες θὰ πάρῃ δέκα χιλιάδες φλουριάάάάά!...

— Ἔρχομαι ἐγώ! φωνάζει τὸ βασιλόπουλο καὶ παίρνει ἀπὸ πίσω τὸν τελάλη. Ἐκεῖνος τὸν ἔφερε σ' ἕναν Ἑβραῖο.

— Ἄκουσε τοῦ εἶπε ὁ πονηρὸς Ἑβραῖος. Θὰ σὲ ράψω μέσα στὴν κοιλιὰ ἑνὸς ἀλόγου καὶ θὰ σ' ἀφήσω στὴ ρίζα ἑνὸς βουνοῦ, ποὺ εἶνε ψηλὸ πολὺ κι' ἀπάτητο ἀπὸ ἄνθρωπο. Ἐκεῖ θἄρθουν νὰ σὲ πάρουν κάτι μεγάλα ὄρνια καὶ θὰ σ' ἀνεβάσουν στὸ βουνὸ γιὰ νὰ φᾶνε τὸ ἄλογο. Κι' ἐγὼ ἀπὸ κάτω θὰ περιμένω νὰ μοῦ ρίχνῃς μάλαμα, ποὺ εἶνε μπόλικο ἐκεῖ πάνω.

Ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Ἑβραῖος ἔτσι κι' ἔγινε.

— Τί ἔχει ἐκεῖ ἀπάνω; τοῦ φωνάζει σὲ λίγο ὁ Ἑβραῖος.

— Ἄφθονο χρυσάφι! τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ βασιλόπουλο κι' ἄρχισε νὰ τοῦ ρίχνῃ.

Πέρασε λίγη ὥρα καὶ τὸ βασιλόπουλο σταμάτησε.

— Τί ἔχει ἐκεῖ ἀπάνω; ξαναρωτάει ὁ Ἑβραῖος.

— Μάλαμα δὲν ἔχει πιά. Φτερὰ καὶ κόκκαλα μονάχα! τ' ἀποκρίνεται τὸ βασιλόπουλο.

— Φτερὰ καὶ κόκκαλα θὰ γίνῃς κι' ἐσὺ τώρα! τοῦ φώναξε ὁ Ἑβραῖος.

Τὸ βασιλόπουλο μόλις ἔμεινε μόνο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ ὡς ποὺ ἔφτασε σ' ἕνα βαθὺ μέρος ποὺ εἶχε πέτρινα σκαλοπάτια. Κατεβαίνει σαράντα σκαλιὰ καὶ βλέπει μιὰ κάμαρη λαμπροστολισμένη καὶ στὴ μέση ἕνα τραπέζι μὲ δυὸ πιάτα γεμάτα φαΐ.

Τὸ βασιλόπουλο μ' ὅλη τὴν πεῖνα του δὲν ἄγγιξε τίποτε. Σὲ λίγο μιὰ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπαίνει ἕνας Ντερβίσης.

— Ἄργησες, παιδί μου, κι' ἐγὼ σὲ περίμενα καιρό! τοῦ εἶπε.

Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ντερβίσης ποὺ εἶχε πῆ στὸν πατέρα του πὼς θὰ χαθῇ ὁ γυιός του σὰν πάῃ εἴκοσι χρονῶν.

— Πολὺ ἄργησες! τοῦ ξανάπε ὁ Ντερβίσης. Καὶ τώρα ἄκουσε. Ἐδῶ ἔρχεται κάθε Πέμπτη μιὰ κοπέλλα καὶ πλένεται. Εἶνε μεταμορφωμένη σὲ πουλί. Μὰ μόλις μπῇ στὸ λουτρὸ γίνεται κορίτσι. Τὰ ροῦχα της τ' ἀφήνει πίσ' ἀπὸ τὴν πόρτα. Μπορεῖς νὰ τῆς τ' ἁρπάξῃς κι' ἔτσι θὰ γίνῃ γυναῖκα σου.

Τὸ βασιλόπουλο περίμενε ὥσποὺ ἦρθε ἡ Πέμπτη. Μόλις ἔφτασε ἡ κοπέλλα, καὶ μπῆκε στὸ λουτρὸ τῆς ἅρπαξε τὰ ροῦχα καὶ τὴν ἔκανε γυναῖκα του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ντερβίσης τοὺς ἔδειξε ἕνα μυστικὸ μονοπάτι μέσα στὸ βουνό, ποὔβγαζε στὸν κάμπο.

— Σὰν φτάσῃς στὸ παλάτι, τοῦ εἶπε ὁ Ντερβίσης, νὰ πῇς στὸν πατέρα σου τὸ Βασιλιᾶ πὼς τελείωσαν πιὰ τὰ βάσανά σου καὶ θὰ ζήσῃς εὐτυχισμένος.

Περπάτησαν - περπάτησαν τὸ βασιλόπουλο κι' ἡ νέα κι' ἔφτασαν στὸ βασίλειο τοῦ πατέρα του. Ὁ κόσμος ποὺ ἔμαθε ὅτι τὸ βασιλόπουλο εἶνε ζωντανὸ ἔτρεξε νὰ τὸ ὑποδεχθῇ μὲ τὸν πατέρα του ἐπὶ κεφαλῆς.

— Πατέρα, εἶπε, τὸ βασιλόπουλο, ἀγκαλιάζοντάς τον, τὰ βάσανά μου, τελείωσαν. Ἡ νέα ποὺ φέρνω μαζί μου εἶνε γυναῖκα μου. Ὁ καλὸς Ντερβίσης μ' ἔσωσε ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Ὁ Βασιλιᾶς χάρηκε πολύ, ἔγιναν κι' ἐπίσημα οἱ γάμοι τοῦ ζευγαριοῦ κι' ἔζησαν εὐτυχισμένοι ὡς τὰ βαθειὰ τους γεράματα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ ψευτογιατρός

Τὸ ποιηματάκι σας

Γάτος σὰν ἔμαθε
πὼς κάποιες ὄρνιθες
βαριὰ ἀρρωστήσανε,
γιατὶ δὲν βρίσκανε
νὰ πιοῦν νερό.

Τρέχει ὁ παμπόνηρος,
γιατρὸς ἐντύθηκε
γυαλάκια φόρεσε
καὶ λέει στὶς ὄρνιθες
μὲ σοβαρό :

«Καλὲ γειτόνισσες,
τί μοῦ ἐπάθατε ;
Πῶς εἶστε σήμερα ;...
Τώρα μοῦ τὄπανε
κι' ἔτρεξα εὐθύς».

Μ' αὐτὲς σὰν ἔξυπνες,
τοῦ ἀποκριθήκανε :
«Σὰ θές, ψευτόγιατρε.
καλὰ νὰ γίνωμε
μὴν ξαναρθῇς».

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Παιδὶ μὲ κρίσ'

Ἡ ἱστοριοῦλα σας

Ἡ κυρία Λουκία στέλνει τὸ μικρὸ Νῖκο στὸ ἀντικρυνὸ μαγαζὶ ν' ἀγοράσῃ ἕνα σφουγγάρι.

Ὁ Νῖκος παίρνει τὰ λεπτά, φεύγει καὶ γυρίζει σὲ λίγο μ' ἄδειανὰ τὰ χέρια.

— Νικάκη, τοῦ λέει ἡ μαμά του, ποῦ εἶνε τὸ σφουγγάρι ποὺ ἀγόρασες;

— Δὲν ἀγόρασα, μαμᾶ, ἀπαντᾶ περήφανα ὁ Νῖκος.

— Γιατί, παιδί μου;

— Γιατὶ δὲν βρῆκα οὔτε ἕνα σφουγγάρι τῆς προκοπῆς. Ἦσαν ὅλα τρύπια!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Κάποιος κύριος ρωτάει τὴ μικρὴ Λίλα:

— Γιατὶ δὲν πηγαίνεις στὸ σχολεῖο;

Καὶ ἡ Λίλα:

— Μὰ ἀφοῦ δὲν ξέρω νὰ διαβάζω τὶ νὰ πάω νὰ κάνω;...

★

Ὁ δ ά σ κ α λ ο ς: Λέγε μου, Τοτό, πότε εἶνε ὁ κατάλληλος καιρὸς γιὰ νὰ κόψουμε τὰ μῆλα;

Ὁ Τ ο τ ό ς: Ὅταν... λείπῃ ὁ περιβολάρης, κύριε!...

★

— Μίμη, τί μεγάλη μουντζοῦρα εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔκανες στὸ τετράδιό σου;

— Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, μαμᾶ. Εἶχα κάνει τέσσερες μουντζοῦρες ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὶς σβύσω. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ δάσκαλος μᾶς εἶπε θὰ βάζῃ γιὰ κάθε μουντζοῦρα κι' ἕνα μηδενικό, τὶς ἕνωσα καὶ τὶς ἔκανα μία!...

★

Ὁ π α τ έ ρ α ς. — Ξέρεις γιατὶ σ' ἔδειρα;

Ὁ γ υ ι ό ς. — Ναί, μπαμπᾶ: Γιατί... εἶσαι μεγαλύτερός μου!...

★

Γ ι ῶ ρ γ ο ς: Ἐμένα ὁ παπποῦς μου εἶναι 100 χρονῶν.

Π έ τ ρ ο ς: Ὁ δικός μου εἶναι 102.

Γ ι α ν ν ά κ η ς: Σπουδαῖα πράγματα! Ἐμένα ὁ δικός μου, ἂν ζοῦσε, θὰ ἦταν 126!...

✪✪✪

—...Νησὶ εἶνε ἕνα κομμάτι γῆς περιτριγυρισμένο ἀπὸ θάλασσα... Νά ἕνα παράδειγμα.

Το ΦΑΝΤΑΣΜΑ κέρδισε τὴ δίκη

Τὰ τέσσερα ἀδικημένα παιδιὰ

Γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος μας γιὰ μιὰ ἱστορικὴ ἀπόφασι στρατοδικείου, μοναδικὴ στὸ εἶδος της, ποὺ ἀναγνώρισε ἐπισήμως τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς φαντάσματος κι' ἀθώωσε ἕνα κατηγορούμενο στρατιώτη, φρουρὸ τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου.

Σὲ μιὰν ἄλλη λοιπὸν περίπτωσι, ἕνα φάντασμα ἐπηρέασε τὴν ἔκβασι μιᾶς δίκης καὶ βοήθησε τέσσερα ὀρφανὰ παιδιὰ νὰ βροῦν τὸ δίκηο τους. Ἡ ἱστορία αὐτὴ συνέβη τὸ 1790, στὴν ἀμερικανικὴ πολιτεία Μαίρυλαντ. Τέσσερα ἀδέλφια εἶχαν καταφύγει στὸ δικαστήριο, γιὰ νὰ πάρουν τὴν κληρονομία τοῦ πατέρα τους, ποὺ τοὺς τὴν κατακρατοῦσε μιὰ θεία τους, μὲ σκοπὸ νὰ τὴ σφετερισθῆ.

Πατέρας τῶν παιδιῶν ἦταν ὁ κτηματίας Τόμας Χάρρις. Τοὺς εἶχε ἀφίσει τὸ κτῆμα του, μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ τὸ πουλήση γιὰ λογαριασμό τους ὁ ἀδελφός του Τζέϊμς Χάρρις καὶ νὰ τοὺς δώση τὰ χρήματα.

Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν προέρχονταν ἀπὸ νόμιμο γάμο, κι' οἱ νόμοι τῆς πολιτείας δὲν τοὺς ἀναγνώριζαν τὸ δικαίωμα νὰ κληρονομήσουν τὸν πατέρα τους. Ἔτσι, ὁ ἀδελφός του κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὰ χρήματα ἀπ' τὴν πώλησι τοῦ κτήματος.

Ὡστόσο ἀργότερα ὁ Τζέϊμς Χάρρις μετάνοιωσε γι' αὐτὴ τὴν ἀδικία (θὰ δοῦμε πιὸ κάτω γιὰ ποιὸ λόγο) κι' ἀποφάσισε νὰ δώση στὰ τέσσερα ἀδέλφια ὅ,τι τοὺς ἀνῆκε. Δυστυχῶς, πέθανε ξαφνικά, πρὶν προλάβη νὰ πραγματοποιήση τὴν ὑπόσχεσί του. Ἡ χήρα του καὶ μοναδικὴ κληρονόμος του ἀρνήθηκε τότε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν «παράλογη» ἐκείνη ἐπιθυμία του. Τὰ ὀρφανὰ ζήτησαν τὴν ἐπέμβασι τῆς δικαιοσύνης. Συνήγορό τους εἶχαν ἕνα ἀπ' τοὺς καλλίτερους δικηγόρους τοῦ Μαίρυλαντ. Ἀλλὰ κι' ἡ κοινὴ γνώμη ἦταν ὅλη μὲ τὸ μέρος τους.

Στὴ δίκη, ἡ Μαίρη Χάρρις, ἡ θεία τῶν παιδιῶν, κατέθεσε ὅτι ὁ ἄντρας της ἦταν τρελλὸς κι' ὅτι πάθαινε παραισθήσεις. Καὶ πρόσθεσε μὲ περιφρονητικὸ ὕφος, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της:

— Φαντασθῆτε ὅτι ἤθελε νὰ δώση τὰ λεφτά, γιατὶ τοῦ τὄχε παραγγείλει, λέει, ὁ μακαρίτης ὁ ἀδελφός του!...

ΑΛΜΑ

ΟΡΕ

1926-1950

Συνεχῆ θετικὰ ἀποτελέσματα

Ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν ἀποφοίτων μας ποὺ διατηροῦν σήμερον ἀτομικάς των ἐπιχειρήσεις, εἶναι ἡ ἐγγύησις τῆς τελείας ἐκμαθήσεώς σας. Ζητήσατε κανονισμόν.

ΟΡΕ Φιλελλήνων 1. ΟΡΕ Πειραιῶς Ζωσιμάδων 23α καὶ 23β.

Ἔκθεσις ἑτοίμων φορεμάτων ΟΡΕ Περικλέους 44

Τὸ ἀκροατήριο ξέσπασε σὲ ἐκδηλώσεις ἀποδοκιμασίας ἐναντίον της. Ἀφοῦ ὁ δικαστὴς Τζέϊμς Τέλγκμαν ἀποκατέστησε τὴν τάξι, ὁ συνήγορος τῶν παιδιῶν ρώτησε τὴ χήρα:

— Ὁ ἄντρας σας εἶχε μιλήσει ὁ ἴδιος μὲ τὸ φάντασμα τοῦ ἀδελφοῦ του;

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ χήρα. Ἔλεγε πὼς ὁ μακαρίτης τοῦ εἶχε μεταβιβάσει τὴν πραγγελία του μὲ τὸν Οὐΐλλιαμ Μπρίγκς.

Ὁ Μπρίγκς, ποὺ ἐξετάσθηκε κατόπιν ὡς μάρτυς, ἦταν ἕνας τίμιος, ἀξιόπιστος κι' ἀξιοσέβαστος κτηματίας, παληὸς φίλος καὶ συμπολεμιστὴς τοῦ Τὸμ Χάρρις. Διηγήθηκε λοιπὸν στὸ δικαστήριο ὅτι, δυὸ βδομάδες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Χάρρις, εἶδε ἕνα πρωῒ τὸ φάντασμά του ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο. Περίτρομος τότε, μαστίγωσε τ' ἄλογό του κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ καλπασμό.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ἐνῶ ἐργαζόταν στὸ χωράφι του, παρουσιάστηκε καὶ πάλι μπροστά του τὸ φάντασμα. Στάθηκε καὶ τὸν κύτταζε, ἀμίλητο.

— Τί θέλεις, Τόμ;... τραύλισε ὁ Μπρίγκς. Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα;

Καὶ τὸ φάντασμα ἀπάντησε, μὲ βαθειὰ φωνή:

— Νὰ θυμίσης στὸν ἀδελφό μου τὴν παραγγελία ποὺ τοὔδωσα νὰ πουλήση τὸ κτῆμα μου καὶ νὰ μοιράση τὰ λεφτὰ στὰ παιδιά μου!

Ὁ Μπρίγκς πῆγε ἀμέσως νὰ βρῆ τὸ Τζέϊμς, κι' ἐκεῖνος παραδέχθηκε ὅτι εἶχε ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὸ νόμο γιὰ νὰ κατακρατήση τὴν κληρονομία τοῦ ἀδελφοῦ του. Κανεὶς ἄλλος ὡστόσο δὲν ἤξερε τὴ συνομιλία μεταξύ τους πρὶν ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ Τόμ. Συνεπῶς, ὁ Μπρίγκς ἔπρεπε νὰ τὴν εἶχε μάθει πραγματικὰ ἀπ' τὸ φάντασμα τοῦ Τὸμ Χάρρις. Δὲν χωροῦσε ἄλλη ἐξήγησι.

— Ὅταν ξαναδῆς τὸ μακαρίτη, εἶπε ὁ Τζαίημς στὸ Μπρίγκς, πές του ὅτι θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ θέλει.

Κι' ἀλήθεια, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μπρίγκς ἐπανέλαβε τὰ λόγια αὐτὰ στὸ φάντασμα, ποὺ ἱκανοποιήθηκε καὶ δὲν ξαναεμφανίσθηκε πιά.

Μετὰ τὸ Μπρίγκς, ἕνας ἄλλος μάρτυς, ἰδιοκτήτης τοῦ διπλανοῦ χωραφιοῦ, κατέθεσε ὅτι τὸν εἶχε δῆ νὰ μιλάη «μὲ κάποιο ἀόρατο πρᾶγμα». Τὸν εἶχε ρωτήσει τότε τί τοῦ συνέβαινε, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἔδωσε ἀπάντησι.

Ἀπ' τὶς καταθέσεις αὐτές, ὁ δικαστὴς πείσθηκε ἀπόλυτα γιὰ τὴν ἐμφάνισι τοῦ φαντάσματος. Ὁ νόμος δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βγάλη ἀπόφασι ὑπὲρ τῶν τεσσάρων παιδιῶν. Τόνισε ὅμως ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἀπαιτοῦσε ἀπ' τὴ Μαίρη Χάρρις νὰ δώση στὰ παιδιὰ τὰ χρήματα ποὺ τοὺς ἀνῆκαν.

Καὶ πραγματικά, ἡ χήρα ἀναγκάσθηκε νὰ συμμορφωθῆ.

Τὰ πρακτικὰ τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς δίκης, ποὺ κερδίθηκε χάρις σ' ἕνα φάντασμα, διατηροῦνται ἀκόμη στὰ δικαστικὰ ἀρχεῖα τοῦ Μαίρυλαντ.

✪✪

Τὰ ψώνια γιὰ τὸ σπίτι

Ὑπῆρχε ἡ γνώμη ὡς τώρα ὅτι οἱ γυναῖκες ἀγοράζουν τὰ 80% τῶν ἀντικειμένων ποὺ καταναλίσκονται γενικῶς γιὰ τὸ σπίτι καὶ τὴν οἰκογένεια. Γι' αὐτό, οἱ κατασκευασταὶ κι' οἱ πωληταὶ αὐτῶν τῶν εἰδῶν ἐπεδίωκαν νὰ ἱκανοποιήσουν ἰδίως τὰ γυναικεῖα γοῦστα. Τελευταίως ὅμως, ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Κόνβερς, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἰλλινόϊς, ὑπεστήριξε μὲ θετικὰ στοιχεῖα ὅτι οἱ γυναῖκες ἀγοράζουν μόνο τὰ 55% αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων, τὰ 30% οἱ ἄνδρες, 4% τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα 11% ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαζί.

— Ἔ, κύριος! Πήγαινε πιὸ πέρα. Δὲν βλέπεις τί γράφει ἐδῶ; (Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ

— Τί κάνετε, βρὲ παιδιά;... Μὴν κλείνετε τόσο γρήγορα τὶς πόρτες!...

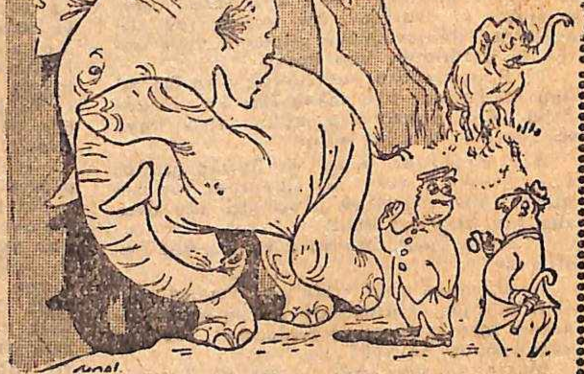

— Ὅταν βλέπη τὸν ἀρσενικό, κάνει τὴ ντροπαλή. «Ici Paris»

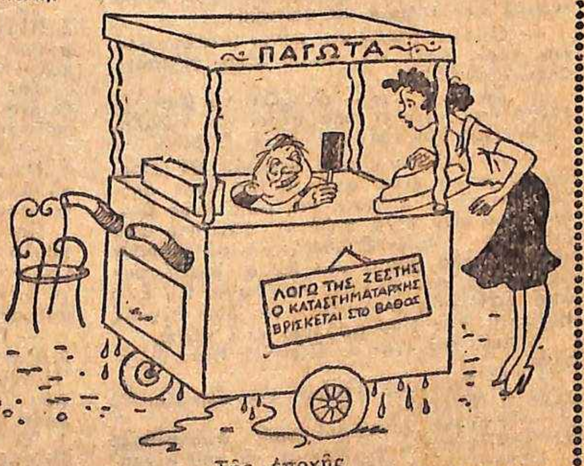

Τῆς ἐποχῆς

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

«Μπροστὰ στὴν ἄβυσσο»

«Μιὰ πονεμένη ψυχὴ» μοῦ στέλνει ἕνα μήνυμα κινδύνου, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὴ σώσω. «Βρίσκομαι μπροστὰ στὴν ἄβυσσο. Ζαλίζομαι. Φοβᾶμαι πὼς θὰ πέσω. Κρατῆστε με καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ».

Ἔτσι τελειώνει τὸ γράμμα της ἡ ἄμοιρη κοπέλλα. Πρὸ τριῶν μόλις μηνῶν παντρεύτηκε ἕνα βιομήχανο ἀπὸ ἔρωτα. Ἔκαναν τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος σὲ μιὰ πολι, ὅπου διασκέδαζαν καὶ κάποτε τὰ βράδυα πήγαιναν καὶ στὸ θέατρο. Ἡ «πονεμένη ψυχὴ» εἶδε ἕναν ἠθοποιὸ καὶ τὸν ἐρωτεύθηκε τρελλά. Ἐτόλμησε μάλιστα νὰ τοῦ στείλη κι' ἕνα γράμμα. Ἐκεῖνος κολακεύτηκε καὶ τῆς ζήτησε ραντεβοῦ. Ἐκείνη δὲν πῆγε γιατὶ κάποιο τηλεγράφημα ὑποχρέωσε τὸν ἄντρα της νὰ γυρίση στὶς δουλειές του. Κι' ἔτσι ἔφυγαν.

Καὶ τώρα; Μὲ ρωτᾶ τί νὰ κάνη. Ἦταν μιὰ τρέλλα, μιὰ μεγάλη τρέλλα αὐτὸ ποὺ ἔκανε νὰ ἐκτεθῆ σ' ἕναν ἄγνωστο καὶ νὰ λησμονήση, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἄντρα της. Ἂς θεωρήση, λοιπόν, τὸ περιστατικὸ αὐτὸ σὰν κάτι ποὺ δὲν συνέβηκε ποτὲ στὴ ζωή της. ἢ σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο καὶ ἂς ἀναζητήση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της ἄντρα τὸν ἔρωτα καὶ τὴ στοργή. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἄβυσσος μπροστά σας, ὅπως διατείνεστε τόσο ἐπιπόλαια. Ἡ κατάστασίς σας εἶνε ἁπλῶς ἀποτέλεσμα ἐξημμένης καὶ νοσηρᾶς φαντασίας. Συνέλθετε καὶ λογικευθῆτε.

Πονεμένην ξανθοῦλα Μ. Ε. Λ.: Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε ὡραῖες, ἡ κάθε μιὰ μὲ τὸν τρόπο της. Καὶ σεῖς εἶστε ὡραία, εἰδεμὴ δὲν θὰ κάνατε ἐντύπωσι. Λοιπόν, οὔτε μοναστῆρι οὔτε αὐτοκτονία νὰ σκέπτεστε, ἀλλὰ νὰ φροντίσετε ν' ἀποκατασταθῆτε μὲ τὴν εὐχὴ τῶν δικῶν σας.

Φαίδων: Νὰ κάνετε ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφετε: Νὰ μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' ἕναν ἄγνωστο ποὺ δὲν σᾶς σεβάστηκε. Στὸ μέλλον νὰ εἶστε πιὸ ἐπιφυλακτικὴ στὶς σχέσεις σας γιὰ ν' ἀποφεύγετε τυχὸν δυσάρεστες συνέπειες.

Ραδιοτηλεγραφητὴν Σχολῆς Πάλμερ: Τέτοιοι χαρακτῆρες συνήθως φέρουν τὴν καταστροφὴ καὶ τὴ δυστυχία. Γιατὶ λοιπὸν νὰ ἐπιμένη ὁ φίλος σας; Ἡ καλύτερη λύσις εἶνε ν' ἀπομακρυνθῆς τὸ ταχύτερον καὶ νὰ τὴν λησμονήσης.

Ἄτυχην ἀναποφάσιστην: Βλέπω ὅτι τρέφετε ἰδιαίτερη ἐκτίμησι γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ μοῦ γράφετε. Ἐκτίμησις σημαίνει συμπάθεια, κι' ἀπὸ τὴ συμπάθεια στὴν ἀγάπη δὲν ἀπομένει παρὰ ἕνα μικρὸ βῆμα. Μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε αὐτὸ τὸ βῆμα παραμερίζοντας κοινωνικὲς προλήψεις καὶ διαφορὰ ἡλικίας; Αὐτὸν τὸν γνωρίζετε καλά. Σὲ σᾶς λοιπὸν ἔγκειται νὰ λάβετε μιὰν ὁριστικὴ ἀπόφασι.

Ἀπελπισμένον 222: Δὲν εἶνε, νομίζω, τίμιο νὰ θέλετε νὰ ἐκβιάσετε μιὰ κατάστασι. Ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπᾶ, σκέπτεσθε νὰ τὴν ταπεινώσετε καὶ ἀργότερα νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε; Ποιὸς εἶνε ὁ σκοπός σας; Φερθῆτε, λοιπόν, τίμια ἀπέναντί της. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ εἰλικρίνεια καὶ αὐτὸ ὑπαγορεύει ἡ συνείδησις μιᾶς εὐγενικῆς ψυχῆς.

Μιὰ σύγχρονη Περμανάντ «Λάρς»

Μόνον εἰς τὸ κομμωτήριον ΜΑΤΤΗ ΙΩΝΟΣ 2

Πληγωμένην καρδιὰν Γ. Κ. Κ.: Προτιμώτερο νὰ σᾶς ἀφήση καὶ νὰ φύγη παρὰ νὰ ταπεινωθῆτε περισσότερο μαζί του. Ἐσεῖς νομίζετε ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ. Ἁπλῶς σᾶς ἐπιθυμεῖ. Συνέλθετε ὅσο εἶνε καιρὸς γιὰ νὰ μὴν κλάψετε πικρὰ ἀργότερα.

Ἄτυχην σὲ ὅλα Π. Φ. Κεφ.: Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐκτεθῆτε. Δὲν ξέρετε πῶς θὰ τὸ χαρακτηρίση ἐκεῖνος. Καλλίτερα, λοιπόν, νὰ περιμένετε κι' ἂν τὸ ἔχη ὑπ' ὄψι του θὰ σᾶς ζητήση. Ἂν ὄχι, τότε γιατὶ νὰ πάρετε ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν σᾶς ἀγαπᾶ;

Κόρνερ Γουάϊν, Λουτράκι: Ὅλα δείχνουν πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν σᾶς ἀγαπᾶ παρ' ὅλο τὸν φλογερό σας ἔρωτα. Μὴν ἐπιμένετε, λοιπόν, περισσότερο.

Τὸ δύσκολο παλληκάρι Κ. Τ. Ε.: Γιατὶ δίδετε πίστιν σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐξευτελίζει τὶς ἠθικὲς ἀρχὲς ἑνὸς νέου; Φανῆτε πιὸ σοβαρὸς μαζί της, ἂν καὶ νομίζω πὼς καλύτερα θὰ ἦταν ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπ' αὐτήν.

Ἀνήσυχην ψυχήν, Θῆβαι: Πράγματι, πάσχετε ἀπὸ νευρασθένεια, ποὺ θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ γιατρευθῆ ἂν βρίσκατε ἕναν καλὸ καὶ εὔθυμο τύπο νὰ παντρευτῆτε. Τὸ μέσον αὐτὸ ἔχει δοκιμασθῆ μὲ καλὰ ἀποτελέσματα.

Μ. Β. Λάκην, Πειραιᾶ: Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀπελπίζεστε. Ὅταν συναντηθῆτε καὶ πάλι προσπαθῆστε νὰ συνεννοηθῆτε μαζί, τακτοποιώντας μιὰ γιὰ πάντα τὶς σχέσεις σας.

Μόνον αὐτὴν ἀγάπησα: Τὰ μέσα ποὺ σκέπτεστε νὰ μεταχειρισθῆτε δὲν εἶνε ἀσφαλῶς τὰ καλύτερα. Εὐτύχημα θὰ ἦταν βέβαια, ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ νὰ τὴ ζητούσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, κι' ἔτσι νὰ ἐκπληρώσετε τὸ ὄνειρό σας. Εἶστε ὅμως οἰκονομικῶς καὶ οἰκογενειακῶς ἀνεξάρτητος γιὰ νὰ σχηματίσετε οἰκογένεια; Τί τὸ ὄφελος νὰ ἀγαπᾶτε καὶ νὰ μὴν μπορῆτε νὰ ἐκπληρώσετε τὰ σχέδιά σας.

Π. Α. Π.: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα σας καὶ βρῆκα ὅτι κάτι χωλαίνει βέβαια σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Κάποιος ἀπὸ τοὺς δυό σας φταίει καὶ νομίζω, ὅτι εἶστε σεῖς. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ δὲν ὑπάρχει γυναῖκα στὸν κόσμο καὶ μάλιστα παντρεμένη ποὺ νὰ θέλησε κάτι — τὸ λογικὸ φυσικὰ — ἀπὸ τὸν ἄντρα της καὶ νὰ μὴν τὸ ἀπόχτησε.

Φοῖβον Γ. Π.: Ζητᾶτε δυὸ πράγματα ἀντίθετα: νὰ μὴ τὸ μάθη ὁ ἀδελφός της καὶ ν' ἀποχτήσετε τὴν ἐμπιστοσύνη της. Πῶς, λοιπόν, θ' ἀποχτήσετε τὴν ἐμπιστοσύνη της ὅταν ζητᾶτε ἕνα μυστικὸν ἔρωτα, χωρὶς ἱερὸ σκοπό, καὶ κρυφὰ ἀπὸ τοὺς δικούς της; Ἐκείνη, σᾶς ἀγαπᾶ γιατὶ ἐλπίζει καὶ περιμένει νὰ φερθῆτε σὰν τίμιος ἄντρας ἀπέναντί της.

Δυστυχισμένο φανταράκι 561: Εἶστε ὥριμος πιὰ καὶ ἔχετε γυναῖκα καὶ δυὸ παιδιά. Δὲν φαντάζεστε, λοιπόν, ὅτι ἕνα διαζύγιο θὰ φέρη τὴν καταστροφή; Σᾶς συμβουλεύω νὰ γυρίσετε ἀλλαγμένος στὸ σπίτι σας καὶ νὰ μὴν ἀναζητᾶτε ἐλαττώματα καὶ κακίες στὴ γυναῖκα σας. Κυττάχτε την μὲ τὸ μάτι τοῦ μυαλωμένου ἀνθρώπου, τοῦ δοκιμασμένου ἀπὸ τὶς πίκρες καὶ ζητήσετε ἀπ' αὐτήν, τὴν μητέρα τῶν παιδιῶν σας, τὴν ἠρεμία καὶ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς σας. Φανῆτε καλός, εὐγενικός, ἀφοσιωμένος σύζυγος καὶ φιλόστοργος πατέρας καὶ ἀσφαλῶς θὰ ζήσετε εὐτυχισμένος.

Στρατιώτην 168 Ν.Ι.Α., Πρέσπα: Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶτε κι' ἀφοῦ συμφωνοῦν καὶ οἱ γονεῖς, τότε δὲν βλέπω τὸ λόγο νὰ μὴ θέλετε νὰ τὴν παντρευτῆτε ἐπειδὴ μένει σὲ χωριό. Ἂν ἔχετε τὰ μέσα καὶ μπορεῖτε νὰ ζήσετε καὶ νὰ τακτοποιήσετε σπίτι στὴν πρωτεύουσα τότε νὰ τὴν πᾶτε ὅπου θέλετε ἐσεῖς. Γυναῖκα σας εἶνε καὶ θὰ σᾶς ἀκολουθήση. Μὴ διστάζετε, λοιπόν.

Πικολίνα Καρολίνα 7Η: Τί συμβουλὴ νὰ σᾶς δώσω ὅταν ἐμπιστεύεστε σ' ἕνα παιδὶ 19 ἐτῶν καὶ μάλιστα φοιτητή; Πέρασε μαζί σας μερικὲς εὐχάριστες ὧρες καὶ ὕστερα σᾶς ἐγκατέλειψε. Ἦταν φυσικὸ αὐτό, γιατὶ ἕνας νέος 19 χρονῶν δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἐπιπόλαιος καὶ ἄστατος. Λησμονῆστε τον, λοιπόν. Λογικευθῆτε καὶ ἀντικρύσετε μὲ σοβαρότητα τὴ ζωή, ὅπως ἁρμόζει σὲ μιὰ συνετὴ κοπέλλα.

Δεσποινίδα μετὰ μαῦρα: Γιατὶ ἀποτείνεστε σὲ μένα καὶ ὄχι στὴ μητέρα σας; Αὐτὴ εἶνε σὲ θέσι νὰ σᾶς συμβουλέψη εἰλικρινὰ στὴν περίπτωσί σας.

Μιὰ μικροπαντρεμένη ἀλλὰ πολὺ δυστυχισμένη σύζυγον: Ὅσα μοῦ γράφετε μὲ συγκίνησαν πάρα πολύ. Τί μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς κάνω ἐγώ; Ἀφοσιωθῆτε στὰ παιδιά σας καὶ στὴν ἀνατροφή τους, καὶ ἀδιαφορήσετε γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἂν μὲ τὸν καιρὸ ἐκεῖνος σκεφθῆ τὴ δυστυχία ποὺ ἔχει σκορπίσει στὸ σπίτι του καὶ γυρίση μετανοιωμένος, τότε νὰ τὸν δεχθῆτε σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Λαχταρῶ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπῶ, μὰ οἱ γονεῖς μου εἶνε κακοί: Εἶστε βεβαία ὅτι ὁ νέος ποὺ λέτε πὼς σᾶς ἀγαπᾶ, δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ μεγάλη περιουσία; Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ προσέξετε αὐτὸ τὸ σημεῖο, καὶ νὰ μὴν σκέπτεστε γιὰ ἀπαγωγή. Σταθμίσατε καλὰ τὰ πράγματα προτοῦ λάβετε ὁριστικὲς ἀποφάσεις.

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

Βιαστικὲς ἀρνήσεις

1782-354: Οἱ σκέψεις σας περὶ ἐθνικῶν ἀρχῶν καὶ σεμνῆς συμπεριφορᾶς τῶν κοριτσιῶν, εἶνε πολὺ ὀρθές. Ἀλλὰ δὲν θὰ πρέπη καὶ ν' ἀποκλείσετε νὰ ἐκδηλωθῆ ἕνα εὐγενικὸ καὶ σοβαρὸ αἴσθημα πρὸς τὸ ὁποῖο νὰ ἀνταποκριθῆ ἀνάλογα κάθε ἠθικὴ κοπέλλα. Αὐτὸ ἐπὶ τέλους εἶνε στὴ φύσι τῶν ἀνθρώπων κι' ἀποτελεῖ καὶ εὐκαιρία συχνὰ ν' ἀποκατασταθῆ μιὰ κοπέλλα. (Ἐκτὸς ἂν νομίζετε ὅτι πρέπει μόνον οἱ γονεῖς νὰ διαλέγουν ἢ μᾶλλον νὰ ἐπιβάλλουν τοὺς γαμπροὺς στὰ κορίτσια τους...). Γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε ἀνεξακρίβωτα ν' ἀποκρούσετε τὴν ἐκδήλωσι τοῦ νεαροῦ μὲ τὸν ὁποῖο μάλιστα καὶ κάνατε φιλικὴ συντροφιά, χωρὶς νὰ τὸν ψυχολογήσετε πρῶτα, χωρὶς νὰ μάθετε ἂν εἶνε εἰλικρινής, ἂν ἀξίζει νὰ συνδεθῆτε καὶ τί σκοποὺς θὰ εἶχε ἀπέναντί σας. Κι' αὐτὴ τὴν ἐξακρίβωσι θὰ τὴν πετυχαίνατε, χωρὶς νὰ ἐκτεθῆτε, γιατί, ἀπὸ τὸ γράμμα σας τοὐλάχιστο καὶ ἔξυπνη φαίνεστε, καὶ μορφωμένη καὶ μὲ σοβαρὸ χαρακτῆρα κοπέλλα. Ἀλλὰ σεῖς ἐνεργήσατε βιαστικὰ καὶ τώρα στενοχωρεῖστε καὶ σχεδὸν μετανοεῖτε γιὰ τὴν πρώτη συμπεριφορά σας. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ νέου, δυὸ ἐξηγήσεις ἔχω νὰ σᾶς δώσω: Ἢ πραγματικὰ σᾶς ἀγαπᾶ καὶ συνεπῶς ἡ ἄρνησίς σας τὸν ἐπλήγωσε πολὺ καὶ θέλει νὰ ξεχαστῆ ξεκόβοντας ἀπὸ τὴν παρέα σας, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρη περισσότερο, βλέποντάς σας. Ἢ ἀπομακρύνθηκε ἐπίτηδες, γιὰ νὰ δείξη τάχα ὅτι δὲν τὸν πολυένοιαζε ἡ ἄρνησί σας καὶ σᾶς περιφρονεῖ, κι' αὐτὸ μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔτσι ἐσεῖς θὰ πειραχθῆτε, θὰ μετανοιώσετε — ὅπως δὰ καὶ τὸ κάνετε καὶ τώρα — καὶ θ' ἀρχίσετε νὰ ἐνδιαφέρεστε ζωηρότερα γι' αὐτόν. Κι' ἔτσι πλέον ἀφήνει σὲ σᾶς τώρα τὴν πρωτοβουλία νὰ χειρισθῆτε ἀνάλογα μὲ τὶς διαθέσεις σας τὸ ζήτημα.

Φαβιόλαν, Πάτρας: Πολὺ ἀφελὴς εἶσθε, ἀγαπητή μου, γιὰ νὰ μὲ ρωτᾶτε ἐμένα, γιατί ὁ νέος, χωρὶς κανένα σοβαρὸ λόγο, ξέκοψε «ἕνα καταραμένο βράδυ» ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ σας φωληά. Ἁπλούστατα: Σᾶς βαρέθηκε ἢ βρῆκε κάποιαν ἄλλη, πιὸ ὄμορφη ἀπὸ σᾶς. Κι' αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο ἂς μὴ σᾶς ἐκπλήττη. Ἂν εἴχατε περισσότερη λογικὴ θὰ βλέπατε ὅτι τὰ «εἰδύλλια» τῶν σύγχρονων νέων ἀρχίζουν βιαστικὰ καὶ καταλήγουν ἄδοξα, γιατὶ οἱ κοπέλλες εἶνε εὔπιστες. Νὰ ἐλπίσω τώρα ὅτι τὸ πάθημα θὰ σᾶς γίνη μάθημα καὶ σὲ σᾶς καὶ στὶς ἄλλες, σὰν κι' ἐσᾶς, κοπέλλες ποὺ πέφτουν θύματα στὰ ὄμορφα λόγια τοῦ πρώτου ἐπιδέξιου νεαροῦ;...

Γ. Α. Ν., Ν. Σμύρνην: Ὄχι καὶ τόση ἀπελπισία, ἀγαπητέ μου! Τί θέλετε σεῖς ν' ἀνακατευθῆτε καὶ κυρίως ν' ἀνακατέψετε ἕνα μικρὸ κι' ἀνόητο κορίτσι, μαθητριούλα, σὲ αἰσθηματολογήματα, ποὺ ἐνῶ ἐσᾶς ἐνθουσιαστικὰ δὲν μποροῦν νὰ σᾶς ἱκανοποιοῦν, κάνουν καὶ στὴ μικρὴ κακό, τὴν ἀποτραβοῦν ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις της πρὸς τὸ σπίτι της κι' ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῶν μαθημάτων καὶ τῆς μορφώσεώς της; Ρῖξτε ἀλλοῦ τὰ δίχτυα τῆς μοιραίας σας γοητείας, κι' ἀφῆστε τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι ἥσυχο. Κρῖμα δὲν εἶνε;

Ἀναζητῶ τὴ μοίρα μου, Μεσολόγγι: Ἀγαπητέ μου, δὲν κατάλαβα ὅλως διόλου τί σᾶς συμβαίνει καὶ γιὰ ποιὸ σκοπὸ ζητᾶτε νὰ σᾶς δώσω τὴ γνώμη μου! Ἔ-

ΚΟΜΨΟΤΗΣ 3000 ΧΡΟΝΩΝ

Ὁ νεαρὸς Γάλλος σχεδιαστὴς μαγιὼ Κλὼντ Ζανρουᾶ διωργάνωσε σὲ μιὰ γαλλικὴ πλὰζ μιὰ μεγάλη γιορτὴ κατὰ τὴν ὁποία ἐπέδειξε μαγιὼ δικῆς του ἐμπνεύσεως, ἐπηρεασμένα ἀπὸ τὴν Ἱστορία. Τρία ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα δημιουργήματά του εἶναι αὐτὰ ποὺ βλέπετε ἀνωτέρω. Τὸ πρῶτο ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ ἐποχή, ἐπιδεικνύεται ἀπὸ τὴν Νικὸλ Τουσάρ, τὸ δεύτερο ἐπηρεασμένο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Φαραώ, παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν χαριτωμένη Ξένια Μόντυ καὶ τὸ τρίτο ποὺ ἐπιδεικνύει ἡ μὶς Δανία, Ἑλλίνο Βεντέλ, θυμίζει τοὺς προγόνους της Βίκινγκς.

χω ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ σᾶς βοηθήσω, ἀλλὰ σὲ τί; Δὲν μοῦ γράφετε τίποτε τὸ καθωρισμένο, ὥστε νὰ μπορέσω νὰ συμπεράνω καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω κάτι θετικό. Ἂν θέλετε, ξαναγράψτε μου. Μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅμως νὰ ἐξηγηθῆτε καθαρὰ καὶ ὡρισμένα τί ἀκριβῶς σᾶς συμβαίνει, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Ἀδιέξοδον, Πάτρας: Ἐπειδὴ μοῦ ζητᾶτε τὴ γνώμη μου ἐλεύθερα, εἶμαι ὑποχρεωμένη, συμπεραίνοντας ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, νὰ σᾶς τὴν διατυπώσω ὠμά. Λοιπόν, δὲν νομίζω, κρίνοντας ἀπὸ τὴν ἐν γένει συμπεριφορά της, ὅτι ἡ νέα μπορεῖ νὰ σταθῆ ἀξιά σας — ἂν ἔχετε σοβαροὺς σκοποὺς γι' αὐτήν. Κι' ἀπορῶ μαζί σας, πῶς μπορεῖτε νὰ τὴ συμπαθῆτε καὶ νὰ τὴν ἀνέχεσθε ἐν ἐπιγνώσει ὅτι σᾶς ξεγελάει μὲ ἄλλους! Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω!

Γύφτον, Φλάμπουρο - Νιγρίτας: Μοῦ γράφετε, ὅτι εἶσθε μικρὸς καὶ συμπαθεῖτε μίαν ἀκόμα μικρότερή σας, ἀλλὰ δὲν τολμᾶτε νὰ τῆς τὸ πῆτε ἀπὸ δειλία. Νομίζω πὼς περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ δειλία, ἐκεῖνο ποὺ εἶνε «μειονέκτημα» σας εἶνε ἡ μικρή σας ἡλικία καὶ ἡ ἀπειρία σας στὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Γιὰ νὰ μὴν βασανισθῆτε λοιπὸν ἀπὸ τώρα, να μὴν μπλέξετε τὴ μικρὴ καὶ μάλιστα γιὰ νὰ μὴ μπλεχτῆτε κι' ἐσεῖς σὲ κακὰ ἐνδεχόμενα, ποὺ κρύβουν πολλοὺς κινδύνους, σᾶς συνιστῶ νὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ μυαλουδάκι σας αὐτὴ τὴν ἰδέα καὶ ν' ἀπασχοληθῆτε πρὸς τὸ παρὸν σὲ τίποτε χρησιμώτερο.

Μαργαρίταν τοῦ ἀγροῦ: Βλέπετε, λοιπόν, κι' ἐσεῖς ἀγαπητή μου, τί παθαίνετε μὲ τὸ νὰ βιάζεσθε, τόσο πρόωρα καὶ ἄπαγη, ὅπως εἶσθε, μὲ τὶς ἐρωτοδουλειές; Νὰ ποὺ μὲ τὴν ἐπιπολαιότητά σας δημιουργήσατε μονάχη σας τὴ μικρή σας ἀπογοήτευσι. Ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, ἕνα μόνο σωστὸ ἔχω νὰ σᾶς συμβουλεύσω: Νὰ παρατήσετε τὸν ἄπιστο, νὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας τὶς φροντίδες αὐτές, νὰ συμμαζευτῆτε καὶ νὰ κυττάξετε τὰ μαθήματά σας. Γιατί, ὅπως εἶσθε κι' ὀρφανή, μόνο ἡ μόρφωσις, ἡ σεμνότης κι' ἡ τιμιότης θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ γίνετε μιὰ καλὴ καὶ ἄξια κοπέλλα στὴ ζωή σας!

Ε.Α.Ν.Ι.Τ.Ν. 626: Μοῦ γράφετε ὀχτὼ πελώριες σελίδες, γεμάτες ἄχρηστες λεπτομέρειες. Λυποῦμαι εἰλικρινά, ποὺ δὲν βρίσκω στὴν «δραματικότητα» τῆς ὑποθέσεώς σας τίποτε τὸ θετικὸ γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ἂν πραγματικὰ σᾶς ἐνδιαφέρη ἡ γνώμη μου, παρακαλῶ, ξαναγράψτε μου σὲ μιὰ σελίδα μόνο, σύντομα καὶ καθαρὰ τὰ κύρια ζητήματα ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν, γιὰ νὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ καταλάβω τὶ ἀκριβῶς σᾶς συμβαίνει καὶ νὰ σᾶς δώσω μιὰ συγκεκριμένη ἀπάντησι. Τὸ ἔχω ἐπαναλάβει καὶ τὸ ἔχω συστήσει ἀμέτρητες φορές: Μὴ γράφετε πολλὰ καὶ φλύαρα... Νὰ τὸ ἀποτέλεσμα τώρα!

Μικρὴν πονεμένην Ε.Κ.Ε.Σ.: Βλέπετε, ἀγαπητή μου, ποῦ ὁδηγεῖ ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἐπιπολαιότης σας; Γιατί τὴν καλὴ καὶ ἀξιοπρεπῆ στάσι σας, ποὺ κρατήσατε ἀπὸ τὴν ἀρχή, δὲν τὴν συνεχίζατε κι' ὡς τὸ τέλος, γιὰ νὰ ἔχετε τὸ κεφαλάκι σας ἥσυχο καὶ νὰ μπορῆτε νὰ ἀφοσιωθῆτε μὲ ζῆλο στὰ μαθήματά σας; Τώρα, λοιπόν, ποὺ μπλέξατε, κυττάξτε ἀμέσως νὰ διακόψετε αὐτὲς τὶς δίχως σοβαρότητα ἐρωτοτροπίες, γιὰ νὰ μπορέσετε ἔτσι νὰ ἐξιλεωθῆτε ἀπέναντι στοὺς δικούς σας.

Μαραμένο λουλοῦδι τῆς ἐρημιᾶς: Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, γιατί ἀπευθύνεσθε στὴν καλὴ συνεργάτιδά μας, γιὰ νὰ σᾶς πληροφορήση μὲ ποιὸ τρόπο μπορεῖτε ν' «ἀνταμώσετε» μὲ τὸν καλό σας. Πῶς μπορεῖ αὐτὴ ἢ ἔστω κι' ἐγώ, νὰ ξέρουμε τὸν τρόπο; Κατὰ τὴ γνώμη μου ὡστόσο, εἶνε καλλίτερα ν' ἀποφύγετε νὰ τὸν ξαναϊδῆτε καὶ προτιμώτερο νὰ τὸν βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας γιατὶ ὁ νεαρὸς δὲν φαίνεται νὰ σᾶς ἀγαπάη εἰλικρινά. Ἂν σᾶς ἀγαποῦσε, θὰ φρόντιζε πρῶτος αὐτὸς νἄρθη σ' ἐπαφὴ μαζί σας καὶ μάλιστα νὰ σᾶς γράψη γιὰ ὅλα ὅσα συνέβησαν, σχετικὰ μὲ τὴν ἀποκάλυψι τῆς ἀλληλογραφίας σας. Γιὰ νὰ μὴν τὸ κάνη ὅμως αὐτὸ καὶ μάλιστα ὕστερ' ἀπὸ τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἀπηύθυναν οἱ δικοί σας, συμπεραίνω ὅτι ἐπίτηδες σᾶς ἀποφεύγει γιὰ νὰ μὴ «μπλέξη» περισσότερο μαζί σας. Ὥστε...

ΕΡΗ

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

ὅσο θέλετε τή θάλασσα, χωρίς ἡ ἁλμύρα νά καταστρέψη τήν ἐπιδερμίδα σας ἤ ὁ ἥλιος νά σᾶς προκαλέση ἐγκαύματα καί πανάδες, ἀρκεῖ πρίν ἀπό τό μπάνιο σας νά κάνετε μιά ἐπάλειψη μέ τήν προφυλακτική Κρέμα Λανολίνη "ΜΕΛΠΑΝ".

✱Τό βράδυ πρίν κοιμηθῆτε ἐπαναλάβατε τό ἴδιο γιά νά κρατήσετε τό δέρμα σας λεῖο καί ἄνθηρό.

✱Προσέξατε ὅμως τάς ἀπομιμήσεις· ζητήσατε ἐπιμόνως τήν μάρκα "ΜΕΛΠΑΝ".

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Ἀμερικῆς ΝΑ·Υ·ΛΟΝ, εἰδικὰ διὰ τὰ θερμὰ κλίματα, δροσερά, ἐλαφρά, ἀντοχῆς καὶ φθηνά, πωλοῦνται μόνον εἰς τὰ Καταστήματα ΣΙΝΑΝΗ, Ἑρμοῦ 9 καὶ ΜΥΛΑΙΔΗ, Βουκουρεστίου 6.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Καθαρίζει ἐντελῶς τὴν πιτυρίδα χρησιμοποιούμενον διὰ λούσιμον χωρὶς σαπούνι. Τὸ OLEO HILDA εἶναι ἰδεῶδες διὰ τὴν τριχοφυΐαν, τὴν διατήρησιν καὶ τόνωσιν τῶν μαλλιῶν στὸ φυσικό τους χρῶμα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Τάσση Τ.Τ., Βόλος: Τελευταίως γίνεται καὶ δι' ἐγχειρήσεως καλὰ ἡ βαρηκοΐα, ὑπὸ ὡρισμένες βεβαίως προϋποθέσεις. Ἐδῶ ὑπάρχουν συνάδελφοι εἰδικῶς μετεκπαιδευθέντες ἐν Ἀμερικῇ, οἵτινες ἐφαρμόζουν ἐπιτυχῶς τὴν ἐγχείρησι ἀφοῦ διαπιστώσουν τὴν αἰτιολογία τῆς παθήσεως καὶ δι' εἰδικοῦ μηχανήματος τὸ ἐφικτὸν τῆς ἐγχειρήσεως.

Φ. Ν. Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίησις ἐφαρμόζεται καὶ παρ' ἡμῖν. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημά σας ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς περιγραφομένης θεραπευτικῆς ἀγωγῆς. Ἀπόπειρες πολλὲς γίνονται, ἀλλὰ μόνον ὡς ἀπόπειρες...παραμένουν. Αὐτὸ τοὐλάχιστον ἔχω διαπιστώσει ἐκ τῆς μακροχρονίου πείρας μου. Ὥστε...

Α. Κ. Παπαρούνα, Μυτιλήνη: Γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὶς περισσότερες ἀναγνώστριές μας — ἀλλὰ καὶ γιὰ πολλοὺς ἀναγνώστας ἀκόμα — ἔγραψα τὰ δύο λεπτομερῆ σχετικὰ μὲ τὶς ρυτίδες, τὴν αἰτιολογίαν των καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ γιὰ τὴν θεραπείαν των μέσα ἐκλαϊκευτικὰ σημειώματα, ὥστε μὴν περιμένετε ξεχωριστὲς ἀπαντήσεις στὰ γράμματά σας. Ὅλες καὶ ὅλους ποὺ μοῦ ζητοῦν σχετικὰ μ' αὐτὲς τοὺς παραπέμπω στὰ εἰδικὰ «γιὰ τὶς ρυτίδες» σημειώματα.

Λογιστὴν Χ. Χ., Χανιά: Δυστυχῶς αὐτὴ εἶνε ἡ τύχη τῶν μετακιρσικῶν ἑλκῶν. Στὴν παραμικρὴ ὀρθοστασία ἢ στὸ παραμικρὸ κτύπημα ν' ἀνοίγουν καὶ νὰ ἐξελκοῦνται. Ἡ ἐπούλωσίς των εἶνε πάντα προσωρινὴ δι' οἱουδήποτε μέσου καὶ ἂν αὐτὴ ἐπιτευχθῇ. Μιὰ καὶ ἔφθασε ἐκεῖ ἡ κατάστασι καὶ ἐφ' ὅσον λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός σας δὲν μπορεῖτε ν' ἀποφεύγετε τὴν μακρὰ ὀρθοστασία, κρίνω ἀναγκαία τὴν χειρουργικὴ θεραπεία τῶν κιρσῶν σας, ἡ ὁποία δὲν εἶνε μέθοδος νέα ἀλλὰ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μετ' ἐπιτυχίας ἐφαρμόζεται σὲ προχωρημένες ἰδίως περιπτώσεις.

Δ. Δ. Δ., Ἐνταῦθα: Νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕνα ἐνδοκρινολόγο ἢ καὶ νευρολόγο γιατρό, ὁ ὁποῖος μὲ μιὰ τακτικὴ κι' ἐπιμελημένη θεραπεία θὰ σᾶς τακτοποιήση ἀπόλυτα. Εἶνε κρῖμα νὰ βρίσκεσθε μέσα στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ παραμελήσετε τὴν κατάστασίν σας ἡ ὁποία ἄλλωστε τόσον συνετέλεσε στὴν καταστροφὴ τῆς οἰκογενειακῆς σας ἑστίας. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ ἴδια θὰ ἐπακολουθήσουν καὶ στὸν δεύτερο γάμο, ἂν προηγουμένως δὲν ἐπιμεληθῆτε θεραπευτικῶς τοῦ ἐλαττώματός σας.

Σαμπρελλόν: Ἡ κυρία αἰτία τῆς ἀντιαισθητικῆς ἐρυθρότητος τῆς μύτης, δὲν εἶνε μόνον, ὡς πιστεύεται, ἡ κατάχρησις τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ κακὴ λειτουργία τῶν πεπτικῶν ὀργάνων. Τὸ ζεστὸ δηλ. χαμομῆλι, φασκόμηλο, δυόσμος ὡς καὶ ἡ χρῆσις μεταλλικῶν ὑδάτων, πρέπει ν' ἀντικαταστήσουν ὁλότελα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Νὰ προσπαθῆτε, ὡσαύτως, νὰ εἶσθε τακτικὸς στὶς κενώσεις καὶ ν' ἀποφεύγετε ἐν γένει τὴν δυσκοιλιότητα. Ἡ φρουτοφαγία εἶνε πολὺ ἀποτελεσματική. Κάθε βράδυ νὰ πλένετε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μύτης (εἰσροφήσεις) μὲ τὴν ἑξῆς διάλυσι: Eau de roses 50 gr. Eau de fleurs d' oranger 50 gr. Borax 5 gr. Κατόπιν δὲ νὰ ἐπαλείφετε τὸ ἐξωτερικὸ τῆς μύτης ἐλαφρῶς μὲ τὴν κάτωθι πομάδα: Lanoline 8 gr. Vaseline 8 gr. Borate de soude 0,20 cent Icthyol 0,50 cent Ergotine 0,50 cent Teint. de capsicum 15 gouttes.

Ἡλιοκαμένη: Αὐτὰ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπερβολικῆς ἡλιοθεραπείας. Τὰ καφεοειδῆ στίγματα τῆς ὠμοπλάτης ἐξαφανίζονται ἕνα πρὸς ἕνα μὲ ἐφαρμογὴν τοπικῆς διαθερμοπηξίας. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσίν των δὲν ἐγκαταλείπονται οὐλές. Μὲ ἀλοιφὲς εἶνε ἀδύνατος ἡ ἐξαφάνισίς των, διότι ἔχουν βαθειὰ ἐμποτίσει τὸ δέρμα, ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ ἐφηλίδες τοῦ προσώπου.

Ἱπταμένη θρίξ: Γιὰ τὰ μαλλιὰ ἔχω ἐπανειλημμένως γράψει.. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα χρειάζεται εἰδικὴ ἐξέτασις ἀπὸ νευρολόγο γιατρό, ὁ ὁποῖος θ' ἀναγράψη καὶ τὴν σχετικὴ συνταγὴ ἀναλόγως τῆς γενικῆς καταστάσεώς σας. Κάνετε πολὺ ἄσχημα ποὺ δὲν εἴπατε στοὺς γονεῖς σας αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβαίνει. Εἶνε ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ παραμελήσετε θεραπευτικῶς, γιατὶ ἀργότερα θἄχη σοβαρὸ ἀντίκτυπο ἐπὶ τῆς γενικῆς ὑγείας σας.

Νέον Τρὶκ 17: Πρόκειται περὶ παρατρίματος. Νὰ τὸ ἐπαλείφετε ἀνὰ τετραήμερον τοπικῶς καὶ ἐλαφρότατα μὲ ὀλίγο ἰώδιο καὶ κατόπιν νὰ τὸ πουδράρετε μὲ πούδρα τάλκ. Κατὰ τὶς τέσσερες ἡμέρες τοῦ διαλείμματος νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ τὸ πουδράρετε δὶς τῆς ἡμέρας μόνον μὲ τάλκ. Μὲ τρεῖς ἕως τέσσερες τέτοιες ἐπαλείψεις ἰωδίου, αἵτινες ἐπαναλαμβάνω, θὰ γίνωνται μόνον κάθε τέσσερες ἡμέρες, θὰ ἐξαφανισθῇ. Κατόπιν εἶνε ἐπιβεβλημένη ἡ τοπικὴ καθαριότης τοῦ δέρματος μὲ σαποῦνι γλυκερίνης ἢ λανολίνης.

Καίτη Α. Π. Κ., Μεσολόγγι: Νὰ περνᾶτε ἐλαφρῶς τὴ μύτη σας κάθε βράδυ μ' ἕνα βαμβάκι καὶ τὴν ἑξῆς λοσιόν: Alcool camphré 10 gr. Teinture de benjoin 5 gr. Eau de cologne 20 gr. Eau distillée 200 gr. Νὰ μὴ ζουλᾶτε τὰ στίγματα γιατὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πληθαίνουν.

Μητέρα Μ. Μ. Κ.: Ἐφ' ὅσον ἡ κατάστασις εἶνε τόσο ἐκσεσημασμένη χρειάζεται μακρὰ θεραπεία δι' ὁρμονικῶν ἐνέσεων, ὡς καὶ γενικὴ τονωτικὴ τοιαύτη δι' ἐκχυλισμάτων ἡπατικῶν καὶ ὑπερσιτισμοῦ. Καὶ τοπικῶς ἡ ἐφαρμογὴ ὑψισύχνων ρευμάτων εἶνε πολὺ ἀποτελεσματική. Πάντως χρειάζεται μακρὰ θεραπεία γιὰ νὰ ἐπέλθη σημαντικὴ βελτίωσις τοῦ ἐλαττώματός σας.

Σαλονικιά: Τὸ Lait velouté ἐλπίζω προσεχῶς ὅτι θὰ κυκλοφορήση ἐκεῖ στὰ διάφορα φαρμακεῖα καὶ μυροπωλεῖα. Πρὸς τὸ παρὸν νὰ χρησιμοποιῆτε στὸ πρόσωπό σας πρωῒ καὶ βράδυ, ὡς καὶ πρὸ τῆς πούδρας, τὴν ἑξῆς λοσιόν: Biborate de soude 1,25 Glycerine 12 gr. Hydrolat de fleurs d' oranger 150 gr. Νὰ κάνετε ἐνδομυϊκῶς ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀπὸ μία ἔνεσιν Torantil ἢ Tarontal. Θὰ κάνετε δέκα τέτοιες ἐνέσεις. Ν' ἀποφεύγετε τὶς ἐρεθιστικὲς ἐν γένει τροφές, τὰ ὄσπρια ὡς καὶ τὰ οἰνοπνευματοῦχα. Ὡσαύτως ν' ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ ζυμαρικὰ καὶ ἰδίως τὰ γλυκίσματα. Νὰ πλένεσθε μ' ὀλίγο χλιαρὸ νερὸ καὶ οὐδέποτε μὲ σαποῦνι. Νὰ προσπαθήσετε νὰ εἶσθε τακτικὴ στὶς κενώσεις.

Ν. Β. φοιτητήν, Ἐνταῦθα: Ἡ θεραπεία σας κανονίζεται ἀναλόγως τῆς κλινικῆς εἰκόνος καὶ τῆς ἀντοχῆς τῆς ἐπιδερμίδος. Συνεπῶς εἶνε ἐπιβεβλημένη, ἐφ' ὅσον μάλιστα βρίσκεσθε καὶ ἐδῶ, ἡ προσωπικὴ ἐξέτασις.

Β. Δ. Κ. Β. 27 Μ: Ἐπὶ ἕνα μῆνα νὰ παίρνετε ἀπὸ δύο χάπια ἡμερησίως Testosan forte ἢ Teston τῶν 25 Mg. ἀνὰ ἓν πρὸ τῶν γευμάτων. Μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ τὸν πρῶτο μῆνα ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων μπορεῖτε νὰ ἐπαναλάβετε τὴν χρῆσιν των. Ἡ κατάστασίς σας ὀφείλεται στὴν ἀναγκαστικὴ μακρὰ ἀποχή σας.

Φ. Δ. 75, Βόλος: Φρονῶ ὅτι ἡ ἐξέτασίς σας ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ ὠτορινολαρυγγολόγο γιατρὸ εἶνε ἀπολύτως ἐπιβεβλημένη. Πολλὰ ἀπὸ τὰ συμπτώματα ὅμως, ποὺ μοῦ περιγράφετε, εἶνε μόνο ὑποκειμενικὰ καὶ ἀδίκως θορυβεῖσθε. Ὅλη αὐτὴ ἡ φάμπρικα, μοῦ φαίνεται, ὅτι προκαλεῖται ἀπὸ σαρκία. Πάντως ἡ ἐξέτασις θὰ σᾶς κατατοπίση ἐπακριβῶς.

Τ. Π. Πόστ ρεστάντ, Θεσ)νίκη: Ἡ πλαδαρότης τοῦ σώματος βελτιοῦται μὲ γυμναστικὲς ἀσκήσεις καὶ μὲ μασσοθεραπεία. Μὲ φάρμακα δὲν γίνεται τίποτε, οὔτε μὲ λοσιόν, ἐφ' ὅσον ἡ πλαδάρωσις αὐτὴ εἶνε γενική. Δὲν μοῦ γράφετε, ἂν ἔχετε ἀκανόνιστη περίοδο ἢ ἔλλειψιν τοιαύτης. Ἂν συμβαίνῃ κάτι τέτοιο τότε ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ τακτοποιήσετε τὴν κατάστασί σας δι' ὁρμονοθεραπείας, τὰς δόσεις καὶ τὸ εἶδος τῆς ὁποίας θὰ σᾶς κανονίση ἕνας γυναικολόγος γιατρός. Ἡ παρατηρουμένη ψυχρότης δυνατὸν νὰ ὀφείλεται σὲ ἀνεπάρκεια ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ὑπερτροφικὴ κατάστασις τῶν μαστῶν καὶ ἡ πλαδαρότης των. Δυστυχῶς δὲν μοῦ γράφετε λεπτομέρειες γιὰ νὰ καταλάβω.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

Τό μυστήριο ΤΟΥ ΚΑΜΜΕΝΟΥ ΠΤΩΜΑΤΟΣ

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ στυγερὰ ἐγκλήματα

Ἐνῶ ἔκανε κάποια ἐπίσκεψη στὸ σπίτι τοῦ μικροεπιχειρηματίου τῆς Φιλαδελφείας Μπὲν Πέρρυ, ὁ ξυλουργὸς Τζὼν Σμὶθ ἔτυχε νὰ προσέξη κάποιον ἄγνωστο ποὺ ἀνέβηκε μαζὶ μὲ τὸν οἰκοδεσπότη στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀφοῦ τελείωσε, ὁ Σμὶθ ἔφυγε, δίχως νὰ δῆ τὸν Πέρρυ. Αὐτὸ ἔγινε στὶς 22 Αὐγούστου τοῦ 1894.

Ὅταν ξαναπῆγε σὲ λίγες μέρες γιὰ νὰ πληρωθῆ, ὁ ξυλουργὸς βρῆκε τὰ γραφεῖα τοῦ ἰσογείου ἀνοιχτὰ καὶ ἄδειανά. Ἀνέβηκε τὴ σκάλα κι' ἀντίκρυσε ἕνα θέαμα φρικτό: ἕνα πτῶμα σωριασμένο στὸ τσιμεντένιο δάπεδο μιᾶς κάμαρας, μὲ τὸ πρόσωπό του ἀπανθρακωμένο!

Ὁ ἰατροδικαστὴς ποὺ ἐξήτασε τὸ νεκρό, ἀποφάνθηκε ὅτι εἶχε τὴ γενικὴ ἐμφάνισι τοῦ Πέρρυ. Ἡ φυσιογνωμία του ὅμως εἶχε παραμορφωθῆ τελείως. Κοντὰ στὸ πτῶμα, βρέθηκε μιὰ σπασμένη μποτίλια — ποὺ περιεῖχε πρὶν πιθανώτατα κάποιο εὔφλεκτο ὑγρὸ — καθὼς κι' ἕνα καμμένο σπίρτο. Τὸ συμπέρασμα τῆς ἀνακρίσεως ἦταν ὅτι τὸ θῦμα εἶχε αὐτοκτονήσει κι' ὅτι ὁ θάνατος ὠφείλετο σὲ ἀσφυξία ἀπὸ καπνὸ ἢ ἀπὸ χλωροφόρμιο. Διετάχθη λοιπὸν ἡ ταφὴ τοῦ νεκροῦ.

Στὸ μεταξύ, κάποιος δικηγόρος τοῦ Σαὶν Λιοῦϊς, ὀνόματι Τζὲφ Χόου, πληροφόρησε μιὰν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία ὅτι ὁ Πέρρυ ἦταν στὴν πραγματικότητα ὁ Μπὲν Πίτεζελ, ποὺ εἶχε ἀσφαλίσει πρὸ ἑνὸς ἔτους τὴ ζωή του γιὰ 10 χιλιάδες δολλάρια. Πρόσθεσε δὲ ὅτι θὰ πήγαινε στὴ Φιλαδέλφεια, μαζὶ μὲ μιὰ κόρη τοῦ νεκροῦ, γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τοῦ πτώματος.

Συγχρόνως, κάποιος Χόλμς, ἀπ' τὸ Ἰλλινόϊς, βεβαίωσε τὴν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία ὅτι εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε τὸν Πίτεζελ, τὸν περιέγραψε λεπτομερῶς καὶ προσφέρθηκε νὰ βοηθήση κι' αὐτὸς στὴν ἀναγνώρισι.

Ὁ Χόου ἔφτασε πράγματι στὴ Φιλαδέλφεια, μαζὶ μὲ τὴν Ἄλις Πίτεζελ, μιὰ κοπελλίτσα 15 ἐτῶν. Ἔφτασε ἐπίσης ἐκεῖ κι' ὁ Χόλμς. Ὁ Χόου δὲν τὸν ἤξερε, ἀλλὰ ἡ Ἄλις ἐπιβεβαίωσε πὼς ἦταν φίλος τοῦ πατέρα της.

Ἡ ἑταιρεία δὲν ἀμφέβαλλε πὼς ὁ Πέρρυ κι' ὁ Πίτεζελ ἦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ζητοῦσε ὅμως νὰ πεισθῆ ὅτι ἦταν αὐτὸς ὁ νεκρός.

Ἔγινε λοιπὸν ἡ ἐκταφὴ τοῦ πτώματος. Κι' ὁ Χόλμς ἔδειξε ὡρισμένα σωματικὰ σημάδια ποὺ ἀνταποκρίνονταν στὴν περιγραφή του. Ἔπειτα σκέπασαν τὸ πτῶμα ὁλόκληρο, ἐκτὸς ἀπ' τὰ δόντια, κι' ἔφεραν μέσα τὴν Ἄλις. Ἡ μικρὴ δήλωσε πὼς τὰ δόντια ἦσαν ὅμοια μὲ τοῦ πατέρα της. Ἱκανοποιημένη πιὰ ἡ ἑταιρεία, πλήρωσε τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας στὸ Χόλμς, ὡς πληρεξούσιο τῶν κληρονόμων τοῦ Πίτεζελ.

Ὁ Σμίθ, ποὺ παρευρέθηκε στὴν ἐκταφή, βρῆκε ὅτι ὁ Χόλμς ἔμοιαζε μὲ τὸν ἄγνωστο ἐπισκέπτη τοῦ Πέρρυ. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε σὲ κανένα, γιατὶ δὲν ἦταν βέβαιος.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα, κάποιος κατάδικος τῶν φυλακῶν τοῦ Σαὶν - Λιοῦϊς ἔκαμε μιὰ ἀπρόοπτη ἀποκάλυψι στὸ διευθυντή: Τὸν Ἰούλιο, εἶχε σύντροφο στὸ κελλί του κάποιον Χόουαρντ, ποὺ ἀπολύθηκε ἀργότερα. Αὐτὸς λοιπὸν τοῦ εἶχε ζητήσει νὰ τοῦ συστήση ἕναν ἐπιτήδειο δικηγόρο, γιὰ νὰ τὸν βοηθήση σὲ μιὰ ἀπάτη εἰς βάρος μιᾶς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας. Θὰ παρουσίαζαν δῆθεν ἕναν ἄλλο νεκρὸ γιὰ τὸν Πίτεζελ, ἔτσι ποὺ νὰ φαίνεται πὼς εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ τυχαία ἔκρηξι. Ὁ πραγματικὸς Πίτεζελ θὰ πήγαινε νὰ κρυφτῆ στὴν Εὐρώπη.

Ὁ ξυλουργὸς ἀντίκρυσε ἕνα φρικτὸ θέαμα: ἕνα πτῶμα μὲ τὸ πρόσωπο ἀπανθρακωμένο...

Κάποιος κάτοικος τοῦ Τορόντο εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ ἕνα γείτονα μιὰ σκαπάνη...

Ὁ σύντροφος τοῦ Χόουαρντ τοῦ εἶχε ὑποδείξει τότε τὸ δικηγόρο Χόου, δὲν εἶχε πάρει ὅμως τὴν ἀμοιβὴ ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Χόουαρντ. καὶ γι' αὐτὸ τὰ φανέρωσε ὅλα.

Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ Χόουαρντ κι' ὁ Χόλμς ἦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο, κι' ὁ Χόου συνεργὸς στὴν ἀπάτη. Οἱ ντέτεκτιβ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας συνέλαβαν τὸ Χόλμς, στὴ Βοστώνη.

Οἱ ἀνακρίσεις ἀπέδειξαν ὅτι ὁ Χόλμς κι' ὁ Πίτεζελ εἶχαν γνωρισθῆ πρὸ μηνῶν στὸ Τέξας. Ὁ δεύτερος εἶχε γυναῖκα καὶ πέντε παιδιά. Ἡ κ. Πίτεζελ ἔμενε στὸ Βέρμοντ, μαζὶ μὲ δυὸ παιδιά της. Συνελήφθη κι' αὐτή, ὡς συνένοχος.

Ὁ Χόλμς ὡμολόγησε τὴν ἀπάτη εἰς βάρος τῆς ἑταιρείας. Διηγήθηκε ὅτι εἶχε πάρει ἀπὸ κάποιο γιατρὸ τῆς Ν. Ὑόρκης ἕνα νεκρὸ ὅμοιο κάπως μὲ τὸν Πίτεζελ καὶ τὸν εἶχε στείλει, μέσα σ' ἕνα κιβώτιο, στὴ Φιλαδέλφεια. Ὁ Πίτεζελ — εἶπε — εἶχε φύγει γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική, μαζὶ μὲ τρία ἀπ' τὰ παιδιά του, τὴν Ἄλις, τὴ Νέλλι καὶ τὸ Χιοῦ.

Βεβαίωσε ὅτι ἡ κ. Πίτεζελ δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀπάτη, κι' ὅτι τοῦ εἶχε παραδώσει τὰ τρία παιδιὰ γιὰ ν' ἀναγνωρίσουν δῆθεν τὸ νεκρὸ πατέρα τους. Ἀπὸ τότε, δὲν εἶχε μάθει πιὰ εἰδήσεις τους κι' ἀγωνιοῦσε.

Ὅταν ὅμως ὁ ἀνακριτὴς ρώτησε τὸ Χόλμς πῶς εἶχε μπορέσει νὰ δώση ἄλλη στάσι στὸ νεκρό, ἀφοῦ θἆχε πιὰ γίνει ἀλύγιστο τὸ σῶμα του μέσα στὸ κιβώτιο, ἐκεῖνος τάχασε κι' ἔπεσε σὲ ἀντιφάσεις. Τέλος, ἄλλαξε τὴν ἀπολογία του: Εἶπε ὅτι ὁ Πίτεζελ εἶχε αὐτοκτονήσει μὲ χλωροφόρμιο. Ὁ Χόλμς τὸν εἶχε βρῆ νεκρὸ κι' εἶχε σκηνοθετήσει τὰ πράγματα ἔτσι ὥστε νὰ ξεγελάση τὴν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία. Ὅσο γιὰ τὰ τρία παιδιά, εἶχαν φύγει γιὰ τὴν Ἀγγλία, μαζὶ μὲ τὴ φίλη του, καὶ πρώην γραμματέα του μὶς Μίννι Οὐΐλλιαμς.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ρώτησε τὸ Χόλμς ποῦ ἀκριβῶς βρίσκονταν τὰ παιδιά. Ἐκεῖνος ἔδωσε μιὰ διεύθυνσι, στὴν Ἀγγλία, ποὺ ἀποδείχθηκε ὅμως ψεύτικη.

Τέλος, ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι ἕνας ἔμπειρος ντέτεκτιβ. Διάφορα ἴχνη τὸν ὡδήγησαν στὸ Τσιντσινάτι, τὸ Ντητρόϊτ, τὸ Τορόντο... Ρώτησε σ' ὅλα τὰ μεσιτικὰ γραφεῖα αὐτῶν τῶν πόλεων. Τέλος, ἐξακρίβωσε ὅτι κάποιος προσωρινὸς κάτοικος τοῦ Τορέντο εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ ἕνα γείτονα μιὰ σκαπάνη, γιὰ νὰ σκάψη στὸ ὑπόγειό του. Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς συνοδευόταν ἀπὸ δυὸ κοριτσάκια.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔψαξε στὸ ὑπόγειο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ καὶ βρῆκε θαμμένα τὰ λείψανα δυὸ μικρῶν κοριτσιῶν. Ἡ κ. Πίτεζελ ἀναγνώρισε δυὸ ἀπ' τὶς κόρες της.

Ἐπίσης τὸ πτῶμα τοῦ Χιοῦ βρέθηκε στὸ ὑπόγειο μιᾶς βίλλας τῆς Ἰντιανάπολις, ποὺ τὴν εἶχε νοικιάσει ὁ Χόλμς.

Τέλος, ἡ ἀστυνομία ἔκαμε μιὰ ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Χόλμς, στὸ Σικάγο. Βρῆκε μυστικὲς σκάλες, ἕνα χημικὸ ἐργαστήριο καὶ πολλὰ ἀνθρώπινα ὀστᾶ καμμένα μέσα σ' ἕνα φοῦρνο, στὸ ὑπόγειο. Ἄλλα ὀστᾶ εἶχαν ταφῆ σὲ πηχτὸ ἀσβέστη, κάτω ἀπ' τὸ ἔδαφος τοῦ ὑπογείου.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1895, ὁ Χόλμς καταδικάσθηκε εἰς θάνατον γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Πίτεζελ. Λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ἐκτέλεσί του, πούλησε στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἐκμυστήρευσί του, στὴν ὁποία βεβαίωνε ὅτι εἶχε κάμει 27 φόνους! Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, τὴ διέψευσε.

Ἡ ποινή του ἐκτελέσθηκε τὸ Μάϊο τοῦ 1896. Ὁ στυγερὸς κακοῦργος ἔδειξε ἀπόλυτη ἀδιαφορία ὡς τὴν τελευταία στιγμή.

Ὅταν ἀντίκρυσε τὸ δήμιο γέλασε σαρκαστικὰ καὶ τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα περιφρονήσεως.

— Δὲν φοβοῦμαι τὸ θάνατο! φώναξε. Μήπως κι' ἐγὼ δὲν ἔκανα τὴν ἴδια δουλειὰ στὴ ζωή μου;

Καὶ πρόσθεσε γελῶντας:

— Εἴμαστε συνάδελφοι. Σκοτώνουμε ἀνθρώπους!..

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Κομπίνες

Πατεῖς με, πατῶ σε ἦτανε τὸ σπίτι τσ' Ἐφταλίας. Εἶχε οὖζο προλονζέ. Λεωφορεῖο σὲ ὥρα συνωστισμοῦ θυμίζει τὸ πρεβολάκι τση. Κι' ἐκείνη γελαστὴ καὶ πλουμιστὴ μπαινοβγαίνει μ' ἐπισημότητα. Ἄξαφνα — βάρδα φουρνέλλο! —ἀριβάρισε ἡ καρσινή τση καὶ ξεφώνισε:

— Μωρὴ Φταλία, ντροπή σου! ἐφτὰ μέρες ἔχει ἡ βδομάδα καὶ διάλεξες μάξους τὴν δικιά μου μέρα γιὰ νὰ δεχτῆς, νὰ καταστρέψης τὸ Σάββατό μου καὶ νὰ μ' ἀδειάσης τὸ σπίτι μου; Χαρᾶς, καλέ, καὶ τὴ λύσσα σου!

— Κυρά μου, δὲν μύρισα τὰ νύχια μου, οὔτε ἤξερα πὼς ἔχεις καὶ σὺ ζοὺρ - φίξ.

— Νὰ ξεραθῆς καὶ νὰ σκάσης, διαβόλου λωλὸ - Φταλία! φώναζε ἡ καρσινή τση κι' ἤφυγε ἔξω φρενῶν.

Σὲ λίγο μπῆκε ὁ Νικολάκης κι' ἄρχισε, οὖλο σουράτι καὶ τσέρα, τὰ στραβομουτσουνιάσματα.

— Βρὲ γυναῖκα, τῆς εἶπε γκιζτισμένος, λωλάθηκες; Ἐγὼ ἀπ' τὰ κεσάτια καὶ τὴ χασοπαραδιὰ πάω νὰ σερσεμιάσω, ἔχασα τὸ μπούσουλα, καὶ σύ....

—Ἐγώ, ἄντρα μου, δὲν νταγιαντοῦσα νὰ σὲ λένε σελέμη καὶ μουχτατζῆ. Θέλω νὰ βουλώσω τὰ κακὰ στόματα νὰ μπῶ στὰ στραβά τους καὶ νὰ τοὺς ἀποδείξω πὼς δὲν εἶσαι τσιγκούνης.

Πραγματικά, οἱ καλεσμένοι, ὅσο βλέπανε τὴν Ἐφταλία μὲ φόρτσες καὶ φουσάντα νὰ βγάζη τσοὶ φαγιάντσες μὲ πλούσιοι μεζέδες, φροῦτα σπάνια, γλυκὰ μπόλικα καὶ μποτιλιαρισμένα κρασιὰ λέγανε:

— Βρέ, τὶ κουβαρντάδικο σπίτι! τὶ μπερικετλήδικο ἀντρόγενο!

— Μήτε Μαχαραγιάδες !... Βοὺρ στὸ μπουφέ!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ἡ παραδουλεύτρα τρομαγμένη, πλησίασε τὴν Ἐφταλία καὶ κάτι τῆς ψιθύρισε.

—Ἠβοί, τὸν καϋμένο! φώναξε ἡ Ἐφταλία, κι' ἔτρεξε γκουστοῦρι.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε μὲ τὸ χέρι δεμένο μ' ἕνα ματωμένο μαντήλι.

— Καλὲ κυρία Φταλία μου, τί πάθατε; τὴ ρωτήσανε.

—Ἄχ! ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω... Ὅπου φτωχὸς κι' ἡ μοῖρα του!... ἕνα φουκαρὰ μεροκαματιάρη τὸν χτύπησε σοβαρὰ ἕνα φορτηγό. Κι' ὅπως ἤμαθα ἔχει ἐφτὰ παιδιά!

Καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια συνέχισε μελοδραματικά:

— Σὲ τέτοιες περιστάσεις τὸ καπιτάλιο καὶ τὸ περίσσευμα κάνει πάντα τὸν κουφό. Γι' αὐτὸ μιλάω σὲ σᾶς, στὸ σινάφι ποὺ ξέρω καὶ σᾶς λέω: Ἐλᾶτε νὰ βάλουμε ρουφενὲ γι' αὐτὸ τὸ φτωχὸ φαμελίτη.

— Μπράβο, Ἐφταλία. εὖγε!... φωνάξανε συγκινημένοι οἱ καλεσμένοι.

Καὶ πέφτανε βροχὴ τὰ δεκαχίλιαρα στὸν ἔρανο τσῆ πονόψυχης Ἐφταλίας.

Κι' ὅταν πῆρε ἡ μεγάλη νύχτα, κι' ἕνας ἕνας φύγανε οἱ καλεσμένοι, ἡ Ἐφταλία, μπρουμουτισμένη πάνω στὰ δεκαχίλιαρα ἀπ' τὸν ἔρανο λογάριαζε, ἤκανε μπιλάντσο καὶ παραμιλοῦσε:

— Ξόδεψα ἑκατὸ χιλιάδες κι' ἤπιασα διακόσιες ἀπ' τὸ ρουφενέ.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Νικολάκης τὴν κύτταζε ξαφνιασμένος, φώναξε θριαμβευτικά:

— Μωρὲ ἀγαθοξούρα, τὸ δυστύχημα ἤτανε κόλπο. Οὖλοι πιὰ στὴν Ἀθήνα ζοῦνε μὲ κομπίνες, ἤκανα λοιπὸν κι' ἐγὼ τὴν μόδα ὅπως κάνει οὖλος ὁ καλὸς κόσμος γιὰ νὰ κόψω κι' ἕνα μοδάτο φουστάνι σαντούγκ!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΕΣ

Ξαφνικὰ ὁ Καραμπὲτ ἔπεσε ἄρρωστος. Κι' ἄλλοι τοῦ λέγανε πὼς εἶνε τὰ τζιγέρια του, ἄλλοι τὸ στομάχι του, κι' ἄλλοι ἄλλα... Τέλος, ὁ γιατρός, ὁ κουράντες ποὺ τὸν βιζιτάριζε τοῦ εἶπε :

— Μὴ φοβᾶσαι, Καραμπέτ, δὲν ἔχεις τίποτα, ἀλλὰ νὰ πᾶς ἕνα μῆνα στὰ λουτρὰ νὰ κάνῃς τὴν κοῦρα σου, καὶ θἄρθης περδίκι! Σοῦ ξαναλέω, νὰ μὴ φοβᾶσαι.

Ἰστὲρ ἰστεμὲζ ὁ Καραμπὲτ ἀποχαιρέτησε τὴ Σουρπουΐτσα του μὲ φιλιὰ καὶ δάκρυα καὶ τῆς εἶπε :

— Ἐσὺ ἐμένα κάτε μέρα τελεγκράφ, γράμμα, πόστ - ρεστὰν νὰ στέλνης. Ἄϊντε καλὴ ἀντάμωσι καὶ σὲ περιμένω ἐρχόμενη νὰ ἔνεσαι. Μὴ ἀργήσης Σουρπουΐτσα μου.

Στὴ λουτρόπολι, τὴν ἄλλη μέρα, κόντευε νὰ νυχτώση, κι' ὁ Καραμπὲτ ποὺ εἶχε χαλάσει ἕνα ζευγάρι σόλες ἀπ' τὸ πρωΐ, ἦταν ἀδύνατον νὰ βρῆ ἕνα δωμάτιο.

— Φτοῦ, ἀλλὰχ μπελανίβερσιν! Ἐντῶ, μπέ, οὔλη Ἀτήνα μαζεύτηκε, τσακάλια - μακάλια, λιοντάρια, παιντιὰ - σκυλιά... Τ' εἶν' αὐτό, μπέ; μουρμούριζε ὁ Καραμπὲτ τὴν ὥρα ποὺ χτυποῦσε τὴν πόρτα σὲ μιὰ «Λουκάντα - πανσιόν».

— Τζάνεμ, παρακαλῶ, μιὰ κάμαρα τέλω! εἶπε στὴν ξενοδόχα.

— Ἔχω ἕνα δωμάτιο ποὺ πρόκειται νὰ τὸ δώσω 3 λίρες, ἀπάντησε ἐκείνη.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀφήση νὰ πῆ λέξι, συνέχισε :

— Ἀλλὰ... γυναῖκες, σκυλιὰ καὶ παιδιὰ ἀπαγορεύονται!...

— Μὰ ἐγκώ, μπέ, ἀστενὴς - μαστενὴς εἶμαι, ὑναῖκα μου Σουρπουΐτσα θὰ ἔρτη.

— Ὥστε εἴσαστε παντρεμένος; Ἄμ τότε δὲν γίνεται τίποτα.

— Γιατὶ μπέ;

— Γιατὶ οἱ παντρεμένοι ἔχουν παιδιά.

— Ἐγκώ, μπέ, ντὲν ἔχω οὔτε μισὸς παιντί!

— Ὄχι, ὄχι, κόβε.

Ἀπογοητευμένος γύρισε ὁ Καραμπὲτ στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ εἶχε κοιμηθῆ τὴν προηγούμενη βραδυά .

— Μουσιοῦ Καραμπέτ, τοῦ εἶπε ὁ πορτιέρης, τὰ μπαγκάζια σας τὰ ἔχω κάτω, γιατὶ ὅπως σᾶς εἴπαμε, τὸ δωμάτιο εἶνε ἀγκαζαρισμένο. Σᾶς τὸ παραχωρήσαμε μόνο γιὰ μιὰ βραδυά!

Κατάπιε κι' αὐτὸ τὸ φαρμάκι ὁ φουκαρᾶς ὁ Καραμπέτ. Κι' ἔφυγε ἀποφασισμένος νὰ κοιμηθῆ σ' ἕναν πάγκο, μέσα στὸ πάρκο. Δυστυχῶς κι' ἐκεῖ ὅλα τὰ παγκάκια ἦσαν πιασμένα. Μόνον ἕνα ἦταν ἄδειο, κι' αὐτὸ γιατὶ εἶχε ἀπάνω μιὰ ταμπέλα : «Προσοχή, φρεσκοβαμμένο»!

Ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ τοιμαζότανε νὰ φύγη, ἔξαφνα τὸν πλησίασε κάποιος καὶ τοῦ εἶπε :

— Μηπως θέλετε τὸ παγκάκι; Ξέρω τὸ μπαξεβάνη, τὰ ἔχω καλὰ καὶ μὲ τὸ φύλακα, καὶ μπορῶ γι' αὔριο τὸ βράδυ νὰ σᾶς τὸ νοικιάσω μ' ἕνα εἰκοσάρικο. Ὅσο γι' ἀπόψε, στὴν ἴδια τιμή, θὰ καταφέρω νὰ κοιμηθῆτε σ' ἕνα ταξί, μάλιστα, μ' ἕνα μικρὸ μπαξίσι, θὰ σᾶς ἀνοίξουν καὶ τὸ ράδιο.

— Ντινινὶ ἰμανινί! ξεφώνισε ἔξω φρενῶν ὁ Καραμπὲτ καὶ ἀμέσως ἔτρεξε νὰ πηδήση στὸ τελευταῖο λεωφορεῖο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Δυστυχῶς ὅμως τὸν παρέσυραν, τὸν ἀναποδογύρισαν. Κι' ὅταν κατώρθωσε νὰ συνέρθη ἀπ' τὰ σπρωξίματα, τὸ λεωφορεῖο εἶχε φύγει. Ἔτσι ξημερώθηκε ἄστεγος ὁ πολυπαθὴς Καραμπέτ, καὶ τὸ πρωΐ, σὰν πέρασε ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο, βρῆκε πὸστ - ρεστὰν ἕνα τηλεγράφημα τῆς Σουρπουΐτσας ποὺ τοῦ ἔλεγε :

«Καραμπέτ,

Ἀπὸ προχτὲς ποὔφυγες, μπροστινό μας ντωμάτιο Πιτροπὴ Ἰπίταξης ἤβαλε ἕνα φαμίλια στόπ. Γιατί, λέει, ἰστεγάσεως ντικαιώματα ἔκει, στόπ. Ἴτς πιὰ δὲν ἀντέχω. Ἔρχομαι».

Κι' ὁ πολυπαθὴς Καραμπέτ, ἀπάντησε ἀμέσως χωρὶς ἀναβολὴ :

«Σουρπουΐτσα, στόπ. Κάμαρα γιόκ, στόπ. Λουτρὰ σορολόπ, φαϊρὸπ γκελίορουμ».

Ο ΑΡΜΕΝΗΣ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ἐργασία

Καλημέρα. Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγοι σου; Ἀ! Τοῦ Ξενοφῶντα ὁ γυιός!... Μάλιστα, μάλιστα, τώρα θυμᾶμαι. Ἔχουμε μιὰ μακρυνὴ συγγένεια, ναί ἂν δὲν ἀπατῶμαι ὑπάρχει κάποια τέτεια ἀντιπαθὴς σχέσις μεταξύ μας. Κάτι πέμπτα ἢ ἔκτα ξαδέρφια ἤμαστε μὲ τὸν Ξενοφῶντα κι' ἐσὺ εἶσαι ὁ προκομένος ὁ γυιός του, ἄρα εἶσαι, λέει, κάτι σὰν ἀνηψιός μου ἢ κάτι παρόμοιο.

Χαίρω πολύ. Λοιπόν; Τι θέλεις τώρα;

Ἀ! Μπᾶ! Ἔρχεσαι γιὰ νὰ σοῦ βρῶ δουλειά; Καὶ τί εἶμαι ἐγώ; Σοῦ εἶπε κανεὶς πὼς ἔχω γραφεῖο ἐξευρέσεως ἐργασίας; Ἀ! Ἐπειδὴ ἔχω σπουδαῖες γνωριμίες! Ναί, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, γνωρίζομαι μὲ σπουδαῖα πρόσωπα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Καὶ θέλεις νὰ μεσολαβήσω γιὰ νὰ βρῆς δουλειά, νὰ ἐργασθῆς, γιατὶ εἶσαι τεμπέλης. Ἀ! Δὲν εἶσαι τεμπέλης. Εἶσαι ἁπλῶς ἄνευ ἐργασίας. Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ γιὰ μένα τὸ ἴδιο εἶναι. Ἀλλὰ τέλος πάντων. Προχωρεῖ. Δουλειὰ εἴπαμε. Κατ' ἀρχὴν ὑποστηρίζω τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζητοῦν νὰ ἐργασθοῦν καὶ ὅ,τι μπορῶ κάνω. Καὶ τί δουλειὰ ἀπάνω κάτω ἔχεις ὑπ' ὄψι σου;

Τί; Ἐπόπτης; Ποῦ νὰ πᾶς ἐπόπτης δηλαδή; Τί νὰ ἐποπτεύης; Ἀ! Ὅ,τι νἆναι! Ἐπόπτης σ' ἕνα συνεργεῖο, σ' ἕνα ἐργοστάσιο, σ' ἕνα γραφεῖο, ἢ κάτι σὰν ἐπιστάτης νὰ ποῦμε, ἢ σὰν ἀρχειοφύλαξ, ἢ κάτι παρόμοιο. Μὲ ἄλλους λόγους, δηλαδή, ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶς εἶναι μιὰ τεμπελοδουλειά! Ξάπλα καὶ μισθός! Ἐπόπτης λέει... Δηλαδή, νὰ κάθεσαι καὶ νὰ κυττᾶς ποὺ δουλεύουν οἱ ἄλλοι κι' ἂν δὲν δουλεύουν καλὰ νὰ τοὺς κάνης τὴν παρατήρησι καὶ νὰ τοὺς βάζης καὶ πρόστιμο! Ἡ ἐπιστάτης, λέει! Δηλαδὴ βίδωμα σὲ μιὰ καρέκλα, καφεδάκι, ἐφημερίδα, κουβεντοῦλα, μουργέλα καὶ μισθός. Ἡ ἀρχειοφύλαξ. Δηλαδὴ πάλι καρέκλα, ξάπλα μέχρις ἀποβλακώσεως καὶ μισθός. Καὶ σοῦ ἀρκεῖ ὁ μισθὸς σκέτος, ἢ μήπως θέλεις καὶ ποσοστά; Πῶς; Σὲ εἰρωνεύομαι; Ὄχι, παιδί μου, δὲν σὲ εἰρωνεύομαι. Σὲ ρωτῶ γιὰ νὰ ξέρω τὶς ἀπαιτήσεις σου καὶ νὰ σοῦ κανονίσω τὴν ἀνάλογη θέσι. Γιατὶ μπορεῖ νὰ βρεθῆ καὶ μιὰ θέσι ἀκόμη καλύτερη. Ὅσο νὰ πῆς καὶ ὡς ἐπόπτης ἢ ὡς ἀρχειοφύλαξ θὰ κουράζεσαι. Ὡς ἐπόπτης μπορεῖ νὰ πάθουν τὰ μάτια σου ἀπὸ τὴν ἐποπτεία, ὡς ἀρχειοφύλαξ ἢ ὡς ἐπιστάτης, μπορεῖ νὰ συγκαῆς ἀπὸ τὴν καρέκλα. Καὶ δὲν θέλω νὰ μοῦ πάθης ὑπερκόπωσι, γιατὶ βλέπω πὼς εἶσαι λεπτὸς ὀργανισμός.

Γι' αὐτὸ λέω νὰ σοῦ βρῶ μιὰ θέσι κάπως ἀναπαυτικώτερη καὶ ἀνάλογη μὲ τὴ μόρφωσί σου. Παραδείγματος χάριν νὰ κάθεσαι σπίτι σου καὶ νὰ πηγαίνης κάθε πρώτη τοῦ μηνὸς νὰ παίρνης τὸ μισθό. Καὶ γιὰ νὰ μὴν κουράζεσαι μάλιστα, νὰ σοῦ φέρνουν τὸ μισθὸ στὸ σπίτι.

Πῶς, τί ; Τί ἔκανε λέει ; Κοροϊδεύω; Τὸν κακό σου τὸν καιρό, μαντράχαλε! Ποὺ δὲν ντρέπεσαι, κοτζὰμ ἄνδρας μὲ δυὸ μέτρα μπόϊ, ποὺ μπορεῖς νὰ στίψης τὴν πέτρα καὶ νὰ τῆς βγάλης ζουμί, νὰ μοὔρχεσαι καὶ νὰ μοῦ ζητᾶς μὲ θράσος νὰ σὲ διορίσω τεμπέλη! Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι, βρέ; Χάσου ἀπὸ μπροστά μου, ἄχρηστε, τεμπελχανᾶ, ἄχθος τῆς κοινωνίας! Χάσου, πρὶν ἁρπάξω τὴ μαγγοῦρα καὶ σοῦ μετρήσω τὸν πρῶτο μισθὸ στὴν πλάτη. Τεμπελομούλαρε!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

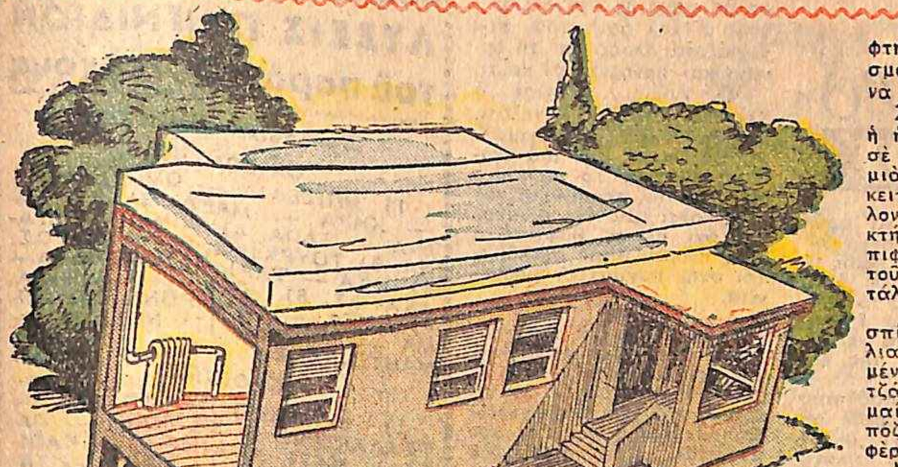

Μὲ «ἐπίπεδους συλλέκτες» θερμαίνονται ἤδη μερικὰ σπίτια στὴ Μασαχουσέτη...

Ἡ ἐνέργεια ΑΠ'ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Κινοῦνται μηχανὲς καὶ θερμαίνονται σπίτια

Ἡ ἐνέργεια ποὺ δέχονται ἀπ' τὸν ἥλιο σὲ μιὰ μέρα οἱ εὔκρατες καὶ οἱ τροπικὲς χῶρες τῆς Γῆς, εἶνε περισσότερη ἀπ' ὅσην ἔχει χρησιμοποιήσει ὡς σήμερα ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότης (ἀπὸ καύσιμες ὕλες, ὑδατοπτώσεις, μυϊκὴ δύναμι, κλπ.). Δὲν εἶνε κρῖμα λοιπὸν νὰ πηγαίνη χαμένη σχεδὸν ὅλη; Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χαλιναγωγηθῆ μὲ κάποιον τρόπο καὶ νὰ χρησιμοποιηθῆ σὲ πρακτικὲς ἐφαρμογές;

Στὸ Πολυτεχνεῖο τῆς Μασαχουσέτης γίνονται ἀπὸ καιρὸ συστηματικὲς ἔρευνες, πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι, ἀπ' τὸ δόκτορα Χόϋτ Χόττελ κι' ἄλλους ἐπιστήμονες καὶ τεχνικούς. Οἱ μέθοδοι καὶ τὰ μέσα ποὺ ἔχουν δοκιμασθῆ, ἀνήκουν σὲ πέντε διάφορες κατηγορίες :

1) Ἡλιακὰ κάτοπτρα, ποὺ συγκεντρώνουν τὶς ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου καὶ θερμαίνουν καζάνια ἀτμομηχανῶν. 2) Ἐπίπεδοι συλλέκται ποὺ θερμαίνουν νερό, ἀλλὰ ὄχι μέχρι βρασμοῦ. 3) Θερμοηλεκτρικὰ ζεύγη γιὰ τὴ μεταβολὴ τῆς θερμότητος σὲ ἠλεκτρισμό. 4) Φωτοηλεκτρικὰ κύτταρα, ποὺ μεταβάλλουν τὸ φῶς σὲ ἠλεκτρισμό. 5) Μεταβολὴ τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας σὲ ἠλεκτρισμὸ μὲ τὴ μεσολάβησι χημικῶν μεθόδων.

Ἂς ἐξετάσουμε καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς χωριστά :

1) Ἡλιακὰ κάτοπτρα. Εἶνε συνήθως μεγάλοι καθρέφτες, παραβολικοῦ σχήματος, ποὺ συγκεντρώνουν τὸ ἡλιακὸ φῶς, σὰν φακοί, πάνω σ' ἕνα λεπτὸ ρυάκι νεροῦ, ποὺ περνάει μέσα ἀπὸ σπειροειδεῖς σωλῆνες μικρῆς διαμέτρου. Τὸ νερὸ ἀναβράζει τότε, ἐξατμίζεται καὶ κινεῖ μιὰ ἀτμομηχανή. Ὅσο μεγαλείτερος εἶνε ὁ καθρέφτης, τόσο περισσότερη θερμότητα συγκεντρώνει. Ἂν ἡ διάμετρός του διπλασιασθῆ, ἡ συγκεντρωτικὴ ἱκανότης του τετραπλασιάζεται.

Ὡστόσο, ἡ μέθοδος αὐτή, ποὺ φαίνεται τόσο ἑλκυστική, ἔχει σοβαρὰ μειονεκτήματα. Χρησιμοποιεῖ στὴν πρᾶξι μόνο τὰ 15 % τῆς θερμότητος ποὺ συγκεντρώνουν οἱ καθρέφτες. Ἡ μεγαλείτερη συσκευὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ποὺ ὑπάρχει σήμερα, μπορεῖ νὰ παραγάγῃ δύναμι μόνο 5 ἵππων. Γιὰ ν' ἀποδίδουν λοιπὸν ἀρκετὴ ἐνέργεια γιὰ βιομηχανικοὺς σκοπούς, οἱ καθρέφτες πρέπει νὰ καταλαμβάνουν πολὺ μεγάλο χῶρο. Ἐξ ἄλλου, εἶνε πάρα πολλὰ τὰ ἔξοδα τῆς κατασκευῆς ἑνὸς μεγάλου καθρέφτη, τέτοιου εἴδους, ἔστω κι' ἀπὸ φτηνὸ μέταλλο. Τέλος, χρειάζεται ἕνας μηχανισμός, ποὺ θὰ τὸν μετακινῆ συνεχῶς, ἔτσι ὥστε νὰ παρακολουθῆ τὸν Ἥλιο.

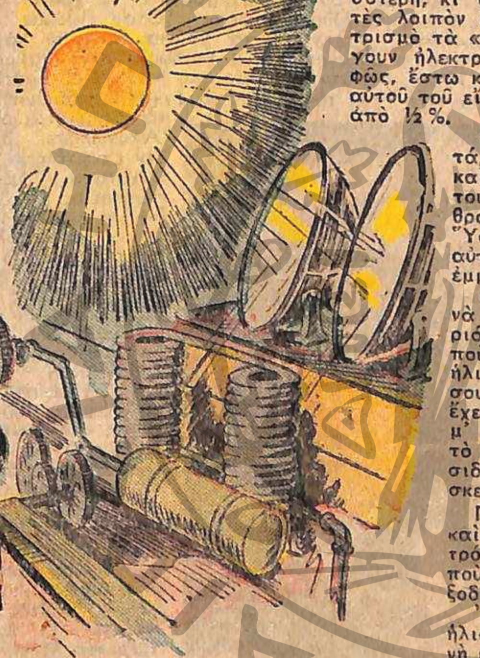

Μὲ τὰ «ἡλιακὰ κάτοπτρα» τὸ νερὸ τῶν σωλήνων ἐξατμίζεται καὶ κινεῖ μιὰ ἀτμομηχανή.

2) Ἐπίπεδοι συλλέκται. Μ' αὐτούς, ἡ ἡλιακὴ θερμότης δὲν συγκεντρώνεται τεχνητὰ σὲ ὡρισμένο σημεῖο, ἀλλὰ αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ μιὰ μᾶζα νεροῦ, ἐκεῖ ποὺ πέφτει φυσικά. Πρόκειται γιὰ μιὰ μέθοδο φτηνὴ καὶ μὲ πολλὲς μελλοντικὲς βιομηχανικὲς δυνατότητες. Τὰ μειονεκτήματά της εἶνε ὅτι ἀπασχολεῖ μιὰ μεγάλη ἐπιφάνεια, κι' ὅτι ἡ ὄχι πολὺ ὑψηλὴ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ ἀπαιτεῖ ὀγκώδεις μηχανὲς γιὰ τὴν κατάλληλη χρησιμοποίησί της.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θερμαίνονται ἤδη μερικὰ σπίτια στὴ Μασαχουσέτη. Πέφτει δηλαδὴ τὸ ἡλιακὸ φῶς πάνω σὲ μιὰ μετάλλινη πλάκα, στημένη στὴ σκεπὴ καὶ σκεπασμένη ἀπὸ πάνω μὲ τζάμια. Κάτω ἀπ' αὐτὴν ὑπάρχει νερό, ποὺ θερμαίνεται κι' ὕστερα ἀποθηκεύεται σὲ εἰδικὰ τεπόζιτα, γιὰ νὰ διαβιβασθῆ κατόπιν στὰ καλοριφὲρ τοῦ σπιτιοῦ.

Μιὰ παραλλαγὴ αὐτῆς τῆς μεθόδου — ποὺ φαίνεται ὅτι κάνει τὴν ἀπόδοσί της 8 - 10 φορὲς μεγαλείτερη — εἶνε ἡ ἑξῆς : Ἡ ζέστη τοῦ ἡλίου λυώνει ἕνα χημικὸ ἅλας, ποὺ περιέχεται μέσα σὲ κλειστὰ κουτιά. Λυώνοντας, τὸ ἅλας αὐτὸ ἀπορροφᾶ κι' ἀποθηκεύει θερμότητα, γιὰ νὰ τὴν παραχωρήση ἔπειτα σὲ νερὸ ποὺ κυκλοφορεῖ ἔξω ἀπ' τὰ κουτιά, καὶ νὰ ξαναστερεοποιηθῆ.

Ὁ δόκτωρ Χόττελ προβλέπει ὅτι ἕνας «ἐπίπεδος συλλέκτης» γιὰ βιομηχανικοὺς σκοποὺς θἆνε ἕνα εἶδος τεχνητῆς λίμνης, μὲ βάθος 7 - 14 μέτρων, καὶ μὲ τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματά της σκεπασμένα ἀπὸ φτηνὸ θερμοαπομονωτικὸ ὑλικό. Πάνω ἀπ' τὸ νερό, θὰ ὑπάρχη κάτι σὰν τεραστία «σχεδία» ἀπὸ ἐλάσματα, γιὰ ν' ἀπορροφᾶ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα καὶ νὰ τὴ μεταδίδη στὸ νερό, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ λειτουργῆ ὕστερα ἕνα εἶδος ἀτμομηχανῆς.

3) Θερμοηλεκτρικὰ ζεύγη. Ἀντὶ νὰ γίνεται τὸ νερὸ ἀτμός, νὰ κινῆ ἀτμομηχανές, κι' αὐτὲς νὰ παράγουν ἠλεκτρισμό, δὲν θἄταν δυνατὸν νὰ μεταβάλλεται ἀπ' εὐθείας ἡ ἡλιακὴ θερμότης σὲ ἠλεκτρισμό; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπασχόλησε ἀπὸ καιρὸ τοὺς ἐπιστήμονες. Καὶ βρῆκαν ὡς λύσι τὰ «θερμοηλεκτρικὰ ζεύγη». Πρόκειται ἁπλῶς γιὰ ἕνα συνδυασμὸ δυὸ ἡμικυκλικῶν κομματιῶν διαφορετικῶν μετάλλων — συνήθως ψευδαργύρου καὶ ἀντιμονίου. Ἂν θερμάνουμε τὸ ἕνα σημεῖο συνενώσεως τῶν δυὸ μετάλλων, παράγεται ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἡ ἀπόδοσις ὅμως εἶνε ἐλαχίστη, μόλις 1 %. Μὲ τὴ χρησιμοποίησι καινούργιων μετάλλων, καταλληλοτέρων, οἱ ἐπιστήμονες κατώρθωσαν νὰ τὴν αὐξήσουν σὲ 5 %. Ἂν φτάση τὰ 15 %, θἆνε ἱκανοποιητικὴ καὶ θὰ μπορῆ πιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἡ μέθοδος γιὰ πρακτικοὺς σκοπούς.

4) Φωτοηλεκτρικὰ κύτταρα. Ἐκτὸς ἀπ' τὶς θερμαντικὲς (ἀόρατες) ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἔχουν ἐνέργεια, καὶ μάλιστα πολὺ περισσότερη, κι' οἱ ὁρατὲς φωτεινὲς ἀκτῖνες του. Αὐτὲς λοιπὸν ἐπιδιώκουν νὰ μεταβάλουν σὲ ἠλεκτρισμὸ τὰ «φωτοηλεκτρικὰ κύτταρα», ποὺ παράγουν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ὅταν πέση ἀπάνω τους φῶς, ἔστω καὶ ψυχρό. Ἀκόμη ὅμως οἱ συσκευὲς αὐτοῦ τοῦ εἴδους δὲν ἔχουν ἀπόδοσι μεγαλείτερη ἀπὸ ½ %.

5) Χημικὲς μέθοδοι. Τὰ φυτά, ἀπορροφῶντας τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια, καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς χλωροφύλλης τους, μεταβάλλουν τὸ διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος τοῦ ἀέρος σὲ ὀργανικὲς οὐσίες. Ὕστερα ὁ ἄνθρωπος καίει τὶς οὐσίες αὐτὲς (τὸ ξύλο) κι' ἔτσι χρησιμοποιεῖ ἐμμέσως τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια.

Οἱ ἐπιστήμονες λοιπὸν ἐπιδιώκουν νὰ παραγάγουν τεχνητά, στὰ ἐργαστήριά τους, τέτοιες χημικὲς ἀντιδράσεις, ποὺ ν' ἀποταμιεύουν τὴν ἐνέργεια τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, γιὰ νὰ τὴν ἀποδώσουν κατόπιν. Ὁ δόκτωρ Ραμπίνοβιτς ἔχει σημειώσει ἤδη κάποια ἐπιτυχία, μ' ἕνα μῖγμα «θειονόνης» (ποὺ παίζει τὸ ρόλο τῆς χλωροφύλλης) καὶ ἀλάτων σιδήρου. Ὡστόσο, ἡ μέθοδος αὐτὴ βρίσκεται ἀκόμη στὴν ἀρχή της.

Πάντως, ἀξίζει βέβαια κάθε κόπος καὶ δαπάνη γιὰ νὰ βρεθῆ ὁ καλλίτερος τρόπος ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐνεργείας ποὺ μᾶς στέλνει τόσο ἄφθονα καὶ ἀνέξοδα τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας.

Ἂν κατορθωθῆ καὶ αἰχμαλωτισθῆ ἡ ἡλιακὴ ἐνέργεια, θὰ ἔχουμε πολὺ φθηνὴ κινητήριο καὶ θερμαντικὴ δύναμι καὶ τὸ κόστος τῶν προϊόντων θὰ πέση πολύ.

Ὁ Τζόε Λούϊς θὰ ξαναγυρίση στὰ πυγμαχικὰ ρίγκ;

Μετὰ τὴ νίκη τοῦ Σαβόλντι

Τὸ παγκόσμιο πυγμαχικὸ στέμμα τῶν βαρέων βαρῶν ἔγινε καὶ πάλι ἐπίκαιρο θέμα μετὰ τὴ νίκη τοῦ Ἀμερικανοῦ Λὴ Σαβόλντι στὴ συνάντησί του μὲ τὸν Ἄγγλο Μπροὺς Γοῦντοκ στὸ Λονδῖνο. Ὁ Ἀμερικανὸς κατάφερε μ' ἕνα ἐπιδέξιο χτύπημα νὰ βρῆ στὸ μάτι τὸν Γούντοκ καὶ νὰ τοῦ ἀφαιρέση τὴν ὑπεροχή, ποὺ εἶχε μέχρι τὸν τέταρτο γῦρο. Τὸ πλῆγμα ἦταν σοβαρό. Ἡ αἱμορραγία ἐπικίνδυνη. Καὶ ἔτσι ὁ Γοῦντοκ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὸν ἀγῶνα.

Ἀμέσως οἱ δημοσιογράφοι πολιόρκησαν τοὺς διεθνεῖς πυγμαχικοὺς παράγοντες καὶ τοὺς ὑπέβαλαν καταιγισμὸ ἐρωτήσεων. Θὰ παίξη ὁ Σαβόλντι μὲ τὸν Ἔϊζαρντ Τσάρλς, τὸν Τζέρσεϋ Γουῶλκοτ ἢ τὸν Τζόε Λούϊς; Οἱ τρεῖς τελευταῖοι εἶνε νέγροι καὶ ὁ Σαβόλντι λευκός. Φαντάζεστε λοιπὸν τί ἐνδιαφέρον θὰ εἶχε γιὰ τὸ ἀμερικανικὸ κοινὸ ἕνας ἀγῶνας τοῦ Σαβόλντι μὲ ἕναν ἀπ' τοὺς τρεῖς νέγρους, ἰδίως μὲ τὸν Τζόε Λούϊς. Ὅταν ρώτησαν τὸ «μάνατζερ» τοῦ Λούϊς ἂν θὰ ξαναγυρίση ὁ προστατευόμενος του στὰ πυγμαχικὰ ρὶγκ ἔδωσε τέτοια ἀπάντησι, ποὺ συμπέραναν πὼς αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται. Ἂν καὶ κερδίζει, εἶπε, ἀπ' τὶς πυγμαχικὲς ἐπιδείξεις του τεράστια ποσά, δὲν θὰ τοῦ ἦταν ὡστόσο δυσάρεστο νὰ νοιώση πάλι τὴ μεγάλη συγκίνησι ποὺ χαρίζει ἕνας ἀγώνας ἐνώπιον 50.000 θεατῶν.

Ποιὸς ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ Τζόε Λούϊς ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ προσελκύη τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον καὶ νὰ ἐνθουσιάζη τὰ πλήθη; Ἂς δοῦμε...

★

Ὅταν ὁ Τζόε Λούϊς, πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου ἐπὶ 12 χρόνια, ἦταν 11 ἐτῶν δὲν ἔδειχνε καὶ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ γράμματα, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τὴ μητέρα του νὰ τὸν πάρη ἀπ' τὸ σχολεῖο. Ἔχοντας ἡ μάνα του νὰ θρέψη ἀρκετὰ ἄλλα νεανικὰ στόματα προτίμησε νὰ τὸν στείλη σ' ἕνα ἐπαγγελματικὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μάθη τὴν τέχνη τοῦ ξυλουργοῦ.

Ἡ ἀμηχανία της ὅμως ἦταν μεγάλη ὅταν σὲ λίγο πληροφορήθηκε πὼς τὸ πέμπτο ἀπ' τὰ παιδιά της, ὁ Τζόε, δὲν ἦταν τόσο γρήγορο στὴν ἐκμάθησι τῆς ξυλουργικῆς τέχνης.

Ὁ μέλλων πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου εἶχε βρεθῆ σὲ μιὰ σχολαστικὴ γι' αὐτὸν τέχνη καὶ οὔτε τὸ πριόνι, οὔτε ἡ πλάνη τραβοῦσαν τὸ ἐνδιαφέρον του.

Ἔτσι ἡ μητέρα του ἀναγκάστηκε νὰ τὸν τραβήξη ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ τοῦ βρῆ δουλειὰ διανομέως πάγου σ' ἕνα μεγάλο φορτηγὸ ἁμάξι.

Ὁ Τζόε δέχτηκε μὲ μεγαλύτερη προθυμία νὰ γίνη «παγοπώλης» παρὰ βιολιστής, ποὺ ἤθελε ἡ μάνα του.

Ἀργότερα μπῆκε στὰ ἐργοστάσια κατασκευῆς αὐτοκινήτων Φόρντ, ὅπου κέρδιζε 25 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

Τὴ σωματική του ρώμη καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ μυϊκή του δύναμι τὶς χρωστάει, ὅπως ὡμολόγησε ἀργότερα ὁ ἴδιος στὴν ἐργασία. Προτιμοῦσε ὅμως τὸν ὕπνο ἀπὸ τὴ διασκέδασι ἢ τὸ «μπέϊζ-μπώλλ». Ἡ μεγαλύτερη φιλοδοξία του ἦταν ν' ἀποχτήση δικό του ἄλογο.

★

«Ὁ Τζόε Λούϊς, εἶπε κάποτε στὸ ραδιόφωνο ὁ Γουΐκνελ, εἶνε ὁ πιὸ βωβὸς ἄνθρωπος, ποὺ γνώρισα στὸν κόσμο». Ἀκοινώνητος καὶ ἀπαίδευτος δὲν ἤξερε τὸ Λονδῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο τοῦ μιλοῦσε. Δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ τὸ ὄνομα τοῦ πρωτοπυγμάχου ποὺ ἔπαιξε μὲ τὸ Ντέμπσεϋ καὶ τὸν Τούνεϋ. Τὸν χαραχτήρισε ὡς ἕναν ἀμίλητο καὶ περίεργο ἄνθρωπο. Διερωτήθηκε μάλιστα πῶς ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος μὲ τόσες λίγες ἱκανότητες καὶ χωρὶς ἀγωγὴ ἦταν τόσο καλὸς μαχητὴς καὶ δεξιοτέχνης σ' ἕνα ἀγώνισμα, ποὺ χρειάζεται ἐκτὸς ἀπ' τὴ δύναμι καὶ πονηριὰ καὶ κρίσι.

Ὁ Λούϊς, συνέχισε ὁ Γουΐκνελ, ποτὲ δὲν γελάει. Εἶνε σκληρὸς σὰν ἀτσάλι καὶ ἀδιάφορος σὰν μιὰ «κολώνα πάγου». Τὸ μάνατζερ του καὶ τὸν προπονητή του τοὺς καλεῖ «μίστερ» ἢ «σὲρ» καὶ ὄχι μὲ τὸ βαφτιστικό τους ὄνομα, ὅπως συνηθίζεται στὴν πυγμαχικὴ οἰκογένεια.

★

Ἔχει ὅμως καὶ προτερήματα ὁ νέγρος πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου. Εἶνε ἕνας ἐμπνευσμένος πιστός. Μὲ τὴ Βίβλο στὸ χέρι ἀπασχολεῖται τὸν καιρὸ ποὺ δὲν γυμνάζεται. Στὴν ἀρχὴ δὲν κάπνιζε, δὲν ἔπινε, δὲν διασκέδαζε. Πίστευε πὼς ἦταν νέος ἀπόστολος, ἕνας πρέσβυς τῆς φυλῆς τῶν νέγρων, ποὺ τὸ ἔργο του ἦταν ν' ἀνυψώση τὴ φυλή του στὸν πολιτισμένο κόσμο.

Ἀκόμη καὶ ὅταν νικήθηκε μὲ νὸκ - ἄουτ ἀπὸ τὸ Γερμανὸ Σμέλιγκ δὲν ἔπαψε νὰ πιστεύη στὴν ἱερὴ αὐτὴ ἀποστολή του. Τότε ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, ποὺ ἔκλαψε ὁ Τζόε. Μάλιστα τὴ βραδυὰ αὐτὴ ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ μερικοὺς ἐξέχοντας νέγρους, ποὺ τὸν ἐπισκέφτηκαν μετὰ τὸ πάθημα του. Τοὺς ὑποσχέθηκε πὼς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ γίνη πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου. Ποῦ εὕρισκε αὐτὴ τὴν ψυχικὴ δύναμι καὶ τὴν πνευματικὴ διάθεσι νὰ ὁραματίζεται παγκόσμιες νίκες τὴ βραδυὰ ἀκριβῶς μιᾶς συντριπτικῆς ἥττας του; Πολλοὶ λένε: στὴν πίστι του στὸ Θεό! Ἄλλοι ὑποστηρίζουν: στὴν πεποίθησι του πρὸς τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς του!

Γεγονὸς εἶνε πὼς ὁ Τζόε Λούϊς χάρις στὶς πεποιθήσεις του αὐτὲς ἔγινε ὁ ἐκλεκτὸς τῆς μαύρης φυλῆς καὶ ὁ παγκόσμιος πρωταθλητὴς τῶν βαρέων βαρῶν. Κράτησε τὸ παγκόσμιο πυγμαχικὸ στέμμα ἐπὶ 12 χρόνια ἀήττητος. Ὅταν ἔνοιωσε πὼς τὰ χρόνια ἄρχισαν κάπως νὰ ἐπιδροῦν στὶς πυγμαχικές του ἱκανότητες προτίμησε νὰ ἐγκαταλείψη ἀνίκητος τὰ πυγμαχικὰ ρίγκ. Ἀποχώρησε, ἀλλὰ δὲν ἐγκατέλειψε τὴν πυγμαχία. Ἄρχισε περιοδεῖες καὶ ἐπιδείξεις ποὺ τοῦ ἔδωσαν χιλιάδες δολλάρια. Μερικὲς νίκες του μὲ νὸκ - ἄουτ στὶς ἐπιδείξεις αὐτὲς ἐνθουσίασαν τοὺς ὀπαδούς του. Πολλοὶ τοῦ ζήτησαν νὰ ξαναγυρίση πάλι καὶ ν' ἀγωνιστῆ γιὰ τὸ στέμμα, ποὺ μονάχος του ἐγκατέλειψε. Ὁ Λούϊς ὅμως δὲν πῆρε ἀκόμη τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Τὰ χρόνια ἔχουν περάσει, ἀλλὰ τὸ χρῆμα εἶνε φαίνεται γλυκό. Τὸν τραβάει κάτι πάλι γιὰ νὰ παίξη. Αὐτὸς διστάζει. Ὁ μάνατζερ του θέλει. Ποῦ θὰ καταλήξη αὐτὴ ἡ διχογνωμία; Ἂς ἰδοῦμε...

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

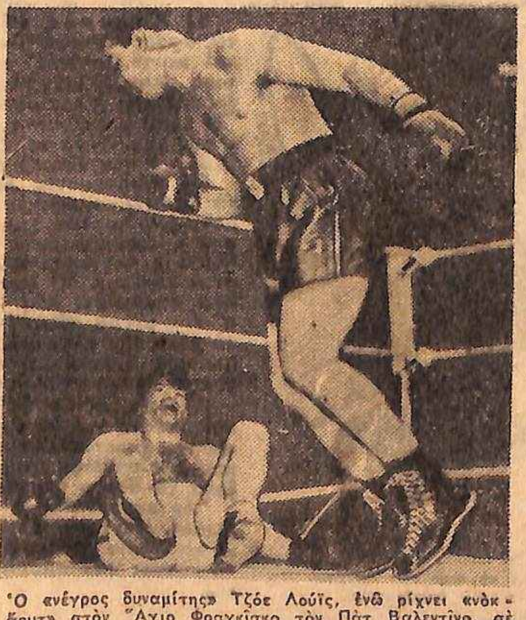

Ὁ «νέγρος δυναμίτης» Τζόε Λούϊς, ἐνῶ ρίχνει «νὸκ-ἄουτ» στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τὸν Πὰτ Βαλεντῖνο, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐπιδείξεις του.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΠΙΖΕΛΙΑ — ΟΜΗΡΙΚΑ. 2) — ΧΗΡΑ — ΜΑΡΑ. 3) ΚΟΤΣΑΝΙΑ — ΤΑΠΑ. 4) ΦΗΜΙ — ΛΑΓΑΝΑ. 5) ΤΟΥΡΚΙΚΑ — ΑΚΑΜΑΤΟΣ. 6) ΠΙΚΑ — ΨΑΡΙ. 7) ΠΑΤΩΜΑΤΑ— ΑΚΑΤΟΣ. 8) ΤΣΑΚΑΛΙ — ΨΙΛΑ. 9) ΟΝΤΑ — ΜΑΚΑΡΟΝΙ. 10) ΚΩΜΑ — ΧΕΙΛΩΝ. 11) ΝΩΤΙΑΙΑ — ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΠΙΑΝΚΟ — ΤΟΥΡΤΑ — ΤΣΑΛΑΚΩΝΩ. 2) ΤΣΑΝΑΚΙ — ΠΑΚΑ — ΜΑΤΙ. 3) ΛΙΜΑΝΙ — ΚΑΠΙΤΩΛΙΟΝ. 4) ΑΦΗ — ΚΑΜΑ — ΤΑΧΕΙΑ. 5) ΜΙΑ — ΤΑΨΙ. 6) ΟΡΑΤΑ — ΚΑΨΑ — ΛΑΜΑ. 7) ΠΑΛΑΜΑΡΙΑ — ΚΑΝΑΤΙ. 8) ΡΙΜΑ — ΓΑΤΟΣ — ΚΑΠΑΡΟ. 9) ΚΑΡΑΣΑΝΑ — ΤΙΤΟΣ — ΝΙΦΑΔΕΣ.

Αἰνίγματα

1) Ἡ ἀναπνοή μας. 2) Εἶνε μητέρα σας. 3) Στὴν ἐρώτησι «Κοιμᾶσαι;».

Ἡ κάλπικη λίρα

Ὁ ἀργυραμοιβὸς χώρισε τὶς 9 λίρες σὲ τρεῖς ὁμάδες, ἀπὸ 3 λίρες τὴν καθεμιά. Ζύγισε πρῶτα τὴν 1η μὲ τὴ 2α ὁμάδα. Ἂν εἶχαν ἴσο βάρος, ἡ κάλπικη λίρα θὰ βρισκόταν στὴν 3η ὁμάδα. Ἂν δὲν εἶχαν ἴσο βάρος, ἡ κάλπικη λίρα θὰ βρισκόταν στὴν ἐλαφρότερη ὁμάδα. Ὕστερα, ἀφοῦ ξεχώρισε αὐτὴ τὴν ὁμάδα, ζύγισε, τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη, δυὸ ἀπ' τὶς λίρες της. Ἂν εἶχαν ἴσο βάρος, ἡ κάλπικη θἆταν ἡ τρίτη. Ἀλλοιῶς, θἆταν ἡ ἐλαφρότερη.

Ἀπρόοπτα

1) Καμμιὰ ἀπ' τὶς δυὸ δὲν βλέπει στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι. 2) Μόνο μιὰ (γιατὶ κατόπιν παύει πιὰ νἆνε 100 καὶ γίνεται 90).

Κλιμακόλεξο

1) ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΝ. 2) ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ. 3) ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ. 4) ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ. 5) ΠΑΝΤΕΡΗΜΟΣ. 6) ΠΑΡΑΜΕΡΙΖΩ. 7) ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ. 8) ΤΑΜΠΑΚΙΕΡΑ. 9) ΓΚΙΟΥΛΙΒΕΡ.

Ἡ λύσις τοῦ 24δου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΖΗΝΩΝ — ΚΛΕΟΣ. 2) ΛΑΒΑ — ΕΙΤΑ. 3) ΤΥΧΗ — ΣΟΣ — ΣΙΣ — ΣΑΣΑ. 4) ΑΡΑ — ΜΑΤΙ — ΑΡΤΑ — ΓΑΡ. 5) ΠΑΡΑ — ΝΗΝΕΜΙΑ — ΛΕΝΑ. 6) ΙΚΑ — ΣΑΠΙΑ — ΣΟ·Ι·. 7) ΣΠΑΡΤΑ — ΣΙΑ — ΦΑΤΡΙΑ. 8) ΣΑΡΟΣ — ΔΟΛΙΑ. 9) ΟΠΩΡΟΦΟΡΑ. 10) ΤΥΦΛΑ — ΝΟΜΟΣ. 11) ΣΟΥΠΙΑ — ΑΠΟ — ΣΙΤΗΡΑ. 12) ΡΕΑ — ΠΕΙΡΑ — ΣΑΜ. 13) ΑΜΑΡ — ΟΥΡΑΝΙΑ — ΝΑΜΑ. 14) ΤΑΝ — ΑΣΚΙ — ΙΑΜΑ — ΝΥΝ. 15) ΑΡΝΙ — ΑΝΑ — ΣΚΙ — ΙΤΙΑ. 16) ΣΟΛΑ — ΑΩΡΑ. 17) ΣΗΣΙΣ — ΣΕΜΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΤΑΠΗΣ — ΣΠΑΤΑ. 2) ΛΥΡΑ — ΜΑΡΣ. 3) ΖΑΧΑΡΙΑΣ — ΤΥΡΑΝΝΟΣ. 4) ΗΒΗ — ΑΚΡΑ — ΥΠΕΡ — ΙΛΗ. 5) ΝΑ — ΑΤΡΟΦΙΑ — ΑΣ. 6) ΣΑΝ — ΑΟΠΛΑ — ΟΣΑ. 7) ΝΕΟΤΗΣ — ΣΩΑ — ΠΥΚΝΟΣ. 8) ΣΙΝΑΣ — ΑΕΡΙΑ. 9) ΕΠΙΔΟΡΠΙΑ. 10) ΣΑΜΙΑ — ΟΡΝΙΣ. 11) ΚΤΙΡΙΑ — ΔΟΝ — ΑΙΑΚΟΣ. 12) ΣΤΑ — ΦΟΡΟΣ — ΑΜΙ. 13) ΕΕ — ΣΑΛΑΜΙΣ — ΑΜ. 14) ΟΙΣ — ΛΟΤΙ— ΟΤΑΝ — ΙΩΝ. 15) ΣΤΑΓΕΙΡΑ — ΣΗΜΑΝΤΡΑ. 16) ΑΣΑΝ — ΜΥΙΑ. 17) ΑΡΑΙΑ — ΑΔΑΝΑ.

ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ φωτογραφίες ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΝ

Τεχνάσματα καὶ ἆθλοι τῶν ὀπερατὲρ

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἕνας Ἀμερικανὸς φωτορέπορτερ κατώρθωσε, μὲ μιὰ μικροσκοπικὴ φωτογραφικὴ μηχανή, ποὺ εἶχε βάλει στὴ θέσι τοῦ ρολογιοῦ του, νὰ πάρη μερικὲς φωτογραφίες ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι ἑνὸς γκάνγκστερ πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Ἀλλὰ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ δὲν εἶναι μοναδικό. Ἀξιομνημόνευτη ἔχει μείνει ἡ περίπτωσι ἑνὸς Γάλλου φωτογράφου, ποὺ κατώρθωσε, πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε περίπου χρόνια, νὰ κινηματογραφήση στὴν Τουλούζη, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, τὴν ἐκτέλεσι τριῶν νεαρῶν κακοποιῶν, ποὺ εἶχαν καταδικασθῆ σὲ θάνατο γιὰ μιὰ σειρὰ ἀνατριχιαστικῶν ἐγκλημάτων.

Ἡ ἐκτέλεσις εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὶς 5.30΄ τὸ πρωΐ. Ἡ γκιλοτίνα εἶχε στηθῆ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς φυλακῆς, ὥστε οἱ κατάδικοι νὰ μὴ διατρέξουν μεγάλη ἀπόστασι.

Ἡ εἴσοδος τῆς φυλακῆς ἔβλεπε σὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα. Στὸ ἀπέναντι ἀκριβῶς μέρος βρισκόταν τὸ παληὸ δικαστικὸ μέγαρο.

Δυὸ Παρισινοὶ ὀπερατέρ, ποὺ εἶχαν μάθει τὴν ἐπικειμένη ἐκτέλεσι, ἔσπαζαν ἀπὸ ἡμέρες τὸ κεφάλι τους γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἕνα τέχνασμα, ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ τὴν κινηματογραφήσουν.

Ἡ προσοχή τους εἶχε στραφῆ κυρίως στὸ δικαστικὸ μέγαρο. Ἡ εἴσοδος σ' αὐτὸ ἦταν ἐλεύθερη ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας κι' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ περιφερόταν στοὺς διαδρόμους δὲν ἦταν δυνατόν, βέβαια, νὰ προκαλέση τὴν παραμικρὴ ὑποψία.

Οἱ δυὸ ὀπερατὲρ ἔψαξαν, λοιπόν, καί, στὸ τέλος, ἀνακάλυψαν πὼς ἕνας διάδρομος τοῦ δευτέρου πατώματος κατέληγε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ποὺ ἔμενε ἀχρησιμοποίητο.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ὀπερατὲρ μπῆκε στὸ δικαστικὸ μέγαρο μὲ μιὰ μικρὴ βαλίτσα, ὅπου εἶχε μιὰ κινηματογραφικὴ μηχανὴ κι' ἕνα λυόμενο τρίποδο καὶ πῆγε νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιο ποὺ ἀναφέραμε. Ἐκεῖ πέρασε ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἔσπασε ἕνα ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου κι' ἐγκατέστησε τὴ μηχανή του.

Ἀλλ' ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν ἰδοῦν σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ὁ σύντροφός του ἔκανε, λοιπόν, τὸ ἑξῆς: Τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαζαν τοὺς καταδίκους ἀπὸ τὴ φυλακή, σκαρφάλωσε σ' ἕνα δέντρο, στὸ ἀντίθετο μέρος τῆς πλατείας ἀπὸ κεῖ ποὺ βρισκόταν τὸ δικαστικὸ μέγαρο, στερέωσε στὸ στῆθος του μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ κι' ἄρχισε νὰ παίρνη φωτογραφίες.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ φρουροῦσαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ τοῦ φώναξαν νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ δέντρο.

Οἱ φωνές τους κι' ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν εἶχαν συγκεντρώσει τὴ γενικὴ προσοχὴ πρὸς τὸ μέρος του καὶ κανεὶς δὲν πρόσεξε τὸν ἄλλον, πού, κρυμμένος στὸ ἔρημο δωμάτιο κινηματογράφησε τὴν ἐκτέλεσι.

Ἡ ταινία αὐτὴ πουλήθηκε κατόπιν πανάκριβα στὴν Ἀμερικὴ καὶ προεβλήθη σ' ὅλους τοὺς ἀμερικανικοὺς κινηματογράφους.

Ἀξιοσημείωτη εἶναι ἐπίσης ἡ περίπτωσις τοῦ Γάλλου ὀπερατὲρ Γκαστὸν Σέλ, ποὺ κατέφυγε σ' ἕνα ἔξυπνο τέχνασμα γιὰ νὰ κινηματογραφήση τὴ μεταφορὰ τῶν καταδίκων σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα ἀπὸ τὴ νῆσο τοῦ Ρέ, στὴν «πράσινη κόλασι» τῆς Γουϊάνης.

Ἡ ἐπαγρύπνησις σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ νησάκι ἦταν αὐστηροτάτη. Ἡ μεγαλύτερη δυσκολία συναντᾶτο στὴ μεταφορὰ τῆς μηχανῆς, γιατί, κατὰ τὴν ἀποβίβασι, ἐξελέγχοντο οἱ ἀποσκευές. Ὁ Σὲλ χρησιμοποίησε γι' αὐτὸ τέσσερις φίλους του, ποὺ τὸν ἐπισκέφτηκαν διαδοχικὰ καὶ τοῦ πῆγαν ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα τμῆμα τῆς μηχανῆς, ποὺ κι' αὐτὸ ἦταν λυμένο σὲ πολλὰ μικρότερα κομμάτια.

Τὴν ὡρισμένη μέρα, ὁ Σὲλ ἔκρυψε αὐτὰ τὰ κομμάτια στὶς τσέπες του, σκαρφάλωσε σ' ἕνα δέντρο ποὺ εἶχε διαλέξει ἀπὸ πρίν, συναρμολόγησε μὲ προσοχὴ τὴ μηχανή του καὶ πῆρε ὅλη τὴ σκηνὴ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν καταδίκων.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἐξ ἄλλου, ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος Φρέντερικ Χόφμαν ἔπεισε ἕνα βοηθὸ τοῦ δημίου νὰ τοῦ παραχωρήση τὴ θέσι του καὶ παρακολούθησε τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι μὲ πέλεκυ δυὸ καταδίκων. Κατάφερε ἐπίσης νὰ πάρη δυὸ φωτογραφίες μὲ μιὰ μικροσκοπικὴ μηχανὴ ποὺ εἶχε ἐφαρμόσει στὸ ἀριστερό του μπράτσο, κάτω ἀπὸ τὸ μανίκι του. Τὸν ἆθλο του αὐτὸ τὸν πλήρωσε, ὅμως, μὲ δυὸ χρόνια εἱρκτῆς σὲ φρούριο.

στὴν ὠμορφιά σας

● Μὲ τὴν κρέμα ΚΑΤΙΑ
Φυσικὴ τροφὴ τοῦ δέρματος ποὺ ἀφαιρεῖ τὶς ρυτίδες.

● Μὲ τὴν πούδρα ΚΑΤΙΑ
ποὺ δίδει βελούδινη ὄψι.

● Μὲ τὸ ρούζ ΚΑΤΙΑ
σὲ 10 μοντέρνους χρωματισμούς

● Μὲ τὸ κραγιὸν ΚΑΤΙΑ
ποὺ δὲν βγαίνει καὶ δὲν σκάζει τὰ χείλη.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ Katia

ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ἀπὸ τὴν ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΝ
Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ
1864

ΟΙ ΔΥΟ ΝΑΥΤΕΣ τῆς «Ἄασλουντ»

Ὁ Χὰνς Στῆβενς, ὁ πλοίαρχος τῆς «Ἄασλουντ» ἔβγαλε τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα του κι' ἄφησε μιὰ βλαστήμια.

— Νὰ σᾶς πάρη ὁ διάολος καὶ τοὺς δυό! φώναξε. Δὲν μπορεῖτε νὰ ἡσυχάσετε, λοιπόν; Ὅταν ξεμπαρκάρετε, κάνετε ὅ,τι διάολο θέλετε. Δὲν θὰ μὲ νοιάζη καθόλου ἂν μάθω ὅτι πετσοκοπήκατε. Ἀλλὰ στὸ καράβι μου δὲ μοῦ γουστάρουν αὐτὲς οἱ ἱστορίες!... Ἀλήθεια, πῶς τὴ λένε αὐτὴ τὴ νεράϊδα ποὺ σᾶς κάνει νὰ μισῆτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον;

Τὰ βλέμματα τοῦ Ἔρικ Νίλσεν καὶ τοῦ Ὄλαφ Ἔντερ διασταυρώθηκαν. Γιὰ πρώτη φορά, αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄνθρωποι ἦταν σύμφωνοι μεταξύ τους. Δὲν θ' ἄνοιγαν τὸ στόμα τους γιὰ νὰ ποῦν τὸ ὄνομα ἐκείνης ποὺ λάτρευαν.

— Ἄ, δὲν θέλετε νὰ μιλήσετε; φώναξε ὁ πλοίαρχος Στῆβενς. Δικαίωμά σας. Δρόμο τώρα! Οὖστ!

Οἱ δυὸ ναῦτες ἔφυγαν ὁ ἕνας πρὸς τὸ μέρος τῆς πλώρης κι' ὁ ἄλλος πρὸς τὸ μέρος τῆς πρύμνης.

Μ' ὅλο ποὺ ὁ πλοίαρχος Στῆβενς φοβόταν πὼς θἄρχονταν στὰ χέρια ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, δὲν ἔγινε τίποτε σ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, οὔτε σὲ δυὸ ἄλλα ποὺ ἔκαναν ἀργότερα.

Ἀλλ' ἡ «Ἄασλουντ» εἶχε πάθει σοβαρὲς βλάβες κι' εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ γενικὴ ἐπισκευή. Ἔτσι, ὅταν γύρισαν στὸ Τρόντζεμ, ὁ πλοίαρχος Στῆβενς ἔδωσε ἄδεια στὸ πλήρωμα.

Ὁ Ἔρικ Νίλσεν κι' ὁ Ὄλαφ Ἔντερ βρέθηκαν, λοιπόν, στὴν ξηρά. Εἶχαν δυὸ ὁλόκληρους μῆνες μπροστά τους. Καί, στὸ διάστημα αὐτό, θὰ μποροῦσαν νὰ κανονίσουν τὴ διαφορά τους.

Γιατί, βέβαια, αὐτὴ ἡ ἱστορία ἦταν σωστὸ νὰ πάρη ἕνα τέλος. Πρὶν ἀπ' ὅλα, ὅμως, ἔπρεπε νὰ μάθουν τὶς διαθέσεις ἐκείνης ποὺ ἀγαποῦσαν.

Καθένας τους πῆγε νὰ τὴν βρῆ χωριστά.

Στὸν Ἔρικ Νίλσεν, ἡ ὄμορφη Χέλντα εἶπε:

— Ἀγαπῶ τὸν Ὄλαφ Ἔντερ.

Κι' ὅταν ὁ Ὄλαφ Ἔντερ πῆγε νὰ τὴν ρωτήση, τοῦ ἀπάντησε:

— Ἀγαπῶ τὸν Ἔρικ Νίλσεν.

Δὲν ἤξερε, στ' ἀλήθεια, οὔτε ἡ ἴδια ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀγαποῦσε. Μπορεῖ ν' ἀγαποῦσε καὶ τοὺς δυό. Ἢ κανέναν ἀπὸ τοὺς δυό. Ἡ καρδιά της δὲν τῆς τὸ εἶχε πῆ ἀκόμη.

Μὰ οἱ ἀπαντήσεις της δυνάμωσαν τὸ μῖσος ποὺ ὁ Ἔρικ Νίλσεν κι' ὁ Ὄλαφ Ἔντερ ἔνοιωθαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Κι' οἱ δυὸ νέοι πῆραν τότε τὴν ἀπόφασι νὰ μονομαχήσουν γιὰ τὴν καρδιὰ τῆς ὡραίας Χέλντα.

Ἕνα κυριακάτικο πρωΐ, πῆγαν μὲ μερικοὺς φίλους τους στὴν ἐξοχή. Κι' ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια σὲ παρόμοιες περιστάσεις στὸ Τρόντζεμ, τοὺς ἔδεσαν τὸν καθένα ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι σὲ δυὸ γειτονικὰ δέντρα. Τὸ ἄλλο τους πόδι καὶ τὰ χέρια τους ἦταν ἐλεύθερα. Στὸ δεξὶ κρατοῦσαν ἕνα γυαλιστερὸ μαχαῖρι. Στὸ ἀριστερὸ ἕνα κοντόχοντρο ραβδί.

Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ μονομαχία ἄρχισε μόλις οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησιᾶς σήμαναν τὸ τέλος τῆς πρωϊνῆς λειτουργίας. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι δὲν μποροῦσαν νὰ πᾶνε οὔτε πιὸ μπροστὰ ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο σημεῖο, οὔτε πιὸ πίσω ἀπὸ ἕνα ἄλλο. Καὶ τὸ ἴδιο περιωρισμένες ἤ-

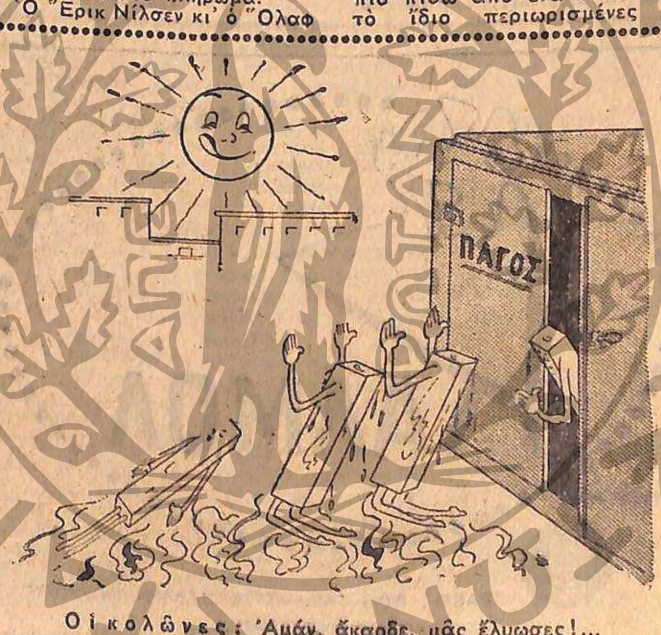

Οἱ κολῶνες: Ἀμάν, ἄκαρδε, μᾶς ἔλυωσες!...
(Τοῦ Μ. Παύλου)

ταν οἱ κινήσεις τους εἴτε πρὸς τὰ δεξιά, εἴτε πρὸς τ' ἀριστερά. Γιατὶ τὸ δεμένο πόδι τους τοὺς ἐμπόδιζε.

Τὸ ραβδὶ ποὺ κρατοῦσαν στὸ ἀριστερό τους χέρι τοὺς χρησίμευε μόνο γιὰ τὴν ἄμυνα. Ὁποιος ἤθελε, ὅμως, μποροῦσε νὰ πετάξη τὸ μαχαίρι του. Καὶ τότε εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιήση τὸ ραβδὶ γιὰ ἐπιθετικὸ ὅπλο.

Κι' αὐτὸ ἔκανε ὁ Ἔρικ Νίλσεν. Εἶχε πληγώσει τρεῖς - τέσσερες φορὲς τὸν ἀντίπαλό του κι' εἶχε τραυματισθῆ κι' αὐτὸς στὸ στῆθος καὶ τὸ μηρό. Μὰ ὁ ἀγώνας συνεχιζόταν. Πέταξε τότε τὸ μαχαίρι του καὶ πέρασε τὸ ραβδὶ στὸ δεξί του χέρι. Ὁ Ὄλαφ Ἔντερ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ἔκανε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Ὁ ἀγῶνας, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δυνάμωσε, ἔγινε πιὸ ἄγριος. Τὰ ραβδιὰ δὲν χώνονταν στὶς σάρκες. Ἀλλ' ἔσπαζαν τὰ κόκκαλα κι' ἔπειτα ἀπὸ κάθε χτύπημα, τὸ δέρμα πρηζόταν καὶ πονοῦσε. Κι' ὁ πόνος ἔφτανε ὡς τὴν καρδιά.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ποὺ δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους, εἶχαν πέσει μπρούμυτα καὶ χτυποῦσαν μ' ὅση δύναμι τοὺς ἔμενε ἀκόμη ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητὸ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα τους. Ἄκουγες τὰ κόκκαλα νὰ σπάζουν κι' ἔβλεπες τὸ αἷμα ν' ἀναπηδάη μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὶς σάρκες ποὺ σχίζονταν.

Βρίσκονταν τώρα πολὺ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ τὰ χέρια τους ὑψώθηκαν ταυτόχρονα. Ἔπειτα κατέβηκαν μὲ ὁρμή. Τὸ ραβδὶ τοῦ Ἔρικ ξέφυγε, ὡστόσο, ἀπὸ τὸ χέρι του. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ ραβδὶ τοῦ Ὄλαφ τὸν βρῆκε στὸ μέτωπο καὶ τοῦ ἔκανε συντρίμμια τὸ κεφάλι. Τὰ μυαλὰ τοῦ δυστυχισμένου σκορπίστηκαν ὁλόγυρα καὶ τὸ αἷμα του ἔβαψε κόκκινο τὸ χῶμα.

Μιὰ ἀστραπὴ θριάμβου πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νικητοῦ. Μά, καθὼς ἔκανε ν' ἀνασηκωθῆ, ἕνα ποτάμι αἷμα βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τὰ ρουθούνια του. Τὰ χτυπήματα τοῦ Ἔρικ τοῦ εἶχαν σπάσει κάποια ἀρτηρία κι' ἡ αἱμορραγία ἦταν τώρα ἀκατάσχετη.

Ὁ Ὄλαφ λύγισε τὰ γόνατα. Ἔπειτα σωριάστηκε μπρούμυτα σὰν ἄψυχος ὄγκος. Ἦταν κι' αὐτὸς νεκρός.

. . . .

Ἡ «Ἄασλουντ» ἔφυγε σὲ λίγο χωρὶς τὸν Ἔρικ Νίλσεν καὶ τὸν Ὄλαφ Ἔντερ. Ὁ πλοίαρχος Στῆβενς πῆρε στὴ θέσι τους δυὸ ἄλλους, ποὺ δὲν ἀγαποῦσαν καμμιὰ Χέλντα καὶ δὲν εἶχαν καμμιὰ διαφορὰ νὰ λύσουν μεταξύ τους.

Στοὺς δρόμους τοῦ Τρόντζεμ, μιὰ νέα μὲ ξέπλεκα μαλλιὰ καὶ τρομαγμένα μάτια γυρίζει ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωΐ. Κάπου - κάπου, ἀποκοιμιέται σὲ καμμιὰ γωνιά. Ἀλλ' ὁ ὕπνος της κρατάει πολὺ λίγο. Ἔπειτα σηκώνεται καὶ συνεχίζει τὴν τραγικὴ περιπλάνησί της.

Εἶνε ἡ Χέλντα, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Ἔρικ Νίλσεν καὶ τοῦ Ὄλαφ Ἔντερ. Ποιὸν τάχα ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀγαποῦσε; Νὰ τοὺς ἀγαποῦσε ἄραγε καὶ τοὺς δυό; Ἢ μήπως δὲν ἀγαποῦσε κανένα καὶ κεῖνο ποὺ τὴ βασανίζει τώρα εἶνε οἱ τύψεις γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τῶν δυὸ ναυτικῶν;

Οἱ κάτοικοι τοῦ Τρόντζεμ κάνουν ἕνα σωρὸ ὑποθέσεις. Ἀλλὰ τὴν ἀλήθεια κανεὶς δὲν τὴν ἔμαθε ποτέ. Κι' ἴσως δὲν τὴν ξέρει οὔτε ἡ Χέλντα. Γιατὶ ἡ δυστυχισμένη ἔχασε τὸ λογικό της στὴ στιγμή, μόλις ἔμαθε μὲ ποιὸ τρόπο ὁ Ἔρικ Νίλσεν κι' ὁ Ὄλαφ Ἔντερ εἶχαν λύσει τὴ διαφορά τους.

Ὁ θάνατος τῆς ξύπνησε τὸ ἀκαθόριστο καὶ κρυμμένο αἴσθημά της γιὰ τοὺς δυὸ ἄτυχους νέους ποὺ ἡ σατανικὴ της γοητεία τοὺς ὡδήγησε στὴν τραγική τους μονομαχία.

ΛΟΥ·Ι·ΤΖΙ ΝΤ' ΑΣΤΡΟ

✪✪✪

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Μὲ τὰ τελευταῖα σύγχρονα μέσα στοῦ

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αγ. Κωνσταντίνου 12

γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Τὸ κατάστημά μας ἀνεκαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη μὲ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα.

Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὕρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάση.

Τηλ. 53-100

ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ
ἀγαποῦν τὶς γυναῖκες...

...Καὶ δέχονται τὶς περιποιήσεις καὶ τὰ χάδια τους

Αὐτὸ τοὐλάχιστον βεβαιώνει ἡ κυρία Ρούθ Σλοκόμπε, ποὺ ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κροκοδειλοτροφεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἄς σπεύσωμε νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ἡ Ἀμερικανίδα αὐτὴ δὲν τρέφει κροκοδείλους ἀπὸ ἁπλὸ καπρίτσιο, ἀλλὰ γιὰ λόγους ἐμπορικούς. Γιατὶ οἱ κροκόδειλοι ἀποτελοῦν ἕνα πρώτης τάξεως ἐμπορεύσιμο εἶδος. Ἡ ἰδιοκτήτριά των δὲν τροφοδοτεῖ μόνον τοὺς ζωολογικοὺς κήπους, ἀλλὰ πουλάει ἐπίσης τὰ δέρματά των, ποὺ χρησιμοποιοῦνται, ὡς γνωστόν, γιὰ τὴν κατασκευὴ ὑποδημάτων καὶ ἄλλων δερματίνων εἰδῶν. Τὸ ἐμπόριο αὐτὸ τῆς ἀποφέρει τεράστια κέρδη.

Ἡ κυρία Σλοκόμπε ὑποστηρίζει, λοιπόν, ὅτι οἱ κροκόδειλοι ἐξοικειώνονται ταχύτατα μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὶς προτιμοῦν ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Γι' αὐτό, χρησιμοποιεῖ στὸ κροκοδειλοτροφεῖο της μόνον γυναῖκες.

Τὶς βλέπει κανεὶς νὰ καθαρίζουν αὐτὰ τὰ ὀγκώδη ἑρπετά, νὰ κάνουν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν τουαλέττα τους καὶ νὰ περιφέρωνται ἀνάμεσά τους σὰν νὰ πρόκειται γιὰ ἄκακα ἀρνιὰ ἢ κοτόπουλα. Τὰ ταΐζουν καὶ μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι τοὺς βάζουν κυριολεκτικὰ μέσα στὸ στόμα τὴν τροφή τους.

Κατὰ τὴν κυρία Σλοκόμπε, τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἐξοικείωσι μὲ τοὺς κροκοδείλους εἶναι νὰ τοὺς δείξη κανεὶς ὅτι δὲν τοὺς φοβᾶται καὶ ὅτι δὲν τρέφει κακὲς διαθέσεις ἐναντίον τους. «Διατηρῆστε ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες τὴν ψυχραιμία σας, συμβουλεύει, δείξετέ τους ὅτι ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴν τροφή τους καὶ δὲν θὰ ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ ἑρπετά».

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ ὅρμου Ζίκους, στὴ Μαλάκκα, ζοῦν ἁρμονικώτατα μ' ἕναν τεράστιο κροκόδειλο ποὺ ἔχει ἐκεῖ τὴν κατοικία του. Ὁ κροκόδειλος αὐτὸς παρακολουθεῖ τοὺς ψαράδες καὶ τοὺς δύτες στὴν ἐργασία τους, ἕτοιμος νὰ τοὺς προστατεύση ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Γι' αὐτὸ τὸν ἀποκαλοῦν «προστάτη τοῦ ὅρμου». Περιφέρεται ἐπίσης στὴν ξηρὰ καὶ κάνει βόλτες στὸ πλῆθος, χωρὶς νὰ πειράζη κανένα λὲς καὶ εἶνε τὸ πιὸ ἥσυχο ζῶο.

Τὸ γιατὶ οἱ κροκόδειλοι προτιμοῦν τὶς περιποιήσεις τῶν γυναικῶν παραμένει μυστήριον. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνεῖται οὔτε ὁ Μπὶλ Ρόμπινσων, ποὺ διατηρεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κροκοδειλοτροφεῖα τοῦ κόσμου στὸ Τάουνσβιλ τῆς Αὐστραλίας.

Μεταξὺ τῶν ἐνοίκων τοῦ κροκοδειλοτροφείου τοῦ Ρόμπινσων βρίσκεται κι' ἕνας κροκόδειλος μήκους 5 μέτρων. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ποὺ τὸν ἔχουν ἰδῆ τοῦ δίνουν ἡλικία τουλάχιστον 150 χρόνων. Ὁ κύριός του, ὅμως, νομίζει πὼς εἶναι μόνον 90.

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ κροκόδειλος αὐτὸς διατηρεῖ ἀκμαιότατες τὶς δυνάμεις του κι' ἔβαλε τελευταῖα στὸ μάτι μιὰ «μικρούλα» ἔνοικο τοῦ κροκοδειλοτροφείου, ποὺ δὲν ἔχει συμπληρώσει ἀκόμη τὰ 20 χρόνια της.

Ἡ περίοδος τῶν ἐρώτων μεταξὺ τῶν κροκοδείλων ἀρχίζει τὸ Δεκέμβριο καὶ τελειώνει τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Μαρτίου. Ὁ ἀρσενικὸς πηγαίνει κοντὰ στὴ θηλυκὴ τῆς ἐκλογῆς του βγάζοντας δυνατὲς κραυγές. Κακὸς σύζυγος καὶ ἄστοργος πατέρας, τὴν ἀφήνει κατόπιν νὰ τὰ βγάλη πέρα μόνη της. Ἡ θηλυκὴ χτίζει τότε μιὰ φωλιά, ὅπου ἀποθέτει τὰ αὐγά της, ποὺ κυμαίνονται μεταξὺ 50 καὶ 75. Ἔχουν μῆκος 91 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πλάτος 60 ἑκατοστῶν.

Ὁ Μπὶλ Ρόμπινσων ἔχει ἐξοικειωθῆ σὲ μεγάλο βαθμὸ μὲ τοὺς κροκοδείλους του. Κολυμπάει μέσα στὴ λίμνη ὅπου ζοῦν κι' ὅταν βγαίνουν στὴν ξηρά, κάθεται ἀνάμεσά τους καὶ δίνει στὸν καθένα τὴν τροφή του. Στὴν εἴσοδο τοῦ κροκοδειλοτροφείου του βρίσκεται μιὰ ἐπιγραφὴ μὲ τὶς ἑξῆς καταπληκτικὲς λέξεις:

«Θέλετε νὰ περάσετε μερικὲς στιγμὲς τρόμου; Ἐπισκεφθῆτε τὸ Μπὶλ Ρόμπινσων».

Οἱ ἐπισκέπτες τοῦ κροκοδειλοτροφείου, προστατεύονται ἀπὸ τριπλὸ σιδερένιο κιγκλίδωμα. Ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ βλέπουν τὸ Μπὶλ Ρόμπινσων νὰ χώνη τὸ χέρι του μέσα στὸ στόμα τῶν κροκοδείλων ἢ νὰ κολυμπάη μαζί τους στὴ λίμνη σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου!...

✪✪✪

Δὲν εἶχε ἄλλο μέσον!

Ἕνας λωποδύτης μπῆκε σ' ἕνα κατάστημα στὸ Μαϊάμι κι' ἔκλεψε ἕνα ποσὸν 3683 δολλαρίων. Τὴν ἑπομένη, ἔμαθε ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καταστήματος ἦταν ἀσφαλισμένος ἐναντίον τοῦ κινδύνου κλοπῆς γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 3500 δολλαρίων. Τοῦ ἔστειλε τότε μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 183 δολλαρίων. «Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, τοῦ ἔγραψε, θ' ἀποζημιωθῆτε ἀπὸ τὴν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία. Πρέπει νὰ ξέρετε, πρόσθετε, ὅτι αὐτὰ τὰ 3500 δολλάρια μοῦ ἦταν ἀπολύτως ἀπαραίτητα καὶ δὲν εἶχα κανένα ἄλλο μέσον στὴ διάθεσί μου γιὰ νὰ τὰ προμηθευτῶ».

Ἐντιμότατος λωποδύτης καὶ ἀξιοπρεπὴς ἄνθρωπος.

Ἡ Τρύπα τοῦ Διαβόλου

Δραματικὸ διήγημα

Ο ΠΙΕΡ ΖΙΛΜΠΕΡ περίμενε νὰ πλουτίση πρῶτα, γιὰ νὰ παντρευτῆ. Ἡ ἀπόφασί του ὅμως αὐτὴ ἦταν φρόνιμη κι' ἀσύνετη συγχρόνως. Γιατί, εἶχε βέβαια μπορέσει νὰ διαλέξη τὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίση ἄνετη ζωή, ἦταν ὅμως 25 χρόνια μεγαλείτερός της ὅταν τὴν παντρεύτηκε. Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ 4 χρόνια συζυγικῆς ζωῆς, ἡ κ. Ζιλμπὲρ ὑποχώρησε στὸν πειρασμὸ κι' ἀπόχτησε ἕνα φίλο: τὸ γειτονά τους Ἀνρὺ Μασέ. Ἐκεῖνος εἶχε συνδεθῆ μαζί της δίχως νὰ τὴν ἀγαπάη, ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ περάση τὴν ὥρα του καὶ νὰ κολακέψη τὴ ματαιοδοξία του.

Μιὰ μέρα, ὁ Ζιλμπὲρ εἶχε διοργανώσει ἕνα μεγάλο κυνῆγι. Οἱ προσκεκλημένοι του σκορπίστηκαν ἀπὸ νωρὶς τὸ πρωῒ σ' ὅλο τὸν κάμπο. Ὁ Ζιλμπὲρ πῆρε τὸ συντομώτερο δρόμο πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀπογευματινῆς συγκεντρώσεώς τους. Περνῶντας λοιπὸν κοντὰ ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἀκατοίκητο περίπτερο, εἶδε ἀπ' ἔξω τὸ ἁμαξάκι τῆς γυναίκας του.

Μιὰ τρομερὴ ὑποψία γεννήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ μυαλό του. Κρύφτηκε ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ περίμενε, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, μουσκεμένος στὸν ἱδρῶτα.

Πέρασε μισὴ ὥρα. Τέλος, φάνηκαν ἡ Ματθίλδη κι' ὁ φίλος της. Ἐκείνη ἀνέβηκε στ' ἁμαξάκι κι' ἀποχαιρέτησε τὸ Μασὲ μ' ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο. Ὕστερα χωρίστηκαν... Στὸ μεταξύ, ὁ Ζιλμπὲρ εἶχε σημαδέψει μὲ τὸ ὅπλο του τὸ Μασέ, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τὴ δύναμι νὰ τραβήξη τὴ σκανδάλη... Θέλησε νὰ φωνάξη, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Προσπάθησε νὰ σηκωθῆ, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε κάτω βαρειά...

Ὅταν σὲ λίγο ἔφτασε στὸν τόπο τῆς γενικῆς συναντήσεως,, εἶχε συνέλθει κι' εἶχε ξαναβρῆ ὅλη τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν ψυχραιμία του. Δὲν σκεπτόταν πιά, παρὰ πῶς θὰ τιμωροῦσε τὸ Μασὲ — γιατὶ αὐτὸν μόνο μισοῦσε, αὐτὸν θεωροῦσε ὑπεύθυνο τῆς ἀπιστίας τῆς γυναίκας του. Εὐχαριστοῦσε μάλιστα τὸ Θεὸ ποὺ τοὖχε στείλει ἐκείνη τὴ λιποθυμία. Ἀλλοιῶς, θὰ πυροβολοῦσε καὶ δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν χτυπήση σοβαρὰ μὲ τὰ ψιλὰ σκάγια τοῦ ὅπλου του. Δὲν θὰ τὸν σκότωνε, ὅπως ποθοῦσε!

Πῶς νὰ ἐκδικηθῆ τώρα; Νὰ μονομαχήση; Μὰ γιατὶ νὰ παίξη τὴ ζωή του γιὰ μιὰ ζωὴ ποὺ τοῦ ἀνῆκε κιόλας;...

Γύρισε στὴ βίλλα του, ἀποφασισμένος νὰ βρῆ κάποιον καλλίτερο τρόπο ἐκδικήσεως. Τὸ βράδυ, φάνηκε περιποιητικὸς ὅπως πάντα στοὺς φιλοξενουμένους του καὶ πρὸ πάντων στὸ φίλο τῆς γυναίκας του.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Μασὲ τοῦ πρότεινε ἕναν περίπατο μὲ τ' ἄλογο. Ἦταν τέλειος ἱππεύς. Μὰ κι' ὁ Ζιλμπέρ, παρ' ὅλη τὴν ἡλικία του, ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἱππασία.

Σὲ λίγο, ἔφτασαν στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, ὅπου ἄρχιζε ὁ κάμπος. Ὁ Ζιλμπὲρ θυμήθηκε τότε ὅτι, ἐκεῖ κοντά, βρισκόταν ἕνας βαθύτατος τετραγωνικὸς λάκκος, μὲ πλευρὲς 50 μέτρων. Οἱ ντόπιοι τὸν ἔλεγαν «Τρύπα τοῦ Διαβόλου». Ἦταν γεμᾶτος λάσπη καὶ κρυμμένος κάτω ἀπ' τὰ χόρτα.

Ὅπως διηγοῦντο οἱ γέροι χωρικοί, εἶχε βυθισθῆ κάποτε μέσα σ' αὐτὸν ἕνας δυστυχισμένος, μαζὶ μ' ὁλόκληρο τὸ κάρρο του καὶ τ' ἄλογό του.

Τώρα τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ μέρος ἦταν κλεισμένο γύρω μ' ἕνα φράχτη.

Τὸ ἄλογο κάλπασε πρὸς τὸ φράχτη, τὸν διασκέλισε μ' ἕνα πήδημα κι' ἔπεσε μέσα στὴ λάσπη...

Πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀκριβῶς τραβοῦσε ὁ Μασέ, θέλοντας ἴσως νὰ βάλη τ' ἄλογό του νὰ πηδήση τὸ φράχτη.

Ὁ Μασὲ ἀπομακρύνθηκε λίγο, κι' ὕστερα μεταχειρίστηκε τὸ μαστίγιο καὶ τὰ σπηρούνια του. Τ' ἄλογο κάλπασε πρὸς τὸ φράχτη, τὸν διασκέλισε μ' ἕνα πήδημα κι' ἔπεσε μέσ' στὴ λάσπη.

Ὁ ἀναβάτης του τινάχτηκε λίγα μέτρα μακρύτερα. Ἡ λάσπη ἄρχισε νὰ τὸν καταπίνη γρήγορα. Θυμωμένος γιὰ τὸ πάθημά του, φώναξε, προσπαθῶντας ν' ἀπαλλαγῆ:

— Δὲν ἔρχεσθε νὰ μὲ βοηθήσετε, Ζιλμπέρ;

Ὁ Ζιλμπὲρ πῆγε πιὸ κοντά, δίχως ν' ἀπαντήση.

— Πότε θὰ πάψετε νὰ μὲ κυττάζετε, Ζιλμπέρ; Βοηθῆστε με νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα, πρόσθεσε ὁ Μασέ, νευριασμένος.

Ἡ λάσπη εἶχε φτάσει πιὰ σχεδὸν ὡς τὸ στόμα του... Μὰ δὲν θὰ πέθαινε ἱκετεύοντας τὸ δολοφόνο του! Μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε:

— Ἀχρεῖε!... Κακοῦργε!...

Ὕστερα βυθίστηκε σιγὰ - σιγά.

...Μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν χωρικῶν, δὲν βρέθηκε τὸ πτῶμα τοῦ Μασέ. Ἡ «Τρύπα τοῦ Διαβόλου» δὲν ἔδινε πίσω τὰ θύματά της...

Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς μάρτυς τοῦ δράματος, ἐκτὸς τοῦ Ζιλμπέρ. Μ' αὐτὸς διηγήθηκε τὰ πράγματα παραλλαγμένα.

Ἀπὸ τότε, ζῆ ἥσυχος, ἀλλὰ ὄχι ἐντελῶς εὐτυχισμένος. Ὅσο κι' ἂν ἦταν δίκαιη ἡ τιμωρία τοῦ Μασέ, ἡ ἰδέα πὼς τὸν ἄφισε νὰ πνιγῆ τοῦ φέρνει πότε - πότε κάποια τύψι. Δείχνει ὡστόσο πάντα τὴν ἴδια ἀγάπη στὴ γυναῖκα του καὶ δὲν τῆς ἔκανε ποτὲ τὸν παραμικρὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν παληὰ ἀπιστία της.

Ζ. ΛΟΖΕΡ

ΠΟΛΕΜΩΝΤΑΣ τὶς προλήψεις

Τὸ «παιδὶ ποὺ προστατεύει τὰ πλοῖα»

Ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε ἡ Κλῶντ ντὲ Λύ, στὴ Ρουένη τῆς Γαλλίας, στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος, τὴ θεωροῦσαν ὅλοι «γουρλήδικη». Οἱ γείτονες πήγαιναν νὰ τὴν ἀγγίξουν, γιὰ νὰ τοὺς φέρη τύχη.

Αὐτὸ γιατὶ εἶχε γεννηθῆ μὲ «προσωπίδα», δηλαδὴ μὲ τὸ πρόσωπό της σκεπασμένο ἀπὸ μιὰ λεπτὴ μεμβράνη. Εἶνε γνωστὴ ἡ πρόληψις ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ ἔρχονται στὸν κόσμο μ' αὐτὸ τὸ ἀσυνήθιστο γνώρισμα, φέρνουν γοῦρι στὸ περιβάλλον τους, καὶ ἰδίως ὅτι ἀπομακρύνουν τὸν κίνδυνο τοῦ πνιξίματος στὴ θάλασσα.

Ὅταν ἡ Κλῶντ ἦταν 3 ἐτῶν, οἱ γονεῖς της τὴν ἔστειλαν γιὰ λίγο στὴ γιαγιά της, στὴ Χάβρη. Ὁ παπποῦς της εἶχε ἕνα μικρὸ στόλο ἀπὸ ἱστιοφόρα. Προληπτικὸς σὰν τοὺς περισσότερους θαλασσινούς, φρόντιζε νὰ ὑπάρχη στὸ πλήρωμα τοῦ καθενὸς ἕνα «παιδὶ μὲ προσωπίδα», γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἕνα πρωῒ λοιπόν, ἐνωρὶς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήση ὡς καπετάνιος ἑνὸς ἐμπορικοῦ πλοίου γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα, διαπίστωσε τὴν τελευταία στιγμὴ ὅτι ἔλειπε αὐτὴ ἡ «μασκότ». Θὰ ματαίωνε δὲ τὸ ταξεῖδι του, ἂν δὲν σκεπτόταν πῶς θὰ μποροῦσε νὰ πάρη μαζί του τὴν ἐγγονούλα του.

Πραγματικά, γύρισε στὸ σπίτι, ἔγραψε βιαστικὰ ἕνα σημείωμα γιὰ τὴ γυναῖκα του ποὺ κοιμόταν ἀκόμη, κι' ἔφυγε μὲ τὴν Κλῶντ.

Ἕξη μῆνες ἀργότερα, γύρισαν κι' οἱ δυὸ στὴ Χάβρη. Ἡ Κλῶντ εἶχε ἀποκτήσει πιὰ τὴ φήμη τοῦ «παιδιοῦ ποὺ προστατεύει τὰ πλοῖα».

Ἔπειτα ἀπὸ 3 χρόνια, τὴν πῆρε πάλι μαζί του ἕνας ναύτης κάποιου ἁλιευτικοῦ, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴ Νέα Γῆ. Δὲν φρόντισε μάλιστα νὰ εἰδοποιήση γιὰ τὴν... ἀπαγωγὴ τοὺς γονεῖς της, ποὺ πῆγαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπ' τὴν ἀγωνία τους.

Ὅταν ξαναγύρισε ἡ Κλῶντ, ἡ μητέρα της δήλωσε ὅτι ἕνα τρίτο ταξεῖδι μποροῦσε νἄχη μοιραῖες συνέπειες γιὰ τὴν κόρη της. Γιατὶ εἶχε τὴν πρόληψι ὅτι εἶνε κακὸ «νὰ τριτώνη» κάτι τι... Γι' ἀσφάλεια λοιπόν, τὴν ἔστειλε νὰ μείνη μὲ τὸν ἀδελφό της καὶ τὴ γυναῖκα του.

Ὁ θεῖος τῆς Κλῶντ ἦταν ὁ γνωστὸς ἀνθρωπολόγος Σὰρλ ντὲ Λύ, πλούσιος καὶ χωρὶς παιδιὰ ἐγκατεστημένος στὴν Ἰνδοκίνα.

Ὁ θεῖος της τὴ δίδαξε ὅτι κάθε τι ἔχει ἕνα λόγο κι' ὅτι πρέπει σὲ κάθε περίπτωσι νὰ ρωτάη: «Γιατί;». Στὰ 12 λοιπὸν χρόνια της, ἄρχισε νὰ διαβάζη διάφορα βιβλία περὶ προλήψεων γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι γιατὶ τὴ θεωροῦσαν ὅλοι προικισμένη μὲ ὑπερφυσικὴ δύναμι.

Πέντε χρόνια ἀργότερα, ὅταν χήρεψε ὁ θεῖος της, τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν πάρη μαζί του σὲ μιὰ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ στὸ Θιβέτ, ὅπου ἔλαβαν μέρος 8 καθηγηταὶ (ἀρχαιολόγοι, βιολόγοι καὶ γεωλόγοι). Ἐκεῖ λοιπόν, ἡ Κλῶντ βρῆκε ἄλλες ἐξωφρενικὲς προλήψεις.

Μιὰ μέρα π.χ. ποὺ χτένιζε τὰ μακρυὰ μαῦρα μαλλιά της ἔξω ἀπ' τὴ σκηνή της, ὁ ἠλεκτρισμὸς τῆς ἀτμοσφαίρας ἔκαμε νὰ σχηματισθοῦν σπίθες στὰ δόντια τοῦ χτενιοῦ. Οἱ Θιβετιανοὶ ποὺ τὶς εἶδαν, κατατρόμαξαν καὶ πίστεψαν ὅτι εἶχαν μπῆ στὸ σῶμα της... δαιμόνια! Γιὰ νὰ τὰ... πνίξουν, μούσκεψαν τὰ μαλλιά της, ἀφοῦ πρῶτα τὰ χώρισαν σὲ 108 πλεξίδες (ἀριθμὸς ποὺ θεωρεῖται τυχερὸς στὸ Θιβέτ).

Αὐτὸ ἦταν πιὰ πάρα πολύ! Ἀπ' τὴν ἡμέρα κείνη, ἡ Κλῶντ ἔβαλε γιὰ σκοπὸ τῆς ζωῆς της νὰ διαλύση τὶς ἀπλοϊκὲς προλήψεις, ἀποδεικνύοντας πόσο ἦσαν ἀνόητες.

Στὰ 4 ἑπόμενα χρόνια, ταξείδευε μὲ τὸ θεῖο της τὸ μισὸ χρόνο, γιὰ νὰ δῆ καὶ νὰ διδαχθῆ, καὶ τὸν ἄλλο μισὸ σπούδαζε νομικὰ καὶ ἰατρικὴ στὸ πανεπιστήμιο τῆς Καλκούτας. Εἰδικεύθηκε προπάντων στὴν κοινωνικὴ ἀνθρωπολογία.

Ὅταν πέθανε ὁ θεῖος της, ἀποφάσισε νὰ σταματήση πιὰ τὶς περιηγήσεις της καὶ νὰ ταξινομήση τὸ ὑλικὸ τῶν 80.000 προλήψεων ποὺ εἶχε συγκεντρώσει. Ὁ σκοπός της ἦταν νὰ γράψη μιὰ «ἐγκυκλοπαίδεια τῶν προλήψεων», στὴν ὁποία θὰ ἐξηγοῦσε τὴν προέλευσι καθεμιᾶς, γιὰ νὰ τὴν ἀποδείξη γελοία. Καὶ πραγματικὰ ἔγραψε κι' ἐξέδωσε ἕνα βιβλίο, μὲ τίτλο «Ἡ Ἱστορία πίσω ἀπ' τὶς προλήψεις».

Οἱ τέσσερες ἐπικρατέστερες προλήψεις σ' ὅλο τὸν κόσμο εἶνε οἱ ἑξῆς: 1) Τὸ χτύπημα τοῦ ξύλου, ποὺ συνδέεται μὲ τὴν πρωτόγονη δεισιδαιμονία ὅτι οἱ θεοὶ ζοῦν μέσα στὰ δέντρα κι' ὅτι πρέπει ν' ἀγγίζη κανεὶς τὸν κορμό τους γιὰ νὰ ζητήση μιὰ χάρι. 2) Ὁ φόβος τῶν μαύρων γάτων, ποὺ προέρχεται ἀπ' τὸ θρῦλο ὅτι ὁ Σατανᾶς παίρνει συχνὰ τὴ μορφὴ αὐτοῦ τοῦ ζώου. 3) Τὸ πέρασμα κάτω ἀπὸ σκάλα, ποὺ τὸ ἀποφεύγει πολὺς κόσμος καὶ ποὺ προῆλθε ἀρχικὰ ἀπ' τὶς εἰκόνες τῆς Σταυρώσεως, οἱ ὁποῖες παρίσταναν τὸ Σατανᾶ νὰ τρίζη τὰ δόντια του κάτω ἀπὸ μιὰ σκάλα. 4) Τὸ ἄναμμα τριῶν τσιγάρων ἀπ' τὸ ἴδιο σπίρτο, ποὺ ἀνάγεται σὲ πανάρχαιες νεκρικὲς τελετές, στὶς ὁποῖες ἄναβαν τρεῖς λαμπάδες ἀπὸ τὴν ἴδια φωτιά.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΑΙ κ.κ. ΠΕΛΑΤΙΣΣΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΩΣΙ ΤΑ ΚΥΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ

— Ποῦ ἔχεις τὸ νοῦ σου γκαρσόν;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

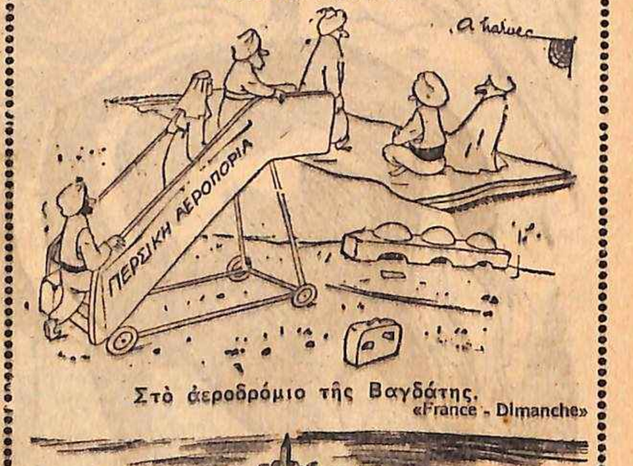

Στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Βαγδάτης.
«France - Dimanche»

Ὁ ἐρωτευμένος γεωργός!...

Ἡ δυσ.ο τῆς μικρούλας

Ἕνα δωμάτιο φτιαγμένο γιὰ τὴ χαρά. Ἕνα παιδικὸ δωμάτιο. Καθαρό, φωτεινό, μὲ δυὸ κάτασπρα κρεββατάκια, μὲ ἔπιπλα ἀπὸ ξύλο λεμονιᾶς.

Μὰ σήμερα κλείνει μιὰ μεγάλη λύπη, αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Ἡ Λέλα κλαίει πικρὰ κοντὰ στὸ παράθυρο. Τὰ δάκρυα κυλοῦν κοντὰ στὰ κουκλίστικα μάγουλά της...

Ἡ γκουβερνάντα της τῆς εἶπε πρὶν ἀπὸ λίγο, μὲ θλιμμένο ὕφος:

— Ἔλα ν' ἀποχαιρετήσης τὴν ἀδελφή σου... Θὰ φύγη, δὲν θὰ τὴν ξαναϊδῆς πιά...

— Ποῦ θὰ πάη ἡ Καιτίτσα; ρώτησε ἡ μικρή, μ' ἀπορία κι' ἀνησυχία.

— Στὸν καλὸ Χριστούλη...

Ἡ Λέλα δὲν κατάλαβε καλὰ τί τῆς ἔλεγαν. Ἄφισε ὡστόσο νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ μπαίνη τὶς τελευταῖες μέρες, γιὰ νὰ μὴν κουράζη τὴν Καιτοῦλα... Ἡ καϋμένη ἡ ἀδελφοῦλα της! Ἦταν ἄρρ.τη πολύ... Ἡ Λέλα τὴν ἄκουγ. συχνὰ νὰ φωνάζη ἀπ' τοὺς πόνους...

«Ἴσως πηγαίνει τώρα στὸ Χριστούλη γιὰ νὰ τὴν κάνη καλά!» συλλογίστηκε.

— Μὴν κάνης θόρυβο... τῆς σύστησε ἡ γκουβερνάντα, ἀνοίγοντας προσεχτικὰ τὴν πόρτα.

Ἡ μικροῦλα εἶδε τότε τὴ μεγαλείτερη ἀδελφή της, τὴν Καιτοῦλα, ἡλικίας 7 ἐτῶν, ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της, ντυμένη μὲ τὸ ἄσπρο μεταξωτό της φόρεμα, χλωμή, ἥσυχη, ἀκίνητη. Τὰ χέρια της ἦσαν σταυρωμένα πάνω στὸ στῆθος της, σὰν νὰ προσευχόταν, καὶ τὰ μαλλιά της ὡραῖα χτενισμένα καὶ δεμένα μὲ μιὰ πλατειὰ γαλάζια κορδέλλα.

— Μπορεῖς νὰ τὴ φιλήσης, εἶπε ἡ γκουβερνάντα στὴ Λέλα.

Ἐκείνη ἔσκυψε κι' ἄγγιξε μὲ τὰ χείλη της τὰ κρῦα μάγουλα τῆς ἀδελφῆς της. Ἔνοιωσε τότε μιὰ ἀγωνία νὰ τῆς σφίγγη τὴν καρδιά. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε. Καὶ δὲν τόλμησε νὰ πλησιάση τὸν ἀπελπισμένο πατέρα της, οὔτε τὴ μητέρα της ποὔκλαιγε μ' ἀναφυλλητὰ στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ.

— Νὰ θυμᾶσαι πάντα, κοροῦλα μου, τὴν ἀδελφή σου! τῆς εἶπε ὁ πατέρας της, μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή.

Σὲ λίγο, ἡ Λέλα ρώτησε τὴ γκουβερνάντα της:

— Μὰ εἶνε ὑποχρεωτικὸ νὰ πάη ἡ Καιτοῦλα στὸ Χριστούλη;

— Ναί, εἶνε ὑποχρεωτικό...

— Καὶ θὰ λείψη πολὺν καιρό;

— Πάρα πολύ, καϋμένο μου κοριτσάκι... Θὰ μᾶς βλέπη ἀπ' τὸν οὐρανό...

— Ἐμεῖς ὅμως δὲν θὰ τὴ βλέπουμε; Γι' αὐτὸ κλαῖνε ἀπ' τὴ λύπη τους ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμᾶ;...

Ὕστερα ἡ Λέλα ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά, κλαίγοντας μόνη της. Κανεὶς δὲν τὴν πρόσεχε, μέσα στὴν ἀναστάτωσι τοῦ σπιτιοῦ.

Σὲ κάμποση ὥρα, ἄρχισε νὰ λιγοστεύη ἡ θλῖψι της. Καθισμένη τώρα σὲ μιὰ χαμηλὴ πολυθρόνα, κουνοῦσε τὰ παχουλὰ ποδαράκια της κι' ἀναστέναζε βαθειὰ κάθε τόσο.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέσα στὴν κάμαρα, βρίσκονταν σκορπισμένα τὰ παιγνίδια τῶν δυὸ ἀδελφῶν: μιὰ κοῦκλα, ἕνα μπαλόνι, δυὸ στεφάνια, ἕνας εἰκονογραφημένος κατάλογος. Ἡ Λέλα τὰ κύτταζε ὅλα μηχανικά, δίχως νὰ τὰ προσέχη. Ξαφνικά, ἔπεσε ἡ ματιά της στὸ πάνω μέρος τοῦ ντουλαπιοῦ, ὅπου βρισκόταν ὁ Μπουμπού, ἕνας ἐλέφας ἀπὸ γκρίζο βελοῦδο. Σηκώθηκε τότε, ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα, τὸν πῆρε στὰ χέρια της καὶ διασκέδασε λίγο, κουνῶντας τὰ πόδια καὶ τὴν προβοσκίδα του.

Ξαφνικά, μιὰ σκέψι πέρασε ἀπ' τὸ μυαλουδάκι της:

«Τώρα θὰ μπορῶ νὰ παίζω διαρκῶς μὲ τὸ Μπουμπού!».

Γιατὶ ὁ ἐλέφας ἦταν πάντα τὸ μῆλο τῆς ἔριδος τῶν δυὸ ἀδελφῶν. Τὸν εἶχε χαρίσει κάποιος θεῖος στὴν Καιτοῦλα κι' αὐτὴ σπανίως δεχόταν νὰ τὸν δανείση στὴ Λέλα.

Τώρα λοιπὸν σκεφτόταν ἡ Λέλα μ' ἱκανοποίησι, ἡ Καιτοῦλα δὲν θὰ τὴν ἐμπόδιζε νὰ παίρνη τὸ Μπουμποὺ ὅταν ἤθελε. Δὲν ἄργησε ὡστόσο νὰ συναισθανθῆ πόσο κακὴ ἦταν αὐτὴ ἡ σκέψι της: τὸ νὰ θέλη νὰ πάρη τὰ παιγνίδια τῆς ἄτυχης ἄρρωστης ποὺ τὴν ἔστελναν στὸ Χριστούλη — πρᾶγμα ποὺ σίγουρα δὲν θἄταν διόλου εὐχάριστο, μιὰ κι' ὅλοι στὸ σπίτι ἔκλαιγαν...

Ἡ Λέλα ντράπηκε γιὰ τὸν ἑαυτό της. Κι' ἔμεινε ὄρθια στὴ μέση τῆς κάμαρας, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, βυθισμένη σὲ σκέψεις. Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασί της.

Ἔκρυψε τὸ Μπουμποὺ κάτω ἀπ' τὴν ποδιά της καὶ τράβηξε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς, πατῶντας στὰ νύχια. Μπῆκε μέσα, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν, καὶ γλύστρησε ὡς τὸ κρεββάτι.

Μὰ ἡ Καιτοῦλα δὲν βρισκόταν πιὰ ἐκεῖ. Μήπως εἶχε φύγει κι' ὅλας;... Ὄχι, ἦταν ξαπλωμένη μέσα σ' ἕνα τεράστιο κουτί, ὅμοια μὲ κέρινο ἄγαλμα. Γιατί τὴν εἶχαν βάλει ἐκεῖ μέσα; Τί παράξενη ἰδέα!...

Γύρω της ὑπῆρχαν πολλὰ λουλούδια, ὅλα ἄσπρα. Ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο εὐωδίαζε...

Ἡ μαμᾶ, γονατιστή, κύτταζε τὴν ἀκίνητη κόρη της. Οἱ ἄλλοι κουβέντιαζαν ψιθυριστά. Ἡ Λέλα πλησίασε τὸ μεγάλο κουτί.

Ἡ δυστυχισμένη Καιτοῦλα! Δὲν κουνιέται καθόλου... Εἶνε πολὺ ὄμορφη, στολισμένη μ' ὅλα κεῖνα τὰ λουλούδια. Μὰ φαίνεται τόσο θλιμμένη!...

Ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ γκουβερνάντα προσπαθοῦν νὰ βγάλουν ἔξω τὴ μαμᾶ. Ἐκείνη ἀντιστέκεται, δὲν θέλει... Φαίνεται πῶς κάτι ἔπαθε, γιατὶ τὴ σηκώνουν στὰ χέρια καὶ τὴ βγάζουν ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ἡ Λέλα βρίσκει τότε εὐκαιρία... Ρίχνει μιὰ στενοχωρημένη ματιὰ στὸ Μπουμπού. Ὕστερα παραμερίζει λίγα λουλούδια καὶ τὸν χώνει γρήγορα μέσα στὸ μεγάλο κουτί, ὅπου κοιμᾶται ἡ ἀδελφή της.

«Εἶνε δικός σου, Καιτοῦλα! συλλογίζεται. Πρέπει νὰ τὸν πάρης μαζί σου...».

Καί, πλησιάζοντας τὰ χείλη της στ' αὐτὶ τῆς νεκρῆς, τῆς ψιθυρίζει ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της:

— Πάρε τὸ Μπουμπού σου, ἀδελφοῦλα μου! Εἶνε δικός σου, δὲν θέλω νὰ σοῦ τὸν στερήσω!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΤΑ ΠΡΩΪΜΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ συσκευὴ ποὺ τὰ διατηρεῖ στὴ ζωὴ

Ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐθεωρεῖτο πρώϊμο ἕνα μωρό, μόνον ἂν εἶχε γεννηθῆ πρὶν ἀπ' τοὺς κανονικοὺς 9 μῆνες ἐγκυμοσύνης. Σήμερα ὅμως ὁ ὅρος αὐτὸς ἔχει ἐπεκταθῆ σ' ὅλα τὰ βρέφη ποὺ ζυγίζουν κατὰ τὴ γέννησί τους 2½ κιλὰ ἢ λιγώτερο, στὰ πολὺ λεπτοκαμωμένα κι' ἀδύνατα, στὰ δίδυμα, τρίδυμα, κλπ. Ὅλ' αὐτὰ χρειάζονται εἰδικὲς περιποιήσεις, γιὰ νὰ διατηρηθοῦν στὴ ζωή. Ἂς ἰδοῦμε τί λέει σχετικῶς ἡ Ἀμερικανίδα παιδίατρος Ζοζεφίνα Κένυον.

1) Τί προκαλεῖ τὸν πρόωρο τοκετό;

Σοβαρὲς μολύνσεις, νεφρικὲς διαταραχές, μεγάλη ἀρτηριακὴ πίεσις, διαβήτης, ἀναιμία, μεγάλες δόσεις φαρμάκων, ὡρισμένες ἀνωμαλίες τῆς καρδιᾶς ἢ τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος, σύφιλις, διαφορὰ ποιότητος τοῦ αἵματος τῶν γονέων κλπ. Ἐπίσης, ὅταν ὑπάρχουν περισσότερα ἀπὸ ἕνα ἔμβρυα, ἔρχονται συχνὰ στὸν κόσμο πιὸ γρήγορα ἀπ' τὸ κανονικό. Ἡ κακὴ διατροφὴ τῆς μητέρας μπορεῖ ἐπίσης νὰ κάμη νὰ γεννηθῆ ἀδύνατο ἢ πρώϊμο τὸ παιδί. Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ περιπτώσεις προώρου τοκετοῦ χωρὶς φανερὸ λόγο.

2) Μπορεῖ ἕνα πέσιμο νὰ προκαλέση πρόωρο τοκετό;

Ναί. Καθὼς κι' ἕνα χτύπημα, ἢ τὸ σήκωμα μεγάλου βάρους, ἢ ἡ σωματικὴ ὑπερκόπωσις, ἢ μιὰ δυνατὴ συγκίνησις.

3) Πεθαίνουν πολλὰ πρώϊμα παιδιά;

Ναί. Ἡ αἰτία αὐτὴ εἶνε μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς παιδικῆς θνησιμότητος, στὸν πρῶτο μῆνα καὶ στὸ πρῶτο ἔτος τῆς ζωῆς τοῦ βρέφους. Ἡ κρισιμώτερη περίοδος τῆς ζωῆς ἑνὸς τέτοιου βρέφους εἶνε οἱ δυὸ μέρες ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ γέννησί του.

4) Πῶς μποροῦν νὰ προληφθοῦν αὐτοὶ οἱ θάνατοι;

Μὲ τὴν ἰατρικὴ ἐπίβλεψι τῶν παιδιῶν, τὶς συστηματικὲς περιποιήσεις, τὴν καλὴ διατροφὴ καὶ τὴν ἀποφυγὴ τῶν μολύνσεων. Ὑπάρχει ἐξ ἄλλου μιὰ συσκευή, μέσα στὴν ὁποία μεγαλώνουν προφυλαγμένα τὰ πρώϊμα βρέφη, ὅπως τὰ κλωσσόπουλα τῆς ἐκκολαπτικῆς μηχανῆς. Ἐπινοήθηκε τὸ 1880 καὶ πρωτοχρησιμοποιήθηκε ἕνα ἔτος ἀργότερα σ' ἕνα μαιευτήριο τῶν Παρισίων. Ἀργότερα, κατασκευάσθηκαν πολλοὶ τύποι τέτοιων συσκευῶν, ποὺ διαφέρουν μεταξύ τους στὸν τρόπο τῆς θερμάνσεως καὶ σ' ἄλλες τεχνικὲς λεπτομέρειες. Λέγονται «θερμοκοιτίδες».

Τροφοδοτοῦνται ὅλες μὲ ὀξυγόνο, ἔχουν σταθερὴ θερμοκρασία κι' ἐπιτρέπουν τὴν εὔκολη ἐπίβλεψι καὶ τὴν περιποίησι τοῦ βρέφους. Συχνά, ὁ ἀέρας τους φιλτράρεται, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσία, καὶ ρυθμίζεται ἡ ὑγρασία του.

Γιὰ παιδια δυνατώτερα, καθὼς καὶ γιὰ ὅσα ζυγίζουν περίπου 2½ κιλά, ἀρκεῖ ἕνα ἀνοιχτὸ θερμαινόμενο κρεββάτι.

5) Γιατὶ εἶνε ἐπικίνδυνος ὁ πρόωρος τοκετός;

Τὰ πρώϊμα βρέφη παθαίνουν εὔκολα ἐσωτερικὲς αἱμορραγίες, εἴτε κακόπαθαν στὸν τοκετό, εἴτε ὄχι. Δὲν ἔχουν πολλὴ ἀντοχὴ στὶς μολύνσεις. Ὁ θερμορυθμιστικὸς μηχανισμὸς τοῦ σώματός τους δὲν λειτουργεῖ ἀκόμη καλά. Δυσκολεύονται στὴν ἀναπνοὴ καὶ χρειάζονται περισσότερο ὀξυγόνο. Τέλος, δὲν καταφέρνουν ἀκόμη νὰ θηλάσουν καὶ νὰ καταπιοῦν καλά.

6) Πόσον καιρὸ θέλει γιὰ ν' ἀναπτυχθῆ κανονικὰ ἕνα πρώϊμο βρέφος;

Ἂν βρῆ τὴν ἀπαιτουμένη διατροφὴ καὶ περιποίησι, ἔχει πιὰ ἀναπτυχθῆ τελείως στὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ζωῆς του. Μπορεῖ μάλιστα νὰ γίνη μιὰ ἐξαιρετικὴ διάνοια, μιὰ μεγαλοφυΐα. Ὁ Ντάρβιν, ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁ Νεύτων, ὁ Ρουσσώ, ὁ Βολταῖρος κι' ὁ Οὐΐνστον Τσώρτσιλ ἦσαν ὅλοι παιδιὰ γεννημένα πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα τους.

✪✪✪

Τὴν ἔπαθε!

Μιὰ ἔγγαμη Ἰταλίδα, ἡ Ἄννα Σέπε, μετὰ τὴν ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος ποὺ τῆς ἔγινε καὶ ἐνῷ βρισκόταν ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς ναρκώσεως, ὡμολόγησε μπροστὰ στὸ σύζυγό της, ποὺ καθόταν πλάϊ στὸ κρεββάτι της, ὅτι τὸν πρόδιδε. Ὁ σύζυγος ἐπικαλέσθηκε τὴ μαρτυρία τῶν γιατρῶν καὶ τῶν νοσοκόμων, ποὺ ἄκουσαν αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι καὶ ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου. Οἱ νομομαθεῖς, τῶν ὁποίων ζητήθηκε ἡ γνώμη, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ ὁμολογία τῆς Ἄννας Σέπε εἶνε καθ' ὅλα ἔγκυρος.

Ἐξωτικὲς Ἱστορίες

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΟΤΟΓΙΑ

Ὁ Ρὸς Χιοῦλετ ἦταν 30 ἐτῶν, ψηλός, με κανονικὰ χαρακτηριστικά. Εἶχε στὴν ἰδιοκτησία του μερικὲς βάρκες ποὺ ψάρευαν μαργαριτάρια. Μά, τον τελευταῖο χρόνο, τὸν εἶχε κατατρέξει ἡ τύχη. Δυὸ βάρκες του βούλιαξαν. Ἡ συγκομιδὴ τῶν μαργαριταριῶν ἦταν ἐλάχιστη. Κι' ἐπιπλέον ὁ Χιοῦλετ, ἄρρωστος ἀπὸ ἐλονοσία, δὲν εἶχε μπορέσει νὰ ἐπιβλέψη τοὺς ἀνθρώπους του.

Ὅταν ὁ κύριός τους δὲν βρίσκεται διαρκῶς ἀπὸ πάνω τους, οἱ δῦτες ἀνοίγουν κρυφὰ τὰ ὄστρακα, ρίχνοντάς τα σὲ ζεστὸ νερό, κλέβουν ἀπὸ μέσα τὰ μαργαριτάρια κι' ὕστερα τ' ἀφίνουν νὰ ξανακλείσουν ἔξω ἀπ' τὸ νερό.

Μόλις φυσήσουν οἱ ἐτήσιοι ἄνεμοι καὶ σταματήση τὸ ψάρεμα, οἱ Μαλαίσιοι κι' οἱ Γιαπωνέζοι ψαράδες ρίχνονται σὲ ὄργια, στὶς ταβέρνες καὶ στὰ «γιοσιβάρα» (σπίτια τοῦ ἔρωτος).

Μιὰ μέρα λοιπόν, περνῶντας ἔξω ἀπὄνα τέτοιο σπίτι, ὁ Χιοῦλετ εἶδε μιὰ νέα Γιαπωνέζα νὰ κλαίη ἀπελπισμένα, σωριασμένη πάνω στὰ σκαλοπάτια.

— Τί σοῦ συμβαίνει; τὴ ρώτησε. Γιατί κλαῖς;

—Ὤ, εἶμαι δυστυχισμένη, πολὺ δυστυχισμένη! ἀπάντησε ἐκείνη, ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της.

—Ἔλα μαζί μου, νὰ μοῦ πῆς τὶ ἔχεις πάθει.

Ἡ Γιαπωνέζα τὸν ἀκολούθησε. Ἦταν ὡς 17 ἐτῶν, λεπτὴ καὶ χαριτωμένη. Λεγόταν Ὀτόγια. Οἱ φτωχοὶ γονεῖς της τὴν εἶχαν πουλήσει γιὰ 500 «γιέν» σ' ἕνα «γιοσιβάρα». Μὰ ἡ φρικτὴ ζωὴ ποὺ περνοῦσε ἐκεῖ μέσα, τῆς ἦταν ἀνυπόφορη.... Ἡ γρηὰ διευθύντρια φοβέριζε πὼς θὰ τὴ διώξη γιατὶ δὲν συμμορφωνόταν μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς δουλειᾶς της. Τότε ὅμως θἄπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν οἱ γονεῖς της τὰ 500 «γιέν».

— Φοβᾶμαι μήπως τοὺς κλείσουν στὴ φυλακή, γιατὶ δὲν ἔχουν τόσα λεφτά! εἶπε κλαίγοντας ἡ δύστυχη κοπέλλα. Κι' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ζητᾶνε!...

Ὁ Χιοῦλετ ἔνοιωσε βαθειὰ συμπόνοια. Ἀφοῦ δίστασε λίγο, ἔβγαλε κάμποσα χαρτονομίσματα ἀπ' τὴν κάσσα του.

— Πάρ' τα, εἶπε στὴν Ὀτόγια. Εἶνε ὅσα σοῦ χρειάζονται, 500 «γιέν».

Ἐκείνη τὸν κύτταξε, σαστισμένη, καὶ ψιθύρισε δειλά:

— Μ' ἀγοράζεις λοιπὸν γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ἀφέντη;

— Κάθε ἄλλο! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἄγγλος. Ἐγὼ εἶμαι παντρεμένος στὴν πατρίδα μου! Δὲν μ' ἀρέσουν τέτοιες ἱστορίες... Δὲν κρατάω ποτὲ γυναῖκες στὸ σπίτι μου! Σοῦ τὰ χαρίζω αὐτὰ τὰ λεφτά!

Τὶς ἑπόμενες ἡμέρες, ἡ Ὀτόγια ξαναπῆγε ἐπανειλημμένως στὸ σπίτι τοῦ Χιοῦλετ κι' ἔγινε καλὴ φίλη μὲ τὸν ὑπηρέτη του, τὸν Ἀχμάτ. Ἕνα βράδυ, ἀγκάλιασε ξαφνικὰ τὸν Ἄγγλο, τὸν φίλησε στὸ στόμα κι' ἔπειτα ἔφυγε τρέχοντας, χωρὶς νὰ κυττάξη πίσω της.

Σὲ δυὸ βδομάδες, τοῦ ἀνήγγειλε πὼς θὰ παντρευόταν μ' ἕνα συμπατριώτη της, τὸ Χοριγκοῦτσι. Ὁ Χιοῦλετ ἤξερε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀλιτήριος τοῦ χειροτέρου εἴδους, μ' ὅλο τὸ κομψὸ παρουσιαστικό του. Καταλάβαινε πὼς ἡ ζωὴ τῆς Ὀτόγια μαζί του δὲν θὰ διέφερε πολὺ ἀπὸ κείνη ποὺ περνοῦσε στὸ «γιοσιβάρα»... Ὡστόσο, τῆς εὐχήθηκε νὰ εὐτυχήση. Ἐκείνη τὸν κύτταξε, ἀμίλητη, μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἔκαμε τοὺς γάμους της μὲ τὸ Χοριγκοῦτσι.

Στὸ μεταξὺ, τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Χιοῦλετ χειροτέρευαν ὁλοένα. Ἦταν βουτηγμένος στὰ χρέη. Δὲν μποροῦσε νὰ κλείση μάτι κι' ἀδυνάτιζε διαρκῶς.

Ἕνα βράδυ, καθόταν μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, σκεφτικὸς καὶ θλιμμένος, ὅταν ὥρμησε μέσα στὸ δωμάτιο μιὰ Γιαπωνέζα, φωνάζοντας:

— Τρέξε, ἀφέντη! Ὁ Χοριγκοῦτσι χτυπάει τὴν Ὀτόγια! Θέλει νὰ τὴ σκοτώση!

Ὁ Χιοῦλετ ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Χοριγκοῦτσι. Τὸ βρῆκε ἄνω - κάτω. Ἡ Ὀτόγια εἶχε ζαρώσει σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὸ κιμονό της κουρελιασμένο. Ὁ ἄντρας της, σκυμμένος ἀπὸ πάνω της, οὔρλιαζε βρισιὲς καὶ φοβέρες.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Ἄγγλος τὴν Ὀτόγια. Δὲν ἀκοῦς τὸν ἄντρα σου;

—Ὄχι, ἀφέντη, ἀπάντησε ἐκείνη, ἤμουν πάντα μιὰ καλὴ σύζυγος. Μὰ αὐτὸς πηγαίνει μ' ἄλλες γυναῖκες, κι' ὅταν τοῦ παραπονεθῶ μὲ δέρνει ἀλύπητα!

— Τί θέλετε σεῖς; ἐπενέβη ἀπότομα ὁ Χοριγκοῦτσι. Τί ἐνδιαφέρεσθε;

—Ἂν ξαναχτυπῆστε τὴν Ὀτόγια, θἄχετε νὰ κάνετε μαζί μου, δήλωσε ψυχρὰ ὁ Ἄγγλος.

Κι' ἔφυγε, δίχως νὰ προσθέση ἄλλη λέξι.

Σὲ λίγες μέρες, μιὰ νύχτα, ἐνῶ ὁ Ἀχμὰτ κοιμόταν ξαπλωμένος στὴν ψάθα του, τὸν ξύπνησε ἕνα ἐλαφρὸ σκούντηγμα. Καὶ μιὰ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ ψιθύρισε μέσα στὸ σκοτάδι:

—Εἶμαι ἡ Ὀτόγια! Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω βοήθεια. Ὁ Χοριγκοῦτσι μὲ ξανάδειρε σήμερα, κι' ἀποφάσισα νὰ φύγω μὲ τὸ πλοῖο ποὺ περνάει τὰ μεσάνυχτα. Ἔχω βγάλει εἰσιτήριο. Θὰ μὲ βοηθήσης νὰ μπαρκάρω κρυφά, δίχως νὰ μὲ δῆ κανεὶς φίλος τοῦ ἀντρός μου;

— Καὶ βέβαια! ἀπάντησε ὁ Ἀχμάτ. Ὁ ἀφέντης μου θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ ὅταν τὸ μάθη.

Ἡ Ὀτόγια ἀναστέναξε βαθειὰ κι' ἔβαλε κάτι μέσα στὴ χοῦφτα τοῦ Ἀχμάτ.

— Εἶνε γιὰ τὸν ἀφέντη σου, ψιθύρισε. Μὰ νὰ μὴν τοῦ πῆς πὼς προέρχεται ἀπὸ μένα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Χιοῦλετ ἔμαθε τὴ δραπέτευσι τῆς Ὀτόγια, ἀπ' τὸ σύζυγό της, ποὺ πῆγε ἔξω φρενῶν νὰ τοῦ ζητήση τὸ λόγο, νομίζοντας πὼς αὐτὸς τὴν εἶχε βοηθήσει.

Πέρασαν δυὸ μέρες ἀκόμη. Ἕνα πρωΐ, ὁ Ἄγγλος εἶπε μὲ δυσφορία:

— Τί εἶν' αὐτὴ ἡ ἄσχημη μυρωδιά, Ἀχμάτ;

—Τὰ κοχύλια ποὺ σᾶς ἔφερε προχτὲς ὁ βουτηχτὴς σας, ὁ Γιαμαμότο, ἔχουν ἀρχίσει νὰ σαπίζουν μέσα στὴ σακκούλα ποὺ τ' ἀφίσατε.

—Ἆ, ναί! Ξέχασα νὰ τ' ἀνοίξω... Φέρε μου ἕνα μαχαῖρι...

Πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Σὲ πέντε λεπτά, ξαναγύρισε, κατάχλωμος, βαδίζοντας σὰν ὑπνοβάτης.

—Ἀχμάτ!... τραύλισε. Κύτταξε δῶ!

Τοὔδειξε ἕνα μαργαριτάρι ποὺ κρατοῦσε στὴ χοῦφτα του, καὶ πρόσθεσε:

— Ποτὲ δὲν ξαναεῖδα τέτοιο μαργαριτάρι, τόσο τέλειο καὶ τεράστιο! Ἀξίζει ἕνα θησαυρό, Ἀχμάτ!...

Ἕνα μῆνα ἀργότερα, πούλησε τὶς βάρκες του κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀγγλία, πλούσιος κι' εὐτυχισμένος.

Καὶ τώρα πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε τὶ εἶχε δώσει ἡ Ὀτόγια στὸν Ἀχμάτ.

Γιὰ νὰ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸ Χιοῦλετ, σκέφτηκε νὰ τοῦ χαρίση ἕνα ὑπέροχο μαργαριτάρι, ποὺ τὄχε ἀγοράσει ὁ Χοριγκοῦτσι κρυφὰ καὶ σ' ἐξευτελιστικὴ τιμὴ ἀπὸ κάποιο δύστη τοῦ Ἄγγλου ποὺ τοῦ τὄχε κλέψει. Ξέροντας λοιπὸν τὴν κρύπτη του, τὸ πῆρε μαζί της, ὅταν δραπέτευσε, καὶ τὸ παρέδωσε στὸν Ἀχμάτ.

Ἐκεῖνος πάλι μεταχειρίσθηκε ἕνα πρωτότυπο τρόπο γιὰ νὰ τὸ δώση στὸν κύριό του, χωρὶς νὰ τοῦ φανερώση τὴν προέλευσί του: Ἄνοιξε δηλαδὴ μὲ ζεστὸ νερὸ ἕνα ἀπ' τὰ ὄστρακα ποὔχε φέρει ὁ Γιαμαμότο, κι' ἔβαλε μέσα τὸ μαργαριτάρι.

Τ. ΜΠΡΛΟΥΗ

ΔΙΑΤΙ ΑΥΞΑΝΟΥΝ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Διαζύγια δίδονται καθημερινῶς κατὰ δεκάδες. Ἡ κοινωνία άναστατωμένη ψάχνει νὰ βρῆ τὴν αἰτίαν.

Ἡ αἰτία εἶνε 90% τὸ βρώμικο σπίτι, ἡ βρώμικη κουζίνα, τὰ ἀκάθαρτα ρούχα. Ὁ ἄνδρας τὰ βαρέθηκε. Νοικοκυρὲς διώξετε τὴν γκρίνια καὶ τὰ διαζύγια ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σας μὲ ἕνα πακέτο Σαπόλ. Καθαρίζει ὅ,τι φαντασθῆτε. Ἀκόμα καὶ τὴν χολὴ τῶν συζύγων.

Ἀνατολίτικο Χιοῦμορ

Τὸ χαμένο φλουρὶ

Μιὰ μέρα ὁ Ναστραδὶν Χότζας πηγαίνοντας στὸ παζάρι νὰ ψωνίση ἔχασε, καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ τζαμί, ἕνα φλουρί.

Ἄρχισε τότε νὰ ψάχνη τὶς τσέπες του, νὰ ψάχνη στὸ δρόμο, μὰ ἄδικα ἔχανε τὸν καιρό του.

Τὸ φλουρὶ δὲν βρισκόταν.

Αὐτὴ τὴν ὥρα περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ὁ φίλος του ὁ Τζαφέρ.

— Καλημέρα, Ναστραδίν, τοῦ εἶπε. Τί ἔχασες καὶ ψάχνεις τόσην ὥρα;

—Ἕνα φλουρὶ ἔχασα π' ἀνάθεμά το, ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας καταφουρκισμένος.

— Καὶ θὲς νὰ τὸ βρῆς;

— Μπουνταλᾶς ἄνθρωπος εἶσαι, Τζαφὲρ ἐφέντη; Τί κουταμάρες εἶνε αὐτὲς ποὺ λές; Καὶ βέβαια θέλω νὰ τὸ βρῶ.

— Τάξε τότε κάτι στὸν Προφήτη καὶ θὰ σὲ βοηθήση.

— Αὐτὸ θὰ κάνω, ἀπάντησε ὁ Χότζας.

Κι' ὅταν ἔφυγε ὁ Τζαφέρ, γύρισε πρὸς τὸ τζαμὶ καὶ φώναξε:

— Προφήτη, βοήθησέ με νὰ βρῶ τὸ φλουρὶ ποὔχασα καὶ θὰ φέρω στὸ τζαμί σου ἕνα γρόσι λιβάνι.

Ἀμέσως ἄρχισε πάλι νὰ ψάχνη. Μὰ πέρασε μισὴ ὥρα καὶ τὸ φλουρὶ δὲν βρισκόταν.

— Παντοδύναμε Προφήτη, βοήθησέ με νὰ βρῶ τὸ φλουρὶ καὶ θὰ σοῦ φέρω δυὸ γροσιῶν λιβάνι! φώναξε ἀπελπισμένος.

Κι' ἄρχισε καὶ πάλι τὸ ψάξιμο. μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

—Ἅγιε Προφήτη! εἶπε τότε, κάνε τὸ θαῦμα σου καὶ θὰ σοῦ φέρω πέντε γροσιῶν λιβάνι.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ κάκου ἔψαχνε.

Εἶχε κοπῆ ἡ μέση του ἀπὸ τὸ σκύψιμο.

—Ἅγιε Προφήτη! ξεφώνισε γιὰ τελευταία φορά, δὲν ἄκουσες τί σοὔταξα; Ἂν μὲ βοηθήσης νὰ βρῶ τὸ χαμένο φλουρὶ θὰ σοῦ φέρω δέκα γροσιῶν λιβάνι.

Ξανάσκυψε ὕστερα κάτω καὶ συνέχισε τὸ ψάξιμο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ σκαλίζοντας ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ βρῆκε τὸ φλουρί. Τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του, σκούπισε τὸν ἵδρωτα του καὶ γυρίζοντας θυμωμένος πρὸς τὸ τζαμὶ φώναξε:

—Ἅγιε Προφήτη! Πολὺ πλεονέχτης εἶσαι τζάνουμ! Ἔπρεπε νὰ σοῦ τάξω δέκα γρόσια γιὰ νὰ μὲ βοηθήσης νὰ βρῶ τὸ φλουρί. Γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω κι' ἐγὼ δὲν σοῦ φέρνω τίποτα!..

Καὶ τράβηξε εὐχαριστημένος γιὰ τὸ παζάρι.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις οἱουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.
Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας. Μενελάου 9, Ἀθῆναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία	Δρχ. 150.000
	Ἑξάμηνος	» 75.000
	Τρίμηνος	» 40.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Παπαγεωργίου.

Ἡ χρυσὴ ΒΡΟΧΗ

Παράξενο διήγημα

Ἡ γυναῖκα τοῦ δημάρχου τράνταξε τὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ τὸν ξυπνήση.

— Κάρλ! τοῦ εἶπε μ' ἀνησυχία. Ἀκοῦς;.. Φοβᾶμαι, Κάρλ!

Ἕνα ὑποχθόνιο βουητὸ σκέπαζε τὴ λαχανιασμένη φωνή της. Ὁ δήμαρχος πήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του φοροῦσε μιὰ ρόμπα. Ἡσύχασαν κάπως, βλέποντας ὅτι τὰ ἔπιπλα δὲν εἶχαν μετακινηθῆ καθόλου ἀπ' τὴ θέσι τους.

—Ἄκου, Κάρλ! Χτυπάει ἡ καμπάνα!... εἶπε ἔξαφνα ἡ γυναῖκα.

Ὁ δήμαρχος ντύθηκε βιαστικὰ καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι του. Ἡ γυναῖκα του τὸν ἀκολούθησε, κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο, ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἄνθρωποι πανικόβλητοι.

—Ἡσυχᾶστε! τοὺς φώναξε ὁ δήμαρχος. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος!

Τὰ ὑπόγεια μουγκρητὰ εἶχαν πιὰ σταματήσει. Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι ἔφερνε τ' ἀρώματα τῆς ἀνοιξιάτικης νύχτας.

—Ἔτσι ἄρχισε κι' ὁ φοβερὸς σεισμὸς τοῦ 1907! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

— Σῶπα, ἀνόητε! ἀπάντησε ὁ δήμαρχος. Τότε γκρεμίστηκαν μέσα σὲ τρία λεπτὰ τὰ μισὰ σπίτια τῆς πόλεως. Εὐτυχῶς τώρα δὲν συνέβη τίποτε τέτοιο!

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ξάστερη. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνη. Τ' ἄστρα ἔσβυναν ἕνα - ἕνα.

— Δὲν ἀκούγεται πιὰ τίποτε, πρόσθεσε ὁ δήμαρχος. Τὸ καλλίτερο ποὔχετε νὰ κάνετε, εἶναι νὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας σιδηρουργός, ποὺ ἀκουμποῦσε στὴ βρύσι, ἔβγαλε μιὰ φωνή:

— Τὸ νερό!... Τὸ νερὸ εἶναι καυτό!...

Ὁ δήμαρχος βούτησε τὸ χέρι του στὴ μεγάλη μαρμάρινη λεκάνη.

—Ἔχεις δίκηο! εἶπε. Ζεματάει! Δὲν μπορεῖ νὰ κρατήση κανεὶς μέσα τὸ χέρι του.

Καινούργιος πανικὸς κυρίεψε τὸ πλῆθος. Ὁ παπᾶς τῆς ἐκκλησίας ἄρχισε νὰ προσεύχεται δυνατά.

Τώρα στριφογύριζαν στὸν ἀέρα, ἐλαφρὲς καὶ κρύες πιά, οἱ πρῶτες στάχτες, ποὺ σκοτείνιαζαν κάπως τὸ χλωμὸ οὐρανό...

Τίποτε δὲν ἔδειχνε πὼς τὸ Βουνὸ ἐκεῖνο, ποὺ ἡ κορυφή του ἔμοιαζε μ' ἀνάποδο χωνί, ἦταν ἕνα ναρκωμένο ἡφαίστειο. Κι' ὡστόσο ἡ φωτιὰ σιγόκαιγε στὰ σπλάχνα του, χιλιάδες χρόνια! Νὰ τί σήμαιναν τὰ μουγκρητὰ ἐκεῖνα, ποὺ εἶχαν ξυπνήσει τοὺς κατοίκους τῆς μικρῆς πόλεως: Γεννιόταν ἕνα καινούργιο ἡφαίστειο!

Στὸ δημαρχεῖο, ὅλοι οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι βρίσκονταν στὸ πλευρὸ τοῦ δημάρχου, στὶς κρίσιμες ἐκεῖνες στιγμές. Πῆραν γρήγορα τὴν ἀπόφασι νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ἐκκένωσι τῆς πόλεως.

Εἶχε πιὰ ξημερώσει. Τὸ σύννεφο τῆς στάχτης ἔδινε στὸν ἥλιο ἕνα χρῶμα κατακόκκινο, σὰν τῆς φωτιᾶς.

Κατὰ τὶς 7, ἡ βροχὴ τῆς στάχτης σταμάτησε. Οἱ κάτοικοι ξαναβρῆκαν κάπως τὸ θάρρος τους. Εἶχαν μαζευτῆ στὴν πλατεῖα, κοντὰ στὰ μεταφορικὰ μέσα ποὺ εἶχε ἐπιτάξει ὁ δήμαρχος. Κύτταζαν κάθε τόσο τὸν ὁρίζοντα, προσπαθῶντας νὰ ἐξηγήσουν τὰ σημεῖα ποὺ εἶχαν ἐμφανισθῆ.

— Τρεῖς μικροὶ κρατῆρες ἄνοιξαν στὴν πλαγιὰ τοῦ Βουνοῦ, ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Ἀπὸ κεῖ θὰ βγαίνουν τὰ ἀέρια ποὺ μᾶς πνίγουν! φώναξε ὁ ἄλλος.

Οἱ γυναῖκες, σφίγγοντας τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιά τους, ἀνέβαιναν τρέμοντας στ' ἀμάξια, σὰν τοὺς ναυαγοὺς ποὺ μαζεύονται μέσα στὶς βάρκες ὅταν τὸ πλοῖο κάνη νερά...

Στὶς 10 ἀκριβῶς, ἦσαν ὅλα ἕτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Ὁ δήμαρχος ἐπρόκειτο νὰ διατάξη νὰ ξεκινήσουν, ὅταν ξαφνικὰ φύσησε ἕνας ἀνεμοστρόβιλος καὶ σκέπασε τὴν πλατεῖα, τὰ δέντρα, τοὺς ἀνθρώπους, μὲ νέο σύννεφο σκόνης. Ὅταν σταμάτησε, σκούπισαν ὅλοι τὰ ἐρεθισμένα μάτια τους καὶ κυττάχτηκαν. Ἀμέσως ἀκούστηκαν φωνὲς ἐκπλήξεως:

— Μπᾶ! Τί ἔχεις στὸ πρόσωπό σου;...

— Στάχτη...

—Ὄχι. Χουσάφι!

Μὲ μιὰ σύγχρονη κίνησι, σκούπισαν ὅλοι τὸ πρόσωπό τους μὲ τὴν παλάμη τους.

— Χουσάφι! Εἶναι χρυσάφι! φώναξαν βραχνά.

Πραγματικά, ἀπὸ κάποια ἄγνωστη φυσικὴ αἰτία, ἔβγαινε τώρα ἀπ' τὸ ἡφαίστειο καὶ σκορπιζόταν ὁλόγυρα χρυσόσκονη! Σκέπαζε τὰ πρόσωπα, χωνόταν στὴ μύτη. στ' αὐτιά, στὰ νύχια!...

Σὲ λίγες στιγμές, φύσηξε καὶ πάλι ἄνεμος. Τὸ στρῶμα τῆς πολύτιμης σκόνης, πάνω σ' ὅλα τὰ πρόσωπα ἔγινε ἀκόμη παχύτερο.

— Χουσάφι! Πάλι χρυσάφι!... Δὲν πρέπει νὰ φύγουμε πιά!

Ὅλοι εἶχαν ἀλλάξει τώρα γνώμη, εἶχαν κατεβάσει ἀπ' τ' ἀμάξια τὰ γυναικόπαιδα κι' ὁρμοῦσαν σὰν θηρία πρὸς τοὺς λάκκους, ὅπου μαζευόταν ἡ χρυσόσκονη.

Μόνον ὁ δήμαρχος προσπάθησε ν' ἀντιδράση στὸ ὁμαδικὸ αὐτὸ παραλήρημα.

— Τρελλαθήκατε; φώναξε. Τὸ ἡφαίστειο...

— Βγάζει χρυσάφι τὸ ἡφαίστειο! ἀπάντησε ὁ σιδηρουργός.

— Φύγετε! Μόλις προφτάνετε νὰ σωθῆτε!...

Ἔπεσε ξαφνικὰ ἕνας πυροβολισμός, κι' ὁ δήμαρχος σωριάστηκε νεκρός.

— Μᾶς σκότισε μὲ τὶς συμβουλές του! εἶπε κάποιος, ξαναβάζοντας τὸ ρεβόλβερ στὴν τσέπη του.

Κι' οἱ ἄλλοι ἐπιδοκίμασαν μὲ οὐρλιάσματα τὸ ἔγκλημά του

Ἡ χρυσὴ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε. Ἡ πολύτιμη σκόνη γέμιζε τὰ μάτια, τὸ στόμα, τοὺς πνεύμονες. Τὰ μόριά της ἔκαναν τὸν ἀέρα πνιγηρό. Μὰ τὸ πλῆθος ἐξακολουθοῦσε νὰ τραυλίζη μὲ κόπο:

— Χρυσάφι!... Χρυσάφι!...

Ἕνας - ἕνας, οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλεως ξεψυχοῦσαν, θύματα τῆς ἀπληστίας τους. Κι' ὅταν ἔφτασαν, ἀργὰ τ' ἀπόγεμα, οἱ πρῶτες λάβες τοῦ ἡφαιστείου, σκέπασαν ἕνα πλῆθος ἀκίνητο, ἀπολιθωμένο ἕνα πλῆθος ἀπὸ χρυσωμένα ἀγάλματα'.

ΑΛΜΠΕΡ - ΖΑΝ

Οἱ σύζυγοι κάνουν τὸ νοικοκυριὸ

Οἱ Ἀμερικανοὶ γελοιογράφοι παρουσιάζουν συχνὰ στὶς γελοιογραφίες των συζύγους ποὺ πλένουν τὰ πιάτα ἢ ἐκτελοῦν ἄλλες δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Μιὰ ἐπιθεώρησις τῆς Νέας Ὑόρκης θέλησε, λοιπόν, νὰ ἐξακριβώση ἂν τὰ «θέματα» αὐτὰ τῶν σκιτσογράφων ἀνταποκρίνονται ἢ ὄχι στὴν πραγματικότητα καὶ ἀπευθύνθηκε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ στοὺς ἀναγνῶστες της. Νά, λοιπόν, ποιὰ ἦταν τὰ συμπεράσματα τῆς ἔρευνής της: 85% τῶν συζύγων ὡμολόγησαν ὅτι πλένουν τὰ πιάτα μετὰ τὰ γεύματα καὶ τακτοποιοῦν τὴν κουζίνα καὶ 70% ὅτι παρασκευάζουν μόνοι τους τὸ πρωϊνό τους πρόγευμα, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσουν τὸ τρυφερὸ ἥμισυ τους, ποὺ ἀναπαύεται ἀκόμη.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Ἡ λεία, στιλπνὴ καὶ ἀνθηρὰ ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου εἶναι ὁ σπουδαιότερος συντελεστὴς τῆς ὀμορφιᾶς του. Ἀλλὰ γιὰ νὰ διατηρηθῆ ὡραία ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου, φρέσκια κι' ἀρυτίδωτη, σχεδὸν μέχρι γήρατος, ἀπαιτοῦνται συνεχεῖς φροντίδες καὶ ἀνάλογες μὲ τὴν ποιότητά της περιποιήσεις, πρὸ παντὸς δὲ ὑπομονή... Δυστυχῶς ὅμως οἱ περισσότερες γυναῖκες θεωροῦν τὸ ὡραῖο δέρμα ὡς φυσικὸ μόνον χάρισμα καὶ δὲν θέλουν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι μποροῦν ἅμα ἐπιμείνουν νὰ τὸ ἀποκτήσουν. Αὐτὸ ὅμως ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν τακτικὴ περιποίησι τοῦ προσώπου καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν ἀποφυγὴ παντὸς ἐρεθισμοῦ τῆς ἐπιδερμίδος του, (ἥλιος, κατάχρησις πολλῶν καὶ βλαβερῶν καλλυντικῶν, διαιτητικὲς καταχρήσεις κτλ.).

Λέγοντας τακτικὴ περιποίησι, ἐννοοῦμε, πρὸ παντὸς τὴν ἀπόλυτη καθαριότητα τοῦ προσώπου καὶ τὴν ἀνάλογη συντήρησι καὶ προστασία τῆς ἐπιδερμίδος του, μὲ κατάλληλα καὶ ἁγνὰ καλλυντικά. Ἡ βάσις λοιπὸν τῆς τακτικῆς περιποιήσεως τῆς ἐπιδερμίδος εἶναι τὸ καθάρισμά της, στὸ ὁποῖον ὀφείλεται κυρίως ἡ ὑγεία της, καθὼς ἄλλωστε καὶ ἡ ὡραιότης της.

Οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν συνηθίζουν νὰ μακιγιάρωνται νομίζουν ὅτι εἶναι περιττὸ πρὶν κοιμηθοῦν ν' ἀπαλλάξουν τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τὰ διάφορα μικρόβια. Σ' αὐτὴν τὴν αἰτία ἀκριβῶς — ὅπως ἐτονίσαμε καὶ στὸ προηγούμενο σημείωμα — ὀφείλονται οἱ ἀκμές, τὰ μπιμπίκια, τὰ μαυράκια καὶ οἱ περισσότεροι ἐρεθισμοὶ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου, πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα διαρκῶς παραπονοῦνται οἱ περισσότερες γυναῖκες. Τὸ βραδυνὸ καθάρισμα τοῦ προσώπου δὲν εἶναι ἐπιβεβλημένο μόνον γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς ἐπιδερμίδας ἀπὸ τὶς ποῦδρες, τὶς κρέμες, τὸ ρούζ καὶ τὰ μπρυνέτ, ἀλλὰ πρὸ πάντων γιὰ τὴν ἀπαλλαγή της ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, ποὺ διὰ τῶν ὀξέων του καταστρέφει τρομερὰ τὸ δέρμα: τὸ καίει, τὸ ἀγριεύει, τὸ γεμίζει ἐξανθήματα, σπυράκια καὶ μπιμπίκια.

Γι' αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς λόγους ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου τῶν γυναικῶν ποὺ ἀκολουθοῦν τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς, ἔχει τὴ λάμψι καὶ τὴ φρεσκάδα ἐκείνη, ποὺ συχνὰ προκαλεῖ τὸν θαυμασμό Κάθε γυναῖκα λοιπὸν ὀφείλει εἴτε μακιγιάρεται, εἴτε ὄχι, κάθε βράδυ νὰ καθαρίζη καλὰ τὸ πρόσωπό της καὶ νὰ μὴ λησμονῆ ποτὲ τὴν καλὴ αὐτὴ συνήθεια.

Πρέπει νὰ κατανοηθῆ καλῶς ὅτι ἡ βάσις τῆς ὡραιότητος τῆς ἐπιδερμίδας τοῦ προσώπου εἶναι ἡ ὑγιεινὴ περιποίησίς της καὶ ὄχι τὰ διάφορα μακιγιάζ, τὰ ὁποῖα δίνουν στὸ πρόσωπο μόνον τὸ ἀπαραίτητο ρετουσάρισμα, τὸ ὁποῖο ἐπιτυγχάνει καὶ ὁ φωτογράφος μὲ τὸ κραγιόνι καὶ τὶς μπογιὲς στὴν κάθε φωτογραφία. Οἱ ποῦδρες, τὰ ρίμμελ, τὰ ρούζ καὶ τὰ μπρυνὲτ χρησιμεύουν μόνον γιὰ τὴν τεχνικὴ ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου — γιὰ τὸ ξεγέλασμα τοῦ ματιοῦ — ἐνῶ ἡ τακτικὴ ὑγιεινὴ περιποίησι τῆς ἐπιδερμίδος του — τὸ ξεμακιγιάρισμα — χρησιμεύει γιὰ τὴν διατήρησι τῆς φυσικῆς ἀνθηρότητος καὶ ζωτικότητός της. Τὴ φυσικὴ ὀμορφιὰ τῆς ἐπιδερμίδας κανένα καλλυντικὸ ὅσο ἁγνὸ καὶ πανάκριβο κι' ἂν εἶνε, δὲν δύναται ν' ἀναπληρώση. Ἡ φυσικὴ μόνο ὀμορφιά, εἶνε ἐκείνη ποὺ λάμπει παντοῦ καὶ πάντοτε, καὶ ἡ ὁποία διατηρεῖται μέχρι τὰ γηρατειά. Τὴν φυσικὴ αὐτὴ ὀμορφιὰ πρέπει μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο νὰ φροντίζουν νὰ διατηροῦν οἱ γυναῖκες, μὲ τὴν τακτικὴ ὑγιεινὴ περιποίησι καὶ μὲ τὰ κατάλληλα καλλυντικὰ ποὺ χρησιμεύουν γιὰ νὰ τὴν προστατεύουν ἀπὸ κάθε ἐξωτερικό της ἐχθρὸ (ἥλιο, ψῦχος, ὑγρασία, ἀπότομες καιρικὲς μεταβολές).

Ὁ καθαρισμὸς τοῦ προσώπου δὲν πρέπει νὰ γίνεται μὲ σαποῦνι, ὅπως πολλὲς συνηθίζουν, μὲ τὴν τακτικὴ χρῆσι τοῦ ὁποίου τοῦτο ἐρεθίζεται καὶ ἀποστραγγίζεται τῶν ἐκκρίσεών του, καθιστάμενο τραχὺ καὶ ξηρό. Ὑπάρχουν εἰδικὲς καλλυντικὲς σκευασίες ποὺ περιέχουν πλὴν τῶν καταλλήλων συστατικῶν γιὰ τὸν ἀπόλυτο καθαρισμὸ καὶ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς ἐπιδερμίδας τοῦ προσώπου ἀπὸ τὰ διάφορα μακιγιάζ, καὶ θρεπτικὰ τοιαῦτα γιὰ τὴν τροφοτόνωσι καὶ τὴν διατήρησί της. Γιὰ ὅσες δὲν ἔχουν στὴν διάθεσί τους εἰδικὸ καλλυντικὸ γάλα γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα τοῦ προσώπου τους, γράφω παρακάτω μιὰ συνταγὴ εἰδικὴ γιὰ τὰ λιπαρὰ δέρματα καὶ ἄλλη μιὰ γιὰ τὰ ξηρὰ καὶ μέτρια τοιαῦτα. Ὅσες ἔχουν λιπαρὴ ἐπιδερμίδα θὰ χρησιμοποιοῦν μ' ἕνα βαμπάκι τὴν ἑξῆς λοσιόν, ἀφοῦ προηγουμένως πλύνουν τὸ πρόσωπό τους μὲ λίγο μόλις χλιαρὸ νερό: Eau de roses veritable 125 gr. Alcool camphré 20 gr. Teinture de benjoin 3 gr. Ὅσες ἔχουν μετρία ἢ ξηρὴ ἐπιδερμίδα θὰ χρησιμοποιοῦν τὴν κάτωθι: Eau de fleurs d' oranger 50 gr. Eau de roses veritable 50 gr. Alcool camphré 2 gr. Glycerine 4 gr. Borax 1,50 gr. Τὸ ξεμακιγιάρισμα πρέπει νὰ γίνεται μὲ τεμάχιο βαμπακιοῦ καὶ μὲ πολὺ ἐλαφρὲς πάντοτε κινήσεις καὶ οὐδέποτε, ὅπως οἱ περισσότερες συνηθίζουν δυνατά, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ἐρεθίζεται ἡ ἐπιδερμίδα.

Ὑπάρχουν καὶ ἐπιδερμίδες πολὺ ξηρὲς κι' εὐαίσθητες ποὺ δὲν ἀνέχονται οὔτε τὸ νερὸ γιὰ τὸν καθαρισμό του. Γι' αὐτὲς μιὰ πολὺ γλυκοδερμικὴ καὶ δροσιστικὴ λοσιὸν εἶναι ἡ ἑξῆς: Eeu de fleurs d' oranger 250 gr. Glycerine 1,2 gr. Borax 0,30 cent ἢ τὸ σκέτο γλυκαμυγδαλόλαδο. Ὅσες δὲν χρησιμοποιοῦν μακιγιάζ, ἐκτὸς ἑνὸς στρώματος πούδρας ἐπάνω ἀπὸ τὸ καλλυντικόν τους καὶ ἐλαφρότατο μπρυνὲτ στὰ μάγουλα, ὁ καθαρισμὸς τῆς ἐπιδερμίδας τους γίνεται πλήρης μὲ τὴ χρῆσι μικτοῦ γάλακτος. Ὑπάρχει τύπος καλλυντικοῦ γάλακτος τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται μικτῶς δηλ. καὶ διὰ τὸ καθεβραδυνὸ ξεμακιγιάρισμα καὶ ὡς ὑπόστρωμα (φὸν ντὲ τὲν) πρὸ τῆς πούδρας. Εἶναι ἕνας τέλειος συνδυασμὸς συστατικῶν, θρεπτικῶν καὶ ἀποπλυντικῶν τῆς ἐπιδερμίδας τοῦ προσώπου. Γι' αὐτὲς ὅμως ποὺ χρησιμοποιοῦν βαρὺ καὶ ἔντονο μακιγιάζ, εἶναι ἀπαραίτητος ὁ καθαρισμὸς τοῦ προσώπου τους μὲ εἰδικὸ «Lait demaquillant».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

— Εἶσαι καλὰ ἀπὸ κεῖ, Μεροπάκι ἢ θέλεις νὰ τ' ἀνεβάσω πιὸ ψηλά;

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

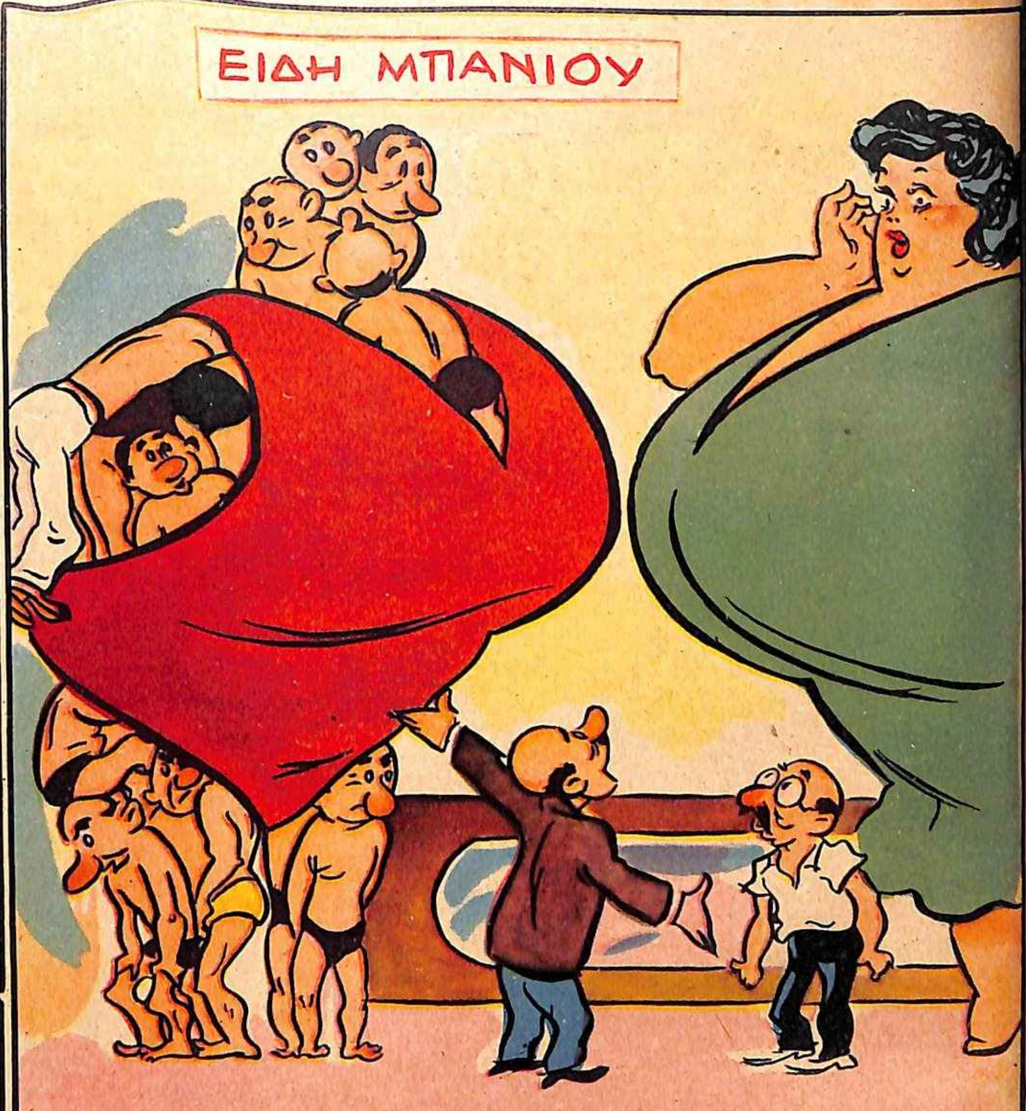

— Νά, ἔτσι περίπου θὰ σᾶς ἔρχεται αὐτὸ τὸ μαγιώ, μαντάμ!...

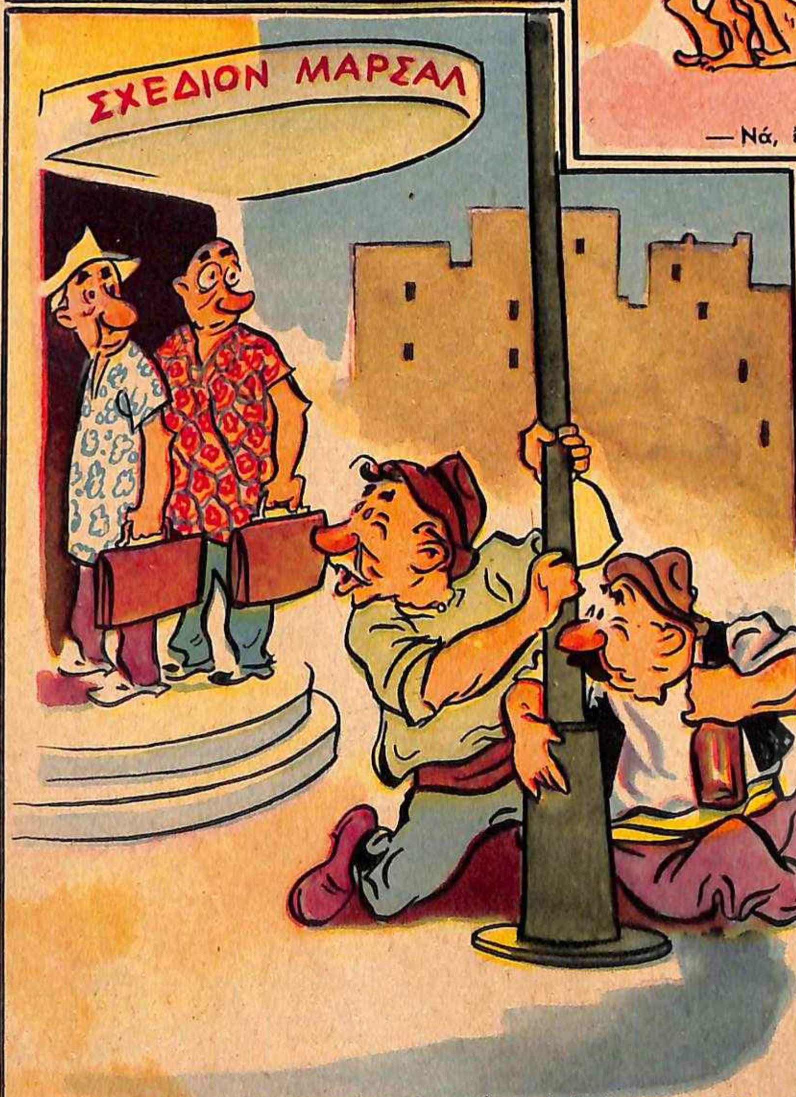

— Δηλαδή, δὲν μποροῦμε νὰ μποῦμε κι' ἐμεῖς στὸ σχέδιο Μάρσαλ γιὰ τὴν ἀνόρθωσί μας;

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— Εἶδες πῶς κατάντησες, βρὲ ἀχαΐρευτε, μὲ τὸ νὰ παίρνης, γιὰ τὸν παραμικρὸ πόνο, «κοκοράκια»;

(Τοῦ 'Αρχέλαου)